

Phù Ảnh Âm Hương

Contents

Phù Ảnh Âm Hương	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	32
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	43
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	82
29. Chương 29	85
30. Chương 30	89
31. Chương 31	92
32. Chương 32	95
33. Chương 33	98
34. Chương 34	101
35. Chương 35	105
36. Chương 36	108
37. Chương 37	112
38. Chương 38	116
39. Chương 39	119
40. Chương 40	122
41. Chương 41	126

42. Chương 42	129
43. Chương 43	132
44. Chương 44	135
45. Chương 45	138
46. Chương 46	142
47. Chương 47	145
48. Chương 48	148
49. Chương 49	151
50. Chương 50	154
51. Chương 51	158
52. Chương 52	161
53. Chương 53	164
54. Chương 54	168
55. Chương 55	171
56. Chương 56	175
57. Chương 57	178
58. Chương 58	179
59. Chương 59	183
60. Chương 60	186
61. Chương 61	189
62. Chương 62	192
63. Chương 63	195
64. Chương 64	199
65. Chương 65	202
66. Chương 66	206
67. Chương 67	209
68. Chương 68	211
69. Chương 69	214
70. Chương 70	218
71. Chương 71: Phiên Ngoại 1	221
72. Chương 72: Phiên Ngoại 2	224

Phù Ảnh Âm Hương

Giới thiệu

Thể loại: xuyên việt giá không, phụ tử, võ lâm, cường cườngEdit: Shalya. Một bác sĩ thiên tài nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-anh-am-huong>

1. Chương 1

Tại Khuynh Nguyệt Cốc nơi Thục trung.

Trần ngập rừng trúc rậm rạp là một mùi thơm nhẹ nhàng như hư như thực. Sâu trong rừng trúc có một trúc ốc tinh xảo mà thanh lịch nằm đối lưng với một thác nước nhỏ. Trong phòng, một thiếu niên tuyệt sắc ngâm mình trong đục dững (thùng tắm) chứa đầy thảo dược nhắm mắt nghỉ ngơi. Bỗng nhiên, thiếu niên mở mắt ra, đó là một đôi mắt xinh đẹp bất phàm — đôi con ngươi màu tím sẫm như hồ nước tĩnh lặng thật đúng là yêu diễm hoặc nhân (yêu mị mê hoặc nhân gian)!

Thiếu niên từ trong nước đứng dậy, tùy tay kéo quần áo mặc vào người. Ngay sau đó cửa phòng bị mở ra, một nam nhân vận tử y, ngọc diện ngân ti (Mặt đẹp như ngọc, mái tóc màu bạc như tơ tằm), mang theo vẻ mặt bất mãn bước vào, liếc xéo thiếu niên xinh đẹp đã ngồi vào tháp thượng: “Tiểu Tư! Cho ta nhìn một chút có sao đâu? !”

Thiếu niên — chính là Diệp Tư Ngâm ba năm trước đã bỏ trốn khỏi Phù Ảnh Các, bất đắc dĩ vô lực trừng mắt liếc người nọ một cái: “Sao lại có loại sư phụ trăm phương nghìn kế nhìn lên đồ đệ mình tắm rửa chứ? Tiệm Tuyết sao người không quản hấn chặt một chút đi!”

“Quý y” Hoa Tiệm Tuyết đau đầu nhìn ái nhân (người yêu) của mình, trên gương mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Ta có thể quản được hấn sao?”

Diệp Tư Ngâm sửa sang lại y phục trên người mình, quyết định không tranh cãi với sư phụ của y — “Thánh thủ độc y” Hoa Tiệm Nguyệt nữa, đôi mắt nhìn thẳng hai người đứng cạnh cửa: “Trễ như thế rồi, lại có chuyện gì đây?”

Hoa Tiệm Nguyệt thấy y nghiêm túc, cũng dẹp đi vẻ mặt vô lại của mình, nghiêm mặt nói: “Tiểu Tư biết võ lâm đại hội là gì đúng không?”

Diệp Tư Ngâm gật đầu, ý bảo hấn nói tiếp. “Chúng ta nhận được mật hàm của Thiếu Lâm phương trượng, ông ta sợ rằng lần đại hội này sẽ lại xuất hiện tình huống ngoài dự kiến như lần đại hội trước, nên nhờ chúng ta bí mật đến đó.”

Trong ba ngày diễn ra võ lâm đại hội tổ chức năm năm trước, có một gã Miêu Cương được sư mưu tính lấy được vật không chế võ lâm quần hùng, dốc sức vì Phiên Vương Miêu Cương, may mắn lúc ấy được Hoa Tiệm Nguyệt, Hoa Tiệm Tuyết đi ngang qua cứu giúp, vì vậy Thiếu Lâm phương trượng mới gửi phong mật hàm này, nếu không chỉ dựa vào cái thanh danh “Thánh thủ độc y” nửa chính nửa tà, thì có vô số người chỉ muốn tránh xa, sao còn có kẻ nào thành tâm nhờ bọn họ giúp đỡ chứ.

Diệp Tư Ngâm gật đầu tỏ ý đã hiểu: “Nên các người hy vọng ta đi thay?”

Hoa Tiệm Tuyết nói: “Chính xác. Tiểu Tư, mái tóc bạc của Tiệm Nguyệt quá nổi bật, chỉ sợ còn chưa đến được đại hội đã bị kẻ khác phát hiện hành tung. Cho nên. . . .”

“Được rồi, ta đi thay các người là được.” Diệp Tư Ngâm thoải mái gật đầu. Từ khi trốn khỏi Phù Ảnh các rồi đến Khuynh Nguyệt Cốc, y rất ít ra ngoài, hiện giờ ra ngoài tham quan một chút cũng không phải chuyện xấu. Nhưng không hiểu vì sao Hoa Tiệm Nguyệt, kẻ làm việc gì cũng dựa vào hứng thú của mình, lần này lại phá lệ quan tâm đến võ lâm đại hội như thế.

Ban đêm, Hoa Tiệm Tuyết ngồi trên nóc nhà nhìn lên những vì sao trải khắp bầu trời kia, bất đắc dĩ mở miệng, ôm chặt ái nhân trong lòng mình. “Nguyệt nhi, đưa y đến gặp người kia? Như thế có được không?”

“Sao lại không được? Nếu đã là duyên phận trời định, thì cho dù không có võ lâm đại hội lần này, cũng sẽ có cơ hội khác khiến họ gặp nhau. Mặc kệ, chúng ta ngắm sao đi, người nói muốn ta dạy người xem tinh tượng mà.”

“Được, được rồi. . . .”

Hết chính văn tiết tự chương Lâm An, Vạn Diệp Lâu.

Mọi người đều biết Lâm An là địa bàn của Phù Ảnh Các, cơ hồ tất cả sản nghiệp trong thành đều thuộc về Phù Ảnh Các. Mà Vạn Diệp Lâu, chính là tửu lâu lớn nhất, xa hoa nhất của Lâm An thành. Ngày thường,

đa số những người lui tới đây tụ hợp đều là quan viên triều đình, nhân sỹ giang hồ; mà võ lâm đại hội lại sắp diễn ra, nơi này lại càng thành nơi tụ hợp lý tưởng của hầu hết các nhân sỹ giang hồ tham dự võ lâm đại hội lần này.

Một thiếu niên dáng dấp thanh tú ngồi ở lầu hai, tựa người vào song cửa bên cạnh bàn, nhàn nhã uống một chén Bích Loa Xuân – một loại trà có thể nói là tốt nhất, không hề quan tâm đến sự ồn ào náo động chung quanh mình, chỉ có đôi đồng tử tím sẫm luôn luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh. Thiếu niên này không phải ai khác mà chính là Diệp Tư Ngâm.

“Mấy năm trước võ lâm đại hội đều tiến hành ở Thiếu Lâm hoặc Nga Mi, sao năm nay lại chọn thành Lâm An này chứ? Nơi đây non xanh nước biếc, có chút nào giống với võ lâm sao?”

Bỗng nhiên một thanh âm thanh thúy thu hút ánh mắt của thiếu niên. Diệp Tư Ngâm quay đầu lại, phát hiện một tiểu cô nương xinh đẹp vừa bước lên lầu hai. Tuổi tác cao lắm là mười lăm, một thân lam y, trong tay cầm một đôi song kiếm. Đi cùng nàng là một thanh niên ôn nhu, nho nhã vận bạch y, phe phẩy thanh chiết phiến (Quạt), từ tốn nói: “Tiểu muội, bộ dạng người hiện giờ giống đại tiểu thư của Huyền Du sơn trang sao?”

Huyền Du sơn trang? Diệp Tư Ngâm suy nghĩ một chút, trong trí nhớ của y quả thật có nơi này, hình như là một võ lâm thế gia mới xuất hiện gần đây, trang chủ là Huyền Du Nhiên, tuổi còn khá trẻ, ôn nhu nho nhã, nhưng xuất thủ lại cực kỳ tàn nhẫn. Miêu Cương được sư quấy rối võ lâm đại hội lần trước, sau khi bị Hoa Tiệm Nguyệt vạch trần, thì bị Huyền Du Nhiên áp giải về Huyền Du sơn trang, nghe nói một tháng sau, thi thể của được sư bị phát hiện ở ngọn núi phía sau sơn trang, thi thể đã bị móc đi hai mắt, đầu lưỡi bị cắt mất, ngay cả hai tay, từ phần cổ tay trở đi cũng bị chém đứt, toàn thân trên dưới đều có dấu vết của việc từng bị thụ hình, tử trạng vô cùng thê thảm.

Diệp Tư Ngâm lén liếc mắt đánh giá nam tử ôn nhu nho nhã kia. Chẳng lẽ đây chính là Huyền Du Nhiên?

“Giờ chứ! ? Chúng ta vốn là võ lâm thế gia, ta học không nổi những thứ ‘tiểu bất lộ xỉ hành bất lộ túc’(Cười không lộ răng, đi không lộ chân. Một trong những biểu hiện của người con gái, được xem là khuê môn tú nữ thời phong kiến) của bọn tiểu thư khuê các đó đâu!” Tiểu cô nương bất mãn oán giận, “Người còn chưa nói với ta vì sao năm nay võ lâm đại hội lại tổ chức ở đây đây!”

Thanh niên nhếch môi: “Lâm An là địa bản của Phù Ảnh Các, mấy năm gần đây thế lực của Phù Ảnh Các đã lớn đến nỗi Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, những danh môn chính phái kia phải kinh hồn bạt vía. Vì muốn lôi kéo Phù Ảnh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn nửa chính nửa tà về chính phái, nên võ lâm đại hội năm nay được tổ chức ở đây. Đã hiểu chưa, tiểu muội ngốc?”

Tiểu cô nương trừng lớn đôi mắt của mình: “Diệp Thiên Hàn? Chính là Diệp Thiên Hàn mà năm đó giang hồ đệ nhất mỹ nhân không tiếc hủy đi thanh danh của mình cũng muốn được gả cho hắn? !”

Diệp Tư Ngâm nhìn mọi người chung quanh, không ngoài dự kiến tất cả đều đồng loạt liếc mắt nhìn về phía người thanh niên —— Chuyện này tuy rằng đã trải qua mười lăm năm, nhưng đến giờ vẫn là điều cấm kỵ —— Ai cũng biết năm đó giang hồ đệ nhất mỹ nhân – Âu Dương Huyền Huyền, thiên kim của võ lâm minh chủ chỉ vì muốn gả cho Phù Ảnh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn năm đó vừa tròn mười lăm, mà không tiếc hạ độc hãm cầu một đêm ân ái, không ngờ sau đêm đó, Diệp Thiên Hàn nổi cơn thịnh nộ tống nàng ta vào thiên viện trong Phù Ảnh Các, Âu Dương thế gia cũng bởi vì điều tiếng thế gian mà bỏ mặc không quan tâm, tùy ý Diệp Thiên Hàn xử trí đại tiểu thư của mình. Mười tháng sau Âu Dương Huyền Huyền hạ sinh một hài tử, đặt tên Diệp Tư Ngâm —— Một hài tử không được Diệp Thiên Hàn thừa nhận. Diệp Tư Ngâm từ nhỏ ở Phù Ảnh Các chịu đủ mọi ánh mắt ghê lạnh, thờ ơ, đến cuối cùng vì không thể chịu nổi mà nhảy sông tự sát. Đúng vào lúc đó Trầm Mộ nhập hồn vào thân thể này. Một hài tử mười hai tuổi buộc phải chọn cách nhảy sông tự sát để giải thoát, thật không biết là nên nói nó quá can đảm hay nên nói nó quá yếu đuối đây.

Còn không để Diệp Tư Ngâm hảo hảo cảm thán một chút cho cái thân thể đáng xấu hổ của thân thể mà hiện tại mình đang chiếm dụng này, liền bị một thanh âm cắt ngang dòng suy nghĩ.

“Huyền Trang chủ.” Thanh âm lãnh ngạnh làm mọi người không khỏi run lên.

Diệp Tư Ngâm nhìn huyền y nam từ vừa bước lên lầu theo sau là một đám tùy tùng, thật không biết người kia có thân phận thế nào, mà có thể khiến mọi người ở đây sợ hãi đến vậy.

Thanh niên —— Huyền Du sơn trang Trang chủ Huyền thân Du Nhiên nhanh chóng xoay người: “Tả hộ pháp đã lâu không gặp. Tiểu muội không hiểu lễ nghi, mong rằng Tả hộ pháp cùng Diệp Các chủ có thể rộng lòng tha thứ.” Diệp Tư Ngâm đã rõ. Huyền y nam tử chính là trợ thủ đắc lực của Phù Ảnh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn —— Tả hộ pháp Chiến Minh.

Chiến Minh khẽ nhú mày, nhưng vẫn giữ lễ ôm quyền: “Huyền trang chủ nói quá lời, chỉ là.”

Huyền Du Nhiên cười nói: “Tại hạ cam đoan với tả hộ pháp chuyện vừa rồi tuyệt đối không có lần thứ hai.”

“Vậy xin phiền Huyền Trang chủ. Trong lúc Huyền Trang chủ ở Vạn Diệp Lâu, mọi phí dụng đều sẽ do Phù Ảnh Các của chúng ta lo liệu. Tại hạ xin phép cáo từ trước.” Chiến Minh hành lễ, rồi mang theo tùy tùng rời đi.

Thấy Chiến Minh rời đi, mọi người mới thở ra nhẹ nhõm, đồng thời cũng hiểu được thiếu niên có vẻ ngoài bình thường kia lại có một lai lịch lại không hề bình thường chút nào.

“Chúng ta vẫn chưa tìm được chỗ ngồi, ca, làm sao bây giờ?” Huyền đại tiểu thư không hề bị việc vừa rồi ảnh hưởng. Trong cảm nhận của nàng, Tả hộ pháp của Phù Ảnh Các là cái gì chứ, hẳn nhiên là phải thua xa đại ca của nàng rồi.

Huyền Du Nhiên nhìn một vòng xung quanh, cuối cùng ánh mắt sắc bén giấu sau vẻ ngoài ôn nhu kia, nhắm trúng một cái bàn chỉ có một vị thiếu niên ngồi.

“Vị công tử này, chúng ta có thể ngồi ở đây được không?”

Diệp Tư Ngâm im lặng không nói, lại nghĩ đến thân phận của đối phương, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

“Tại hạ Huyền Du Nhiên, đây là xá muội Huyền Du Cầm. Xin hỏi vị công tử này là.” Huyền Du Nhiên nhìn gương mặt thiếu niên có thể miễn cưỡng xưng là thanh tú, lại hoàn toàn khác biệt với đôi mắt xinh đẹp kia, vì thế mới lên tiếng hỏi.

“Tại hạ Ân Tư Diệp.” Diệp Tư Ngâm đáp lễ nói, trong lòng lại cực kì phiền não —— cho dù dùng nhân bì diện cụ tình xảo không tìm ra chút sơ hở nào đối lên mặt mình, lại thủy chung không thể che lấp được đôi mắt màu tím đặc biệt này.

“Ân công tử đến đây là để tham dự võ lâm đại hội lần này? Nhưng nhìn mặt công tử rất lạ. Không biết công tử là truyền nhân của môn phái nào?” Huyền Du Nhiên tiếp tục truy vấn.

Diệp Tư Ngâm hơi nhú mi: “Chỉ là một hạng người vô danh tiểu tốt, ta nghĩ Huyền Trang chủ chắc chắn chưa bao giờ nghe đến, vậy nên vẫn là không cần làm bận tai Trang chủ.” Y chưa muốn bại lộ thân phận sớm vậy. Nếu để người khác biết mình là đệ tử của “Thánh thủ độc y” Hoa Tiệm Nguyệt, không nói đến việc đám người của Thiếu Lâm phương thượng nhất định sẽ đến đây, chỉ cần lấy cá tính của Tiệm Nguyệt mà nói, sợ là đắc tội không ít người trong chốn võ lâm a, đến lúc đó cừu gia tìm đến tận cửa thì thật không tốt chút nào.

Huyền Du Nhiên thấy y có ý dấu giếm, nên thức thời không tiếp tục truy vấn. Nhưng việc y cố ý giấu diếm lại bị Huyền đại tiểu thư bắt mẫn: “Uy, ta còn chưa bao giờ gặp được ai to gan như ngươi, cứ nhiên dám vô lễ với đại ca ta đến vậy!”

“Du Cầm!”

“Đó là sự thật mà! Đã không biết từ đâu đến, còn dám nói chuyện với người như vậy, rõ ràng là y khinh thường Huyền Du sơn trang chúng ta mà!” Huyền Du Cầm nũng nịu làm ồn.

“Tại hạ xin phép trở về phòng trước, hai vị sau này gặp lại.” Diệp Tư Ngâm nhú mi, đứng dậy hành lễ cáo từ.

“Ân công tử! Xá muội không hiểu quy củ, mong công tử thứ lỗi.” Huyền Du Nhiên trừng mắt liếc muội muội của mình một cái. Huyền Du Cầm lập tức cúi đầu —— đại ca hình như giận thật rồi

“Huyền Trang chủ không cần đa lễ. Đúng như lệnh muối nói, tại hạ thân phận thấp kém, thật sự không dám nhận phần hậu lễ (ở đây không chỉ phần lễ vật có giá trị mà chỉ những lời nói khách sáo, lễ tiết của Huyền Du Nhiên)này của Huyền Trang chủ, cáo từ.” Diệp Tư Ngâm không đợi đối phương mở miệng lần nữa, đã xoay người bỏ đi.

Huyền Du Nhiên nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của Diệp Tư Ngâm, giữa đôi mắt sắc bén hiện lên một tia sang quý dị—— thật sự là một thiếu niên thú vị mà.

Hết chính văn đệ nhất chương

2. Chương 2

Võ lâm đại hội cuối cùng cũng diễn ra đúng hạn. Nơi diễn ra chính là ven sông Tiền Đường. Khán đài được dựng lên tạm thời cùng với luận võ đài trong cung đã có bộ dáng của võ lâm đại hội. Khi Diệp Tư Ngâm trình ra thiệp mời, tiểu đồng nhanh chóng đưa hắn đến thượng tịch (ghế ngồi của các vị trưởng bối, những người có chức vị trong một buổi hội họp) nơi Thiếu Lâm phương trượng Trí Không đại sư, Nga Mi Huyền Tĩnh sư thái đang ngồi đợi.

Trí Không đại sư xác nhận thiệp mời của Diệp Tư Ngâm, quan sát Diệp Tư Ngâm hỏi: “Chẳng hay vị công tử này là?”

“Văn bối Ân Tư Diệp, kiến quá đại sư, sư thái. Văn bối lần này là đến thay cho gia sư. Gia sư đã căn dặn văn bối nhất định phải dốc hết toàn lực bảo đảm cho võ lâm đại hội lần này vạn vô nhất thất (không xảy ra chút sơ sót).” Diệp Tư Ngâm chấp tay nói.

Diệp Tư Ngâm vừa dứt lời, trong nháy mắt mọi người chung quanh bắt đầu xì xào nhỏ to. Không ít kẻ oán giận “Thánh thủ độc y” làm bộ làm tịch, Trí Không đại sư quyền cao chức trọng tự tay đề chữ lên thiệp mời thỉnh hắn đến, hắn lại còn bày đặt sĩ diện, sai một tiểu oa nhi cả lòng còn chưa dài đủ đến, thì phỏng có tác dụng gì chứ.

“A di đà phật. Đã làm phiền Hoa thí chủ. Tôn sư gần đây vẫn khỏe?” Trí Không quả nhiên là cao tăng đắc đạo, chung quanh hoàn toàn lâm vào bất mãn mà đại sư vẫn như cũ, giữ đủ cấp bậc lễ nghĩa.

“Gia sư vẫn khỏe, làm phiền đại sư quan tâm.” Diệp Tư Ngâm trả lời.

Trí Không nói: “Như vậy rất tốt. Ân thí chủ mời ngồi.” Nói xong hướng ngón tay đang lần Phật châu về vị trí bên cạnh mình.

“Văn bối không dám. Chỉ sợ văn bối thân phận thấp kém, thật sự không thích hợp cùng đại sư, sư thái đồng tịch (ngồi ngang hàng với nhau). Thỉnh đại sư sai người tìm giúp văn bối một chỗ ngồi, không biết có được không?” Diệp Tư Ngâm uyển chuyển từ chối. Ngồi chung với những người này, không chết vì buồn mới lạ. Hơn nữa, nơi này tầm nhìn không được tốt lắm, tuy có thể quan sát tình huống thì đấu giữa sân nhưng lại bỏ qua khán đài. Mà nếu có người muốn hạ độc thủ, như vậy đem mình ẩn vào nơi đông người, lựa chọn này vẫn thích hợp hơn là tự lộ diện mình trên đài.

Trí Không gật đầu: “Như thế cũng tốt.”

Diệp Tư Ngâm bị an bài ở bên trái thượng tịch của Trí Không. Đó là chỗ ngồi mà tầm quan sát rất tốt. Thượng tịch tổng cộng chia làm ba chỗ, chỗ ngồi của Trí Không ở trung tâm, Diệp Tư Ngâm cùng một vài võ lâm thế gia ngồi ở bên trái. Còn phía bên phải vẫn chưa có người ngồi. Diệp Tư Ngâm đoán có lẽ vị trí dành cho Phù Ảnh Các.

“Ân công tử.” Bỗng nhiên, một thanh âm ôn nhuận cắt ngang dòng suy nghĩ của Diệp Tư Ngâm. Nhìn lại, quả đúng là Huyền Du Nhiên cùng Huyền Du Cầm.

“Huyền Trang chủ.” Diệp Tư Ngâm chậm rãi chào hỏi.

“Xem ra Ân công tử là khách quý của Thiếu Lâm Trí Không đại sư a. Hôm qua quả thật thất lễ rồi.” Huyền Du Nhiên nhanh chóng ngồi xuống bên trái Diệp Tư Ngâm.

“Chẳng qua là đại sư nể mặt gia sư mà thôi.” Diệp Tư Ngâm nghe được trong lời nói của Huyền Du Nhiên có chút kì lạ, cũng không nghĩ quan tâm, nên tùy ý trả lời.

Bỗng nhiên, trên khán đài bắt đầu xôn xao. Huyền Du Nhiên ánh mắt trở nên sắc bén, khóe miệng lại như trước lộ ra nụ cười: “Nguyên lai là Phù Ảnh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn.”

Diệp Tư Ngâm nhìn thấy một nam nhân vận bạch y, nhưng vì khoảng cách khá xa, nên nhìn không rõ lắm, chỉ mơ hồ nhìn được một bóng người. Bất quá cái khí phách quân lâm thiên hạ kia, dù cho khoảng cách xa như vậy cũng có thể cảm nhận được. Diệp Tư Ngâm khẽ thở dài, thật đáng tiếc cho chủ nhân chính thức của thân thể này — nếu không phải vì mẫu thân một sương tình nguyện, nếu không phải được sinh ra bằng cái phương thức nhục nhã đó, thì có một phụ thân như thế, sau này y nhất định sẽ là người đứng ở đỉnh cao của quyền lợi.

Huyền Du Nhiên hiển nhiên chú ý đến cái thở dài của Diệp Tư Ngâm, trêu đùa: “Không biết vì sao Ân công tử thở dài?”

Diệp Tư Ngâm liếc hần một cái, nói: “Một người như vậy, sao có thể khiến người ta không hâm mộ, không thờ dài?”

“A ~ hâm mộ? Đúng thật a. Thật là làm cho kẻ khác hâm mộ đến nỗi muốn giết chết hần mà.” Huyền Du Nhiên phe phẩy chiết phiến, lộ ra một bộ dáng khinh thường.

Diệp Tư Ngâm trong lòng không khỏi lo lắng, không chút suy nghĩ mà mở miệng nói: “Giết hần? Là to gan như vậy, cứ nhiên dám có suy nghĩ ra tay với Phù Ảnh Các Các chủ?” Lời vừa ra khỏi miệng Diệp Tư Ngâm liền hối hận — quan tâm một người xa lạ như vậy, tựa hồ không phải là chuyện người bình thường nên làm. Nhưng mà nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, có người muốn giết Phù Ảnh Các Các chủ, vô luận ai, chỉ cần là người biết đến Phù Ảnh Các có lẽ đều muốn biết a? Chắc đây mới là điều người thường nên nghĩ. Trong lòng trăm mối tơ vò, nhưng trên mặt chỉ có một biểu cảm lạnh lùng. Nhân bì diện cụ có một ưu điểm, chỉ cần trên mặt không có biểu cảm quá rõ, thì toàn bộ những biểu cảm đó sẽ bị che lấp dưới lớp mặt nạ, người khác muốn nhìn thấu cũng không phải chuyện dễ.

Huyền Du Nhiên cười lạnh nói: “Kẻ muốn giết hần, trước kia chẳng qua là những con sâu nhỏ, nhưng lần này, hình như hần đã dính phải một đại phiền toái” Huyền Du Nhiên lộ một chút đăm chiêu, Diệp Tư Ngâm thấy hần không muốn nói nhiều, cũng theo ý hần mà không tiếp tục truy vấn. Trùng hợp sao võ lâm đại hội lúc này cũng chính thức bắt đầu.

“Các vị võ lâm đồng đạo, giang hồ hào kiệt.”

Trí Không đại sư đứng ở trung tâm khán đài dùng nội lực hùng hậu khiến mọi người ở đây đều nghe rõ lời nói của mình. Diệp Tư Ngâm không nghĩ nghe những thứ này, dù sao y cũng không dự định lên đài luận võ, tranh chủ vị võ lâm minh chủ cùng bọn người kia.

“Hôm nay nhập trận đều là những kẻ tiểu nhân không quan trọng, thật đáng chán.” Huyền Du Nhiên không chút hứng thú mà ẩm một ngụm trà, chuyển hướng sang Diệp Tư Ngâm: “Ân công tử, không biết chốc nữa có rảnh không, có thể cùng tại hạ dùng một bữa cơm trưa được chứ?” Huyền Du Nhiên còn chưa dứt lời, một thanh âm lãnh ngạnh vang lên từ phía ngoài trường: “Quấy rầy Huyền Trang chủ, Ân công tử.”

Hai người nhìn lại, là Phù Ảnh Các Tả hộ pháp Chiến Minh!

Hai người cùng đứng dậy hành lễ. Khi Diệp Tư Ngâm nghĩ không phải là việc của mình và đang định ngồi xuống, thì Chiến Minh cùng Huyền Du Nhiên hàn huyên vài câu ngay sau đó liền chuyển hướng sang y: “Chủ nhân có việc muốn thỉnh Ân công tử đến tương trợ?”

Huyền, Diệp hai người đều sửng sốt. Diệp Tư Ngâm nhanh chóng khôi phục lại trước tiên: “Nga? Phù Ảnh Các Các chủ có chuyện gì quan trọng đến nỗi cần một người bình thường như ta tương trợ vậy?”

Chiến Minh ngừng một chút, trong mắt hiện lên một tia thị huyết: “Là có thị vệ trúng phải kì độc, lang trung nơi này đều không có biện pháp giải độc, lại trùng hợp nghe được Trí Không đại sư nói đồ đệ của ‘

Thánh thủ độc y ' Ân công tử ở đây, nên. . . . ”

“Đồ đệ của ‘Thánh thủ độc y’?!” Huyền Du Nhiên kinh ngạc đến nỗi ngừng phe phẩy chiết phiến trên tay mình, nhìn thiếu niên bình thường trước mắt. Tuy biết thiếu niên này khẳng định lai lịch không nhỏ, nhưng lại không nghĩ tới y lại là đệ tử của “Thánh thủ độc y” thần bí nhất trong chốn võ lâm.

“Ta đã biết. Người đã đến tận đây tìm ta, thì chúng ta đi thôi.” Diệp Tư Ngâm thần nhiên cắt lời Chiến Minh. Cũng tốt, Có thể biết được Phù Ảnh Các Các chủ là dạng nam nhân nào, mà có thể nhẫn tâm đối đãi với võ lâm đệ nhất mỹ nhân như vậy, lại xem như không biết không thấy mình có một thân tử, thậm chí y mất tích ba năm cũng chưa từng phải người tìm kiếm, có thể nói là dạng lãnh khốc vô tình, duy ngã độc tôn điển hình đây.

“Huyền Trang chủ, thứ tại hạ không thể tiếp tục bồi người.”

Diệp Tư Ngâm lúc này không hề biết được, chính lòng hiếu kì này của y, đã làm cho sinh mệnh mới của y dấy lên vô vàn sóng gió.

Hết chính văn đệ nhị chương

3. Chương 3

Khi Chiến Minh dẫn y đi vào bên phải thượng tịch. Sa trường phẳng phát khắp xung quanh, che đi rất nhiều những ánh mắt muốn nhìn lên.

Diệp Thiên Hàn ngồi trên chủ tọa, lúc Diệp Tư Ngâm đi vào, hắn cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng hỏi: “Ân Tư Diệp?”

“Đúng là tại hạ.” Diệp Tư Ngâm bị khí thế của hắn chèn ép, lập tức nghĩ đến, người ta là ai chứ, Phù Ảnh Các Các chủ a, là người mà nói không chừng hoàng đế gặp hắn cũng phải nhún nhường đến ba phần. Một nam nhân như vậy sao có thể hữu lễ với một kẻ vô danh tiểu tốt chứ?

Diệp Thiên Hàn không nói tiếp, nhưng Chiến Minh lại vội chỉ về phía một thị vệ nằm trên mặt đất: “Chính là thị vệ này.”

Diệp Tư Ngâm thấy mình cuối cùng cũng đã có cơ hội thực hành những kiến thức học được từ Hoa Tiệm Nguyệt, liền cố xem như không nhìn thấy nam nhân ngồi trên chủ tọa, bước nhanh đến trước mặt tên thị vệ, ngồi xổm xuống bắt đầu kiểm tra.

Sau nửa nén hương, Diệp Tư Ngâm sắc mặt ngưng trọng đứng lên: “Hắn trúng một loại độc gọi là Lưu sương. Độc này vào từ miệng, sau đó từ nước bọt kéo dài đến huyết mạch toàn thân, người trúng độc sẽ luân phiên thanh tỉnh rồi hôn mê. Lúc thanh tỉnh toàn thân ngứa vô cùng, cứ lặp lại ba ngày như vậy, mạch máu nổ tung mà chết. Hơn nữa. độc này không có giải dược.” Diệp Tư Ngâm nói xong, tất cả mọi người không hện mà mặt không còn chút máu. Diệp Thiên Hàn lại nhíu mày, không nói một lời.

Diệp Tư Ngâm quay đầu, thế nhưng lại sững sốt trong chốc lát—khuôn mặt này. khuôn mặt này rõ ràng là bộ dáng của y năm năm sau! Nhưng khí chất xem ra lại kém một chút! Đó là dạng nam nhân gì đây a! Y cuối cùng cũng đã hiểu vì sao năm đó Âu Dương Huyền Huyền phải bất chấp tất cả nguy hiểm chỉ để được gần cho nam nhân này. Mái tóc dài chạm đến thắt lưng không bị bó buộc mà rối tung lên, lại bởi vì tức giận mà bùng phát nội lực trong cơ thể làm mái tóc tung bay, bạch y tựa như một tiên nhân khiến người ta không thể không tôn trọng, mà gương mặt kia góc cạnh rõ ràng, ngũ quan so với nữ tử còn tinh xảo hơn, màu tím sẫm của đôi mắt hết như y, cũng thâm thúy tựa như muốn hấp dẫn người khác vậy. Một chút cũng nhìn không ra đây là một nam nhân đã qua tuổi nhi lập (30), hơn nữa cũng còn có một đứa con mười lăm tuổi.

Quân lâm thiên hạ. trong đầu Diệp tư ngâm chỉ có thể nghĩ ra một từ này.

Không ai thấy rõ Diệp Thiên Hàn đã làm gì, Diệp Tư Ngâm chỉ thấy một bóng trắng lướt qua trong nháy mắt, ngửi được mùi Long Tiên Hương yếu ớt phảng phất, mà tên thị vệ nằm trên mặt đất cũng đã đoạn khí — tất cả chỉ trong phút chốc.

Trên gương mặt không chút biểu cảm của Chiến Minh, lại hiện ra một tia không đành lòng, Diệp Tư Ngâm xóa tan phản ứng ngẩn ra ở đây. Thoảng thờ dài: “Thứ tại hạ học nghệ không tinh, không thể giúp được gì.” Chết, đối với tên thị vệ trúng Lưu sương mà nói, là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, Diệp Thiên Hàn xuống tay, lại chết trong hôn mê, không có một chút thống khổ nào.

Diệp Tư Ngâm nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại ẩm trà trên tay thị giả (người hầu) đứng một bên. Bước nhanh đến xem xét, một lát sau nói: “Độc ở miệng ẩm.”

“Ẩm này.” Chiến Minh cả kinh, Ẩm nước này vốn là được chuẩn bị riêng cho Diệp Thiên Hàn, tên thị vệ lúc này vừa đi thăm dò tin tức trở về, hẳn đã rót một ly cho y. Như vậy độc này nguyên bản.

“Là nhằm vào bốn tọa sao? Hừ!” Đôi mắt tím như đang có một trận gió lớn tụ hội, nhưng một mặt cười lạnh trên khóe môi hơi mỏng kia lại tồn tại một loại phong tình khác. Diệp Tư Ngâm không khỏi sững sờ.

“Minh.” Diệp Thiên Hàn lạnh lùng gọi. Chiến Minh lập tức hiểu được ý của hắn: “Ân công tử, đa tạ tương trợ. Ít nhất chúng ta đã biết đây đến tột cùng là gì. Xin cho phép tại hạ tiễn ngài trở về.”

Diệp Tư Ngâm lúc này mới phục hồi tinh thần lại nói: “Tả hộ pháp biết ai là người có thể hạ độc sao?” Hơi nhíu mi, mới vừa rồi Huyền Du Nhiên nói gần đây có người muốn ám sát Diệp Thiên Hàn. Lần đầu tiên đã dùng ngay Lưu sương – kì độc thiên hạ khó cầu, không ai đảm bảo được lần sau sẽ không có thủ đoạn lợi hại hơn. Diệp Tư Ngâm tự mình suy xét, lại không hề để ý đến việc mình đang lo lắng cho nam nhân lần đầu tiên y gặp mặt.

“Tại hạ cũng không biết.” Chiến Minh xin lỗi nói, “Người có thể hạ độc trong ẩm trà này quả thật rất nhiều. Xem ra võ lâm đại hội lần này bố trí không cẩn thận chút nào.”

Diệp Tư Ngâm gật đầu. Địch nhân ẩn ở chỗ tối, sẽ không dễ dàng làm người khác phát hiện như vậy. Hơn nữa Lưu sương. Xem ra đối phương lai lịch không nhỏ, mục tiêu cũng không nhỏ.

Nhìn bóng dáng Diệp Tư Ngâm rời đi, ánh mắt màu tím băng lãnh, thâm trầm hiện lên một tia sắc bén: “Ân Tư Diệp? Hừ, một cho y nghĩ ra.”

Đêm dần tối xuống, Diệp Tư Ngâm tựa vào trên giường lật xem sách thuốc. Về Lưu sương chi độc y cũng đã cho tín ứng thông tri Tiệm Nguyệt cùng Tiệm Tuyết. Trở về Vạn Diệp Lâu mới nhớ đến độc kia không nhất định là nhắm vào một Diệp Thiên Hàn, cũng có thể là có người âm thầm muốn phá vỡ lâm đại hội. Nếu thật sự như thế, các lộ anh hùng lần này chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Bỗng nhiên, một tiếng đập cửa cắt đứt trầm tư của Diệp Tư Ngâm. Người ngoài cửa vạn phần lo lắng nói: “Ân thí chủ! Ân thí chủ! Phương trượng đại sư của chúng ta đột nhiên hôn mê bất tỉnh, ngài mau đến xem đi!”

Diệp Tư Ngâm bật dậy. Thiếu Lâm phương trượng? !

Vội vàng khoác áo ngoài, tùy tăng nhân đi vào sân nơi người của Thiếu Lâm ở, đa số các lộ hào kiệt đều đã tập trung, ngay cả Chiến Minh cũng đã đến, thấy Diệp Tư Ngâm liền đến nghênh tiếp.

“Ân công tử, hình như là trúng cùng loại độc với tên thị vệ của Phù Ảnh Các chúng ta.” Chiến Minh nghiêm mặt lạnh nói.

Diệp Tư Ngâm trầm ngâm bắt mạch cho Trí Không đại sư. Đôi mắt tím xinh đẹp ngày càng thâm trầm. Nửa nén hương trôi qua, đã có người tính khí không nhẫn nại được.

“Tiểu oa nhi nhà ngươi rốt cuộc đã xem xong chưa a! Cái gì Thánh thủ độc y chứ, Hoa Tiệm Nguyệt thật là phường xấu xa mà, khiến một tiểu oa nhi đến thật là.” Đại hán tử đang định nói năng lỗ mãng nháy mắt mở to hai mắt ra, miệng như cá bình thường mở mở khép khép, không thể phát ra âm thanh gì. Lúc mọi người kinh ngạc, thì chỉ thấy Diệp Tư Ngâm đứng dậy đối mặt mọi người, lạnh lùng chăm chú nhìn người nọ nói: “Những lời vũ nhục như vậy, nếu để gia sư nghe được, người đời này cũng đừng nghĩ đến việc mở miệng nói chuyện lần nữa.”

“Người đã làm gì! ?” Người bên cạnh hấn hoảng sợ hỏi han, không ai thấy rõ Diệp Tư Ngâm phóng độc lúc nào.

“Không có gì cả, ba canh giờ sau tự nhiên có thể nói lại được, ta chỉ là làm hấn im lặng trong chốc lát thôi.” Đôi mắt màu tím mang theo khinh thường mà nhìn kẻ nói năng lỗ mãng kia, băng lãnh trong đó làm mọi người kinh ngạc, đây thật sự thiếu niên thanh tú, ôn nhuận vừa rồi sao.

Đến tận đây, tất cả những kẻ đối Diệp Tư Ngâm nửa tin nửa ngờ không dám nhiều lời nữa.

“Tả hộ pháp, Trí Không đại sư trúng không phải là ‘ Lưu sương ’ chi độc.” Diệp Tư Ngâm dừng một chút, ánh mắt tối lại, “Độc này tên là ‘ Tam canh la hưởng’. Người trúng độc lâm vào hôn mê, sẽ đột ngột tỉnh lại vào canh ba, nhưng mặc dù tỉnh lại, thần trí cũng không rõ ràng, chỉ biết làm theo ý nguyện của người hạ độc.”

Trong phòng tràn ngập trù khí: “Vây. Vây. Nếu người hạ độc muốn đại sư giết người, chẳng phải chúng ta sẽ.” Một người kêu lên sợ hãi, mọi người đều tỉnh ngộ: Trí Không đại sư thân là Thiếu Lâm phương trượng, võ công thâm sâu khó lường. Nếu hấn ra tay với những người khác. Vây trong thiên hạ chỉ sợ không có bao nhiêu người có thể chống lại. Trong phòng lâm vào khủng hoảng.

Trong lúc nhất thời mỗi người đều cảm thấy bất an.

“Độc này có thể giải được không?” Nga Mi Huyền Tĩnh sư thái khôi phục bình tĩnh đầu tiên, hỏi.

“Độc này không có giải được.” Diệp Tư Ngâm vừa nói ra lời này, chung quanh lại tràn ngập trù khí.”Độc này sẽ không thương tổn đại sư, mười ngày sau có thể tự thân hóa giải hoàn toàn. Nhưng trong mười ngày này, đại sư sẽ trong trạng thái hôn mê, mà mỗi ngày từ canh ba đến canh năm.” Diệp Tư Ngâm cũng không nói tiếp, nhưng ngụ ý thì tất cả mọi người đều hiểu được. Mỗi ngày từ canh ba tới canh năm, đó là lúc Trí Không đại sư bị người hạ độc khống chế, rất có thể sẽ xuống tay với mọi người.

Huyền Tĩnh sư thái thoáng nghĩ: “Như vậy có thể đem Trí Không đại sư trối lại, đợi ngày sau đại sư khôi phục, lại thuật lại mọi việc, đại sư hấn là sẽ không trách tội chúng ta.” Chung quanh có không ít người phụ họa theo.

Diệp Tư Ngâm lắc đầu: “Nếu làm vậy, đại sư sợ sẽ dữ nhiều lành ít.” Người chung quanh khó hiểu. Chiến Minh thoáng suy tư nói: “Ân công tử chính là nghĩ rằng, người hạ độc thấy mưu kế không thể thực hiện được sẽ lệnh đại sư tự sát, lấy đó làm cảnh cáo cho võ lâm hào kiệt, sau đó lại sẽ tìm kiếm một người khác hạ mà ‘ Tam canh la hưởng ’ chi độc?”

Lời vừa nói ra, mọi người nháy mắt lâm vào trầm mặc.

“Ân thí chủ.” Thanh âm già nua nhưng mạnh mẽ làm mọi người kinh ngạc ngẩng đầu, đã thấy Trí Không đại sư vốn dĩ nên hôn mê cư nhiên tỉnh lại. Diệp Tư Ngâm cau mày, vội bắt mạch lần nữa. Ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Trí Không đại sư: “Đại sư, ngài tỉnh gì.”

Chỉ thấy Trí Không trong lúc Diệp Tư Ngâm thuyết minh ngồi dậy: “Lão nạp dùng hết một thân nội lực chống lại ‘ Tam canh la hưởng ’, cũng đã du tẫn đặng khô (đầu hết đèn tắt, nghĩa thoáng, hết sức, sinh mệnh đã đến hồi kết (*)).” Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Trí Không người sáng nay còn tinh thần tỉnh táo, không hiểu hấn nói “Du tẫn đặng khô” là ý gì.

“Ai, đại sư, ngài căn bản không cần.” Huyền Tĩnh sư thái hiểu được, thở dài nói.

“Lão nạp nguyện tự mình kết thúc cũng không nguyện làm con rối cho kẻ vô sĩ đó. Vọng các vị trân trọng đều này, đừng nói gì nữa. Lão nạp ngày mai quay về Thiếu Lâm chấm dứt quãng đời còn lại, Thiếu Lâm La Hán đường đệ tử ở lại Lâm An, cho đến khi võ lâm đại hội kết thúc. Khụ khụ. Tả hộ pháp, thỉnh thay lão nạp chuyển cáo Diệp Các chủ, làm phiền Diệp Các chủ vì võ lâm đại hội mà phí tâm.”

Chiến Minh ôm quyền hành lễ, lắc đầu xoay người rời đi. Mọi người thấy vậy cũng đều cáo lui. Nhất thời chỉ còn Diệp Tư Ngâm cùng người của Thiếu Lâm.

“Ân thí chủ cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi. Lão nạp đã không còn đáng ngại.” Trí Không hữu lễ, tức thì phái môn nhân tiễn khách. Diệp Tư Ngâm cuối cùng liếc nhìn Trí Không một cái, xoay người trở về phòng. Đôi mắt tím sẫm xinh đẹp in bóng những ngôi sao, xinh đẹp không tả xiết.

Chú giải:

(*)Du tẩn đang khô:

Đây không phải là một điển cố gì cả, mà chỉ là một chuyện xưa:

Có một vị bác sỹ y thuật cao minh, chẳng những nhiệt tâm cứu người, hơn nữa lại thu phí rất thấp, cư dân quanh đó đều tìm hẩn chữa bệnh.

Một ngày nọ, có một vị lão ông đầu bạc trắng, bán thân bất toại, ông ngồi trên một chiếc xe lăn, được đứa con đẩy đến.

“Bất luận ra sao, xin người hãy cứu phụ thân của ta...” Một đại nam nhân hơn bốn mươi tuổi giờ phút này khóc như một đứa trẻ con bình thường.“Đã xem qua vài vị bác sỹ đều không cò khởi sắc gì cả, ta chỉ muốn phụ thân sống thêm vài năm, cầu ngài, ngàn vạn lần hãy cứu phụ thân, bác sỹ.”

Vị bác sỹ cẩn thận xem mạch, huyết áp, kiểm tra tim phổi, sau đó viết đơn thuốc, cũng cẩn thận dặn dò: “Trước khi về nhà, nên đến phật đường ở lầu ba ngồi một hồi.”

Nam nhân nghe xong không hiểu được, chỉ xem là bác sỹ đang trấn an người bệnh, không để trong lòng.

Hai tháng trôi qua, nam nhân lại đưa lão phụ đến chẩn bệnh. Sau khi cẩn thận kiểm tra, viết đơn thuốc, bác sỹ lại lần thứ hai dặn dò hẩn đưa phụ thân đến phật đường ở lầu ba mà ngồi.

Nhưng nam nhân vẫn như trước không để tâm, cầm thuốc rồi mang phụ thân rời đi, nghĩ thầm bác sỹ này dài dòng quá.

Cho đến lần thứ 3 chẩn bệnh, sau khi viết xong phương thuốc, vị bác sỹ ngăn hẩn lại, ấn thang máy đến phật đường ở lầu 3.

Ba người yên lặng xem bàn trà, bốn hoa cùng những quyển thiện thư kinh phật trên giá sách...

“Nguyên nhân ta bảo các người đến đây ngồi là muốn các người nhìn ngọn bất của đèn dầu...” Bác sỹ chỉ về phía trước nói “Mỗi một cây đèn dầu đều cần có bất đèn, cho dù là cây đèn dầu tốt nhất, nếu không có bất đèn cũng không thể cháy được. Mỗi lúc dầu sắp hết, bất đèn còn lại một đoạn, ta sẽ nghĩ: thêm chút dầu nữa vào lọ, hẩn là có thể kéo dài tuổi thọ của đèn, vì vậy ta thật sự làm thế..... kết quả các người đoán sao?”

Nhìn hai phụ tử tràn ngập nghi hoặc, bác sỹ chậm rãi nói “Cuối cùng vì lòng tham, ta châm vào thật nhiều dầu, kết quả không phải ngọn lửa trở nên mỏng, mà là bất đèn căn bản không thể đốt lên được, thử qua nhiều lần, ta mới hiểu được: muốn cho bất đèn phát ra ánh sáng tự nhiên, chỉ có một phương pháp duy nhất, chính là đổ đầy dầu vào lọ, cho bất đèn đốt hết một lần, dầu hết đèn tắt, một lần nữa rót vào dầu mới, thay một bất đèn mới, đây mới là phương pháp đốt đèn chính xác nhất.”

Nam nhân bừng tỉnh hiểu ra, yên lặng gặt đầu, rưng rưng nước mắt giúp lão phụ rời đi.

Lọ là vận mệnh, dầu như sinh mệnh của ta ở thế giới này, còn bất đèn chính là thân thể.

Một sinh mệnh chấm dứt thì một sinh mệnh mới sẽ ra đời, có tử mới có sinh, sinh mệnh không ngừng tuần hoàn.

Khi đèn tàn, hãy cứ để cho nó tàn, khi hoa héo, hãy cứ mặc cho nó héo. Điều tàn, héo rũ chính là một trò chơi, linh hồn tồn tại trong không gian, không điều cũng không tàn, không ngừng thực hiện những chuyển lữ hành mới mẻ.

Giải thích bằng điển cố, điển tích, chuyện xưa thì dài dòng, nhưng thật ra ý nghĩ lại vô cùng đơn giản. Cả câu chính là muốn nói, cái gì cũng phải tuần hoàn theo những quy luật nhất định, không nên cưỡng cầu những việc ra khỏi quy luật đó, phải biết chấp nhận số mệnh và làm theo vận mệnh.

Hết chính văn đệ tam chương.

4. Chương 4

Đến gần cửa phòng, y lập tức cảm nhận được có một khí thế bức người trong phòng—— đó là. !

Diệp Tư Ngâm đẩy cửa phòng ra, quả nhiên nhìn thấy bạch y nam nhân quân lâm thiên hạ, nhìn mình bằng đôi mắt tím thâm thúy.

Diệp Tư Ngâm hít một hơi thật sâu, buộc chính mình không bị nội lực cường đại đó áp chế, miễn cưỡng mở miệng nói: ” Đêm đã khuya như vậy, không biết Diệp Các chủ đến phòng của tại hạ có việc gì?”

Đôi mắt tím sẫm chợt lóe lên, mày kiếm nhíu lại nghiêng vào tóc mai: “Ân Tư Diệp? Hừ, người sợ bốn tọa không biết người là hài tử do nữ nhân đó sở sinh sao?”

Phần nộ, khinh miệt, ánh mắt sắc bén cùng màu tím kia nhìn thẳng Diệp Tư Ngâm, tựa như có thể nhìn xuyên qua linh hồn của người khác.

Diệp Tư Ngâm sửng sốt. Hóa ra. Hóa ra hắn đã biết.

“Vì sao không nói lời nào?”

“Diệp Các chủ hy vọng tại hạ nói gì đây? Nói ‘ thứ tại hạ vô lễ, nhưng dường như Diệp Các chủ đã nhận lầm người ’, hay là nói ‘ người đoán không tồi, tại hạ quả thật là do nữ nhân đó sở sinh ’ đây?” Đến tận tình cảnh này, Diệp Tư Ngâm ngược lại rất trấn định .

Đôi mắt thâm trầm nheo lại. Đây là Diệp Tư Ngâm nguyên bản sao?

Chưa từng đi qua Thiên viện, cũng không cho phép hài tử bị xem là sự sỉ nhục đó xuất hiện trước mắt hắn, nhưng lúc nào cũng nghe được hài tử đó vô dụng, yếu đuối đến mức nào, ngay cả hạ nhân còn có thể tùy ý đánh chửi nó. Trừ bỏ khuôn mặt đó, không có bất cứ chỗ nào giống mình nữa. Nhưng thiếu niên trước mắt này ——có đôi mắt tím giống mình, cả sự cao ngạo không hề thua kém mình, hành động cử chỉ hết sức cao quý khiến người ta không dám dễ dàng mạo phạm y, dưới áp lực do nội lực của mình vô ý lộ ra, y cư nhiên không những không tuân phục mà còn chống lại—— là Hoa Tiệm Nguyệt dạy quá thành công, hay là. . . .

Trong lúc Diệp Thiên Hàn trầm tư, Diệp Tư Ngâm cũng đến bàn bên cạnh ngồi xuống, thuận tiện rót chén trà cho mình, khế uống, chờ đợi nam nhân đó tuyên án mình. Nhìn kỹ nam nhân này, càng thêm kinh vi thiên nhân. Đôi mắt tím sẫm giống hệt mình, thâm thúy như muốn hút người ta vào đó, một khi đã sa vào thì không thể tự kiềm chế mình nữa.

” Diệp Tư Ngâm nguyên bản đã đi đâu?” Sau một lúc lâu, nam nhân mở miệng.

Ngẩn ngẩn vài chữ lại giống như một đạo thiên lôi đánh xuống, đem Diệp Tư Ngâm vốn còn đang thưởng thức đôi mắt của hắn tỉnh lại.

“Người. Người nói cái gì?” Diệp Tư Ngâm cảm thấy khiếp sợ dị thường. Chẳng lẽ hắn đã biết. Không có khả năng! Loạn lực quái thần (chuyện kì quái, thần tiên ma quỷ) như thế, ngay cả mình cũng không dám tin, đến nay nửa đêm tỉnh mộng còn tưởng mình đang mơ, hắn Diệp Thiên Hàn sao có thể biết được, sao có thể hiểu được? ! Tại thời đại này, loại việc di hồn, chỉ sợ bị cho rằng là vu thuật mà ai cũng chỉ trích a.

“Xem ra người quả thật là di hồn, thật khiến bốn tọa kinh ngạc.” Diệp Thiên Hàn tuy nói như thế, nhưng Diệp Tư Ngâm biết rõ, trên gương mặt đối phương căn bản không có biểu cảm nào cùng loại với biểu cảm ”kinh ngạc” cả. Nên nói hắn lợi hại đến mức không đem việc này để trong lòng, hay là nói. Hắn đã sớm biết?

Diệp Tư Ngâm lúc đầu hoảng sợ cũng dần dần bình phục. Chiều phản ứng cùng thái độ hiện tại của hắn, hắn sẽ không làm gì mình mới đúng.

“Như Các chủ biết, tại hạ đích thật là di hồn. Bởi vậy cũng cùng Diệp Các chủ không hề có chút quan hệ nào cả. Đương nhiên, có lẽ thân thể này cùng Các chủ có liên hệ chặt chẽ, nhưng nghĩ lại, Diệp Các chủ chắc cũng sẽ không để ý đến việc mình mất đi một hài tử, chưa bao giờ được mình thừa nhận phải không?” Diệp Tư Ngâm lạnh nhạt khẳng định, đồng thời cũng toàn lực phớt đi quan hệ của cả hai. Lấy Diệp Thiên

Hàn bá đạo cùng lãnh khốc, trừ bỏ khả năng hấn có thể đem thân thể này – nỗi nhục nhã của hấn trở về Phù Ảnh Các đoạn tuyệt với nhân thế.

Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nhìn thiếu niên diện mạo bình thường kia. Nghe nói Diệp Tư Ngâm bộ dáng thập phần giống mình —— như vậy thiếu niên này là đệ nhân bì diện cụ sao? Cùng một thân thể, chỉ chứa một linh hồn khác, lại phát sinh những thay đổi lớn như thế sao. Cho dù là gương mặt bình thường đó, cũng sẽ làm cho người ta không tự chủ được mà bị sự lạnh nhạt cùng tao nhã của y hấp dẫn. Theo phương diện nào đó mà nói, thiếu niên này cực kỳ giống hấn.

Nghĩ đến việc này, đôi mắt tím thâm thúy tràn ngập bóng tối.

“Theo bốn tọa trở về.” Lời nói lạnh lùng vừa dứt, lại làm Diệp Tư Ngâm kinh ngạc không thôi. Đây là ý gì? Trở về? Quay về Phù Ảnh Các sao?

“Diệp Các chủ, người biết rõ.”

“Nếu là Diệp Tư Ngâm nguyên bản, bốn tọa tuyệt không quản chuyện sống chết của nó.” Biết rõ thiếu niên muốn hỏi cái gì, Diệp Thiên Hàn lạnh lùng cắt ngang lời y —— muốn đem thiếu niên này khóa lại bên mình —— lần đầu tiên hấn đối với một người mà nảy sinh ý tưởng đó. Diệp Thiên Hàn trong lòng thở dài. Tỷ tỷ nguyệt, người quả thật không nhìn lầm.

Diệp Tư Ngâm trầm ngâm không biết nên nói gì, nâng chén trà lên hơi hợt uống. Y không rõ Diệp Thiên Hàn rốt cuộc muốn làm gì. Biết rõ y không phải Diệp Tư Ngâm nguyên bản, không phải nhi tử hấn, chẳng lẽ nói việc mình thay đổi là nguyên nhân khiến nam nhân đó nhận hài tử này? Việc này không thể tưởng tượng được. Y theo tính tình lãnh khốc vô tình của Diệp Thiên Hàn, cho dù đã biết chuyện, bỏ mặc mới là phản ứng mà hấn nên có. Hiện giờ lại.

“Đã có quyết định chưa? Không cần khảo nghiệm sự kiên nhẫn của bốn tọa.” Lời nói lạnh lùng lộ ra vài tia nội lực thuần hậu, mang đến một sự áp bách khiến Diệp Tư Ngâm hiểu rõ, cái lời nam nhân này là lựa chọn không sáng suốt cỡ nào. Quên đi, cũng không sao cả, nam nhân này hấn sẽ không giết mình, vậy thì có gì đáng sợ chứ.

“Nếu vậy, ta đi là được, Diệp Các chủ.” Lời còn chưa nói hết, liền bị ngắt ngang.

“Tên, hoặc phụ thân.”

Diệp Tư Ngâm cầm chén trà trong tay run lên, nước trà rơi ra dính vào cổ áo. Nhân bì diện cụ vì biểu cảm quá lớn mà trở nên kì quái.

“Phụ. Phụ thân?” Diệp Tư Ngâm còn đang kinh ngạc vì lời nói vừa nãy của nam nhân kia, ngón tay hữu lực của đối phương đã xoa lên mặt mình, tìm được một điểm không bằng phẳng bên cạnh, nhẹ nhàng kéo một cái, liền xé nhân bì diện cụ xuống.

“Nha.” Bối hơi đau đớn mà thở ra tiếng, Diệp Tư Ngâm lúc này mới lấy lại tinh thần, phát hiện người làm mình đau trong tay đang cầm nhân bì diện cụ, bất mãn biểu môi.

“Rất xấu. Như vậy tốt hơn.” Thanh âm lạnh lùng mang theo một tia phát hiện kinh ngạc. Rõ ràng cùng mình có bảy tám phần tương tự, lại vì ngũ quan tương đối nhu hòa, mà khiến y càng thêm khuynh quốc khuynh thành, đôi mắt màu tím giống nhau lại trong suốt làm người khác sinh ra cảm giác muốn hoàn toàn chiếm lấy —— thật sự là một thiếu niên tuyệt sắc.

Bên ngoài Vạn Diệp Lâu.

Chiến Minh đang giữ ngựa chờ đợi. Vừa thấy Diệp Thiên Hàn liền hành lễ nói: “Chủ nhân.”

“Quay về Các.”

“Vâng” nói chưa hết lời liền nhìn thấy Diệp Tư Ngâm theo sau mà ra, Chiến Minh không khỏi hấp một ngụm lãnh khí.

“Tả hộ pháp, đã lâu không gặp.” Diệp Tư Ngâm cười khẽ chào hỏi, lại nhìn đến con thiên lý lương câu toàn thân trắng như tuyết phía sau Diệp Thiên Hàn, khẽ cau hàng mi xinh đẹp của mình lại.

“Ân. Ân công tử? !” Chiến Minh chần chờ vừa sợ vừa kinh ngạc gọi. Dung nhan này.

“Thiếu chủ.” Diệp Thiên Hàn thần nhiên nói làm Chiến Minh hết như người bị sét đánh trúng, kinh ngạc sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại, lập tức quỳ một gối xuống hành lễ nói: “Thuộc hạ kiến quá Thiếu chủ.” Chiến Minh đương nhiên biết được khuôn mặt này, đây là Diệp Tư Ngâm mà ba năm trước mất tích trong Phù Ảnh Các, nhưng, chủ nhân lại đưa y về, còn thừa nhận địa vị Thiếu chủ của y— quả nhiên như Túy Nguyệt nhìn được sao? Mặc kệ thế nào, hắn Chiến Minh thề sống chết trung thành với chủ nhân, cùng chủ nhân thừa nhận người này. Diệp Tư Ngâm cũng hoảng sợ, chưa từng nghĩ đến Diệp Thiên Hàn cư nhiên muốn mình lấy thân phận Thiếu chủ trở về Phù Ảnh Các, vốn tưởng hắn là nhìn trúng y thuật của mình a.

Kinh ngạc bất quá chỉ trong một cái chớp mắt, Suy nghĩ của Diệp Tư Ngâm rất nhanh trở lại trên người con ngựa trắng cao lớn cường tráng trước mắt.

“Sao vậy?” Nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp của bé con lộ ra biểu tình khó xử, Diệp Thiên Hàn lên tiếng hỏi, hắn không nghĩ Diệp Tư Ngâm sẽ không biết cưỡi ngựa. Tuy chỉ có hai chữ lạnh lùng, lại làm Diệp Tư Ngâm cảm nhận được sự ôn nhu của hắn.

“Lạnh.” Nắm thật chặt áo khoát trên người, Diệp Tư Ngâm oán giận nói. Thân thể này dĩ vãng đã bị tổn hao quá mức, từ nhỏ không được điều dưỡng, tâm hồn lại bị tra tấn bằng mọi cách, Diệp Tư Ngâm trước kia cho dù không nhảy sông tự sát cũng sẽ sống không quá hai mươi tuổi. Đi theo Hoa Tiệm Nguyệt ba năm, được hảo hảo dùng được vật cùng nội lực điều dưỡng, mặc dù cơ thể đã tốt hơn, nhưng vẫn cần mỗi ngày dùng được vật tắm bổ, vả lại cơ thể này lại sợ lạnh. Bởi vậy Diệp Tư Ngâm hận thấu thời tiết cuối thu.

Còn chưa thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, y liền bị ôm ngang lên, nháy mắt trời đất quay cuồng, lúc lấy lại tinh thần, người đã ngồi trên lưng ngựa, sau lưng chạm vào lồng ngực ấm áp. Do gần sát vào nhau, mùi Long Tiên Hương trên người nam nhân dần tiếng vào chóp mũi, mờ ảo làm người ta say mê.

Diệp Tư Ngâm bật ra kinh hô— như vậy thật quái lạ! Bị một người nam nhân ôm như thế, hơn nữa còn là phụ thân của thân thể này. Thật sự là xấu hổ khó có thể nói hết bằng lời. xem xét xung quanh muốn thoát ra, lại bị một cánh tay mạnh mẽ giam lại.

“Đừng nhúc nhích.” Thanh âm thâm trầm băng lãnh lại mang theo hơi thở nóng rực lướt qua bên tai, một mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt xâm nhập miệng mũi, Diệp Tư Ngâm không khỏi run rẩy, tim đột nhiên đập loạn nhịp — loại cảm giác này thật xa lạ, nhưng không khiến y muốn bài xích. Mình bị gì vậy. Diệp Tư Ngâm nghĩ lung tung, nam nhân phía sau đã khẽ thúc ngựa chạy đi.

Nhìn thấy chủ tử cùng thiếu chủ phía trước, trong lòng Chiến Minh trừ bỏ kinh ngạc còn có một tia cảm thán —chiêm tinh thuật của Túy Nguyệt quả nhiên không sai, chủ tử lãnh khốc vô tình không giống với thường nhân của bọn họ rốt cục cũng đã tìm được người có thể làm cho hắn phải lo lắng, như vậy thật tốt.

Hết chính văn đệ tứ chương

5. Chương 5

Khi đến Phù Ảnh Các, thì tổng quản đã đứng chờ trước cửa nghênh đón chủ nhân trở về.

“Chủ nhân.”

“Minh, phân phó xuống dưới.” Diệp Thiên Hàn phân phó một câu, không để ý sự kinh ngạc của tổng quản, liền kéo Diệp Tư Ngâm hướng về phía Hàn Viên mà đi.

“Tả hộ pháp, đây là.”

Chiến Minh nhìn bóng dáng hai người vừa đi khỏi, nói: “Tổng quản, lập tức phân phó người hầu quét dọn căn phòng sát với phòng của chủ nhân, chuẩn bị nước ấm cùng quần áo tắm rửa. Thiếu chủ đã trở về.”

Tuy rằng y chưa từng bước vào Hàn Viên, nhưng y biết đó là viện tử nơi một mình Diệp Thiên Hàn sống, ngày thường trừ bỏ hai vị hộ pháp cùng tổng quản thì không cho phép bất kì ai đi vào.

Diệp Tư Ngâm thoảng nghi hoặc. Y thật sự không nghĩ ra được dụng ý của Diệp Thiên Hàn khi đối xử với y như thế.

Hàn Viên tuy chỉ có một mình Diệp Thiên Hàn ở, nhưng vẫn là viện tử hoa mỹ nhất trong Phủ Ảnh Các. Đây cửa bước vào, đã có người chuẩn bị sẵn nước ấm. Trầm Mộ đến từ thời không ngàn năm sau đến, tất nhiên là không có thói quen khi tắm rửa có người hầu hạ, vì thế liền khiến lui hai tỳ nữ hầu hạ y tắm rửa, trút đi y phục, thân thể trượt vào đục dưng có thể chứa được đến năm, sáu người.

Thoải mái thở dài, mới lúc này vì hành động của Diệp Thiên Hàn những suy nghĩ hỗn loạn một lần nữa lại hiện lên — nam nhân kia rốt cuộc muốn làm cái gì đây? Mà mình, cứ nhiên cứ như vậy mà trở về, hơn nữa còn trở lại thân phận vốn dĩ thuộc về Diệp Tư Ngâm, trở thành Thiếu chủ Phủ Ảnh Các. Thật sự là bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi).

Tắm rửa xong, Diệp Tư Ngâm mở cửa phòng.

Ngoài cửa là một hồ sen. Giờ là cuối thu, hoa sen sớm đã héo tàn, chỉ còn lại những cành sen héo rũ phủ khắp mặt hồ, ánh trăng chiếu xuống, lại hiện ra một vẻ đẹp tàn khuyết đến kinh người. Một bạch y nhân đứng đối lưng về phía hồ sen, mái tóc dài ngang lưng xỏa ra rối tung, nhẹ nhàng lay động trong gió — nếu nói ban ngày nhìn thấy là một Diệp Thiên Hàn tựa như đế vương quân lâm thiên hạ, thì hần của hiện tại hết như một thiên tiên giáng trần khiến kẻ khác mê say. Tim bỗng nhiên lỗi mất một nhịp — lại là cảm giác này!

Trong lúc y bị vẻ đẹp đó mê hoặc, không hề phát hiện ra người y nhìn chăm chú này giờ đã đến trước mặt y. Một cánh tay mạnh mẽ hữu lực ôm lấy thắt lưng của y, sự ấm áp tức thì từ nơi bàn tay đặt truyền đến toàn thân, còn có mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt kia nữa.

“Buông!” Vì sao hần luôn thích ôm y như vậy! Chẳng lẽ hần không biết hai nam nhân mà làm vậy thì rất kì quái sao? !

Thanh âm trầm thấp lộ ra cảm xúc: “Ba năm đi theo Hoa Tiệm Nguyệt chỉ để học cách làm tổn thương thân thể mình thôi sao?” Diệp Thiên Hàn cảm nhận được người trong lòng hần khẽ run lên, mày nhíu chặt thêm — cứ nhiên chỉ mặt trung y liền đứng trước cửa để hóng gió, thân là đại phu, y không biết thân thể của y vốn không chịu được sức ép như vậy sao? ! Đồng thời cũng có chút hối hận — rõ ràng rất lâu về trước hần đã biết việc này nhất định sẽ xảy ra, nhưng vẫn để mặc cho thân thể này bị chà đạp suốt mười hai năm, khiến bé con hiện nay phải chịu đựng nỗi thống khổ này. Y còn luyện được một thân nội lực như vậy, thật sự đã hần đã làm khó y.

Tuy chỉ nhìn thấy bằng hần trên gương mặt đó, nhưng nam nhân này đang quan tâm mình sao? Diệp Tư Ngâm ngừng vùng vẫy, để mặc cho đối phương mang y vào phòng đặt lên giường, rồi giúp y đắp chăn, nhìn thấy bóng dáng rời đi của hần, đến khi nghe được tiếng đóng cửa. Cảm giác thật kì lạ. Thật sự đoán không ra nam nhân này rốt cuộc muốn làm gì. Bất quá loại cảm giác này, không tệ chút nào.

Ánh trăng thanh lương như nước, trong hồ nước một con cá nhỏ (*) nhân ánh trăng mà trôi lên mặt nước, lại nhanh chóng lặn xuống đáy nước, chỉ còn lại những lặn sóng lăn tăn, một vòng lại một vòng dập dềnh tỏa ra.

Tăng sáng.

Chiến Minh bất đắc dĩ đứng trước cửa phòng Diệp Tư Ngâm, nhìn thấy Diệp Thiên Hàn bước đến, lập tức hành lễ: “Chủ nhân, Thiếu chủ tựa hồ còn chưa tỉnh. Thuộc hạ không dám quấy rầy.” Nhưng thực tế, hần đã nhẹ giọng gọi rất nhiều lần, dù vậy thanh âm như thế cũng đủ để đánh thức người luyện võ. Nhưng vị Thiếu chủ mới xuất hiện này lại không chút động tĩnh.

Diệp Thiên Hàn nhíu mày, gơ tay đẩy cửa đi vào.

Phía sau màn trướng hoa lệ, một dáng mạo tuyệt sắc vẫn còn đang ngủ.

“Ngâm nhi, nên dậy rồi.” Nhìn người như còn đang đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào ấy, Diệp Thiên Hàn không tự chủ được mà bỏ đi vài phần lãnh khốc, ôn nhu gọi. Nhưng dáng mạo trên giường vẫn như cũ không chút động tĩnh.

Đối tập võ người mà nói, sự thiếu cảnh giác này, chẳng khác nào tự tìm đường chết? ! Diệp Thiên Hàn mặt nhăn mày nhú, thoáng lãnh ngạnh nói: “Diệp Tư Ngâm!”

Bị lãnh khí đột ngột gây kinh động, Diệp Tư Ngâm chợt mở mắt ra, đôi mắt màu tím vốn trong suốt không tỳ vết mà nay lại vì mơ màng tỉnh ngủ mà bị bao phủ bởi một lớp sương. Mơ hồ nhìn thấy một bóng người — là Diệp Thiên Hàn. Bất mãn bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Rất lạnh. Còn muốn ngủ.”

“Nếu lúc này có người muốn lấy mạng ngươi thì sao? !” Đối với sự không cảnh giác của y hẳn càng nghĩ càng giận, không để ý đến lời của cầu nhàu của y, Diệp Thiên Hàn lạnh lùng tức giận nói.

Diệp Tư Ngâm nổi nóng — nếu không cho rằng nơi này tuyệt đối an toàn, y sao có thể ngủ sâu đến vậy, huống hồ ở Vạn Diệp Lô nhiều ngày như vậy cũng chưa có ngày nào được ngủ ngon, đương nhiên sẽ rất mệt mỏi, người này sao có thể vô tình gọi mình dậy như vậy chứ!

Diệp Tư Ngâm rời giường trong tức giận, đương nhiên chưa từng nghĩ đến nếu không phải là y, vô tình như Diệp Thiên Hàn, sao có thể tự mình gọi người khác dậy.

“Người muốn lấy mạng ta?” Ngồi dậy y lạnh lùng hỏi lại.

Diệp Thiên Hàn nhú mi: “Không.”

“Người đã không nghĩ lấy mạng ta, ở đây còn kẻ nào dám đẩy ta vào chỗ chết?” Đôi mi thanh tú nhíu chặt, thuyết minh y không hài lòng đến nhường nào.

Diệp Thiên Hàn hơi sững sốt. Nghe ra ý của y, y cho rằng nơi này tuyệt đối an toàn, vì vậy mới.”Quên đi. Nên thức dậy, ngày hôm qua hỗn loạn như vậy còn chưa giải quyết đâu.” Tức giận hóa thành thần nhiên bất đắc dĩ, Diệp Thiên Hàn lần đầu tiên cảm nhận được mình bất lực như thế.

Lời vừa dứt, ngoài cửa vang lên một trận đập cánh.

“Đó là tín ưng của ta.” Diệp Tư Ngâm nhìn Diệp Thiên Hàn nói. Diệp Thiên Hàn nhú mi, gọi Chiến Minh. Tín ưng đang bị Chiến Minh giữ trong tay lại không ngừng vẫy đập.

“Hừ.” Nhẹ đuổi một tiếng, Chiến Minh vừa buông tín ưng ra, nó liền hết sức nhu thuận như một con gà mái đứng trên mặt đất gần phía giường. Tự tay gỡ xuống bức thư trên đuôi tín ưng, đôi mắt màu tím sẫm tràn ngập ý cười. Đôi tay bé nhỏ khép lại chậm rãi xe vài cái, nháy mắt bức thư đã tan thành bột phấn màu trắng.

“Tiệm Nguyệt nói Lưu sương chỉ độc mặc dù không thể giải, nhưng đã có biện pháp phòng bị.” Diệp Tư Ngâm ôn nhu nói. Sự tức giận lúc nãy đại thể đã tiêu tán, nghĩ đến tên thị vệ hôm qua, trong lòng có chút rầu rĩ. Tuy rằng kiếp trước y là một bác sỹ, từng trải qua vô số cuộc giải phẫu lớn nhỏ, nhưng vẫn không quen nhìn đến cảnh sinh tử, thấy có người chết trước mặt mình lại không có biện pháp cứu người, chung quy cũng là việc khiến y đau lòng mà không biết làm sao.

Nhìn ra trong lòng bé con đang suy sụp, Diệp Thiên Hàn nhíu mi, không nói gì thêm.

Rửa mặt xong, ba người dùng qua táo thiện (bữa sáng), tổng quản đến bẩm báo ngựa chuẩn bị xong, đã đến lúc nên đến hội trường. Diệp Tư Ngâm nghe vậy nhíu mi, Diệp Thiên Hàn nhạy bén phát hiện: “Sao vậy?”

Diệp Tư Ngâm nhẹ nhàng cười: “Ta cùng với Trí Không đại sư đang định thu lại bố cục, bởi vậy không nghĩ nên công khai thân phận.”

“Trí Không?” Diệp Thiên Hàn nheo mắt, nháy mắt lĩnh ngộ.

Chú giải:

(**)Cầm lí: là con này

6. Chương 6

“Các vị võ lâm đồng đạo. Mọi người đều biết, hôm qua Trí Không đại sư bị tặc nhân hạ độc thủ, may mắn không nguy hiểm đến tính mạng. Trí Không đại sư đức cao vọng trọng lại ôm ấp một lòng từ bi, vì bảo vệ cho sự an toàn của võ lâm đồng đạo, tự hủy võ công để chống lại kịch độc. Thiếu Lâm không hổ là thái sơn bắc đẩu của võ lâm chúng ta. Giờ ta cần phải đề phòng gấp bội, mau chóng chọn ra một tân võ lâm minh chủ, để có thể tìm ra kẻ bại hoại võ lâm, che dấu hành tung của mình vô cùng thâm hậu này, cũng không uống nổi khổ tâm của Trí Không đại sư.” Huyền Tĩnh sư thái hạ giọng niệm một tiếng A di đà phật, liền tuyên bố ngày tỷ thí thứ hai bắt đầu.

Bên trái thượng tịch, Diệp Tư Ngâm vén rèm lên, Huyền Du Nhiên lập tức đến chào hỏi: “Ân công tử, một đêm không về, chắc là rất vất vả.”

“Vô phương, tại hạ bất tài, không thể giúp gì cho Trí Không đại sư. Cũng không cách nào ngăn cản tặc nhân kia tiếp tục làm ác.” Tiếp tục đeo một gương mặt bình thường, Diệp Tư Ngâm nhẹ giọng nói.

“Hừ, đúng là có tiếng mà không có miếng. Ca ca cần gì phải khách khí với y chứ, nhìn xem y có để mặt ca ca chút nào đâu!” Thanh âm kiêu căng, đúng Huyền Du Cầm đã lâu không thấy. Bị huynh trưởng trừng mắt, lập tức cầm miệng, nhưng đôi mắt to tròn kia vẫn trừng trừng nhìn Diệp Tư Ngâm, bĩu môi không phục.

Diệp Tư Ngâm hơi đỏ khốc đỏ cười. Y thật sự không nhớ rõ mình đã đắc tội với vị đại tiểu thư này lúc nào. Trên mặt lại một mảnh hồ hững.

Huyền Du Nhiên thấy y sắc mặt nặng nề, trong mắt hiện lên một tia tinh quang.

Trên đài luận võ vẫn đang tiếp tục. Trải qua sự sàng lọc ngày hôm qua, ngày hôm nay người thượng đài là những nhân vật so với những người hôm qua bài danh có chút tiếng tăm hơn. Tỷ như người đang trên lời đài kia, chính là con trai độc nhất của đương nhiệm Đường môn đương gia, Đường môn Thiếu chủ Đường Húc Ngôn, cùng với tài năng mới của Âu Dương gia — là con trai độc nhất của Âu Dương Lăng đại ca Âu Dương Huyền Huyền, cậu của Diệp Tư Ngâm, Âu Dương Minh.

Bởi vì trên lời đài cầm dụng độc, bởi vậy Đường môn Thiếu chủ nổi tiếng dụng độc dần dần rơi xuống thế hạ phong. Âu Dương Minh chiếm thượng phong, lại xuất chiêu không hề lưu tình, tựa hồ muốn đánh cho Đường môn thiếu gia không chết cũng bị thương.

Diệp Tư Ngâm trong lòng loé lên một cảm giác không thoải mái. Xét thái độ của Âu Dương gia năm đó đối với Âu Dương Huyền Huyền, cùng với sau đó lại biết thêm một việc, khiến y đối với Âu Dương gia không có chút hảo cảm nào. Nếu như có thể, y thậm chí muốn giúp thân thể này, cùng mẫu thân của nó, hướng Âu Dương gia đòi lại công đạo.

Suy diễn một hồi, trong đầu Diệp Tư Ngâm lại hiện ra hình ảnh vị phụ thân mới của y, bĩu môi, nhưng đôi mắt tím lại lộ ra mỉm cười. Không biết vì sao, người nọ rõ ràng là một nhân vật quân lâm thiên hạ, nói sao được làm được, lạnh ngạnh như vậy, y vẫn cứ cảm nhận người nọ chắc chắn rất nuông chiều mình. Tựa như đêm qua cũng như sáng nay — tuy rằng sáng nay tỉnh lại trong tức giận nhưng lại khiến y không thể nào không suy nghĩ lại, hiện tại y đã muốn hoàn toàn thanh tỉnh. Một người nam nhân như vậy, cư nhiên chịu tự hạ thấp mình đi đồ hấn thức dậy.

Đang suy nghĩ lung tung, bỗng Huyền Du Cầm bên cạnh phát ra một tiếng hoan hô: “Bổng hay!” Diệp Tư Ngâm nhìn nghiêm túc nhìn lên, thấy trên đài cao thấp đã định. Đường Húc Ngôn rốt cục chiến bại, cánh tay bị kiếm làm bị thương, nhuộm đỏ tay áo trắng như tuyết, kiếm của Âu Dương Minh vững vàng đặt trên cổ hắn.

Thấy Diệp Tư Ngâm ánh mắt thoáng nghi hoặc nhìn qua, Huyền Du Nhiên mỉm cười nói: “Xá muội cùng Âu Dương công tử đã đính hôn. Vô lâm đại hội một khi chấm dứt liền quá môn (gả đi). Đến lúc đó còn hy vọng Ân công tử có thể đến dự uống một chén rượu mừng.”

Đính hôn? Diệp Tư Ngâm thoáng kinh ngạc, vẻ mặt lại ôn hòa cười: “Đó là đương nhiên. Chúc mừng, Huyền Trang chủ.”

Huyền Du Cầm một bên cao ngạo liếc Diệp Tư Ngâm một cái, có chút ý khoe khoang. Diệp Tư Ngâm không nói gì, trên đài lại phát sinh dị biến.

Âu Dương Minh thu hồi kiếm, hướng Đường Húc Ngôn sắc mặt tái nhợt ôm quyền hành lễ: “Đường thiếu gia, đa tạ.” Đường Húc Ngôn cũng muốn nói gì đó, nhưng môi khẽ động vài cái, trước mắt tối sầm, ngã xuống đài.

Toàn trường rộ lên.

“Ngôn nhi!” Đường môn lão gia tử Đường Túc rống to, nhảy lên đài xem xét tình huống của ái tử (con cưng), bắt lấy cổ tay Đường Húc Ngôn, ánh mắt sắc bén hỗn loạn, giận dữ lôi đình, bắn về phía Âu Dương Minh: “Hảo một Âu Dương tiểu tử, cư nhiên dám làm trái quy tắc tự tiện hạ độc, dám đùa giỡn trên đầu Đường môn chúng ta!” Thanh âm tức giận đã có vài phần kinh hoàng. Mọi người bắt đầu hướng ánh mắt trách cứ, phẫn hận, hèn mọn về phía Âu Dương Minh.

Âu Dương Minh cũng choáng váng: “Ta. Văn bối không có hạ độc a!” Lo lắng không biết xử lý thế nào, hần nhìn về phía gia gia, phụ thân của mình tìm kiếm trợ giúp. Âu Dương Lăng trầm ngâm: “Đường chương môn, trước tiên nên lo giải độc cho lệnh lang, hồi sau lại phán xét thị phi.”

“Người!” Đường Túc hung hăng quát cho Âu Dương Lăng một cái liếc mắt, “Nếu có thể giải, lão phu còn đứng đây làm gì! Ta Đường môn lấy độc trừ danh, dựa vào vài thập niên nghiên cứu về độc dược của lão phu, lại chẳng thể nhìn ra Ngôn nhi trúng độc gì! Âu Dương Lăng, bảo con người đưa giải được ra, bằng không, ta, Đường môn thề không bỏ qua!”

“Văn bối quả thật không hề động chân tay gì cả! Văn bối có thể ngay tại đây thề trước các võ lâm đồng đạo, việc này tuyệt không liên quan đến văn bối.” Âu Dương Minh ôm quyền hướng Đường Túc nói, “Huống hồ, ngay cả Đường lão gia tử cũng không biết đó là độc gì, vậy chỉ bằng Âu Dương gia ta có thể xuất ra được sao?” Hần nói như vậy không phải không có lý, những ánh mắt phẫn hận, khinh bỉ đều giảm đi một ít.

“A di đà phật, y bản ni thấy, tình trạng Đường thiếu gia lúc này không khác gì so với tình trạng của Trí Không đại sư tối qua, hay là.” Tiếng nói vừa dứt, Đường Túc mặt không còn chút máu —— hẳn đương nhiên biết tối hôm qua Trí Không đại sư gặp chuyện gì. Trí Không còn có thể dựa vào một thân nội lực để hóa giải độc trong cơ thể nhằm bảo toàn danh dự của Thiếu Lâm, nhưng hài tử của hắn không thể nào có được nội lực cao như vậy để hóa giải độc tố, chẳng lẽ tự mình đi giết hài tử của mình sao!

“Không tồi, chính xác là vậy.” Một thanh âm mềm nhẹ lại mang chút lãnh liệt từ sau lưng mọi người vang lên. Mọi người quay đầu lại, thấy một thiếu niên vận bạch y đang chậm chậm bước đến.

“Ân thí chủ, này.” Huyền Tĩnh sư thái nhìn Diệp Tư Ngâm sắc mặt trầm trọng, không biết nên nói gì.

“Thật hổ thẹn, tại hạ không thể giải ‘Tam canh la hưởng’. Chỉ có một kế, sợ sẽ phải làm phiền Đường chương môn tự mình chiếu cố lệnh lang. Nếu không, nơi này hơn một ngàn giang hồ bằng hữu, lại có mấy ai có thể phòng được độc của Đường môn Thiếu chủ đây?” Diệp Tư Ngâm trong giọng nói lộ một tia xin lỗi hướng Đường Túc hành lễ.

Đường Túc nhìn thiếu niên khiêm tốn trước mắt, hơi nheo lại mắt: “Đệ tử của ‘Thánh thủ độc y’ Hoa Tiệm Nguyệt? Tôn sư đối với việc này suy nghĩ thế nào?” Đường môn ở võ lâm đại hội lần trước cũng từng bị Miêu Cương dược sư hạ độc, bởi vậy Đường Túc đối với thiếu niên mi lệ đường hoàng kia trừ bỏ sự yêu thích đối với hậu bối của đồng đạo, cũng có chút kính sợ.

“Văn bối đã báo cho gia sư, nhưng đường xá xa xôi, hồi âm của gia sư vẫn chưa đến.” Diệp Tư Ngâm cung kính hành lễ, sau đó từ trong lòng lấy ra một lọ dược đưa cho Đường Túc, “Đây là nhuyễn cân tán do gia sư sở cấp, khi ‘Tam canh la hưởng’ phát tác, công lực của Đường thiếu gia có thể phát huy tối đa, hướng

hồ lại có độc tương trợ, cho Đường thiếu gia ăn được này, để bảo hộ những người khác cùng là ngăn cản Đường thiếu gia tự tổn thương mình. Được này chỉ có tác dụng trong hạn định là ba canh giờ, tuy thế cũng sẽ không làm bị thương gân mạch cùng nội lực, Đường chưởng môn xin hãy yên tâm.”

Đường Túc tiếp nhận được khế gặt đầu: “Đa tạ. Người đâu, chúng ta quay về khách ***.”

Mọi người nhìn người của Đường môn rời đi lôi đài, Diệp Tư Ngâm xoay người đối mặt Âu Dương Lăng cùng Âu Dương Minh, ánh mắt chuyển lãnh.”Âu Dương đại thiếu gia, tuy nói Âu Dương gia là bách niên thể gia, nhưng.”

“Ân công tử, người muốn nói gì cứ việc nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng như thế.” Âu Dương Lăng ngắt ngang lời y, trong mắt hiện lên vẻ khinh miệt.

Diệp Tư Ngâm không lộ cảm xúc, lại chuyển sang Huyền Tĩnh sư thái. Thiếu Trí Không đại sư, Huyền Tĩnh sẽ là người làm chủ mọi việc.”Huyền Tĩnh sư thái, vẫn bối nghi, trước vẫn là cử người bảo vệ Âu Dương thế gia để phòng ngừa bất trắc.”

Huyền Tĩnh sư thái trầm ngâm hồi lâu, tức thì hướng Âu Dương Lăng hành lễ: “Âu Dương thí chủ, bản ni đắc tội .”

“Huyền Tĩnh sư thái đây là ý gì? Là muốn nhốt lão phu sao? ! Hôm nay hơn một ngàn võ lâm hào kiệt ở đây, thế nhưng lại cho một tiểu oa nhi ngay cả tên cũng không biết, lai lịch cũng không rõ ràng quyết định sinh tử của chúng ta được sao? !” Thanh âm già nua mạnh mẽ vang lên, từ Âu Dương gia gia chủ, gia gia của Âu Dương Chính phụ thân của Âu Dương Lăng, Âu Dương Chính.

“Âu Dương thí chủ bớt giận, bản ni chỉ nghĩ lời nói của Ân thí chủ có lý. Chỉ bằng uy vọng cùng địa vị của Âu Dương thế gia ở trong chốn võ lâm, bản ni tin tưởng Âu Dương thí chủ cùng lệnh lang là trong sạch, làm vậy chỉ là vì để tránh nghi ngờ mà thôi.” Huyền Tĩnh sư thái không nhanh không chậm nói xong, liền phát phát cây phát trần trong tay, lập tức người của Nga Mi cùng Thiếu Lâm liền vây quanh người của Âu Dương gia.

“Người! Hừ!” Âu Dương Chính tức đến nói không ra lời, vung tay áo, giận dữ rời đi.

“Phát sinh việc này, hôm nay luận võ dừng ở đây, ngày mai luận võ tạm thời đình chỉ để bàn đại kế.” Huyền Tĩnh sư thái niệm nhỏ một câu A di đà phật cũng dẫn người rời đi.

Trong võ lâm nhân sỹ, có người xoay xoay thanh chiết phiến trong tay, khoe miệng lộ một nụ cười, việc mình muốn đã làm được.

Hết chính văn đệ lục chương

7. Chương 7

Lương đình (đình nghỉ mát) trong hậu viên của Vạn Diệp Lâu

Diệp Tư Ngâm cầm trong tay sách y thuật nhưng lại xem câu được câu không. Vì che dấu thân phận, sau khi kết thúc võ lâm đại hội, y như trước trở về khách phòng trong Vạn Diệp Lâu, mà không quay về Phù Ảnh Các, nhưng hẳn nhiên, Diệp Thiên Hàn sẽ không cho phép y rời khỏi tầm mắt của mình, bảo vệ cũng tốt, giám thị cũng tốt, bốn phía xung quanh đột nhiên tăng thêm vài hơi thở được ẩn giấu kỹ lưỡng, là âm vệ của Phù Ảnh Các.

“Ân Tư Diệp!” Bỗng nhiên một tiếng quát xen lẫn với tiếng gió xé của trường tiên (roi dài) lao về phía y. Âm vệ khẽ động, đang chuẩn bị tiến lên ngăn cản, đã thấy Diệp Tư Ngâm thoáng nhìn, nhanh chóng cầm lấy nắp chén trà rót vào đó nội lực phóng tới trước ngực người vừa tới. Tiểu cô nương bị nắp chén trà bắn trúng, trong nháy mắt độ chính xác giảm xuống, roi chỉ quét qua một bên trụ đình

“Huyền tiểu thư, tại hạ từng đắc tội người sao?” Diệp Tư Ngâm nhìn Huyền Du Cầm đang thở phì phò bắt đắc dĩ hỏi.

“Người! Chính là người, hại Minh ca ca bị giám sát! Người ta muốn gặp hần cũng không được!” Nguyên lai Tiểu cô nương là bởi vì không gặp được tình lang mà tìm đến “Đầu sỏ mọi chuyện” này để phát tiết.

“Huyền tiểu thư, đây chỉ là kế sách tạm thời, chỉ cần có thể giải ‘ Tam canh la hưởng ’ chi độc, bắt được kẻ chủ mưu đứng sau mọi chuyện, là có thể trả lại sự tự do cho Minh ca ca của người .”

Huyền Du Cầm cắn môi: “VẬY. Người tìm được biện pháp giải độc chưa ?”

“Chưa được. Bất quá gia sư hần là có biện pháp giải được. Tại hạ đang chờ tin tức của gia sư.”

“VẬY. Người nhất định phải mau chóng cho ta gặp Minh ca ca nga! Bằng không xem ta giáo huấn người như thế nào!” Tiểu cô nương nói xong người rời đi. Diệp Tư Ngâm nhìn bóng dáng nàng không khỏi bật cười, bất quá chỉ là một tiểu cô nương tâm trí chưa thông, cư nhiên sẽ lập gia đình .

“Thiếu chủ, Huyền Du Sơn trang này có vấn đề, ngài nên lấy cẩn thận làm đầu.” Chiến Minh không biết xuất hiện bên cạnh y khi nào lo lắng nói.

Diệp Tư Ngâm hướng hần âm đạm cười: “Ta làm việc biết chừng mực mà, yên tâm đi.”

“Các chủ muốn mời Thiếu chủ đi một chuyến.”

“Àn. Diệp Thiên Hàn ở đâu?”

Chiến Minh sững sốt một chút a. Thật đúng là chưa từng nghe qua có người nào dám gọi thẳng cả tên lẫn họ chữ tử đáng sợ nhà mình a. Linh hồn của ngàn năm sau quả nhiên thật khác biệt mà.

“Thỉnh Thiếu chủ đi theo ta.”

Chiến Minh dẫn Diệp Tư Ngâm đến khách phòng Thiên Tự Hào ở tầng cao nhất của Vạn Diệp Lâu. Mọi người đều biết, khách phòng Thiên Tự Hào ở tầng cao nhất của Vạn Diệp Lâu, không mở cửa tiếp ngoại nhân, thậm chí cả tầng cao nhất cũng cấm tân khách tiếp cận, chỉ vì khách phòng Thiên Tự Hào là phòng ngủ chuyên dụng của Diệp Thiên Hàn, cho dù hần rất ít đến Vạn Diệp Lâu.

Khách phòng vô cùng hoa lệ, cùng cách bố trí như Hàn Viên ở Phù Ảnh Các. So với gian phòng Diệp Tư Ngâm sống trước kia quả là một trời một vực.

“Chủ nhân.” Chiến Minh hướng chủ tử ngồi trên tháp thượng hành lễ, “Thuộc hạ xin phép cáo lui.”

Thấy Chiến Minh rời khỏi cửa phòng, Diệp Tư Ngâm chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống: “Chuyện gì?”

“Âu Dương gia?” Ba chữ ngắn gọn mà lạnh như băng làm Diệp Tư Ngâm âm thầm xoay người khinh bỉ. Y vốn cũng không phải loại người thích nói nhiều, nhưng hiện nay xem ra vẫn còn hơn nam nhân lãnh khốc trước mặt này, tuy vậy vẫn có chút khác nhau.

“Nếu đã dùng thân thể của y, cũng nên vì nguyên bản chủ nhân của thân thể này làm cái gì đó.” Diệp Tư Ngâm thản nhiên nói. Không biết vì sao, đối những người đó trong lòng lại cảm nhận được một ý hận không thể nào hiểu được, đại khái là một dấu vết cuối cùng của thiếu niên bạc mệnh kia đi.

Diệp Thiên Hàn nhìn thanh tú thiếu niên chỉ mới vào cuối thu mà đã phải khoác đại sườn (áo khoát ngoài), âm thầm thở dài, tự tay đem y ủng vào lòng ngực. Không ngoài sở liệu người trong lòng bắt đầu già yếu, trên tay thì một chút xảo lực liền khiến y ngoan ngoan không nhúc nhích nữa, vận khí vì y khử hàn.

Dòng khí ấm áp theo nơi hai cơ thể tiếp xúc lan ra toàn thân, Diệp Tư Ngâm cũng bỏ đi suy nghĩ tiếp tục già yếu trong đầu. Quên đi, dù sao giấy cũng giấy không ra, không bằng để hần giúp y sưởi ấm. Diệp Tư Ngâm cam chịu nghĩ.

“Người tìm ta đến chỉ vì Âu Dương gia?” Ngay người trong chốc lát, Diệp Tư Ngâm có chút khó hiểu hỏi.

“Lưu sương.” Trầm ngâm trong chốc lát, Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nói.

“Cái gì? !” Diệp Tư Ngâm cả kinh. Chuyện lớn như vậy sao hần kéo dài đến bây giờ mới nói, nếu lại có người vì thế mà chết thì chẳng tốt chút nào cả? “Lần này.”

Diệp Thiên Hàn nhìn ra sự nóng vội của y, nói: “Không có người trúng độc.”

Độc hạ ở thức ăn hàng ngày chuẩn bị riêng cho Diệp Thiên Hàn. Cái gọi là biện pháp phòng bị của Diệp Tư Ngâm chính là đem một loại thảo dược không độc bỏ vào trong thức ăn hàng ngày, nếu trong đó không có độc, thì thảo dược có công hiệu cường thân, nếu trong đó có lưu sương chi độc, thì có thể đem lưu sương vô sắc vô vị biến thành màu xanh đen kì quái. Nhưng, thức ăn hàng ngày của Diệp Thiên Hàn cũng không phải do đại trù của Vạn Diệp Lôu chế biến, mà đều có người phụ trách riêng, đưa cơm cũng là người hầu của Phù Ảnh Các, trong đó cũng tuyệt không có người khác chạm vào. Duy nhất chỉ có thể là nội gián trong Phù Ảnh Các.

Theo ánh mắt Diệp Thiên Hàn nhìn về phía thức ăn trên bàn, cũng đã thành màu xanh đen quỷ dị, mặc dù đã biết không có người nào trúng độc, lại vẫn là làm Diệp Tư Ngâm cảm thấy tim đập thật nhanh. Đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, cẩn thận xem xét, một tia dị tràn ngập đáy mắt.

“Đây là. Tương tư tảo.” Một vòng màu bạc quái dị nổi lên trong chén bên cạnh, cùng màu xanh đen thoáng giao hòa, nếu không nhìn kỹ tuyệt không nhìn ra dị trạng.

Phía sau hơi thở đột nhiên lạnh thêm vài phần. Xem ra Diệp Thiên Hàn cũng biết tương tư tảo là cái gì. Tương tư tảo tên tuy đẹp, nhưng lại là một loại độc dược cực kì tổn hại âm đức (người xưa cho rằng việc làm nhân đức trên dương gian đều được ghi công ở âm phủ, nên tích đức lúc còn sống để khi chết đi được hưởng nhiều ân huệ thay vì trừng phạt). Độc này chỉ sử dụng được với nam tử, người trúng tương tư tảo, cả người nóng lên, khó nhận được dự vọng, cần phải lập tức tìm nữ tử phát tiết. Nghe như thể là một loại xuân dược, nhưng lại ác độc hơn vạn phần so với xuân dược. Xuân dược bình thường thì chỉ cần cho phát tiết một hai lần là có thể hoàn toàn giải trừ được tính, ngay cả cương cường xuân dược, được thanh lâu dùng để dạy dỗ những cô nương cùng tiểu quan không nghe lời, bất quá hiệu lực chỉ trong một đêm, nhưng Tương tư tảo lại bắt người trúng phát tiết đến tinh tấn nhân vong mới hết — đó là dược vật khiến kẻ trúng chết một cách hết sức mất mặt. Tương tư tảo chỉ độc cần tới hàn vật mới có thể giải trừ, song hàn vật có thể giải được không có gì khác ngoài Thiên Sơn Tuyết Liên, Đông Hải Huyền Băng, cùng tảng đá mà trong truyền thuyết Nữ Oa lúc vá trời đã di chuyển — “Hắc Hàn”. Không nói đến “Hắc Hàn” vật chỉ nghe tên mà không thấy mặt kia đến tột có tồn tại thật hay thì không để sau này khảo cứu, chính là hai thứ trước cũng là đã trân phẩm cực kì khó có được, trên đời này sợ chỉ có hoàng cung đại nội mới có. Bởi vậy Tương tư tảo này có thể xem như không có giải dược. Mà hỗn hợp Tương tư tảo cùng Lưu sương, lại có khả năng sau khi người chết lập tức khử đi tàn dư độc tính của Lưu sương, tạo thành tình cảnh tinh tấn nhân vong giả dối.

“Rốt cuộc là người phương nào có thâm cừu đại hận với người, cư nhiên ngay cả Tương tư tảo cũng dùng đến?” Diệp Tư Ngâm bỗng dưng nhớ đến ngày thi đấu đầu tiên trên thượng tịch, Huyền Du Nhiên đã nói với y, có người muốn giết Diệp Thiên Hàn. Độc dùng để đối phó Diệp Thiên Hàn khác hẳn so với độc dùng để đối phó võ lâm cao thủ, như vậy người muốn đối Diệp Thiên Hàn xuống tay, rốt cuộc là cùng một người, hay vẫn còn một người khác nữa?

“Muốn chết, bồng tảo thành toàn bọn họ.” Trong đôi mắt màu tím thâm thúy gió bão chậm rãi tụ tập.

Hôm sau.

Thức dậy lúc tinh mơ, Diệp Tư Ngâm cảm nhận được không khí dị thường chung quanh.

“Cái gì là đệ tử của ‘Thánh thủ độc y’ Hoa Tiệm Nguyệt chứ, căn bản chỉ là hạng mua danh cầu lợi!”

“Đúng vậy! Nói không chừng ngay cả Trí Không đại sư cũng chẳng trúng ‘Tam canh la hưởng’ gì gì đó, lại còn bị phê đi công lực suốt đời, thật sự là thảm thương!”

Phía trên đại sảnh, Diệp Tư Ngâm nghe mọi người chung quanh nhỏ to xầm xì, không nói gì, chỉ im lặng uống trà, ăn một chút tảo điểm (điểm tâm sáng). Việc hôm nay, y đã sớm đoán được.

“Hừ, miệng còn hôi sữa, cư nhiên dám ăn nói bừa bãi trước mặt phần đông võ lâm đồng đạo, hiện giờ ta xem ngươi làm sao để bảo vệ được danh dự ‘Thánh thủ độc y’ gì đó!” Một mũi kiếm phóng đến trước mặt Diệp Tư Ngâm. Giương mắt nhìn lên, là người của Âu Dương gia. Mới vừa rồi khẩu xuất cuồng ngôn chính là Âu Dương gia gia chủ, Âu Dương Chính — thân ngoại công của thân thể này.

“Đêm qua Đường môn công tử căn bản không có tỉnh lại vào canh ba, ngủ một giấc thẳng đến hừng đông, chuyện gì cũng không có phát sinh. Đại hội ngày hôm nay người nhất định phải hướng Âu Dương gia chúng ta dập đầu tạ tội, trả lại danh dự trong sạch cho Âu Dương gia!” Âu Dương Lăng quát mắt trừng nói.

Diệp Tư Ngâm nhìn một đám ý thế hiếp người trước mặt, chính là uống một ngụm trà Long Tĩnh tốt nhất trong chén, ngoài ra không làm gì nữa.

“Người!” Âu Dương Minh vốn đang cực kì giận, lại thấy phụ thân nhà mình không được kể kia để mắt đến, đột nhiên rút kiếm hướng Diệp Tư Ngâm đâm tới. Diệp Tư Ngâm lạnh lùng cười, ngón tay thon dài khẽ nhúc nhích, trường kiếm theo một tiếng động mà rơi xuống, Âu Dương Minh lại ôm tay cầm kiếm, hô đau không ngừng. Mọi người đều kinh ngạc. Diệp Tư Ngâm khoan thai đứng dậy nói: “Dao kiếm không có mắt, tiểu thiếu gia vẫn nên kiếm chế một chút thì tốt hơn.”

“Minh Nhi! Khá lắm tiểu tử dám cả gan làm loạn, cứ nhiên dám thương tổn người của Âu Dương gia ta!” Âu Dương Lăng đỡ lấy hài tử của mình, trợn mắt nhìn Diệp Tư Ngâm, “Giải được đâu! ?”

“Đau một canh giờ tự nhiên sẽ không đau nữa, cũng là cho hắn một bài học, ngày sau tuyệt không cần lỗ mãng như thế!” Diệp Tư Ngâm đã sớm nghe nói Âu Dương Minh là đại hài tử cũng là hài tử duy nhất của Âu Dương Lăng, là vị thiếu gia duy nhất gần đây của Âu Dương thế gia, tất nhiên là được Âu Dương Chính, Âu Dương Lăng rất mực thương yêu, thương yêu, mới tạo nên tính tình ngang ngược, kiêu ngạo như thế của hắn.

“Không biết tự lượng sức mình!” Một tiếng gầm lên, Âu Dương Chính cầm kiếm tức giận lôi đình nhắm phía Diệp Tư Ngâm mà đâm tới. Diệp Tư Ngâm cả kinh. Y mặc dù tập võ, cũng chỉ mới ba năm ngắn ngủi, tốc độ hiện tại của Âu Dương Chính căn bản không thể xem nhẹ như kiếm của Âu Dương tiểu thiếu gia lúc này, cả thời gian dụng độc cũng không có. Không thể tưởng được đường đường Âu Dương thế gia gia chủ thế nhưng lại hướng một thiếu niên tay không tất sặc xuống tay, thật sự là thất sách. Bất đắc dĩ, Diệp Tư Ngâm đành phải né tránh, nhưng không cần nghĩ cũng biết, kiếm thẳng hướng ngực y mà đâm tới, bằng vào tốc độ của y, căn bản không có khả năng toàn thân trở ra.

Điện quang hỏa thạch (trong phút chốc), mọi người kinh hô một tiếng, nguyên tưởng rằng lần này “Ân Tư Diệp” kia không chết cũng bị thương, lại không ngờ trợn mắt một cái, trường kiếm trong tay Âu Dương Chính gãy thành hai đoạn, kiếm phong phát ra một tiếng ‘Đinh’ trầm đục vang vào cây trụ trong phòng, Âu Dương Chính cầm trong tay đoạn kiếm miễn cưỡng thoái lui vài bước, “Phốc” một tiếng phun ra một ngụm máu to.

“Phụ thân! !” “Gia gia! !” “Lão gia! !” Mọi người của Âu Dương gia loạn thành một đoàn, chỉ có Âu Dương Chính không thể tin được mà nhìn nam nhân cuồng ngạo như đế vương, lãnh khốc như Tu La trước mắt mình: “Diệp Thiên Hàn! ?”

Hết chính văn đề thất chương

8. Chương 8

Diệp Tư Ngâm lúc này vẫn bất động đứng sau Diệp Thiên Hàn, không hiểu sao hắn lại xuất hiện trong phòng này.

Âu Dương Chính bị thương, Âu Dương Lăng đành phải nhận lấy ánh mắt hàn băng của Diệp Thiên Hàn kiên trì chất vấn nói: “Diệp Các chủ, không biết vì sao lại đột nhiên ra tay thương phụ thân ta? Mà không hề có một lý do.”

“Không một lý do?” Nam nhân đột nhiên cắt ngang lời hắn nói, gần từng tiếng không nhẹ không nặng, lại lãnh lẽo như hàn băng, khiến mọi người ở đây không khỏi run rẩy.

“Thiếu chủ, người có bị thương không?” Cùng đến với Diệp Thiên Hàn, Chiến Minh lo lắng hỏi. Nếu không phải hôm qua chủ nhân vì xử lý chuyện lưu sương mà không quay về Phù Ảnh Các, lúc này lại trùng hợp

xuống lầu, một kiếm vừa rồi, Thiếu chủ chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Khó trách chữ tử luôn lãnh thanh lãnh tâm kia phần nộ như thế, nghĩ đến lúc này lại hết hồn. Ngay cả hấn cũng không dám tưởng tượng nếu Thiếu chủ bị thương, việc hôm nay sẽ chấm dứt thế nào.

“Không có gì đáng lo.” Diệp Tư Ngâm phục hồi tinh thần, ôn nhu trả lời.

“Âu Dương lão gia tử ở địa bàn của Phù Ảnh Các động thủ với Phù Ảnh Các Thiếu chủ, có thiếu suy nghĩ quá không? Huống chi Thiếu chủ tay không tác sát, lão gia tử là muốn lấy mạng Thiếu chủ chúng ta sao? !” Biết chủ nhân sẽ không nói gì nữa, Chiến Minh đối Âu Dương Chính lạnh giọng chất vấn.

Không chỉ có người của Âu Dương gia, tất cả những người đang ngồi đều sửng sốt. Thiếu chủ của Phù Ảnh Các? ! Phù Ảnh Các có Thiếu chủ khi nào, mà Diệp Thiên Hàn từ đâu chui ra một hài tử lớn như vậy? !

Bỗng nhiên, trong lòng mọi người đều xuất hiện một cái tên —— Âu Dương Huyền Huyền! Mười lăm năm trước, thiên kim của võ lâm minh chủ Âu Dương Chính, Âu Dương Huyền Huyền lấy xuân dược cùng nhuyễn cân tán ám toán Diệp Thiên Hàn, sau mười tháng, nàng vì Diệp Thiên Hàn sinh hạ một hài tử chưa bao giờ được hấn thừa nhận, sau đó đã hương tiêu ngọc tổn, mà hài tử kia lại bị Diệp Thiên Hàn để trong hậu viện chưa bao giờ được chú ý. Thiếu niên trước mắt này, lại vừa đúng mười bốn, mười lăm tuổi!

Suy nghĩ đến chuyện này, Âu Dương Chính cùng Âu Dương Lăng sắc mặt khê biến.

“Thôi, Minh, ta không có gì đáng ngại, cũng không muốn cùng họ so đo.” Diệp Tư Ngâm ngăn lại Chiến Minh đang phần nộ, lạnh nhạt nói.

Đôi mắt tím âm trầm đảo qua, bên trong tràn ngập tức giận. Diệp Tư Ngâm sửng sốt, cơn tức giận đó là nhắm vào y. Hấn sao lại như thế?

“Quay về Các.” Thanh âm lạnh như băng bên trong lại chứa đựng khí thế không cho phép người khác trái ý mình, Diệp Thiên Hàn vung tay áo bước ra Vạn Diệp Lâu trước. Diệp Tư Ngâm im lặng, ngay cả võ lâm đại hội cũng không đi sao? Ánh mắt nghi hoặc hướng về Chiến Minh. Chiến Minh đầu đầu Thiếu chủ nhà mình, người thông minh như thế, sao lại nghĩ không ra? Không giải thích gì thêm, gọi một gã người hầu phân phó gã chuyển cáo Huyền Tịnh sư thái võ lâm đại hội hôm nay Phù Ảnh Các có chuyện quan trọng cần xử lý, không thể đến được, liền cung kính tỏ ý Diệp Tư Ngâm cần phải đi.

Không có được câu trả lời, Diệp Tư Ngâm nổi giận. Rốt cuộc là vì sao? Hấn dựa vào cái gì vô duyên vô cớ lộ cáo biểu tình như thế với y? Lại còn hủy ước định, công bố thân phận y, hấn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? ! Phần hấn bước lên xe ngựa, đã thấy Diệp Thiên Hàn ngồi trên ghế, vẻ mặt không vui, cơn giận trong đáy lòng không còn ức chế được nữa.

“Lý do!” Thanh âm trong suốt mang theo phần nộ, đôi mắt tím xinh đẹp trừng thẳng nam nhân đối diện.

Diệp Thiên Hàn thấy Diệp Tư Ngâm tức giận, vẻ mặt vô cảm ban đầu cũng dần tan đi, chỉ còn lại chút bất đắc dĩ. Hấn quả thật không nên như thế, không ai biết được vừa rồi, khi nhìn thấy kiếm phong sắc bén chất chứa nội lực thâm hậu kia thiếu chút nữa đâm vào ngực người trước mặt, hấn có bao nhiêu kinh sợ. Nếu chậm một chút nữa, chỉ sợ hiện tại người này chỉ có thể ở nơi này

“Ngày mai rời khỏi, Minh đi cùng người.”

Diệp Tư Ngâm sửng sốt, không hiểu hấn vì sao đột nhiên nói ra một câu như vậy. Đang nghi hoặc, lại nghe hấn nói: “Hôm nay quay về Các, bắt đầu tu tập Hàn Liễm Quyết.”

“Hàn Liễm Quyết?” Diệp Tư Ngâm khó hiểu.

“Hàn Liễm Quyết tổng cộng chín tầng, mỗi lần tu tập cần tu ngâm (tu luyện ngâm mình) trong hàn đàm (Hồ băng) hai canh giờ, sẽ trợ giúp nội công tâm pháp này. Nếu có thể trải qua được nỗi khổ trong hàn đàm, lần đầu tiên là có thể đạt tới đến tầng thứ hai.” Đôi mắt tím thâm trầm đáp lại người đang nghi hoặc kia, “Để việc hôm nay lập lại lần nữa, bốn tọa không thể khắc khắc đi theo bảo vệ người.” Diệp Thiên Hàn nói xong, trong lòng lại chìm trong im lặng.

Nguyên bản là định sau khi võ lâm đại hội kết thúc mới cho y luyện Hàn Liễm Quyết. Thân thể y đã nhiều năm chịu thương tổn, tuy có Hoa Tiệm Nguyệt ba năm tỉ mỉ điều dưỡng, nhưng thân thể gầy yếu cần bản

vẫn không cải thiện được chút nào, chỉ có Hàn Liễm Quyết, có lẽ mới làm bé con khỏe mạnh hơn một chút. Nhưng việc phát sinh ngày hôm nay làm cho Diệp Thiên Hàn quyết định lập tức cho y bắt đầu tu tập.

Diệp Tư Ngâm trong lòng có chút chấn động. Mặc dù không hiện rõ, nhưng trong lời nói của nam nhân kia lại lộ ra sự lo lắng cùng sợ hãi. Hẳn là lo lắng cho mình mới có thể hành động như vậy sao? Như vậy cơn tức vừa rồi nhắm vào mình cũng là vì nguyên nhân này? Trong lòng bỗng dưng lướt qua một tia ấm áp, không vui trong đáy lòng, nháy mắt biến mất vô tung.

Kinh ngạc qua đi bình tĩnh trở lại. Diệp Tư Ngâm có chút ảo não, bản thân lại lộ ra tình tự quá mức. Kiếp trước bởi vì bị bệnh tim bẩm sinh nên không thể có quá lớn xúc động mà dưỡng thành tính tình đam mê điềm tĩnh của y, từ lúc đi vào thời đại này, tựa hồ đã thay đổi không ít. Đây tuyệt đối không phải là một chuyện tốt.

Trở lại Phù Ảnh Các liền bị đưa đến thư phòng. Đây là nơi thần bí nhất trong Các trừ bỏ phòng ngủ của Diệp Thiên Hàn. Chỉ có tổng quản, Tả Hữu hộ pháp cùng Diệp Thiên Hàn mới có thể đến gần.

Có thể tưởng tượng được, thư phòng này tự nhiên hoa lệ vô cùng. Trên mặt đất trải loại thảm Ba Tư tốt nhất, trong không khí tràn ngập mùi Long Tiên Hương. Đây không phải huân hương, mà là lúc kiến tạo phòng này trong nước sơn có pha trộn Long Tiên Hương nơi biển sâu, loại Long Tiên Hương thượng đẳng nhất, mùi thơm này dù trải qua nhiều năm cũng không giảm bớt. Không chỉ có thư phòng, phòng ngủ của Diệp Thiên Hàn cũng tràn ngập mùi hương này, bởi vậy trên người Diệp Thiên Hàn mới có mùi hương, lâu dần, lại như do tự thân hắn phát ra.

Bên cạnh ngọa tháp (chiếc giường nhỏ dùng để nghỉ ngơi sau khi làm việc mệt mỏi) trong thư phòng, Diệp Thiên Hàn nhẹ nhàng gõ vài cái xung quanh, nháy mắt giữa ngọa tháp xuất hiện một thông đạo tối đen.

“Mật thất thôi.” Nhìn ra sự nghi hoặc của Diệp Tư Ngâm, Diệp Thiên Hàn hi hữu giải thích, lập tức dẫn y vào mật đạo. Mật đạo sâu xa u ám, hai bên có ánh nến vẫn không thể không yếu đi bởi một tia âm lãnh chi ý. Diệp Tư Ngâm đi theo phía sau hắn, ước chừng đi được nửa khắc, trước mắt xuất hiện một cánh cửa. Trên cánh cửa màu đen khắc dấu hiệu phi phượng mà chỉ có hoàng tộc mới có thể sử dụng! Phù Ảnh Các này chẳng lẽ có quan hệ với hoàng tộc? Không đợi Diệp Tư Ngâm nghĩ nhiều, Diệp Thiên Hàn mở cơ quan trên cửa.

Diệp Tư Ngâm không biết dùng ngôn ngữ nào để hình dung nơi phía sau cánh cửa này. Băng tuyết trong suốt bao trùm cả đình viện, chính giữa là một hàn đàm tỏa ra hàn khí. Dù thời tiết đang chuyển lạnh, lại chưa đến lúc tuyết rơi, hướng hồ ở Lâm An này, vài năm cũng không nhìn được một trận tuyết, thế nhưng tuyết vực ở đây lại không biết đã trải qua bao nhiêu năm rồi.

Chính giữa hồ tỏa ra hàn khí lạnh đến xương, cho dù cách xa vài bước cũng có thể cảm nhận được. Tiến vào hàn đàm này đứng hai canh giờ sao. Diệp Tư Ngâm hơi nhíu mi. Thời tiết cuối thu đã làm y cảm phần đến cực điểm, hướng chi thủy đàm vừa nhìn đã khiến người ta thấy lạnh này. Người bên cạnh cũng chỉ lẳng lặng nhìn thủy đàm. Áo trắng khẽ bay, giờ phút này đích Diệp Thiên Hàn tựa như tinh linh trong tuyết vực, nhưng khí chất đế vương quanh thân kia lại cùng vẻ nhu nhược của tinh linh cách nhau một trời một vực.

Muốn đứng ở bên cạnh nam nhân này, không muốn mỗi lần đều cần hắn bảo vệ! Đáy lòng đột nhiên sinh ra một tiếng kêu gào mãnh liệt, ngay cả Diệp Tư Ngâm tự mình cũng không biết vì sao.”Cần phải làm thế nào?”

“Cởi bỏ áo khoác, đi vào bên trong hàn đàm.” Diệp Thiên Hàn vừa dứt lời, chỉ thấy bé con đã đem áo khoác trên người cởi bỏ, ném xuống đất, tiếp theo ngoại bào cũng bị cởi ra, thân ảnh mảnh khảnh chậm rãi hướng về hàn đàm.

Đột nhiên phía sau xuất hiện một cái ôm nóng rực, song chưởng hữu lực ôm lấy thất lưng y. Mùi Long Tiên Hương xa thẳm xuyên vào miệng mũi, làm cho Diệp Tư Ngâm ngẩn ra.

“Nếu không muốn, đừng miễn cưỡng.” Diệp Thiên Hàn biết nỗi khổ khi tu tập Hàn Liễm Quyết, hai canh giờ bên trong hàn đàm, đó là băng hàn đến tâm tê liệt phé. Hắn cũng không muốn người trong lòng khổ sở. Nếu bé con không muốn, hắn từng giờ từng phút đều có thể ở bên cạnh làm bạn với y, hắn vốn đã định đem người này khóa lại bên mình

“Không, ta muốn học.” Nhưng thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu của Diệp Tư Ngâm lại mang theo một sự kiên trì không thể xem thường, làm Diệp Thiên Hàn không tự giác buông tay ra, trơ mắt nhìn bé con đi vào bên trong hàn đàm. Nguyên bản liền khuôn mặt nhỏ nhắn vốn không hồng nhuận lại trong nháy mắt biến thành tái nhợt.

Diệp Thiên Hàn thoáng cau mày chịu đựng nỗi đau đơn đang dần hiện lên trong ngực.

Hết chính văn đệ bát chương

9. Chương 9

Khi tỉnh lại y đã nằm trên chiếc giường trong phòng ngủ, trên người sạch sẽ, ấm áp. Hồi tưởng lại lúc ở hàn đàm, y không chống đỡ nổi mà ngất xỉu, hình như đã trông thấy ánh mắt lo lắng của nam nhân kia, trong lòng cũng nhen lên một chút ấm áp.

“Thiếu chủ, ngài tỉnh. Trước hãy uống khử hàn dược này đã.” Chiến Minh đứng một bên vừa thấy Diệp Tư Ngâm tỉnh lại, lập tức dâng lên chén thuốc.

Hắn không ở đây. Diệp Tư Ngâm tiếp nhận chén thuốc cúi đầu, dấu đi nỗi thất vọng trong mắt.

Uống thuốc, vận khí lại cảm nhận được một sự biến đổi lớn, không tự giác mà kinh thán uy lực của Hàn Liễm Quyết. Y thậm chí còn không kiên trì qua được hai canh giờ trong hàn đàm, cũng đã đến được tầng thứ hai, nội lực cũng tinh thuần hơn, hơn nữa xem ra là tăng gấp đôi ban đầu! Chỉ mới đạt tới tầng thứ hai mà đã kinh người như thế, vậy người kia luyện đến tầng thứ chín. đã đến cảnh giới nào rồi!

“Diệp Thiên Hàn đâu?” Cố gắng lạnh lùng nói, Diệp Tư Ngâm hơi chút kinh ngạc, không ngờ giờ phút này mình lại hết sức cấp bách muốn gặp người kia.

“. Chủ nhân có một số việc phải đi vội, đã xuất phủ.” Chiến Minh trả lời hơi mất tự nhiên, làm Diệp Tư Ngâm có chút nghi hoặc —— hắn phải đi nơi nào mà không muốn y biết sao? Không tự giác nhíu mày, một cảm xúc khó hiểu dâng lên trong lòng.

“Như vậy Thiếu chủ thỉnh hảo hảo nghỉ ngơi, thuộc hạ xin phép cáo lui.” Chiến Minh cơ hồ dù là phải trốn cũng muốn trốn khỏi phòng Diệp Tư Ngâm, để lại một mình Diệp Tư Ngâm ngồi trên giường vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

Một lát sau, Diệp Tư Ngâm rửa mặt chải đầu xong, bước ra ngoài. Vừa mới vào ở nơi này, chưa từng hảo hảo tham quan Phù Ảnh Các đến cuối cùng tron thể nào, nhân hôm nay không có việc gì cần xử lý, bởi vậy quyết định đi dạo xung quanh.

Hàn Viên, không cần phải nói, tuy vì là nơi ở riêng của Diệp Thiên Hàn nên có vẻ quanh quệ một chút, nhưng lại là đình viện hoa lệ nhất, chiếm diện tích lớn nhất trong Các. Trong viện, là tiểu kiều lưu thủy (dạng giả cảnh núi sông trong phủ đệ ngày xưa, để mang sắc thái của thiên nhiên vào nhà, tiểu kiều lưu thủy là một cây cầu nhỏ bắc qua một dòng suối giả hai bên là núi giả cũng cỏ hoa), đình thai lầu các, phong cảnh chốn Giang Nam như ẩn như hiện. Bên trái Hàn viên là một mình tiểu viện Minh cư, nghe tên cũng biết là nơi ở của Tả hộ pháp Chiến Minh. Chính vì vậy mà có thể thấy được địa vị của Chiến Minh trong Phù Ảnh Các không hề đơn giản chút nào. Bên phải Hàn viên lại là một cánh rừng, Diệp Tư Ngâm không dám tùy tiện xâm nhập, sợ rằng cánh rừng kia không chỉ đơn giản chỉ là một cánh rừng, trong đó nhất định có trận pháp hoặc huyền thuật. Ai cũng nói Phù Ảnh Các Hữu hộ pháp chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người khác, rất thần bí, chắc hẳn cánh rừng này là nơi Hữu hộ pháp ở .

Những nơi còn lại là một số tiểu các cùng đình viện, không biết sống trong đó là loại người nào. Còn có một số sương phòng là nơi ở của hạ nhân —— cũng từng là nơi Diệp Tư Ngâm đã ở trước kia. Diệp Tư Ngâm nhìn không được mà tiếc hận cho chủ nhân của thân thể này. Nếu không phải được sinh ra bằng phương thức đó, có một phụ thân như vậy, cũng nên là người đứng ở đỉnh cao của thế giới này mới đúng a.

Xoay người đang định rời khỏi nơi mà với y cũng chẳng có kỉ ức tốt đẹp nào này, bỗng nhiên một thanh âm kinh ngạc làm cho người ta chán ghét vang lên: “Đây không phải là Thiếu chủ sao! ? Nô tỳ kiến quá Thiếu chủ!” Lời nói tuy cung kính, nhưng trong ngữ khí lại tràn đầy sự khinh thường cùng ác ý.

Diệp Tư Ngâm nhíu mi, xoay người nhìn về phía người vừa tới. Là một nữ nhân quen thuộc mà xa lạ. Nữ nhân này trong quá khứ là nguyên nhân chủ yếu khiến Diệp Tư Ngâm thống khổ. Nàng chường quần tất cả tội lỗi thấp hơn nàng — cũng là vị Thiếu chủ ban đầu không được thừa nhận này. Trầm Mộ lúc mới vừa nhập hồn vào thân thể này đã phát hiện trên da thịt đặc biệt trắng nõn, tinh tế của thiếu niên có không ít dấu vết từng bị ngược đãi. Tiếp theo là một tháng sống trong Phù Ảnh Các, y rốt cục biết những vết thương này từ đâu mà đến. Nguyên lai vị Thiếu chủ không được thừa nhận này không chỉ bị thân sinh phụ thân từ bỏ, mà ngay cả tội lỗi đều có thể tùy tiện bắt nạt y! Sau khi Trầm Mộ đến, mỗi lần nữ nhân này cầm roi ở trước mặt y diễu võ dương oai, y sẽ lấy dùng mê dược do y pha chế khiến nàng rơi vào hôn mê, cho đến tận lúc tìm được cơ hội trốn khỏi Phù Ảnh Các.

Phục hồi tinh thần lại, nữ nhân đó đã đến gần. Tội lỗi chung quanh cũng bắt đầu vây lấy y, chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng lại không ai dám bước lên. Bọn họ đã sớm nghe tổng quản nói Diệp Tư Ngâm đã trở về. Ba năm trước đây y vô cớ mất tích, Các chủ căn bản chưa từng phái người tìm kiếm, đã muốn nói rõ Các chủ đối với thiếu niên này một chút quan tâm cũng không có. Vậy mà ba năm sau, Các chủ lại tự mình đón y hồi phủ, còn thừa nhận thân phận Thiếu chủ của y. Nhưng dù vậy, cũng không thể xóa bỏ nghi ngờ trong lòng họ.

Địa vị trong Phù Ảnh Các từ trước đến nay đều là dùng bản lĩnh của mình mà quyết định. Vị Thiếu chủ trừ bỏ khuôn mặt xinh đẹp ngoài ra không có điểm nào hơn người, tự nhiên sẽ không có được sự thừa nhận của mọi người. Huống hồ Diệp Thiên Hàn trước nay âm tình bất định, mà thân phận Diệp Tư Ngâm lại mãi cảm như thế, bọn họ dù sao cũng cách nào tin được Diệp Thiên Hàn thật sự bỏ qua mọi chuyện của năm đó mà tiếp nhận đứa con tử tự (con nói dòng) này. Hơn nữa trước kia, lúc vị “Thiếu chủ” kia bị họ bắt nạt cầu xin thì bộ dáng yếu đuối đến cực điểm, bởi vậy nữ nhân này mới dám công nhiên tiến lên khiêu khích. Nàng không tin, một tiểu tạp chủng có thể tự mình làm gây nên sóng gió gì.

“Thiếu chủ đã ba năm không gặp, càng ngày càng tuấn tú ! Không biết có còn có nhớ Duẩn nương ta hay không nha?” Duẩn nương cười không chút hảo ý đi đến trước mặt Diệp Tư Ngâm. Một mùi sơn phấn dày đặc khiến Diệp Tư Ngâm mặt nhăn mày nhíu. Lúc trước y chỉ muốn nhanh chóng rời đi, chưa từng chú ý tới việc này, hiện tại ngẫm lại. trong Phù Ảnh Các sao lại có loại người luôn không xem ai ra gì như thế!

“Chuyện gì?” Thanh âm mềm nhẹ của Diệp Tư Ngâm mang theo mãnh liệt thái độ không chịu thua kém.

“Ôi, chuyện không có gì. chỉ là nô tỳ mấy ngày luôn phải làm việc liên tiếp, eo cùng thắt lưng cũng đau buốt, không biết Thiếu chủ có rảnh giúp Duẩn nương xoa bóp vai hay không?” Ngữ khí chứa một tia uy hiếp. Trước kia ả vẫn thường kêu tiểu tạp chủng này hầu hạ mình, có cho y cũng chẳng dám không nghe lời. Người chung quanh nghe Duẩn nương nói như thế, lại nhìn Diệp Tư Ngâm không nói được một lời, nghĩ trong đầu rằng Diệp Tư Ngâm bây giờ vẫn là Diệp Tư Ngâm của ba năm trước, một chủ nhân bị người hầu ức hiếp.

Diệp Tư Ngâm trong lòng buồn cười, những người này không chỉ có không xem ai ra gì, thậm chí còn ngu xuẩn nữa.

Dù không phải sau khi đến thời không này, có được thân phận cao quý liền tỏ ra kiêu ngạo, thì Trầm Mộ ở thế giới của y, cũng đã là người có chút thanh cao. Căn bệnh bẩm sinh khiến y từ nhỏ không thể đến trường như những đứa trẻ cùng trang lứa, lại vì căn bệnh đó mà học được cánh khổng chế cảm xúc của mình, vì vậy mà sau khi lên đại học cũng thể hiện ra ngoài một bộ dáng xa cách. Không ai dám ở chung với y, cửu nhi cửu chi (ngày qua ngày), liền tạo thành tính tình thanh cao lạnh nhạt của y. vả lại đi theo Hoa Tiềm Nguyệt ba năm, cũng lây chút thói quen liếc mắt trừng người khác.

Tính tình như vậy, hiện giờ lại gặp phải loại người không xem ai ra gì ở trước mặt mình kiêu ngạo, tự nhiên sẽ không chấp nhận được.

Đôi mắt tím trong suốt không mang theo chút cảm xúc nào lướt qua gương mặt đồ một lớp phấn thật dày của nữ nhân nọ, lạnh lùng nói: “Người tựa hồ đã quên thân phận của mình.”

Lời còn chưa dứt, mọi người đều có chút kinh ngạc khi y cự tuyệt. Duẩn nương sững sốt trong giây lát, trong mắt xuất ra ác ý: “Chẳng qua chỉ là một tiểu tạp, ách. . . .”

Lời còn chưa dứt đã bị chặn lại, năm ngón tay xinh đẹp trắng nõn chậm rãi thít chặt, cái cổ trong tay y lúc nào cũng có thể bị bóp nát, Duẩn nương phát ra những thanh âm đứt quãng vụn vặt không thành lời, dùng sức cách nào cũng không thể gãy ra, chỉ có ánh mắt không thể tin mà nhìn thiếu niên trước mặt trong nháy mắt biến thành Tu la. Đôi mắt tím sẫm không ngăn được mà phát ra tức giận, khiến tất cả những người ở đây rung mình một cái. Diệp Tư Ngâm thoáng kinh ngạc, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện sát ý, đang muốn buông tay, lại nghe tiếng một người gầm lên: “Dừng tay!”

Diệp Tư Ngâm khẽ xoay đầu nhìn lại, đã thấy tổng quản đánh một chưởng về phía y. Đôi mắt tím lại càng thêm lạnh, tay chỉ vừa động, ngân châm phóng đi, trước khi đối phương kịp phản ứng, kim châm đã nằm ở khí hải của đối phương. Tổng quản kinh hô một tiếng, không thể thu thế, chỉ có thể chặt vật té xuống đất.

Nữ nhân trong tay đã sắp ngắt xiu, Diệp Tư Ngâm lúc này mới thu tay lại, mặc cho ả ngã xuống đất. Đôi mắt tím lạnh lùng đảo qua, tất cả mọi người cảm như hén — bọn họ hiện tại mới hiểu được, thiếu niên trước mặt này đã muốn thoát thai hoá cốt. Khí thế trong chớp mắt kia, không khác gì với Diệp Thiên Hàn là bao! Y đã không phải là Diệp Tư Ngâm trước kia, tùy ý để cho người khác bắt nạt mình, y của hiện tại, là Thiếu chủ của Phù Ảnh Các, cùng bọn chúng cách nhau một trời một vực.

Tổng quản té trên mặt đất thở hổn hển, nói không ra lời. Ngày ấy Các chủ mang y về, phân phó hần từ nay về sau thiếu niên này chính là Thiếu chủ, hần chưa từng đem y đặt trong mắt, mà trong chớp mắt kia, đã khiến hần hoàn toàn hiểu được thân phận của thiếu niên trước mặt mình.

“Hết giận ?” Thân thể đột nhiên rơi vào lòng ngực ấm áp, thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên trong tai.

Diệp Tư Ngâm phục hồi tinh thần lại, nhìn tình trạng trước mặt, đối với thân thể của mình có chút hoảng hốt —tức giận cùng hận ý trong nháy mắt đó, rốt cuộc là có chuyện gì?

Thấy người trong lòng mình không đáp lại, Diệp Thiên Hàn lãnh khốc nhìn nữ nhân to gan lớn mật trên mặt đất, nói: “Kéo đi.” Hai chữ lạnh lùng quyết định vận mệnh của nữ nhân kia, mặc cho nàng la lên cầu xin tha mạng như thế nào cũng chẳng ai để ý, mà cũng không ai dám vì nàng cầu tình.

“Chủ. Chủ tử.” Tổng quản Lăng Tiêu Thần quỳ thẳng, nhưng mồ hôi lạnh đã muốn ướt lưng sau. Nhìn nam nhân quân lâm thiên hạ ôm lấy thiếu niên đến gần, chỉ vừa mở miệng, một đạo kiếm khí mãnh liệt xuyên qua bờ vai của hần.

Diệp Tư Ngâm cũng có chút kinh ngạc nhìn nam nhân bên cạnh mình, cư nhiên có thể đem kiếm khí thu phóng tự nhiên như thế. Nội lực của hần rốt cuộc đã đến cảnh giới nào!

Lăng Tiêu Thần chỉ than nhẹ một tiếng, nhin đau: “Thuộc hạ biết sai, thỉnh Thiếu chủ thứ tội.”

Đôi mắt tím thâm thúy nhìn qua, Diệp Tư Ngâm hiểu rõ, hần là muốn mình quyết định sao? Ngón tay khẽ nhúc nhích, trong tay liền xuất hiện một bình ngọc bạch dương chi, đưa cho người quỳ trên mặt đất: “Đây là Nguyên Hương hoàn, một ngày một viên, trở về dưỡng thương đi, lần sau không được để xảy ra việc này nữa.”

Lăng Tiêu Thần kinh hãi nhìn thiếu niên, không chỉ bởi vì Nguyên Hương hoàn được xưng là thánh phẩm bổ khí kia, mà vì y cư nhiên dằn buông tha cho mình như thế — hần nguyên tưởng rằng mình cùng kia Duẩn nương chắc hần sẽ có kết cục giống nhau.

Nhìn ra kinh ngạc trong mắt đối phương, Diệp Tư Ngâm thản nhiên nói: “Người là trọng thân trong Các, về sau không cần làm những chuyện ngu ngốc như vậy.”

Diệp Thiên Hàn nghe vậy mày kiếm khẽ nhíu, tựa tiểu phi tiểu nhìn người trong lòng. Hần sao lại không biết người này lại thiện lương như thế?

Mới vừa rồi nhận được mật báo của ám vệ, hần liền chạy ngay đến nơi này. Bé con trong lúc tức giận, đôi mắt tím vốn trong suốt vào giây phút đó hết như bị một lớp băng tuyết thật dày phủ lên, trên mặt lại không có biểu cảm gì, nhưng quanh thân lại ầm ầm phát ra khí thế làm cho tất cả mọi người e ngại. Tuyệt sắc như thế, càng làm Diệp Thiên Hàn xuất hiện ý niệm chắc chắn phải đem bé con khóa lại bên người mình.

“Trở về?” Bảo bối như vậy, hắn không muốn cho người khác nhìn thấy. Diệp Thiên Hàn trong lòng lại một lần nữa sinh ra mong muốn chiếm hữu mạnh liệt. Diệp Tư Ngâm khẽ gật đầu, theo hắn quay về Hàn Viên.

Phía sau, mọi người quỳ cung tiễn hai người rời đi. Ngắc đầu, Lăng Tiêu Thần trong mắt xuất hiện một tia kính ý. Từ nay về sau, hắn không bao giờ phạm phải sai lầm như vậy. Đó là hải tử độc nhất của Diệp Thiên Hàn, là Thiếu chủ của Phù Ảnh Các, cũng là chủ tử có tư cách làm cho Lăng Tiêu Thần hắn vì y mà thể sống chết nguyện trung thành.

Uy danh của Diệp Tư Ngâm tựa như một viên đá tạo thành muôn ngàn làn sóng, nháy mắt từ Phù Ảnh Các truyền lưu ra ngoài.

Hết chính văn đề cử chương

10. Chương 10

Một ngày sau, Diệp Tư Ngâm cùng Diệp Thiên Hàn xuất hiện ở võ lâm đại hội, mới đầu mọi người khá nghi hoặc không biết khi nào bên cạnh Diệp Thiên Hàn có một thiếu niên tuyệt sắc như vậy, chợt nghe Chiến Minh gọi một tiếng Thiếu chủ, liền hiểu ra — nguyên lai mấy ngày trước đây “Ân Tư Diệp” đều mang nhân bì diện cụ bên ngoài. Bất quá kinh ngạc qua rồi lại có chút hiểu rõ, lấy võ lâm đệ nhất mỹ nhân Âu Dương Huyền Huyền cùng Diệp Thiên Hàn so với nữ nhân còn đẹp hơn, lại thuần chất anh khí, sao có thể sinh ra một hải tử bình thường được.

“A di đà phật, Ân. Diệp thí chủ.” Huyền Tĩnh sư thái dù sao cũng là võ lâm tiền bối, đối với thân phận thực sự cùng dung mạo tuyệt sắc của Diệp Tư Ngâm cũng chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi.

“Sư thái.” Diệp Tư Ngâm khẽ gật đầu thăm hỏi.

“Hôm qua Diệp thí chủ tùy lệnh tôn rời đi, chẳng biết có nghe nói, lại có thêm nhiều vị bằng hữu võ lâm trúng kì độc hay không?” Huyền Tĩnh hỏi.

Diệp Tư Ngâm liếc nhìn Diệp Thiên Hàn nhú mi. Hôm qua đầu tiên là Hàn Liễm Quyết, tiếp theo là nữ nhân kia cùng tổng quản, hắn làm sao có thời gian đi để ý trên võ lâm đại hội đã xảy ra chuyện gì. Diệp Thiên Hàn thể diện cũng không nói gì với y cả. Nhìn vẻ mặt hắn không chút nào kinh ngạc chắc hẳn là đã biết trước mà! Tức thì tức, nhưng vẫn là hữu lễ hồi đáp: “Chính là ‘Tam canh la vãng’? Đường môn Thiếu chủ đã khỏe hơn?”

“Xem ra đích thật là ‘Tam canh la vãng’. Hôm qua lúc canh ba, các đại môn phái đã phát hiện đệ tử của mình đi thương tổn đệ tử của các môn phái khác, may nhờ trưởng môn các phái ngăn cản kịp thời, nên không tạo thành đại họa. Về phần Đường môn Thiếu chủ. Tối hôm qua cũng đột nhiên tỉnh lại, làm bị thương Đường môn chủ, may mắn không bị thương quá nặng.”

Trong lúc nói chuyện, ngày cuối cùng của lôi đài chiến đã bắt đầu. Những kẻ thượng đài từ lúc ban đầu chỉ là những thằng hề nhảy nhót, giờ đây đã đổi thành những đệ tử đắc ý của các môn phái. Hiệp thi đấu cuối cùng này theo nguyên tắc là khiêu chiến thi đấu. Người thắng trên lôi đài có thể tùy ý khiêu chiến tất cả mọi người ở đây, người dưới đài cũng có thể khiêu chiến người thắng, cho đến khi không còn ai lên lôi đài, người chiến thắng cuối cùng có thể khiêu chiến võ lâm minh chủ Âu Dương Chính, nếu thắng, sẽ là võ lâm minh chủ tiếp theo.

Lúc này hai người đang đánh nhau kịch liệt trên lôi đài chính là hắc đạo bá chủ Tả hộ pháp “Độc thủ Quan Âm” của Độc Cung – Liên Diễm cùng võ lâm thế gia Hạ Gia Bảo Thiếu chủ – Hạ Nguyệt. Độc thủ Quan Âm là kẻ có tiếng âm hiểm độc ác, thủ đoạn dụng độc xuất thần nhập hóa, kì độc được xưng là ngay cả “Thánh thủ độc y” Hoa Tiêm Nguyệt cũng giải không được, một thân hồng y yêu diễm phi thường. Xuất hồ ý liệu, nội lực của nàng cũng vô cùng cao thâm, chỉ lấy một đoản tiên (roi ngắn) mà ngăn trở kiếm pháp cao siêu nổi tiếng của “Tiêu Diêu Kiếm” Hạ Nguyệt.

Cuối cùng, Hạ Nguyệt trong một lúc vô ý, liền bị đoản tiên của Liên Diễm quán quanh cổ. “Tiêu Diêu Kiếm” không hổ là “Tiêu Diêu Kiếm”, thoải mái cúi chào: “Liên cô nương quả nhiên lợi hại, tại hạ cam bái hạ phong.” Liên Diễm có chút kinh ngạc, nguyên tưởng rằng chính đạo nam tử mỗi người đều tự cao tự đại, không bỏ được sĩ diện, đừng nói là bị người của hắc đạo, chỉ nói việc nàng là nữ nhân cũng khiến cho hấn mất mặt, không nghĩ đến “Tiêu Diêu Kiếm” này thế nhưng lại rộng rãi như vậy, liền sang sảng cười nói: “Hạ thiếu gia đã nhường.”

“Không biết Liên cô nương muốn khiêu chiến vị anh hùng nào đang ngồi ở đây? Hạ mỗ thật rất tò mò.” Hạ Nguyệt thu kiếm, vân vân một lọn tóc bị rối, hồi phục lại tác phong nhẹ nhàng của một công tử cười hời. Liên Nguyệt cười nói: “Bổn cô nương muốn kiến thức một chút đệ tử chân truyền của ‘Thánh thủ độc y’ Hoa Tiệm Nguyệt.”

Lời vừa dứt, toàn trường ồ lên.

Trong trường Diệp Thiên Hàn nhú mi, mà Diệp Tư Ngâm vẫn như cũ nhàn nhã.

“Thiếu chủ phải ứng chiến?” Chiến Minh lo lắng hỏi. Từ khi vị Thiếu chủ này xuất hiện, Chiến Minh hấn số lần lo lắng lại ngày càng nhiều.

“A, ta đi xuống xem một chút.” Diệp Tư Ngâm cười khê trả lời. Diệp Thiên Hàn nghe vậy trong mắt hiện lên một tia không vui, nhưng cũng chưa lên tiếng ngăn cản. Lấy công lực của Liên Nguyệt, tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Tư Ngâm. Điều duy nhất hấn không hài lòng chính là để bé con xuất hiện trước mắt mọi người. Nhưng Diệp Tư Ngâm đã quyết định, hấn cũng không muốn can thiệp.

Vén lên sa trường, trực tiếp phi thân xuống lôi đài, thân thủ nhẹ nhàng như chim yến, một thân nguyệt sắc khê tung bay, tựa như thiên ngoại phi tiên, đa số ánh mắt đều tập trung vào y, có hâm mộ, có ghen tị, cũng có khinh thường cùng không có hảo ý. Huyền Du Nhiên phía bên phải thượng tịch khép lại chiết phiến: “Khá lắm Diệp Tư Ngâm thâm tàng bất lộ!” Đôi mắt sắc bén lại hiện lên một tia dự vọng.

“Người chính là Diệp Tư Ngâm?” Liên Diễm cao ngạo hỏi, trong đôi mắt tinh anh lại hiện lên ý trêu tức.

Diệp Tư Ngâm có chút bất đắc dĩ lại có chút hứng thú, trên mặt lại vẫn giữ sự bình tĩnh, nói: “Không sai. Bất quá tại hạ chỉ thông y độc, trình độ võ thuật rất thấp, khi nãy nhìn thấy cô nương cùng Hạ thiếu gia giao chiến, thì đã biết ta không phải là đối thủ của cô nương, thỉnh cô nương giơ cao đánh khê.”

Tiểu tử, mơ tưởng! Liên Diễm nghĩ thầm, nhưng lại nói: “Có phải đối thủ hay không, đánh một trận liền biết, không cần nói lời vô nghĩa.” Lời dứt liền vung đoản tiên, không hề báo trước mà tấn công. Diệp Tư Ngâm bất đắc dĩ tiến lên nghênh chiến, nhưng chủ yếu là phòng thủ, nhưng trong mắt mọi người lại là chặt vật né tránh.

“Đẹp thì thật đẹp, nhưng công phu lại không thể tính là nhất lưu.”

“Nghe nói y chưa bao giờ được thừa nhận, nói vậy chắc cũng không học được công vụ cao thâm gì.”

“Không biết họ nhận lại nhau như thế nào nhỉ? Bất quá dung mạo kia thật sự rất xinh đẹp.”

Dưới đài mọi người đều nghị luận. Cũng có những kẻ trên mặt lộ ra ý cười *** loạn.

Trên đài Liên Diễm đã bắt đầu xuất mồ hôi. Hảo tiểu tử! Công lực nâng cao không ít a! Tuy rằng thoát nhìn là chặt vật né tránh, lại khiến nàng cố gắng mấy cũng không chạm được đến y, trái lại chính mình trong lúc lơ đãng trên người đã bị thương không ít nơi. Xem ra Diệp Thiên Hàn này thật sự là như lời đồn đãi đã là thiên hạ vô địch, nếu không sao lại có thể dạy ra một Diệp Tư Ngâm lợi hại như thế?

Đột nhiên, cả hội trường đều an tĩnh lại, trên đài, ngón tay thon dài trắng nõn của Diệp Tư Ngâm đã nắm lấy cổ tay của Liên Diễm, mà đoản tiên của Liên Diễm chỉ thẳng vào cổ Diệp Tư Ngâm.

Liên Diễm thở phì phò, gắt gao trừng mắt người trước mặt — chết tiệt! Y thế nhưng cầm chặt tay nàng cổ tay khiến nàng không thể không lấy roi chỉ vào y! Mà nàng cố mấy cũng không giãy ra được! Ngắn ngủn một thoáng, nội lực của y không chừng đã tăng lên gấp đôi a!

“Hừ, không đùa nữa!” Liên Diễm hừ lạnh một tiếng, Diệp Tư Ngâm lúc này mới buông tay, mỉm cười nói: “Liên cô nương, tại hạ thua.”

Liên Diễm tức giận hừ một tiếng hừ một tiếng nói, “Chỉ có chút bản lĩnh như vậy, ‘Thánh thủ độc y’ không có mắt a, cứ nhiên thu một đồ đệ không ra hồn gì như thế!”

Diệp Tư Ngâm khẽ cười một tiếng: “Tại hạ đã nhận thua, Liên cô nương làm gì phải chấp nhất như thế? Thỉnh Liên cô nương khiêu chiến vị tiếp theo đi.” Nói xong liền phi thân trở về chỗ ngồi.

Diệp Thiên Hàn chỉ liếc nhìn y một cái vẫn chưa mở miệng, nhưng Chiến Minh cảm thấy trận tỷ thí vừa rồi rất thú vị, cười nói: “Thiếu chủ vì sao không đánh thật? Lấy công lực của Thiếu chủ hiện tại, sợ là ngay cả vị trí võ lâm minh chủ đều dễ dàng lấy được.”

Diệp Tư Ngâm mỉm cười: “Ta cần cái gánh nặng kia để làm gì?” Nhìn về phía Diệp Thiên Hàn, thầm nghĩ: Hàn Liễm Quyết chẳng qua chỉ mới luyện đến tầng thứ hai, liền có thể thắng được võ lâm minh chủ, như vậy nam nhân này đến tột cùng đã đến trình độ nào rồi? Trong lúc y suy nghĩ, thì trận đấu trên đài đã bắt đầu tiếp tục.

Cuối cùng, Liên Diễm sau khi chiến thắng ba trận liền bị Huyền Du Nhiên đả bại, sau đó, Huyền Du Nhiên lại đại thắng ba trận, rốt cuộc đã không còn người nào thượng đài.

“A di đà phật. Âu Dương thí chủ, xem ra người cuối cùng đấu với Âu Dương thí chủ một trận là Huyền trang chủ rồi.” Huyền Tĩnh nói một tiếng A di đà, liền nhìn về phía Âu Dương Chính đang ngồi bên cạnh. Âu Dương Chính cười lớn một tiếng: “A! Huyền trang chủ quả thật là tuổi trẻ tài cao, nhân trung long phượng. Hôm nay sau giờ ngọ liền cùng lão phu so tài cao thấp vậy!” Huyền Du Nhiên cúi chào, thu lại một tia sang quý bí xuyên qua trong mắt.

Hết chính văn đệ thập chương

11. Chương 11

“! ? Người nào dám động thủ ở Phù Ảnh Các?” vừa xuống ngựa đập vào mắt là cảnh thị vệ ngã đầy trên đất, Chiến Minh có chút kinh ngạc quát hỏi.

Còn chưa có người trả lời, phía sau Diệp Tư Ngâm đã xuống ngựa, phát ổng tay áo, giải độc cho tất cả các thị vệ đang ngã trên đất mà khóc thét kia.

“Sư thúc, chớ trách sư diệt không nhắc nhở người, dám xuống tay với người của Phù Ảnh Các, hậu quả không phải người bình thường có thể gánh vác nổi.” Diệp Tư Ngâm ôn nhu nói với vị hồng y nữ tử đang xoay lưng về phía bọn họ.

Hồng y nữ tử xoay người, lắc lắc đoản tiên trong tay — đây rõ ràng là Liên Diễm lúc này vừa đại chiến với Hạ Nguyệt..

“Người đang uy hiếp ta? !” Liên Diễm cười xinh đẹp, đoản tiên trong tay lại như rắn hướng Diệp Tư Ngâm đánh tới. Hàng mi xinh đẹp hơi nhú lại, định tự tay tiếp lấy chiêu thức của đối phương, lại chợt thấy bóng người bên cạnh mình đã động thủ.

Liên Diễm chỉ cảm thấy một cỗ sát khí ập thẳng về phía nàng, trực giác muốn tránh, nhưng đã không còn kịp nữa, một lọn tóc đen bên trái nhẹ nhàng rơi xuống, cả khuôn mặt tuyệt mỹ không tì vết kia cũng xuất hiện một đường tơ máu. Liên Diễm trừng lớn hai mắt nhìn nam nhân trước mặt — đây là thực lực của Các chủ Phù Ảnh Các Diệp Thiên Hàn sao? !

Diệp Tư Ngâm nhìn về phía người bên cạnh, biết hắn đang giận dữ. Thở dài nói: “Tốt xấu cũng là sư thúc của ta, đừng làm khó nàng?”

Đôi mắt thâm thúy của nam nhân đảo qua, nhìn thấy Liên Diễm bị dọa đến mức không dám nhúc nhích, cất giọng lạnh lùng nói: “Dám khiêu khích bổn tọa, chính là phương pháp tốt nhất để chuẩn bị tìm chết.”

Ngũ khí mặc dù lạnh lùng tàn bạo, nhưng Diệp Tư Ngâm vẫn có thể nghe ra ý vị thỏa hiệp, trong lòng không khỏi dâng lên âm áp: “Vào thôi, ta hơi đói rồi. Sư thúc, thỉnh.”

Liên Diễm lúc này mới phản ứng lại, vừa rồi nếu kiếm khí của hắn hướng về phía bên phải một chút, như vậy thứ bị đứt sẽ không phải là lọn tóc kia, mà là cái cổ mảnh khảnh của nàng! Sau một lúc hoảng sợ, sờ vào người mình, hồng y đã ướt đầm mồ hôi tự bao giờ.

Vào phòng khách, Diệp Thiên Hàn đã rời đi, Diệp Tư Ngâm sai người dâng trà cùng điểm tâm, nhìn gương mặt còn đang bị sự kinh hãi bao phủ, nhẹ nhàng cười nói: “Sư thúc, uống chén trà lấy lại tinh thần.”

“Thật sự là không biết tôn sư trọng đạo mà!” Liên Diễm phục hồi tinh thần lại, liếc xéo Diệp Tư Ngâm một cái, thấp giọng lầm bầm một câu. Trước kia sư diệt này vốn đã không dễ bắt nạt, hiện tại y đã có được chỗ dựa vững chắc lại càng khùng khiếp hơn

Trên giang hồ ít người biết “Thánh thủ độc y” Hoa Tiệm Nguyệt và sư huynh “Quý y” Hoa Tiệm Tuyết rốt cuộc là xuất thân từ môn phái nào, cũng bởi vì trong danh hào của hai người có một chữ “Y”, lại càng khiến cho người khác không thể ngờ được họ có quan hệ với Độc cung. Sư phụ của hai người chính là tiền nhiệm cung chủ của Độc cung, cùng Độc cung đương nhiệm cung chủ là sư huynh đệ, mà “Độc thủ Quan Âm” Liên Diễm trước mắt lại là Tiểu sư muội nhỏ nhất trong bốn người, tên đầy đủ Hoa Liên Diễm.

“Sư thúc, Độc cung lần này tham dự võ lâm đại hội, vì sao lại không thấy giáo chủ?” Nhìn người đối diện cuối cùng cũng thu liễm lại một chút, Diệp Tư Ngâm thở dài, hơi bất đắc dĩ hỏi.

Liên Diễm vừa nghe đến đó hơi dừng lại một chút, trong đôi mắt hiện lên đau đớn.

Diệp Tư Ngâm âm thầm hối hận nhất thời không quan sát kỹ càng mà lỡ lời. Y biết rõ, Độc cung cung chủ — Hoa Vô Phong- sư huynh của Hoa Tiệm Tuyết cùng Hoa Tiệm Nguyệt, sư bá của y, vốn không màng đến võ lâm đại hội, hay vị trí võ lâm minh chủ gì cả, thật vất vả đi một chuyến từ Côn Lôn đến Giang Nam, hẳn lúc này chắc còn đang ở Câu Lan viện ôm mỹ nhân rồi. Mà sư thúc của y Hoa Liên Diễm, là một nữ nhân thông minh xinh đẹp, vẫn cứ yêu thương nam nhân đa tình mà cũng vô tình kia. Hoa Tiệm Tuyết và Hoa Tiệm Nguyệt đều từng khuyên nàng nên rời khỏi Độc cung như họ, rời đi Hoa Vô Phong, thế nhưng nàng vẫn khăng khăng ở lại cạnh hắn, lấy danh nghĩa tả hộ pháp cùng Tiểu sư muội, tro mắt mà nhìn hắn không ngừng mở rộng hậu cung của mình, rước lấy một thân đầy tình thương (thương tổn do tình cảm tạo nên) mà vẫn khăng khăng một mực bên cạnh hắn cho đến giờ.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Liên Diễm đã giấu đi sự mất mát trong đôi mắt, thay bằng một nụ cười tươi: “Giáo chủ còn đang phao hương ôn nhu, không nói hấn nữa. Người thì sao? Không phải nói người thay sư phụ người đến đây sao? Vì sao lại nhận phụ thân?”

Thấy nàng tránh đi đề tài kia, Diệp Tư Ngâm cũng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra: “Ta lấy tên Ân Tư Diệp, không ngờ lại bị Diệp Thiên Hàn nhìn thấu, nên đành theo hắn trở về thôi.”

“Ồ? Không thể tin được hắn lại chấp nhận người, xem ra hắn cũng không phải lãnh khốc vô tình như lời đồn nha.” Liên Diễm cười nói, “Một lần nữa được trở về nhà, cảm giác như thế nào? Đã tận tình giáo huấn cẩn thận những người từng bắt nạt người hay chưa?” Lúc trước khi Diệp Tư Ngâm được Hoa Tiệm Nguyệt Hoa, Tiệm Tuyết mang về Thục trung, trùng hợp Hoa Liên Diễm cũng tới chơi, nàng cũng đã nhìn thấy những dấu vết bị ngược đãi trên người y, nhưng Liên Diễm lại chưa biết được lai lịch thật sự của Diệp Tư Ngâm, chỉ nghĩ y chính là đứa con bị Diệp Thiên Hàn vứt bỏ, chịu không nổi sự ngược đãi trong Phù Ảnh Các mới bỏ trốn. Bởi vậy mới có câu hỏi này.

Diệp Tư Ngâm cười khẽ nhưng vẫn chưa đáp lại.

“Hình như là có rồi. Xem ra Diệp Thiên Hàn đối xử với người cũng không tồi a. Nhưng ta vẫn còn thắc mắc năm đó người bỏ trốn bằng cách nào? Theo ta nhìn thấy khi đến đây thì Phù Ảnh Các căn bản là phòng thủ rất kiên cố nha.”

“Có một con Ngũ bộ xà(*) nửa đêm đi đến tây sương.” Diệp Tư Ngâm nhẹ nhàng thản nhiên nói. Lúc trước khi hôn mê tỉnh lại, biết được đại khái tình huống, y đã sớm biết cái gọi là nhảy sông tự vẫn kia chỉ sợ không đơn giản như tên gọi của nó. Không nói đến việc một tiểu hài tử mười hai tuổi có can đảm tự sát hay không, mà theo những thứ y tìm được trong bản chép tay mà chủ nhân thực sự của khối thân thể này dấu

dưới diệm giường, thì mặc dù đang phải chịu đựng những khổ sở mà y vốn không nên chịu trong Phù Ảnh Các này, nhưng nội tâm của y lại luôn hướng đến tự do và hạnh phúc. Hy vọng thoát ra từ những dòng chữ đó không phải là của một người muốn tự sát nên viết. Huống hồ, dưới tình huống không có người dạy dỗ mà lại biết viết chữ, hơn nữa còn có thể viết ra một bản chép tay như vậy, đủ biết Diệp Tư Ngâm nguyên bản mặc dù yếu đuối, nhưng cũng là một người cực kì thông minh.

Mà con độc xà bất ngờ xuất hiện kia lại càng chứng minh được phỏng đoán của y

Liên Diễm nhanh chóng hiểu ra mấu chốt, độc tính của Ngũ bộ xà mặc dù không bằng rắn lục, nhưng mật độc cùng răng độc vẫn là kịch độc chết người. Lấy mật độc cùng răng nọc thêm bách hợp để trung hoà độc tính, bỏ vào một vài loại thảo dược khác, sẽ trở thành mê dược cực mạnh. Nhưng người thường sẽ không dùng nó để chế mê dược, phải biết, mật của Ngũ bộ xà có thể chế thành rất nhiều kịch độc trí mạng. Trầm Mộ ở kiếp trước tuy là bác sĩ ngoại khoa, nhưng ở trường học lại từng chọn môn trung y được học. Không ngờ lúc đó học chỉ vì hứng thú mà khi đến nơi này lại thành phương pháp cứu mạng.

Năm đó, sau khi Diệp Tư Ngâm lấy mê dược tự chế giải quyết những kẻ canh giữ hậu viên, ở Tiền Đường gặp gỡ Hoa Tiệm Nguyệt cùng Hoa Tiệm Tuyết. Hoa Tiệm Tuyết vốn tính khôn khéo cẩn thận lập tức đoán ra được thân phận của y, dưới tình thế cấp bách, Diệp Tư Ngâm phóng mê dược ra. Dù không thể mê đảo hai người “Thánh thủ độc y” cùng “Quý y”, nhưng tỉ lệ tính chuẩn mà cực nhỏ mê dược được sử dụng khiến hai người kinh ngạc phi thường. Trải qua chuyện trò, tài nghệ của một vị trung y đến từ ngàn năm sau làm cho hai người vui mừng mất cả không chế. Mà Diệp Tư Ngâm lại thấy mình cũng không có chỗ nào để đi, liền đi theo hai người về Thục trung, sau bái Hoa Tiệm Nguyệt làm sư phụ, từ đó ở trong Khuynh Nguyệt Cốc. Về phần chuyện xuyên qua thời gian loạn lực quái thần kia, thì Hoa Tiệm Nguyệt vốn giỏi về chiêm tinh cũng đoán được phần nào .

“Cư nhiên dùng độc xà để hại người, xem ra người này hận người đến tận xương tủy, một lòng muốn người chết. Người lần này trở về, người nợ nhất định sẽ càng ra tay tàn độc hơn. Xem ra có trò vui để xem rồi.” Liên Diễm trêu tức nói.

Diệp Tư Ngâm khẽ uống một ít trà trong chén, cười hỏi: “Sư thúc còn thời gian ở đây xem kịch vui sao? Sau khi võ lâm đại hội chấm dứt cũng không trở về Côn Lôn?”

“Lần này ra cung, còn có một giao dịch khác phải làm, chỉ sợ còn phải dừng lại ở Lâm An một thời gian a.” Liên Diễm cười quỷ dị, khiến Diệp Tư Ngâm bất giác lạnh run.

Bỗng nhiên, nụ cười đông lại trên môi, đôi mắt tím trong suốt nhìn về phía Liên Diễm: ” Giao dịch đó sẽ không phải là”

Liên Diễm lấy ngón trỏ điểm nhẹ đôi môi yêu kiều nói nói: “Hư ~ nói ra sẽ chơi không vui nữa đâu nha.”

Chú giải:

(*)Ngũ bộ xà: rắn viper tương truyền người bị loại rắn này cắn, chưa đi khỏi năm bước đã tử vong

Hết chính văn đệ thập nhất chương

12. Chương 12

Sau giờ Ngọ, mọi người tụ tập trong hội trường, để xem trận quyết đấu giữa võ lâm tân tú (người mới, nhân tài mới) Huyền Du sơn trang chủ cùng võ lâm minh chủ. Liên Diễm vẫn chưa quay về Độc cung mà ngồi vào hữu tịch cùng những người của Phù Ảnh Các.

Chiến Minh không khỏi cảm thán trong lòng, độc thủ Quan Âm quả nhiên là danh bất hư truyền mà, lúc này bị chủ tử hãm dọa như vậy, mà giờ vẫn có thể làm như không xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên Hàn không so đo việc nữ nhân này sao vẫn cứ đi theo họ, nhưng quanh thân lại tỏa ra hàn khí khiến người khác đều biết hẳn đang rất không vui.

Liên Diễm vẫn như không hề bị ảnh hưởng: “Tiểu Tư, người nói ai sẽ thắng?”

“Sự thúc buổi trưa đã cùng Huyền Du Nhiên giao thủ, vậy người nghĩ thế nào?”

“Hắn là một nhân vật khá lợi hại, nội lực thâm hậu.” Liên Diễm nhíu mi nói, “Nhưng ta lại cảm thấy hắn có chút gì đó không đúng, trong lúc tỷ thí, từng chiêu của hắn trông như sát chiêu muốn lấy mạng người khác, nhưng lại không có chút sát khí nào.”

Chiến Minh ngồi một bên cũng nói: “Nghe thật giống với Âm ảnh hoặc Tử sĩ.”

“Sao lại nói vậy?” Diệp Tư Ngâm nghi hoặc.

Chiến Minh trả lời: “Bẩm Thiếu chủ, người bình thường tập võ, đơn giản là vì cường thân kiện thể cùng tự bảo vệ mình, nếu không thì là muốn nổi danh thiên hạ. Chỉ có âm ảnh cùng tử sĩ, còn cả sát thủ nữa đều được huấn luyện để giết người. Mà trong ba loại này, sát khí của sát thủ là mãnh liệt nhất, thông thường xuất chiêu nếu không là người chết thì là ta chết, vì vậy không có khả năng khi động thủ mà còn che dấu sát khí. Âm ảnh cùng Tử sĩ lại khác, nhiệm vụ mà họ phải thực hiện là giám sát, nên luôn phải che dấu hơi thở của mình, vậy nên.”

“Hóa ra là vậy.” Diệp Tư Ngâm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lập tức lại nói, “Nhưng đường đường Huyền Du sơn trang trang chủ, vì sao lại biến thành âm ảnh cùng tử sĩ?”

“Chỉ có hai nguyên nhân.” Chiến Minh nói, “Một là Huyền Du Nhiên từng là Âm ảnh, sau thoát ly tông chủ thì kiến lập nên Huyền Du sơn trang. Tuy nhiên khả năng này không lớn, bình thường để đào tạo Âm ảnh hoặc Tử sĩ cần phí rất nhiều tâm tư, huống hồ bọn họ lại nắm giữ khá nhiều bí mật, tông chủ thà rằng giết cũng tuyệt không để cho họ bỏ đi. Hai là Huyền Du sơn trang chính là con cờ trên giang hồ của một môn phái khác hoặc thậm chí còn có thể là của hoàng thất.”

Trong lúc họ nhàn thoại, Âu Dương Chính đã đi lên lôi đài. Sắc mặt không tốt chút nào, xem ra vết thương do Diệp Thiên Hàn gây ra hôm trước vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười.

“Các vị đồng đạo, hôm nay tại đây lão phu cùng Huyền trang chủ đấu một trận phân cao thấp. Nhưng trước khi tỷ thí, lão phu phải tuyên bố một việc. Chắc hẳn các môn phái đã nhận được thiệp mời, hôm nay vô luận ai thắng ai bại, trưởng tôn của Âu Dương gia ta – Âu Dương Minh cùng Huyền Du sơn trang Đại tiểu thư Huyền Du Cẩm vào cuối tháng này sẽ thành hôn, hoan nghênh các vị đồng đạo đến dự lễ mừng, cùng uống chén rượu nhậu!”

Mọi người lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, sau hét to lên “Tất nhiên sẽ đến!”, bên ngoài nhất thời nhốn nháo không thôi.

Trong chốc lát, trên tràng cũng an tĩnh lại, Huyền Du Nhiên vận một thân lam y, trên tay vẫn cầm một thanh chiếc phiến, nhàn nhã cười đi lên lôi đài, thu lại phiến tử (nan quạt), hành lễ nói: “Hôm nay vẫn bối xin đắc tội.”

Cao thủ so chiêu, tuyệt không thể qua loa. Dịch bất động ta bất động, nhưng chỉ cần dịch khẽ nhúc nhích ta phải động trước, chỉ cần một chút vô ý sẽ gặp phải cảnh mãn bàn gai lâu(*)

Âu Dương Chính cùng Huyền Du Nhiên đều đang bất động xem xét đối phương, tìm kiếm thời khắc đối phương sơ hở.

Nửa khắc trôi qua, cả hai vẫn không di chuyển dù chỉ một bước.

Chợt, Huyền Du Nhiên động trước, tay cầm chiết phiến hướng Âu Dương Chính tấn công, Âu Dương Chính nắm chặt kiếm nghênh chiêu. Nguyên tưởng thanh chiết phiến yếu ớt kia sao có thể chống lại kiếm phong sắc bén, nhưng qua mấy chiêu mà chiết phiến vẫn không chút tổn hại. Bên ngoài tràng người xem đều hoa cả mắt, nhưng những người công lực cao hơn một chút lại hoàn toàn thấy rõ: trên chiết phiến kia trong giây lát đã xuất hiện một đao phong bén nhọn, nhìn màu sắc đen huyền kia, thì đúng là được chế tạo bởi huyền thiết chém sắt như chém bùn! Kiếm của Âu Dương Chính trong vài va chạm chính diện đã sứt mẻ vài chỗ!

“Cây quạt đó hẳn là lấy huyền thiết làm cốt, bằng tầm làm mặt!” Bên này Liên Diễm kinh ngạc nói. Bằng tầm tơ cực kỳ quý hiếm, trên đời, chỉ nghe nói qua có bằng tầm giáp, mặc vào có thể đao thương bất nhập, không ngờ cây quạt kia của Huyền Du Nhiên lại cũng được làm từ bằng tầm tơ!

Trên đài hai người triền miên giao đấu, ngoài tràng tất cả mọi người vô cùng chăm chú theo dõi, không ai chú ý đến trên tọa tịch đã xảy ra dị biến ——

Một tiểu ni cô lặng lẽ xuất hiện bên cạnh chỗ ngồi của Huyền Tĩnh sư thái, cũng trong lúc đó một đệ tử Nga Mi quay đầu lại, cả kinh nói: “Sư tỷ! Người đã” hai từ “Tĩnh lại” còn chưa kịp nói ra, tiểu ni cô đã cầm lấy chủy thủ nhanh như chớp kề lên cổ Huyền Tĩnh sư thái! Trong tịch lập tức đại loạn:

“Sư tỷ, người làm gì vậy!”

“Không đúng, sư tỷ không phải bị trúng tam canh la hưởng đang nằm hôn mê trong phòng sao! ? Sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

“Sư tỷ, đó là chương môn sư thái a! Mau dừng tay!”

“Nghịch đồ, ngươi muốn làm gì! ?” Huyền Tĩnh sư thái gầm lên, phát trần trong tay vung qua phía sau tên đệ tử, bỗng nhiên run rẩy, vô lực ngã xuống ghế.

Bên này Nga Mi hỗn loạn, khiến ánh mắt mọi người chuyển từ lôi đài sang thượng tịch. Trong điện quang hỏa thạch, các đệ tử vốn bị trúng tam canh la hưởng còn đang hôn mê của các môn phái đều đột nhiên xuất hiện trong các phái, các đệ tử khác còn chưa kịp phản ứng, thì họ đã lấy vũ khí của mình không chể chường môn, mà các đại chương môn đều vô lực ngã xuống ghế, không hề nhúc nhích.

Hai người trên lôi đài đều ngừng lại, Âu Dương Chính khiếp sợ nhìn tình trạng trên thượng tịch, có chút lúng túng. Mà Huyền Du Nhiên đứng bên cạnh lại đột nhiên cười quỷ dị —— vận khí giờ tay lên, trong lúc Âu Dương Chính xoay người nhìn về hướng tịch vị đánh một chương vào giữa lưng hắn.

“Phụ thân!”

“Gia gia!”

Âu Dương Chính “Phốc” phun ra một búng máu, nửa quỳ trên đất, không thể tin được mà nhìn Huyền Du Nhiên vừa đánh lên sau lưng mình.

“Không muốn chương môn các phái chết trong tay đệ tử của chính mình, thì không cần hành động thiếu suy nghĩ!” Huyền Du Nhiên mở chiết phiến ra, khẽ lay động, thanh âm nhẹ nhàng nói.

“Huyền Du Nhiên, ngươi!” Âu Dương Chính cảm tức nhìn Huyền Du Nhiên, hiển nhiên cũng bị trúng độc, nội thương nghiêm trọng hơn nữa bị độc tố xâm nhập khiến hắn vô lực ngã trên mặt đất, “Tại sao lại làm vậy! Ngươi hạ độc khi nào? !”

“Ha hã, độc sao, không phải lão gia tử tự mình phát tán sao? Bất quá đắc tội, Huyền Du sơn trang Đại tiểu thư ta cũng không thể gả cho Âu Dương tiểu thiếu gia. Nàng sớm là quý phi được quân thượng nhìn trúng rồi.” Huyền Du Nhiên vừa dứt lời, mọi người không hện mà cùng khó hiểu, quân thượng? Quý phi? Là quân thượng của quốc gia nào, quý phi của quốc gia nào? Huyền Du Nhiên rốt cuộc vì sao lại đến đây? !

“Là thiệp mời!” Âu Dương Chính trợn mắt lên hết cỡ, lúc này mới biết hóa ra mình là công cụ đầu độc của Huyền Du Nhiên!

Huyền Du Nhiên không hề để ý đến Âu Dương Chính, chuyển hướng lên khán đài nói với những người bị khống chế: “Tại hạ hôm nay cũng không muốn làm khó các vị võ lâm đồng đạo, chỉ là quân thượng hy vọng các vị có thể bỏ gian tà theo chính nghĩa, dốc sức vì Miêu Cương, các vị thấy sao?”

“Huyền Du Nhiên! Nguyên lai ngươi chính là tay sai của Miêu Cương! Ngươi đồ tiểu nhân dê tiện, mơ tưởng! A!” Âu Dương Lăng tức giận mở miệng mắng đột nhiên kêu đau thẳm thiết, nguyên lai là người hầu của Âu Dương gia đang khống chế hắn, hung hăng bẻ gãy cánh tay của hắn!

“Phụ thân! Ngươi. Ngươi đồ vô liêm sỉ!” Âu Dương Minh cảm tức nhìn tên người hầu kia, nhưng lại không làm gì được mà chỉ hướng đôi mắt vô lực nhìn về phía hắn.

“Những đệ tử trúng Tam canh la hưởng sao có thể tỉnh lại vào lúc này?” Diệp Tư Ngâm cau mày hỏi. Y không hề nghĩ đến “Tam canh la hưởng” đã bị thay đổi. Mắt lại nhìn về phía Đường môn đang ngồi, Đường Túc cũng đang nhìn về phía y, thừa dịp ánh mắt Huyền Du Nhiên đều tập trung vào Diệp Tư Ngâm, ngầm gạt đầu. Diệp Tư Ngâm trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

“Diệp công tử rốt cục đã nhìn ra sao? Cáp, bắt quá đã muộn. Đệ tử chân truyền của ‘Thánh thủ độc y’ thì làm sao ta dám sơ suất, đương nhiên phải dùng một vài loại độc ngay cả Diệp công tử cũng không thể nhìn ra a.” Huyền Du Nhiên vẽ mặt đắc ý, “Phù Ảnh Các Các chủ bắt quá cũng chỉ có thế.”

Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nhìn thanh kiếm dặt trên cổ mình, không nói lời nào. Chỉ có Chiến Minh sắc mặt ngưng trọng nhìn thủ lĩnh ám vệ do một tay hấn dạy ra. Liên Diễm bên cạnh lại cười trên nỗi đau của người khác nhìn về phía nam nhân đang bị áp chế, không tưởng tượng được Diệp Thiên Hàn mà cũng có ngày hôm nay. Về mặt Diệp Tư Ngâm vẫn đậm mạc như trước — nếu thật có thể dễ dàng áp chế được hấn, vậy người đó còn có thể là Phù Ảnh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn sao?

“Không biết tự lượng sức mình.” Thanh âm băng lãnh của Diệp Thiên Hàn vang lên khiến kẻ khác phải run lên, đôi mắt tím thâm thúy tràn ngập xem thường cũng khinh miệt.

“Hừ, đã đến nước này còn dám ngạnh chống!” Huyền Du Nhiên vốn đang mỉm cười đột nhiên mặt lạnh lại, “Không thể tưởng được Diệp Thiên Hàn người cũng có ngày hôm nay đi! Người còn nhớ rõ cha ta Huyền Tự Cẩm không!?”

“Huyền Tự Cẩm?” Diệp Thiên Hàn nheo mắt lại, nhất thời có chút nghi hoặc.

Chiến Minh bên cạnh đột nhiên nhớ lại, “Chủ nhân, hấn là Tô Châu phân đường chủ Huyền Tự Cẩm mười năm trước vì cấu kết với Trần Sương Các mà bị đưa vào hình đường cuối cùng tự sát. Không nghĩ đến hấn là nhi tử của Huyền Tự Cẩm.”

Diệp Thiên Hàn nghe thấy thế như nhớ ra được gì, trong mắt lộ ra giễu cợt: “Huyền Tự Cẩm sao? Phản bội bốn tọạ, chết không đáng tiếc.”

Huyền Du Nhiên nghe vậy càng thêm giận dữ, đôi mắt hấn lên sát ý: “Thù giết cha không đội trời chung! Năm đó sau khi phụ thân chết, người lại cho người tùy ý chôn ông ở bãi tha ma! Hai huynh muội chúng ta cũng bị đuổi khỏi Tô Châu thành, nhưng ông trời có mắt lại khiến ta gặp được được sư của Miêu Cương hoàng thất. Đợi mười năm, hôm nay ta rốt cuộc có thể giết được người rồi!”

Sau khi nghe Huyền Du Nhiên nói xong, Diệp Tư Ngâm bỗng nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt Huyền Du Nhiên đã nói với y có người muốn giết Diệp Thiên Hàn, nguyên lai người này là hấn sao? Nhưng nếu là Huyền Du Nhiên, sau lưng lại có Miêu Cương được sư chống đỡ, vậy sao còn tìm tới Độc cung? Hay là. . . . Trừ bỏ Huyền Du Nhiên còn có kẻ khác cũng muốn động thủ với Diệp Thiên Hàn? Ném ánh mắt nghi hoặc về phía Liên Diễm, nhưng đối phương vẫn đang cúi đầu, không hề chú ý đến ánh mắt của y.

Huyền Du Nhiên thấy không ai nói gì, ngừng lại một chút, ánh mắt chuyển sang Diệp Tư Ngâm ngồi bên cạnh Diệp Thiên Hàn, trong mắt ánh lên dục vọng, đối với những người đang ngồi trên tịch cười tà: “Nguyên tưởng rằng có thể dùng Tương tư tóa giết Diệp Thiên Hàn, không ngờ y thuật của Diệp công tử lại lợi hại như thế, ngay cả nó cũng có thể nhìn ra. Cũng tốt, dù sao trước đông người giết hấn, cũng xem như ta đã đạt được mục đích. Người không phải tự xưng là cao cao tại thượng sao? Ta sẽ cho người chết mà mất hết tôn nghiêm! Nhưng, Diệp công tử.”

Ánh mắt Huyền Du Nhiên càng thêm tàn nhẫn, “Diệp Thiên Hàn mười lăm năm trước hại mẫu thân người Ấu Dương Huyền Huyền hương tiêu ngọc vẫn, lại từ nhỏ để mặc người tự sinh tự diệt, chẳng lẽ Diệp công tử không hận hấn sao?” Huyền Du Nhiên từ lần gặp đầu tiên đã cảm thấy thiếu niên này không hề bình thường chút nào, sau lại nhìn thấy dung nhan thật của Diệp Tư Ngâm đã khiến hấn sinh ra gian ý, mà bắt đầu công nhiên châm ngòi ly gián, ngay cả cảm sự mười lăm năm trước cũng nói ra.

Diệp Thiên Hàn sắc mặt trầm xuống, một tầng băng sương phủ lấy đôi mắt tím.

Huyền Du Nhiên vẫn chưa phát hiện được kinh dị, tiếp tục nói: “Diệp công tử chẳng lẽ không nghĩ nên vì mẫu thân mình mà báo thù sao?”

Diệp Tư Ngâm lạnh lùng nhìn hấn, nói: “Không phiền Huyền trang chủ giúp ta lo lắng gia sự của mình.”

Huyền Du Nhiên cười tà, cũng không để ý câu trả lời của y: “Ha ha, vô phương, chỉ cần Diệp Thiên Hàn chết, thì thiếu niên xinh đẹp này tất thuộc về ta!” Huyền Du Nhiên hung ác cười vài tiếng, “Giết hắn!”

Thủ lĩnh ám vệ mặt không chút biểu tình, mắt vô lực, chỉ nghe theo lời nói Huyền Du, nắm thật chặt thanh kiếm trong tay.

Một tiếng thét kinh hãi, cánh tay cầm kiếm của ám vệ rơi xuống.

Chú giải:

(*)Mãn bàn gai lâu: nguyên bản dc trích từ câu, ‘nhất trí bất thân, mãn bàn giai đầu’

Xuất xứ: nguyên dùng để việc chỉ cần đi sai một nc cờ, sẽ khiến toàn bộ bàn cờ bị thua.

Bỉ dụ chỉ cần có một sai lầm dù nhỏ tới đâu cũng sẽ tạo thành một thất bại vô cùng lớn.

Nghĩa rộng hơn dùng để khuyên răn hoặc nhắc nhở, khi làm chuyện gì đều phải hết sức cẩn thận

Hết chính văn đệ thập nhị chương

13. Chương 13

Bạch y nhiễm huyết, chiếu rọi lên tuần nhan băng lãnh của Diệp Thiên Hàn, khiến hắn càng toát lên vẻ xinh đẹp đầy mỉa mai. Nhất thời, chung quanh hoàn toàn lâm vào yên lặng. Mọi người kinh hãi nhìn một mảnh màu đỏ kia — đường đường Phù Ảnh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn thế nhưng lại bị chính thủ hạ của mình giết chết sao? !

Trong giây lát, tất cả đều trừng lớn hai mắt, không thể tin mà nhìn lên thượng tịch — Diệp Thiên Hàn đứng đây, tên ám vệ phía sau chậm rãi ngã xuống đất, trong tay còn nắm chặt tàn kiếm đã gãy đôi. Kiếm phong bén nhọn, nằm trên ngực trái ám vệ.

Không ai thấy rõ Diệp Thiên Hàn rút cuộc ra tay lúc nào, ra tay như thế nào.

“Huyền Du Nhiên, nếu muốn chết, bỏn tọa thành toàn cho người.” Thanh âm băng lãnh tựa như một lời tuyên cáo đến từ địa ngục, đôi mắt tím thâm thúy không mang theo chút cảm xúc, từ trên cao nhìn xuống Huyền Du Nhiên đang đứng trên lôi đài trừng lớn hai mắt không cách gì tin được.

Hắn rõ ràng. Hắn rõ ràng hạ được tên đó! Không chỉ hạ trên thiếp mời, cho dù là trong Hàn Viên của Phù Ảnh Các, hắn cũng phái người hạ nhuyễn căn tán để bảo đảm Diệp Thiên Hàn trúng chiêu! Độc đó lại vô sắc vô vị, nếu không phát tác, cho dù là “Thánh thủ độc y” tự mình đến đây cũng không thể phát hiện được, càng đừng nói chỉ là một Diệp Tư Ngâm, tên đó sao lại có thể!

“Chỉ một chút nhuyễn căn tán mà muốn mưu toan khống chế bỏn tọa? Quả thật là vọng tưởng.” Diệp Thiên Hàn nhắc khéo miệng, lộ ra một mặt cười lạnh. Mà Diệp Tư Ngâm ngồi bên cạnh lúc này không còn lòng dạ nào để thưởng thức nụ cười vô cùng hiểm gập của nam nhân đó, chỉ có thể tràn ngập lo lắng mà nhìn hắn — hắn thật sự không có việc gì sao? Chiến Minh đứng một bên đã không còn chống đỡ được mà té xuống mặt đất, y vừa nãy cũng chỉ là cố chấp chống đỡ. Bọn họ là hai người duy nhất tiếp xúc qua phong thiếp mời.

Huyền Du Nhiên sắc mặt biến hóa kịch liệt, trong đôi mắt ẩn lên một tia ngoan độc, chợt quát to một tiếng: “Giết chúng!”

Các phái hoảng sợ nhìn những tên đệ tử đang uy hiếp các vị cường môn — bọn họ đều là những đệ tử có địa vị cao trong phái, đệ tử bình thường căn bản không có khả năng can nổi tốc độ của họ, chỉ có thể trợ mắt nhìn họ sẽ gây ra đại tội khi sư diệt tổ.

“Dừng tay!” Một tiếng hét lớn đột nhiên truyền đến từ bốn phương tám hướng, “A di đà phật, thiện tai thiện tai!” Phật hiệu không ngừng truyền đến, thanh âm lôi động, kinh thiên động địa. Không ít những kẻ

có tu vi thấp hai tai đã đổ máu, mà những người trúng Tam canh la hưởng trên mặt lại lộ ra vẻ thống khổ, vũ khí trên tay đều rơi xuống đất.

Huyền Du Nhiên không khỏi thoái lui ba bước: “Sư tử hồng!” Việc này sao có thể xảy ra được!

Trong lúc hỗn loạn, chỉ có Diệp Tư Ngâm nhẹ nhàng thở ra — cuối cùng cũng đến kịp rồi.

Mọi người hoa cả mắt, lúc trấn định lại đã thấy trên đài có thêm một người, đúng là phương trượng Trí Không đại sư ngày hôm trước phải rời đi Lâm An thành trở về Thiếu Lâm!

“A di đà phật, Huyền thí chủ, phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật.” Trí Không hành phật lễ, sau lại ngẩng đầu nhìn Huyền Du Nhiên, trong thần thái không có chút nào giống như người vừa bị hủy toàn bộ nội lực!

” Này. Việc này không có khả năng! Việc này sao có thể xảy ra!” Huyền Du Nhiên kêu to, không thể tin chuyện đang diễn ra trước mắt mình. Nhưng hắn không thể không thừa nhận, bản thân đã tính sai—— Trí Không căn bản không vì trúng Tam canh la hưởng mà mất đi công lực toàn thân, “Sư tử hồng” tuyệt học của Thiếu Lâm lúc này, cho đến bây giờ người có thể thi triển nó với uy lực lớn như thế chỉ có Thiếu Lâm phương trượng đại sư.

Hướng ánh mắt phần hận về phía Diệp Tư Ngâm đang ngồi trên tịch thượng: “Là người! ? Nguyên lai người đã sớm giải độc cho lão ta!”

“Chỉ có Tam canh la hưởng, mà đã vọng tưởng khống chế vô lâm Trung Nguyên, rốt cuộc là Huyền Du Nhiên người ngu ngốc, hay là phiên Miêu Cương vương ngu ngốc?” Đường môn chủ Đường Túc đứng dậy cười nhạt nói. Mà Đường Húc Ngôn nguyên bản đang đứng phía sau cầm kiếm uy hiếp Đường Túc thần sắc lạnh lùng thu lại kiếm: “May mắn có giải dược của Diệp công tử, mới có thể giải độc trên người ta, Đường Húc Ngôn nhân đây cảm tạ công tử!” Nói xong hướng về chỗ Diệp Tư Ngâm ôm quyền hành lễ. Diệp Tư Ngâm khẽ gật đầu đáp lễ.

Nguyên lai, đêm Trí Không đại sư trúng độc, Diệp Tư Ngâm đã biết sự tình khẩn cấp — vì sao đối phương lại hạ độc Trí Không đại sư đầu tiên, chỉ có thể vì “Sư tử hồng” của Thiếu Lâm phương trượng có thể tổn thương nặng tâm mạch của kẻ khác, đồng thời cũng có thể thức tỉnh những người bị khống chế tâm trí. Bởi vậy Diệp Tư Ngâm lợi dụng khả năng giải bách độc của thánh dược thiên thảo đan giải độc cho Trí Không đại sư trước, nửa canh giờ bắt mạch thực ra là để kéo dài thời gian, lấy ngón tay viết lên lòng bàn tay của phương trượng thông báo tình hình cùng kế hoạch cho đại sư. Đưa cho Đường Túc bình nhuyễn cân tán kì thực lại là giải dược của Tam canh la hưởng, trong đó còn có thêm một tờ giấy giải thích tình trạng hiện giờ. Về phần tên nội ứng dám kê đơn Diệp Thiên Hàn, đã sớm bị Diệp Thiên Hàn bắt được rồi xử tử ngay trong ngày phát hiện ra chuyện Tương tư tảo. Những người tiếp ứng sau đó đều là ám vệ của Phù Ảnh Các cho người cải trang.

“Quả nhiên không hổ là đệ tử chân truyền của ‘Thánh thủ độc y’ a!” Huyền Du Nhiên biết không còn có thể cứu vãn được nữa, trên mặt lộ ra một chút tuyệt vọng.

“Huyền Du Nhiên, còn không nhanh chóng đưa tay chịu trói!”

“Giết hắn!”

“Đúng, giết hắn!”

Trong lúc nhất thời, trong tràng vang lên từng đợt thanh âm chửi mắng. Huyền Du Nhiên cúi đầu, trong tay nắm chặt chiết phiến, không ai nhìn thấy trong mắt hắn ánh lên một tia quỷ dị — trong nháy mắt hắn bắt lấy Âu Dương Chính đang nằm trên mặt đất, huyền thiết phiến trong tay để lên cổ lão: “Toàn bộ tâm mạch, bằng không ta sẽ giết Âu Dương Chính!” Bản thân Âu Dương Chính bị thương nặng, lại trúng nhuyễn cân tán toàn thân đều vô lực, chỉ đành tùy ý Huyền Du Nhiên bắt giữ mình, về mặt đây phần hận.

“Gia gia!”

“phụ thân!”

Âu Dương gia hoàn toàn hỗn loạn.

Toàn tràng lâm vào im lặng, tất cả đều nhìn thấy Huyền Du Nhiên bắt cóc võ lâm minh chủ hiện đang trọng thương, nhưng lại không biết nên làm gì.

“A di đà phật, Huyền thí chủ, biết sai có thể sửa, không gì lớn hơn việc thiện, hết lần này đến lần khác liên tiếp gây ra lỗi lầm như vậy, chỉ có con đường tự diệt vong a.” Trí Không nhìn thiếu niên trẻ tuổi trước mặt có chút thương xót mà nhẹ nhàng nói.

“Câm miệng! Ta đã làm gì sai? Vì phụ thân báo thù chẳng lẽ là sai sao? Báo đáp ân tái tạo của quân thượng cùng được sư chẳng lẽ là sai sao? ! Các người hãy thử xem lại đi, ta lúc ấy chẳng qua chỉ là một hài tử mới mười tuổi, đã không có phụ thân lại còn bị đuổi khỏi Tô Châu thành, hơn nữa còn phải mang theo một muội muội đi ăn xin khắp nơi để sống qua ngày!” Huyền Du Nhiên điên cuồng hướng về phía Trí Không quát, cuối cùng ánh mắt nhìn thẳng về Diệp Thiên Hàn, “Diệp Thiên Hàn, người đáng chết!”

“Phản bội bốn tọa, Huyền Tự Cầm chết không hết tội.” Diệp Thiên Hàn lạnh lùng trả lời.

“Huyền thí chủ, thả Âu Dương Minh chủ ra đi. Ân ân oán oán của người cùng Diệp thí chủ, không nên liên lụy người khác.” Trí Không khuyên nhủ lần nữa.

“Mơ tưởng! Thả ta đi, chờ ta an toàn rời khỏi đây, ta sẽ thả lão già này ra!” Huyền Du Nhiên tê rống. Giờ phút này hẳn không muốn gì cả, chỉ muốn bảo toàn được mạng sống, hoàn toàn không còn vẻ tao nhã như ban đầu.

“Lời này là thật sao? Chỉ cần thả người rời đi, người sẽ thả Âu Dương Minh chủ?” Trí Không hỏi lại một lần nữa, ánh mắt hướng xuống mọi người, “Các vị thấy thế nào?”

Nhất thời không ai có chủ ý khác. Huyền Du Nhiên là một đại họa, không thể không diệt trừ, nếu không chẳng khác nào thả hổ về rừng. Nhưng Âu Dương Chính lại đang trong tay hắn, gia chủ Âu Dương thế gia, đương nhiệm võ lâm minh chủ, không thể mặc kệ sống chết của ông ta nha.

“Thả hắn đi đi.” Đột nhiên một thanh âm mềm nhẹ vang khắp toàn trường. Mọi người hướng về nơi thanh âm nơi phát ra, cũng chính là nơi Diệp Tư Ngâm đang ngồi.

“Không thể thả hắn đi! Bằng không chẳng khác gì thả hổ về rừng!”

“Đúng vậy, sao có thể có chuyện tốt như vậy chứ!” Một người gào lên phản.

Diệp Tư Ngâm thần nhiên nói ra tình hình thực tế của mấy ngày hôm nay: “Trí Không đại sư cùng các đại cao thủ của Đường môn ngày hôm qua đã đem tất cả những người của Huyền Du sơn trang giam giữ lại để giám sát. Qua lần này, Huyền Du sơn trang nguyên khí cũng đại thương, chỉ có thể trở về Miêu Cương, cho dù trải qua mấy năm cũng chưa chắc có thể Đông Sơn tái khởi, đối với các vị mà nói cũng không có khả năng trở thành uy hiếp lớn. Hơn nữa còn có thể nhân lần này cho phiên vương Miêu Cương biết, Trung Nguyên võ lâm ta không phải là nơi Miêu Cương phiên quốc có thể nhắm vào.”

Nghe vậy đôi mắt Huyền Du Nhiên sáng rực như đuốc nhìn Diệp Tư Ngâm: “Người cư nhiên ngay cả sơn trang cũng đều bắt giữ! Quả nhiên không hổ là hài tử của Diệp Thiên Hàn! Thả ta đi! Nếu không ta sẽ giết Âu Dương Chính!”

“Các vị, cho Huyền thí chủ rời khỏi đi.” Trí Không lại khuyên nhủ. Lần này không ai phản bác — Diệp Tư Ngâm nói quả thật rất có đạo lý. Dù sao Huyền Du sơn trang cũng không còn có thể tồn tại ở võ lâm Trung Nguyên nữa.

Mọi người đều tránh ra một bên, Huyền Du Nhiên một bên cảnh giác nhìn những người xung quanh, một bên gắt gao giữ chặt lấy con tin, thận trọng từ từ lui về hướng bên ngoài tràng đấu, mọi người đều đi theo phía sau hắn.

Tịch thượng, chỉ còn đoàn người của Phù Ảnh Các.

Diệp Thiên Hàn khoanh tay mà đứng, lạnh lùng nhìn mọi người vây quanh Huyền Du Nhiên đang dần rời xa, nói: “Sát.”

Trong không khí khê dao động, Diệp Tư Ngâm biết đó là ám vệ của Phù Ảnh Các đuổi theo. Chỉ sợ Huyền Du Nhiên vừa ra khỏi cửa thành sẽ bị tru sát.

Quay đầu lại nhìn nam nhân đang vì thịnh nộ mà quanh thân đều bao phủ bởi hàn khí, Diệp Tư Ngâm bước nhanh lên trước, nắm tay hắn lên, ngón tay thon dài đặt lên mạch môn của hắn.

Đối với tập võ người mà nói tuyệt đối không được để cho kẻ khác chạm vào mạch môn của mình, Diệp Thiên Hàn chưa phản kháng, mà cũng chưa hất tay của y ra, đôi mắt tím thâm thúy lại chỉ thêm mờ mịt: “Người đang quan tâm bốn tọa?” Khi nói, một nụ cười xinh đẹp xuất hiện trên khóe môi tái nhợt của Diệp Thiên Hàn—— vừa rồi hắn nghịch chuyển kinh mạch để giải tác dụng của nhuyễn cân tán, chỉ sợ gân mạch đã bị tổn thương, hiện tại đã đến giới hạn.

Đôi mắt tím trong suốt giận dữ trừng mắt nhìn nam nhân không biết nên gọi là gì này: “Vô nghĩa! Người không muốn sống nữa sao! Nhuyễn cân tán của hắn vô cùng lợi hại, người cư nhiên lại dám cưỡng chế giải khai gân mạch!”

Diệp Thiên Hàn hiển nhiên không đem lời nói của y để trong lòng, huyết sắc dần lan ra trên đôi môi nhợt nhạt hé lộ một nụ cười, băng lạnh nhưng không hiểu vì sao lại có chút khác thường, tiếng nói trầm thấp vang lên: “Tốt lắm.”

Hết chính văn đệ thập tam chương.

14. Chương 14

Nhìn thấy Diệp Tư Ngâm mặt cắt không có chút máu mà ngất trong Hàn tuyến, Diệp Thiên Hàn nhíu chặt mi ôm lấy thân thể đã lạnh như băng kia ra khỏi nước, trở lại trong phòng. Chiến Minh vẫn luôn đứng ngoài cửa sớm đã sai người chuẩn bị nước ấm, Diệp Thiên Hàn cũng cởi bỏ y phục, ôm Diệp Tư Ngâm vào dục dưng. Một tay ôm lấy thân thể mảnh khảnh không để cho y chìm vào nước, một tay chạm rai dẫn hàn khí bị ngưng trệ giúp chân khí vận hành chung quanh, sắc mặt người trong lòng lúc này mới khá hơn một chút.

Sai người đổ thêm nước ấm vào, để bé con hôn mê ngâm mình nửa canh giờ, lúc này mới ôm y đi ra, lau mình sạch sẽ, rồi đặt lên giường.

Nhìn người đang ngủ say trên giường, Diệp Thiên Hàn dù gương mặt không chút biểu cảm nhưng trong lòng lại thở dài không thôi, xoay người rời đi. Khi xuất môn, phân phó với Chiến Minh đang canh giữ ở cửa, nói: “Chiếu cố Thiếu chủ.” “Vâng, chủ nhân.”

Nhìn bóng dáng chủ tử rời đi, Chiến Minh có chút bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, hắn đương nhiên biết chủ tử muốn đi đâu. Không biết hai người này khi nào mới có thể tu thành chính quả—— hay là, Túy Nguyệt đã đoán sai, hai người chung quy vẫn là có duyên mà vô phận, không phải là bạn đồng hành mà số phận đã định cho nhau?

Diệp Thiên Hàn đi đến thiên viện, tùy tiện chọn một nữ nhân để phát tiết, vì vừa nãy cùng tuyệt sắc tiểu nhân nhi cộng dục mà sinh ra dục vọng. Hoàn toàn không để ý tới nữ nhân kiều mỵ kia rên rỉ cầu xin tha thứ, thậm chí đến hình ảnh thân thể kia đang ở trong lòng mình, nên động tác cũng vô cùng mạnh bạo, đến nỗi đem nữ nhân dưới thân biến thành chết đi sống lại.

“Các chủ không thể ở lâu thêm chút nữa sao? Tịch Nhan đã rất lâu chưa gặp Các chủ.” Thấy Diệp Thiên Hàn đứng dậy mặc quần áo hắn là chuẩn rồi đi, nữ tử xinh đẹp tên Tịch Nhan cắn môi ủy khuất nói. Nàng vốn là thiên kim của Phù Ảnh Các Cù Châu phân đường đường chủ, không lâu trước đây bị phụ thân đưa đến Lâm An làm lễ vật trình cho Diệp Thiên Hàn. Nguyên bản nàng cực kỳ không muốn —— nghĩ xem nàng thân là tiểu thư khuê các, Tịch Nhan Đại tiểu thư xinh đẹp nổi danh trong thành Cù Châu, có bao nhiêu phú gia đệ tử phá nát đại môn cũng muốn cầu hôn nàng, lại không nghĩ rằng phụ thân cư nhiên đưa nàng trình cho chủ thượng làm một tiểu thiếp nhỏ nhoi! Không tình nguyện nhưng vẫn phải theo phụ thân vào Lâm An, nguyên tưởng rằng Phù Ảnh Các Các chủ chỉ là một lão nhân mục nát, không ngờ gặp được một Diệp Thiên Hàn kinh vi thiên nhân—— chỉ liếc mắt một cái đã bị nam nhân này khuất phục. Đáng tiếc chính là, Diệp Thiên Hàn ngày thường rất ít đến Thu Tích viên nơi an trí các tiểu thiếp này, mà thái

độ đối xử với nàng đến giờ vẫn vô cùng lạnh lùng, khiến tâm hồn thiếu nữ của nàng bao lần nát tan. Mà gần đây khôn hiểu vì sao số lần đến đây ngày càng nhiều, nàng đương nhiên phải tranh thủ nắm chắc cơ hội này làm hẳn chú ý tới mình.

Diệp Thiên Hàn không hề để ý tới tâm tư của nữ nhân xinh đẹp trước mặt mình đang xoay chuyển thiên biến vạn hóa, hiện tại trong đầu hắn chỉ có hình bóng của bé con đang mê man trong phòng. Đã đến tận canh giờ này, chắc đã tỉnh rồi.

Dưới mái hiên, tỉnh lại từ hôn mê, Diệp Tư Ngâm hơi nhứt chí mà nhìn đỉnh màn trướng —— đã qua một tháng. Một tháng trước, y đột phá Hàn Liễm quyết tầng thứ tư, nhưng sau đó dù có liên tiếp vào Hàn đàm tu luyện cũng không có tiến bộ gì, tựa như đã bị ngưng trệ ở một nơi nào đó, không thể lên thêm một tầng. Tầng thứ tư —— vẫn còn cách nam nhân đó rất xa .

“Thiếu chủ, nên uống được.” Chiến Minh đẩy cửa tiến vào, trong tay bưng một chén khử hàn được đen như mực.

Cách xa năm bước còn có thể ngửi được cái mùi đó, Diệp Tư Ngâm thoáng nhíu mi. Lúc này y hết sức nhớ thuốc tây, ít nhất nó cũng không đắng như vậy.

Mặc dù không muốn, nhưng y cũng không hề cự tuyệt, tiếp nhận được, một ngụm uống hết —— nếu uống từ từ, vị đắng chắc chắn sẽ càng đậm, càng khiến người ta chịu không thấu.

Chịu đựng ý nghĩ muốn nôn, y nuốt thứ trong miệng xuống, vừa định mở miệng nói muốn uống thêm nước, thì một chén nước đã đưa tới trước mắt. Diệp Tư Ngâm tiếp nhận chén nước, ngửa đầu uống cạn, lại vẫn không thể hoàn toàn trừ đi mùi thuốc Đông y tanh đắng.

“Sao rồi?” Thanh âm băng lãnh vang lên từ trên đỉnh đầu, Diệp Tư Ngâm kinh ngạc ngẩng đầu, đã nhìn thấy người vừa đưa nước cho y chính là Diệp Thiên Hàn không biết vào phòng từ lúc nào.

Diệp Tư Ngâm nhắm mắt lại, trong ngực khí tràn ngập thất vọng: “Vẫn hết như trước.”

“Nếu đã thế, vậy không cần luyện nữa.” Thanh âm lạnh lùng của Diệp Thiên Hàn cất lên.

Diệp Tư Ngâm kinh ngạc mà ngẩng đầu, trong đôi mắt ánh lên thần sắc đau thương. Vì sao?

Nhìn thấu tâm tư Diệp Tư Ngâm, Diệp Thiên Hàn ngồi vào bên giường, phá lệ mà giải thích: “Đủ để tự bảo vệ mình là được rồi, sau này chỉ cần tĩnh tu tâm pháp, cũng sẽ có tiến bộ.” Kỳ thật hắn chỉ là không muốn nhìn thấy hình ảnh người này té xỉu trong Hàn đàm nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thân thể không còn chút hơi ấm, hết như đang lên án hắn, khiến hắn đau lòng không thôi, cũng khiến hắn ân hận lựa chọn ban đầu của mình.

Diệp Tư Ngâm không nói gì chỉ gật đầu, trên người Diệp Thiên Hàn tỏa ra một mùi tiêu lan hương không rõ ràng làm y không thoải mái. Trong phòng Diệp Thiên Hàn có mùi Long Tiên Hương tự nhiên, mà trong gian phòng này vì y không thích mà chưa từng điểm huân hương gì cả, nghĩ lại chắc hẳn đã đi đến chỗ nữ nhân nào đó rồi. Tuy nói Diệp Thiên Hàn chưa bao giờ cưới vợ, nhưng là một nam nhân như hắn, sao có thể không có vài thị thiếp thiên phòng cơ chứ —— không biết vì sao, dù biết đây là chuyện đương nhiên nhưng Diệp Tư Ngâm lại cảm nhận được một nỗi phiền muộn khó hiểu dâng lên trong lòng.

“Nghỉ ngơi.” Vẫn chưa chú ý đến Diệp Tư Ngâm có chút kì lạ, Diệp Thiên Hàn xoay người rời đi, chỉ để lại một mình Diệp Tư Ngâm ngồi trầm tư trên giường.

Trở lại Phù Ảnh Các đã hơn ba tháng. Kể từ ngày đầu tiên trở lại, Diệp Tư Ngâm đã luôn phỏng đoán mục đích của Diệp Thiên Hàn. Nhưng đến nay vẫn chưa có kết luận khả thi nào, tựa như nam nhân này thật sự chỉ là muốn đem hài tử lưu lạc bên ngoài trở về. Nhưng cách hắn đối đãi y lại khác hẳn cách mà một phụ thân nên đối xử với hài tử của mình.

Phụ thân kiếp trước, vẫn luôn đối với y vạn phần từ ái. Biết bệnh của y bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi nhân thế, thì như muốn đem tất cả tình thương của cha trên thế giới giao hết cho y. Nhưng Diệp Thiên Hàn lại không phải như thế. Hắn đối với y rất tốt, thậm chí phải nói là cực kì nuông chiều. Như Chiến Minh từng nói “Chỉ sợ Thiếu chủ muốn hủy cả Phù Ảnh Các này, thì chủ nhân ngay cả nhíu mày cũng không có”. Diệp Tư Ngâm không hiểu nhiều về tình cảm lắm, trừ bỏ tình thân, Trầm Mộ kiếp trước căn bản là

không có cơ hội để trải nghiệm các loại tình cảm khác. Nhưng y rõ ràng hiểu được, tình cảm mà Diệp Thiên Hàn dành cho y không phải là tình cảm phụ tử. Nhưng rốt cuộc đó là tình cảm gì, tận trong đáy lòng y đã mông lung cảm nhận được, nhưng vẫn không chịu để ý đến. Chỉ thấy nhất cử nhất động của nam nhân kia, thường xuyên khiến lòng y nổi lên gợn sóng. Mà gần đây lại thường xuyên ngửi được mùi tiêu lan hương trên người hắn khiến y luôn phiền muộn.

Tiến bất đoạn, lí hoàn loạn(*). Diệp Tư Ngâm không khỏi tự giễu, bản thân y từ khi nào đã đa sầu đa cảm đến vậy.

Lại nằm trên giường một lúc lâu, khi cảm thấy khá hơn một chút mới ngồi dậy rửa mặt, đi đến được phòng.

“Thiếu chủ.”

“Thiếu chủ.”

Đại phu, quản sự trong được phòng, đều hành lễ với Diệp Tư Ngâm. Từ sau khi trở về, liền tiếp quản được phòng này.

Được phòng của Phù Ảnh Các, đại phu trong đó tuy không thần diệu bằng “Thánh thủ độc y” Hoa Tiệm Nguyệt cùng “Quý y” Hoa Tiệm Tuyết, nhưng cũng là danh y nổi tiếng thiên hạ, so với ngự y trong hoàng cung đại nội càng xuất chúng hơn. Bọn họ đa phần là vì không chịu nổi giang hồ hỗn loạn mà trốn vào Phù Ảnh Các để tìm kiếm một mái che. Diệp Thiên Hàn không quan tâm đến chuyện này, Chiến Minh liền làm chủ làm giữ bọn họ lại, cũng không ảnh hưởng gì đến Các.

Những danh y đức cao vọng trọng như vậy, lần đầu nhìn thấy Diệp Tư Ngâm tự nhiên khinh thường —— một tiểu oa nhi chưa dứt sữa có thể làm được trò trống gì? Nhưng y lần đầu vào được phòng thứ được phẩm y điều phối lại là giải được của “Tam canh la hưởng”. Việc này khiến cho từ những người không có việc gì làm đến cả các danh y đều hai mắt sáng rỡ. Khiêm tốn hỏi thăm, sau mới biết được, nguyên lai vị thiếu niên cùng đi với tả hộ pháp đến đây đúng là thiếu chủ của bọn họ, đệ tử chân truyền của “Thánh thủ độc y” Hoa Tiệm Nguyệt, nhất thời cung kính vạn phần, thậm chí tất cả sự vụ trong được phòng từ việc to đến việc nhỏ đều bẩm báo y, làm Diệp Tư Ngâm đỏ khóc đỏ cười.

“Tần đại phu, y là ai vậy?” Đột nhiên một giọng nữ vang lên từ phía sau, khiến Diệp Tư Ngâm hoảng sợ. Trong Phù Ảnh Các này trừ bỏ thị nữ y thật đúng là chưa từng nhìn thấy nữ tử nào khác cả. Nhưng thanh âm này lại khá kiêu ngạo mà lại mềm mại đáng yêu, hoàn toàn khác hẳn thanh âm nhỏ nhẹ của bọn thị nữ. Rốt cuộc là ai? Xoay người thoáng nhìn, đã thấy một nữ tử thân vận hoàng y.

“Tịch Nhan phu nhân, đây là Thiếu chủ.” Đại phu họ Tần nói, cung kính đối Diệp Tư Ngâm hành lễ.

“Thiếu chủ? Không phải là hài tử do tiện nhân Âu Dương Huyền Huyền sở sinh sao!” Tịch Nhan trên mặt lộ ra biểu tình khinh miệt. Đại phu họ Tần hoảng hốt, muốn ngăn nàng nói tiếp, lại hoàn toàn bất lực.

“Đừng tưởng rằng Các chủ hiện tại sủng ngươi thì ngươi thật sự là thiếu chủ của Phù Ảnh Các. Không biết tự lượng sức mình. Chờ hài tử trong bụng ta sinh ra, xem ta có nói Các chủ đuổi ngươi ra khỏi các không!” nói xong liền quăng cho y một ánh mắt miệt thị, không thèm quay đầu lại mà rời đi.

Diệp Tư Ngâm mặt nhăn mày nhíu. Nữ tử này là thị thiếp của Diệp Thiên Hàn? Hài tử trong bụng? Hắn lại có tử tự?

Không biết vì sao, tận đáy lòng bỗng nhiên đau đớn vô cùng —— đó là nỗi đau mà y rất quen thuộc, tựa như trái tim vốn không khéo mạnh gì của y trước kia lâu lâu lại co giật một trận, không ngừng nhắc nhở y, mỗi một ngày, đều là ông trời thương hại y.

Mấy ngày sau.

Thời tiết âm u, Diệp Tư Ngâm nằm nghiêng trên ngọa tháp trong thư phòng lơ đãng nhìn y thư.

“Uất kim, Vị cay, đắng, tính hàn, không độc giải uất. Nếu kinh nguyệt không đều, Âm hư mà không có ứ trệ, không dùng, Khí trệ, huyết ứ, là kẻ thù. Có tác dụng phá ác huyết, huyết tích, kim sang và sinh cơ (lên da), chỉ huyết nhưng nếu âm hư mà không ứ trệ không nên dùng; các bệnh hậu sản mà không phải nhiệt kết ứ cũng không nên dùng; phụ nữ có thai không nên dùng. Thường dùng cho phụ nữ sau sinh nở đau bụng do huyết tụ.”(**)

“Bóp” một tiếng khép lại sách, Diệp Tư Ngâm hơi ngáy người —— trong nháy mắt khi nhìn đến công hiệu của uất kim, trong đầu y lại hiện lên hình ảnh của nữ tử Tịch Nhan kia!

Ngón tay thon dài nắm chặt thành quyền, trong đôi mắt tím tràn ngập tự trách. Y từng là một bác sỹ cứu người không ngớt tay, đôi tay cầm dao mổ của y đã từng kéo lại sinh mạng của không ít người từ ranh giới của sự sống và cái chết, một y như vậy, sao có thể chứa chấp loại ý niệm hại người này! Huống chi đó tử tự của Diệp Thiên Hàn, y có gì tư cách.

Trong lòng phiền muộn, Diệp Tư Ngâm đứng dậy thong thả bước đến đứng bên cửa sổ.

Thư phòng vốn được xây tựa vào hồ nước, ngoài cửa sổ là một hồ nước xanh lam. Thời tiết âm u, màu của nước trong hồ lại tối thêm vài phần. Ngẫu nhiên có gió nổi lên, lại băng hàn đến tận xương —— đã bắt đầu vào mùa đông. Chân trời một trận sấm rền, những tầng mây thật dày trên cao kia cũng phiếm màu đen. Thật là trời muốn mưa sao?

Trên mặt hồ nổi lên từng tầng từng tầng sóng, những giọt nước tí tách rơi xuống. khi bắt đầu tiếng vang vẫn còn rất nhẹ, sau lại càng ngày càng sôi nổi hơn—— cho đến khi những giọt mưa rơi xuống mặt mình, y mới giật mình phát hiện hóa ra trời đã mưa to. Sấm rền từng trận nơi chân trời, lâu lâu lại ánh lên một tia chớp. Đôi mắt tím trong suốt hơi khép lại, nhưng vẫn nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Chợt thân thể bị người khác ôm lấy kéo về phía sau, thân thể liền rơi vào vòng ôm ấp ấm áp của ai đó, đôi cánh cửa vốn đang mở rộng cũng “xoạch” một tiếng mà đóng lại.

Diệp Tư Ngâm cả kinh, lúc này mới định thần, quay đầu lại nhìn lên, chống lại đôi mắt tím thâm trầm tràn đầy tức giận kia.

Diệp Thiên Hàn có chút kinh sợ. Vừa vào cửa liền thấy người nọ xuất thần mà đứng bên cửa sổ, đứng ngẩn ngơ mặc cho từng giọt mưa giá lạnh tạt vào mặt, vào người, không hề né tránh. Đã nhiều ngày nay không hiểu vì sao, tinh thần người này luôn không tốt, không phải khi phổi được tự làm mình bị thương, thì là ngồi trong thư phòng hồi lâu. Hỏi y có phải thân thể không khỏe, y lắc đầu bảo không, khiến hắn vô cùng đau đầu.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra mà có thể khiến bé con lạnh nhạt này toàn thân lại toát lên một vẻ ưu sầu vô hình như vậy? Diệp Thiên Hàn không thể hỏi được, cũng không thể giải quyết được, chỉ có thể bó tay hết cách nhìn xem có thể quá chút thời gian thì có thể hồi phục được hay không. Nhưng cảnh vừa rồi khiến hắn không thể tiếp tục nhịn được nữa.

“Vừa rồi đang làm gì?”

“Không làm gì. Có chút không thú vị thôi.” Diệp Tư Ngâm hoảng hốt hồi đáp. Mùi Long Tiên Hương thuần túy xâm nhập vào khoan mũi, khiến y mê say.

“Không thú vị liền đi tắm mưa? Thân là đại phu, sao có thể không quan tâm sức khỏe của bản thân!” Nghe y trả lời không chút để ý, lửa giận của Diệp Thiên Hàn càng bùng lên. Hành động cử chỉ của mấy ngày nay, sao giống người vô sự! ?

Diệp Tư Ngâm vì khí tức quanh thân hắn mà bị chấn động, thoáng sửng sốt, sau liền trầm mặc.

Thấy y không nói lời nào, Diệp Thiên Hàn chỉ ôm y đến bên giường ngồi xuống, chờ y mở miệng.

Hồi lâu, Diệp Tư Ngâm ngẩng đầu, đôi mắt tím trong suốt có chút mê hoặc, nhưng ý tuyệt lại nhiều hơn: “Ở Lâm An cũng đã lâu, có hơi nhớ Tiệm Nguyệt cùng Tiệm Tuyết, ta muốn quay về Thục trung.”

Chú giải:

(*) Đây là hai câu thơ dc trích trong bài tương kiến hoan kì 2 của Lý Dục:

(*) Trích từ 1 blog về thuốc bắc, ko phải nguyên văn của tg

Hết chính văn đề thập tứ chương

15. Chương 15

“Ta muốn về Thục trung.”

Thanh âm ôn nhu mà kiên định nói xong, ngoài cửa sổ bỗng chốc xoẹt qua một tia chớp cùng với tiếng sấm rung trời — mưa càng lúc càng lớn. Hồ nước xanh biếc đã không còn giữ được vẻ tĩnh lặng vốn có, những cơn sóng lớn bắt đầu trỗi dậy, không ngừng tràn lên bờ hồ. Đó từng là một hồ nước nơi có những đóa sen thanh nhã xinh đẹp mà nay đã thành một hồ sen tàn, lung lay trĩu ngả.

Trong phòng đã tối đen, chỉ còn lại hai đôi mắt màu tím chập chờn.

Hồi lâu, Diệp Thiên Hàn mới nhẹ nhàng vung tay lên, toàn bộ nền trong phòng vụt cháy sáng. Đối diện với người đang cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì kia. Thở dài, hắn, Diệp Thiên Hàn chưa từng có lúc nào bất đắc dĩ như thế.

Hắn chưa từng dự đoán được người này thật sự muốn rời khỏi Lâm An, rời khỏi Phù Ảnh Các. Vì sao? Là trong Các không có gì thú vị, hay là do một nguyên nhân khác?

“Lý do?” Chỉ hai chữ lạnh lùng đã để lộ ra sự bất mãn của Diệp Thiên Hàn. Diệp Tư Ngâm nghi hoặc — vì sao hắn bất mãn?

Y vốn không nên quay về Phù Ảnh Các, nhưng vì yêu cầu của Diệp Thiên Hàn mà trở về. Cứ tưởng rằng Diệp Thiên Hàn là có mục đích khác, hoặc giả muốn đoạt được thứ gì đó từ y, nhưng từ khi y trở về Phù Ảnh Các, y chẳng phải làm gì ngoài việc ở võ lâm đại hội trợ giúp Trí Không đại sư giải quyết uy hiếp từ Huyền Du Nhiên cùng tu tập Hàn Liễm bí quyết, căn bản không làm gì khác, Diệp Thiên Hàn lại chưa từng yêu cầu y làm bất cứ thứ gì, trong các, y gần như ngày ngày đều ngồi trong thư phòng xem chút nhàn thư(sách giải trí). Loại sinh hoạt này cùng sinh hoạt trong Khuynh Nguyệt cốc không khác nhau là mấy, mà trong cốc nếu có hơn thì chỉ là hơn phần thanh u, thích hợp để tĩnh dưỡng — ít nhất trong cốc không có người mỗi ngày chỉ trở sau lưng y. Huống hồ.

Suy nghĩ một chút, Diệp Tư Ngâm nhìn thấy trong mắt Diệp Thiên Hàn có một loại ưu thương đang dần ngấm trịn — một loại ưu thương ngay cả chính hắn cũng chưa phát hiện được.

Huống hồ, hắn chẳng phải chỉ muốn có tử tị thôi không phải sao? Hơn nữa lần này, hài tử kia lại là người kế thừa danh chính ngôn thuận của hắn. Nếu đã như vậy, thì y còn ở lại đây làm gì, mà Diệp Thiên Hàn vì sao lại tức giận như vậy. Hay là, hắn chung quy cũng chỉ muốn có được thứ gì đó từ y, nhưng đến giờ vẫn chưa chiếm được?

“Chỉ là tưởng niệm hai vị sư phụ.” Y khép mắt lại, không muốn để người đối diện phát hiện nỗi ưu tư trong mắt mình.

Diệp Thiên Hàn nguy hiểm nheo lại đôi mắt tím, nhìn y thật lâu, cho đến khi nhìn thấy Diệp Tư Ngâm vô cùng lo sợ, đến cuối cùng cũng không nói gì, đứng dậy bỏ đi.

Ngoài cửa, Chiến Minh lo lắng nhìn chủ tử gương mặt băng sương bước ra: “Chủ nhân.”

“Tra.”

“Vâng”

Cơn mưa nhỏ dần, chỉ còn lại vài giọt rơi xuống. Dù sao chỉ là một trận mưa, có kéo dài cũng chẳng được bao lâu.

Trong phòng, Diệp Tư Ngâm trầm mặc nhìn theo bóng hình Diệp Thiên Hàn rời đi, một cơn đau đớn quen thuộc ập vào lòng y — ý của nam nhân kia, là y có thể đi sao?

Nửa đêm.

Nghe báo cáo của ám vệ, chén sứ trong tay Diệp Thiên Hàn đã sớm bị nghiền thành bột phấn, lát phát rơi trên mặt đất. Trong đôi mắt tím thâm thúy che dấu một tầng sát ý sâu sắc.

“Chuyện lớn như vậy, vì sao không báo? !” Thanh âm lạnh lùng khiến ám vệ đang nửa quỳ run lên.

“Tự mình đến hình đường linh phạt đi.” Chiến Minh đứng một bên nhìn thấy chủ tử đang thịnh nộ, liền lên tiếng trước. Tuy rằng cho ám vệ âm thầm đi theo Diệp Tư Ngâm bảo hộ y, nhưng ám vệ làm sao biết được chuyện thị thiếp của chủ tử cùng Thiếu chủ phát sinh đầu khẩu cũng cần phải bẩm báo chứ. Chỉ có thể nói, Thiếu chủ trong cảm nhận của chủ tử có vị trí gì chỉ có một người biết. Thủ lĩnh ám vệ đã chết một người, những người này đều là hắc độc lòng bồi dưỡng ra, phạt thì không sao, nhưng không thể để chủ tử tùy tay giết thêm một người nữa.

Ám vệ liếc mắt một cái tỏ ý cảm kích Chiến Minh, tức thì liền lui đi ra ngoài.

Chiến Minh hơi nhú mào nói: “Chủ nhân, Tịch Nhan kia là nữ nhi của Cù Châu phân đường đường chủ Viên Bồi.”

“Viên Bồi?” Sự tức giận trong đôi mắt tím thâm thúy dần dần tan biến, để lộ ra một tia bí hiểm, “Vụ nữ nhân đó, tạm thời lưu lại. Nhưng hài tử.” Diệp Thiên Hàn không nói tiếp, Chiến Minh cũng đã hiểu rõ —— trừ bỏ vị thiếu niên lạnh nhạt lại tuyệt sắc kia, Diệp Thiên Hàn tuyệt không cần bất cứ tử tự nào nữa hoặc là nên nói, vì vị thiếu niên kia, Diệp Thiên Hàn sẽ không cho phép bất cứ nữ nhân nào vì hắc hoài thai tử tự.

Hôm sau.

Tin Tịch Nhan phu nhân nửa đêm tản bộ bên hồ vô ý trượt chân rơi xuống nước, một canh giờ sau khi hừng đông lan truyền khắp cả Phù Ảnh Các. Mọi người khiếp sợ nhưng không phải vì vị sủng phu nhân này tại sao nửa đêm xuất môn tản bộ, mà là vì tin tức ngay sau đó —— không ngờ nàng đã có thai hai tháng!

Cũng nhờ hộ viện tuần tra ban đêm cứu lên, dù chưa nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bất hạnh là hài tử đã không còn, thân thể cũng vì vậy mà bị tổn thương.

“Các chủ. Ô.” Thu Tích viên, trong ngọ phòng (phòng ngủ) của Tịch Nhan, truyền ra những thanh âm nức nở đứt quãng.

Diệp Thiên Hàn nhìn nữ nhân nửa nằm trên giường khóc lóc, xuất ra một mặt lãnh tiếu không thể phát hiện.

“Bẩm Các chủ, thân thể của phu nhân không có gì đáng lo, chỉ vì sinh non mà hư hại một chút, nằm trên giường tịnh dưỡng vài ngày, uống vài thứ dược phẩm bổ dưỡng là có thể khỏi hẳn. Nhưng Đáng tiếc tiểu thiếu gia.” Đại phu vì Tịch Nhan bắt mạch thật cẩn thận nhìn phản ứng của Diệp Thiên Hàn mà bẩm báo, sợ hãi vì hài tử không còn mà tức giận.

“Tiểu thiếu gia? Khi nào có? Bỏ tọa vì sao không biết?” Ngắt ngang lời của đại phu, Diệp Thiên Hàn lạnh lùng liếc Tịch Nhan, vô tình nói.

Tịch Nhan vẫn chưa chú ý đến Diệp Thiên Hàn có phản ứng khác thường, trước đây nàng quả thật chưa từng nói với hắc chủ chuyện nàng mang thai, nên nghĩ hắc chủ nói không biết là bởi vì nàng dấu diếm. Bởi vậy vẫn cúi đầu khóc nói: “Tịch Nhan chỉ là muốn cho Các chủ kinh hỉ một chút. Tịch Nhan muốn vì Các chủ lưu lại một hài tử.”

Đôi mắt tím thâm thúy nguy hiểm nhú lại: “Bỏ tọa chỉ có một hài tử là Diệp Tư Ngâm.”

Tiếng khóc bỗng dừng dừng lại, không chỉ có Tịch Nhan, ngay cả tên đại phu kia cũng trợn mắt há mồm mà nhìn Diệp Thiên Hàn một thân lạnh lùng.

“Các chủ. Ngài.” Tịch Nhan không thể tin được mà nói không ra lời. Nàng nguyên tưởng rằng. Nàng nguyên tưởng rằng chỉ cần có hài tử, liền có thể đem hài tử ngôn bất chính, danh bất thuận do tiện nhân Âu Dương Huyền Huyền sinh, đuổi ra khỏi các, đến lúc đó, không riêng gì hài tử của nàng thành Thiếu chủ, tương lai kế thừa Phù Ảnh Các, mà ngay cả nàng cũng có thể ngồi lên ngai vàng Các chủ phu nhân, trở thành chủ nhân của Hàn Viên, không cần ở lại cái Thu Tích viên hẻo lánh này nữa. Nhưng Diệp Thiên Hàn hắc cư nhiên!

“Tần Mục, Hoài Minh?” Không để ý tới Tịch Nhan, ánh mắt lợi hại hướng về đại phu đứng một bên. Đúng là người mà mấy ngày trước đây Diệp Tư Ngâm gặp ở dược phòng.

Đại phu họ Tần cả người run lên, một giọt mồ hôi chảy xuống trán, dần dần, càng nhiều giọt mồ hôi chảy xuống, ướt hết cả lưng áo”Bẩm. Bẩm Các chủ, vài ngày trước, Tịch Nhan phu nhân. Khí huyết không điều, tại hạ liền. A!” Bỗng nhiên hét thảm một tiếng, Tần Mục đã muốn quỳ rạp xuống đất, ôm lấy đùi mình không ngừng gào thét — hấn bị kiếm khí của Diệp Thiên Hàn làm bị thương, chỉ còn nửa tác nửa là kinh mạch trên cổ hấn bị chém đứt!

Hoài Minh chính là người được Diệp Thiên Hàn phân phó ở được phòng điều chế kì được khiến cho nữ nhân không thể mang thai, mang đến cho các thị thiếp dùng, mỗi ngày lấy danh nghĩa bổ được đưa đến các ốc. Diệp Thiên Hàn không phải không muốn có tử tự, mà chỉ là không muốn cho các nữ nhân trong các hoài thai tử tự của hấn thôi, bởi vì hấn biết rõ, sự điên cuồng cùng dã tâm của nữ nhân, có khi thậm chí so với nam nhân còn đáng sợ hơn. Huống chi, nữ nhân to gan lớn mật này còn dám đối với người kia nói năng lỗ mãng, nếu không phải lão tử của nàng còn có chút tác dụng, hấn sao có thể lưu lại tính mạng của nàng !

Bỏ qua tiếng hét tê tâm phế liệt phía sau, bước ra Thu Tích viên, Diệp Thiên Hàn gương mặt lạnh lùng nói: “Trừ bỏ Tịch Nhan, còn lại tổng ra ngoài hết.” Chiến Minh hiểu ý, trở lại làm việc. Thầm nghĩ: trước kia chưa từng xử lý những nữ tử này, chỉ là bởi vì các nàng ít nhiều cũng có quan hệ với các trọng thần trong các, huống chi Diệp Thiên Hàn cuối cùng vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, vật tấn kì dùng(*) mà thôi. Nhưng hiện tại, đã có người nọ, lại xảy ra chuyện như vậy, tự nhiên là không thể giữ lại được rồi.

Bên này sáng sớm Diệp Tư Ngâm đã nghe được tin tức Tịch Nhan sinh non, hơi ngẩn người. Tựa như có thứ gì đó vừa rơi xuống lòng mình, một vòng, lại một vòng lan tràn ra —là một cảm xúc vui mừng khó có thể ức chế được song vẫn thoáng nhìn đến bao phục (bao quần áo) trên bàn, sửa sang lại một chút, một ít tiền tài châu báu, mấy bản y thuật, một ít dược vật, còn có vài bộ quần áo, mắt tím ẩn ẩn vẻ buồn bã— điều này có liên quan gì đến y đâu? Chẳng phải cuối cùng y đã quyết định ly khai sao?

Lại ở ngôi ngậy người trên tháp một lát, đã là lúc mặt trời lên đỉnh. Diệp Tư Ngâm rút cục có thể dấu đi vẻ lo lắng trên gương mặt,quấy trên lưng một bao phục, bỏ qua cái nhìn đầy kinh ngạc của những người hầu, đi ra đại môn của Phù Ảnh Các.

Trên đường đi vô cùng náo nhiệt, dọc theo đường đi có không ít người chăm chăm nhìn trộm vị thiếu niên xinh đẹp khó gặp này, bọn họ đều nghị luận không biết là hài tử nhà ai mà bộ dáng xuất chúng như thế. Lại vừa nghi hoặc không biết một hài tử như vậy sao lại mang trên lưng bao phục một mình bỏ đi a? Bỗng nhiên một đoàn người xuất hiện ở đầu phố, trên đường mọi người cùng cả kinh, vì vị thiếu niên xinh đẹp kia yên lặng lo lắng.

“Yêu, đây là tiểu mỹ nhân nhà ai nha? Bộ dáng lớn lên lại xinh đẹp như vậy! ?” Một thanh âm đầy ngả ngón vang lên cản đường Diệp Tư Ngâm.

Làn mi xinh đẹp khê nhú. Vừa rồi lúc rời đi tâm trạng y không ổn định, nên đã quên cả dịch dung.

Không để ý tới tên nhìn có vẻ là xuất thân nhà giàu ăn chơi trác táng kia, Diệp Tư Ngâm vòng qua hấn, chuẩn bị rời đi.

“Ôi, tiểu mỹ nhân thật có cá tính, thật là cực hợp khẩu vị của bốn thiếu gia ! Không bằng theo bốn thiếu gia, ta cam đoan người vinh hoa phú quý, xài cả đời không hết a!”

Diệp Tư Ngâm trong nháy mắt đột nhiên rất muốn cười — đây là tình hình gì nha? Trước kia ngẫu nhiên nhìn thấy mẫu thân xem phim truyền hình, bên trong có chiếu mấy tên vô lại thường dây dưa nữ tử xinh đẹp như thế này. Lại không ngờ thật sự có loại người ấy, xem ra phim truyền hình không phải hoàn toàn vô căn cứ a.

Tên ăn chơi trác táng kia thấy Diệp Tư Ngâm thủy chung chưa từng để ý tới mình, có chút tức giận: “Tiểu tử, đừng có mà không biết thân biết phận như vậy!”

Mắt tím rớt cuộc cũng nâng lên nhìn người trước mặt, lạnh lùng nói: “Đừng chắn đường.”

“Thật là, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Người đâu, mang y về nhà cho gia!” Tên thiếu gia ăn chơi trác táng tài đại khí thô vung tay lên, lập tức có người bước ra hỗ trợ, giữa ban ngày ban mặt mà dám cường đoạt dân nam

“Không biết tự lượng sức mình.” Mắt tím chột lóe, thân hình nhỏ bé dùng tư thế loạn điệp phi hoa nhanh chóng điểm hết đại huyết của những kẻ vây quanh mình. Lúc này tâm tình của y không tốt chút nào, xuống tay tự nhiên cũng nặng hơn. Loại thủ pháp điểm huyết này là Diệp Thiên Hàn dạy y, người bên ngoài không thể giải được, sau một lúc cả người tự nhiên đau nhức, mười hai canh giờ sau sẽ tự động giải khai, sau đó ít nhất cũng phải nằm trên giường nửa tháng, có thể nói nó khiến kẻ khác sống không bằng chết.

Tất cả mọi người có chút ngạc nhiên. Vị thiếu gia ăn chơi trác tang này là Lâm An thành phú thương đại thiếu gia của Đỗ phủ, ngày thường cật hát phiêu dã (ăn uống, chơi gái, đồ trường..) không ác không làm, thậm chí thường xuyên bắt những cô nương xinh đẹp vào phủ đùa giỡn, trước độc chiếm rồi sau đó vứt bỏ, hoặc là bán cho thanh lâu, có thể nói là vô sỉ đến cực điểm. Nề hà Đỗ phủ tài đại khí thô, Đỗ lão gia lại đối với hải tử độc nhất này vô cùng cưng chiều, huống hồ Đỗ phủ này còn cùng chủ nhân của Phù Ảnh Các có liên hệ, mọi người đều chỉ dám giận mà không dám nói. Hôm nay gặp thiếu niên này, cư nhiên giáo huấn gã, mọi người trong lòng có chút thống khoái, nhưng lại vì vị thiếu niên kia mà cảm thấy lo lắng. Nếu Đỗ phủ không chịu bỏ qua, tìm người trả thù, việc này làm sao cho phải a.

“Lá gan người cũng thật lớn! Còn không mau giải khai huyết đạo cho bổn thiếu gia! Ta nói cho người biết, cha ta là Đỗ lão gia, tỷ tỷ của ta là phu nhân của Phù Ảnh Các Các chủ!” Đỗ thiếu gia vẫn duy trì tư thế buồn cười đó mà kêu gào .

Nguyên bản thiếu niên còn cảm thấy có chút buồn cười, nhưng khi nghe được câu “Phu nhân của Phù Ảnh Các Các chủ “, mắt tím lóe lên, đột nhiên lại ảm đạm xuống.

Trên ngực, lại có chút không thoải mái. Y không biết đây là tình cảm gì, nhưng trong tiềm thức lại bài xích loại tình cảm này.

Tuy y để ý cái tình cảm không rõ ràng trong lòng mình, nhưng lại không muốn tiếp tục dây dưa nữa, tốt nhất vẫn là nhanh chóng rời khỏi đây.

Không hề để ý tới những người phía sau đang kêu gào, chỉ đi thẳng về hướng cửa thành. Trên tường thành chữ “Lâm An” cũ kỹ hiện ra một loại tang thương không hề giống với phố xá náo nhiệt bên trong.

Thiếu niên không hề quay đầu lại, nên tự nhiên không biết, mấy người bị y điểm huyết, ngay khi y ra khỏi cửa thành, lập tức bị một huyền y nam tử đột ngột xuất hiện, đánh gãy chân tay: “Đưa bọn họ về Đỗ phủ, nói cho lão tử của bọn hắn, là ta, Chiến Minh làm, tội danh là mưu toan thương tổn Phù Ảnh Các Thiếu chủ.”

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh—— nguyên lai thiếu niên kia là Thiếu chủ tử của Phù Ảnh Các sao? !

Phù Ảnh Các, Hàn Viên.

“Chủ nhân, Thiếu chủ đã ra khỏi Lâm An thành.” Chiến Minh cũng đem chuyện vừa rồi Diệp Tư Ngâm thiếu chút nữa bị đùa giỡn bẩm báo Diệp Thiên Hàn, nếu không Đỗ gia chỉ sợ sống không qua đêm nay.

Đôi mắt tím thâm thúy hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng đau lòng: “Người đi theo y.”

“Vâng.”

Chú giải:

(*)Vật tấn kì dùng:

Nguyên văn: Vật tấn kì dung, nhân tấn kì tài

Ý nghĩa: khi sử dụng một vật gì đó cần phải ra sức mà sử dụng chỗ hữu ích của nó, mà khi dụng người cần phải khiến cho hắn(nàng) phát huy tới đa khả năng của mình.

Hết chính văn đệ thập ngũ chương

16. Chương 16

Mười ngày sau, ngoài Tinh Châu thành.

Diệp Tư Ngâm nhẹ nhàng mang trên lưng bao phục ngẩng đầu nhìn lên bức tường thành đồ sộ, nhìn lên ba chữ "Tinh Châu thành", hơi nhú mi.

Lúc y đến Lâm An rất vội, cơ hồ là giục ngựa mà đi, nên chưa từng lưu lại Tinh Châu thành. Lần này trở về Thục trung, y muốn đi du ngoạn một phen, một đường du sơn ngoạn thủy, nên đành qua đêm trong Tinh Châu trong thành. Y không phải không thích Tinh Châu thành, dù sao nơi này cũng là một thành trì mỹ lệ sơn thủy, chẳng qua thức ăn ở Tinh Châu y chỉ hy vọng thức ăn của Tinh Châu ở thời không này không cay đến mức y không cách nào ăn được.

Mặc dù không tú mỹ bằng Lâm An, cũng không phồn hoa như chốn kinh kì, tuy nhiên Tinh Châu thành cổ kính này lại có một nét đẹp riêng của mình. Thành trì được nước bao quanh, ở trung tâm là bầy hồ nước nhỏ nhỏ, phân bố theo hình dạng sao Bắc Đẩu, nơi này cũng vì vậy mà nổi danh. Trong thành được xây dựng nương theo dòng nước, phần lớn là phủ đệ của thương nhân phú gia, bên ngoài là các khách *** tửu lâu thương phố, ngoài cùng chính là nơi bình dân sinh sống. Không biết có gì việc vui, mà hôm nay Tinh Châu thành lại giăng đèn kết hoa, không khí hân hoan tràn ngập khắp nơi.

Diệp Tư Ngâm mấy ngày nay chưa từng hảo hảo nghỉ ngơi, nên chẳng còn tinh lực mà đi dạo phố xá của Tinh Châu, chỉ đi tìm một gian khách *** xa hoa mà nghỉ tạm.

"Công tử, ngài nghỉ trọ hay là ở trọ?" Tiểu nhị thấy vị công tử trẻ tuổi thanh tú bước cào cửa ***, lập tức tiến lên chào hỏi.

"Một gian phòng hảo hạng." Diệp Tư Ngâm thản nhiên nói, "Nấu một ít nước ấm, ta phải tắm rửa."

"Hảo a~ một gian phòng hảo hạng, công tử mời đi bên này." Tiểu nhị ân cần đi trước một bên dẫn đường, "Xem bộ dáng công tử, là đến từ Lâm An đúng không? Tuổi không lớn a, sao lại một mình lẻ loi đến Tinh Châu thành? Là đi ngang qua hay là đi đi tìm thân nhân?"

"Đi ngang qua. Tiểu nhị ca người làm sao biết ta đến từ Lâm An?" Diệp Tư Ngâm hỏi.

Tiểu nhị cười: "Xiêm y vị công tử này mặc trên người là cực phẩm của thương phố "Ảnh" trong Lâm An thành a!" Trong Lâm An tất cả các cửa hiệu tên "Ảnh" đều là sản nghiệp của Phù Ảnh Các.

Diệp Tư Ngâm âm thầm khen ngợi, thầm nghĩ nhân lực của tiểu nhị thật sự rất tốt. Khó trách trong *** buôn bán tốt như thế, chỉ một tiểu nhị mà đã thông minh lanh lợi đến vậy.

"Đến rồi, công tử." Đưa Diệp Tư Ngâm đến trước một khách phòng tên Huyền, giao môn bài cho y, tiểu nhị cười nói, "Nước ấm lập tức sẽ đưa đến. Công tử còn gì phân phó không?"

Diệp Tư Ngâm thoáng suy tư nói: "Mang đến hai đĩa thức ăn, thanh đạm một chút. Đặt trước cửa là được." Nói xong liền lấy ra một chuỗi tiền đồng.

Tiểu nhị tiếp nhận tiền đồng, nhanh mà không loạn cất vào ngực áo, quả nhiên còn ân cần hơn so với lúc này: "Tạ ơn công tử có thưởng, nếu còn gì phân phó thỉnh gọi tiểu nhân là được. Nga, đúng rồi, tối hôm nay tại thất tinh hồ có cuộc thi hoa khôi, nếu ngài có thời gian cũng nên đi xem một chút."

Diệp Tư Ngâm bưng tỉnh, nguyên lai, vì cuộc thi hoa khôi tối nay mà giăng đèn kết hoa a.

Gật đầu, xoay người vào phòng.

Gian phòng so với trong tưởng tượng còn tốt hơn nhiều, sàn nhà tuy bằng gỗ nhưng khi bước đi cũng không tạo ra tiếng động, chiếc giường sạch sẽ thoải mái, nhục tử(chăm) mới được thay, những vật dụng hàng ngày khác như bồn đồng rửa mặt, thủ cân (khăn tay) cũng đều là đồ mới. Ngay cả ánh sáng cũng rất đầy đủ. Mất tí trong suốt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Tắm rửa xong, ăn nhanh vài thứ, trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ, đại khái hẳn là tác dụng của xâu tiền đồng kia, thức ăn không hề cay độc chút nào.

Màn đêm dần buông xuống. Nhớ đến lời tiểu nhị, trong lòng ảm ảm tò mò. Cuộc thi hoa khôi sao? Đi xem cũng tốt.

Trong Tinh Châu thành không có thanh lâu, mà chỉ có thuyền hoa, được phân bố ở bảy hồ. Mỗi năm, chắc chắn sẽ cử hành một cuộc thi hoa khôi, nếu như thắng trong cuộc thi này, thì có thể thu lợi từ các thuyền hoa khác về cho thuyền hoa của mình. Bởi vậy, mỗi khi ngày này đến, tất cả các cô nương xinh đẹp nhất của thuyền hoa đều sẽ xuất hiện tại thất tinh hồ, mỗi người một vẻ, trăm hoa đua sắc, hấp dẫn tất cả các nam tử trong Tinh Châu trong thành đến tham quan.

Bên hồ đám đông bắt đầu khởi động, khiến Diệp Tư Ngâm thấy ngạc nhiên chính là, cư nhiên không ít nữ tử cũng tiến đến quan khán.

Bên hồ tạm thời dựng một cái đài cao, đó là nơi diễn ra cuộc thi, không ít vũ cơ ca nữ đang biểu diễn trên đài, luôn tranh thủ dùng ánh mắt mị hoặc câu dẫn những người dưới đài. Mà những kẻ quyền quý trong thành đảm nhiệm việc bình phẩm mỗi người đều ôm một hai hoa nương, nhưng vẫn cứ mê đắm nhìn những nữ tử trên đài.

Đêm dần tối hơn, rốt cuộc một người chủ trì tuyên bố cuộc thi bắt đầu. Mười hai hoa khôi đến từ những thuyền hoa khác nhau xếp thành hình chữ nhất đứng trên đài, mặc dù đều mang diện sa (mạn che mặt), nhưng dáng người ôn nhu cùng mi nhân đầy mị hoặc khác hẳn nữ tử tầm thường đã khiến phần lớn nam nhân thần hồn điên đảo. Ngày thường những hoa khôi này là thiên kim khó cầu, mà nay lại có thể đồng thời nhìn thấy, sao có thể không khiến kẻ khác mất hồn.

Diệp Tư Ngâm lại không thấy có chút rung động nào, những nữ tử này đối với hắn mà nói là một phường dong chi tục phấn. Cũng khó trách, từ khi đi vào thời không này, y gặp toàn những người tuyệt sắc, Hoa Tiệm Tuyết ôn nhu như ngọc, Hoa Tiệm Nguyệt thanh diễm thoát tục, Hoa Liên Diễm yêu diễm tuyệt luân cùng Hoa Vô Phong cuồng phóng bất kị (phóng đang không hề biết kiêng kị gì), mà những người này, sao có thể là hạng nữ tử yên hoa kia có thể so sánh được.

Còn có. trong đầu Diệp Tư Ngâm bỗng hiện ra một gương mặt lãnh khốc vô tình—— hình dáng sâu sắc, ngũ quan tinh xảo, lệnh nữ nhân trong thiên hạ đều lâm vào điên cuồng. Mất tím không tự giác mà lộ ra ý cười, một nam nhân quân lâm thiên hạ như vậy sao lại có một bộ dáng khuynh quốc khuynh thành đến vậy?

Nghĩ đến đây, mất tím lại hiện ra một tia bối rối—— đã rời đi mười ngày. Một ngày trước khi rời đi, hai người vốn cũng chẳng vui vẻ là mấy mà đã phải li tán, thậm chí ngay cả lúc gần đi cũng chẳng gặp mặt một lần. Không biết người nọ có nhớ y hay không, hay là đã quên y, như ba năm trước đây. Tâm lại lại dấy lên chút đốn đau—— y vẫn không biết tại sao tâm lại đau đến vậy. Mất tím khép hờ, sự mệt mỏi do đi đường trong mấy ngày nay cơ hồ đều trở lại đây.

Đám đông bắt đầu khởi động, trong tiệc không ngừng phát ra thanh âm tán thưởng. Trên đài, một hoa khôi đang vận một la sam nữa mở nhảy một vũ đạo duyên dáng. Cảnh tượng náo nhiệt như thế, càng khiến y không thể hòa nhập, hơn nữa lại thêm phần cô độc.

Xoay người đến bên hồ, thoát khỏi đám đông ngột ngạt, Diệp Tư Ngâm thả lỏng khẩu khí. Còn mấy ngày nữa là có thể trở lại cốc—— nghĩ đến một Tiệm Nguyệt tinh quái cùng một Tiệm Tuyết ôn nhu như ngọc, trên mặt cũng nổi lên tiểu ý.

Hôm sau.

Trên đường lớn, một hắc mã cường tráng chở một thiếu niên thanh tú, khi thì thông thả bước đi, khi thì chạy chậm. Bỗng nhiên, một con hùng ưng uy phong lẫm lẫm bay nhanh về phía một người một con ngựa, lao xuống trước mặt họ.

“Hưu!” Diệp Tư Ngâm nhẹ nhàng vươn tay, tín ưng liền mở cánh, giảm tốc độ, ngoan ngoãn đứng trên cánh tay y đang vươn ra.

Gỗ xuống tín thư trên chân chim, vuốt ve bộ lông bóng loáng đang tỏa sáng của tín ưng, sau đó dứt cho nó một ít thức ăn, Diệp Tư Ngâm khoát tay, hùng ưng liền giang cánh, một lần nữa bay lên bầu trời, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng.

Mở tín thư ra, là chữ viết sinh động lưu loát như nước chảy mây trôi của Tiệm Nguyệt: “Tiểu Tư, mọi việc vẫn tốt?”

Trong đầu hiện lên hình dạng ngọc diện ngân ti của người kia, tựa như một thiên tiên mà cũng hết như một tiểu hài đồng luôn chơi những trò chơi quái đản, không khỏi bật cười, trong lòng tràn ngập sự ấm áp thần nhiên. Mặc dù trên danh nghĩa là thầy trò, nhưng trên thực tế bọn họ lại hết như bằng hữu. Nếu như không gặp được hai người bọn họ, năm đó thật sự y không biết phải làm gì.

Con ngựa dừng lại trước rừng cây, không kiên nhẫn mà bới đất. Đường lớn đến đây đã tận, phía trước chính là một rừng cây thật lớn, qua nó rồi cũng là bước ra khỏi địa giới của Tinh Châu.

Diệp Tư Ngâm xuống ngựa, kéo dây cương đi sâu vào rừng cây. Rừng cây này đa số là những cây xanh cao lớn, mặc dù trong mùa đông, vẫn còn xanh um tươi tốt như trước, che khuất đi ánh mặt trời, khiến cánh rừng càng toát ra vẻ âm trầm. Lúc thời tiết lạnh như vậy, vì sao lại chỉ có mình y đi qua khu rừng.

Một trận gió lạnh tràn lên, Diệp Tư Ngâm nắm thật chặt hồ cừu trên người, chốc lát mắt tím trở nên thật sắc bén.

Dừng chân lại, nhìn quanh bốn phía, Diệp Tư Ngâm lạnh lùng cười, trong tay ngân châm đã như phân ra như thiên nữ tán hoa——”A!” “Ách!”

Vài thanh âm rên rỉ liên tục vang lên, cùng với tiếng một vật nặng từ trên cây rơi xuống nện lên nền đất. Tập trung nhìn vào, là năm tên bị mặt thân vận hắc y!

“Các người là người phương nào?” Diệp Tư Ngâm trong tay cầm ngân châm, lạnh lùng nhìn bọn họ hỏi.

“Ha ha, Thiếu chủ của Phù Ảnh Các, đồ đệ của ‘Thánh thủ độc y’, quả nhiên danh bất hư truyền. Người xem đi, ta đã nói không thể xem thường tiểu oa nhi này mà.” Một thanh âm ngả ngón cùng với nội lực hùng hậu như tiếng vang quanh quẩn trong rừng cây, khiến Diệp Tư Ngâm nhất thời không thể phân biệt rõ phương hướng.

“Các chủ nói rất đúng.” Một thanh âm lộ ra già dặn vang lên, hai bóng người bước ra từ những tầng cây cối.

Diệp Tư Ngâm nhìn hai người, trong lòng tiếng chuông cảnh giác vang lên mãnh liệt ——hai người này, nhất người trẻ tuổi kia tuyệt không dễ đối phó. Lúc này vừa nghe tên còn lại xưng hán là Các chủ, chắc hẳn là chủ môn của một phái nào đó. Huống hồ, y rõ ràng đang dịch dung, trên đường cũng chưa từng bại lộ thân phận, bọn họ sao lại biết được thân phận thật của y?

Hai người lại đến gần hơn, Diệp Tư Ngâm lúc này mới nhìn thấy rõ ràng diện mạo của hai người kia —— người thanh niên, mi thanh mục tú, một thân thanh y, trong tay cầm một thanh ngọc tiêu màu đỏ tươi, trên thân lộ ra gương mặt búp bê, chỉ có ánh mắt để lộ ra ở những dấu vết tang thương từng trải trên chốn giang hồ, lệnh lão già đầu bạc bên cạnh hẳn có chút kiêng kỵ, cung kính có thừa.

Thanh niên thấy Diệp Tư Ngâm trầm mặc không nói, huyết ngọc tiêu trong tay tấu khúc Hoa nhi(***), cười nói: “Xem ra Diệp Thiếu chủ không biết ta là ai rồi, tại hạ Trần Sương Các Cố Thanh Giác.”

Chú thích 1: Tinh Châu thành. Là tên cổ của Trường Sa thành. Tên khởi nguồn cùng xây dựng sơn thủy đều là hư cấu.

Chú thích 2: Trần Sương các. Không biết các vị có nhớ rõ hay không? Trong Võ lâm đại hội đã từng nhắc tới qua. Xem thêm chi tiết trong chương 12.

Chú giải:

(*)Hoa nhi: dân ca vùng Cam Túc, Thanh Hải. Ninh Hạ, Trung Quốc

Hết chính văn đệ thập lục chương

17. Chương 17

Lâm An. Phù Ảnh Các. Hàn Viên.

Nghe âm vệ bẩm báo, trong đôi mắt tím thâm thúy bão táp như đang tụ lại. Mái tóc dài đen như mực dưới tác động của nội lực sớm đã cuồng vũ, một cảm giác áp bách to lớn khiến âm vệ nguyên bản đang quỳ trước bàn, buộc phải dùng tay chống xuống đất để thân thể mình không ngã xuống đất.

Một tiếng nổ, làm kinh động vô số phi điều, kỉ tra trách trát từ trong bụi cỏ bay ra, rồi khỏi chốn thị phi, tìm kiếm một nơi cư trú khác.

Trong phòng, cái bàn được làm bằng gỗ giáng hương trăm năm cuối cùng dưới cơn thịnh nộ của chủ nhân mà hóa thành một đồng mảnh vụn; âm vệ rốt cục duy trì không nổi nữa, hai chân đều quỳ xuống đất, trên thân, trên mặt đều bị những mảnh vụn bắn ra cắt vào, lộ ra từng đường, từng đường máu.

Nhìn thấy thư phòng cùng thuộc hạ vô cùng chật vật, lý trí rốt cục trở về, lạnh giọng phân phó nói: “Tùy bốn tọa đi Tinh Châu.”

Tinh Châu. Trần Sương Các. Đông sương.

Tỉnh lại từ mê man, thoáng giật giật tay chân. Hoàn hảo, không bị xích lại.

Mắt tím mở, phát giác bản thân đang nằm trên một cái giường hoa lệ, trong phòng một người cũng không có.

Thở vận khí, phát hiện nội lực cũng không bị phong tỏa, nhưng toàn bộ được vật cùng ngân châm trên người thì không thấy đâu.

Đầu như trước có một chút chóng mặt, hồi tưởng lại chuyện trước khi hôn mê, tựa hồ là bởi vì lão già kia vẩy “Nhất bộ túy” vào y, một loại mê dược cực mạnh. Trán khẽ lay động, bạc thần lộ ra một tia cười khế. Cứ nhiên dùng mê dược với y? ! Trần Sương Các này rốt cuộc yên ổn tồn tại trên giang hồ như thế nào nhỉ?

Năm đó khi Tiệp Nguyệt điều dưỡng thân thể cho y, cố ý chọn trăm ngàn loại dược liệu trân quý cho y ngày ngày ngâm mình trong đó, ba năm trở lại đây mặc dù không đến mức bách độc bất xâm, cũng đã có khoảng tám chín phần. Loại Nhất bộ túy này, có thể làm cho người ta mê man suốt ba ngày, mà sau khi tỉnh lại cả người mệt mỏi, ước chừng một tháng mới có thể hoàn toàn phục hồi như cũ, nhưng đối với Diệp Tư Ngâm mà nói, chỉ cần ngủ một giấc đã có thể giải trừ. Mà cho dù không có người nào biết chuyện này, thì Cố Thanh Giác kia cũng không nên dùng mê dược do “Thánh thủ độc y” sở chế để đối phó y a (Ngâm nhi, thông cảm thằng đó bị thiếu iot =))).

Dẫn chân khí trong cơ thể vận hành một vòng quanh cơ thể, đem dư độc còn sót lại tổng ra khỏi cơ thể, còn không chờ y thả lỏng, liền nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân.

“Còn chưa tỉnh?” Thanh âm trầm thấp, nhưng vẫn là có thể nghe ra là Cố Thanh Giác của ngày đó.

“Vâng, Các chủ. Theo Viên Bùi nói, cần ba ngày mới có thể tỉnh lại.” Thanh âm của một người xa lạ, đại khái hẳn là thuộc hạ của gã, “Các chủ, nghe nói Phù Ảnh Các Thiếu chủ có dung mạo không thua gì Diệp Thiên Hàn, thiếu niên này thật là Diệp Tư Ngâm sao?”

Cố Thanh Giác vẫn chưa trả lời, Diệp Tư Ngâm cảm giác có người đến gần bên giường, ngón tay lạnh lẽo xoa hai má của y, khiến y có chút khó chịu, trong dạ dày một trận khuấy động nổi lên. (ý là em ấy sắp ới a~~)

“Theo Viên Bùi nói, ngọc giác (một loại ngọc được ghép từ hai mảnh) là tín vật của Phù Ảnh Các Các chủ, gặp ngọc giác như gặp Các chủ. Nguyên bản là một khối hoàn chỉnh được Diệp Thiên Hàn mang theo bên người. Hiện tại cho hài tử này một nửa.” Diệp Tư Ngâm nghe Cố Thanh Giác nói vậy, trong lòng hơi sững sốt.

Ngón tay vẫn như cũ sờ soạng trên gương mặt, rất nhanh tìm được cạnh của nhân bì diện cụ, nhẹ nhàng kéo một cái liền hiện ra dung nhan tuyệt sắc vốn có. Chỉ nghe được tên thị vệ kia hít một lãnh khí.

Cố Thanh Giác ngược lại không sợ hãi hay kinh ngạc: “À, quả thật là tuyệt sắc a. Cũng đúng, nghĩ xem Huyền Huyền mỹ mạo như thế, sinh ra hài tử sao có thể tầm thường như vậy được. Chỉ tiếc, người là hài tử của Diệp Thiên Hàn!” Thanh âm trầm thấp lộ ra âm ngoan, khi nói đến ba chữ Diệp Thiên Hàn hết như thống hận đến mức muốn người nọ thiên đao vạn quả (ngàn đao lóc thịt), “Nguyên bản giữ lại bên người làm noãn sàng (kiểu như nam sủng luyện đồng a~) cũng không tệ, nề hà người lại là hài tử của Huyền Huyền. Chờ sau khi giết Diệp Thiên Hàn, ta sẽ đưa người xuống dưới bồi mầu thân người.” Cố Thanh Giác một bên nói xong một bên vuốt ve khuôn mặt y, ngữ khí ngả ngớn hết như khi gặp nhau trong rừng, Diệp Tư Ngâm chỉ có thể dùng hết khí lực toàn thân ngăn cản mong muốn nôn mửa của mình.

“Tứ, Chiến Minh sao rồi?” Nhìn hồi lâu, Cố Thanh Giác rốt cục rời khỏi giường. Còn chưa chờ Diệp Tư Ngâm trầm tĩnh lại, bỗng nhiên nghe được gã nói đến Chiến Minh, tâm lại nảy lên.

“Hồi Các chủ, nhốt tại ám lao, còn chưa tỉnh. Bất quá Tam cùng Ngũ đã hảo hảo tiếp đón hần.” Tên thuộc hạ gọi là Tứ trả lời.

“Àn. Không cần hao tổn quá nhiều tâm tư với hần. Trước đừng giết chết, cũng đừng phế đi võ công của hần, bằng không trong tay chúng ta tự nhiên sẽ ít đi một lợi thể để đối phó với Diệp Thiên Hàn đích lợi thể.”

“Vâng!”

Cửa bị đóng lại, tiếng bước chân dần dần đi xa cho đến khi không còn nghe thấy nữa, Diệp Tư Ngâm lúc này mới mở hai mắt ra—— mất tím trong suốt tràn ngập lo lắng. Cố Thanh Giác cư nhiên còn bắt Chiến Minh.

Diệp Tư Ngâm sớm phát giác có ám vệ từ lúc ra khỏi Lâm An thành vẫn luôn đi theo y. Dọc đường dù y đến khách *** nào thì nơi đó cũng dị thường sạch sẽ, trong phòng đều đầy đủ mọi vật dụng, mà toàn bộ lại mới tinh. Liền ngay cả khi ngủ lại ngoài trời, thì trước đó cũng có người đến quét dọn ngôi miếu đồ nát ven đường. Chính là y thật không ngờ người này cư nhiên là Chiến Minh. Chiến Minh thân là tả hộ pháp, không phải hần là một tác cũng không rời khỏi xung quanh người nọ sao? Hần đi theo mình, vậy người nọ làm sao Mà nửa khối ngọc giác này —— mất tím lấp lánh —— là ngày thứ hai trở về Phù Ảnh Các, Diệp Thiên Hàn tặng cho y. Nói là noãn ngọc, mang ở trên người, có thể ức chế hàn khí nhập thể. Nguyên lai lại là một vật trân quý đến thế sao?

Trần Sương Các đến tốt cùng có oán cừu gì với Phù Ảnh Các, mà khiến Cố Thanh Giác vừa nhắc đến ba chữ Diệp Thiên Hàn là toàn thân tràn ngập sát khí? Mười năm trước phụ thân của Huyền Du Nhiên là Huyền Tự Cẩm đã cấu kết với Trần Sương Các, phản bội Phù Ảnh Các sao? Hơn nữa, vừa rồi Cố Thanh Giác còn nhắc tới Âu Dương Huyền Huyền. Chẳng lẽ gã có quan hệ gì với mẫu thân của thân thể này? Nghe lúc gã nhắc đến Huyền Huyền thì trong nháy mắt ẩn chứa vô hạn nhu tình, tựa như gã yêu Âu Dương Huyền Huyền, nhưng nề hà người ấy lại yêu một kẻ khác.

“Phu nhân, Các chủ phân phó, bất luận kẻ nào không được đi vào.”

Còn chưa đợi Diệp Tư Ngâm yên lặng suy nghĩ, ngoài cửa bỗng nhiên lại truyền đến ồn ào.

Thanh âm của một nữ tử vang lên: “Sao lại thế này, rốt cuộc là người phương nào, phải để người tự mình canh phòng, ngay cả ta cũng không thể đi vào nhìn một cái sao?” Trong lời nói mang theo uy nghiêm, ngữ khí thoắt bất mãn.

“Phu nhân bớt giận đây là mệnh lệnh của Các chủ, thuộc hạ không dám vi phạm.” Diệp Tư Ngâm nhận ra thanh âm đó, là thị vệ tên “Tứ” vừa rồi đi theo bên cạnh Cố Thanh Giác.

Người tới tựa hồ có chút tức giận, tiếng nói lạnh xuống: “Nói như vậy, hôm nay người là nhất định không để ta vào?”

“Này. Phu nhân!” Thanh âm của Tứ bỗng nhiên có chút kinh hoảng, mơ hồ cảm giác được nội lực đích trong viện dao động —— nữ tử được xưng “Phu nhân” thể nhưng lại cùng thị vệ động thủ ngay bên ngoài.”Phu nhân không thể! Thuộc hạ không dám cùng phu nhân động thủ, thỉnh phu nhân mau dừng tay!”

Không nghĩ cũng biết là thiên kim của võ lâm thế gia, ít nhất cũng phải có công phu căn bản. Mà thị vệ kia dù sao cũng không dám động thủ với chủ tử, đành mặc cho nàng ta tung chiêu đến gần, cuối cùng bị nàng một chưởng đánh văng ra —— cửa phòng theo tiếng động mà mở ra.

Tứ vừa thấy đã không ngăn cản nổi, liền cũng không nói gì nữa, chỉ cẩn thận đứng một bên, để ngừa vị phu nhân này đột nhiên làm khó dễ.

Diệp Tư Ngâm cảm giác được có người chậm rãi đến gần bên giường rồi đứng yên.

“Phù Ảnh Các Thiếu chủ?” Câu nghi vấn, nhưng dùng ngữ khí khẳng định.

Tứ trong lòng phi thường rõ ràng quan hệ của phu nhân cùng vị thiếu niên này, không biết nên trả lời như thế nào, chỉ phải đáp: “Vâng, phu nhân. Các chủ phân phó người này thập phần trọng yếu.”

“Không cần nói nữa.” Nàng kia ngắt ngang lời Tứ, cũng không nói thêm gì. Diệp Tư Ngâm chỉ cảm nhận được ánh mắt đang nhìn chăm chú trên người mình kia hàm chứa ý vị bất minh, trong lòng âm thầm đối với thái độ của phu nhân Cố Thanh Giác cảm thấy kỳ quái.

“Phu nhân?”

“”

Đang lúc Tứ nơm nớp lo sợ phiền não làm cách nào thỉnh vị tôn đại phật này rời khỏi, lo lắng có nên thông tri Các chủ đến hay không, thì nàng kia thể nhưng cứ như vậy xoay người rời đi.

Tứ có chút mặc danh kỳ diệu, lại chỉ phải đi theo rời khỏi cửa phòng.

Diệp Tư Ngâm nhẹ nhàng thở ra, lập tức biểu tình ngưng trọng lại.

Vào đêm.

Một bóng trắng phớt lướt qua, trên hành lang gấp khúc hai thị nữ đang bưng trái cây cả kinh:

“Người nào?”

“Không có ai, chắc là gió. Đi thôi, nếu chậm phu nhân lại tức giận đó.”

“Àn.”

Đến chỗ rẽ, Diệp Tư Ngâm nghe thấy hai người đã đi xa, lúc này mới tiếp tục đi.

Bố cục của Trần Sương Các không phức tạp, quy mô không bằng Phù Ảnh Các, chẳng qua nơi nơi đều có thân ảnh của hộ viện thị vệ, khác xa Phù Ảnh Các.

Đi đại khái được một khắc, lúc này mới phát hiện cái Trần Sương Các gọi là “Ám lao”. Vốn định xác nhận nơi thủ vệ canh chừng nghiêm mật, nhưng trước cửa một người trong nom cũng không có. Mắt tím âm âm, ngón tay thon dài thào xuống trên tóc một vật trang sức duy nhất —— một cây lưu vân vũ nguyệt trâm tinh xảo. Đây là ngày đó lúc rời đi Khuynh Nguyệt cốc Tiệm Nguyệt tặng cho y. Bên trong trâm là khoảng không, có thể đặt vào ngân châm hoặc dược vật. Mở ra cây trâm ra, bên trong rõ ràng có một ống ngân châm. Mặc dù tu tập Hàn Liễm bí quyết, hoàn toàn có thể không cần đến vũ khí, nhưng Diệp Tư Ngâm vẫn có thói quen dùng ngân châm làm vũ khí.

Trong ám lao một mảnh u ám, chỉ có ánh nến lúc sáng lúc tối. Trong bóng đêm có thể cảm giác được sự ẩm ướt cùng mùi hôi trong không khí, làm Diệp Tư Ngâm mặt nhăn mày nhíu.

Tiếp tục đi vào bên trong, đột nhiên nghe được thanh âm quát roi——”Ba!” “Ba!”

Đó là thanh âm của cùm cỏi khi roi da không chút lưu tình đánh lên làn da của cửa—— kỳ quái chính là người bị quát lại không có một chút phản ứng nào, cho dù là một tiếng nước nỡ cố nén.

“Được rồi, Ngũ, ngươi muốn đánh chết hần sao, Các chủ đã nói, không thể giết chết hần.” Trong đó một thanh âm nói.

Kể chấp hành tiên hình (hình phạt quát roi) mới ngừng tay: “Hừ, tiện nghi hần, chờ chủ tử hần vừa chết, ta sẽ giết. Ai! ? Ai ở đằng kia? !”

Đột nhiên người nọ kêu to, hung hăng trừng mắt hướng về phương vị của Diệp Tư Ngâm, nhưng khi nhìn rõ được người đến lại vô cùng sửng sốt.

Mắt tím trong suốt đã sớm tràn ngập u sầu, nhìn thấy Chiến Minh hai tay bị trói trên giá hình, huyền y trên người sớm đã rách nát, lộ ra những đường roi dữ tợn, Diệp Tư Ngâm lạnh lùng nhìn hai người trước mặt.

“Người là ai! ?” Kể tên Ngũ phản ứng lại đầu tiên, hướng Diệp Tư Ngâm quát. Trong lòng có chút kinh cụ. Người kia là ai? Như thế nào có thể xuất hiện trong ám lao, còn ở một khoảng cách gần như vậy mới bị bọn họ phát hiện.

Diệp Tư Ngâm không trả lời, nhưng ngân châm trong tay đã xuất ra, nháy mắt sẽ châm vào yếu huyệt của hai người kia! Hai người hoảng hốt, muốn ngăn, lại ngăn không kịp.

Bỗng nhiên, một thanh ngọc tiêu màu đỏ không biết từ đâu bay đến, chặn những ngân châm đang phóng về phía hai người kia. Diệp Tư Ngâm sắc mặt trầm xuống, nhíu mi nhìn người tới.

“Diệp Thiệu chủ quả thật là thâm tàng bất lộ a, tại hạ bội phục!” Ngọc tiêu ở không trung xoay tròn vài vòng, lại trở về trong tay chủ nhân, thanh âm ngả ngón vang lên trong ám lao.

Hết chính văn đệ thập thất chương

18. Chương 18

“Diệp Thiệu chủ quả thật là thâm tàng bất lộ a, tại hạ bội phục.”

Nhìn đến người tới, hai gã thủ vệ lập tức quỳ một gối xuống hành lễ: “Tham kiến Các chủ.”

“Đứng lên. Tầm tắc, Tam, Ngũ, các người hơi quá đáng rồi, sao có thể đối đãi tả hộ pháp như vậy? Khó trách Diệp Thiệu chủ thịnh nộ đến vậy.”

Ngũ khí ngả ngón, thần nhiên tươi cười, chỉ có ngón tay dài đang cầm huyết ngọc tiêu để lộ ra sát ý của Cổ Thanh Giác lúc này. Biết rõ tính tình chủ tử hai gã thủ vệ sớm ướm đầm mồ hôi, vẫn như cũ quỳ trên mặt đất không dám đứng lên.

Diệp Tư Ngâm cau mày, thấy cả kinh. Tuy rằng cảm giác áp bức này nếu so với nam nhân kia thì chẳng đáng là gì, chiêu vừa rồi của gã tuy bình thường không có gì đặc biệt, lại có thể đem hai cây ngân châm vốn mềm mại cắm vào cọc gỗ cứng rắn, nội lực của đối phương nói không chừng còn trên cả y. Dầu vậy y vẫn không thể nào biết được Cổ Thanh Giác đến tốt cùng là mới vừa bước vào hay là đã theo y ngay từ đầu, đợi đến thời cơ mới xuất hiện.

Đối mặt với một cường địch như thế, trên hết lại không biết mục đích của đối phương, Diệp Tư Ngâm chỉ có thể buột bản thân tính táo lại:

“Phương thức các hạ đãi khách quả nhiên có một phong cách hoàn toàn khác người, nề hà tại hạ lại không chút thích thú.”

Trong lời nói thần nhiên còn mang theo rất nhỏ châm chọc,

“Không biết các hạ lấy loại phương thức này mời ta đến, còn đối đãi với tả hộ pháp của Phù Ảnh Các ta như thế, rốt cuộc là có dụng ý gì?”

Huyết ngọc tiêu trong ngón tay kéo ra một khúc Hoa nhi, nhẹ nhàng gõ vào bàn tay mình, Cổ Thanh Giác cười nói:

“Tại hạ hoàn toàn không phải nhắm vào Diệp Thiệu chủ, chính là cừu nhân gặp mặt nên có hơi “đặc biệt” chiếu cố một chút (nguyên bản là cừu nhân gặp nhau thì tự nhiên là đỏ mắt tía tai, ta nghĩ để thế này cho nó có “...” hơn một chút), Trần Sương Các ta có bao nhiêu tử sĩ sát thủ khổ tâm bồi dưỡng lại chết dưới kiếm tả hộ pháp, hai gã thuộc hạ này của ta cũng chỉ là thay những huynh đệ đã chết của bọn họ lược thi bạc trùng (trùng phạt nho nhỏ) thôi. Về phần thỉnh diệp Thiệu chủ đến. Tự nhiên là vì lệnh tôn.”

Khuôn mặt tuyệt sắc dần xuất một mặt tươi cười, tràn ngập trào phúng ý vị: “Mười năm trước là Huyền Tự Cẩm, không biết mười năm sau lại có ai sắp sửa trở thành thế tội sơn dương (kẻ chết thay) của các hạ đây?”

Bị chạm đến chỗ đau, trong nụ cười của Cố Thanh Giác không nén được giận dữ. Mười năm trước, hao hết thiên tân vạn khổ, bày ra thiên la địa võng chỉ để bắt giữ một Diệp Thiên Hàn một mình đi tuần đến Tô Châu, không bao giờ ngờ được nam nhân cuồng ngạo kia vừa bước vào đại môn (cửa lớn) của Tô Châu phân đường, không nói hai lời liền phé đi Huyền Tự Cẩm. Mà phân đường phó Đường chủ một tâm phúc đi theo Huyền Tự Cẩm ít nhất có năm năm, lại là ám vệ do một tay Diệp Thiên Hàn một tay bồi dưỡng, cũng là tổng quản hiện nay của Phù Ảnh Các—— Lăng Tiêu Thần. Tức là nói, từ ngày đầu tiên Trần Sương Các tìm đến Huyền Tự Cẩm, tất cả đường đi nước bước của bọn họ đều nằm trong tay Diệp Thiên Hàn. Trần Sương Các cũng bởi vậy chịu một đả kích lớn, nhiều cứ điểm bị hủy, cửa hàng bị thu, bắt đắc dĩ đành phải rời khỏi Giang Nam, di chuyển đến Tinh Châu.

Ngón tay nắm chặt huyết ngọc tiêu vì dung sức quá nhiều mà có chút trắng bệch, Cố Thanh Giác miễn cưỡng cười nói: “Vậy thì chưa chắc đúng. Lần này có Diệp Thiệu chủ ở Trần Sương Các ta làm khách, trùng hợp cả hộ pháp cũng ở, nói vậy hẳn đã đủ làm lệnh tôn đích thân đến đây một chuyến.”

Mắt tím hiện lên một tia mê võng, rồi lại nháy mắt khôi phục thanh minh: “A, chẳng lẽ các hạ không lo lắng chuyện mười năm trước lại tái diễn lần nữa?”

Cố Thanh Giác thật cũng không ngờ Diệp Tư Ngâm này nhưng lại linh nha lị xị (khéo ăn khéo nói, nhanh nhẹn nhanh miệng... chọn đại một cái vậy =.=) như thế, mà thái độ lại thản nhiên, hoàn toàn không chút nào để ý việc bản thân đang ở địch doanh.

Lúc trước chỉ nghe nói y ở vô lâm đại hội lợi hại ra sao, nguyên còn tưởng rằng một thiếu niên bất quá mười bốn mười lăm sao có thể làm được chuyện lớn như vậy, nhất định là Diệp Thiên Hàn âm thầm thao túng, nhưng hôm nay xem ra, đích thực là không thể khinh thường được. Tuy rằng cơ sở nông cạn, nội lực không đủ, vừa rồi hai thanh ngân châm góc độ lại tương đối xảo diệu, hẳn là cao thủ dùng ám khí. Quả nhiên không hổ là đồ đệ của “Thánh thủ độc y” Hoa Tiệm Nguyệt. Nhưng Diệp Tư Ngâm trong lúc hôn mê, sớm bị gã kiểm tra toàn thân, lấy đi tất cả dược vật cùng ngân châm, không ngờ lại vẫn có một con cá lọt lưới. Nếu không phải vừa rồi gã nổi hứng muốn đến ám lao xem Chiến Minh – Phù Ảnh Các trọng thần – kẻ đã làm gã tổn thất thảm trọng này, chỉ sợ thật sự sẽ bị người này cứu thoát. Nếu thật là thế, sợ lần này lại là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, làm không tốt còn phải bồi thường bằng cả Trần Sương Các.

Trong lòng nghĩ mà sợ, Cố Thanh Giác vẫn bảo trì tươi cười, nói: “Chuyện này không nhọc Diệp Thiệu chủ lo lắng. Ám lao âm lãnh ẩm ướt, sợ là sẽ khiến Diệp Thiệu chủ không thoải mái, hay là cùng ta quay về Đông sương đi.” Cố Thanh Giác hướng Diệp Tư Ngâm, làm một tư thế thỉnh.

Diệp Tư Ngâm không chối từ. Ám lao đích xác làm cho y thấy không thoải mái, khí tức âm lãnh tựa hồ như sẽ xuyên thấu qua hồ cừu thật dày xâm nhập tận xương tủy. Nhưng Chiến Minh còn ở nơi này. Hẳn trúng Nhất bộ tủy, lại bị tiên thương (vết thương do bị roi quất) nặng như vậy, nếu tùy ý để hẳn lại trong này, về sau chắc chắn sẽ lưu lại di chứng.

Từ ánh mắt của Diệp Tư Ngâm, Cố Thanh Giác đoán được suy nghĩ trong lòng y, nghĩ một lúc, cuối cùng nói: “Tam, Ngũ, đưa tả hộ pháp đến Tây sương, tìm người hảo hảo hầu hạ.”

Hai thủ vệ mặc dù không cam lòng, lại vẫn nghe lệnh hạ Chiến Minh từ trên hình giá xuống. Thấy vậy, Diệp Tư Ngâm thoáng yên tâm, xoay người bước nhanh rời khỏi ám lao.

Cố Thanh Giác chặt chẽ nhìn chăm chú Diệp Tư Ngâm đang đi phía trước, sợ sẽ xảy ra sơ xuất, cũng vì vậy mà bỏ lỡ trước cửa ám lao kia một thân ảnh mảnh khảnh cùng ánh mắt tràn ngập ghen tị mà oán độc.

Hôm sau.

“Diệp Thiệu chủ, đã dậy chưa? Các chủ thỉnh ngài đến phòng khách dùng bữa tiệc.” Sáng sớm liền có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Diệp Tư Ngâm mở mắt ra, mắt tím trong suốt có một tia mờ mờ. Y từ trước đến nay là một người luôn cảnh giác, ở một nơi xa lạ cũng không dễ dàng gì thả lỏng, hơn nữa bản thân còn ở trong Trần Sương Các,

tự nhiên là không thể ngủ ngon được. Nhưng y chưa bao giờ suy nghĩ đến, vì sao từ ngày đầu tiên trở về Phù Ảnh Các, y chưa bao giờ xem viện tử trong trẻo mà lạnh lùng kia là nơi xa lạ, cho tới bây giờ đêm nào cũng ngủ rất ngon.

“Chi nha” một tiếng cửa mở ra, ngoài cửa là thị vệ tên Tứ vẫn canh gác ở Đông sương.

“Làm phiền dẫn đường.” Diệp Tư Ngâm thản nhiên nói.

“A? Ách, Vâng! Diệp Thiếu chủ thỉnh.” Tứ cuống quýt hoàn hồn đáp. Hắn thể nhưng nhìn thiếu niên này đến gần người. Hắn nguyên tưởng rằng chỉ khuôn mặt của thiếu niên cũng đủ kinh diễm, nếu khuôn mặt này trên thân một nữ nhân, còn không phải trở thành đối tượng cho nam nhân trong thiên hạ quỳ gối sao. Mà khi thiếu niên này mở mắt ra, hắn mới hiểu được cái gì gọi là chân chính khuynh quốc khuynh thành — hắn rốt cục lý giải vì sao y phải mang bên ngoài nhân bì diện cụ .

“Tham kiến Các chủ, phu nhân.”

Trong phòng khách đã có hai người, một người là Cố Thanh Giác, người còn lại là một vị nữ tử mỹ mạo, nghe cách xưng hô của Tứ, thì hẳn đây là vị phu nhân hôm qua đại náo Đông sương.

Diệp Tư Ngâm ngồi xuống, liền nghe được nàng nói: “Xem ra phu quân chưa từng hảo hảo chiêu đãi Diệp Thiếu chủ, sao người lại tiểu tụy như vậy?”

“” Cố Thanh Giác nhìn thê tử xinh đẹp bên cạnh mình, không biết nên đáp lại thế nào. Dù sao, Diệp Tư Ngâm cùng thê tử.

Nhìn thấy gương mặt của nữ tử, Diệp Tư Ngâm trong lòng đã biết đại khái một thứ. Nguyên lai. Như thế.

Đúng vậy, y sao lại quên. Trần Sương Các, đó vốn là Tô Châu Cố gia a. Mà năm đó thân là Cố gia Thiếu chủ Cố Thanh Giác lại là.

Gặp Diệp Tư Ngâm chưa từng đáp lại lời mình, nàng kia thản nhiên cười, “Phu quân, người không nói gì với y sao? Ta là thân sinh muội muội của mẫu thân người, Âu Dương Huyền Di, ấn quy củ, người nên gọi ta một tiếng tiểu di (đi).”

Hết chính văn đệ thập bát chương.

19. Chương 19

“Ấn quy củ, người nên gọi ta một tiếng tiểu di.” Âu Dương Huyền Di thản nhiên cười.

Diệp Tư Ngâm hiểu ra, quả nhiên không sai — nữ tử này là nhị tiểu thư của Âu Dương thế gia, thân sinh muội muội của Âu Dương Huyền Di, có huyết thống với khối thân thể này.

Trong lòng bỗng lướt qua một cảm giác khác thường, Diệp Tư Ngâm nhìn nữ tử đang cười đến ôn nhu kia, áp chế nổi khác thường trong lòng, nâng khóe miệng, ảm đạm cười, nhanh nhẹn ngồi xuống bên bàn nói: “Tiểu di? Cố phu nhân chê cười. Lệnh tôn họ Âu Dương, ta họ Diệp, thân nhân cũng không nên loạn nhận đâu.”

“Người.” Phản ứng xuất hồ ý liệu như thế làm Âu Dương Huyền Di sửng sốt, nhất thời không nói được lời nào; ngay cả Cố Thanh Giác cũng dường như không được thần sắc kinh dị.

Diệp Tư Ngâm lạnh lùng nhìn họ, không khỏi thấy buồn cười — chẳng lẽ đôi phu thê này còn kỳ vọng nhìn thấy một màn người thân gặp mặt cảm động, khiến người ta rơi lệ sao? Nếu không nhớ lầm, Cố Thanh Giác là muốn bắt y làm lợi thế để đối phó Diệp Thiên Hàn a, vậy cần gì đi giả mù sa mưa xem y như thượng khách mà đối đãi. Huống hồ Âu Dương Huyền Di kia, sợ cũng không phải là ôn nhu hiền thực như mặt ngoài a, nếu không hôm qua ở Đông Sương cũng sẽ không cùng thị vệ tranh chấp .

Trầm mặc một lúc lâu, Âu Dương Huyền Di từ kinh ngạc lấy lại tinh thần, rót cục mở miệng. Thanh âm ôn nhu chứa đựng chút bi thương: “Cũng khó trách người không chịu nhận ta. Dù sao năm đó Âu Dương gia đối xử với tỷ tỷ cũng quá vô tình, hại mẫu thân người.”

“Đủ rồi.” Ngữ điệu lạnh lùng cắt ngang lời Âu Dương Huyền Di, nét đậm cười trên mặt dĩ nhiên biến mất, Diệp Tư Ngâm mặt không chút thay đổi nói, “Cố phu nhân, người xưa đã mất, chuyện cũ ngày xưa cũng không nên nhắc lại, để tránh bất kính với người chết.”

Liên tiếp bị Diệp Tư Ngâm trách, Âu Dương Huyền Di đã có chút không vui. Bởi đứa ‘Ngoại sanh’ này không hề biết cái gọi là ‘du diêm bất tiến’ (không nghe người khác khuyên bảo), mặt tái nhợt vẻ nan kham, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì thần sắc bình tĩnh: “Diệp Thiếu chủ nói cũng đúng, hiện giờ ngài đã là Phù Ảnh Các Thiếu chủ, tự nhiên khinh thường nhận một tiểu di danh bất chính ngôn bất thuận như ta.” Âu Dương Huyền Di cắn môi dưới, một bộ lả chả chực khóc. Bộ dáng nhu nhược đó cũng đủ làm vô số nam nhân đau lòng—— Cố Thanh Giác ôm thê tử, an ủi nói: “Được rồi, Huyền Di, Diệp Thiếu chủ trong lòng có khúc mắc với Âu Dương gia không phải là chuyện lạ, người cũng đừng quá cưỡng cầu.” Thấy Âu Dương Huyền Di mềm mại gật đầu, liền ngừng đầu đối Diệp Tư Ngâm cười nói, “Tiếp đón không chu toàn, thật thất lễ với Diệp Thiếu chủ rồi. Hai ngày trước người trúng Nhất bộ tủy khẳng định có tổn hại thân mình, nhanh dùng tảo thiện thôi.” Thái độ hòa ái bây giờ, cùng thái độ trong lao tới qua thật là thiên địa cách biệt a, Diệp Tư Ngâm thật khó thăm dò Cố Thanh Giác rốt cuộc muốn thế nào.

Chìm trong suy nghĩ, thuận tiện nâng chén trà lên nhấp một ngụm, làn mi xinh đẹp nhú lại —— Sư Phong Long Tĩnh hái trước tiết Vũ Cốc, đích thật là hảo trà, nhưng đã qua một năm, hương khí đã bị trộn lẫn với vài mùi lạ, đáng tiếc. Bỗng nhiên nhớ đến, nam nhân kia vốn không phải người yêu trà, chỉ vì y yêu thích, hẳn liền sai người khắp nơi tìm kiếm các loại trà trân quý. Cuối cùng ngay cả thư phòng tràn ngập mùi Long Tiên Hương hoa mỹ tinh mịn cũng vì vậy mà nhiễm mùi trà hương thoang thoảng.

Buông chén sứ trong tay, Diệp Tư Ngâm mắt khép hờ, dấu đi nét bối rối cùng sự tưởng niệm mà ngay cả bản thân y cũng không phát hiện.

“Cố Các chủ, ta có thể gặp Chiến Minh không?”

Thấy tảo thiên đã dùng xong, Diệp Tư Ngâm hỏi.

Cố Thanh Giác sững sốt, lập tức bí hiểm nói: “Diệp Thiếu chủ không tin Cố mẫu sẽ phái người hảo hảo chiêu cố tử hộ pháp?”

“Ta không phải không tin Cố Các chủ, mà là hai thị vệ kia tựa hồ có oán hận thâm sâu với hần, ta chỉ là sợ họ sẽ dựa vào cái danh chiêu cố, đi trả thù mà thôi.” Diệp Tư Ngâm nói xong ngừng một lúc, thoáng khiêu khích nhìn Cố Thanh Giác, “Ta chỉ là muốn nhìn hần, thuận tiện viết vài phương thuốc, ít nhất có thể trị những vết thương chịu trong ám lao. Chẳng lẽ, ngay cả khi ở trong Trần Sương Các được phòng thủ kiên cố, Cố Các chủ còn sợ tại hạ có thể giở trò gì sao?”

Miệng lưỡi sắc bén của Diệp Tư Ngâm Cố Thanh Giác đã muốn kiến thức qua, nên chẳng hề mong cùng y phát sinh xung đột.

Vừa rồi Diệp Tư Ngâm cùng Âu Dương Huyền Di nói chuyện, gã thấy được thê tử đối với người “Ngoại sanh” này không giấu giếm điểm điểm như những kẻ khác trong Âu Dương gia, có lẽ là vì tưởng niệm thân tỷ mà yêu ai yêu cả đường đi. Mấy năm nay, đích thật là gã đã phụ một nữ tử ôn nhu hiền hậu rồi, nếu có thể lưu lại thiếu niên này, cũng không phải là chuyện xấu. Nghĩ đến đây, trong lòng Cố Thanh Giác bỗng nảy ra một chủ ý, thuận miệng nói: “Nếu Diệp Thiếu chủ đã muốn, vậy ăn xong để Tứ tùy người đi Tây Sương nhìn một cái vậy. Nhưng, Cố mẫu vẫn có chút kiêng kỵ với y thuật cùng độc thuật của Diệp Thiếu chủ, mấy vết thương kia, Cố mẫu tự nhiên sẽ thỉnh đại phu trong các đến nhìn.”

Diệp Tư Ngâm nhú mày: “Cố Các chủ thật đúng là cẩn thận a. Được thôi.” Nói xong liền quay đầu nhìn về phía cửa, hỏi, “Người gọi Tứ?”

Tứ lập tức hành lễ nói: “Thuộc hạ Tứ, Diệp Thiếu chủ có chuyện gì cứ việc phân phó.”

“Tứ, cùng Diệp Thiếu chủ đi xem tả hộ pháp. Nhớ kỹ, không được xảy ra sơ xuất.” Cố Thanh Giác không chút vui vẻ phân phó, nhưng một câu “Không được xảy ra sơ xuất” rốt cuộc là chỉ không được để Diệp Tư

Ngâm xảy ra sơ xuất, hay là không được để Diệp Tư Ngâm cùng Chiến Minh xảy ra chuyện gì khác thường ảnh hưởng đến đại kế thì không ai biết được.

Bàn ăn chỉ còn Cố Thanh Giác cùng Âu Dương Huyền Di.

Âu Dương Huyền Di tựa hồ vẫn chưa thoát khỏi khúc mắc với cuộc nói chuyện lãnh đạm lúc này, vẻ mặt ưu thương cùng bất đắc dĩ. Cố Thanh Giác trong lòng thương tiếc, đột nhiên trong đầu lại hiện lên một gương mặt ôn nhu tuyệt sắc khác, cắn chặt răng, ôm lấy thê tử: “Huyền Di, có thể thay vì phu làm một chuyện không?”

Âu Dương Huyền Di thấy kỳ quái: “Chuyện gì?”

“ Có thể thay vì phu khuyên nhủ Diệp Tư Ngâm, để y giúp chúng ta một tay, hủy Phù Ảnh Các.”

“Cái gì? !” Âu Dương Huyền Di hoảng hốt, “Phu quân. Điều này sao có thể được? Diệp Thiên Hàn sớm nhận tử tỳ này, ta. Phu quân vừa rồi đã thấy y đối ta không có chút thân tình. Ta phải thuyết phục y thế nào đây.”

Cố Thanh Giác ôn nhu cười, mắt lại lạnh như băng: “Y mặc dù không hề có chút thân tình với nàng, nhưng dù sao có thể nhìn ra y vẫn còn tưởng niệm tỷ tỷ nàng. Không bằng, nói với y, năm đó tỷ tỷ nàng. . . .”

Mộ Huyền lâu.

Âu Dương Huyền Di cước bộ nặng nề bước vào Mộ Huyền lâu, nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ, gương mặt đoan trang xinh đẹp nháy mắt trở nên u ám——“Cố Thanh Giác. người thật ngoan độc. Người thật sự là hảo ngoan độc.” Trong miệng lẩm bẩm, Âu Dương Huyền Di đứng cạnh bàn, dần dần cả người bắt đầu phát run —— bỗng dưng, cầm chén nước trên bàn, ném thật mạnh xuống đất, “Ba” một tiếng, tiếng đồ sứ vỡ nát kinh động đến Thu nương ——nhũ mẫu đã nuôi nấng Âu Dương Huyền Di cùng Âu Dương Huyền Huyền, nhưng khi Âu Dương Huyền Di thành thân thì đi theo chiếu cố của nàng.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy đầy đất hỗn độn, Thu nương hoảng sợ: “Đại tiểu thư của ta, sao lại không cẩn thận như thế. Đến, để nãi nương xem có nơi nào bị thương không?”

“Ta không sao, Thu nương.” Âu Dương Huyền Di dứt tay Thu nương ra, hít một hơi thật sâu, nề hà vẫn chưa trút hết cơn giận, vì thế lại cầm lấy một chén sứ tốt nhất, hung hăng ném xuống đất —— chén sứ vỡ nát thành từng mảnh nhỏ.

“Nha. Huyền Di tiểu thư, tiểu thư làm sao” Thu nương hiển nhiên bị dọa, bà nguyên tưởng rằng Âu Dương Huyền Di chỉ là không cẩn thận mới làm rơi chén, lại không ngờ đây là do Đại tiểu thư tự tay ném xuống.

“Diệp Tư Ngâm. Diệp Tư Ngâm.” Đầu tiên là thì thầm, rồi sau đó dần dần lớn tiếng. Thu nương nghe thấy thế, hốt mất nhanh chóng chuyển đồ——“Tiểu thư nói. Là Tư Ngâm thiếu gia sao?”

Âu Dương Huyền Di quay đầu trừng Thu nương: “Thiếu gia? Thu nương, chẳng lẽ bà già đến hồ đồ rồi sao ? Tên tiểu tạp chủng ấy mà là thiếu gia cái gì? ! Bất quá là một tên tiện nhân làm bại hoại nề nếp gia phong thôi.” Một câu cuối cùng kia, không biết là chỉ Diệp Tư Ngâm hay là Âu Dương Huyền Huyền.

Thu nương không thể tin nhìn Âu Dương Huyền Di đang trong cơn thịnh nộ —— bà nhớ rõ, nhị tiểu thư mà bà chăm sóc, trước nay luôn ôn nhu cao quý, hiền lương thực đức, hôm nay lại.

“Huyền Di tiểu thư, tiểu thư sao có thể nói Tư Ngâm thiếu gia như thế. y là ngoại sanh của người a.” Nước mắt lăn khỏi hốc mắt, Thu nương hiển nhiên nhớ lại nữ tử còn xuất sắc hơn cả Âu Dương Huyền Di kia, hải tử đáng thương kia, sao lại làm ra chuyện hồ đồ như thế chứ

“Ha ha, ngoại sanh? Bà sao không hỏi y thử xem, y nguyện ý nhận không? ! Đúng vậy, có một người cha như thế, đương nhiên sẽ không nhận tiểu di như ta, nói không chừng ngay cả tiện nhân Âu Dương Huyền Huyền kia cũng không nhớ được a .” Âu Dương Huyền Di cười lạnh nói.

Lần này Thu nương nghe thật rõ ràng, trong đầu trống rỗng —— bà không thể tin nữ tử xinh đẹp trước mắt này lại có thể xuất ra những lời ác độc không thể nghe lọt tai như thế để chửi mắng thân sinh tỷ tỷ,

thân sinh ngoại sanh của mình. Thanh âm già nua chất vấn hỏi: “Huyền Huyền tiểu thư chính là thân tỷ tỷ thương yêu nhất của tiểu thư a! Người sao có thể nhục mạ người quá cố như thế?” Bà không hiểu, thật sự không hiểu, khi Huyền Huyền còn tại thế, cùng Huyền Di quan hệ rất thân thiết — Huyền Huyền là do sườn phu nhân sở sinh, địa vị tự nhiên không thể so với Âu Dương Huyền Di do chính thất sở sinh, nhưng Huyền Di vẫn luôn cùng tỷ tỷ khăng khít, mãi đến sau này Âu Dương Huyền Huyền làm ra loại chuyện gièm pha nhục nhã môn phong, hai người bấy giờ mới cắt đứt quang hệ. Năm đó nghe được tin Âu Dương Huyền Huyền đã chết, làm muội muội Âu Dương Huyền Di đã nhốt mình trong phòng khóc lớn một hồi. Khi đó, nàng đã vào Trần Sương Các, làm chính phòng phu nhân của Cố Thanh Giác. Từ đó về sau, Âu Dương Huyền Di chưa bao giờ nhắc lại tỷ tỷ, ngay cả hàng năm đến ngày giỗ của Âu Dương Huyền Huyền, cũng không nhắc đến nữa chữ, thậm chí mỗi khi đến ngày đó, nàng sẽ mang theo thị nữ đi ra ngoại thành dạo chơi. Thu nương tuy có nghi hoặc, cũng chỉ nghĩ nàng quá thương tâm, mượn việc ấy để giảm bớt nỗi bi thương trong lòng, thế nên cũng chưa từng nhắc lại trước mặt nàng. Mà nay xem ra, Âu Dương Huyền Di quả thật — là dùng thái độ này để đối xử với thân tỷ tỷ, thân ngoại sanh của mình. mọi chuyện ruột ruột là vì sao a?

Âu Dương Huyền Di ngẩng đầu nhìn khung đỉnh hoa lệ cùng trang sức bài trí thượng đẳng bốn phía, châm chọc cười, đỡ Thu nương ngồi vào ghế: “Không nghĩ ra sao? Ha ha. Thu nương, bà cho là, Mộ Huyền lâu này là vì ai mà xây? Chẳng lẽ bà cho rằng vì ta mà xây sao? ! Ha ha, đây là vì tiện nhân Âu Dương Huyền Huyền mà xây a. Bất quá là một một kẻ địa vị thấp kém do thiên thiếp sở sinh, nàng dựa vào cái gì mà làm võ lâm đệ nhất mỹ nhân, dựa vào cái gì thành Âu Dương gia Đại tiểu thư. càng quá đáng hơn là, nàng dựa vào cái gì cùng ta tranh Thanh Giác! ?” Âu Dương Huyền Di càng nói càng kích động, đến cuối cùng đã thành chất vấn.

Thu nương bị một chuỗi lên án này dọa sợ: “Chuyện này. chuyện này sao có thể? Chuyện này sao có thể a.”

“Cáp, sao lại không thể?” Âu Dương Huyền Di liếc nhìn Thu nương, dần dần trên mặt hiện ra vẻ ai khóc, “Nãi nương. Người vì sao lại không tin chứ. người phu quân yêu. Là Âu Dương Huyền Huyền a.”

Hết chính văn đệ thập cửu chương

20. Chương 20

Nhẹ nhàng gõ hai cái, sau đó cửa phòng bị người đẩy ra. Người tới một thân lam y, đúng là Phù Ảnh Các tổng quản Lăng Tiêu Thần. Ba ngày trước, hắn tùy chủ tử ra roi thúc ngựa, mất ba ngày rốt cuộc đến được Tinh Châu thành.

Lăng Tiêu Thần trong tay vững vàng nâng một cái khay, phía trên là những thức ăn tinh mỹ, cung kính nói với người đang tựa vào cửa sổ kia: “Chủ tử, tả hộ pháp truyền tin đến, Thiếu chủ hết thấy mạnh khỏe, bên Lâm An, Viên Bội sợ đã muốn động thủ.” Giọng nói mang theo sự cẩn thận hơn hẳn bình thường — tự ba ngày trước nhận được tin Thiếu chủ bị bắt, hàn khí trên người chủ tử ngày càng khiếp người.

Người đứng bên cửa sổ vẫn không đáp lại, Lăng Tiêu Thần chỉ đành buông thức ăn xuống, chuẩn bị rời khỏi phòng.

“Các chủ, bên ngoài có hai người tự xưng là sư phụ của Thiếu chủ, muốn gặp Các chủ.” Một tên thị vệ đứng trước cửa, cung kính bẩm báo.

Mây kiếm khẽ nhíu, nam nhân bạch y trắng tuyết rốt cục xoay người lại: “Hoa Tiệp Nguyệt, Hoa Tiệp Tuyết?”

“Không phải chúng ta còn có thể là ai, người đánh mất Tiểu Tư nhà ta, ta đương nhiên phải đến đòi công đạo rồi !” Một thanh âm trên tức vang lên cùng với thanh âm người hầu ngoài cửa ầm ầm ngã xuống đất.

Ngọc diện ngân ti, thanh niên một thân tử y không chút khách khí vào phòng.

Phía sau huyền y nam tử mang theo chút bất đắc dĩ cùng khấn trương theo sau bước vào, cung kính vái chào nói: “Thất lễ, Diệp Các chủ. Tại hạ Hoa Tiệm Tuyết.”

Diệp Thiên Hàn thật vẫn chưa tức giận. Sớm nghe nói Hoa Tiệm Nguyệt là người tính tình cổ quái, không câu nệ tiểu tiết, huống chi chính hắn cũng không phải loại người tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết.

“Tiêu Thần.”

“Vâng, chủ tử.” Lăng Tiêu Thần ôm lấy người hầu ngã trước cửa nhanh chóng rời đi, không đến một lát đã quay về, trên tay nâng ba chén nước trà, đặt chén trà nhất nhất trong tay ba người, cuối cùng đối Hoa Tiệm Nguyệt nói: “Thị vệ có mắt như mù, mạo phạm ‘Thánh thủ độc y’, chốc nữa thỉnh ngài giờ cao đánh khẽ, giải độc giúp cho. Đây là bên ngoài, không thể so được với trong các, trà cũng không ngon bằng, ngài trước tạm dùng đỡ.”

Hoa Tiệm Nguyệt nhìn lam y nam tử, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên thần sắc đùa nghịch: “Nam nhân hảo ôn nhu a! Là quản gia của Phù Ảnh Các? Không cần đi theo Diệp Thiên Hàn, theo ta về Khuynh nguyệt cốc đi!”

Lăng Tiêu Thần mỉm cười: “Đa tạ ngài nâng đỡ. Bất quá mệnh của Tiêu Thần là của chủ tử, không phải do Tiêu Thần làm chủ.” Trong giọng nói tựa hồ mang theo bất đắc dĩ.

Hoa Tiệm Nguyệt vừa nghe, cười nói: “Là như thế sao? Diệp Các chủ, ta tốt xấu thay người chiếu cố Tiểu Tư ba năm, không có công lao cũng có khổ lao, lấy một quản gia của người, yêu cầu này cũng không tính quá phận chứ?” Nguyên tưởng rằng Phù Ảnh Các chủ lãnh khốc vô tình sẽ nổi giận, không ngờ nam nhân ngồi đó thế nhưng lại từ chối cho ý kiến chỉ liếc nhìn thuộc hạ của mình một cái.

Lăng Tiêu Thần thấy Hoa Tiệm Nguyệt lấy ánh mắt khiêu khích nhìn chủ tử của mình, lại nói: “Chính là ngài tựa hồ đã quên, cho dù tại hạ nguyện ý, chủ tử cũng đáp ứng nhưng ‘Quý y’ có nguyện ý chăng?” Nói đến về sau, trong nụ cười trộn lẫn rất nhiều ‘hảo ý’, liếc mắt ra hiệu nam nhân đang đen mặt ngồi bên người Hoa Tiệm Nguyệt một cái.

Hoa Tiệm Nguyệt ngẩn ra, lập tức cứng ngắc ngồi trên ghế không động đậy, không dám quay đầu lại nhìn sắc mặt sư huynh——thậm, nhất thời đắc ý vênh vào lại phạm vào tối kỵ của sư huynh.

Diệp Thiên Hàn lẳng lẳng ngồi, nghiền ngẫm nhìn thuộc hạ trêu đùa đại danh鼎鼎鼎鼎, kẻ khác nghe tin đã sợ mất mật “Thánh thủ độc y”.

Gặp qua Lăng Tiêu Thần mọi người đều nghĩ, hẳn chính là quản gia của Phù Ảnh Các, tính tình ôn nhu lại chất phác thành thật, đối Phù Ảnh Các không có chút sức ảnh hưởng. Lại không biết, nam nhân mặt ngoài ôn nhu như ngọc này, kì thực là thống lĩnh thị vệ của Phù Ảnh Các, địa vị cùng hai đại hộ pháp chẳng phân trên dưới. Ngay cả “Thánh thủ độc y” nổi tiếng thích trêu chọc người khác gặp hắn cũng chỉ có thể bó tay.

Hoa Tiệm Tuyết nghiêm mặt thấy ái nhân tùy ý làm bậy, thế nhưng dám làm trò mắt mình đi khiêu khích nam nhân khác rốt cục ý thức được sự tồn tại của mình, sắc mặt thoáng chuyển tốt, đối Diệp Thiên Hàn nói: “Hai chúng ta nguyên tưởng Tiểu Tư vẫn ở Lâm An, mấy ngày trước tin ứng bay về, mới biết được y đã rời đi, nhưng đến nay vẫn chưa thu được tin tức gì. Vốn muốn chạy một chuyến đến Lâm An, nhưng tình cờ gặp Diệp Các chủ ở đây, nói vậy Tiểu Tư hẳn cũng đang ở Tinh Châu các rồi.”

Diệp Thiên Hàn cho Hoa Tiệm Tuyết một ánh mắt tán thưởng.”Thánh thủ độc y” cùng”Quý y” trên giang hồ đại danh鼎鼎鼎鼎, càng khiến người khác tôn sùng. Hiện giờ vừa thấy, Hoa Tiệm Tuyết này mặc dù không rực rỡ chói mắt bằng Hoa Tiệm Nguyệt, nhưng lại là người làm chủ trong hai người.

“Trần Sương Các.”

“Trần Sương Các? Người nói chính là Tinh Châu Cổ gia?” Hoa Tiệm Nguyệt vừa nghe, kinh ngạc hỏi.

Diệp Thiên Hàn khẽ gật đầu.

“Nghe nói Trần Sương Các mười năm trước từng ý đồ cầu kết Phù Ảnh Các phân đường đường chủ giết người nhưng thất bại, mười năm nay cũng tìm không ít phiền toái cho Phù Ảnh Các. . . .” Hoa Tiệp Nguyệt nhìn mi, “Nói vậy, Diệp Thiên Hàn, Tiểu Tư là vì người mới bị bắt đi?”

“Đích thật là bốn tọa sơ sẩy.” Diệp Thiên Hàn không phủ nhận. Hắn biết người nọ lúc ở Lâm An đã bị tên tiểu tử của Đỗ gia chọc tức, ngay sau khi ra khỏi Lâm An thành đã lập tức chế tạo nhân bì diện cụ. Nguyên tưởng rằng như thế hắn sẽ có thể một đường vô sự an toàn đến Khuynh Nguyệt cốc, lại không ngờ vì nửa khối ngọc giác y mang theo mà bại lộ thân phận. Ngoại nhân không nhận biết ngọc giác kia, nhưng Viên Bồi lại nhận ra. Đích thật là hắn sơ sẩy mới làm cho người nọ rơi vào hiểm cảnh.

“Người đã dám nhận sai. Nhưng bây giờ nên làm thế nào đây?” Hoa Tiệp Nguyệt có chút tức giận nói, trong lòng lại lo lắng thiếu niên lạnh nhạt kia hiện tại ra sao.

Diệp Thiên Hàn vẫn chưa trả lời, ngược lại Lăng Tiêu Thần nói: “Trần Sương Các nhiều Phù Ảnh Các ta nhiều năm, chủ tử vẫn tinh con mắt bé con mắt, chưa từng để ý tới. Hiện giờ Thiếu chủ bị bắt, đúng lúc có thể nhân cơ hội này hủy chúng.”

Hoa Tiệp Nguyệt”Đằng” một tiếng đứng lên, chỉ vào Diệp Thiên Hàn mắng: “Hay cho một Diệp Thiên Hàn người! Thế nhưng lấy Tiểu Ngâm làm cớ, để người danh chính ngôn thuận diệt trừ đối thủ một mất một còn của Phù Ảnh Các người sao? !”

Mắt tím thâm thúy ảm đạm, nhìn Hoa Tiệp Nguyệt trước mắt phần nộ mắng ra cùng Hoa Tiệp Tuyết ẩn nhẫn tức giận, thanh âm lạnh lùng nói: “Nếu không có Cố Thanh Giác gã xuống tay với Ngâm nhi, bốn tọa cần gì phải vì Trần Sương Các mà phí tâm.”

Trần Sương Các.

“Phu nhân, ngài đây là. . . .”

“Ta. . . . có làm một chén canh. Người mở cửa cho ta vào. Dù sao. . . . y không tiếp thu tiểu di ta, nhưng y đang ở đây, thì ta vẫn cần phải thay tỷ tỷ chiếu cố y.”

“Này. . . .”

“Tứ, cho Cố phu nhân vào.”

Cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy Âu Dương Huyền Di bưng một cái khay đứng ở cửa. Diệp Tư Ngâm buông quyển sách trên tay, thần nhiên nói: “Làm phiền Cố phu nhân, tại hạ không dám nhận.”

“Tiểu Ngâm. . . . Ta có thể gọi người là tiểu Ngâm không?” Âu Dương Huyền Di chần chờ hỏi.

Diệp Tư Ngâm nghe vậy đôi mi thanh tú khẽ nhú, nhưng vẫn gật đầu nói: “Phu nhân xin cứ tự nhiên.”

Âu Dương Huyền Di lúc này mới lộ ra mỉm cười, buông khay trong tay xuống, múc một chén nhỏ từ chung canh đưa đến trước mặt Diệp Tư Ngâm nói: “Trời lạnh, ta thấy người thân thể yếu đuối, liền tự chủ trương hầm một chung tử tô ngọc trúc kê, nhân lúc còn nóng hãy uống một chút, có thể làm ấm thân thể.”

“Làm phiền phu nhân.” Diệp Tư Ngâm không ngờ được hành động của Âu Dương Huyền Di, “Phu nhân mời ngồi.”

Âu Dương Huyền Di chậm rãi ngồi xuống, nhìn thiếu niên xinh đẹp trước mặt, ánh mắt lập lòe, lộ ra một mặt tình tự không muốn người khác biết.

Nhìn tử tô ngọc trúc kê trước mặt hương khí nồng đậm, khiến người khác thêm nhỏ dãi, Diệp Tư Ngâm chần chờ cầm lấy thìa, khẽ uống một ngụm.

“Như thế nào? Có vừa miệng không?” Âu Dương Huyền Di hỏi.

Diệp Tư Ngâm gật đầu: “Ăn, rất ngon. Không thể tưởng được Cố phu nhân một tiểu thư khuê các, thập chỉ bất triêm dương xuân thủy (chỉ một nữ tử gia thế tốt, chưa bao giờ đụng vào việc nhà), thế nhưng lại có trù nghệ tốt như vậy.”

Âu Dương Huyền Di nở nụ cười, rồi lại dần dần lộ ra thần sắc tiếc hận trong khóe mắt, trên mi mắt: “Người vẫn còn gọi ta là Cố phu nhân sao? Ngay cả một tiếng tiểu di cũng không chịu gọi ta. Ta biết Âu Dương gia rất cố lỗi với tỷ tỷ, cũng cố lỗi với người.”

Diệp Tư Ngâm hơi nhăn mi, mắt tím không còn kiên nhẫn, ngắt ngang lời nói mang theo tiếng nước nở của nàng: “Cố phu nhân tới đây là vì nhận thân nhân sao? Nếu vậy thứ tại hạ khó tòng mệnh. Đây không chỉ là việc nhà của Âu Dương gia, Cố phu nhân chẳng lẽ đã quên, Cố Các chủ ‘thỉnh’ tại hạ đến Trần Sương Các để làm gì?”

Âu Dương Huyền Di ánh mắt buồn bã, khi ngẩng đầu vẫn là vẻ mặt ưu thương cùng ai thê: “Tiểu Ngâm, việc này ta vốn không nên xen vào. Âu Dương gia cố nhiên có sai, nhưng kẻ hại chết tỷ tỷ. là Diệp Thiên Hàn a!”

“Lời này ý gì?” Diệp Tư Ngâm cứng người, buông thõa liếc mắt nhìn Âu Dương Huyền Di, mắt tím trong suốt bịt kín một tầng tức giận thần nhiên. Y rốt cục hiểu được mục đích Âu Dương Huyền Di khóc sụt sùi, còn nấu canh, tự mình đưa đến Đông Sương là vì cái gì.

“Năm đó, lúc tỷ tỷ gặp chuyện không may, Diệp Thiên Hàn vốn muốn lấy mạng tỷ tỷ, là mọi người khuyên bảo, mới có thể cứu tỷ tỷ một mạng. Diệp Thiên Hàn kia, giam lỏng tỷ tỷ trong thiên viện không thể thấy mặt trời, ngay khi biết được nàng mang thai. còn mang đến một chén thuốc sảy thai.” Âu Dương Huyền Di nói xong liền khóc lên, “May mà, mạng người lớn, vẫn còn sống, nhưng thân thể tỷ tỷ, lại bị lần cường chế sảy thai kia phá hủy. Mà Diệp Thiên Hàn, vào ngày tỷ tỷ lâm bồn. Không cho phép đại phu đến xem, tỷ tỷ mới có thể khó sanh mà chết. Muốn nói đầu sỏ gây nên, thì chính là Diệp Thiên Hàn a!”

“Đủ rồi! Cố phu nhân, người nói nhiều như vậy, chính là muốn ta trợ giúp cố Các chủ, đối phó. Phụ thân?” Vì hai chữ cuối cùng mà chân chừ một lúc, Diệp Tư Ngâm nhíu mày. Nhiều ngày như vậy, mới lần đầu nhắc đến tên nam nhân kia. Quả nhiên, gọi “Phụ thân” vẫn rất kỳ quái, thế nhưng trong lòng vẫn nổi lên một cảm giác kì lạ — người kia, hẳn sắp đến đây.

“Tiểu Ngâm, ta.” Âu Dương Huyền Di có chút kích động, “Ta không phải. Ta nói đều là sự thật.”

Mắt tím lạnh lùng liếc nhìn nữ tử che mặt khóc, trên mặt lại hiện ra vài phần dao động: “Cố phu nhân về trước đi. Là thật là giả, hãy để tại hạ ngắm lại.”

Âu Dương Huyền Di gật đầu, đứng dậy rời đi. Vừa ra đến trước cửa, còn quay đầu lại nhìn thiếu niên trong phòng, cuối cùng không nói gì, xoay người rời đi.

Qua chỗ rẽ trên hành lang gấp khúc, Âu Dương Huyền Di dừng cước bộ lại, tao nhã lau đi nước mắt trên mặt, trong mắt lộ ra ý nhị đạt được mục đích.

“Thiếu chủ, chủ tử hân.”

Diệp Tư Ngâm nhìn tử tô ngọc trúc kê trên bàn vẫn như cũ còn nhiệt khí, liếc mắt “Tứ” một cái, cười nói: “Minh, trong bát canh này, bỏ thêm không ít nguyên liệu a.”

Hết chính văn đệ thập chương

21. Chương 21

“Thiếu chủ, chủ tử đã tới Tinh Châu thành.” Đội nhân bì diện cụ “Tứ”, Chiến Minh nói với người đang ngăn người kia.

Ngày ấy, hán trùng Nhất bộ túy hôn mê, lại bị thị vệ Trần Sương Các thi trọng hình. Mặc dù sau đó được đưa đến Tây Sương, nhưng vì kia hai gã thị vệ kia mặc kệ, mà vẫn chưa có chuyển biến tốt đẹp, cơ hồ suýt mất mạng. Thiếu chủ chỉ sợ cũng sớm đoán trước, không biết khi nào đã chế tác nhân bì diện cụ của hán

cùng với "Tứ", dùng mê dược làm mọi người ngất xỉu, sau đó đổi thân phận cả hai. Lại dùng ngân châm giấu trong ngọc trầm cứu mạng thánh được Thiên thảo đan cứu hẳn một mạng.

Trải qua chuyện này, Chiến Minh đối Diệp Tư Ngâm càng thêm bội phục cung kính, đồng thời cũng có chút hổ thẹn. Nghĩ lại hẳn thân là Phù Ảnh Các tả hộ pháp, là tâm phúc Diệp Thiên Hàn tự mình bồi dưỡng, thế nhưng lại bị Trần Sương Các ám toán, cuối cùng còn phải dựa vào Thiếu chủ mạo hiểm nguy hiểm nghĩ cách cứu viện.

"Đã. Đến đây?" Diệp Tư Ngâm có chút hoảng hốt đáp lại. Nếu tính, y ở Trần Sương Các chỉ có bốn ngày, lại không hiểu vì sao có cảm giác đã trải qua rất lâu.

"Không phải chỉ có chủ tử, hai vị sư phụ của Thiếu chủ chỉ sợ không yên lòng, nên đã đến Tinh Châu." Nhìn thấy người trước mắt lại trầm tư, Chiến Minh trong lòng thở dài. Ngày ấy Âu Dương Huyền Di đến, nói ra những lời châm ngòi ly gián, nghĩ đến quan hệ thân duyên của Âu Dương Huyền Di cùng Thiếu chủ, hẳn thật sự lo lắng Thiếu chủ lầm tin lời gièm pha. Nếu như vậy, chủ nhân sợ sẽ thất vọng đến cực điểm. Không nghĩ tới thiếu niên nhìn như nhu hòa này lại có ánh mắt sắc bén cùng suy nghĩ khôn khéo đến vậy, y chỉ nói: "Minh, người đa tâm rồi. Diệp Thiên Hàn một nam nhân như thế, sao lại có thể chấp nhất một nữ tử? Huống chi nếu thật muốn giết nàng, lại chỉ bằng 'mọi người khuyên bảo' có thể ngăn được sao? Âu Dương Huyền Di nói ngay từ đầu đã có sơ hở, ta sao có thể tin?" Hiểu rõ chủ tử như thế, lại tin nhiệm chủ tử, quả nhiên chủ tử không nhìn lầm người.

Sau ngày ấy, Âu Dương Huyền Di liền thường xuyên đến Đông Sương vấn an, thường xuyên nói vài chuyện trước kia của Âu Dương Huyền Huyền, thần sắc Thiếu chủ đối nàng cũng dần dịu đi, chỉ có một mặt xem thường cùng khinh miệt trong đôi mắt tím trong suốt, mới có thể nhìn ra y không hề có kiên nhẫn với người đến thăm. Chiến Minh không khỏi bội phục công phu y khống chế cảm xúc của y — khi còn ở vô lâm đại hội đã làm hấn tán thưởng không thôi, lại nào biết được, phân lạnh nhạt của hiện tại chính là kết quả của việc nhận hết tra tấn mà bệnh tim mang đến.

"Tiệm Nguyệt cùng Tiệm Tuyết cũng đến đây?" Diệp Tư Ngâm hơi nhú mào, lập tức lại ảm đạm cười, "Tiệm Nguyệt đến đây, vậy sắp xảy ra một hồi long trời lở đất rồi." Biết rõ tính tình e sợ cho thiên hạ bất loạn của sư phụ nhà mình, Diệp Tư Ngâm có chút bất đắc dĩ.

"Thiếu chủ." Chiến Minh chần chờ, không biết nên mở miệng thế nào. Dù sao, việc này cũng không phải là việc hấn nên xen vào.

Diệp Tư Ngâm nghi hoặc: "Sao vậy?"

"Đợi việc này chấm dứt, Thiếu chủ sẽ quay về Thục trung, hay là. . . . theo chủ nhân quay về Phù Ảnh Các?"

Diệp Tư Ngâm giật mình. Y vẫn chưa nghĩ đến chuyện này. Trước ngày rời đi Lâm An, y cùng Diệp Thiên Hàn có thể nói là chia tay không vui. Lúc đó Diệp Thiên Hàn mặc danh kỳ diệu tức giận vẫn mãi làm y thắc mắc, ngay cả trước khi chia tay cũng chưa gặp mặt. Y vốn tưởng rằng, rồi mọi chuyện sẽ vẫn giống ba năm trước đây, vô luận là Diệp Tư Ngâm nguyên bản, hay là Diệp Tư Ngâm có linh hồn Trầm Mộ, trong mắt Diệp Thiên Hàn hẳn, cũng đều là râu ria. Hẳn quý vị Phù Ảnh Các Các chủ, sao có thể chỉ để ý đến một tử tự. Nhưng tin tức Chiến Minh lại mang về nói nam nhân kia tự mình đến Tinh Châu thành! Y có chút kinh ngạc, càng nhiều là mê vọng — đối Diệp Thiên Hàn mà nói, y rốt cuộc là gì? Nói hẳn để ý y thì hẳn đối xử với y lại rất lạnh nhạt, cuối cùng còn bỏ mặc y rời đi cũng không một lời giã từ; nói hẳn không cần. thì theo cách Chiến Minh nói, hẳn đối y dung túng cùng sủng nịch, có thể nói là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Trong đôi mắt tím trong suốt tràn đầy nghi hoặc.

"Ta. Cũng không biết." Chiến Minh nhìn thiếu niên lại chìm vào mâu thuẫn của bản thân, có chút bất đắc dĩ. Hẳn cuối cùng đã hiểu, thiếu niên này không phải là không có tình với chủ tử, mà là, y căn bản không hiểu "Tình" là thứ gì, cũng vì vậy mới có thể nghi hoặc cùng mê vọng như thế a.

"Vô luận như thế nào, trước mắt cũng nên giải quyết cho xong việc này." Thật lâu sau, Diệp Tư Ngâm rốt cuộc mở miệng nói, "Chung canh này, mang đổ vào gốc mẫu đơn trước cửa phòng đi."

Trên bàn bày chính là bạch mao căn tuyết lê trừ phế thang (canh rễ tranh tuyết lê phổi heo) nửa canh giờ trước Âu Dương Huyền Di sai người đưa tới, dầu đã nguội lạnh, hương khí vẫn như cũ lan tỏa khắp nơi. Từ ngày ấy về sau, Âu Dương Huyền Di ngày ngày khiến người đưa tới một ít y phục, dược thiện, huân hương, mỗi một thứ đều quý báu vô cùng, lệnh mọi người trong Trần Sương Các nghi hoặc không thôi, thiếu niên nghe đồn là tù nhân này vì sao có thể được Các chủ cùng phu nhân khoản đãi cùng lễ ngộ như thế? Mà ngay cả thị vệ Tứ bên người Các chủ cũng tùy thị xung quanh.

Chiến Minh đổ thang quay về, có chút lo lắng nói: “Không biết nàng nhiều lần hạ mạn tính độc được trong y phục cùng thức ăn, rốt cuộc là muốn làm gì, Thiếu chủ vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Diệp Tư Ngâm gật đầu: “Độc tính của độc cần mặc dù không mạnh, nhưng là vô luận là sa sâm, hoặc là tuyết lê đều là những thứ có thể kích phát được tính, xem ra hạ độc chính là một kẻ có tâm tư kín đáo. Mà Âu Dương Huyền Di kia không thể có cái bản lĩnh đó, chỉ sợ đằng sau lưng nàng còn có người khác.”

“Thiếu chủ đừng quên, Âu Dương Huyền Di phía sau, còn có một Âu Dương thế gia.”

“Âu Dương thế gia?” Mắt tím nheo lại, để lộ ra tình tự khó hiểu, “Ta thật thật sự là đã quên. Đáng thương Âu Dương Huyền Huyền, lại trở thành vật hi sinh của cả một gia tộc.”

Nghe ra manh mối, Chiến Minh ngoài ý muốn nhìn Diệp Tư Ngâm — vẫn như cũ là gương mặt tuyết sắc lạnh nhạt, mắt tím trong suốt sáng ngời, nhưng bên trong đã ẩn lên một màu ám đỏ không thuộc về thiếu niên, nháy mắt, đã vô tung vô ảnh. Y. Không phải đến từ thời không ngàn năm sau sao? Theo lý mà nói, sẽ không để ý đến chuyện của Âu Dương Huyền Huyền, vì sao. Chiến Minh đột nhiên nghĩ đến một khả năng có thể tính đến, ánh mắt hoài nghi nhìn về thiếu niên, nề hà người nọ nói xong câu kia thì vẫn giữ im lặng, ngay cả ánh mắt cũng khôi phục lại vẻ tinh khiết ban đầu.

Chẳng lẽ đó là ảo giác?

Hôm sau.

“Các chủ, Phù Ảnh Các đệ thượng danh hàm muốn gặp Các chủ.”

Tiếng tiêu du dương bỗng nhiên dừng lại, Cố Thanh Giác nắm chặt huyết ngọc tiêu: “Người nói cái gì?”

“Hỏi Các chủ.”

“Cố Các chủ, mười năm không gặp, biệt lai vô dạng.” Thủ vệ kia chưa nói hết lời, bỗng đã ngã xuống đất, phía sau gã, nghiêng nhiên là một thân lam y của Phù Ảnh Các tổng quản Lăng Tiêu Thần.

“Cố Các chủ, mười năm không gặp, biệt lai vô dạng.” Lăng Tiêu Thần như trước một bộ thân nhiên tự đắc, chậm rãi đến gần đại môn chính sảnh, tựa như chỉ đến Trần Sương Các làm một vị khách bình thường — nếu có thể bỏ qua những thị vệ Trần Sương Các ngổn ngang nằm sau lưng hắn.

“Lăng Tiêu Thần! ?” Vừa liếc thấy người đến, Cố Thanh Giác trong lòng cũng đã trầm xuống — nam nhân mười năm trước hại gã thất bại trong gang tấc, Phù Ảnh Các tổng quản Lăng Tiêu Thần!

Lăng Tiêu Thần mỉm cười đứng trước cửa, nhìn Cố Thanh Giác cùng Âu Dương Lăng đối y một bộ đồ phòng, đột nhiên nhớ lại cái gì nói: “Thủ vệ Trần Sương Các xem ra cũng là loại không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như thế a, nhìn thấy khách nhân, thế nhưng chặn lại ngoài cửa. Tại hạ nhịn không mà được thay Cố Các chủ giáo huấn một phen. Chúc tổng quản này làm hơi lâu, đã thành thói quen.” Nói xong còn lộ vẻ bất đắc dĩ lắc đầu, như thể đang tự giễu.

Cố Thanh Giác thấy đối phương tự đắc, không khỏi nắm chặt huyết ngọc tiêu — gã vẫn nhớ rõ, ngày đó của mười năm trước, nam nhân này cũng như thế, đột nhiên từ sau Huyền Tự Cẩm bước ra, đi đến đứng bên người Diệp Thiên Hàn, lấy giọng điệu mười năm chưa từng đổi nói: “Tại hạ Phù Ảnh Các tổng quản Lăng Tiêu Thần, chủ tử nhà ta nguyên bản muốn thanh lý môn hộ, không nghĩ đến Trần Sương Các Các chủ lại đối đãi nhiệt tình đến thế, nguyện trợ giúp Phù Ảnh Các ta một tay. Tại hạ thay chủ tử tạ ơn ngài.” Thần sắc khinh miệt cũng hèn mọn đó đến tận giờ vẫn còn làm gã thường xuyên nhớ lại.

Trong lúc nhất thời cừu mới hận cũ nẩy lên trong lòng, khiến hai tròng mắt gã phấp phồng: “Ít nói nhảm! Người nếu đã đến đây, vậy Diệp Thiên Hàn ở đâu? !”

Lăng Tiêu Thần quỳ dị cười: ” Chủ tử nhà ta có chuyện quan trọng hơn phải làm. Nhưng thật ra Cổ Các chủ, đã nhiều ngày Phù Ảnh Các Thiếu chủ ta ở quý phủ làm phiền, có thể thỉnh y đi ra, tùy tại hạ trở về Lâm An không?”

Vừa dứt lời, một thanh âm thanh thúy khác đã vang lên từ sau lưng hắn: “Tiểu Tư nhà ta sẽ không cùng Diệp Thiên Hàn trở về Lâm An! Lần này là Trần Sương Các, ai dám nói tiếp theo sẽ không có kẻ nào lại muốn đổi Tiểu Tư mưu đồ gây rối!”

Hai người bước vào chính sảnh, một người tử y ngân phát, một người một thân huyền y như mực. Nhìn người đến một đầu tóc bạc, Cổ Thanh Giác không khỏi trờn lớn hai mắt, ngay cả Âu Dương Lăng đứng một bên không hiểu chuyện gì cũng kinh ngạc hít vào một hơi: “ ‘ Thánh thủ độc y ’ Hoa Tiệp Nguyệt!” Đáy lòng trào lên bất an ——”Thánh thủ độc y” thần long kiến thủ bất kiến vĩ, nghe đồn hàng năm ở Thực trung Khuynh Nguyệt Cốc thể những cũng đồng thời xuất hiện vào lúc này? ! Hắn cuối cùng vì chuyện gì mà đến? !

Bỗng dưng, Cổ Thanh Giác như thể bị đánh một đòn cảnh cáo —— gã sao lại có thể quên mất, Diệp Tư Ngâm kia không chỉ là Phù Ảnh Các Thiếu chủ, lại còn là đệ tử chân truyền của”Thánh thủ độc y”!

Không, không đúng. Gã không phải đã quên, mà là căn bản chưa từng tính người này vào kế hoạch của mình! Giam lỏng Diệp Tư Ngâm, chỉ báo cho Diệp Thiên Hàn đến cứu người, để có thể loại bỏ người đoạt thê tử gã hận thấu xương nhiều năm nay, liệu định của gã là lấy cá tính cuồng ngạo của Diệp Thiên Hàn, tuyệt sẽ không nhờ người khác giúp đỡ, nếu hắn muốn đến, nhất định sẽ đến một mình, còn nếu có thị vệ tùy tùng, gã cũng đã tính trước mà bắt giữ Chiến Minh, những người bên cạnh căn bản không đủ uy hiếp. Chỉ tiếc gã đã tính sai. gã một lòng muốn giết Diệp Thiên Hàn, chính vì thế đã mất đi sự bình tĩnh cẩn thận bình thường, nên xem nhẹ trường hợp “Thánh thủ độc y” Hoa Tiệp Nguyệt có thể trùng hợp cùng Diệp Thiên Hàn gặp mặt.

“Trần Sương Các? Hừ ~ không thể tưởng được hài tử của ‘ Thiết xích công phán ’ Cổ Nhân Hưng, lại chính là loại tiểu nhân dê tiện này. Tiểu tử, còn không giao Tiểu Tư nhà ta ra? ! Ái đồ của Hoa Tiệp Nguyệt ta là người ngươi có thể tùy ý bắt nhốt được sao! ?”

Cổ Thanh Giác chậm rãi lui đến chủ tọa ngồi xuống, nói: ” ‘ Độc y ’ nói không sai. Nhưng tại hạ vốn không phải muốn mạo phạm Diệp công tử, chỉ là việc bắt đắc dĩ, đợi ân ân oán oán giữa Trần Sương Các cùng Phù Ảnh Các kết thúc, tự nhiên sẽ mang Diệp công tử hoàn hảo không tổn hao gì trả cho Độc y. Về phần hôm nay, là ân oán của Cổ Thanh Giác ta cùng Diệp Thiên Hàn, tại hạ hy vọng Độc y cho ta một chút thể diện, không cần nhúng tay vào việc này.” Nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói đã thể hiện chút ý vị uy hiếp.

Hoa Tiệp Nguyệt không thể áp chế được cơn giận nữa, Hoa Tiệp Tuyết vừa thấy người yêu mất không chế, liền bước lên nói: “Không cần nhúng tay? Ái đồ của chúng ta không rõ nguyên nhân bị Trần Sương Các bắt nhốt gần năm ngày, không biết sinh tử, người bảo chúng ta sao có thể không nhúng tay?”

Cổ Thanh Giác nhất thời nghẹn lời.

Hết chính văn đệ nhập nhất chương

22. Chương 22

“Nhốt? Quý y sao có thể không phân biệt trắng đen như thế?” Mọi người đang giằng co, Âu Dương Huyền Di từ sau bình phong đi ra, đối Hoa Tiệp Tuyết nghiêm túc nói, “Chuyện năm đó, không cần nói thì trong lòng các vị đang ngồi đây cũng rất rõ ràng. Âu Dương gia đích xác đối tỷ tỷ cùng tiểu Ngâm rất vô tình, nhưng người làm tiểu di như ta, vẫn là nhận đứa ngoại sanh này. Tiểu Ngâm ở Trần Sương Các, giống như ở nhà. Vẫn tốt hơn ở lại Phù Ảnh Các nhận hết khi dễ cùng xem thường. Nhị vị là sư phụ của tiểu Ngâm, tất biết năm đó Diệp Thiên Hàn đối đãi với thân sinh hài tử của mình ra sao, loại người lãnh khốc vô tình như thế, nhị vị vẫn có thể yên tâm giao tiểu Ngâm cho hắn sao? Hai phu thê ta chỉ là mời tiểu Ngâm đến

làm khách, cũng là để ta có thể hảo hảo trông thấy ngoại sanh ta chưa một lần được gặp, nào biết đâu rằng đã bị Phù Ảnh Các bọn họ đổi trắng thay đen thành chúng ta bắt người? !”

Hoa Tiệm Nguyệt cùng Hoa Tiệm Tuyết im lặng nhìn nhau, trong mắt lại để lộ ra vẻ hoài nghi. Nghe nói Tiểu Tư khởi hành trở về Thục trung là cùng Diệp Thiên Hàn bất hòa. Chẳng lẽ thật sự là Diệp Thiên Hàn vẫn chưa hảo hảo đối đãi y?

Một bên Lăng Tiêu Thần lại như trước thản nhiên cười nói: “Nga? Thật là thế sao? Vậy là do tại hạ nhất thời hồ đồ, Cổ phu nhân là thiên kim của võ lâm minh chủ, tiểu di của Thiếu chủ nhà ta a.” Ánh mắt nghiêm lại, “Nhưng Âu Dương thế gia còn chưa từng công khai thừa nhận thân phận của Thiếu chủ, Cổ phu nhân có thể tự làm chủ được sao?”

Âu Dương Huyền Di đứng cạnh Cổ Thanh Giác, rõ ràng cảm nhận được cơn giận quanh thân phu quân, không khỏi toát ra bi thương. Khẽ cắn môi, trong mắt hơn một phần tàn nhẫn.

“Ta gả cho Cổ gia hơn mười năm, sớm không còn là người của Âu Dương gia. Phu quân nói cái gì, thì là cái đó. Huống hồ Tinh Châu thành cách Tô Châu ngàn dặm, nường gia, sớm cùng ta không quan hệ.” Âu Dương Huyền Di nói xong lộ ra vẻ ai oán, “Mặc kệ các người tin cũng tốt, không tin cũng thế. Tiểu Ngâm ở đây, được đôi xử như chủ tử. Ta cũng không nguyện tiểu Ngâm lại trở về trong tay kẻ vô tình vô nghĩa kia.”

Bên này mấy người đang giằng co, là mở đầu của bão tố mưa giông; bên kia, Diệp Tư Ngâm đang thản nhiên ngồi cạnh bàn đọc sách, là khẽ gõ quân cờ lạc đăng hoa. Nhưng, phân nhân nhả này rất nhanh đã bị đánh vỡ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, vài tên Hắc y nhân bỗng phá cửa sổ bay vào, mũi kiếm ánh hàn quang chỉ thẳng về phía hai người ngồi cạnh bàn.

Mà hai người lại sớm có chuẩn bị, từ lúc chúng lên vào trong viện thì đã phát hiện, nhưng không ngờ chúng cũng dám giữa ban ngày ban mặt trong Trần Sương Các ám sát —— Trần Sương Các phòng giữ mặc dù không nghiêm mật bằng Phù Ảnh Các, nhưng cũng không phải yếu đến mức có thể để một lượng lớn người vô thanh vô tức lên vào, những Hắc y nhân này, tất có nội ứng trong các.

Nghĩ như thế, Chiến Minh đã rút kiếm nghênh hướng địch nhân. Hắc y nhân võ công không phải nhất đẳng, tự nhiên không phải đối thủ của Chiến Minh, nề hà người ít không thể đánh lại đám đông, không thể chu toàn mọi phía, những kẻ đứng hai bên thừa lúc tiên phong đánh nhau với Chiến Minh, đánh úp Diệp Tư Ngâm đang ngồi cạnh bàn——thiếu niên này mới là mục tiêu của chúng, huống hồ, y võ công thấp kém, lúc này muốn giết y, dễ như trở bàn tay.

Đầu lĩnh Hắc y nhân nghĩ như thế, đi đến gần Diệp Tư Ngâm. Hàn quang chợt lóe, mũi kiếm đã đến trước ngực Diệp Tư Ngâm.

Hàng mi xinh đẹp của nhũ, Hắc y nhân chưa kịp phản ứng lại chuyện vừa xảy ra, thân thể đã bị nội lực cường đại đánh văng ra hơn một trượng, mạnh mẽ dội lên trụ ốc, “Phốc” ói ra khẩu huyết.

Hắc y nhân không thể tin nhìn thiếu niên đang đến gần: “Người. võ công của người.” Không có khả năng. Chủ tử rõ ràng nói với chúng Phù Ảnh Các Thiếu chủ công lực nông cạn. sao lại có thể.

“Là người phương nào sai sử người tới?” Đến gần Hắc y nhân, Diệp Tư Ngâm vì một cổ huyết tinh thoang thoang trong không khí mà nhũ mảy —— nói có chút buồn cười, tuy rằng từng là bác sĩ ngoại khoa hàng đầu, cơ hồ ngày ngày cùng dao phẫu thuật làm bạn, nhưng y vẫn không thể quen với mùi máu tươi.

Hắc y nhân cúi đầu lấy ống tay áo lau đi vết máu bên môi, bỗng nhiên nâng tay co lại, năm ngón tay thành lợi trảo hướng thẳng cổ Diệp Tư Ngâm. Diệp Tư Ngâm cả kinh, nhanh chóng bắt lấy cổ tay gã, mặc cho Hắc y nhân dùng sức thế nào, vẫn không thể giãy ra khỏi kiềm siết của y.

“Người. võ công của người.”

“Người nào sai sử người tới?” Diệp Tư Ngâm lại hỏi, một bên thuận tay nhặt thanh kiếm Hắc y nhân làm rơi lên, đột nhiên đâm tới một nhất, một tiếng rên rỉ, đâm trúng hai chân một tên hắc y nhân khác muốn

đánh lên từ phía sau.

Thấy Hắc y nhân vẫn không nói gì, mắt tím lóe lên, vươn tay dò xét vào ngực gã, lấy ra một khối lệnh tiễn, mặt trên rõ ràng khắc một con huyền vũ —— tộc huy của Âu Dương thế gia.

Mắt tím hiện lên sự minh bạch: “Là Âu Dương Huyền Di?”

Hắc y nhân giương mắt sợ hãi, lát sau cười lạnh nói: “Chỉ là một dã loại lại lịch bất minh, sao dám gọi thẳng tục danh của tiểu thư!?”

Bỗng dưng, mắt tím trong suốt bịt kín một tầng hàn ý. Diệp Tư Ngâm giương tay, nâng cầm đối phương lên, trên tay khẽ dùng sức, chỉ nghe một tiếng “Khách lạp”, cùng với tiếng kêu thảm thiết vang tận mây xanh của Hắc y nhân, sinh sinh tháo rời xương hàm dưới của đối phương.

Buông tay, Diệp Tư Ngâm không hề để ý đến Hắc y nhân thủ lĩnh, xoay người gia nhập chiến cuộc, chỉ chốc lát sau, liền đột phá đám Hắc y nhân đang vây công Chiến Minh.

“Thiếu chủ!”

“Vô phương, coi chừng!” Chấn đi một mặt hàn quang, Diệp Tư Ngâm ánh mắt thâm trầm nói. Số lượng Hắc y nhân vượt xa tưởng tượng của hai người, lại gần hai mươi tên đồng thời công kích. Hai đám không địch lại bốn tay, hai người đánh có chút cố sức.

Chúng Hắc y nhân gặp hai người sắp mệt, một gã trong đó nhân tiện nói: “Chủ tử phân phó, không thể giết tiểu tử kia! Phải dẫn người còn sống về!”

Tiến công mãnh liệt hơn, hai người ngăn cản không kịp, Chiến Minh trên người lại thêm không ít kiếm thương chảy máu.

Nhìn thấy tình thế chúng Hắc y nhân lại tiến công, mắt tím ánh lên vẻ không kiên nhẫn, ngón tay thon dài khẽ nhúc nhích —— nói thì chậm, nhưng diễn biến thì nhanh, toàn bộ Hắc y nhân trước mặt như gặp phải một đòn nghiêm trọng phi thân lùi ra sau, ba thước trường kiếm trong tay đều rơi xuống đất.

“Minh, người làm cho bốn tọa rất thất vọng.” Phía sau truyền đến thanh âm băng lãnh trầm thấp làm Diệp Tư Ngâm cả người chấn động —— là hắc đến?

Mùi Long Tiên Hương thoang thoang chậm rãi đến gần, mãi đến khi tới phía sau mình, Diệp Tư Ngâm chỉ thấy ngực một âm ầm đau —— nguyên tưởng rằng ngày ấy rời khỏi Phù Ảnh Các, sẽ không còn nghĩ thấy mùi Long Tiên Hương quen thuộc này nữa. dẫu đã sớm nhận được tin hắc sẽ đến, nhưng mãi đến khi hắc đến thật gần mình, y vẫn không thôi nghi hoặc, hắc sao lại ngàn dặm xa xôi đến Tinh Châu thành? Khi còn ở Phù Ảnh Các hắc ngày ngày đều xử lý công việc trong các, hiếm khi rỗi rảnh, hiện nay. Là trong các không có chuyện, hay là có ý buông sự vụ trong tay mà chạy đến đây? Vậy Tịch Nhan đâu? Thị thiếp của hắc mới sinh non không lâu, hắc có thể bỏ nàng lại một mình mà chạy đến đây sao?

Nhớ đến Tịch Nhan, liền nhớ lại tình cảnh ngày ấy y gặp nàng trong được phòng, từng câu từng chữ của nàng hiện lên thật rõ ràng, trong lòng càng thêm phiền muộn. Thu hồi kích độc trí mạng dùng để bảo vệ trong tay, Diệp Tư Ngâm chỉ đưa lưng về phía người tới bảo trì trầm mặc.

“Thuộc hạ bảo vệ bất lợi, thỉnh chủ nhân trách phạt.” Chiến Minh che vết kiếm thương trên tay phải quỳ một gối nói.

“Đừng tùy tiện trách cứ Minh. Hắc đã làm sai cái gì?” Diệp Tư Ngâm rút cục xoay người đối mặt Diệp Thiên Hàn kháng nghị nói. Người trước mắt vẫn không chút biến hóa, ánh mắt băng lãnh, khí thế ngạo nhân, lại không biết vì sao dung nhan khuynh thành kia ẩn hiện chút mỏi mệt.

“Hộ chủ bất lợi, đó là sai.” Diệp Thiên Hàn nhíu mày, lạnh lùng nói. Nhìn thấy người quát cường cùng mình đối nghịch, không khỏi thở dài trong lòng.

“Minh bị trọng thương, người làm chủ tử như ngươi chưa hỏi một tiếng đã chỉ trích, chẳng phải rất quá phận?” Diệp Tư Ngâm vì thái độ của hắc mà cảm thấy tức giận.

Nhìn mắt tím trong suốt cùng khuôn mặt gầy yếu, Diệp Thiên Hàn trong lòng bất đắc dĩ thở dài, thôi.

Túy Nguyệt, người nói cho dù bốn tọa có năng lực thế nào, cũng không thể kháng cự sự an bài của vận mệnh, lời này nay đã thành sự thật .

Khi mới gặp từng muốn giữ lấy, sau lại dần dần trở thành yêu thương. Sủng y, dung túng y, thay y suy nghĩ hết thấy, thậm chí cho phép y rời khỏi —— hắc Diệp Thiên Hàn đã dành hết số tình cảm không quá nhiều trong đời mình cho người trước mặt, thế nhưng y lại luôn dùng thái độ né tránh đáp trả hắc. Có lẽ là không hiểu, lại có lẽ là không muốn hiểu, cho nên lựa chọn rời đi. Nhưng hắc có tự tôn cùng kiêu ngạo của hắc – một người đứng trên mọi người, hắc không làm được chuyện tầm thường như mở miệng giữ y lại. Nếu y thật sự không hiểu, thì hắc mặc y rời đi.

Nguyên tưởng rằng vẫn có thể bảo trì lãnh khốc mà buông tay mặc y rời đi, kết quả lại là để tưởng niệm tra tấn thân tâm mình đến mỗi mảy may. Nghe được tin y bị bắt, sự tức giận cùng khủng hoảng đó chỉ sợ là tình tự duy nhất cả đời hắc có thể cảm nhận được. Hắc Diệp Thiên Hàn không tin thiên ý, nhưng lần này lại không thể không tin.

Gặp lại, nhìn thấy người so với khi rời đi lại gầy yếu hơn, là đau lòng, là không tha, càng nhiều lại là bất đắc dĩ. Vốn tưởng rằng đời này sẽ không yêu bất luận ai, cho dù đối người này có chút bất đồng, nhưng cũng sẽ không cưỡng cầu; nề hà, quả thật hết như lời Túy Nguyệt thiên ý không thể trái. Huống hồ, trong đôi mắt tím kia lại chứa đựng sự oán giận cùng lưu luyến mà có thể ngay cả chính bản thân y cũng không hiểu được kia. Thôi, nếu như thế, hắc sẽ không buông tay nữa, sẽ không dung túng y trốn tránh nữa.

Hết chính văn đệ nhập nhị chương

23. Chương 23

Đôi mắt tím xinh đẹp kia vẫn thâm thúy như cũ, không thể nhìn ra tận sâu bên trong nó rốt cuộc chứa đựng những gì, thế nhưng nó lại sắc bén đến mức có thể xuyên thấu lòng người. Bị ánh mắt sắc bén kia trừng đến mất tự nhiên, Diệp Tư Ngâm cúi đầu tránh đi, gương trang lạnh nhạt hỏi han: “Trong các vô sự? Vì sao lại đích thân đến Tinh Châu?” Kỳ thật y muốn hỏi “Tịch Nhan ra sao rồi .” , nhưng lời đến bên miệng lại nghẹn nơi yết hầu. Lưu tâm đến thế, đau lòng đến thế, rốt cuộc là vì sao? Diệp Tư Ngâm vẫn không hiểu. Y chỉ biết, nhìn đến nam nhân này, sẽ khiến y như thể lại trải nghiệm lần nữa tâm bệnh của kiếp trước, ngực thường co giật đốn đau.

Không chờ Diệp Tư Ngâm chỉnh trang lại tâm trạng, chỉ nghe thanh âm băng lãnh kia vang lên: “Đợi giải quyết chuyện này xong , theo bốn tọa trở về Lâm An.”

Diệp Tư Ngâm kinh ngạc quên cả nỗi phiền muộn trong lòng, bỗng dưng ngắc đầu: “Quay về Lâm An? Vì sao? !” Chuyện của Tịch Nhan, đã làm y như chạy trốn mà vội vã khởi hành, nhưng đó cũng là được nam nhân này ngầm đồng ý, vậy vì sao bây giờ lại đổi ý? Hắc rốt cuộc muốn làm gì?

“Hoa Tiệm Nguyệt Hoa Tiệm Tuyết đã ở đây, gặp họ rồi khởi hành.” Không để ý tới Diệp Tư Ngâm kinh ngạc, Diệp Thiên Hàn vẫn nói tiếp.

Diệp Tư Ngâm chán nản —— nam nhân này rõ ràng là xuyên tạc lời y nói mà! Y nói là nhớ Tiệm Tuyết cùng Tiệm Nguyệt, muốn về Thục trung Khuynh Nguyệt cốc, đó chỉ là nói cho Diệp Thiên Hàn hắc nghe, y muốn rời khỏi Lâm An, rời khỏi Phù Ảnh Các, tiếp tục trải qua cuộc sống nguyên lai của mình, mà không phải ý nói chỉ sẽ về gặp Tiệm Nguyệt cùng Tiệm Tuyết rồi lập tức trở về Lâm An. Hắc sao có thể. chỉ là không nghĩ đến, Tiệm Nguyệt cùng Tiệm Tuyết cũng sẽ đến đây, họ sao lại biết y đang ở Trần Thương Các?

Đang nghi hoặc, không chút phòng bị đã bị ôm ngang lấy, thân thể mất cân bằng, ngã vào lòng người nọ, hương khí xa xăm tựa như phát ra từ thân thể tiến vào khoang mũi, nghe tiếng người nọ vang lên bên tai: “Chuyện của Tịch Nhan, bốn tọa thiếu người một lời giải thích.”

Giải thích? Diệp Tư Ngâm đang muốn giãy ra nghe vậy ngược lại yên lặng, lạnh lùng nhìn hần: “Vì sao phải giải thích? Tịch Nhan là thị thiếp của người, mang thai là chuyện rất bình thường. Vốn là việc nên ăn mừng, chỉ tiếc.” Nhớ đến hài tử đã không còn tồn tại kia, trong lòng lại lướt qua một tia khoái cảm.”Huống chi.” Khóe môi gợi lên một mặt trào phúng, “Ngài căn bản không cần giải thích với ta bất cứ thứ gì a, phụ thân đại nhân.” Đột nhiên nhớ đến thân phận của khối thân thể này, Diệp Tư Ngâm như đùa giỡn mà nói với Diệp Thiên Hàn, lại không biết lời này chính là đang đùa giỡn với đối phương hay đùa giỡn với chính bản thân mình.

Nghe một tiếng”Phụ thân đại nhân” kia, gương mặt luôn đóng băng khê động —— quả nhiên vẫn chưa hiểu sao? Không rõ, nhưng vẫn lưu tâm. Cũng thế thôi. Chuyện tình cảm là không thể cưỡng cầu, nhưng người này rõ ràng đã động tình với hần mà lại không tự biết. Hần cũng không có kiên nhẫn đợi chờ, nhưng vì người trước mắt, hần nguyện ý chờ, chờ một ngày kia y hiểu được mọi thứ.

“Các chủ, hữu hộ pháp truyền thư, Viên Bùi đã vào mê trận.”

“Viên Bùi?” Diệp Tư Ngâm nhớ rõ tên này. Là vị lão giả ngày ấy trong rừng cùng Cố Thanh Giác vây công y. Cố Thanh Giác dám phái người đến Lâm An thừa dịp Diệp Thiên Hàn rời đi mà đột nhập vào?

“Nhận thức?” Diệp Thiên Hàn hất mi hỏi.

Diệp Tư Ngâm lắc đầu, lại gật đầu: “Ngày ấy trong rừng, người hạ mê dược ta tên Viên Bùi.”

Vừa dứt lời, hàn khí quanh thân Diệp Thiên Hàn lại nặng hơn vài phần, mắt tím thâm thúy hiện lên sát ý. Ấm vệ vừa tiến vào bẩm báo run lên, vẫn kiên trì nói: “Hữu hộ pháp hỏi Các chủ nên xử trí Viên Bùi cùng Tịch Nhan phụ nhân thế nào.”

“Giết.” Mang theo tức giận thanh âm băng lãnh tựa như toát ra từ địa ngục.

Ấm vệ lĩnh mệnh, biến mất trong viện.

Diệp Tư Ngâm nghi hoặc, khi nào Viên Bùi cùng Tịch Nhan có quan hệ? Chẳng lẽ. ?

“Nàng là nữ nhi của Viên Bùi.” Nhìn ra Diệp Tư Ngâm nghi hoặc, Diệp Thiên Hàn nói.

Diệp Tư Ngâm trầm nghĩ, quả thật là vậy.

Xem ra Viên Bùi là Huyền Tự Cẩm thứ hai. Hơn nữa cũng đã sớm bị nam nhân này nhìn thấu, cho nên mới để hữu hộ pháp ở lại trấn các, đóng cửa đánh chó. Cố Thanh Giác đồng thời đánh từ hai phía, dương đông kích tây, thủ đoạn sử dụng quả nhiên rất xảo diệu —— dự Viên Bùi có quan hệ thông gia với Diệp Thiên Hàn làm phản, cơ duyên xảo hợp bất y cùng Chiến Minh; lại cho Viên Bùi xâm nhập hổ huyết thám thính địch tình, nếu Viên Bùi gặp bất trắc, thì gã có thể lợi dụng con tin trong tay mà thoát thân, đích xác cao minh —— đó là nếu đối thủ mà gã gặp được không phải là nam nhân quân lâm thiên hạ trước mắt này.

Huống hồ, trong kế hoạch này cũng có quá nhiều lỗ hổng——chẳng hạn như Diệp Thiên Hàn một nam nhân lãnh tâm lãnh tình như vậy liệu có thể để ý đến một tử tử cùng một thuộc hạ hay không; hần liệu có rời đi Lâm An đến Tinh Châu thành hay không? Nhốt y, lại bỏ qua Tiệm Nguyệt cùng Tiệm Tuyết. Mà lỗ hổng lớn nhất không ngoài chính là thê tử của gã, Âu Dương Huyền Di.

Theo lý thuyết, Cố Thanh Giác không phải là loại người lỗ mãng, vì sao lại làm ra những việc lỗ mãng như thế? Đối địch với Diệp Thiên Hàn, Âu Dương Huyền Di liên tiếp hạ độc thậm chí phái người ám sát, cùng một hồi ngoài ý muốn của Âu Dương Huyền Huyền năm đó Hay là phỏng đoán hoang đường kia là sự thật? Cố Thanh Giác yêu thân mẫu của khối thân thể này. Âu Dương Huyền Huyền?

Diệp Tư Ngâm nghi hoặc.

Nhưng vô luận như thế nào, trước nên giải quyết chuyện hiện tại. Nên đi nơi nào, cũng nên chờ mọi thứ trôi qua rồi quyết định sau vậy.

Chính sảnh.

Cố Thanh Giác một bộ bình tĩnh, đối mặt với ba khách nhân không mời mà ngay cả gã cũng không nghĩ sẽ đến kia, huyết ngọc tiêu trong tay chậm rãi siết chặt, đáy lòng lại càng thêm bất an.

Liên lạc với Viên Bù, giam lỏng Diệp Tư Ngâm, nhốt Chiến Minh, dẫn Diệp Thiên Hàn đến Tinh Châu, để Viên Bù không chế Phù Ảnh Các — mọi chuyện đều tiến hành vạn phần thuận lợi. Quá mức thuận lợi.

Mười lăm năm trước, gã lần đầu tiên nghe cái tên “Diệp Thiên Hàn” này. Khi đó, cái tên “Cổ Thanh Giác” cũng đã bắt đầu truyền lưu trên giang hồ—trưởng tử của “Thiết xích công phán” Cổ Nhân Hưng, Tô Châu Cổ gia thiếu đương gia, chỉ bằng một thanh huyết ngọc tiêu đã thắng phần đông thiếu hiệp, là nhân tài kiệt xuất trong những người đồng lứa. Có thể nói hổ phụ vô khuyển tử, như có thêm thời gian, nhất định sẽ là hậu sinh khả úy.

Diệp Thiên Hàn năm ấy mười bốn tuổi, cùng như gã đã bại quần hùng, là người được cả giang hồ chú mục, nhưng hẳn lại nhận được sự đánh giá khác hẳn gã — thiên nhân chi tử, cuồng ngạo bất kham, không chính không tà; võ công như thực như mê, văn sở vị văn, khiến sở vị sở (nghe thấy thứ chưa từng nghe, nhìn thấy thứ chưa từng nhìn); chỉ mới mười bốn tuổi đã thành lập một “Phù Ảnh Các”, độc bá Lâm An thành, người này tất không phải là vật trong ao. Nếu người này tương trợ ma giáo tà phái, chấn chấn giang hồ sẽ nhắc lên một màn tình phong huyết vũ, nên võ lâm đồng đạo quyết định, nhân không phạm ta, ta không phạm nhân, để thiếu niên Các chủ cũng không cần vô cơ đối địch với các môn phái khác.

Mầm mống đối địch có lẽ đã được gieo xuống từ ngày đó.

Võ lâm đại hội năm ấy, Diệp Thiên Hàn đặc biệt tham dự, mặc dù khiến lòng người hoảng sợ, lại thủy chung không thấy hắn có động tác gì, ngay cả lộ diện cũng chưa từng. Tất cả hết thảy, đều do huyền y thị vệ bên người hắn — Chiến Minh đến thông tri.

Cổ Thanh Giác khổ chiến quần hùng, cuối cùng cùng võ lâm minh chủ Âu Dương đứng trên lôi đài. Thiếu niên mười bốn tuổi, cho dù lợi hại thế nào, cũng vô pháp thắng được nội công của tiền bối, thua dưới tay Âu Dương Chính, lại được Âu Dương Chính thưởng thức, đương trường muốn gả nữ nhi Âu Dương Huyền Di cho gã.

Nửa tháng sau, Cổ Thanh Giác tới cửa cầu hôn, lại xảo ngộ võ lâm đệ nhất mỹ nhân — Âu Dương Huyền Huyền vừa lúc có nhã hứng ở hoa viên đánh đàn. Từ xưa anh hùng nan quá mỹ nhân quan. Âu Dương Huyền Huyền dù do thứ thiếp sở sinh, nhưng lại ôn nhu hiền thực, có phong phạm của một tiểu thư khuê các, diễm danh mãn thiên hạ (tiếng thơm nổi tiếng thiên hạ), tất nhiên là so với một Âu Dương Huyền Di tướng mạo hơi bình thường, không quá xuất chúng càng làm cho người ta tâm động. Thiếu niên tâm từ đó rơi vào một phần mộ mang tên ái tình.

Cả gan cầu nhạc phụ đại nhân thay đổi hôn ước, nguyên tưởng rằng phải trải qua nhiều khó khăn mới có thể được chấp thuận, lại không ngờ, Âu Dương Chính lại cho phép — nhất thời hứng khởi đồng ý hôn phối làm ông tâm sinh hối hận. Tô Châu Cổ gia mặc dù cũng là danh môn vọng tộc, thủy chung cùng Âu Dương thế gia kém một khoảng. Nếu đó là ý nguyện của gã, vậy thì gả thứ nữ cho gã cũng tốt.

Nhưng, còn chưa đợi Âu Dương Chính tuyên bố hôn ước thay đổi, Âu Dương Huyền Huyền liền bị phát hiện nằm trong phòng Diệp Thiên Hàn lúc đó chưa quay về Lâm An, đang ở nhờ lại Âu Dương thế gia— hai người chỉ có cảm bị quần thân, bên trong lại hoàn toàn xích lõa.

Thét chói tai, hoảng sợ, một buổi sáng như ác mộng. Nguyên tưởng là do Diệp Thiên Hàn coi trọng mỹ mạo của Âu Dương Huyền Huyền tâm sinh gây rối, lại không ngờ thị nữ bên người Âu Dương Huyền Huyền khóc nói, là Âu Dương Huyền Huyền cho Diệp Thiên Hàn cùng bản thân hạ cương cường xuân được, chỉ cầu một đêm sương sớm nhân duyên, mà Âu Dương Huyền Huyền cũng đương trường thừa nhận

Kết quả mọi người đều biết. Âu Dương Huyền Huyền bị giam lỏng ở Phù Ảnh Các, mười tháng sau sinh một hài tử, hương tiêu ngọc vãn. Hài tử này tên “Diệp Tư Ngâm”, một tử tự chưa bao giờ được Diệp Thiên Hàn thừa nhận.

Âu Dương Huyền Di cuối cùng vẫn gả cho Cổ gia, trở thành chính thất của Cổ Thanh Giác, trong lúc Âu Dương thế gia đại náo động, lại cùng Cổ Thanh Giác sáng tạo một đoạn giai thoại tài tử giai nhân.

Ai cũng không biết, thậm chí là Âu Dương Chính biết Cổ Thanh Giác từng thích Âu Dương Huyền Huyền cũng không đoán được, Cổ Thanh Giác đã yêu Âu Dương Huyền Huyền cuồng si.

Sau đó năm năm, bằng vào lực lượng bản thân Cổ gia cùng Âu Dương thế gia, Cổ Thanh Giác ở Giang Nam sáng lập Trần Sương Các cùng Phù Ảnh Các địa vị ngang nhau, khắp nơi cùng Phù Ảnh Các đối nghịch, thế không giết Diệp Thiên Hàn không bỏ qua —— gã không tin, nữ tử dịu dàng ôn nhu kia sẽ làm ra cái việc dè tiện đó; gã hận, Diệp Thiên Hàn lãnh khốc vô tình lại đối đãi với nữ tử gã yêu thương như vậy.

Vài ba lần ám sát, thương chiến không dứt, Cổ Thanh Giác không thể tin gã lại hoàn bại trong tay Diệp Thiên Hàn——nam nhân kia thậm chí chưa bao giờ lộ diện! Như bóng ma ẩn trong bóng tối, nhìn gã lần lượt thất bại, phát ra tiếng cười nhạo làm kẻ khác run rẩy, “Diệp Thiên Hàn” ba chữ này, càng lúc càng làm gã hận thấu xương.

Chuyện của Huyền Tự Cẩm, rốt cục lệnh Cổ Thanh Giác gặp được nam nhân gã vô cùng muốn giết kia, đến cuối cũng lại bị cho biết, từ đầu đến cuối, âm mưu mà gã tự cho là đúng từ đầu đến cuối đều bị nam nhân kia khống chế, ngay cả Trần Sương Các, từ nay về sau ở Giang Nam không còn có thể yên ổn sinh sống. . . . Cho đến tận bây giờ.

Nam nhân cường đại lại vô tình đến đáng sợ kia, sao có thể dễ dàng cho gã đắc thủ như thế? ! Chẳng lẽ, lần này vẫn như cũ là cái bẫy của Diệp Thiên Hàn, gã sắp thất bại lần nữa sao? !

“Các chủ!” Trong giằng co, “Tứ” bỗng nhiên tự nội đường đi tới, vẻ mặt lo lắng nói: “Bẩm Các chủ, mới rồi một nam tử bạch y đã mang Diệp công tử đi !”

“Người nói cái gì? !” Cổ Thanh Giác không thể tin hỏi han, chén sứ trong tay vì nội lực chợt phóng thích mà nứt ra thành bột phấn. Một bên Âu Dương Huyền Di cũng kinh ngạc nhìn về phía “Tứ” người của phụ thân, cũng không thể thành công mang Diệp Tư Ngâm đi? !

Bỗng dưng, trong chính sảnh áp lực gia tăng mãnh liệt, cùng với hàn khí khiến người nghevien diện đến.

Lăng Tiêu Thần bỗng nhiên nghiêm mặt hướng ra cửa chính vái chào, cung kính nói: “Chủ tử, Thiếu chủ.”

Hết chính văn đệ nhập tam chương

24. Chương 24

“Nơi này là. . . . nơi nào?” Nhìn nham bích bốn phía, Diệp Tư Ngâm ngây người. Y chỉ nhớ rõ khi mọi người vừa bước vào chính sảnh, Cổ Thanh Giác đột nhiên một chưởng chụp nát án kỷ trong tay, nhất thời đất rung núi chuyển, trong cơn bối rối y chỉ nhìn thấy vẻ mặt ngoan tuyệt của Cổ Thanh Giác cùng biểu tình hoảng sợ của Chiến Minh sau lưng gã, đồng thời cũng nghe được tiếng thét kinh sợ chói tai của Âu Dương Huyền Di. Chỉ cảm thấy dưới chân mất điểm tựa, thân thể bắt đầu không ngừng rơi xuống —— một khắc đó, trong lòng vô cùng bối rối. Dưới tình thế cấp bách, y không biết mình đã bắt được góc áo của ai, chỉ là ngay sau đó liền cảm nhận được có người ôm lấy y.”Ngâm nhi, vận khí!” Thanh âm trầm thấp ổn trọng không chút kinh hoảng, đồng thời, mùi Long Tiên Hương quen thuộc kia cũng làm lý trí y trở lại, lập tức vận công đề khí. Mà bị gắt gao ôm lấy như vậy, cũng khiến y an tâm nhiều hơn trong quá trình rơi xuống không ngừng đó.

“. . . .” Diệp Thiên Hàn không nói, chỉ siết chặt tay lại, chặt chẽ hộ Diệp Tư Ngâm vào lòng mình. Vừa rồi lấy hấn tự thân công lực, thoát thân là dư dả; nhưng không kịp giữ chặt người bên cạnh. Khuôn mặt tuyệt sắc chợt lóe lên bất lực cùng kinh hoảng, làm trong lòng hấn cũng khẩn trương —— thế hấn mới biết, con người nhìn như kiên cường, lạnh nhạt như tuyết ấy nguyên lai cũng sẽ có lúc hiện ra biểu tình như thế.

“Xem ra đây là dưới lòng đất của Trần Sương Các. Không nghĩ tới Cổ Thanh Giác lại có thủ bút lớn đến vậy.” Hoa Tiệp Tuyết thần sắc ngưng trọng, “Nguyệt nhi, có mang theo Minh hương không?”

” Cổ Thanh Giác đáng ghét, cư nhiên dám dùng đến loại ám chiêu này!” Hoa Tiệp Nguyệt cảm hận oán trách, từ trong lòng lấy ra một bình dương chi bạch ngọc, ngã một ít bột phấn xuống đất. Chạm vào bụi đất, bột phấn nguyên bản vô sắc bắt đầu lập lòe lên ánh quỳnh quang. Đây là bột phấn do hấn sở chế để truy tung, trong bóng đêm có thể phát ra ánh sáng nhè nhẹ.

Bỗng nhiên, phía trước truyền đến tiếng bước chân, Diệp Tư Ngâm cả kinh, lập tức cảm nhận được lực đạo bên hông tăng lên, chỉ nghe bên tai vang lên thanh âm trầm thấp nói: “Là Tiêu Thần.”

Lăng Tiêu Thần đến gần trước mặt mọi người nói: “Chủ tử, phía trước.” Không biết vì sao chân chờ làm mọi người cảnh giác, “Thỉnh chủ tử cùng Thiếu chủ tự mình đến xem vậy.”

Mọi người nghi hoặc, nhưng thấy Lăng Tiêu Thần vẫn không chút tổn hao trở về, nói vậy phía trước không có nguy hiểm. Nhưng không biết đã thấy được thứ gì, lại có thể làm Lăng Tiêu Thần luôn trấn định tự nhiên áp a áp ứng.

Một hàng người đi về phía trước, ven đường không ngừng rải xuống minh hương, nếu đến lúc đó bị lạc phương hướng, ít nhất vẫn có thể trở lại vị trí ban đầu.

Càng đi về trước, không khí càng lạnh. Giữa đông, mấy chục thước dưới dưới nền đất đáng lý phải ấm áp hơn so với bên trên, nhưng vì sao lại lạnh đến thế? Diệp Tư Ngâm nắm chặt áo khoác, lập tức cảm nhận được một dòng khí ấm từ bên hông chảy dọc toàn thân, chốc lát sau cả người nhanh chóng ấm lại. Nghiêng đầu, nhìn người bên cạnh đang ôm mình, lại phát hiện hắn chỉ nhìn về phía trước, mắt tím bỗng mờ mịt không rõ. Đành cúi đầu, thấp giọng nói: “Cám ơn.” “. Không cần.” Nghe được thanh âm quen thuộc bằng lãnh trầm thấp, lại không biết vì sao trong lòng phút chốc lại ấm áp đến vậy.

Con đường hắc ám tựa như không có điểm cuối, chỉ tiếng bước chân cùng quần áo ma sát sàn sạt của năm người, vang vọng trong con đường sâu thẳm, có chút âm u đáng sợ. Hoa Tiệm Nguyệt không tự giác tựa vào người Hoa Tiệm Tuyết, tình nhân ôn nhu sẵn sàng cầm tay, một tay kia tiếp lấy bình dương chỉ bạch ngọc trong tay hắn, tiếp tục rải Minh hương xuống đất.

Không biết đi bao lâu, phía trước bỗng nhiên có ánh sáng. Mọi người trong lòng chấn động, chẳng lẽ là lối ra? Không, không đúng. Cổ Thanh Giác hao tổn tâm cơ dẫn họ vào lòng đất, sao có thể dễ dàng để họ tìm được lối ra như vậy chứ? Như vậy, không biết ánh sáng nhạt phía trước chứa đựng huyền cơ, hoặc nên nói, là nguy cơ gì.

Ánh sáng nhạt càng ngày càng sáng, đến cuối cùng, sáng tỏ như ban ngày. Bỗng dưng nền đất dưới chân cứng chắc khác hẳn so với nền đất mềm dẻo lúc này, mọi người không hẹn mà cùng hít một ngụm lãnh khí — phía cuối, là một băng thất thật lớn!

Trong gian băng thất, có giường, có bàn, thiết trí đầy đủ, dường như là một gian phòng ngủ bình thường! Mọi người đi vào trong, tuần tra bốn phía. Trừ bỏ giường, ghế, còn lại chính là vách tường bốn phía, khung đỉnh đều là hàn băng không tan theo năm tháng!

“Trời ạ! Đây là.” Bỗng nhiên, Hoa Tiệm Nguyệt đi tới băng thất phát ra một tiếng thét kinh hãi, kinh ngạc không thể nói gì. Hoa Tiệm Tuyết bước nhanh lên, bỗng dưng trừng lớn hai mắt.

Diệp Thiên Hàn nắm tay Diệp Tư Ngâm đến gần, đợi thấy rõ là vật gì, Diệp Tư Ngâm cũng sờ — chính giữa băng thất to lớn, có một băng trũng (phần mộ bằng băng) ngang bảy thước, cao ba thước. Nhìn gần mới phát hiện, nguyên lai đó là một băng quan (quan tài bằng băng) được điêu khắc tinh mỹ!

Người trong băng quan, một thân thanh sắc y sam hoa quý tinh mỹ, hai tay để trước ngực, mi tâm có một nốt chu sa lệnh khuôn mặt tuyệt thế kia hơn một phần rực rỡ chói mắt; một mái tóc thật dày tản mát ra hai bên, cho thấy đây là một thiếu nữ chưa xuất giá.

Mấy con người không hẹn mà cùng nhìn về phía Diệp Thiên Hàn, người được mọi người chú mục lại không nói lấy một lời, trên mặt chưa hiện chút cảm xúc, ngay cả torng mắt tím đều là bình tĩnh không gợn sóng.

“Diệp Các chủ, này.” Hoa Tiệm Tuyết chần chờ suy nghĩ hồi, rồi lại không biết nên mở miệng thế nào. Vô lâm truyền thuyết, năm đó Âu Dương Huyền Huyền khó sinh qua đời, liền bị Diệp Thiên Hàn vô tình tùy ý táng ở tại bãi tha ma. Mà nay họ lại gặp được di thể của nhân gian tuyệt sắc vô lâm đệ nhất mỹ nhân được truyền tụng, sau lại bị vô số người thóa mạ!

“Hai vị nghi hoặc cũng rất hợp lý.” Lăng Tiêu Thần đối Hoa Tiệm Tuyết cùng Hoa Tiệm Nguyệt nói, “Năm đó, Âu Dương tiểu thư khó sinh qua đời, vốn có ba ngày tiến hành pháp sự mới hạ táng, nhưng ngày thứ hai Cổ Thanh Giác liền thần không biết quỷ không hay đánh cắp di thể Âu Dương tiểu thư. Chúng ta đều nghĩ gã muốn hảo hảo an táng Âu Dương tiểu thư, lại không ngờ tới.” Lăng Tiêu Thần nhìn quanh

bốn phía, lại nhìn xem nữ tử trong băng quan, có chút cảm khái thán một hơi, “Xem ra, Cố Thanh Giác quả thật là yêu Âu Dương tiểu thư vô cùng sâu sắc a, năm đó nếu không có xảy ra chuyện kia, hẳn gã sẽ nói với Âu Dương Chính không cưới Âu Dương Huyền Di, mà cưới Âu Dương tiểu thư.”

Diệp Tư Ngâm nghe thấy lời ấy trong lòng lại trầm mặc. Quả nhiên như y sở liệu, người Cố Thanh Giác yêu lại là Âu Dương Huyền Huyền.

“Thì ra là thế.” Hoa Tiệm Nguyệt lẩm bẩm nói, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì lớn tiếng nói, “Không đúng! Không phải nói Diệp Thiên Hàn để Âu Dương Huyền Huyền tại thiên viện mặc cho nàng tự sinh tự diệt sao? Sao lại có thế.”

“Ngu xuẩn.” Diệp Thiên Hàn vẫn chưa từng mở miệng lạnh lùng ngắt lời Hoa Tiệm Nguyệt, “Được không phải do nàng hạ.”

Lời này vừa nói ra, mọi người gồm cả Lăng Tiêu Thần đều ngây ngẩn cả người. Ý tứ của hắn. Ý tứ của hắn là

Mắt tím thâm thúy bỗng nhiên như một mũi tên sắc bén bắn về phía người trong lòng ngực Hoa Tiệm Tuyết, Hoa Tiệm Nguyệt không hề đề phòng bị đôi mắt lãnh khốc vô tình của hắn dọa cả kinh, lại không nghĩ rằng lời kế tiếp của Diệp Thiên Hàn càng làm cho hắn sợ hãi hơn —— ‘Thánh thủ độc y’ mà ngay cả độc do mình sở chế giao cho ai cũng không biết sao? !”

Hoa Tiệm Nguyệt trừng lớn mắt, hiển nhiên không biết đối phương đang nói cái gì. Nhưng Hoa Tiệm Tuyết chợt nhắm mi, chần chờ nói: “Diệp Các chủ nói. Chẳng lẽ là. Tình lệ? ”

“Hừ, cuối cùng còn chút trí nhớ.” Bạc thần sâu kín cong lên, lộ ra một mặt trào phúng.

“Tình lệ?” Hoa Tiệm Nguyệt lẳng lẳng lặp lại, “Tình lệ. Sư huynh, đó là chúng ta.”

Diệp Tư Ngâm vừa rồi cũng là đầu đầy mờ mịt, hiện tại lại đã hiểu được. Nguyên lai năm đó cương cường xuân được, là xuất phát từ tay vị sư phụ hồ đồ ngày của mình.

Hoa Tiệm Nguyệt rốt cuộc nhớ tới cái được danh xa lạ mà quen thuộc đó, cả kinh không nói nên lời —— năm đó, vì giúp chuyện phòng the của hai người thêm thuận lợi, hắn liền muốn chế ra một loại dược vật hiệu quả tuyệt hảo, mang một tí xú tác dụng thúc giục tình, mà Tình lệ, đó là thất bại phẩm của loại này dược vật —— vô luận nam nữ, chỉ cần ăn vào Tình lệ, một khắc sau, sẽ bị dục hỏa đốt người, khó kìm lòng nổi, chỉ có một đêm xuân tiêu mới có thể giải trừ dược tính —— mà thất bại phẩm này, nếu không có tác dụng với mình, Hoa Tiệm Nguyệt liền thuận nước gióng thuyền, bán cho một vị nữ tử tới cửa xin thuốc —— mà nàng kia lại là.

“Âu Dương Huyền Di. Nguyên lai kẻ đơn lại là Âu Dương Huyền Di!” Hoa Tiệm Tuyết một câu nói ra suy nghĩ trong lòng Hoa Tiệm Nguyệt, “Diệp Các chủ làm thế nào biết được? !”

“.” Diệp Thiên Hàn không nói, chỉ ôm chặt người đang run nhẹ trong lòng ngực —— chuyện này là sao?

Trong lòng Diệp Tư Ngâm suy nghĩ hoàn toàn không phải là lời nói của Hoa Tiệm Nguyệt Hoa Tiệm Tuyết, y là không thể tưởng được, người kẻ đơn, là Âu Dương Huyền Di —— vì sao? Nguyên tưởng rằng lấy mãn tính độc dược muốn độc hại y, cho sát thủ của Âu Dương gia đến, đều là vì nương gia của nàng, Âu Dương thể gia; chưa bao giờ nghĩ tới, nguyên nhân hết thảy là vì Cố Thanh Giác —— Âu Dương Huyền Di vô cùng yêu Cố Thanh Giác, lại không ngờ Cố Thanh Giác vì tỷ tỷ của mình mà đi tình biệt luyến, bởi vậy nàng lợi dụng thủ đoạn ngoan độc đối phó thân tỷ tỷ, hại thân tỷ tỷ mang tiếng xấu vô sỉ trên lưng, hổ thẹn bêu danh gia tộc, hại nàng chưa cưới đã mang thai, hại nàng bị cô độc nhốt tại thiên viện, vì sinh sản mà hương tiêu ngọc vẫn. Cuối cùng ngay cả ngoại sanh có huyết thống chí thân cũng không buông tha. Vì sao? Mà Cố Thanh Giác kia, yêu Âu Dương Huyền Huyền, rồi lại vì lợi ích của gia tộc mà cưới Âu Dương Huyền Di; cưới nàng, lại không yêu nàng, hơn thế còn vì cái chết của Âu Dương Huyền Huyền kiến tạo một công trình khổng lồ như thế, hơn mười năm cùng Phù Ảnh Các đối địch, hao hết tâm lực. chuyện này lại là vì sao? ! Vì cái gọi là yêu sao?

Kiếp trước cha mẹ y, phi thường ân ái, kết hôn gần ba mươi năm y mới đến thế giới này, tình như keo sơn. Vợ chồng hai người chưa bao giờ vì đứa con từ nhỏ mang tâm tật như y mà cãi nhau, ngược lại càng thêm

cứng chiều y, tựa như muốn mang hết thảy những thứ quý giá trên thế giới đến trước mặt y. Nhưng y biết, tổ mẫu từ ngày y sinh ra, vẫn luôn thúc giục hai vợ chồng ly hôn, để phụ thân tìm một người vợ khác, sinh một đứa con kiện toàn. Nề hà phụ thân thủy chung không đáp ứng, thế cùng mẫu thân sống chung suốt đời, mặc cho tổ mẫu tức giận thế nào, mười mấy năm trôi qua, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Yêu, không phải hẳn nên giống như họ, tốt đẹp mà khiến người ta xúc động thế sao? Vì sao Cố Thanh Giác cùng Âu Dương Huyền Di lại biến một thứ nguyên bản tốt đẹp thành thứ mà ai cũng sợ hãi như vậy! Y không thể lý giải, cũng không hiểu nổi.

Trong lòng phiếm lạnh, lệnh toàn thân cũng dần dần lạnh xuống, không tự giác đến gần nơi phát ra ấm áp, lại bỗng nhiên phản ứng, ấm áp này, là vòng tay ôm ấp của Diệp Thiên Hàn. Mà đôi mắt tím trước nay sâu không thấy đáy, lạnh lùng vô tình, ánh lên một tia lo lắng y chưa từng gặp —— y trong lòng nam nhân này, rốt cuộc là gì đây?

“Nơi này rất lạnh, không biết phía trước còn có nguy cơ gì. Chúng ta tốt hơn nên đi mau, có nghi vấn gì ra ngoài rồi nói cũng chưa muộn.” Lăng Tiêu Thần thấy chủ tử không nói, lại thấy chủ tử ôm chặt Thiếu chủ, liền biết chủ tử đau lòng Thiếu chủ thân thể yếu đuối, liền đề nghị.

Hoa Tiệm Tuyết cùng Hoa Tiệm Nguyệt gật đầu: “Đúng.”

Đi ra ngoài. rồi nói tiếp sao? Diệp Tư Ngâm thu hồi ánh mắt, nhìn về cửa động trước mắt, trong lòng nói: sau khi rời khỏi đây, nhất định phải hỏi hẳn cho rõ mới được.

Hết chính văn đề nhập tứ chương

25. Chương 25

Cuối băng thất, là một lượt ba cửa động, lại không hề có dấu hiệu gì. Nếu chọn sai đường, chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Đến đây mọi người nhất thời không biết nên lựa chọn thế nào.

“Không bằng như vậy.” Lăng Tiêu Thần nói, “Bình phân ba đường. Chủ tử cùng Thiếu chủ đi cửa động bên trái, hai vị đi cửa chính giữa, thuộc hạ đi phía bên phải. Nửa canh giờ sau, vô luận ra sao đều phải về nơi đây, sau đó quyết định tiếp.”

“Chuyện tới giờ cũng chẳng còn phương pháp nào, vậy làm theo lời Lăng tổng quản đi.” Hoa Tiệm Tuyết gật đầu tán thành, một bên tiếp nhận hai dược bình từ trong tay Hoa Tiệm Nguyệt, “Trong đó là Minh hương, cách dùng tin tưởng các người đã biết.”

Tiếp nhận bình dương chi bạch ngọc, Diệp Tư Ngâm lấy hà bao trong lòng, mở ra, đổ năm viên thuốc màu đỏ xuống tay, đưa tới trước mặt mọi người: “Ăn nó. Ta đã điều chỉnh phương thuốc này, hiện tại đã không còn lo tác dụng phụ.” Hoa Tiệm Nguyệt trừng lớn mắt, nhất thời kích động: “Tiểu Tư. Đây là!”

“Ăn, là Tô hợp hàm hương hoàn.” Diệp Tư Ngâm gật gật đầu, đối sư phụ mình mỉm cười, “Tiệm Nguyệt, ta trước người một bước rồi sao?”

Hoa Tiệm Nguyệt nhận một viên thuốc, ngửi ngửi, liền lập tức ngửa đầu nuốt vào: “Đúng vậy. Không nghĩ tới ta lần đầu tiên thu đồ đệ để lại thu được một người lợi hại như vậy. Ăn? Cư nhiên là mẫu đơn. ?” Tô hợp hàm hương hoàn là một loại thánh dược chữa thương khư độc Hoa Tiệm Nguyệt một mực nghiên cứu. Ăn vào Tô hợp hàm hương hoàn, trong vòng hai canh giờ có thể bách độc bất xâm, ngay cả thương thể cũng sẽ rất nhanh khép lại. Nhưng dược này thủy chung không thể luyện thành, những viên thuốc hẳn chế trước nay, dùng xong, tuy rằng trong hai cái canh giờ đạt được hiệu quả chữa thương khư độc, nhưng một khi dược hiệu qua, thương thể sẽ tái phát, hơn nữa còn có nguy cơ bị độc tính xâm nhập. Hẳn không ngờ Diệp Tư Ngâm đã có thể chế thành công nó.

“Ăn. Mấy ngày nay Âu Dương Huyền Di vẫn mang cho ta bổ thang độc cần, ta toàn bộ nuốt cho chu mẫu đơn trước cửa viện. Rồi lấy chu mẫu đơn ấy làm dược.” Diệp Tư Ngâm một bên giải thích một bên đưa

viên thuốc cho mọi người, cũng vì vậy mà xem nhẹ nam nhân bên người khi nghe được hai chữ “Độc cần” mắt tím chợt chuyển lạnh.

“Độc cần cùng mẫu đơn?” Hoa Tiệm Nguyệt trên mặt hiện ra thần sắc ngạc nhiên, “Tiểu Tư, sao người lại nghĩ ra được? !”

Mẫu đơn, trị nóng lạnh, trúng gió động kinh, co giật, kinh giãn tà khí, trừ chứng kiên ứ huyết lưu xá tràng dạ dày, an ngũ tạng, chữa nhọt loét; độc cần, tuy là kịch độc, nhưng có thể làm tê liệt thần kinh, ức chế diên tuỷ(*), củng cố hiệu dụng của Tô hợp hàm hương.

(*)Một bộ phận của não sau, phần trên nối với cầu não, phần dưới nối với tuỷ sống. Diên tuỷ là đầu mối của dây thần kinh lưỡi yết hầu, thần kinh mê tẩu, thần kinh dưới lưỡi.... Trong diên tuỷ có trung khu tuần hoàn và hô hấp, chủ quản hô hấp, tuần hoàn máu và tiết nước bọt.

“Bất quá là gặp may thôi.” Diệp Tư Ngâm khinh miêu đạm tả nói, lập tức thần sắc ngưng trọng, “Chúng ta đi thôi. Nhất định vô luận như thế nào, đều phải bình an trở lại nơi đây.”

Hoa Tiệm Tuyết Hoa Tiệm Nguyệt cùng với Lăng Tiêu Thần trước sau đi vào, chỉ chốc lát sau đã không thấy bóng người.

Diệp Tư Ngâm nhìn về phía nam nhân bên cạnh vẫn chưa từng mở miệng, muốn nói chúng ta cũng nên xuất phát, lại bỗng nhiên giật mình—— y không biết nên xưng hô hần thế nào. Mà Diệp Thiên Hàn lại chỉ nhìn y mà không nói, như đang đợi y mở miệng.

“Danh, hoặc phụ thân.” Trong đầu bỗng nhiên hiện lên lời nói lúc trước của hần, chần chờ hồi lâu, rốt cục mở miệng: “. Hàn, chúng ta cũng đi thôi.”

Mắt tím thâm thúy nhìn người trong lòng không được tự nhiên, ánh mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn, càng nhiều là ôn nhu —— xưng hô thân mật như thế, có phải hay không đại biểu trong tiềm thức y đã tiếp nhận hần rồi?

Ra băng thất, lại là một đường tối đen như mực. Diệp Tư Ngâm một bên rải trà hương, một bên cảnh giác nhìn dưới chân, tuy rằng cơ hồ thấy không rõ cái gì.

Hai người đi ước nửa khắc, ánh sáng của băng thất đã hoàn toàn không còn nhìn thấy, chỉ có Minh hương trong bóng đêm ỉn ỉn lóe lên ánh sáng nhàn nhạt. Đất dưới chân dần dần trở nên lầy lội, khi đạp lên lại rất mềm, không rõ lắm, tựa hồ tùy thời đều có thể rơi xuống. Trong động dần dần xuất hiện tiếng giọt nước rơi “Tí tách” “Tí tách” —— đỉnh đầu có thạch nhũ đảo huyền (thạch nhũ hướng mũi nhọn xuống phía dưới)! Tâm Diệp Tư Ngâm chợt thất lại. Bỗng nhiên, người đi phía trước dừng cước bộ.

“Hàn?” Diệp Tư Ngâm lên tiếng hỏi.

“Không nên đi về trước.” Trong bóng đêm, thanh âm nguyên bản lạnh ngạnh vô tình không biết vì sao có lại hơn vài phần ấm áp, “Trở về thôi.”

Diệp Tư Ngâm trong lòng nghi hoặc, nhưng không nghi ngờ gì. Dù sao đối phương chính là Diệp Thiên Hàn, đang định xoay người đi, thành linh lại bị kéo vào vòng tay quen thuộc: “Cẩn thận.” Diệp Tư Ngâm không giãy dụa, tùy ý hần ôm mình —— có giãy giụa cũng chẳng được gì, huống hồ trong động đích xác nguy hiểm rất lớn. Hơn nữa, thân thể y hần khí quá nặng, mà vòng tay của Diệp Thiên Hàn quả thật rất ấm áp.

Hai người xoay người chậm rãi trở về. Mà vừa rồi chỗ dừng lại Diệp Thiên Hàn, lẳng lẳng nằm một cái xương đùi không biết đã tồn tại từ khi nào—— mà phía sau cái xương ấy, rõ ràng là hơn mười bộ bạch cốt của nam tử trưởng thành!

“Gió?” Một trận gió nhẹ ngênh diện mà đến, hần khí hỗn loạn không thể xem thường——trong thông đạo ngầm bị bịt kín này, sao lại có gió? ! Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong chớp mắt, đã có mấy đạo hàn quang xuất hiện ở trước mắt —— đoàn tiên màu bạc phá không bay đến, dày đặc như lông trâu. Hơn nữa lại ngắn vô cùng, căn bản không thể lác mình né tránh ——

“Hàn, không cần dùng nội lực!” Diệp Tư Ngâm bỗng nhiên quát to. Nhưng đã không còn kịp, nội công hộ thể như thủy triều trút xuống, trong phút chốc thông khắp nội đạo —— thiên địa lại lại một lần nữa chấn

động!

“Sao lại thế này? !” Hoa Tiệm Nguyệt bị chấn động thành linh xảy ra làm hoảng sợ, lắc mình ngã vào lòng tình nhân, “Sư huynh. Tiểu Tư hân.”

“Không có việc gì không có việc gì. Tiểu Tư đi chung với Diệp Các chủ, hơn nữa chính y cũng có thể bảo hộ bản thân, đừng lo lắng.” Hoa Tiệm Tuyết ôm chặt người trong lòng ngực, an ủi hôn lên môi hân, né tránh độc tiễn thường bắn ra từ phía vách tường.

Bên này, Diệp Tư Ngâm ngẩng đầu nhìn khung đỉnh, bất đắc dĩ thở dài: “Cổ Thanh Giác cố ý muốn người ta chôn cùng Âu Dương Huyền Huyền.” Vừa rồi nhìn thấy thạch nhũ, y liền biết thông đạo kia có huyền cơ, nề hà Diệp Thiên Hàn ra tay quá nhanh, làm y ngăn trở không kịp — mà tình huống này y cũng vô pháp ngăn trở, dù sao Cổ Thanh Giác chỉ cho họ hai con đường: bị đoàn tiễn dày đặc bắn thành cái sàng, hoặc là dùng nội lực ngăn cản đoàn tiễn, hủy hoại thông đạo, rơi xuống huyết động càng sâu hơn — vách huyết dựng đứng, không thấy chút kẽ hở, trong huyết nhiều chung nhũ, ngưng tụ buông xuống từ trên cao, phía ngọn là băng tuyết, tan thành những giọt nước nhỏ nhiều xuống, tí tách không ngừng — nếu y đoán không sai, nơi đây là Cổ Phong động, du lam thắng địa ngàn năm sau của Tinh Châu — một hang động Karst (động được cấu tạo từ đá vôi, hoặc nham thạch) sâu thẳm khúc chiết mà tú lệ. Tuy nhiên giờ này khắc này, nơi đây lại tương đương với tuyết cảnh. Bất luận họ lúc này không biết đang ở nơi nào của hang động, thì nơi này lúc nào cũng sẽ có nguy cơ bị sụp xuống, trong bóng đêm vươn tay không thấy năm ngón, họ ngay cả hành tẩu còn khó khăn. Thật là cực cho Cổ Thanh Giác, có thể dự đoán trước để biến địa chất được thiên nhiên ưu đãi này thành cạm bẫy.

“Có bị thương?” Cánh tay bên hông nắm thật chặt, thanh âm trầm thấp có chút khác biệt đồng thường lệ — là hân quá mức khinh địch, thế nhưng làm cho người này ngay khi ở bên mình còn gặp nguy hiểm. Một loại tình tự tên “Tự trách” lần đầu tiên lan tràn khôn cùng trong lòng.

Diệp Tư Ngâm trong lòng hân lắc đầu: “Không bị thương. Chỉ là chúng ta không thể trở về tụ họp với họ rồi.” Nếu ba con đường có một cái là đường ra, thì khẳng định không phải là cái bọn họ đã đi.

“Vô phương.” Diệp Thiên Hàn nói. Hân đã nghe thấy tiếng nước chảy — có tiếng nước chảy, thì nghĩa là sẽ có đường ra.

Thanh âm trầm tĩnh cùng vòng tay ấm áp làm Diệp Tư Ngâm cảm thấy an tâm lạ kỳ — tựa hồ vô luận xảy ra chuyện gì, chỉ cần có nam nhân này bên cạnh, hết thấy đều có thể hóa dữ thành an.

Tuy rằng cùng Tiệm Nguyệt Tiệm Tuyết ở chung, trong lòng cũng bình yên, nhưng vẫn có một loại cảm giác trống trải. Nhìn thấy Tiệm Nguyệt cùng Tiệm Tuyết thân thiết với nhau, Diệp Tư Ngâm thủy chung thấy chính mình là ngoại nhân, không thuộc về Khuynh Nguyệt Cốc mà Tiệm Tuyết vì Tiệm Nguyệt thiết trí, cũng không thuộc về thời không này. Nhưng, ở Phù Ảnh Các hơn ba tháng, đôi lúc y đã gần như quên mất thân thế dị thường của mình. Mỗi ngày cùng Diệp Thiên Hàn đi luyện tập Hàn Liễm quyết; cùng hân ngồi trong thư phòng đọc sách, chơi cờ; cùng hân dùng bữa — tựa như y thuộc về nơi ấy vậy, đến khi Tịch Nhan xuất hiện. đến khi Tịch Nhan xuất hiện, khiến y nghĩ một đoạn thời gian tốt đẹp kia đều là ảo giác.

Nhưng, Diệp Tư Ngâm chưa bao giờ nghĩ tới, đồng dạng đều khuyết thiếu cảm giác ‘thuộc về nơi đó’, vì sao y tình nguyện trở lại Khuynh Nguyệt cốc, cũng không nguyện ý ở lại Phù Ảnh Các?

“Ở đây sao?” Diệp Thiên Hàn bỗng nhiên dừng cước bộ, tiếp sau Diệp Tư Ngâm liền nghe được tiếng nước chảy rõ ràng — rốt cuộc tìm được dòng nước.

Diệp Thiên Hàn không trả lời, chỉ vươn tay, một vật gì đó thoát khỏi dòng nước, bay vào tay hân, một lát, liền bị ném xuống đất. Như thể lặp lại vài lần, Diệp Tư Ngâm cuối cùng thấy được manh mối — vật kia là một mảnh gỗ theo dòng nước trôi đến, mà Diệp Thiên Hàn dùng nội lực hong khô mảnh gỗ ướt đầm. Diệp Tư Ngâm lúc này học Diệp Thiên Hàn, đề khí vận công, giúp hân sơ tầm vật liệu. Vài lần lặp lại, không đến một lát, đã hợp đủ. Nhưng tiếp theo, càng làm cho Diệp Tư Ngâm ghen hờn trần trối chính là, Phù Ảnh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn sống an nhàn sung sướng, khí thế lẫm nhẫm lại trong hang động hắc ám dùng phương thức lấy đá đánh lửa, nhen đồng gỗ kia lên

Có ánh lửa, hang động nháy mắt sáng lên—— quả thật là một huyệt động sâu thẳm tú lệ. Nước chảy trong suốt, trong nước thậm chí có vài con man ngư (những loài cá sống trong hang động vì thiếu ánh sáng nên mất tiêu biến)chuyển động. Nham bích, khung đỉnh không biết là loại tinh thạch nào, dưới ánh lửa chiếu rọi lóe lên quang mang xinh đẹp. Chung nhữ, măng đá, lại làm kẻ khác tán thưởng không thôi. Nhưng, giờ phút này hai người lại không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Người trong lòng kịch liệt rung rẩy làm Diệp Thiên Hàn nắm chặt mười ngón thon dài hữu lực, mắt tím thâm thúy nổi lên tức giận ngập trời—— ánh lửa chiếu rọi, dòng nước bên kia, rõ ràng có hơn mười bạch cốt, số lượng so với mới vừa rồi ở huyệt động phía trên, chỉ có hơn chứ không kém. Trong đồng bạch cốt, bốn phía đều rải rác một ít cái dùi, búa —— hiển nhiên, những bạch cốt đó là công tượng lúc trước Cổ Thanh Giác dùng đến kiến tạo bằng thất phía trên!

“Ngâm nhi?”

“Ân?” Diệp Tư Ngâm vô ý thức lên tiếng, thân thể như trước không tự giác run rẩy—— tuy thân từng là bác sĩ ngoại khoa, nhìn quen sinh tử, nhưng đây là lần đầu nhìn thấy. . . . cảnh tượng cực kỳ bi thảm như thế. Y ngây người, không biết nên phản ứng thế nào.

“Ngâm nhi!” Diệp Thiên Hàn lay lay người trong lòng, đã thấy mắt tím trong suốt trống rỗng, lảng lảng nhìn một đồng bạch cốt kia. . . . Trong lòng căng thẳng, chuyển mặt y qua, ôm vào lòng mình, “Đừng xem, đừng nghĩ, đừng nhớ. . . .” Ở hang động phía trên, hấn ngăn Diệp Tư Ngâm đối mặt với bạch cốt, lại không ngờ sâu dưới lòng đất lại còn nhiều hơn.

Vô lâm đại hội ra tay giúp đỡ những người không liên quan cũng vậy, cuốn sách thuốc mở đến tờ”Uất kim” bị bỏ quên trong thư phòng kia cũng tốt,—— bé con của hấn rất thiện lương.

Vùi đầu vào lòng ngực rộng lớn, chớp mũi tràn ngập mù Long Tiên Hương bất đồng dĩ vãng, dị thường nồng đậm, Diệp Tư Ngâm dần dần ngừng run rẩy, hai tay không tự giác nắm chặt vạt áo của nam nhân đang ôm lấy mình, một giọt lệ, tự mắt tím trong suốt tràn ra, để lại một loại ấn kí trên y phục trắng như tuyết của Diệp Thiên Hàn. . . .

Hết chính văn đệ nhập ngũ chương

26. Chương 26

Băng thất.

Lăng Tiêu Thần mở hai mắt, liền nghe thấy bên tai có người nói: “Sư huynh, hấn tỉnh.”

Bị người đỡ ngồi dậy, mới phát hiện chính mình đã ở băng thất. Mà người đỡ mình là Hoa Tiệm Nguyệt.

“Lăng tổng quản, hiện tại cảm thấy thế nào?” Hoa Tiệm Tuyết tham dò mạch của hấn, mạch tượng vững vàng, xác nhận đã không còn vấn đề.

“Vô phương.” Lăng Tiêu Thần cảm kích nói, “Đa tạ hai vị cứu mạng.” Vừa rồi thông đạo mà hấn đi, là một mê trận bố trí cực kỳ xảo diệu hung hiểm. May nhờ hữu hộ pháp trong các tinh thông kỳ môn bát quái, hấn cũng mưa dầm thấm đất học được một ít, mới may mắn có thể còn sống. Dù vậy, cũng đã mang một thân thương tích —— nguyên bản một thân lam sắc y sam sớm bị các loại ám tiễn cơ quan trong trận hủy hoại vô cùng thâm trọng, trên người, trên mặt cũng không ít vết thương, sâu cạn không đồng nhất, thậm chí có nơi sâu thấy được xương. May mà hấn một hơi liều mạng trở lại băng thất, Hoa Tiệm Nguyệt Hoa Tiệm Tuyết cũng đã về trước, nếu không có y thuật tinh trạm của thánh thủ độc y cùng quý y, chỉ sợ hấn đã trọng thương mà chết.

“Chính là việc nhỏ gì không có gì.” Hoa Tiệm Tuyết ôn hòa nói. Hoa Tiệm Nguyệt ở một bên gật đầu, lại đột nhiên nhìn về cửa động bên kia: “Không biết Tiểu Tư bọn họ như thế nào. Nửa canh giờ đã đến rồi.”

Lăng Tiêu Thần nhin đau ngồi xuống, cau mày nói: ” Vừa rồi ở trong động chợt có một trận chấn động kịch liệt, không biết nhị vị có phát hiện?”

“Ân. Sợ là ở chỗ Tiểu Tư bọn họ phát sinh.” Hoa Tiệm Nguyệt càng nghĩ càng lo lắng, “Sư huynh, chúng ta nên đi vào nhìn xem sao.”

“Độc y đừng vội. Chủ tử tất sẽ không để Thiếu chủ bị thương.” Lăng Tiêu Thần nói. Chủ tử cùng Thiếu chủ gặp nạn, lòng hấn cũng nóng như lửa đốt. Nhưng hấn rất tin năng lực của chủ tử, tất nhiên sẽ không gặp chuyện không may. Người bên ngoài đi vào, chỉ sợ thêm phiền. Huống hồ loại trạng huống này, việc cấp bách họ cần làm chính là nhanh chóng ra ngoài thông tri những người khác trong Phù Ảnh Các đến cứu viện.

“Hừ, ta không tin!” Hoa Tiệm Nguyệt đột nhiên như nhớ tới cái gì, trợn mắt nhìn Lăng Tiêu Thần, “Hấn nếu có tâm bảo hộ Tiểu Tư như thế, sao lại lệnh Tiểu Tư đột nhiên có ý niệm quay về Thục trung trong đầu! ? Chủ tử của người vẫn chưa nói cho ta biết, vì sao Tiểu Tư tức giận đến mức đột nhiên phải về Thục trung ? !” Cùng Diệp Tư Ngâm ở chung hơn ba năm, Hoa Tiệm Nguyệt không dám nói có bao nhiêu hiểu biết thiếu niên kia, lại dám nói nhiều ít cũng hiểu được tâm tư y.

Diệp Tư Ngâm không phải là người tính tình thân thiện, mà là đậm mạc như không cóc u lan. Y chưa từng nói về kiếp trước, họ đoán tính tình của y hẳn là vì những chuyện kiếp trước mới trở nên như thế.

Mặc dù cùng họ ở chung, danh gọi sư đồ, nhưng họ đều biết, người nọ thân tại Khuynh Nguyệt cốc, lại đắc quá thừa quá (qua được ngày nào ấy, sống không có mục đích), không hề có mục đích. Cũng vì vậy mà Hoa Tiệm Tuyết mới thay y chiêm tinh, nhìn ra vận mệnh dây dưa của y cùng Diệp Thiên Hàn, lúc này mới mượn danh nghĩa vô lâm đại hội, cho y đi Lâm An.

Lúc đầu, Diệp Thiên Hàn quả nhiên không làm họ thất vọng, thừa nhận thân phận Diệp Tư Ngâm, cũng đồn đãi đối y sủng ái vô cùng. Từ những bức thư của Diệp Tư Ngâm cũng có thể nhìn ra, y ở Phù Ảnh Các sống rất tốt. Nhưng vì sao lại đột nhiên không nói một tiếng một mình trở về Thục trung? .

“Kỳ thật tại hạ cũng không rõ ràng ngọn nguồn sự tình lắm.” Lăng Tiêu Thần thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn là mở miệng nói, “Chỉ nghe tả hộ pháp nói, ngày ấy chủ tử cùng Thiếu chủ ở thư phòng, Thiếu chủ đột nhiên nói nhớ nhị vị , muốn quay về Thục trung, chủ tử không nói hai lời trở về phòng. Ngày thứ hai Thiếu chủ ra Lâm An thành, chủ tử phân phó tại hạ không được ngăn đón Thiếu chủ, chỉ cho tả hộ pháp âm thầm bảo hộ.”

Nghe được cuối cùng một câu, Hoa Tiệm Nguyệt cuối cùng tiêu khí: “Hừ, đến lúc cuối vẫn còn biết chăm sóc Tiểu Tư. Bất quá không còn lý do nào khác sao?” Hấn không tin Diệp Tư Ngâm sẽ vì một “Tưởng niệm” mà khỏi Phù Ảnh Các. Dù sao ở Phù Ảnh Các, khoái hoạt hơn nhiều so với lúc y ở Khuynh Nguyệt cốc. Huống hồ. Tiểu Tư cũng không phải vô tình với Diệp Thiên Hàn, từ phương thức hai người ở chung thì có thể thấy được — phải biết rằng, trừ bỏ chấn bệnh, Tiểu Tư ngay cả động chạm rất nhỏ vào người khác cũng không nguyệt, càng đừng nói như vừa rồi họ thấy để cho Diệp Thiên Hàn ôm thắt lưng mình, có thể thấy được, Diệp Thiên Hàn trong cảm nhận của y có địa vị rất cao. Một nam nhân có thể khiến y coi trọng, vậy thì vì sao y lại dễ dàng rời đi như vậy?

Lăng Tiêu Thần hồi tưởng một lần, nói: “Lý do không phải không có. Chính là quá mức quái dị, không biết là có thể xem là lý do không.”

“Nga? Chỉ giáo cho?” Hoa Tiệm Tuyết cũng hỏi.

“Thiếu chủ trước đó ở được phòng từng gặp một vị phu nhân, tên là Tịch Nhan. Tịch Nhan kia vì hoài hài tử của chủ nhân liền nói năng lỗ mãng với Thiếu chủ, nói vài câu muốn lấy lại địa vị của thiếu chủ. Không biết Thiếu chủ có phải vì vậy mà nổi giận không.”

Hoa Tiệm Nguyệt cùng Hoa Tiệm Tuyết giận tái mặt. Hài tử? Diệp Thiên Hàn không phải quá phận vậy chứ.” Nữ nhân kia hiện giờ sao rồi?” Hoa Tiệm Tuyết lạnh lùng hỏi — nếu Diệp Thiên Hàn muốn hài tử kia, vậy Tiểu Tư tiếp tục ở lại Phù Ảnh Các cũng chỉ là tăng thêm bi thương mà thôi, không bằng quay về cốc, coi như là hấn Hoa Tiệm Tuyết chiêm tinh sai.

Lăng Tiêu Thần thấy hai người thần sắc chuyển lạnh, nghĩ chắc hai người là vì thân phận cùng địa vị của

Thiếu chủ mà lo lắng, vội nói: “Nhị vị đừng vội, Tịch Nhan kia đó là là nữ nhi của Cù Châu phân đường đường chủ Viên Bội, kể lần này góp một tay phản bội chủ tử. Chủ tử trước đó đã biết Viên Bội cùng Cổ Thanh Giác cấu kết, lưu Tịch Nhan lại, bắt quá là vì buông dây dài câu cá lớn, đối phó Viên Bội cùng Cổ Thanh Giác mà thôi. Huống hồ hài tử kia chủ nhân cũng không lưu lại, trước đêm Thiếu chủ rời đi đã dùng kế làm sảy.”

Nghe vậy, thần sắc hai người lúc này mới dịu đi .

Lăng Tiêu Thần nhìn sắc mặt hai người cũng nhẹ nhàng thở ra — nếu hai người này cùng Phù Ảnh Các đối địch, cho dù không gây thương tổn được chút gì, cũng đủ bọn họ đau đầu. Nguyên tưởng rằng hai sư phụ này yêu thương đồ đệ nhiều ít sẽ mắng chủ tử nhà mình một trận, không ngờ Hoa Tiệm Tuyết có chút đảm chiêu, vẻ mặt Hoa Tiệm Nguyệt lại cười xấu xa: “Sư huynh, xem ra Tiểu Tư thông suốt rồi. . . . có cần chuẩn bị thứ gì không?”

Lăng Tiêu Thần chẳng hiểu thế nào, không rõ Hoa Tiệm Nguyệt có ý gì, vẻ mặt Hoa Tiệm Tuyết bắt đắc dĩ: “Đừng quên tính tình hai người kia, người nếu làm như vậy, không chỉ Diệp Thiên Hàn sẽ không bỏ qua cho người, sợ ngay cả Tiểu Tư cũng không tha cho người!”

Hoa Tiệm Nguyệt chu miệng: “Sao có thể vậy chứ. Chúng ta cũng là vì tốt cho bọn họ.” Không cam lòng trong chốc lát, rồi lại cười xấu xa, “Xem bộ dáng Diệp Thiên Hàn, sợ là đã lún sâu vào ái tình. Vì Tiểu Tư mà tự mình chạy tới nơi này. Chúng ta đưa cho hắn đi, như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì rồi?”

Lăng Tiêu Thần vẫn đắm chìm trong cảm xúc thả lỏng, đột nhiên vì lời nói của hai người bọn họ mà khiếp sợ — lún sâu vào ái tình? ! Bọn họ nói. Chẳng lẽ là.

Mây kiếm nhú chặt, bỗng nhiên trùng lớn mắt — nhớ tới Chiến Minh cùng Túy Nguyệt đối Thiếu chủ kính ý cùng che chở, nguyên lai. Túy Nguyệt chiêm tinh ra kết quả cái gọi là vận mệnh dây dưa, thế nhưng cũng không phải chỉ phụ tử, mà là chỉ. Không, không có khả năng. Đó là chuyện trái với luân thường, sớm muộn cùng thành phỉ nhổ trong miệng thiên hạ! Nhưng. tính tình Chủ tử cùng Thiếu chủ như vậy, nếu đây là sự thật. Lại có ai dám ngăn cản đây. Huống hồ Túy Nguyệt cũng nói qua đây là số mạng nhất định, không thể cải thiên ý a.

Suy nghĩ cẩn thận, trên mặt liền lộ ra vui mừng — có cái gì đáng ngại chứ? Không nói đến hiện giờ Thiếu chủ đều không phải là Diệp Tư Ngâm nguyên bản, giữa hai người đã không thể xem như phụ tử; huống chi chủ tử tính tình lạnh lùng, tựa hồ nhất định cả đời cô tịch cũng có thể có yêu một người, như thế, rất tốt.

Ba người lại ở trong băng thất ngáy người gần nửa canh giờ, như trước không thấy hai người kia trở ra, có chút thiếu kiên nhẫn .

“Hai vị, việc này không nên chậm trễ, vừa rồi con đường tại hạ thăm dò, xuyên qua mê trận, thì có thể thấy được lối ra .” Lăng Tiêu Thần nói với Hoa Tiệm Nguyệt đang cân nhắc làm sao để tính hai người kẻ Diệp Thiên Hàn Diệp Tư Ngâm, “Tại hạ có lưu kí hiệu cho chủ tử, nếu họ trở lại nơi này, cũng có thể biết đầu là lối ra. Nếu không có. Bọn họ hẳn đã tìm được lối ra khác. Huống hồ, còn có tả hộ pháp bên ngoài tiếp ứng, hẳn là vô sự.”

Hoa Tiệm Nguyệt nghe vậy cũng nghiêm túc lại, cùng Hoa Tiệm Tuyết liếc nhau, nói: “Làm theo ý người đi.”

Ba người đang chuẩn bị bước vào cửa động bên phải, Lăng Tiêu Thần thoáng nhìn bọc đồ trong tay Hoa Tiệm Tuyết — rõ ràng là y liệu vừa xé xuống từ trên người, bọc căng phồng không biết chứa thứ gì.

Thấy ánh mắt Lăng Tiêu Thần nhìn đến bao đồ, Hoa Tiệm Nguyệt mỉm cười: “Đây là độc vật từ trong cái thông đạo kia lấy ra. Cổ Thanh Giác tuy rằng không tốt, nhưng độc vật bên trong đều là những thứ trân quý khó tìm.”

Lăng Tiêu Thần nghe vậy ngây ngốc. Quả nhiên không hổ là thánh thủ độc y, ngay cả thời khắc chạy trốn chết cũng không quên sưu tập độc vật được liệu.

Hết chính văn đề nhập lục chương

27. Chương 27

Trần Sương Các.

“Tứ, tình hình thế nào rồi?” Chiến Minh vừa bước vào chính sảnh, Cố Thanh Giác liền gấp gấp hỏi han.

“Các chủ yên tâm. Lối ra đã cho thủ vệ canh gác, nếu phát hiện có động tĩnh, lập tức giết chết. Vẫn chưa phát hiện khách *** Diệp Thiên Hàn ngủ lại có gì bất ổn, thám tử cũng không phát hiện ám vệ Phù Ảnh Các đi hướng nào.” Chiến Minh trầm giọng hồi đáp, trong mắt hiện lên một tia lo lắng — không biết năm người kia hiện giờ ra sao. Nhưng hắn vẫn tin tưởng vững chắc vị chủ tử như thiên thần kia, tuyệt đối không có khả năng bị một mật đạo của Cố Thanh Giác vây khốn. Lối ra ngay trong thư phòng Cố Thanh Giác, năm người kia mỗi người đều mang một tuyệt kỹ, nhất định có thể an toàn đi ra. Chiến Minh trong lòng tự an ủi, trên mặt lại không lộ một tia tâm sự.

“Ân, tốt lắm. Qua đêm nay, ngày mai chúng ta sẽ lên đường đi Lâm An, chưa có người biết Diệp Thiên Hàn bị nhốt, chúng ta nhất định phải đi trước người khác một bước nhập chủ Phù Ảnh Các.” Cố Thanh Giác mặt hiện lên thần sắc vui vẻ, trong lòng lại vẫn tồn tại một ít sợ hãi — lúc này vừa thấy Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm xuất hiện ở chính sảnh, lòng gã liền vang lên cảnh giác. Nam nhân kia khí thế hơn người, tựa như thiên nhân chi tử, lại như quân lâm thiên hạ, làm gã sợ đêm dài lắm mộng, e sẽ còn nảy sinh thêm nhiều chuyện, nên không nói hai lời đã khởi động cơ quan.

Cố Thanh Giác trong mắt hiện lên ngoan tuyệt: Diệp Thiên Hàn, địa cung kiến tạo mấy năm này, là ta vì Huyền Huyền sở kiến, hôm nay ta muốn người chôn cùng nữ nhân ta âu yếm!

Một bên Âu Dương Huyền Di từ khoảnh khắc cơ quan phát động liền ngậy người tại chỗ, đến giờ vẫn không nói một câu — cũng đã hơn mười năm từ khi từ Giang Nam chuyển đến Tinh Châu, nàng hoàn toàn không biết nơi nàng ở hơn mười năm lại có một mật đạo như vậy, cũng chưa bao giờ nghe phu quân nhắc tới một chữ. Chẳng lẽ. gã từ lâu về trước đã tính đến hôm nay ?

Nghĩ lại, Âu Dương Huyền Di miễn cưỡng lộ ra một mặt cười: “Phu quân. Đây.”

“Huyền Di, vừa rồi có bị kinh hách không?” Cố Thanh Giác cầm tay Âu Dương Huyền Di, ôn nhu hỏi. Đối với Âu Dương Huyền Di, Cố Thanh Giác luôn tâm tồn áy náy. Người gã yêu là Âu Dương Huyền Huyền, tự nhiên có đôi khi, sẽ chuyển một phần tình cảm dành cho Âu Dương Huyền Huyền lên người Âu Dương Huyền Di — người có vài phần giống nàng. Nhưng gã lại tinh tường hiểu rõ mình không yêu nàng, hơn mười năm sống chung, có với nàng bất quá chỉ là thân tình — mà cùng Diệp Thiên Hàn là địch, kiến Mộ Huyền lâu, tạo mật đạo bằng thất, mọi thứ đều là vì Âu Dương Huyền Huyền, nữ nhân gã yêu thương. Về phần Âu Dương Huyền Di — gã có thể cho nàng danh phận, nhưng không cách nào cho nàng tình yêu. Đối mặt với thâm tình của nàng hơn mười năm lo lắng chiếu cố, gã cũng chỉ có thể nói một câu thật có lỗi trong lòng. Bởi vậy ngày thường đối nàng yêu thương có thêm, ngoại nhân cũng ca tụng họ là đôi bích nhân này, mà chưa xót đau khổ trong đó lại chỉ có hai người tự biết.

Âu Dương Huyền Di lắc đầu, biết gã không muốn nhiều lời, cũng không tiếp tục truy vấn, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia tàn nhẫn — quý phủ mọi chuyện lớn nhỏ đều là do đương gia chủ mẫu nàng đây trông nom, phu quân nàng đối địch với Diệp Thiên Hàn thế nhân đều biết, nếu thật chỉ là vì đối phó Diệp Thiên Hàn, vì sao phải gạt nàng? Trong nhà vô duyên vô cớ có thêm một công trình to đến thế, mà nàng lại hoàn toàn không biết, đủ có thể thấy, mật đạo này cũng không đơn giản như thoát nhìn. Mà một nguyên do khác khiến phu quân của nàng khẩn trương như thế — chỉ sợ là vì Âu Dương Huyền Huyền!

Cố Thanh Giác thấy Âu Dương Huyền Di thần sắc khác thường, chỉ nghĩ là nàng kinh hồn chưa định, liền tiến lên cầm tay nàng, ôn nhu nói: “Huyền Di, đều là vì phu không tốt, vì gia tộc, cho ngươi bị nhiều ủy khuất như vậy, còn cùng phụ mẫu cách xa ngàn dặm. Bất quá ngày mai chúng ta đã có thể khởi hành trở về Giang Nam.” Âu Dương Huyền Di phát hiện bản thân thất thố, vội lấy lại tinh thần, nhẹ giọng nói: “Phu quân nói gì vậy. Nếu ngày mai phải đi, ta đây trở về chuẩn bị một chút.” Cố Thanh Giác gạt đầu buông tay thê tử ra, Âu Dương Huyền Di xoay người rời đi.

Ra chính sảnh, Âu Dương Huyền Di thần sắc chợt chuyển lãnh. Cước bộ nhanh hơn, đi về phía ngược với Mộ Huyền lâu.

“Các chủ, vậy Chiến Minh. Nên xử trí như thế nào?” Âu Dương Huyền Di vừa mới đi, Tam vào cửa hỏi.

Cố Thanh Giác lạnh lùng trả lời: “Nếu đã mất tác dụng, giết đi.”

“Vâng”

Chiến Minh thấy Tam rời khỏi chính sảnh, ngoài ý muốn thấy một mặt màu bạc lướt qua không trung đã muốn chuyển tối, nháy mắt tìm đập gia tốc —— là chủ tử! Bọn họ thoát thân !

“Tứ, truyền thư cho Viên Bồi, chúng ta ít ngày nữa sẽ đến Lâm An, bảo lão ta an tâm một chút không được nóng nảy, hết thấy chờ chúng ta tới Lâm An rồi mới định đoạt.” Cố Thanh Giác vẫn chưa phát hiện mặt tín hiệu pháo hoa màu bạc, chỉ có những nhân vật trọng yếu trong Phù Ảnh Các cùng ám vệ mới nhận biết kia, cũng chưa phát hiện “Tứ” trong nháy mắt kích động.

“Vâng.” Chiến Minh nén lại tâm tình, cúi đầu hành lễ, khoe miệng lại xả ra một mặt cười an tâm, xoay người rời đi, “Truyền thư cho Viên Bồi”.

Bên hồ.

Diệp Thiên Hàn nheo lại phượng mâu nhìn hào quang màu bạc dần dần tán đi giữa không trung, quay người lại nói với người hơi lộ vẻ mê mang kia: “Ám vệ triệu tập lệnh.”

Diệp Tư Ngâm hiểu ra.

Vừa rồi, bọn họ dọc theo dòng nước trong huyết động mà tìm được lối ra —— lại đụng phải một thác nước cao mấy chục thước, phía dưới là một hồ nước xanh biếc không biết sâu cạn. Tự thông đạo dưới lòng đất của Trần Sương Các ra đến rừng cây bên ngoài Tinh Châu, Cố Thanh Giác thật có thể nói là hao hết tâm cơ. Nếu không phải hai người đủ bình tĩnh cơ trí, sợ thật sẽ bị nhốt đến chết dưới hang động kia. Cho dù may mắn tìm được lối ra, từ thác nước cao mấy chục thước nhảy xuống hồ sâu, chỉ sợ cũng dữ nhiều lành ít. May mắn hai người có nội lực thâm hậu, khinh công trác tuyệt, bằng không chỉ sợ cũng không tránh được vận mệnh ướm sùng.

Nửa khắc sau, trong rừng liền có dị động. Hơn mười danh ám vệ hắc y trong phút chốc nhất tề xuất hiện trước mặt hai người, nửa quỳ nghe lệnh.

Đầu lĩnh Diệp Tư Ngâm nhận thức, là ám vệ lúc y còn ở Phù Ảnh Các thủy chung theo dõi y. Đồng dạng y phục màu đen, mặt che một miếng vải đen, lại thêm cảnh hoa phượng hoàng đỏ vàng, chắc hẳn địa vị bất phàm.

Diệp Thiên Hàn thủ thế, chỉ nghe đắc ám vệ thủ lĩnh kia nói: “Mặc cho chủ nhân phân phó.”

“Khách ***, chuẩn bị nước ấm cùng bữa tối.”

“.” Ám vệ thủ lĩnh bất ngờ sửng sốt, lập tức sáng tỏ: “Vâng, chủ nhân còn có chuyện gì cần phân phó?”

“Phái người tiếp ứng Minh cùng Tiêu Thần, hết thấy nghe tả hộ pháp an bài.”

“Vâng” Chúng ám vệ lại biến mất không còn bóng dáng hết như khi đến.

Diệp Tư Ngâm có chút nghi hoặc: “Chúng ta không phải đi Trần Sương Các sao?” Sao lại nhắc tới khách *** cùng nước ấm ? Chẳng lẽ hẳn tuyệt không lo lắng cho thuộc hạ của mình? Nhớ tới mấy người kia, Diệp Tư Ngâm có chút lo lắng. Không biết Tiệm Nguyệt cùng Tiệm Tuyết hiện tại thế nào, có tìm được lối ra khác không Nghĩ lại, hai người kia là ai? Cho dù thế nhân vừa nghe đến đã sợ mất mật nhưng chung quy cũng chỉ biết là độc y mà thôi, lại không biết hai người này chính là giang hồ đệ nhất độc môn, hai vị trưởng lão của Độc cung mà ngay cả Đường môn đều phải kính sợ ba phần. Huống chi tính tình của Tiệm Nguyệt. Chỉ sợ nên lo lắng chính là Cố Thanh Giác mới đúng.

Diệp Thiên Hàn nắm lấy áo khoác vây thật kín, lại như trước nhìn người vẻ mặt lạnh đến tái nhợt nói: “Về khách *** trước.”

Trần Sương Các có hai người Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần, Diệp Thiên Hàn tự nhiên tin tưởng trợ thủ đắc lực. Việc cấp bách là cho người trong lòng hảo hảo tắm rửa nghỉ ngơi, dùng bữa tối. Nhớ lại lúc còn trong huyết động thân thể người này lạnh băng, ánh mắt trống rỗng cùng một giọt nước mắt khó gặp kia, Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nheo lại phượng mâu, mắt tím thâm thúy tràn đầy sương lạnh.

“” Không có nghi hoặc, không có khó hiểu, lần này Diệp Tư Ngâm rõ ràng cảm nhận được nam nhân kia quan tâm mình —— hình như có một thứ gì đó không rõ tên đang dần hình thành trong lòng, quái dị, nhưng không làm y khó chịu.

Minh nói quả nhiên không sai sao? Tựa hồ từ lúc y bắt đầu bước vào đại môn Phù Ảnh Các, nam nhân này liền đối y sủng nịch có thêm —— tự mình gọi y rời giường, ngày ngày bồi y dùng bữa, chơi cờ, đọc sách, trong các hết thảy chuyện cơ mật cũng chưa từng giấu diếm y, thêm cả dòng nhiệt lưu ấm áp truyền đến từ nơi da thịt hai người tiếp xúc, đủ mọi thứ, làm y không thể không hoài nghi ý đồ của nam nhân này, không thể không thừa nhận có nam nhân này bên cạnh, cho dù có rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, cũng khiến y thấy an tâm.

Y chỉ đang nghi hoặc, vì sao? Đó không phải tình phụ tử bình thường, lại không giống tình bằng hữu.
. . . Diệp Thiên Hàn đối y. vậy rốt cuộc đó là tình cảm gì? Chỉ đổi một linh hồn mà thừa nhận tử tử chưa từng được tiếp nhận này sao? Lý do này không khỏi quá mức gượng ép cùng buồn cười.

Không cực lực trốn tránh như trước, hiện giờ, y lại đột nhiên rất muốn biết, đến tột cùng là vì sao.

“Chủ nhân, Thiếu chủ.”

Bước vào khách ***, sớm có thị vệ tiếp ứng, chuẩn bị tốt nước ấm y phục cùng thức ăn.

Mắt tím thâm thúy nhìn người sau khi tắm rửa dùng bữa, sắc mặt có chút chuyển biến tốt hơn nói: “Sớm đi nghỉ ngơi. Ngày mai theo bốn tọa về Lâm An.”

Lần này không có phản bác cùng không nguyện ý, chỉ ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng. Nằm vào chăn đệm ấm áp, chỉ chốc sau liền mơ mơ màng màng.

Nửa đêm.

“Ngâm nhi, tỉnh tỉnh! Ngâm nhi!” Bên tai là thanh âm quen thuộc làm suy nghĩ Diệp Tư Ngâm giây dựa muốn từ mộng yếp thanh tỉnh lại.

“Không cần. Không cần lại đây.” Vẫn đang đắm chìm trong mộng yếp, tuyệt sắc dung nhan dưới ánh nến tái nhợt vô cùng, không ngừng toát ra mồ hôi lạnh. Từng giọt từng giọt nước mắt, chảy ra từ đôi mắt tím đang nhắm nghiền, dính ướt áo gối, “Không cần.” Tiếng la hỗn loạn mang theo sợ hãi như mèo con khóc nức nở, làm tâm người bên giường thất lại, găm nhẹ nói: “Ngâm nhi! Tỉnh tỉnh!” Cảnh tượng trong động quả nhiên để lại bóng ma cho người này. thể nhưng còn làm y bị ác mộng rằng buộc. trong đôi mắt tím tràn ra sát ý.

Mắt tím ruốt cuộc mở ra, Diệp Tư Ngâm thở gấp, ngón tay thon dài vẫn như cũ nắm chặt chăn đệm, đến khi các đốt ngón tay trắng bệch.

“Không có việc gì, Ngâm nhi, không có việc gì” Ôm người chưa từng bao giờ thể hiện yếu đuối như thế vào lòng, Diệp Thiên Hàn ôn nhu thì thầm vào tai y, “Ngủ đi.”

Người trong lòng hô hấp dần dần vững lại, ngay khi Diệp Thiên Hàn nghĩ y lần nữa tiến vào giấc ngủ tĩnh toản rồi đi, chợt nghe thấy thanh âm linh hoạt kỳ ảo nhuốm chút mỗi một thấp giọng kêu: “Hàn.” Diệp Thiên Hàn cúi đầu nhìn xuống, phát hiện đó chỉ là Diệp Tư Ngâm nói mê.

Nhìn người trên giường như trước ngủ không quá an ổn, Diệp Thiên Hàn bất đắc dĩ thở dài. Thôi. Hẳn thua dưới tay người này thì đã sao?

Ngoài cửa sổ, đêm khuya bên trong Tinh Châu thành yên tĩnh không một tiếng động, người gõ mõ cầm canh đi qua ngoài khách ***, truyền đến vài tiếng đánh đầu gối. Vào đông ánh trăng thanh lãnh xuyên thấu

qua song cửa nhật màu rơi vào phòng ngủ, mơ hồ có thể thấy được một người tóc dài lẳng lẳng ngồi bên giường, cho đến khi ánh mặt trời xuất hiện nơi phương đông, lúc này mới đứng dậy rời đi. Còn người trên giường, như cảm giác được người bên cạnh rời đi, bất an nhíu mi, lập tức cọ cọ vào đệm chăn, lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Hết chính văn đệ nhập thất chương

28. Chương 28

Âu Dương Huyền Di nhìn thị vệ chung quanh ngã xuống, thu hồi mê hồn tán trong tay. Trong bóng đêm, con người tinh lực lướt qua nhẹ nhẹ lãnh ý.

Nhập khẩu của mật đạo là sau án thư nơi Cổ Thanh Giác ngày thường xử lý chuyện trong các. Âu Dương Huyền Di tra xét rõ ràng một phen, khoe miệng nổi lên một mặt cười lạnh, ngón tay ngọc thon dài chạm vào từ đan mộc bút tọa hoa lệ nặng nề trên bàn, nhẹ nhàng khẽ chuyển. Mặt đất dưới chân giá xuất hiện một thông đạo.

Âu Dương Huyền Di cầm đèn chậm rãi đi xuống cầu thang, vừa bước xuống nền đất bằng phẳng, cánh cửa phía trên liền đóng lại.

Trong bí đạo âm lãnh vô cùng, Âu Dương Huyền Di tâm không khỏi có chút sợ hãi, dưới chân dừng một chút. Nhớ đến việc Cổ Thanh Giác đối nàng mọi cách chăm sóc trái phải, tức thì cẩn mật dưới, thật cẩn thận tiếp tục đi xâm nhập về phía trước. Đột nhiên, dưới chân hình như đạp phải một cành cây khô, phát ra tiếng gãy thanh thúy, tâm bỗng nảy lên — mật đạo này bên trong sao lại có cành khô? ! Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, vách tường quanh thân đã không còn giống với hoàng thổ trơn nhẵn vừa rồi, hàng vạn hàng nghìn đoản tiễn dính độc đồng loạt bay về phía nàng. đồng tử Âu Dương Huyền Di co lại, lập tức đề khí vận công, thật cẩn thận né tránh, một bên sờ soạng vách tường, bỗng nhiên đụng đến một hòn đá hơi tròn cứng chắc, tâm trầm xuống, nắm hòn đá, xoay ngược kim đồng hồ nửa vòng, thuận kim đồng hồ một vòng, cuối cùng ngược kim đồng hồ hai vòng — thoáng chốc, tất cả cơ quan toàn bộ rút lại, như thể chưa có gì từng phát sinh, chỉ có mặt đất đầy đoản tiễn mới có thể nhìn ra tình cảnh vừa rồi nguy hiểm đến nhường nào.

“Ha ha.” Trong bí đạo âm trầm đáng sợ, Âu Dương Huyền Di tựa vào tường, đột nhiên phát ra một trận cười quái dị, “Vạn bộ mê tung. Ha ha, thế nhưng thật là vạn bộ mê tung.” Đó là mười lăm năm trước mà Âu Dương Chính vì bảo hộ Âu Dương Huyền Di thân là võ lâm đệ nhất mỹ nhân, tránh khỏi những sự quấy rầy của vị khách xâm nhập không mời mà đến, nên thiết trí cơ quan trong viện trong viện của nàng. trong mắt Âu Dương Huyền Di ánh lên cừ hận — Âu Dương Huyền Di, quả nhiên người không thoát khỏi quan hệ. Vì sao người chết, lại vẫn muốn cùng ta tranh phu quân! ?

“Yêu, này không phải Cổ phu nhân sao?” Trong màn đêm trước mắt, bỗng nhiên truyền ra một thanh âm mang cười. Âu Dương Huyền Di bỗng nhiên đứng dậy, cảnh giác: “Ai? Là ai ở đằng kia? !”

Một trận ngân quang tản ra, ngọn đèn mỏng manh trong tay Âu Dương Huyền Di như ánh trăng thanh lãnh, tử sắc y sam hết sức xinh đẹp. Hoa Tiệm Nguyệt cười nói: “Âu Dương Huyền Di, nhanh như vậy đã quên vừa rồi phu quân của người ám toán người nào xuống tận đây sao?”

Nương ngọn đèn, Âu Dương Huyền Di nhìn rõ người tới, lập tức hoảng hốt — nàng vội vã xuống dưới tra xét ngọn nguồn, nhất thời lại quên mất mật đạo này còn có những kẻ khác! Trước mặt một mảnh tím, đều là những người phong hoa tuyệt đại, không phải Hoa Tiệm Nguyệt cùng Hoa Tiệm Tuyết thì là ai? ! Mà trong tay Hoa Tiệm Tuyết, nâng Lăng Tiêu Thần bị thương nặng, chỉ lấy ánh mắt bằng lãnh thấy Âu Dương Huyền Di. Hắn cũng lần đầu biết nguyên lai năm đó người ám toán chủ tử không phải là Âu Dương Huyền Di nhu nhược xinh đẹp, mà là nữ tử trước mắt tâm như rắn rết này, tất nhiên là hận thấu xương.

Âu Dương Huyền Di men theo tường lặng lẽ lui ra sau: “Các người thế nhưng vô sự? Vì sao không thấy Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm? Hay là bọn họ.” Một bên nói ra vài chuyện không đầu không đuôi, một bên tay không biết từ lúc nào đã lần đến cơ quan. Thành linh bị người bắt lấy —— Hoa Tiệm Nguyệt không biết khi nào đã từ chỗ cách hơn mười bước nhảy mắt xuất hiện trước mặt nàng, khuôn mặt thanh diễm thoát tục tràn đầy khinh miệt cùng trào phúng: ” Muốn ở trước mặt ta giả trò? Quả nhiên gần mặc thì đen, gần đèn thì sáng, Cổ Thanh Giác ngốc, thê tử của gã cũng ngốc không ai bằng!” Bọn họ sao lại không nhìn ra trong lòng nữ nhân này đang nghĩ thứ gì chứ? Huống hồ cơ quan này, vừa rồi sớm bị Lăng Tiêu Thần phát hiện. Chỉ cần đóng lại hòn đá hơi tròn kia, hết thảy cơ quan trong thông đạo này đều sẽ mất hiệu lực .

Âu Dương Huyền Di giấy dựa, muốn rút tay về, nề hà đối phương lại không chút ảnh hưởng, trong lòng toát ra sợ hãi vô tận—— chẳng lẽ hôm nay nàng thật sự chết trong mật đạo này! ?

Hoa Tiệm Tuyết nhìn nữ tử mặt lộ vẻ sợ hãi, lạnh lùng nói: “Nguyệt nhi, không cần làm ô uế tay chỉ vì giết nàng.”

“Sư huynh?” Nghiêng qua ... Nghi hoặc nhìn Hoa Tiệm Tuyết, Hoa Tiệm Nguyệt đột nhiên sáng tỏ, nhìn nữ nhân không thể nhúc nhích ác ý cười nói: “Người không muốn biết trong huyết động này rốt cuộc có bí mật gì sao? Ta không giết người, người tự đi nhìn xem. Nơi đó có thể có thứ khiến người kinh hãi ngoài sức tưởng tượng của người a. Lại nói tỷ tỷ người quả nhiên là tuyệt sắc mỹ nhân, cũng khó trách phu quân của người yêu nàng không yêu người.” Lưu lại một câu ý nhị như thế, Hoa Tiệm Nguyệt mới buông ra tay nàng, “Sư huynh, chúng ta đi thôi.”

Ba người đi ngang qua người Âu Dương Huyền Di, hướng về phía lối ra. Âu Dương Huyền Di sớm bị những lời vừa rồi Hoa Tiệm Nguyệt nói chấn động đứng tại chỗ.

Bí mật? Kinh hãi?” Cũng khó trách phu quân của người yêu nàng không yêu người.” “Cũng khó trách phu quân của người yêu nàng không yêu người.” Yêu nàng không yêu người, yêu nàng không yêu người. thanh âm ác ý của Hoa Tiệm Nguyệt không ngừng xoay quanh trong đầu, Âu Dương Huyền Di trừng lớn hai mắt lắc đầu ——

“Không, sẽ không. Không phải như thế!” Đột nhiên, nàng vén mép váy chạy về trước.

“A!!! Không.”

Trong băng thất, Âu Dương Huyền Di không thể tin nhìn dung nhan trong băng quan quen thuộc lại xa lạ kia, lệ từng giọt không ngừng chảy dài xuống mà, trong miệng không ngừng niệm: “Không. không có khả năng. Sẽ không. Gã yêu ta, gã yêu chính là ta.”

Tuyệt sắc mỹ nhân trong băng quan đã qua đời hơn mười lăm năm vẫn giữ lại bộ dáng đậu khấu niên hoa (tuổi dậy thì, khoảng thời gian được xem là đẹp nhất của nữ nhân) mười lăm năm trước, mà Âu Dương Huyền Di, mặc dù bảo dưỡng thích đáng, trên mặt không có một tia nếp nhăn, nhưng dù sao cũng đã đến cái tuổi từ nương bán lão (trung niên).

“Không. Tiệm nhân! Vì sao! Chẳng qua là một tiệm nhân do thị thiếp sở sinh, dựa vào cái gì! Vô lâm đệ nhất mỹ nhân, Âu Dương gia Đại tiểu thư? Ha ha, thật sự là buồn cười!” Âu Dương Huyền Di như phát cuồng mà cười, chỉ có nước mắt không ngừng rơi xuống tỏ rõ tâm tình thống khổ của nàng, “Người đã chết. Người đã chết mười lăm năm !! Vì sao còn muốn cùng ta tranh? Người sao còn không buông tha cho phu quân ta, không buông tha ta! ?”

Ba người Hoa Tiệm Nguyệt nghe phía sau truyền đến tiếng khóc kêu thảm thiết, trong lòng cũng không có chút thương hại. Nữ nhân kia, tuy là vì tình mà khổ, nhưng sở tác sở vi của nàng, lại thật sự khiến kẻ khác không thể tha thứ.

Ba người đi đến cửa ra, gặp phải một người cầm đèn mở cửa: “Tiêu Thần, đã lâu không gặp người bộ dáng người thế nhưng chật vật đến vậy.”

Hôm sau sáng sớm.

Trần Thương Các đại môn, chúng tôi tớ qua qua lại lại, xếp hàng lý lên xe ngựa.

“Tam, Tứ, hai người các người ở lại đây thủ ba ngày, ba ngày sau nếu không có động tĩnh gì, thì ra roi thúc ngựa chạy tới Lâm An, nghe rõ chưa?” Mấy kẻ kia cùng không phải tinh du đảng (không có tài), mặc dù một đêm qua không hề có động tĩnh, nhưng cơ quan trong động, hang động cùng độc vật tuy rất khó có khả năng thoát thân, gã vẫn như cũ không khỏi kiêng kỵ những kẻ đó, nhanh chóng phân phó hai người ở lại thủ, còn có ở lối vào thiết trí ám tiễn, nếu lối vào bị mở ra, sẽ bị vạn tiễn tề phát (trăm ngàn mũi tên cùng lúc bắn ra), đủ để giết chết kẻ vừa bước ra.

“Vâng, thỉnh Các chủ yên tâm.”

Đang cùng Tam nói, thấy Âu Dương Huyền Di chậm rãi tự đại môn đi ra, phía sau tự nhiên đi theo Thu nương, trên tay còn mang theo thực hạp.

“nãi nương, trước mang thực hạp lên xe đi.” Âu Dương Huyền Di phân phó, đi về phía Cổ Thanh Giác, “Phu quân, hôm qua suốt đêm phân phó đầu bếp làm chút điểm tâm, hôm nay có thể dùng trên đường.”

“Vất vả. Chúng ta nên xuất phát.” Cổ Thanh Giác ôn nhu nói, “Sao sắc mặt kém vậy? Tối hôm qua không ngủ được sao?”

Âu Dương Huyền Di miễn cưỡng cười: “Có lẽ do sắp được về nhà, khó tránh cao hứng một chút, nên cả đêm không ngủ.”

“Vô phương, vậy ngủ trên đường thôi. Lên xe đi.” Nói xong liền đỡ nàng vào xe ngựa.

Lúc này, ngã tư đường không một bóng người, bỗng nhiên chạy qua một chiếc xe ngựa nguyệt bạch sắc xa hoa, đủ để chở tám người, người đánh xe một thân bạch y, diện mạo đoan chính uy vũ, khiến người ta nghi hoặc một người tuần lãng như thế vì sao lại đi làm một xa phu? Hẳn người trong xe phi phú tức quý, chỉ không biết người này cố ý muốn đến Tinh Châu thành làm gì.

Cổ Thanh Giác nhìn xe ngựa chạy quá, rồi bước lên xe. Ngồi ở trước xe, huy mã tiên. Một chúng tôi tớ nhìn chủ nhân đi xa, đóng đại môn Trần Sương Các, sau đó cũng tự tán.

Trong xe ngựa nguyệt bạch sắc, Diệp Tư Ngâm khẽ nhấp một ngụm Cổ chữ tử duẩn tốt nhất trong chén nói “Người thật không lo lắng chuyện trong các sao.” Còn rồi đến mức trước khi rời đi khách *** cho người đi mua thức ăn cùng danh trà tốt nhất để chuẩn bị dùng trên đường. Y không biết người này nghiện trà còn nặng hơn y nha ?

Diệp Thiên Hàn không nói, chỉ chậm rãi nâng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm. Ngoài cửa sổ xe mơ hồ có thể nhìn thấy xe ngựa Phù Ảnh Các nhanh chóng chạy đi, trong lòng cười lạnh. Kẻ thiếu kiên nhẫn như thế có thể làm được chuyện gì.

Cổ chữ tử duẩn ngọt lành lẫn chút vị chát, nuốt vào miệng rồi mới lộ ra một vị ngọt thơm, thấm vào ruột gan. Chỉ tiếc, Diệp Thiên Hàn căn bản không phải loại người học đòi văn vẻ, trà này, hẳn cũng chỉ biết chút ít, ngày thường cũng không kén chọn lắm. Nhưng người này bước vào thư phòng của hắn, liền kinh ngạc bảo trong Phù Ảnh Các có cực phẩm hảo trà, nhưng lại bị người không hiểu trà phá hư. Bắt đầu từ khi đó, mới bắt đầu nghiên cứu một chút về trà. Mà mua thức ăn cùng trà, bất quá là vì đường xá xa xôi, luyến tiếc người này trước đó hơn mười ngày chịu cảnh xan phong lộ túc (= câu ăn gió nằm xương ở nc mình), còn bị nhốt trong Trần Sương Các, biết trà tinh tâm, nhất là người này lại cực yêu thích trà, vậy nên mới cử người đi mua về.

“Trong các có Túy Nguyệt, không cần lo lắng.”

“Túy Nguyệt?”

“Hữu hộ pháp.”

Túy Nguyệt, nghe tên cũng đủ biết là một nữ tử mỹ mạo. Nghe đồn từ khi Diệp Thiên Hàn lập các tới nay đã đi theo phụ tá, Phù Ảnh Các hữu hộ pháp trước nay thần bí khó lường, lại là một nữ tử sao? Diệp Tư Ngâm trong lòng đột nhiên dâng lên một trận buồn bực. Tâm tư trần trọc gian, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

“Các chủ, phải”

Không đợi thị vệ kia nói xong, một người tử y ngân ti đã phát gã ra vén màn xe, bước vào trong.

Diệp Thiên Hàn thấy khí thế hần bước vào, sắc mặt trầm xuống, ôm lấy người bên cạnh vào lòng, thuận tay tiếp nhận chén trà nóng trong tay y. Khiến Hoa Tiệm Nguyệt chụp vào khoảng không.

Hoa Tiệm Nguyệt đang muốn mở miệng tức giận mắng, lại đột nhiên nhìn thấy chén trà trong tay Diệp Thiên Hàn, nhiệt khí bốc lên, nước trà một giọt cũng chưa từng tràn ra. Vừa rồi động tác Diệp Thiên Hàn hần thấy rõ, là vì bảo hộ Tiểu Tư không bị phỏng? Tức giận nháy mắt vô tung vô ảnh, Hoa Tiệm Nguyệt trên mặt lộ ra một mặt cười xấu xa, lại không nói gì, chính là lấy một ánh mắt mờ ám mà Diệp Tư Ngâm không hiểu ngầm tư thái thân mật của hai người.

Diệp Thiên Hàn tự nhiên biết hần suy nghĩ cái gì, thật cũng không để ý, thản nhiên buông người trong lòng ra, đặt chén trà lên bàn.

“Đều bình an vô sự?” Diệp Tư Ngâm nhìn Hoa Tiệm Nguyệt y phục hoàn hảo, hành động nhanh nhẹn, hần là chưa từng bị thương.

“Yên tâm đi, Tiểu Tư. Chính là Lăng tổng quản bị vài vết thương nhẹ, có sư phụ người cùng ta ở, còn lo lắng cái gì.” Hoa Tiệm Nguyệt cười nói, đặt mông ngồi lên một vị trí bên cạnh, “Đi thôi.”

“Tiệm Nguyệt, người cũng muốn cùng chúng ta đi Lâm An?” Diệp Tư Ngâm kinh ngạc hỏi. Hỏi tuy là Hoa Tiệm Nguyệt, ánh mắt lại nhìn Hoa Tiệm Tuyết đứng ngoài xe.

“Tiệm Nguyệt lo lắng, chúng ta cũng đi nhìn một chút.” Hoa Tiệm Tuyết nói, “Diệp Các chủ có để ý hai chúng ta xen vào việc của người không?”

Diệp Thiên Hàn hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc cũng không lên tiếng phản đối. Hai người này hần sớm nhìn ra quan hệ cùng mâu thuẫn giữa bọn họ, lại không hề có ý ngăn cản, Hoa Tiệm Nguyệt kia ngược lại còn hưng trí dạt dào, nói không chừng đến lúc đó lại nảy lên một tác dụng khác.

Thấy Diệp Thiên Hàn vẫn chưa phản đối, Hoa Tiệm Tuyết liền ngồi xuống cạnh Hoa Tiệm Nguyệt, xe ngựa nguyệt bạch sắc xa hoa tuyết trần bắt đầu di chuyển.

Hết chính văn đệ nhập bát chương

29. Chương 29

Hồng Châu thành.

Trong khách sạn náo nhiệt, một nam tử thanh y bước vào cửa ***. Tiểu nhị nhanh mắt vừa thấy vị khách nhân này vận tơ lụa Lâm An thượng đẳng, tướng mạo tuấn mỹ, thâm nghĩ nhất định là vị có quyền thế, liền nhiệt tình tiến lên hỏi: “Hắc, vị khách quan này, ngài nghỉ trọ hay ở trọ?”

“Ba gian phòng hảo hạng.”

“Này. . . .” Tiểu nhị vừa nghe có chút mơ màng, nhưng lập tức phản ứng lại: “Ngài muốn ba gian thì không có, tiểu *** chỉ còn lại có hai gian, ngài xem. . . .”

Thanh y nam tử nhíu mi, đang muốn xoay người rời đi, phía sau đột nhiên đến thêm hai người nữa. Tiểu nhị lập tức choáng mắt. Nguyên tưởng rằng khách nhân thanh y đã là tuấn mỹ hiếm có, mà hai vị phía sau quả thực là kinh vi thiên nhân! Hai người trong mắt có bảy phần giống nhau, thoát nhìn người lớn tuổi khí thế bức nhân, vẻ mặt lãnh tuấn, mà người nhỏ hơn lại một bộ ôn hòa lạnh nhạt, là một đôi huynh đệ chăng?

“Chủ nhân, trong *** chỉ còn hai gian phòng hảo hạng.”

“Lăng tổng quản, vô phương, lấy gian bình thường cũng được.” Diệp Tư Ngâm nói. Hai ngày nay đều phải an ngủ ngoài trời, hôm nay đến Hồng Châu, cuối cùng có thể ngủ trên giường, y không muốn kén chọn gì nữa.

“Này.” Lăng Tiêu Thần khó xử. Ủy khuất Thiếu chủ như thế, chủ tử nhất định không cho phép. Nhưng hai vị kia. Cũng không phải chủ nhân có thể chịu ủy khuất a. Nhưng mà Thiếu chủ thoạt nhìn một mỗi vạn phần.

Đang lúc Lăng Tiêu Thần đau đầu, chợt nghe một người trên lầu hai nói: “Tiểu nhị, chúng ta tặng cho bọn họ một gian phòng hảo hạng.”

Thanh âm tà mị bữa bãi làm Diệp Tư Ngâm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người nọ: “Sư bá, sư thúc? !”

Người đang ngồi tựa vào lan can, đích thị là Hoa Vô Phong cùng Hoa Liên Diễm? Mà một vị khác, gương mặt rất xa lạ. Y phục nguyệt sắc, tay cầm một thanh kiếm, hiển nhiên là một thế gia đệ tử, nhưng không phải là người trong tộc cung.

“Ha hã, Tiểu Tư, đã lâu không gặp.” Hoa Vô Phong bữa bãi tựa lầu hai phi thân xuống, đứng trước mặt ba người, “Lần trước ở Lâm An vì vài chuyện mà chưa đến cửa bái phỏng, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, Phù Ảnh Các Các chủ quả nhiên khí thế hơn người, không giống bình thường.”

“Độc cung cung chủ.” Diệp Thiên Hàn hướng hân khê gật đầu. Diệp Tư Ngâm kinh ngạc, chưa bao giờ thấy nam nhân duy ngã độc tôn này lễ ngộ với người khác như thế bao giờ, mà Hoa Vô Phong cũng là một kẻ duy ngã độc tôn. Hai người duy ngã độc tôn đứng chung một chỗ, thế nhưng lại là anh hùng tiếu anh hùng?

Liên Diễm cùng thanh niên xa lạ kia xuống lầu, Diệp Tư Ngâm lúc này mới nhìn rõ, kiếm trong tay hân đúng là đương kim vô lâm danh kiếm —— Thương Lan kiếm!” Hạ Gia bảo Hạ Nguyệt, hôm nay lại có vinh hạnh gặp được Diệp Các chủ cùng Thiếu chủ.” Hạ Nguyệt sang sảng cười nói, “Xem ra lần này xuất ngoại du lịch, quả nhiên không tệ. Có thể khiến tại hạ gặp được Diệp Các chủ cùng Độc cung cung chủ.” Nói xong nhìn về phía Liên Diễm bên cạnh, “Còn cho tại hạ gặp lại Liên Diễm cô nương.”

Nghe vậy, Diệp Tư Ngâm nghi hoặc nhìn hai trong người—— Hạ Nguyệt tay cầm Thương Lan kiếm đứng, Liên Diễm lại sửa tư thái dĩ vãng luôn tùy thị Hoa Vô Phong không rời nửa bước, thành đứng cạnh Hạ Nguyệt, một bộ tiểu nữ nhân. Chẳng lẽ? !

Diệp Thiên Hàn hơi nheo lại phượng mâu, nhìn trên mặt Hoa Vô Phong vừa rồi còn lộ ra nụ cười bất kham nháy mắt âm lãnh, lại nhớ Diệp Tư Ngâm từng nói qua Liên Diễm cùng Hoa Vô Phong có khúc mắt, trong lòng nghi ngờ cũng đứng bầy tám phần.

“Không sợ các vị chê cười, hai mươi ngày sau, là ngày đại hỉ của tại hạ cùng Liên Diễm cô nương.” Hạ Nguyệt như không hề phát hiện ra ánh mắt tựa lợi kiếm đang nhìn mình, mặt nở nụ cười, lộ rõ hạnh phúc cùng vui sướng trong giờ phút này.

“Diễm nhi, ngươi muốn thành hôn?” Thanh âm ngạc nhiên làm mọi người nhất tề quay đầu.

Hoa Tiệm Nguyệt cùng Hoa Tiệm Tuyết vì mua được liệu đến muộn, vừa bước một bước vào khách ***, liền nghe Hạ Nguyệt nói “Ngày đại hỉ của tại hạ cùng Liên Diễm cô nương”, Hoa Tiệm Nguyệt cả kinh lớn tiếng quát hỏi.

“Nguyệt sư huynh, Tuyết sư huynh.” Liên Diễm mặt mang mỉm cười nói. Không biết có phải ảo giác hay chẳng, mà nét mặt hoặc hiện giờ khác hẳn ngày xưa, Liên Diễm hiện giờ tựa hồ có chút ý nhị nói không nên lời.

Hoa Tiệm Tuyết sắc mặt không hảo nhìn chút nào. Tiểu sư muội đã sớm cùng sư huynh chung đụng da thịt, thực tế lại chẳng khác gì phu thê, nàng yêu sư huynh như thế, giờ lại đề cập đến chuyện xuất giá, quả thực khiến kẻ khác khó tin. Huống hồ, Hạ Gia bảo là bạch đạo, Độc cung mặc dù không đến mức bị nói thành tà cung, nhưng vì Độc cung cung nhân toàn bộ lấy độc thuật làm sở trường, không giống Đường môn từ sớm đã lập chiêu bài trong chính đạo, quan hệ cùng giang hồ chúng phái không phải bằng hữu cũng không phải địch nhân, không biết tự lúc nào đã được hắc đạo chúng phái tôn làm thủ lĩnh. Nếu thế, Diễm

nhì thân là độc cung hộ pháp gả nhập Hạ Gia bảo, có thể nói là khó khăn muôn trùng, nói không chừng lần này đi chẳng khác chi nhảy vào hồ lửa.

“Diễm nhi, hửn nói chính là thật sự?” Hoa Tiệm Nguyệt vẫn không dám tin.

Liên Diễm liếc mắt nhìn Hạ Nguyệt bên cạnh một cái, lại nhìn Hoa Vô Phong không nói gì, gật đầu, hơi chút thẹn thùng lộ ra một nụ hạnh phúc.

Một bên Hạ Nguyệt cũng cười nói: “Tại hạ tự sau vô lâm đại hội, đã hết sức ngưỡng mộ Liên Diễm cô nương. Ai ngờ vừa lúc gặp Hoa cung chủ cùng Liên Diễm cô nương muốn về Côn Lôn Độc cung, tại hạ cũng đang muốn đi Diên Bắc bái phỏng một vị sư bá, nửa đường xảo ngộ. Đây còn chẳng phải là thiên định duyên phận sao?”

“Trưởng huynh như cha, sư huynh, người cũng đã đồng ý?” Hoa Tiệm Nguyệt như trước bình tĩnh. Tuy rằng thái độ Hạ Nguyệt rất tốt, thoát nhìn quả thật đối Liên Diễm ngưỡng mộ đã lâu. Nhưng sư huynh. . . . thật sẽ dễ dàng buông tay thế sao? Diễm nhi đã mười chín, lại kết duyên cùng ai. Theo lý, sư huynh sớm nên chọn người cho nàng. Nhưng hửn lại lấy lý do Diễm nhi tuổi còn nhỏ rồi đuổi hết đệ tử trong phái đến cầu thân Diễm nhi, mà lại cùng Diễm nhi suốt năm năm sống như vợ chồng. Nếu là nữ tử bình thường, lấy sư huynh tốc độ đổi hậu cung mà xem, cho dù Diễm nhi có đẹp cách mấy cũng vô pháp kéo dài lâu như vậy. Hửn không quá tin tưởng, sư huynh không có nửa điểm tâm tư đối Diễm nhi.

“Bản cung không đáp ứng thì có năng lực thế nào? Nữ đại bất trung lưu (một câu nói của Trung Quốc í chỉ con gái đã lớn, khó mà lưu giữ được trong khuê các nữa).” Hoa Vô Phong lạnh lùng trả lời.

“Ha hử, các vị không cần lo lắng Liên Diễm cô nương ở Hạ Gia bảo sẽ chịu ủy khuất, nếu cô nương không muốn, tại hạ liền tùy cô nương về Độc cung trụ ở một đoạn thời gian. Chờ tại hạ tiếp nhận chức Hạ Gia bảo Bảo chủ, có thể bảo vệ cô nương khỏi thị phi rồi trở lại Hạ Gia bảo cũng không phải không được.” Hạ Nguyệt ôn nhu nhìn vào mắt vị hôn thê, lại nhìn mọi người nói.

Hoa Tiệm Nguyệt nghe vậy thái độ thoáng mềm chút: “Thật sao? Người không nên lật lọng, bằng không, độc được của Độc cung, nhất định có thể cho người sống không yên.”

“Nếu tại hạ phụ Liên Diễm cô nương, tùy ý các vị xử trí.” Hạ Nguyệt nghiêm mặt nói.

“Hạ Thiếu chủ.” Liên Diễm có chút cảm động nhìn phu quân tương lai của mình, trong mắt lộ quang khê động.

Hoa Vô Phong sắc mặt càng thêm âm trầm, trên gương mặt tà khí tuần mỹ rất có xu hướng phong vũ dục lai phong mẫn lâu (*), cuối cùng, thấy Liên Diễm Hạ Nguyệt nhu tình mật ý, hừ lạnh một tiếng nói: “Phòng hảo hạng nhường cho Diệp Các chủ, bản cung tối nay đi Thì Hoa quán qua đêm cũng được. Sư đệ, các người tự tiện.” Nói xong chớp mắt đã không còn thấy thân ảnh.

(*)(Lấy ý từ ba câu, sơn vũ dục lai, nhật trầm các hậu, phong mẫn lâu đầu, nguyên dùng để chỉ một tình huống biến hóa thất thường, buộc người khác phải lựa chọn đường đầu hoặc tránh né, sau lại dung để chỉ tình thế cấp bách, hiểm báo trước một tình huống, sự việc xấu.)

Liên Diễm tươi cười biến mất, mắt ngập tràn nỗi cô đơn thâm trầm.

Hoa Tiệm Tuyết cùng Hoa Tiệm Nguyệt quan tâm sẽ loạn, nên không phát hiện nàng khác thường, Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm lại thấy rõ.

“Tiểu Tư, quả nhiên không thể gạt được người sao?” Diệp Tư Ngâm bước vào phòng Hoa Liên Diễm, Liên Diễm ngồi trên sơ trang đài (bàn trang điểm) tùy tiện nói. Chỉ thấy nàng vẻ mặt thống khổ, tháo hồng trang, sắc mặt tái nhợt, hạnh phúc, ầm ập vừa rồi không còn sót lại chút gì.

“Sư bá cùng Tiệm Nguyệt bọn họ quan tâm sẽ loạn, bằng không người cho là người có thể giấu bọn họ nổi?” Diệp Tư Ngâm ngồi xuống cạnh bàn, ngã một chén trà cho mình thử dài nói.

Liên Diễm tự giễu cười: “Nè hà hửn lại nhìn không ra được a. Tiểu Tư, người nói, ta làm như thế. Là sai hay đúng?”

Diệp Tư Ngâm nhìn dáng bóng lưng giảo hảo (gảo = dáng đẹp, hảo = tốt, đẹp) của Liên Diễm, nói: “Sư thúc quyết định như thế tất có đạo lý trong đó. Ta là văn bối, vốn không nên xen vào chuyện của sư thúc sư bá.”

Liên Diễm xoay người lại, miễn cưỡng cười nói: “Hảo một câu văn bối, người chỗ nào nhìn giống văn bối ? còn lợi hại hơn cả sư huynh muội bọn ta. Xem ra Diệp Thiên Hàn đã một lòng một dạ với người rồi.”

Diệp Tư Ngâm phất chốc nhâm mi lại: “Lời này ý gì?” Trên mặt vẫn chưa lộ ra bất ổn, trong lòng lại cả kinh. Một lòng một dạ?

“Đi?” Liên Diễm đột nhiên phát giác mình nói lỡ. Xem ra y vẫn chưa biết chuyện tình tượng nói vận mệnh bọn họ sẽ quán lấy nhau sao? Nàng cũng là cách đây không lâu mới biết, nguyên lai tiểu sư diệt trước mắt này lại có thân thể ly kỳ đến vậy, mà đường đường Phù Ảnh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn, lại sẽ yêu hải tử của mình, nếu nói ra, chỉ sợ liên thiên hạ sẽ đại loạn. Nề hà đương sự lại vẫn không biết tâm tư đối phương? Bất quá cũng khó trách Tiểu Sư không hiểu, Diệp Thiên Hàn kia luôn một bộ băng lãnh, trong lòng có ý tưởng gì sợ cũng không nói đi ra.

“Không có gì.” Liên Diễm vội chối sạch, tiếp sau lại đột nhiên che miệng lại, một bộ muốn nôn.

Diệp Tư Ngâm cả kinh, kéo tay phải của nàng qua, Liên Diễm muốn tránh đi, cũng đã không kịp.

“Sư thúc người.” Y biết nàng tất có nguyên do trong đó, nhưng cũng không đoán được lại là vì nguyên nhân này.

“Của sư bá?” Đợi Liên Diễm thuận khí, Diệp Tư Ngâm cau mày hỏi. Thấy đối phương gật đầu nhận, chỉ phải thở dài nói, “Hạ Thiệu chủ bên kia. Người phải giải thích thế nào?”

“Hạ Thiệu chủ không phải muốn thú ta, chỉ là giúp ta diễn một tuồng kịch thôi. Không lâu nữa, bụng sợ là che không được, sư huynh không thú ta, ta tuy là một nữ nhân, nhưng cũng có tự tôn của mình, ta không muốn hải tử vừa sinh ra đã bị nhạo báng. Về phần sư huynh. Cứ chấm dứt như thế cũng được. Vẫn còn tốt hơn cái kết quả, hẳn không chịu thú ta.”

Diệp Tư Ngâm bất đắc dĩ lắc đầu: “Sư thúc, tội gì.” Nữ tử tiêu sái như Liên Diễm, gặp phải tình một chữ, lại thống khổ như thế. May nàng đến cùng vẫn là một nữ tử thông minh, biết bản thân muốn cái gì, đã tranh thủ, mà vẫn không chiếm được, liền buông tay. Đi thật sạch sẽ xinh đẹp, lưu lại trong Hoa Vô Phong vĩnh viễn vẫn là một Tiểu sư muội đáng yêu xinh đẹp mỹ hoặc.

Liên Diễm vỗ mặt mình, che dấu toàn bộ ử rữ bi quan, đối Diệp Tư Ngâm cười nói: “Tốt lắm, không cần ở trong này than ngán thở dài. Ta đã nói không sao. Nhưng còn người, nhớ rõ trong vô lâm đại ta từng nói cái gì không?”

“?” Diệp Tư Ngâm nghi hoặc một lúc, đột nhiên mắt tím mở to: “Chẳng lẽ là? !”

“Đúng vậy. Mấy ngày này, cần phải để ý, người cũng biết sư huynh xuống tay sẽ không mềm lòng.”

“!” Diệp Tư Ngâm dừng một chút, lập tức bước nhanh trở lại phòng Diệp Thiên Hàn.

Y sao có thể quên ? Bị chuyện của Liên Diễm nhiễu loạn tâm thần. Vô lâm đại hội, Liên Diễm đã nói, Độc cung tiếp một giao dịch, đối tượng là —— Diệp Thiên Hàn! Lưu Sương chi độc, không thể giải. Y sao lại có thể xem nhẹ chuyện này? ! Y sao lại bất cẩn đến mức không nghi ngờ Hoa Vô Phong, người luôn ở Côn Lôn đỉnh Độc cung vì sao lại hiện thân tại Hồng Châu thành!

“Hàn!” Đẩy cửa phòng ra, Diệp Tư Ngâm liền thấy Diệp Thiên Hàn khẽ nhấp một ngụm trà trong chén, nhất thời trong đầu trống rỗng.

Hết chính văn đệ nhập cửu chương

30. Chương 30

“Hàn!” Đẩy cửa phòng ra, Diệp Tư Ngâm liền thấy Diệp Thiên Hàn khẽ nhấp một ngụm trà trong chén, nhất thời trong đầu trống rỗng.

Mắt tím thâm thúy nhìn qua, bên trong mang theo chút kinh ngạc khó gặp. Nhưng Diệp Tư Ngâm lại không còn tâm tư thưởng thức cảnh tượng này, nhanh chóng bước lên, đoạt lấy chén trong tay hắn.

“Chuyện gì?”

Diệp Tư Ngâm vẫn chưa trả lời, chỉ cẩn thận quan sát chén trà trong tay — chén làm từ Tân Bình thanh từ thượng hạng, trà là Lư Sơn Văn Lâm quý báu, màu nước xanh biếc thanh thanh, hương trầm như lan. Diệp Tư Ngâm nhẹ nhàng thở ra — trong chén không có độc. Buông chén trà, nắm lấy tay trái Diệp Thiên Hàn, đè lên mạch môn, mạch tượng vững vàng hữu lực, không một tia hỗn loạn. Diệp Tư Ngâm lúc này mới yên tâm, mệt mỏi ngồi xuống ghế, phát giác bản thân không ngờ kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

“Ngâm nhi?” Diệp Thiên Hàn thấy y sắc mặt trắng bệch, có chút không vui, không biết là chuyện gì làm cho y kinh hoàng như thế.

Diệp Tư Ngâm thở ra nặng nề, mắt tím trong suốt nhìn gương mặt lạnh tuấn, nổi lòng hơi phức tạp, lại vẫn bình tĩnh nói: “Độc cung lần này do cung chủ cùng hộ pháp tự mình hạ Côn Lôn, là hướng về người mà đến. Không biết là ai mặt mũi cùng tài lực lớn đến mức có thể được sự bá tự mình rời núi.”

Diệp Thiên Hàn mặt trầm xuống, trong lòng đã đoán ra vài phần.

“Tiêu Thần.”

“Chủ nhân, có gì phân phó?” Có hai vị danh y nổi tiếng thiên hạ cùng đệ tử chân truyền Diệp Tư Ngâm của bọn họ ở, thương thế của Lăng Tiêu Thần trong mấy ngày đã hoàn toàn hồi phục. Tự nhiên, trong lúc trị thương không tránh được bị Hoa Tiệm Nguyệt tâm đùa giỡn so với tiểu hài tử còn nặng hơn trên cột, may có Hoa Tiệm Tuyết, mới không đến nỗi thương vừa lành lại bị độc chết.

“Truyền thư cho Tiêu Vị.”

Lăng Tiêu Thần không khỏi kinh ngạc. Xảy ra đại sự gì, chủ nhân sao lại muốn tự mình truyền thư cho Tiêu Vị?

“Lí Ân tuổi không nhỏ.” Diệp Thiên Hàn ý vị thâm trường nói.

Lăng Tiêu Thần nghe vậy lập tức nghiêm mặt nói: “Vâng.” chủ tử rốt cục muốn động thủ rồi? Nhịn gần hai mươi năm, vì sao đột nhiên muốn động thủ đây? Bước ra khỏi cửa phòng, Lăng Tiêu Thần liếc nhìn hai người phòng trong, trong lòng đã hiểu — xem ra là nguyên do là vì Thiếu chủ. Làm này chính là không muốn Thiếu chủ đã bị liên lụy thương tổn? Xem ra chủ nhân yêu Thiếu chủ sâu đậm, chỉ tiếc Thiếu chủ chưa thông suốt.

Lí Ân? Diệp Tư Ngâm có chút ngần ngại. Lí là họ của hoàng thất, mà đương kim hoàng tộc duy nhất có cái tên mang chữ “Âm” thì chỉ có đương triều hoàng đế lục tử, cũng là ngôi cửu ngũ tương lai, đương triều thái tử! Phù Ảnh Các thế nhưng cùng hoàng thất có quan hệ mật bất khả phân (mật thiết, không tìm ra dc chỗ hở...)? !

Bỗng nhiên nhớ lại, trong Phù Ảnh Các hàn đàm mật đạo có một cánh cửa điêu khắc đồ án phi phượng — chẳng lẽ?

Diệp Tư Ngâm nhìn Diệp Thiên Hàn, trong lòng đoán, cũng không dám xác định. Diệp Thiên Hàn họ Diệp, tất nhiên không phải là chính thống hoàng thất, mà đại môn khắc phi phượng đồ án, lại có thể thấy được nữ tính Diệp gia thân phận cao quý, có thể xử dụng phi phượng đồ án, tử tự lại không phải Lí thị tộc nhân, duy nhất có thể giải thích, chính là tổ mẫu của khối thân thể này, thân mẫu thân của Diệp Thiên Hàn, là một vị hoàng nữ!

“Hàn.” Diệp Tư Ngâm có chút chần chờ, không biết nên hỏi hay không.

“Bất quá là vài chuyện cũ năm xưa thôi, không cần suy nghĩ. Nếu muốn biết, bổn tọa nói cho người biết.” Diệp Thiên Hàn khinh miêu đậm tả nói, nhìn thấy người vì cực độ khẩn trương mà thoát lực kia, tựa tiểu phi tiểu nhìn Diệp Tư Ngâm nói: “Sợ bổn tọa trúng độc của Hoa Vô Phong?” Diệp Thiên Hàn không thể không thừa nhận, vừa rồi Diệp Tư Ngâm lòng như lửa đốt chạy vào, một tiếng”Hàn” mang theo lo lắng cùng kinh hoàng làm hắn vui sướng phi thường. Nguyên lai thiếu niên bình tĩnh đậm mạc này cũng sẽ vì hắn mà lo lắng cùng kích động.

“” Diệp Tư Ngâm nhìn hắn biểu tình âm dương bất định, chán nản. Về mặt này, không giống vẻ lạnh lùng ngày xưa, thật có vài phần hương vị như Hoa Vô Phong tà mị bất kham. Hắn chẳng lẽ không biết Hoa Vô Phong rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại sao? Có vài thứ độc, thậm chí ngay cả Hoa Tiêm Nguyệt được xưng là”Thánh thủ độc y” đều không giải được, càng đừng nói đến y ! Trơ mắt thấy bộ dáng này của hắn, thật không hiểu vừa rồi y vì sao phải cực độ khủng hoảng. Trong lòng nghĩ như thế, lời nói ra miệng lại mang theo tức giận: “Người muốn nói thì nói, không muốn nói thì quên đi.” Nói xong muốn đứng dậy đi. Tình hình bị Diệp Thiên Hàn kéo cổ tay, ngã ngồi lên chỗ vừa ngồi lúc nãy.

“Đừng tức giận, bổn tọa nói cho người nghe.” Ngữ khí ôn hòa hiếm thấy.

Này đích thật là vài chuyện xưa của tiền triều, nói ra có vẻ khá hoang đường.

Tiên hoàng có cả bảy chín vị hoàng tử, hai mươi hai vị công chúa. Nhưng, cuối cùng kế thừa hoàng vị của tiên hoàng lại là đệ cửu tử vốn không có quyền kế thừa. Cửu hoàng tử, tức đương kim hoàng thượng Lí Huyền, là do một Tài tử địa vị đệ tiện sở sinh, nguyên bản vô luận như thế nào cũng không tới phiên gã kế vị. Nề hà tiên hoàng hiếu chiến, bảy vị hoàng tử đều chết trận chiến trường, chỉ còn một vị tam hoàng tử một lòng muốn tu đạo thành tiên, cuối cùng ăn “Tiên đan” do đạo nhân chế ra, bị mất mạng.(thiệt ta nói, thẳng cuối chết một cách vô cùng lãng xẹt)

Trong hai mươi hai vị công chúa, có một vị Huệ An công chúa, là tiên hoàng hoàng hậu sở sinh, thân phận chính thống, lại gả cho đương triều Tể tướng, trong triều sức ảnh hưởng quá lớn. Hai người đã có một con, năm ấy sáu tuổi, lại phi thường trí tuệ, được tiên đế vô vàn sủng ái, dù là người có huyết thống khác họ nhưng vẫn được phong làm thân vương.

Huệ An công chúa năm đó cùng Tể tướng không chỉ là hôn nhân chính trị, còn là lưỡng tình tương duyệt. Công chúa thuở nhỏ ở trong cung xem quen huynh đệ tỷ muội lừa gạt áp bức lẫn nhau, sớm đối hoàng cung chán ghét. Mà Tể tướng là thế ngoại cao nhân được tiên đế mời vài lần mới đến, vốn là hướng tới cuộc sống nhàn vân dã hạc, chán ghét quan trường. Hai người sớm muốn rời đi kinh thành, cùng nhau đi du lãm thiên hạ.

Nhưng, phái hoàng hậu không cam lòng hư danh lại đề xuất hài tử của Huệ An công chúa năm ấy sáu tuổi nhập hoàng thất làm con thừa tự, đổi họ Lý mà kế thừa hoàng vị, từ hoàng hậu cùng công chúa chưởng quản triều chính. Một đề nghị hoang đường như thế lại được phần đông những đại thần quyền cao chức trọng trong phái hoàng hậu mưu tính đồng thời được cả triều văn võ đồng ý.

Huệ An công chúa cùng Tể tướng không muốn tiếp tục ở lại hoàng thành, lại càng không nguyện hài tử của mình tuổi còn nhỏ mà phải chịu nỗi thống khổ ‘cao xử bất thắng hàn’ (chỗ cao không tránh được lạnh (cô độc)), cho nên cùng cửu hoàng tử Lí Huyền đặt thành hiệp nghị, họ trợ Lí Huyền lên hoàng vị, mà lúc sau, Lí Huyền hạ chỉ chấp thuận Huệ An công chúa cùng Tể tướng rời đi hoàng thành.

Huệ An công chúa cùng Tể tướng sau khi rời khỏi, đích xác có vài năm tiêu dao khoái hoạt. Nề hà thiên hữu bất trắc phong vân (nguyên văn thiên hữu bất trắc phong vân, nhân hữu đán tịch họa phúc, chỉ những việc không lường trước được), năm năm sau Huệ An công chúa vì khó sanh mà chết, thai chết trong bụng. Tể tướng vì thế mà cực kỳ bi thương, tự vận theo ái ân.

Năm ấy thiếu niên mười bốn tuổi an táng cha mẹ, trở lại kinh thành báo tang, không ngờ lại gọi lên thù mới hận cũ của Lí Huyền khi đó đã thành hoàng đế được năm năm—— ngoại thích phái tiên hoàng hoàng hậu chưa trừ, thiếu niên này lại ngồi trên cao vị thân vương, hơn nữa trí tuệ cơ trí, lòng nghi ngờ của đế vương lại càng không thể văn hồi, đã kích ngấm ngấm hay công khai nổi nhau tới.

Mà thiếu niên này là Diệp Thiên Hàn năm đó, trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, đương kim hoàng đế hận không thể trừ đi thật nhanh.

Trở lại phòng, Diệp Tư Ngâm thật lâu không thể đi vào giấc ngủ.

Y đến thời không này đã lâu, nhưng luôn ở Khuynh Nguyệt cốc ngăn cách với thế giới. Tới Lâm An, cũng chỉ suốt ngày ở Hàn Viên, người nhìn thấy chỉ có đám người Diệp Thiên Hàn cùng Chiến Minh Lăng Tiêu Thần. Chưa từng có người nói cho y về đấng cứu thế mà thiên hạ đều biết. Đây cũng khó trách, dù sao người biết Diệp Thiên Hàn có thân phận thân vương vô cùng ít ỏi. Người trong thiên hạ chỉ nghe qua hoặc giả căn bản chưa từng nghe qua hoàng thất có một vị thân vương khác họ, là hài tử của Huệ An công chúa cùng tiền triều Tể tướng, lại càng không ai dám liên hệ hài tử đó với Phù Anh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn hiện giờ người giang hồ vì kính sợ mà đều tránh né.

Y cũng không đoán được, thân thế của Diệp Thiên Hàn, lại khúc chiết như thế. Năm mươi bốn phụ mẫu liên lần lượt chết đi, lại có cái một cửu cửu cửu ngũ chỉ tôn xem mình như cái đinh trong mắt, thật không hiểu hẳn trải qua những ngày gian khổ đó thế nào. Nghĩ nghĩ, Diệp Tư Ngâm lại có chút đau lòng.

Hôm sau, bên ngoài khách ***.

“Tiểu Tư, Diễm nhi cùng Hạ Thiếu chủ muốn đi Độc cung thành thân, chúng ta không cùng người đi Lâm An. Người phải hết thủy cẩn thận.” Hoa Tiệm Tuyết dặn dò nói.

Một bên Hoa Tiệm Nguyệt gật đầu, ánh mắt dời về phía Diệp Thiên Hàn: “Người cần phải bảo vệ tốt bảo bối đồ đệ của ta, không được để cho y chịu ủy khuất nữa!” Hiển nhiên là lần này chuyện kinh hồn ở thông đạo dưới nền Trần Sương Các đã dọa tới hắn. Đối với Diệp Tư Ngâm, Hoa Tiệm Nguyệt trừ bỏ sư huynh cái gì cũng không để ý, lại rất đau lòng cùng quan tâm.

Diệp Thiên Hàn không trả lời, chỉ thủ thế, Lăng Tiêu Thần liền đang cầm một cái hộp đến trước mặt Hạ Nguyệt cùng Liên Diễm: “Đây là hạ lễ chủ tử cùng Thiếu chủ vì ngày đại lễ của hai vị mà chuẩn bị. Chuẩn bị khá vội vã, thỉnh nhị vị không cần ghét bỏ.”

Hai người có chút thụ sủng nhược kinh, Hạ Nguyệt vội vươn tay tiếp, mở ra xem, là đôi song kiếm một huyền thiết sở chế!

“Đôi song kiếm này chưa đặt tên, hai vị đặt một cái tên đi, chính thức thành chủ nhân của nó.”

Hạ Nguyệt cùng Liên Diễm liếc nhau, Hạ Nguyệt nói: “Liên Diễm cô nương, người nói đi.”

Trong mắt Liên Diễm mờ mịt không rõ, nhìn song kiếm tinh mỹ, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Vậy gọi Bất Hối cùng Bất Khí đi.” Không hối hận đã yêu sư huynh, không bỏ hài tử trong bụng chỉ còn có mẫu thân này. Bất Hối, Bất Khí.

Hạ Nguyệt thấu hiểu, mỉm cười nói: “Hảo, vậy tên Bất Hối, Bất Khí.”

Nhìn thấy Diệp Tư Ngâm cùng Hoa Tiệm Nguyệt Hoa Tiệm Tuyết từ giả, Diệp Thiên Hàn liếc mắt xem bình sứ trắng vừa rồi Hoa Tiệm Nguyệt đưa cho hắn, trong đầu hiện lên lời của người họ: “Cẩn một chút, đừng làm Tiểu Tư của ta bị thương.” Trong lòng rất muốn cười lên. Quả thật là không thể gạt được hai người họ, cũng thật giống tác phong tinh quái của Hoa Tiệm Nguyệt. Có sư phụ như thế, không biết nên vì Diệp Tư Ngâm thấy cao hứng hay là khó chịu. Nhưng. cả người ngoài cũng nhìn thấu, Ngâm nhi, người bao giờ mới có thể thông suốt? Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Diệp Tư Ngâm, Diệp Thiên Hàn bắt đầu dĩ thử dài. Không vội, đợi việc này giải quyết xong, có thể dùng thời gian để y hiểu. Nếu thật không được. Diệp Thiên Hàn nhìn bình sứ trong tay. Vậy, cũng chưa chắc là không thể.

(o_0 anh nghĩ muốn bá vương ngành thương cung a~~ =)))

Xe ngựa nguyệt bạch sắc tiến vào quan đạo, một hắc y nhân xuất hiện trong xe: “Chủ nhân, Thiếu chủ.”

“Trong các sao rồi?”

“Hồi chủ nhân, Cổ Thanh Giác đã đến Lâm An, Âu Dương Lăng cùng Âu Dương Minh cũng đã bí mật tới Lâm An.”

“Âu Dương thế gia?” Diệp Thiên Hàn nheo phượng mâu lại, hừ lạnh nói, “Còn chưa hết hy vọng sao? Nói cho Túy Nguyệt, đợi bốn tọa hồi các rồi xử trí.”

“Vâng.”

Gió nhẹ thổi qua, Hắc y nhân lại không thấy bóng người.

“Ngâm nhi, có cần tha cho Âu Dương thế gia?” Dù sao cũng là nương gia của Âu Dương Huyền Huyền, Diệp Thiên Hàn nhìn ra được, Diệp Tư Ngâm có tình cảm với Âu Dương Huyền Huyền.

Diệp Tư Ngâm buông sách thuốc trong tay xong, mắt tím trong suốt không hề gợn sóng sợ hãi: “Âu Dương thế gia, cùng ta có quan hệ gì?”

Tác giả chú:

Chú 1: Tân Bình tên cổ của Cảnh Đức Trấn. Ta không biết Cảnh Đức trấn có sản xuất sứ men xanh hay không..... bất quá phương Nam chắc không sản xuất sứ trắng đâu nhỉ....

Chú 2: Lư Sơn Văn Lâm tên cổ của trà Giang Tây Vân Vụ . Hình như rất quý thì phải....

Hết chính văn đệ tam thập chương

31. Chương 31

Phù Ảnh Các.

Cổ Thanh Giác nắm chặt huyết ngọc tiêu trong tay, nhìn thấy Phù Ảnh Các khí thế to lớn, trong mắt tràn đầy hận ý cùng khoái ý —— Diệp Thiên Hàn, mặc dù tiêu phí suốt mười lăm năm, nhưng chung quy ta đã báo được mối hận đoạt thế! Huyền Huyền, chờ hết thấy trần ai trôi qua, ta sẽ đi đón người trở về. Mà Diệp Thiên Hàn, người chết không nhắm mắt trong thông đạo dưới Tinh Châu đi!

“Các chủ, chung quanh không có gì khác thường.” Tam đi dò xét một vòng rồi trở lại báo cáo.

Cổ Thanh Giác gật đầu: ” Lão gia hỏa Viên Bội kia, sợ đã sớm tự lập vì Phù Ảnh Các Các chủ. Tứ, chốc nữa nếu có thời cơ thì giết ông ta.” Nói xong mắt lộ ra một tia âm ngoan. Viên Bội tự cho có thể mượn lực lượng Trần Sương Các trừ bỏ Diệp Thiên Hàn tự lập làm vương, lại không biết đạo lý bọ ngựa bắt ve hoàng tước sau lưng, quả thật vô cùng ngu ngốc.

Chiến Minh đáp: “Vâng” trong lòng lại cười lạnh, Viên Bội? Sợ đã sớm chết trong mê trận của Túy Nguyệt rồi. Tính tính ngày, chủ nhân cùng Thiếu chủ chắc cũng sắp đến.

“Đi.” Cổ Thanh Giác nói xong đi về phía đại môn đang đóng chặt của Phù Ảnh Các, chợt nghe phía sau một thanh âm quen thuộc mà xa lạ nói: “Thanh Giác, nhiều năm không thấy, gần đây có khỏe không?”

Phía sau, hai người mang theo một đội mấy chục nhân mã hùng hổ đi đến chỗ Cổ Thanh Giác cùng ba thị vệ của gã. Chính là Âu Dương thế gia Đại công tử Âu Dương Lăng cùng trưởng tôn Âu Dương Minh!

Cổ Thanh Giác nhìn người tới thoáng nhăn mi lại: “Âu Dương đại ca, Minh nhi? Hai người các người sao lại đến đây?”

“Phù Ảnh Các xảy ra chuyện, hai chúng ta thay mặt phụ thân đến xem.” Âu Dương Lăng ra vẻ đạo mạo cười, trong lòng lại nói: nếu không phải Huyền Di còn nhớ chút tình huynh muội, chỉ sợ một khối thịt béo như thế, bị một mình người độc chiếm !

Ba ngày trước, Âu Dương gia thu được bồ câu đưa tin của Âu Dương Huyền Di, nói Diệp Thiên Hàn bị nhốt trong huyết động mật đạo dưới lòng Tinh Châu, Cổ Thanh Giác đã cùng gia quyến đến trước Lâm An, chuẩn bị nhập chủ Phù Ảnh Các.

Cổ Thanh Giác lại cười không nổi: “Là Huyền Di báo cho các người sao?” Kể làm phu quân như gã lại chẳng hề biết thế tử của mình cách ngàn dặm liên lạc với nương gia? ! Hơn nữa một Âu Dương Huyền Di

tri thư đạt lễ, lại là một nữ tử biết phân rõ cái gì nặng cái gì nhẹ, vậy mà chẳng phân được nặng nhẹ như thế!

“Sao vậy, Thanh Giác? Không muốn phân một phần cho chúng ta sao?” Âu Dương Lăng thấy sắc mặt Cổ Thanh Giác âm trầm cũng không nể mặt nữa. Phù Ảnh Các trước kia có Diệp Thiên Hàn ở bọn họ đích thật kiêng kị ba phần, nhưng Trần Sương Các là cái gì chứ? Ngày trước thú muội muội nhà hắn đã là Cổ Thanh Giác trèo cao! Còn không biết tự lượng sức đối nghịch với Diệp Thiên Hàn, kết quả hại Huyền Di ngàn dặm xa xôi đi theo gã chịu khổ. Hiện giờ đã trở lại, có năng lực diệt trừ Diệp Thiên Hàn, thì không để Âu Dương gia bọn họ vào mắt nữa sao? !

Âu Dương Minh thấy hai người rất có xu thế giương cung bạt kiếm, liền đứng cạnh khuyên nhủ: “Phụ thân, di phụ. Đều là người một nhà, làm gì khách khí như thế chứ? Việc cấp bách là nhanh chóng vào giải quyết dư đảng Diệp Thiên Hàn, tránh đêm dài lắm mộng mới đúng.”

Cổ Thanh Giác cùng Âu Dương Lăng lạnh lùng nhìn nhau, nhưng cũng đều thấy Âu Dương Chính nói hữu lý. Lập tức chuyển tầm mắt đi, đi đến đại môn Phù Ảnh Các.

Đại môn huyền sắc, môn hộ (cửa vào) cực cao, nhưng vắng bóng chủ nhân, nên phát ra chút quạnh quẽ. Đang lúc Tam muốn vươn tay đẩy cửa, môn lại chậm rãi mở. Thanh âm du dương mềm nhẹ tự bên trong truyền ra: “Cổ Các chủ, Âu Dương đại thiếu gia, Âu Dương tiểu thiếu gia, chúng ta chờ các vị đã lâu.”

Cổ Thanh Giác Âu Dương Lăng mọi người cứng ngắc —— đây là trạng huống gì?

Cổ Thanh Giác nhìn thấy trong cánh cửa chỉ toàn cỏ cùng cây, không có nửa bóng người, có đình thai lâu các cửu khúc hồi lang (hành lang uốn khúc), hảo một phong cảnh Giang Nam. Trong lòng lại càng thêm khẩn trương —— là Viên Bội? Hay là. . . .thuộc hạ của Diệp Thiên Hàn? Nhưng Viên Bội hắn đã đắc thủ, như vậy nhất định là do Viên Bội giả thần giả quỷ !

“Viên Bội, chớ có giả thần giả quỷ!” Lúc trước giao dịch đạt thành cùng Viên Bội, hứa hẹn song phương hợp tác, giúp nhau diệt trừ Diệp Thiên Hàn, Cổ Thanh Giác đại cử đắc báo, Viên Bội có được Phù Ảnh Các. Nề hà Cổ Thanh Giác từ đầu đến cuối chỉ xem Viên Bội là một quân cờ. Vấn đề hạ xong, quân cờ trừ bỏ bị vứt đi thì chẳng còn thêm tác dụng gì nữa.

Trong cửa không đáp, lại truyền ra tiếng cười mềm nhẹ: “Cổ Các chủ, ngàn dặm xa xôi từ Tinh Châu tới đây, vậy mà lại không dám bước vào đại môn sao? Còn có Âu Dương đại thiếu gia, đường đường Âu Dương thế gia hạ nhâm đương gia, cũng không dám tiến vào một Phù Ảnh Các sao vắng chủ à?”

“Người không cần kích ta.” Cổ Thanh Giác tra xét bốn phía, muốn tìm xem nàng ẩn thân nơi mà trả lời. Nề hà bố cục trong viện Phù Ảnh Các này so với lâm viên Tô Châu còn tinh xảo hơn vài phần, tầng tầng lớp lớp, như thế liếc mắt một cái cũng sẽ nhìn ra được, lại như vô tận, căn bản không thể nào tìm ra.

Nghĩ nghĩ, nàng kia nói “Vắng chủ nhân”, thuyết minh Diệp Thiên Hàn đích thật vẫn bị nhốt ở Tinh Châu chưa trở về; Chiến Minh trước khi đến đây đã bị giết, Lăng Tiêu Thần cũng giống Diệp Thiên Hàn sinh tử không rõ, trong Phù Ảnh Các này lại còn gì có thể làm gã sợ chứ! Cứ việc đi vào trong là được.

Cổ Thanh Giác nắm chặt huyết ngọc tiêu trong tay, đề khí vận công, để phòng có cơ quan mai phục. Âu Dương Lăng cùng Âu Dương Minh cũng rút kiếm hộ trước ngực, nhắm mắt theo sau.

Một hàng người tiến quân thần tốc, xuyên qua đình viện, dị thường kỳ quái chính là, dọc theo đường đi gia đình thị nữ nhìn thấy có người xâm nhập khí thế lại không có phản ứng gì, hoặc chăm sóc hoa cỏ, hoặc rửa hồ sen, dường như vẫn chưa nhìn thấy những kẻ xâm nhập, nên làm gì thì vẫn làm đó.

Cổ Thanh Giác dừng cước bộ, sắc mặt ngưng trọng nhìn gia đình thị nữ bốn phía. Kỳ quái, rất kỳ quái

Huyết ngọc tiêu ở trong tay vung một Hoa nhi, đột nhiên rời tay, bay vào một tỷ nữ vận phấn sắc y phục, đang chăm sóc một khóm nguyệt quý (hoa hồng) nở rộ.

Mọi người kinh ngạc vì sao Cổ Thanh Giác lại đột nhiên ra tay, nguyên tưởng rằng tỷ nữ kia sẽ đương trường máu tươi ngũ bộ, hồn mệnh quy tây (máu văng ra xa năm bước, chết). Ngay sau đó lại hoảng sợ phát hiện, tỷ nữ kia không hề bị huyết ngọc tiêu bắn trúng, càng xác thực một ít, huyết ngọc tiêu trực tiếp xuyên qua

ngực nàng, thân ảnh phấn sắc kia cũng không hề ngã xuống chết như mọi người tưởng, mà là tan thành mây khói, huyết ngọc tiêu thì “Loảng xoảng đương” rơi xuống mặt đất!

“Phụ thân, này. . . . !” Âu Dương Minh kêu sợ hãi, tay nắm kiếm bắt đầu phát run. Âu Dương Lăng cũng không tốt hơn chút nào, nhưng ít nhất ổn định lại tâm thần, trầm giọng nói: “Sợ là chúng ta là vào trong mê trận nào đó rồi.”

“Âu Dương đại thiếu gia quả nhiên kiến thức rộng rãi.” Giọng nữ mềm nhẹ bỗng nhiên vang lên, mang theo chút day dứt, “Các vị, Các chủ ta chưa quay về các, chúng ta địa vị thấp kém, sợ thất lễ với các vị. Trầm tĩnh chi trận này, đó là vì các vị mà thiết, thỉnh các vị ở trong nghỉ ngơi chốc lát, đợi Các chủ trở về, sẽ tự mình chiêu đãi các vị.”

“Hừ! Người rút cuộc là người phương nào? Vì sao che che giấu giấu chịu lộ ra chân diện mục? !” Cố Thanh Giác thu hồi huyết ngọc tiêu, bốn phía quát lớn. Trong lòng cũng không tránh khỏi hoảng sợ. Trong Phù Ảnh Các vẫn còn có người tinh thông kỳ môn bát quái? Vì sao trước đây chưa từng nghe nhắc đến! ? Trong mê trận này, hết thấy đều là hư ảo, tình xảo đến cực điểm, dù gã có nghiên cứu chút ít về trận pháp, lại căn bản không thể nhìn thấu trận pháp “Trầm tĩnh” của người này thiết kế ra sao, càng đừng nói đến phá giải mê trận này!

Nhưng lần này, mọi người đợi hồi lâu, nàng kia vẫn không trả lời.

Cố Thanh Giác cắn chặt răng. Xem ra Phù Ảnh Các này dù không có Các chủ, cũng bách túc chi trùng tử nhi bất cương (Bách túc là một loại sâu, nhưng dù nó chết cũng sẽ không ngã xuống, bĩ dụ về một người hoặc một tập đoàn nào đó tuy rằng thất thế nhưng vẫn còn tồn tại một khí thế cùng năng lực nhất định)!

“Tứ, phái người điều tra chung quanh, nhìn xem có thể có sơ hở gì có thể phá trận này.”

“Vâng, Các chủ.” Chiến Minh ôm quyền nói. Trước khi rời đi chăm chú liếc mắt nhìn Cố Thanh Giác một cái, trong mắt ánh lên trào phúng cùng khinh miệt.

Thế nhân phần lớn chỉ biết Phù Ảnh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn cùng tả hộ pháp Chiến Minh, ngay cả biết đến Lăng Tiêu Thần cũng rất ít, càng đừng nhắc đến hữu hộ pháp Túy Nguyệt mà người trong các cũng chỉ nghe tên chưa từng thấy mặt. Nữ tử ấy thần bí khó lường, tinh thông kỳ môn bát quái, lại có năng lực tiên tri. Mê trận “Trầm tĩnh” này, chính là Túy Nguyệt vì bảo đảm an toàn của Phù Ảnh Các, mà bày bố trong Phù Ảnh Các, giải pháp chỉ có Túy Nguyệt cùng chủ nhân hai người biết. Ngay cả hắc cũng không biết, chỉ bằng mớ thị vệ kia, sao có thể tìm được sơ hở!

Chiến Minh dẫn một đội mười tên thị vệ, di chuyển trong mê trận. Thành linh, có người kéo hắc. Chiến Minh cả kinh, đang muốn rút kiếm khỏi vỏ, lại nghe giọng nữ quen thuộc nói kia: “Minh, đã lâu không gặp, sao lại thay đổi một cái xác a, còn không bằng cái nguyên lai.”

Phía sau Chiến Minh, là nữ tử một thân thâm y lam sam, lụa mỏng che mặt, chỉ dựa vào con ngươi lộ ra ngoài, không bị lụa mỏng che, cũng đủ thấy mỹ mạo của nàng.

Chiến Minh nhẹ nhàng thở ra nói: “Túy Nguyệt.”

Nguyên lai nữ tử xinh đẹp thần bí này là hữu hộ pháp thần bí khó lường nhất trong Phù Ảnh Các!

Chiến Minh nhìn quanh dưới chân, đó là tiểu lâu trong rừng cây sâu thẳm nơi Túy Nguyệt ở. Nguyên lai mê trận to như vậy, chỉ bằng một tác vuông nơi Túy Nguyệt ở là có thể khống chế, trong lòng đối nữ tử này càng thêm bội phục.

Chiến Minh bước ra mê trận, đám người Cố Thanh Giác như trước vẫn di chuyển trong mê trận, trăm ngàn suy nghĩ không thể lý giải. Về mặt Cố Thanh Giác ngưng trọng —— Diệp Thiên Hàn, không ngờ ta coi thường người!

Âu Dương Lăng cùng Âu Dương Minh là ảo não. Vì sao vừa nghe nói Diệp Thiên Hàn bị nhốt ở Tinh Châu, Phù Ảnh Các như rắn mất đầu là thời cơ hiểm co để xuống tay, liền kiểm chế không được tính tình, không phái người thăm dò đã tự mình đến Phù Ảnh Các, kết quả là chuốc lấy thất bại, không hề đoán cùng Cố Thanh Giác phân một phần, còn có thể an toàn rời đi hay không!

Đang lúc mọi người như ruồi bọ không đầu không ngừng xoay quanh trong mê trận, cảnh sắc chung quanh chậm rãi thay đổi.

“Lại là chuyện gì đây! Các chủ, cẩn thận làm đầu.” Tam cùng Ngũ một trước một sau vây quanh Cố Thanh Giác, sợ có tập kích đột ngột. Đột nhiên, kiếm trong tay Tam cùng Ngũ rơi xuống đất, hai người ôm vai phải khóc hét lên.

Cố Thanh Giác cả kinh, đã thấy một bọn thị vệ, bất luận là Âu Dương gia hoặc là Trần Sương Các, đều trong nháy mắt bị từng đạo kiếm khí bắn xuyên vai phải. Tiếng hét vang khắp thiên địa.

Nguyên bản tiểu kiều lưu thủy, đình thai lâu các đều chậm rãi biến mất, ngay cả thị vệ tỷ nữ hư ảo đều tan thành mây khói, hai thân ảnh màu trắng chậm rãi hiện ra trước mặt mọi người. Chỉ nghe đắc thanh âm trầm thấp lãnh liệt, như đến từ phương bắc lạnh thấu xương mang theo nồng đậm khinh thường nói: “Con kiến, không biết tự lượng sức mình!”

Hết chính văn đệ tạp nhất chương

32. Chương 32

Xa cách hơn mười ngày lại trở về nguyên điểm, Diệp Tư Ngâm nhìn đại môn huyền sắc của Phù Ảnh Các trong lòng không biết là tư vị gì. Nhưng y biết đó đã không còn là tư vị thất vọng ngày rồi đi.

Liếc mắt nhìn nam nhân như đế vương bên cạnh, Diệp Tư Ngâm không khỏi thở dài trong lòng. Vì sao chỉ cần hắn nói dăm ba câu, lại khiến cái tâm tư trở về Khuynh Nguyệt cốc tiếp tục trải qua những ngày dử thế vô tranh (không màng thế gian) của y tiêu thất, ngược lại theo hắn trở về Phù Ảnh Các đã xảy ra quá nhiều chuyện này a?

“Chủ nhân, Thiếu chủ, xem ra khách không mời không chỉ có Cố Thanh Giác mà thôi.” Lăng Tiêu Thần nhìn dấu chân lung tung trên đất lạnh lùng nói.

Phù Ảnh Các chánh chủ lạnh lùng hừ, huyền sắc đại môn chậm rãi rộng mở.

“Thuộc hạ cung nghênh chủ nhân, Thiếu chủ.” Là Chiến Minh mang theo chúng thị vệ Phù Ảnh Các cung kính hành lễ.

Diệp Thiên Hàn gật đầu, nhìn Diệp Tư Ngâm bên cạnh hỏi: “Mệt? Cần nghỉ ngơi trước không?”

Diệp Tư Ngâm trong lòng ầm ập. Dọc theo đường đi Diệp Thiên Hàn mặc dù một bộ lạnh lùng, cũng hỏi han ân cần, chiếu cố y vô cùng.

“Thoạt nhìn Diệp Thiên Hàn hình như đã một lòng một dạ với người rồi a.” Nhớ lại Liên Diễm nhất thời nói lỡ, mắt tím trong suốt hiện lên một tia ầm ập cùng vô định. Những lời này. Hắn là theo hướng y nghĩ rồi. Mơ hồ thấy bản thân có chút hiểu được Diệp Thiên Hàn rốt cuộc vì sao sủng nịch với y như thế.

Nhưng cho dù năm ngày ra roi thúc ngựa đi đường mệt nhọc, đích xác khiến y mệt mỏi, nhưng lúc này đang đối đầu với đại địch, tuy biết Cố Thanh Giác cùng Âu Dương thế gia trong Phù Ảnh Các quyết không thể động đến một cọng tóc của Diệp Thiên Hàn, lại vẫn không tránh được lo lắng. Âu Dương thế gia dù không nhiều, Cố Thanh Giác cũng không phải dễ đối phó, khó bảo toàn gã không đi nước cờ âm độc nào nữa. Nghĩ đến đây, liền lắc đầu: “Đừng lo, ta đi cùng người.”

Diệp Thiên Hàn nhìn y thật lâu, cũng không phản đối.

Đoàn người đi vào đại môn. Dần dần, Diệp Tư Ngâm thấy rất không thích hợp, trong viện vì sao im lặng như thế?

“Là mê trận. Tập trung tâm thần, đi theo bốn tọa.” Diệp Thiên Hàn phát giác người bên cạnh hô hấp khẽ ngưng, liền nắm tay y, trầm giọng nói.

Diệp Tư Ngâm gật đầu. Không biết đi bao lâu, trước mắt không còn là đình thai thủy tạ cửu khúc hồi lang, ngạc nhiên phát giác bản thân đang ở chính sảnh Phù Ảnh Các.

“Minh, đã trở lại, vì sao còn đội tương mặt nạ kia, rất xấu, còn không mau lột ra.” Lăng Tiêu Thần thấy gương mặt “Tứ” chỉ có thể nói là ‘có thể nhìn được’, chán ghét đối Chiến Minh nói.

Chiến Minh ác ý cười, cự tuyệt nói: “Mười năm trước người theo chủ nhân đến Tô Châu, làm Cố Thanh Giác sợ hãi, hôm nay cũng phải đến lượt ta chứ.” Trong mắt hiện lên sát ý. Trong hình lao ở Trần Sương Các, hắn bị không biết bao nhiêu côn bổng, hôm nay phải đòi lại một lượt. Nhân không đánh ta ta không đánh nhân; nhân nếu phạm ta, thì ta tất lấy thập bội trả về —— Phù Ảnh Các tả hộ pháp, sao có thể là một chủ nhân thiện lương dễ khi.

Hai người nói giỡn, mê trận trong các đã triệt. Ngoài thành đường dần hiện ra mười mấy thân ảnh.

Diệp Thiên Hàn hừ lạnh một tiếng, quanh thân rót vào nội lực, chỉ chớp mắt, bóng hắc y nhân đã ngã xuống đất kêu gào, chỉ nghe một trận tiếng vang “hoa lý ba lạp” đao kiếm vũ khí rơi xuống đất. Thanh âm trầm thấp lãnh liệt, như đến từ phương bắc thâu mang theo nồng đậm khinh thường nói: “Con kiến, không biết tự lượng sức mình!”

Dù Cố Thanh Giác làm đủ chuẩn bị tâm lý, cũng nhất thời không thể nhận việc kinh địch đáng ra đã táng thân trong lòng thông đạo dưới Tinh Châu, lại hoàn hảo không chút tổn hao đứng trước mặt mình, thậm chí còn bày bố sẵn cạm bẫy chờ gã nhảy vào!

Âu Dương Lăng cùng Âu Dương Minh hai người quá sợ hãi. Cho dù Âu Dương Chính có mặt, cũng không thể động vào người này một chút, huống chi là phụ tử bọn họ! Bọn họ dẫn người tự ý xâm nhập Phù Ảnh Các như thế, xem như Diệp Thiên Hàn không giết bọn họ, chỉ sợ trên giang hồ cũng sẽ nói họ không biết tự lượng sức, gieo gió gặt bão.

“Tứ!” Tam cùng Ngũ ôm vai phải quỳ đứng lên, bỗng nhiên phát hiện “Tứ” đang đứng bên người Diệp Thiên Hàn, sợ hãi nổi giận mắng, “Người bán chủ cầu vinh! Người đã quên những huynh đệ đã chết của chúng ta sao?!” Tam tức giận mắng, khí huyết nghịch lưu, phun ra một búng máu, nhiễm đỏ mặt đất không chút bụi.

“Tứ, ngươi phản bội ta?!” Cố Thanh Giác lúc này mới phát hiện cấp dưới tối đắc lực của gã thế nhưng lại đứng về phía kẻ địch của mình, tức giận, rồi lại không dám tin.

“Cố Thanh Giác, ngươi đừng oan uổng thuộc hạ đắc lực của mình.” Chiến Minh lạnh lùng cười, nâng tay kéo một cái, nhân bì diện cụ bị tháo xuống, lộ ra mày kiếm tinh mâu nguyên bản, gương mặt tuấn mỹ nhìn Cố Thanh Giác chán nản miệt thị cùng trào phúng.

“Chiến Minh!?” Tam cùng Ngũ đều sững sốt. Bọn họ đích xác chưa từng chính mắt thấy Diệp Thiên Hàn chết, nhưng Chiến Minh, là bọn hắn thân thủ giết nha, hắn sao lại có thể. Còn sống?!

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc sợ hãi của họ, Diệp Tư Ngâm bất đắc dĩ thở dài, lại thấy buồn cười. Nguyên lai xem địch nhân bộ dáng bị kinh sợ nói không ra lời, lại khoái ý như thế. Y quả nhiên vẫn bị Tiềm Nguyệt dạy hư rồi, y của trước kia làm sao có cái tâm tư vui sướng khi người gặp họa được a.

Chiến Minh nhìn Diệp Tư Ngâm trên chủ tọa, trong lòng ngấy ngấy cảm kích, trào phúng đối Cố Thanh Giác nói: “Kẻ hai vị thuộc hạ của ngươi thân thủ giết mới chân chính là ‘Tứ’!”

“Ngươi!” Tam cùng Ngũ trợn mắt, muốn xông lên xé nát cái cười lạnh bên môi Chiến Minh, nể hà vai phải bị phế, huyết chảy như trút, nửa bước còn khó đi —— Diệp Thiên Hàn không biết sử dụng thủ pháp nào, mà ngay cả điểm đại huyết cũng không thể cầm máu!

Chiến Minh không để ý tới ánh mắt ác độc của đối phương như muốn đem hắn lập tức băm thây vạn đoạn, xoay người quỳ xuống ôm quyền đối Diệp Tư Ngâm nói: “Thuộc hạ còn chưa tạ ơn ân cứu mạng của Thiếu chủ.” Lần này, nếu không có thiếu niên ấy ra tay cứu giúp, hắn sợ sẽ mất mạng thật. Hơn nữa sau đó cũng là y trước mặt chủ tử giúp hắn giải vây, hắn mới không bị trách phạt. Huống hồ. Nhìn nơi Diệp Tư Ngâm ngồi —— xem ra lần này Thiếu chủ gặp nạn, chủ nhân cũng đã hạ quyết tâm, sẽ không cho y tùy ý rời khỏi nữa. Cái vị trí kia, nguyên bản là dành cho đương gia chủ mẫu của Phù Ảnh Các (=) anh Hàn

quả nhiên cao tay a =))]. Mà ý của chủ nhân, sợ muốn cho tất cả mọi người biết, từ nay về sau, Phù Ảnh Các sẽ có thêm một chủ tử. Nếu thật như thế, hắc Chiến Minh thề sống chết ủng hộ.

Diệp Tư Ngâm không cách nào đoán được tâm tư Chiến Minh, chỉ nghĩ hắc là vì chuyện trong Trần Sương Các, ôn nhu nói: “Chỉ là việc nhỏ, cần gì nhắc lại? Minh, người chuyện bé xé ra to.”

” Bớt sàm ngôn đi!” Cổ Thanh Giác đột nhiên tức giận quát. Những người này, chưa từng đặt gã vào mắt!

“Ta từng phát thệ với Huyền Huyền, cho dù là tan xương nát thịt, cũng muốn giết người báo thù rửa hận cho nàng! Người đã mạng lớn, không chết ở Tinh Châu, như vậy hôm nay, người ta cũng nên có một kết thúc!” Huyết ngọc tiêu chỉ thẳng Diệp Thiên Hàn, muốn cùng Diệp Thiên Hàn nhất phân cao thấp.

Ánh mắt mọi người nhìn về nam nhân trên chủ tọa.

Từ mười mấy năm trước vừa ra giang hồ vì lập uy mà đã bại mấy võ lâm tiền bối, thế nhân đã không còn nhìn thấy Diệp Thiên Hàn xuất thủ với kẻ khác. Một là Phù Ảnh Các cơ hồ độc lập bên ngoài giang hồ, cùng các môn phái không có gút mắc; hai là Phù Ảnh Các lập trường không rõ, vừa chính vừa tà, Diệp Thiên Hàn từ đâu mà đến, sư thừa nơi nào, cha mẹ là ai cơ hồ không ai biết, mọi người không biết rõ thân thế, tự nhiên cũng không dám tùy tiện động thủ, chỉ có thể trở mặt nhìn Phù Ảnh Các càng lúc càng lớn mạnh; ba là Phù Ảnh Các tả hộ pháp Chiến Minh nổi danh bên ngoài, ngay cả thủ hạ của hắc – một chúng hắc y ám vệ của Phù Ảnh Các đều là cao thủ trong cao thủ, tự nhiên càng không ai dám khiêu khích Diệp Thiên Hàn. Hiện giờ Cổ Thanh Giác thế nhưng muốn cùng Diệp Thiên Hàn đơn đả độc đấu, Phù Ảnh Các mọi người là cảm xúc dâng trào, muốn nhìn thấy anh tư của Diệp Thiên Hàn; mà Âu Dương Lăng cùng Âu Dương Minh là lấy ánh mắt không thể tin nhìn Cổ Thanh Giác.

Gã vừa mới nói cái gì? Huyền Huyền? Là Đại tiểu thư Âu Dương Huyền Huyền mà Âu Dương gia bọn hắc đã xóa tên? ! Gã vì Âu Dương Huyền Huyền nên mới muốn cùng Diệp Thiên Hàn đơn đả độc đấu? !

“Thanh Giác, người.” Âu Dương Lăng do dự lên tiếng. Hắc biết Cổ Thanh Giác từng yêu Âu Dương Huyền Huyền. Nhưng sau đó gã cưới Huyền Di, hai người thật giống một đôi hiền phu thê, mọi người đều nghĩ gã là nhất thời xúc động, nguyên lai gã mười lăm năm qua căn bản chưa từng quên Âu Dương Huyền Huyền? Thậm chí đối địch Phù Ảnh Các tất cả đều là vì Âu Dương Huyền Huyền? ! Thật sự là quá mức hoang đường !

“Câm miệng!” Cổ Thanh Giác căm tức nhìn Âu Dương Lăng nói.

Âu Dương Lăng vì Cổ Thanh Giác nói năng lỗ mãng kinh ngạc. Cổ gia cùng Âu Dương gia tuy là thế giao (quan hệ nhiều đời), hôn sự của Cổ Thanh Giác cùng nữ nhi Âu Dương gia đã sớm quyết định từ đời trước, nhưng hai gia tộc mạnh yếu dần phân liệt, Âu Dương thế gia thân là võ lâm thế gia, đương gia gia chủ lại là võ lâm minh chủ, tự nhiên là so với Cổ gia cường thịnh hơn nhiều. Cho nên Cổ Thanh Giác đối Âu Dương vẫn luôn khiêm tốn có thêm, đối thê tử cũng dị thường tôn trọng. Mà phản ứng hôm nay của gã, dường như không hề để Âu Dương thế gia vào mắt!

“Nếu không phải năm đó Âu Dương gia thấy chết không cứu, vì thế diện gia tộc trực xuất Huyền Huyền khỏi gia môn, Huyền Huyền sao có thể chết thảm như thế?” Cổ Thanh Giác oán hận nhìn Âu Dương Lăng cả giận nói.

“Người.!” Âu Dương Lăng tức giận nói không ra lời.

Không để ý tới hắc, Cổ Thanh Giác chuyển hướng Diệp Thiên Hàn, “Diệp Thiên Hàn, sao, không dám so chiêu? Sống an nhàn sung sướng mười mấy năm, không dám cùng ta đơn đả độc đấu? !”

“Cổ Thanh Giác, người cùng Phù Ảnh Các là địch nhiều năm, bốn tọa không cùng người so đo là vì nể mặt Cổ Nhân Hưng.” Diệp Thiên Hàn nhìn người kích động trong đường lạnh lùng nói, “Nếu người thật muốn chết, bốn tọa thành toàn người.”

Cổ Nhân Hưng? Cổ Thanh Giác thu hồi huyết ngọc tiêu: “Người nói cái gì? ! Nể mặt phụ thân ta? !”

Diệp Thiên Hàn cũng không để ý tới gã, tiếp tục nói: “Cùng bốn tọa là địch, chỉ là vì Âu Dương Huyền Huyền? Người nói bốn tọa không biết Cổ Nhân Hưng chết thế nào sao?”

Cổ Thanh Giác bỗng dưng nheo mắt lại, bên trong ầm ầm nổi lên giông bão: “Người nói cái gì? Nguyên lai người biết?”

“Cổ Nhân Hưng trước khi chết phái người truyền thư cho bốn tọa, muốn bốn tọa tha cho người một mạng. Xem ra hôm nay bốn tọa đành nuốt lời.” Diệp Thiên Hàn đứng dậy, phượng mâu màu tím chậm rãi híp lại, lạnh lùng nhìn Cổ Thanh Giác. Hùng hậu nội lực nháy mắt tràn ngập cả không gian, mang đến cảm giác áp bách làm kẻ khác hít thở không thông. Bạch y trắng tuyết, mái tóc dài đến thắt lưng tung bay trong gió.

Diệp Tư Ngâm nhìn Diệp Thiên Hàn, mắt tím trong suốt có kinh ngạc, có tán thưởng, càng nhiều là kinh diễm.

Hết chính văn đệ tạp nhị chương

33. Chương 33

“Sao vậy? Không phải nói cùng với bốn tọa đơn đả độc đấu sao? Mới có vậy mà đã không nổi nổi?” (hem ngờ anh Hàn cũng biết nói xéo người khác a~) Mắt tím thâm thúy lạnh lùng liếc nhìn người ngã nặng nề trên đất, Diệp Thiên Hàn khinh thường nói, “Hay là mấy năm nay lo kiến cái mật đạo bằng thất buồn cười kia, mà ngay cả Cổ gia độc môn nội lực cũng chưa tu luyện đến mức thượng thừa?”

“Các chủ!” Tam cùng Ngũ thấy Cổ Thanh Giác lại phun một búng máu, sắc mặt tái nhợt, không khỏi lo lắng hô lên. Bọn họ chưa bao giờ thấy bộ dáng chủ tử nhà mình chật vật như thế! Diệp Thiên Hàn này, thật đã lợi hại đến mức không ai địch nổi sao? ! Thế nhưng chỉ trong vòng ba chiêu đã đánh ngã chủ tử, còn bản thân hắn lại lông tóc bất loạn. Giờ này khắc này, bọn họ chỉ hy vọng Cổ Thanh Giác có thể buông tha cho hết thảy. Nhiều năm như vậy, chỉ vì một nữ nhân đã đã chết mười lăm ...hơn mười lăm năm, ngay cả bọn họ đều thấy không đáng!

Bên kia, đám người Chiến Minh Lăng Tiêu Thần cũng xem vô cùng hứng thú. Đáng tiếc chính là, khi cùng Cổ Thanh Giác tỷ thí, bọn họ như trước vẫn chưa thấy được Diệp Thiên Hàn động thủ ——Ngoại gia công phu cùng nội lực của Cổ Thanh Giác trong mắt bọn họ đã là phi thường khá, trên giang hồ ít nhất cũng phải xếp trước hoặc giữa mười. Nhưng, Diệp Thiên Hàn từ đầu đến cuối chưa từng ra tay.

Diệp Thiên Hàn cũng không dùng võ khí, hắn sớm đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, bởi vậy cùng người khác đánh, kiếm khí quanh thân thu phát tự nhiên, nếu đối phương không phải thực lực mạnh tương đương, thì cơ hồ tìm không ra đối thủ nào cần hắn ra tay.

“Ít. Vô nghĩa!” Cổ Thanh Giác giãy dụa đứng lên, mắt lộ một tia âm trầm, huyết ngọc tiêu phá không bay về phía Diệp Thiên Hàn.

“Các chủ!” Tam kêu sợ hãi. Các chủ rốt cuộc suy nghĩ cái gì! Chỉ một cây huyết ngọc tiêu sao có thể làm Diệp Thiên Hàn bị thương!

Diệp Thiên Hàn hơi chau mày —— buông tha nhanh như vậy sao? Kiếm khí xuất ra sắp đánh trúng huyết ngọc tiêu, mắt thấy huyết ngọc tiêu sắp tan nát, lại đột nhiên xuất hiện một bóng người tuyết bạch chắn ngang, cầm chặt sắp huyết ngọc tiêu bị phá hủy.

Mọi người cùng hít một ngụm lạnh khí.

“Thiếu chủ!”

“Thiếu chủ!”

“!”

Chiến Minh Lăng Tiêu Thần sợ hãi kêu—— không biết Diệp Tư Ngâm nguyên bản vẫn ngồi trên ghế ra chính sảnh khi nào, đứng chắn giữa Diệp Thiên Hàn cùng Cổ Thanh Giác.

Diệp Thiên Hàn mắt tím trước nay luôn bình tĩnh giờ đây hẳn lên nỗi sợ hãi ngoài ý muốn, vội vàng thu thế, kiếm khí lệch đi, xoẹt quá cánh tay trái đang cầm huyết ngọc tiêu của Diệp Tư Ngâm, máu nháy mắt nhuộm đỏ y phục tuyết bạch.

Mắt tím càng thêm thâm trầm, bên trong ẩn chứa cuồng nộ cùng vô tận lo lắng.

“Ách. . . .” Than nhẹ một tiếng, Diệp Tư Ngâm bao lấy vết thương trên cánh tay trái, nhìn huyết ngọc tiêu trong tay hoàn hảo không tổn hao, nhẹ nhàng thở ra. Ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Hàn tức giận ngập trời, đang muốn mở miệng, lại thỉnh linh bị người với tay bắt lấy, bóp chặt cổ.

“Thiếu chủ! Cổ Thanh Giác, người thật dễ tiện, còn không mau buông Thiếu chủ ra!” Chiến Minh lớn tiếng quát.

Diệp Thiên Hàn như trước lạnh lùng nhìn Cổ Thanh Giác, biểu tình cũng không chút thay đổi, chỉ có hai nắm tay đang khoắc sau lưng mới thoáng hiện chút nổi lòng hiện tại của hắn: “Buông Ngâm nhi ra.”

“Mơ tưởng!” Bàn tay trên cổ lại siết chặt thêm, chiếc cổ trắng ngần lập tức hiện lên vết hằn màu đỏ.

“Sao vậy? Đau lòng?” Cổ Thanh Giác hung hăng nói, “Biết người người yêu nhất bị cướp đi, lại nghe nói bị người hại chết thì đau lòng à? Diệp Thiên Hàn, hôm nay người cũng nên nếm thử cái cảm giác đau lòng ra sao? Tuy rằng không phải tình nhân, nhưng là hài tử, hẳn cũng đủ khiến người đau nh?”

“Nếu người làm Ngâm nhi bị thương một ngọn tóc, bốn tọa nhất định sẽ đem người băm thây vạn đoạn.” Diệp Thiên Hàn trầm giọng nói, một tay giương lên, thạch bàn trong viện vang lên một tiếng hóa thành bột phấn.

Đang lúc song phương giằng co, Diệp Tư Ngâm vẫn chưa mở miệng, bị Cổ Thanh Giác bắt trong tay, bỗng nhiên thản nhiên hỏi: “Người có biết Âu Dương Huyền Huyền rốt cuộc là chết thế nào không?”

Ngón tay kháp cổ khẽ siết: “Đừng giả trò! Không phải là bị cha người hại chết sao? ! Ta thật đã quên, người cũng là đồng lõa! Nếu không phải vì sinh hạ người, Huyền Huyền cũng sẽ không vì khó sanh mà chết! Cũng tốt, hôm nay ta tiễn người đi sum họp cùng mẫu thân!”

“Là Âu Dương Huyền Di hạ được.” Thanh âm như trước vẫn là thản nhiên, nhưng đã lộ chút cảm giác hô hấp không thông. Nghe vào tai Diệp Thiên Hàn, hết sức chói tai.

“Người nói cái gì? !”

“Âu Dương Huyền Di, thê tử kết tóc của người, vì để có thể gả cho người, nên đã kê đơn hai người họ.”

Cổ Thanh Giác sợ ngây người, vô luận thế nào cũng không thể chấp nhận lời Diệp Tư Ngâm nói là sự thật: “Người nói dối! Không có khả năng!” Huyền Di ôn nhu hiền thực? ! Thê tử kết tóc mà gã mang theo ấy này đối xử ôn nhu suốt mười mấy năm nay? !

Cổ Thanh Giác vừa thất thần, bàn tay kháp nơi cổ thoáng lỏng ra, Diệp Tư Ngâm khép mắt, lấy tay trái bị thương thoát ra khỏi trói buộc của Cổ Thanh Giác. Huyết sắc lại càng đậm hơn, cơ hồ nhuộm đỏ nửa tay áo, đủ có thể thấy miệng vết thương sâu nhường nào. Nhưng, gương mặt lạnh nhạt chỉ là có chút thần sắc hơi đau đớn, không dám thả lỏng, nắm chặt huyết ngọc tiêu, lấy một tay cùng Cổ Thanh Giác vừa phục hồi tinh thần đánh nhau hơn mười chiêu, rốt cục thấy được sơ hở, một chưởng đánh vào ngực Cổ Thanh Giác. Một chưởng này bao hàm bảy thành nội lực, Cổ Thanh Giác ngăn không kịp, bay xa mấy trượng mới nặng nề rơi xuống, mọi người trong Phù Ảnh Các tức khắc trối gã lại trước khi gã kịp đứng dậy.

“Người. . . . sao lại có thể? !” Cổ Thanh Giác không dám tin nhìn thiếu niên tay cầm huyết ngọc tiêu, được Diệp Thiên Hàn nắm lấy xem vết thương trên tay. Rõ ràng trước kia gã đã từng thăm dò mạch của y, nội lực nồng cạn, hầu như không có, sao lại có thể. . . . !

“Hình đường, đừng giết chết gã.” Nhìn miệng vết thương sâu đến mức có thể thấy được xương, Diệp Thiên Hàn lạnh lùng đối Chiến Minh phân phó, lập tức ôm lấy Diệp Tư Ngâm trọng thương mất máu, toàn thân lạnh như băng, chạy vội về Hàn Viên. Lăng Tiêu Thần thấy thế, lập tức đến được phòng mang tất cả đại phu đến Hàn Viên.

Chưa bao giờ vào Hàn Viên, cũng chưa bao giờ thấy một Diệp Thiên Hàn tức giận ngập trời như thế, chúng đại phu nơm nớp lo sợ, luống cuống tay chân tham chán cho Diệp Tư Ngâm.

“Không cần chán, Hàn, trong phòng ta có một bình sứ màu xanh.” Diệp Tư Ngâm nhìn người bình tĩnh duy nhất trong phòng nói. Y sợ còn tiếp tục như vậy, y thật sợ sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết.

“Đi ra ngoài.” Lấy bình sứ màu xanh cùng băng vải trong phòng Diệp Tư Ngâm ra, Diệp Thiên Hàn đuổi tất cả đại phu ra Hàn Viên.

“Ân. Đau.” Diệp Tư Ngâm khẽ ngâm một tiếng, oán giận Diệp Thiên Hàn xuống tay quá nặng. Diệp Thiên Hàn lạnh lùng liếc y một cái, mắt tím thâm trầm tràn đầy cơn giận chưa tiêu, khiến Diệp Tư Ngâm lập tức im miệng. Làm sao vậy? Cố Thanh Giác cũng đã nhốt vào Hình đường, Âu Dương Lăng cùng Âu Dương Minh giam lỏng ở Thiên sương, Phù Ảnh Các lại không xảy ra chuyện gì, vì sao người này lại tức giận như vậy?

“Còn biết đau?” Tưởng tượng đến hậu quả nếu lúc này hắn không kịp thu thế đúng lúc, Diệp Thiên Hàn không thể nào nén nổi cơn giận, “Vừa rồi cố sao lại nhảy ra!”

” Huyết ngọc tiêu này. Hàn, lấy bồn nước.” Diệp Tư Ngâm nhìn nhìn cây tiêu trong tay, có chút chán chờ nói.

Diệp Thiên Hàn trừng mắt liếc y, nhưng vẫn đứng dậy bưng một bồn nước đến cạnh giường.

Diệp Tư Ngâm thả huyết ngọc tiêu vào nước, ngón tay khẽ xuất nội lực, ngọc tiêu vang lên một tiếng rồi bể nát. Nhưng, trong tiêu lại không trống như những câu trúc tiêu hoặc ngọc tiêu bình thường, mà từ bên trong lan ra bột phấn màu tím quý dị, rất nhanh hòa tan vào nước.

Diệp Tư Ngâm nhẹ nhàng thở ra, giải thích nói: “Đây là Tử cơ độc kiến huyết phong hầu, chỉ cần dính vào da lập tức trong vòng nửa khắc sẽ khiến kẻ bị trúng độc dậy thì vong. Vừa rồi, nếu làm ngọc tiêu vỡ nát. . . . Mọi người ở đây, không ai có thể tránh được.”

Diệp Thiên Hàn bấy giờ ngẩn người, rồi mới hỏi: “Sao lại biết được?”

“Cố Thanh Giác không phải tên ngốc, sao chỉ có thể lấy một cây tiêu đơn giản đối phó người? Trong tiêu nhất định có kì quái.”

“Nói vậy chỉ là đoán?” Diệp Thiên Hàn nheo mắt lại. Người này thật muốn chọc hắn tức chết sao?

Diệp Tư Ngâm lại như không hề phát hiện: “Ân. Nhưng nếu không thử thì sao biết được?”

“.” Như bị người làm buồn bực, Diệp Thiên Hàn sau một lúc mới thở dài. Quên đi, hắn thua trong tay người này. Nhưng vết thương kia. Nhìn cánh tay nguyên bản hoàn hảo vừa được băng bó lại thắm ra màu đỏ sẫm, Diệp Thiên Hàn không khỏi sợ hãi.

Trầm mặc một lúc, Diệp Tư Ngâm rốt cục nhìn không được hỏi: “Hàn, vừa rồi nhắc tới Cố Nhân Hưng. . . . Đó là ai?” Vẫn thấy mấy lời lúc này Diệp Thiên Hàn nói có một hàm nghĩa khác. Chẳng lẽ trừ bỏ Âu Dương Huyền Huyền, Cố Thanh Giác còn có một lý do khác để đối địch với Phù Ảnh Các sao?

Trong phòng tuy có than lò, nhưng vẫn rất lạnh, Diệp Thiên Hàn đỡ Diệp Tư Ngâm nằm xuống, thay y vén chăn hảo, lúc này mới nói: “Cố gia tiên nhiệm gia chủ, sư đệ Tể tướng, thị tòng quan bên người Huệ An công chúa.”

Đô thành. Dự Châu. Đông cung.

Một đôi đao thị vệ thanh y bước xuyên qua Ngự hoa viên, đi tới trước cửa Đông cung dừng lại.

“Yêu, đây không phải Lăng đại nhân sao?” Tiểu thái giám trước cửa Đông cung kỳ quái ân cần hành lễ. Người diện mạo tuấn tú này chính là nhất phẩm đối đao thị vệ trưởng, người tâm phúc trước mặt hoàng thượng! Ngay cả hậu cung tần phi, hoàng tử công chúa, trong triều các đại thần thấy cậu cũng phải nhường ba phần, huống chi nó chỉ là một một thủ vệ tiểu thái giám đông cung nho nhỏ.

“Phiền toái công công thay ta thông báo một tiếng, ta có chuyện quan trọng muốn tham kiến Thái tử điện hạ.” Thanh y thị vệ ôn hòa nói, một bên nhét vào tay nó một thỏi bạc. Tiểu thái giám kia tức thì vui vẻ

ra mặt: “Được, tiểu nhân giúp ngài thông báo.” Cất vào ngực thỏi bạc phân lương không nhẹ, chừng năm lượng. Trong cung, khách khí với một tiểu thái giám có quyền không thể như nó vậy, sợ cũng chỉ có vị nhất phẩm đối đao thị vệ trưởng này. Bởi vậy dưới chân cũng ra sức đi nhanh, chỉ chốc lát sau, liền đi ra: “Lăng đại nhân, điện hạ mời ngài đi vào. Thỉnh.”

Thanh y thị vệ đi vào Đông cung, quen thuộc tìm vào thư phòng thái tử. Ngồi sau án thư, người vận mình hoàng thái tử bào đó là đương triều thái tử, tương lai thiên tử Lí Ân.

“Vi thần Lăng Tiêu Vị tham kiến điện hạ.”

“Chuyện gì?” Lí Ân nhìn người quỳ trước án thư, thanh âm không hiểu sao lại có chút run.

“Vi thần nơi này có thư của chủ tử gửi người.” Đứng dậy, giao thư cho Lí Ân, Lăng Tiêu Vị lại lui qua một bên.

Mở thư, Lí Ân cẩn thận xem xét trong tín nói gì, liền mở lư hương trên án, nhét lá thư mong manh vào trong. Ngọn lửa minh hoàng nhanh chóng đốt trụi lá thư, trong lư hương, chỉ còn lại một tầng tro thật dày. Lí Ân bỏ thêm vào vài đoạn xạ hương, đến khi trong phòng tràn ngập xạ hương có chút hư vô lại mãnh liệt cay mũi, lúc này mới đóng lư hương lại.

Chuẩn bị xong, Lí Ân ngẩng đầu, nhìn ra cửa sổ —— vào đông dương quang tuy chói mắt, nhưng ít nhiều cũng đã giảm đi sự ảm áp, trong viện một mảnh hiu quạnh, không còn cảnh tượng rực rỡ gấm hoa, muôn hoa khoe sắc phồn vinh của mùa xuân hạ, thở dài nói: “Hoàng huynh hân, rốt cục muốn động thủ sao? Ta còn nghĩ hân chờ ta già rồi mới chịu động thủ chứ. . . .” Lí Ân quay đầu lại, nhìn Lăng Tiêu Vị vẫn đứng một bên không gì, bất đắc dĩ đứng dậy đi vòng ra sau án thư, đến trước mặt Lăng Tiêu Vị.

Tựa hồ tư thế quá thân cận, Lăng Tiêu Vị hơi nhú mày, tránh ra sau, lại thỉnh lĩnh bị Lí Ân ôm cổ: “Tiêu Vị, người còn đang giận ta?”

Trên đầu đội kim quan mình hoàng, tỏ rõ thân phận tôn quý của người trong lòng, Lăng Tiêu Vị nén xuống cảm xúc muốn ôm lại, đẩy hân ra: “Vi thần sao dám giận điện hạ. Vi thần còn có chuyện quan trọng trong người, trước cáo lui.” Nói xong liền đi như bay ly khai thư phòng.

Lí Ân cũng không đuổi theo, tựa hồ còn đắm chìm ở trong đả kích bị ái nhân dùng sức đẩy ra, trong đôi mắt thâm trầm lợi hại của thái tử một quốc gia, giờ đây bị sương mù mờ mịt bao phủ. Sau một lúc, mới vọng về phía cửa, oán hận nói: “Lăng Tiêu Vị, dám đẩy ta ra!” Nghĩ lại lúc này, trên gương mặt thanh tú khôi phục cao ngạo ngày thường, hơn một tia xấu xa, “Chuyện này mà thành công, nếu xin hoàng huynh một tên thị vệ, hân hoàng huynh sẽ không phản đối đâu nhỉ?”

Hết chính đệ tập tam cương

34. Chương 34

“Hàn. . . . ?” Nhìn Diệp Thiên Hàn mặt đầy hàn băng cẩn thận giúp y băng thuốc lên miệng vết thương trên tay, Diệp Tư Ngâm thấp giọng gọi.

Miệng vết thương sâu thấy tận xương trên tay trái, sau khi dùng Ngưng hương ngọc lộ cao y tự chế, không quá ba ngày, sớm kết vảy, thêm hai ngày nữa, đã có thể tróc ra, tất nhiên sẽ không lưu lại vết sẹo nào. Nhưng cứ mỗi lần thay được vẻ mặt Diệp Thiên Hàn lại không vui làm y có chút khó hiểu.

Diệp Thiên Hàn trong lòng không ngừng trách cứ mình. Cánh tay nhiễm đầy máu tươi ngày ấy vẫn khiến hân sợ hãi không thôi. Người này ba lần bốn lượt gặp nạn, bị thương trước mắt hân, Phù Ảnh Các Các chủ như hân còn làm làm gì? Chính tằng Hàn Liễm quyết lại có gì dùng? Hơn nữa lần này, lại là hân tự tay làm y bị thương. Cố tình vẻ mặt Diệp Tư Ngâm lại khó hiểu, tựa như đó chỉ là chuyện râu ria. Nếu thêm một lần nữa, y vẫn sẽ không để ý đến bản thân tiếp lấy cây huyết ngọc tiêu đó.

“ Sau này tuyệt không được thiệp hiềm như thế nữa. Nếu bốn tọa không thể thu hồi nội lực, người muốn bốn tọa làm sao cho phải đây?”

“” Diệp Tư Ngâm không nói. Tình huống như vậy, bảo y có thể làm gì hơn? Nếu là thật dễ kiếm khí đánh vào huyết ngọc tiêu, người thứ nhất bị trúng độc chính là Diệp Thiên Hàn đứng gần đó nhất! Diệp Tư Ngâm nghĩ lại mà sợ, nếu không có tiếp được huyết ngọc tiêu, nếu Diệp Thiên Hàn thật sự là trúng Tử cơ độc. Mất tím trong suốt lóe lóe, không dám đi nghĩ đến hậu quả.

Diệp Thiên Hàn thấy y không nói, ngữ khí lãnh ngạnh vài phần: “Đã nghe rõ chưa?”

Chưa từng dự đoán được Diệp Tư Ngâm lại lắc đầu: “Ta không thể cam đoan.”

Mất tím thâm thúy âm trầm vài phần, đang định mở miệng, rồi lại nghe thấy y nói: “Một khi đã biết mà lại không ra tay, nếu người thật trúng Tử cơ, ta chẳng phải hối hận không kịp?” Trên gương mặt tuyệt sắc, làn mi xinh đẹp hơi nhăn lại, như đang kháng nghị hần bá đạo.

Trong phượng mâu, tức giận nháy mắt bị kinh ngạc thay thế, Diệp Thiên Hàn trầm giọng hỏi: “Ngâm nhi, là vì bốn tọa?” Thấy Diệp Tư Ngâm không chút do dự gật đầu, tuần nhan trước nay không có quá nhiều biểu tình lại tràn lên một mặt cười, “Tốt lắm.”

Diệp Tư Ngâm chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười như thế bỗng giạt mình—— đẹp quá! Nguyên tưởng rằng nam nhân giống Diệp Thiên Hàn như vậy rất không thích hợp cười, gương mặt lãnh tuấn cho tới bây giờ chỉ có đậm mạc lãnh khốc như hàn băng cùng sát ý lợi hại như kiếm. Chưa từng nghĩ tới, hần cười lộ lên, lại khuynh quốc khuynh thành như thế! Y nhớ trong ấn tượng của mình, hần chỉ cười như thế một lần, đó là lúc ở vô lâm đại hội hần vì miễn cưỡng giải nguy hiểm căn tán của Huyền Du Nhiên mà khí huyết nghịch lưu, y trị thương cho hần. Tựa hồ có thứ gì đó nhỏ xuống tâm hồ, một vòng một vòng lan tràn ra, cho đến lúc toàn thân đều phiếm một loại tình cảm nói không nên lời nói.

Cúi đầu, tránh đi đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người, Diệp Tư Ngâm do dự. Y muốn hỏi rõ ràng một việc, rồi lại không biết nên mở miệng thế nào. hỏi hần vì sao lại đối xử với y tốt như vậy, là vì y là hài tử duy nhất, hay là vì thứ gì khác. y không dám xác định, vì y chưa bao giờ trải nghiệm loại tình cảm này.

Y của kiếp trước căn bản không có tư cách đi thể nghiệm loại tình cảm truyền thuyết mà thể gian cho rằng tốt đẹp nhất ấy, vì thân thể y không biết khi nào sẽ chết đi, nếu gặp phải tình cảm ấy chỉ càng tăng thêm bi thương, thậm chí hủy đi hạnh phúc của người khác; mà kiếp này. Y chưa bao giờ nghĩ tới ý nghĩa của cuộc sống, chỉ cho đó là nhật được, được ngày nào hay ngày ấy, cho nên căn bản chưa từng suy nghĩ về loại tình cảm này. Không biết từ khi nào, hạt mầm ấy đã gieo vào lòng y, hơn nữa trong lơ đãng đã chậm rãi mọc rễ nảy mầm. Ngay từ đầu, y nghi hoặc, trốn tránh; cho đến khi vì đồng bạch cốt trong huyết động ở Tinh Châu mà bị ác mộng liên tục quấy nhiễu, lại kinh ngạc phát hiện, người cả đêm canh y, ôn nhu gọi y dậy, lại là nam nhân lãnh khốc cao ngạo này! Trái tim bỗng nhiên sáng tỏ — nguyên lai, cái tâm tình khi nghe Tịch Nhan mang thai tên là “Ghen tị”

Ngẩng đầu, nhìn gương mặt lãnh tuấn của Diệp Thiên Hàn, Diệp Tư Ngâm chần chờ: “Hàn, người. . . .”

“Chủ tử, Thiếu chủ, Âu Dương Chính đến.” Bỗng nhiên một tiếng đập cửa truyền vào, Chiến Minh đẩy cửa hành lễ bẩm báo.

Diệp Tư Ngâm cả kinh, lời đến bên miệng lại nuốt vào.

Diệp Thiên Hàn nghe vậy hừ lạnh một tiếng, quay lại đối Diệp Tư Ngâm: “Ngâm nhi có muốn ra ngoài gặp lão không?”

Diệp Tư Ngâm gật đầu: “Tự nhiên muốn đi nhìn một chút. Dù sao lão cũng là ‘ngoại tổ phụ’ của ta.” Diệp Thiên Hàn nhìn Diệp Tư Ngâm, đột nhiên thấy y hơi khác thường, nhìn kỹ, rồi lại không thấy gì bất ổn, chỉ cho là ảo giác, vẫn chưa để tâm.

Chính sảnh, Âu Dương Chính đang ngồi trên khách tọa, bất an bưng chén trà. Ngồi dưới lão, là Âu Dương Huyền Di.

“Phụ thân.” Âu Dương Huyền Di mắt hồng thấu, có thể thấy, đã nhiều ngày trong khách sạn Lâm An không ngủ được. Có lẽ mấy tên thị vệ, thị tòng trở về đã báo cáo tình huống cho bọn họ .

“Câm miệng!” Âu Dương Chính ngắt lời Âu Dương Huyền Di, giận trừng nàng, “Nói cái gì Diệp Thiên Hàn bị nhốt ở Tĩnh Châu, bây giờ hay rồi, lão phu còn phải mặt dày đến tìm hắc hắc đại ca ngươi cùng Minh nhi! Nếu bọn họ xảy ra chuyện không hay gì, ngươi không phải phụ lòng liệt tổ liệt tông Âu Dương gia sao? !”

“Âu Dương lão gia tử sao lại tức giận như thế? Yên tâm, Âu Dương Đại công tử cùng tiểu thiếu gia đều bình yên, một sợi tóc cũng không mất.” Một thân lam sam, từ phía sau bước ra đúng là Lăng Tiêu Thần. Mà đi theo sau hắn, là Âu Dương Lăng cùng Âu Dương Minh. Mấy ngày nay trong Phù Ảnh Các mặc dù không ai khó xử bọn họ, chỉ bị giam lỏng trong Thiên sương, thế nhưng trong lòng có lo lắng, khó tránh khỏi ăn không vô ngủ không yên, thần sắc tiêu tụy không thôi.

“Lăng nhi, Minh nhi!” “Đại ca, Minh nhi!” Âu Dương Chính cùng Âu Dương Huyền Di vội vàng tiến lên, xem xét một phen, xác nhận y phục hoàn hảo, mạch tượng tuy có suy yếu, nhưng là do mệt mỏi gây ra, không bị ngoại thương cùng nội thương, lúc này mới yên tâm đại ca.

“Đại ca. Thanh Giác chàng.” Âu Dương Huyền Di không dám hỏi. Dù sao lần này là nàng truyền thư báo tin này cho nương gia, hại ca ca cùng chất tử bị giam lỏng, đã muốn chọc phụ thân tức giận vô cùng, huống chi lại còn làm liên lụy đến đại ca.

Âu Dương Lăng còn chưa mở miệng, thanh âm trầm thấp lãnh liệt mang theo sát ý nói: “Nhốt Ngâm nhi, thiện sấm Phù Ảnh Các, còn muốn còn sống trở về sao?”

Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm ngồi xuống chủ tọa hạ, đều là những dung nhan tuyệt sắc, thế nhưng lại không cách nào làm người khác hả hê tâm tình.

“Diệp Các chủ. Ta biết phu quân vẫn luôn đối địch ngài. Nhưng, nếu Tiểu Tư đã an toàn trở lại, trong các cũng không có tổn thất gì. Cầu ngài buông tha chàng lần này đi!” Âu Dương Huyền Di nói xong nước mắt lại trút xuống như mưa, nhìn Diệp Thiên Hàn biểu tình lãnh khốc, vội vàng chuyển hướng Âu Dương Chính, “Phụ thân. phụ thân ngài giúp nữ nhi nói a! Cầu ngài cứu Thanh Giác!”

“Ai! Thật sự là tự làm bậy không thể sống a!” Âu Dương Chính nhìn nữ nhi thống khổ thở dài, mới nói, “Diệp Các chủ, có thể cho lão phu chút mặt mũi, bỏ qua cho tiểu tử lần này, được không?”

Phượng mâu nheo lại, lộ ra vài tia trào phúng cùng khinh miệt: “Phù Ảnh Các há là nơi các người nói đến thì đến, nói đi là đi nơi?” Diệp Thiên Hàn ra hiệu cho Chiến Minh, Chiến Minh hiểu ý, rời khỏi chính sảnh. Chốc lát sau, mang theo Cố Thanh Giác vô cùng chật vật trở về.

“Phu quân. Phu quân!” Âu Dương Huyền Di kêu sợ hãi, “Trời ạ.” Chạy lên, muốn nâng Thanh Giác không đứng nổi lên, không ngờ bị đẩy ra. Cố Thanh Giác lạnh lùng nhìn ái nhân ngã ngồi trên đất không nói gì.

“Cố Thanh Giác, ngươi đang làm gì? ! Huyền Di đã vì ngươi chịu biết bao khổ sở, mất biết bao tâm tư ngươi có biết không!” Âu Dương Chính cả giận nói.

Cố Thanh Giác không để ý tới lão, chỉ nhìn Âu Dương Huyền Di, sau một lúc mới hỏi: “Được có phải người hạ hay không?” Tuy là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại khẳng định.

Gã ở Hình đường Phù Ảnh Các ngày người ba ngày, trừ bỏ không có thầy thuốc trị thương, vẫn chưa chịu tra tấn gì. Dù thế, nhưng nội thương trên người nếu trị liệu không đúng lúc, tất sẽ mất hết võ công, thậm chí chết. Nhưng gã lại chẳng để tâm. Trong ba ngày, gã từ không dám tin thành thập phần tin tưởng. Năm đó kẻ ám toán nữ nhân gã yêu, chính là Âu Dương Huyền Di thê tử kết tóc làm bạn hơn mười năm nay bên gã! Trách không được, bọn họ thoát nhìn tỷ muội tình thâm, vậy mà Âu Dương Huyền Di sau khi Âu Dương Huyền Di gặp chuyện không may, không nói hai lời hoan hoan hỉ hỉ mà gả cho gã; ngày giỗ hàng năm, cũng không thấy nàng dâng hương tế bái! Gã còn tưởng là nàng sợ thương tâm, lại không ngờ là hận Huyền Di hận tận xương!

Âu Dương Huyền Di vì lời của gã mà cả kinh, sau một lát lại bình tĩnh, chậm rãi đứng lên từ dưới đất nói: “Đúng, là ta hạ.”

Cố Thanh Giác ngưng một chút, không dự đoán được nàng sẽ thừa nhận rõ ràng như thế, nhất thời ngây ngốc. Âu Dương Chính cùng Âu Dương Lăng cũng nhìn mi lại: “Huyền Di, ngươi biết ngươi đang nói cái gì không!”

Âu Dương Huyền Di không để ý tới bọn họ, tiếp tục nói: “Ta đã thấy, ta đã thấy cái bằng quan đó. Đây là thù lao ta gả cho ngươi, vì ngươi hao hết tâm lực mười lăm năm sao? Cố Thanh Giác, kẻ tâm ngoan, là ngươi!” Rồi chuyển hướng Âu Dương Chính cùng Âu Dương Lăng, “Còn có các ngươi, phụ thân của ta, đại ca của ta! Nếu không có các ngươi ham muốn quyền thế của Phù Ảnh Các, muốn tiện nhân Âu Dương Huyền Huyền gả cho Thanh Giác, lại cho ta đi ám toán Diệp Thiên Hàn, sao lại có thể phát sinh ra chuyện như vậy! Ha ha, ta mang chén trà bị hạ được kia cho Âu Dương Huyền Huyền, bổn nha đầu kia trúng chiêu, hủy đi tính toán của các người, các người rất không cao hứng đúng không?”

“Huyền Di, ngươi nói vậy bạ gì đó! ?” Âu Dương Chính kinh hoảng nhìn Diệp Thiên Hàn mặt lạnh lùng ngồi trên chủ tọa thượng, nâng tay đánh Âu Dương Huyền Di.

Cố Thanh Giác lại xem như không nghe thấy mấy lời bọn họ nói, trong đầu gã, đều là câu “Là ta hạ.” . Bỗng nhiên, tức giận ngập trời, đánh một chưởng về phía Âu Dương Huyền Di.

Một thứ huyết sắc bay ngang tới, ngăn trở Âu Dương Chính, lại mạnh mẽ đánh trúng trước ngực Cố Thanh Giác, nội lực hùng hậu, làm thương thế gã càng thêm trầm trọng, ngã xuống đất. Đồng thời vật kia cũng rơi xuống, bể nát, đó là nửa thanh huyết ngọc tiêu!

“Thù mới hận cũ hai nhà các người, đừng tính ở đây, dơ đất, còn một Tiêu Thần an bài người rửa sạch.” Diệp Tư Ngâm nhìn Cố Thanh Giác lạnh lùng nói. Y thật không ngờ tới, nguyên lai bọn họ biết vẫn chưa phải toàn bộ chân tướng! Nguyên lai năm đó là Âu Dương Chính cùng Âu Dương Lăng ham muốn quyền thế Phù Ảnh Các, muốn nữ nhi Âu Dương Huyền Di nhà mình gả nhập Phù Ảnh Các, gả thứ nữ cho Cố Thanh Giác ít quyền thế hơn, mới muốn Âu Dương Huyền Di thiết kế hãm hại Diệp Thiên Hàn. Không nghĩ tới Âu Dương Huyền Di dụng tâm kín đáo, lại mượn kế đó hãm hại Âu Dương Huyền Huyền. Nhưng, giờ phút này, y cũng không còn tâm trạng so đo chuyện năm đó, chỉ nhìn Cố Thanh Giác nói: “Tử cơ trong đó, là vật của Độc cung. Vật của Độc cung, cũng không lộ ra ngoài, ngươi làm sao có được?” Tử cơ là kiệt tác của Hoa Vô Phong, bởi vậy cũng giống hắc âm hiểm, độc ác. Độc cung chỉ độc, không cho phép phối phương lộ ra, nếu có người vi phạm, sẽ ấn độc cung cung quy xử trí — lấy các loại kịch độc tra tấn suốt bốn mươi chín ngày cho người muốn sống không được muốn chết không xong mới để người chết. Nguyên bản, y cũng không để ý thứ độc này nguồn gốc thế nào, những ngấm lại nó đến từ độc cung, hơn nữa lại thêm cái giao dịch của độc cung. mắt tím nhìn Diệp Thiên Hàn bên cạnh. y nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Hừ, Diệp Thiên Hàn, muốn giết ngươi đâu phải chỉ mình ta!” Cố Thanh Giác không còn đứng nổi, ngồi dưới đất cười lạnh nói, “Độc cung đã phái người đến, Tử cơ là cung chủ cho ta! Ha ha, ngươi sẽ không được chết tử tế! A!” Lại một đòn nặng hơn giáng xuống, Diệp Thiên Hàn kinh ngạc nhìn Diệp Tư Ngâm lần thứ hai ra tay, cảm nhận được y tức giận, trong lòng có chút vui sướng, nhưng cũng lo lắng nhìn vết thương trên tay y: “Ngâm nhi, cẩn thận miệng vết thương.”

“Không có chuyện gì.” Diệp Tư Ngâm nói.

Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nhìn Cố Thanh Giác nói: “Vì Âu Dương Huyền Huyền, nhận lệnh hoàng đế giết thân sinh phụ thân của ngươi, lại mượn sức hắc âm để diệt trừ bốn tọa, Cố Thanh Giác, Cố Nhân Hưng đã chết như thế, quả nhiên là gia môn bất hạnh.”

Cố Thanh Giác mặt âm trầm nghe Diệp Thiên Hàn nói ra sự thật, không cãi lại: “Nguyên lai, ngươi cái gì cũng biết! Là ta xem thường ngươi! Hoàng đế cũng xem thường ngươi!”

Diệp Thiên Hàn không hề để ý tới gã, chuyện tới hiện giờ vẫn không biết hồi cải, hẳn chỉ có thể vì Cố Nhân Hưng tiếc hận. Năm đó biết rõ hải tử cùng hoàng đế thông đồng, còn cầu hắn nếu sau này Cố Thanh Giác có đối phó hắn thế nào, vô luận ra sao cũng hãy tha cho gã một đường sống.

“Minh, tiễn khách. Mang Cố Thanh Giác về Hình đường.”

Chiến Minh linh mệnh, sai người kéo Cổ Thanh Giác về Hình đường. Trần Sương Các Các chủ từng không ai bì nổi giờ đây lại chật vật đến thế.

Âu Dương Chính cùng Âu Dương Lăng liếc nhau. Mọi việc vừa rồi, tất không thể lộ ra ngoài, nề hà hiện tại đang ở địa bàn Phù Ảnh Các, bọn họ cái gì cũng làm không được. Chỉ phải về ngấm lại biện pháp, nghĩ vậy liền muốn rời khỏi nơi thị phi này.

“Cẩn thận!” Chiến Minh đột nhiên hô. Hai thị vệ đỡ Cổ Thanh Giác cả kinh vội đề khí phòng vệ, chỉ thấy Âu Dương Huyền Di phi thân đánh sau lưng Cổ Thanh Giác. Một thanh âm lợi khí bén nhọn cắt xuyên da thịt vang lên, Cổ Thanh Giác thoáng trừng lớn hai mắt, không thể tin được mà xoay người lại, nhìn Âu Dương Huyền Di mặt không chút thay đổi, phía sau tim, rõ ràng cắm một cây chủy thủ! Âu Dương Huyền Di nhìn mặt Cổ Thanh Giác, trên tay dùng thêm lực, rút chủy thủ ra. Cổ Thanh Giác run rẩy, rớt cục té xuống đất, chỉ có đôi mắt vẫn còn mở to — chết không nhắm mắt!

Tất cả mọi người đều bị chuyện ngoài ý muốn này dọa ngây người! Diệp Tư Ngâm cũng kinh ngạc nhìn một màn này, cho đến khi một âm thanh vang dội truyền đến — Âu Dương Huyền Di mạnh mẽ cắm thanh chủy thủ kia vào tim mình, trong miệng vẫn niệm: “Phu quân. Phu quân.”

“Huyền Di!” Âu Dương Chính quát một tiếng, Âu Dương Lăng cùng Âu Dương Minh chạy qua, thăm dò hơi thở — hai người đều đã đoạn khí.

Diệp Thiên Hàn nắm tay Diệp Tư Ngâm đang giật mình ngây người, liếc nhìn Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần. Hai người hiểu ý, ra hiệu một cái, tất cả ám vệ tập trung tại chính sảnh, nghe Âu Dương gia đột nhiên gây khó dễ. Diệp Thiên Hàn thì mang theo Diệp Tư Ngâm trở lại Hàn Viên.

“Ngâm nhi?” Thanh âm lãnh liệt mang theo lo lắng khôn cùng. Diệp Tư Ngâm chưa phục hồi tinh thần, một màn vừa rồi quả thực đánh quá sâu vào y.

Cổ Thanh Giác cùng Âu Dương Huyền Di, đều vì tình cảm của chính mình, mà làm ra mọi việc, Diệp Tư Ngâm bất giác run lên. Có lẽ, đối hai người kia mà nói, chết là một loại giải thoát — Cổ Thanh Giác có thể đi đến thế giới kia tìm ái nhân của gã, mà Âu Dương Huyền Di, chính tay giết Cổ Thanh Giác, cũng có thể buông tha yêu cùng hận của nàng. tình cảm này, quá mức mãnh liệt, quá mức chấp niệm, quá mức đáng sợ — y cũng không biết, loại tình cảm này cũng có thể trở nên đáng sợ như thế. trong đó, bao hàm rất nhiều mạng người, rất nhiều cảm kị, nhất định sẽ gặp kết quả này.

Vậy còn tình cảm của y thì sao? Mất tím trong suốt mê vòng nhìn thấy nam nhân bên người. Nhìn thấy công dụng của uất kim thì tâm động, lúc nghe được Tịch Nhan sinh non, trong lòng hân hoan. Chẳng lẽ nếu tình cảm của y nếu không được đáp lại, cũng sẽ biến thành khủng bố như thế? Huống chi. Y cùng Diệp Thiên Hàn, còn là thứ tình cảm thể gian vạn phần cảm kị, loạn luân! ?

Mơ hồ nhìn ra nỗi lòng Diệp Tư Ngâm, Diệp Thiên Hàn thở dài. Người này, nhìn như đậm mạc, kì thực lại rất tinh tế, rất miễn cưỡng. Sợ lại đang miễn cưỡng suy nghĩ bây giờ đã đến lúc nên nói rõ ràng.

Hết chính văn đệ tứ chương

35. Chương 35

Thư phòng yên lặng, trong không khí tràn ngập mùi Long Tiên Hương sâu thẳm, mơ hồ thoảng qua trà hương.

Bỗng nhiên, phần yên lặng này bị một tiếng đập cánh phá vỡ. Nam nhân sau án thư ngược ra cửa sổ nhìn, lại cúi đầu, vùi vào tín hàm cùng sổ sách từ các nơi trình lên. Người nhàn nhã tựa vào quý phi tọa đọc sách đứng dậy, mở ra khung cửa đóng chặt. Một con hùng ưng cao chừng nửa người mang theo cơn mưa bụi thẳng tắp tách không ngừng của Lâm An rơi xuống mặt đất trên thư phòng.

Diệp Tư Ngâm ngồi xổm xuống vươn tay tháo bức thư buộc trên đùi tín ứng.

“Mang một khối thịt tươi đến.” Diệp Tư Ngâm không hề lo lắng sẽ bị móng vuốt cứng rắn sắc bén kia làm bị thương, mà mềm nhẹ vuốt đầu tín ứng, phân phó .

Trong phòng nháy mắt thiếu đi một hơi thở, lát sau, một gã ám vệ tay bưng một mâm thịt tươi từ hư không xuất hiện trong phòng.

“Vất vả.” Diệp Tư Ngâm tiếp nhận mâm thịt, ôn nhu nói. Ám vệ không đáp lại, lại hư không tiêu thất khỏi phòng.

“Ha ha.” Nhìn thấy nội dung trên thư, Diệp Tư Ngâm không khỏi cười ra tiếng.

Tiếng cười sung sướng hiếm khi được nghe rõ cuộc cũng làm cho người ngồi sau án thư phản ứng: “Chuyện gì mà vui vẻ như thế?”

Diệp Tư Ngâm đưa thư cho hắn, cười nói: “Người cũng xem đi.” Nói rồi xoay người đi phao trà.

Trà là cực phẩm Minh Tiền Long Tĩnh, hơn nữa còn vừa được hái xuống chế thành, màu tươi, hình mỹ, vừa bỏ vào trong nước, một lát liền thẩm ra hương thơm, có chút giống như hư vô. Nhấp một ngụm, thật đúng như tiền nhân từng nói, “Hương ngọt mà không gắt, vừa uống thì đậm, tựa hồ vô vị, uống qua rồi thì cảm giác vô cùng hài hòa, chuyển vòng trong miệng, đây là vô vị chi vị, mà cả mùi hương cũng thế.”

Trà này trước nay vẫn là cống phẩm, hàng năm dùng tiến cống kinh cho thành còn không đủ, cho nên dân chúng tầm thường căn bản thể uống được. Mặc dù ở kiếp trước nơi công nghiệp phát triển cao độ, loại lá trà cực phẩm thế này vẫn chỉ có thể sao chế bằng thủ công như cũ, nói là giá trên trời cũng không sai. Không biết Diệp Thiên Hàn làm sao mà có được loại cực phẩm thiên kim khó cầu này.

Mắt tím thâm thúy đảo qua tín hàm, mang theo vài phần tán thưởng nói: “Không hổ là ‘Độc thủ Quan Âm’.”

Thư là Hoa Tiệm Nguyệt viết. Trong thư nói, bọn họ đã trở lại đỉnh Côn Lôn . Hoa Liên Diễm một ngày cũng không chịu chờ, còn chưa về đến núi đã mua đủ các vật dụng thành thành, vừa về Độc cung, đã tức khắc cùng Hạ Nguyệt thành thân, vào động phòng, chọc Hoa Vô Phong tức giận đến xanh mặt. Có thị thiếp không biết tốt xấu chúc mừng hắn, trong lúc tức giận hắn đuổi tất cả thị thiếp hạ sơn. Mà Hoa Liên Diễm, sau ngày đại hôn thứ hai để lại một bức thư cùng Hạ Nguyệt ly khai Độc cung. Lệnh Hoa Vô Phong gần như điên cuồng, cả Độc cung chướng khí mù mịt, gà bay chó sủa, mỗi người đều thấy bất an. Xem ra Hoa Liên Diễm quyết tâm phải chấm dứt đoạn nghiệt duyên này với Hoa Vô Phong.

“Sư thúc là một nữ tử thông minh, hiểu được khi nào nên buông tay. Bất quá phản ứng của sư bá lại thật ngoài dự kiến.” Diệp Tư Ngâm đặt một ly trà vừa phao xong vào tay Diệp Thiên Hàn, nghi hoặc hỏi, “Minh Tiền Long Tĩnh không phải cống trà à? Sao lại có nhiều như vậy?”

“ ‘Ảnh’ trà trang.” Lời tuy ngắn, nhưng Diệp Tư Ngâm lại nghe hiểu. Trong Lâm An thành, tất cả cửa hiệu tên “Ảnh” đều là sản nghiệp của Phù Ảnh Các, ở Lâm An có cả thảy hơn bảy cửa hàng. Số trà này là trà trang nhà y sản xuất.

Thấy Diệp Tư Ngâm như đã thông suốt, Diệp Thiên Hàn thoáng cân nhắc, liền từ ám cách trên giá sách lấy ra một quyển cùng loại với các loại sổ sách bình thường, đưa cho y, nói: “Ngâm nhi, nhìn mấy thứ này, có hứng trí không?”

Diệp Tư Ngâm nghi hoặc tiếp nhận, lật ra một rang, tinh tế xem. Càng xem càng thấy kinh hãi. Trong quyển sách này, liệt kê chính là Phù Ảnh Các các nơi trong nước, thậm chí là cả ba mươi sáu phân đường ở Tây Vực. Trong đó là thiết trí cùng vị trí của phân đường các nơi, Đường chủ quản sự, sản nghiệp các cửa hiệu, cùng với thám tử Phù Ảnh Các xếp vào các đại môn phái, có vài phái thậm chí là do người của Phù Ảnh Các thành lập. Vậy xem ra, Phù Ảnh Các đúng là nắm giữ cả nửa giang san cùng cả võ lâm!

Mắt tìm trong suốt hàm ý nhìn Diệp Thiên Hàn —— đây có thể nói là cơ mật cao nhất của Phù Ảnh Các, vì sao lại đưa cho y xem?

Nhìn ra nghi hoặc của y, Diệp Thiên Hàn nói: “Người là Phù Ảnh Các Thiếu chủ, tự nhiên phải biết những thứ này. Nếu bốn tọa không trong các, người sẽ là người làm chủ.”

Đấu một trận với hoàng đế, thế tại tất hành, vả lại hết sức căng thẳng. Lí Huyền này mười lăm năm qua cho dù là ngấm ngầm hay công khai cũng chưa bao giờ ngừng đả kích hắn, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, có thể nói lòng nghi ngờ của gã quá nặng, thậm chí bởi vậy ảnh hưởng đến triều chính, hiện giờ gian thần lộng quyền, vài năm nữa, sợ là sẽ xảy ra đại sự. Bấy hoàng tử của hoàng đế, từ lâu vẫn trong sáng ngoài tối triển khai tranh đoạt, còn lại sáu người cố nhiên cũng không dễ bị bỏ sau, nhưng thái tử Lí Ân mấy năm gần đây vây cánh dần lớn, từ lâu đã nhịn nhục việc phải ở dưới người khác, hơn nữa càng muốn báo thù cho mẫu phi mình. Thân nương của Lí Ân chính là biểu muội của Huệ An công chúa, hoàng hậu của Lí Huyền, vì khi còn sống cùng Huệ An công chúa quan hệ rất tốt, nên cuối cùng bị Lí Huyền nghi kỵ, rơi vào tội danh “Hoàng hậu đổ kỵ thành tách, không thể thống lĩnh hậu cung”, bị biếm lãnh cung, thế thảm chết đi.

“Không ở trong các?” Diệp Tư Ngâm rất kinh ngạc. Y chưa bao giờ thấy Diệp Thiên Hàn rời khỏi Lâm An, ngoại trừ lần đi Tinh Châu tìm y ra. Vì sao giờ đây lại bảo y ở lại trong các khổng chế đại cục?

Diệp Thiên Hàn chăm chú nhìn y. Dù trong triều đã có hơn phân nửa là người của gã, hắn cũng không để Lí Huyền vào mắt. Nhưng Lí Huyền dù sao cũng là đương kim thiên tử, khó bảo toàn không có quân đội bí mật hoặc tinh anh bồi dưỡng ngầm. Cuộc chiến này hung hiểm vạn phần. Một Cố Thanh Giác, đã đủ khiến y vừa bị chấn kinh vừa bị thương, hắn tuyệt sẽ không cho người này theo hắn vào hoàng thành để chịu thêm nguy hiểm.

“Tháng sau, bốn tọa phải đi kinh thành.” Diệp Thiên Hàn hồi đáp. Nhìn Diệp Tư Ngâm biểu tình có chút mê vông, còn tưởng rằng là y trong lòng lo lắng không biết nên quản lý sự vụ trong các thế nào, liền ôn nhu nói: “Không cần lo lắng, bốn tọa sẽ bảo Minh cùng Tiêu Thần lưu lại hiệp trợ người.”

Diệp Tư Ngâm nghe vậy trong lòng càng thêm bối rối — hắn muốn một mình đi kinh thành đối mặt đương kim thiên hạ cử ngũ chí tôn? Độc cung chưa dừng tay, cũng không biết hoàng đế sẽ lại thỉnh thần thánh phương nào đến đối phó hắn, vậy mà hắn lại muốn tự mình vào hang hổ? !

“Ta. Không muốn ở lại đây.” Diệp Tư Ngâm cúi đầu nói. Y không muốn để hắn một mình đi vào nơi nguy hiểm.

Diệp Thiên Hàn nghe vậy, nghĩ một chút, mới nói: “Không ở lại Lâm An cũng tốt, cho Minh cùng Tiêu Thần hộ tống người về Thục trung hoặc Côn Lôn.”

“Người. !” Diệp Tư Ngâm tức giận trừng mắt hắn, hắn thế nhưng hiểu lầm ý của y! “Không cần cho Minh bọn họ đi cùng ta, cho bọn họ đi theo người. Ta cũng đi.”

Mất tím thâm trầm trước nay không gọn sóng không sợ hãi giờ đây hiện lên kinh ngạc. Là hắn nghe lầm ? !

“Ta muốn đi theo người.” Diệp Tư Ngâm thấy hắn không đáp ứng, còn tưởng rằng hắn không nghe thấy, liền lớn tiếng lặp lại. Lời còn chưa dứt, lại đột nhiên chìm vào một vòng tay ôm ấp không hề xa lạ. Mùi Long Tiên Hương nồng đậm hơn cả trong phòng nhẹ nhàng bay vào mũi.”Hàn. ?”

Diệp Thiên Hàn vẫn chưa trả lời, chỉ ôm chặt Diệp Tư Ngâm vào lòng, sau một lúc mới buông y ra, nhìn y vào mất tím tương tự mình của y nói: “Bốn tọa không đồng ý. Rất nguy hiểm.”

Long Tiên Hương còn quanh quẩn bên người, thế nhưng trên thân thể lại mất đi cảm giác ấm áp vừa nãy. Nhìn thấy ánh mắt kiên định của đối phương, Diệp Tư Ngâm như thấy trong lòng ngực có thứ gì đó bị vỡ ra, ngực phụt chốc xuất hiện một cơn đau. Lời nói ngày ấy vì Âu Dương Chính đến mà bị Chiến Minh ngắt ngang nháy mắt trầm ngập trong lòng y.

Diệp Tư Ngâm cúi đầu, hai tay nắm chặt.

“Ngâm nhi?” Nhìn thấy vẻ mặt y, tựa hồ có chút không thích hợp, Diệp Thiên Hàn lo lắng gọi.

“Nếu không muốn ta lo lắng cho người, vậy cho ta đi theo.” Cúi đầu nói ra, gần như không nghe thấy, Diệp Thiên Hàn lại nghe được. Thế nhưng bày tỏ quá mức trắng trợn làm Diệp Thiên Hàn không dám tin. Hắn biết người nọ là quan tâm hắn, lo lắng cho hắn. Nhưng lấy tính tình của y, trăm triệu lần cũng sẽ không thốt ra những lời ấy. Bởi vậy khi nghe thấy ” Lo lắng cho người “, Diệp Thiên Hàn quả thật rất khó tin.

Không kịp mở miệng, đã thấy người trước mặt ngẩng đầu lên, trên nét mặt mang theo kiên định nói: “Hàn, ta. Phải đi cùng người.”

Cảm giác vui sướng tràn ngập trong lòng, lần này Diệp Thiên Hàn nghe được vô cùng rõ ràng. Hắn biết tính tình người này, cũng đậm mạc, cao ngạo, khinh thường dùng loại ngôn ngữ trắng trợn mà thiếu chân thật giống hắn. Hắn biết, bao hàm trong những lời này của Diệp Tư Ngâm, đó là “Hiểu được” cùng “Hiểu rõ” mà thật lâu trước kia hắn đã bắt đầu chờ. Nhưng thật không ngờ, giữa hai người, lại là do Diệp Tư Ngâm nói ra trước!

“Người có biết mình đang nói cái gì?” Mắt tím thâm thúy nhìn chằm chằm thần sắc người trước mặt, không muốn bỏ qua dù là biểu tình nhỏ nhất. Diệp Tư Ngâm quay gương mặt đã có chút nóng đi, lát sau lại kiên định gật đầu.

“Nhìn bốn tọa.” Thanh âm trầm mang theo mệnh lệnh, chỉ có bản thân Diệp Thiên Hàn mới biết hắn dùng bao nhiêu khí lực mới có thể khiến mình ngừng run rẩy.

Diệp Tư Ngâm toàn thân đều run lên. Y cuối cùng cũng đã nói ra.

Diệp Thiên Hàn. Có phải đã đợi thật lâu không? Dù sao ngày từ ban đầu, hắn đã vô cùng sùng nịnh y. Bắt đầu từ tận khi đó sao?

Không dám nhìn vào đôi mắt tím thâm thúy kia, Diệp Tư Ngâm như trước cúi đầu, thỉnh thoảng bị một ngón tay thon dài ép nâng cằm lên, còn chưa lấy lại tinh thần, môi đã bị cướp mất

“Ngô. Không.” Diệp Tư Ngâm cơ hồ là bị kinh hách, hai tay muốn đẩy người bá đạo nọ ra, cơ hồ sắp dùng tới nội lực! Nề hà đối phương tựa hồ không hề phát giác, đầu lưỡi linh hoạt thừa lúc Diệp Tư Ngâm mở miệng kháng nghị xâm nhập, liên tục cường hãn lại ôn nhu công thành đoạt đất.

Kiếp trước tốt xấu cũng là một nam nhân trưởng thành, Trầm Mộ không phải là loại người thủy tinh sống trong tháp ngà, đối *** có không ít hiểu biết, nhưng chưa bao giờ thân mật tiếp xúc với người khác như vậy.

Sống hai kiếp lại chưa từng hôn ai, càng chưa từng bị người khác gần như cưỡng bức hôn kịch liệt như thế, Diệp Tư Ngâm gần như ngất đi — mới nghĩ trong đầu một câu! Nam nhân ngày thường băng lãnh thể kia ấy vậy mà.

Không biết qua bao lâu, Diệp Thiên Hàn cuối cùng buông người trong lòng ra, hai người ôm nhau ngồi trên ghế, không ngừng thở dốc.

“Người. Có phần. hơi bá đạo!” Thật vất vả phục hồi tinh thần lại, Diệp Tư Ngâm liền mở miệng chỉ trích. Sao có thể làm đến mức như vậy chứ.

Trên gương mặt lãnh tuấn lần nữa lộ ra một nụ cười khuyhnh quốc khuyhnh thành khiến người ta thần hồn điên đảo: “Ngâm nhi, người có biết bốn tọa đợi bao lâu.”

Hết chính văn đệ tập ngũ chương

36. Chương 36

Lâm An đệ nhất tử lâu, Vạn Diệp Lâu, là sản nghiệp dưới trướng của Phù Ảnh Các. Từ ngày khai trương vẫn luôn tấp nập kể đến người đi, ngựa xe như nước, chưa từng gián đoạn.

Cái gọi là một cánh rừng lớn, tức là có đủ muôn thú. Mà Vạn Diệp Lâu là nơi tụ tập lui tới của hơn phân nửa khách nhân đến Lâm An, tự nhiên là ngư long hỗn tạp, do đó trở thành nơi tập hợp các loại tin tức của triều đình cùng võ lâm. Phù Ảnh Các khai tửu lâu đầu tiên là ở đây.

Đi vào Vạn Diệp Lâu này có bốn loại người. Thứ nhất loại là khách qua đường thuần túy nghỉ trọ; loại thứ hai là phú gia đệ tử muốn vào nhã gian vạn kim khó cầu trên lầu ba của Vạn Diệp Lâu để chương hiển thân phận địa vị của mình; loại thứ ba là loại người rảnh rỗi đến nghe kể chuyện xưa hay chuyện bát quái cho qua ngày; loại cuối cùng, đó là những người có dụng tâm đến tìm hiểu tin tức.

Đại đường ở lầu hai vô cùng náo nhiệt, chợt nghe một đại hán nói: “Nghe nói chưa, Âu Dương lão gia tử của Âu Dương thế gia từ bỏ hức vị vô lâm minh chủ!”

“Đã sớm nghe nói ! Nhưng không biết vì sao a?” Tên còn lại phụ họa hỏi.

“Nghe nói là có liên quan đến Trần Sương Các cùng chuyện của Âu Dương Huyền Huyền vô lâm đệ nhất mỹ nhân mười lăm năm trước!”

“Vậy sao, rốt cuộc là chuyện gì, nói kể ra để mọi người cùng nghe.”

“Được a.”

“”

Lầu hai bên này náo nhiệt phi phàm, trong nhã gian lầu ba, chưởng quầy Vạn Diệp Lâu đầu đầy mồ hôi nhìn thấy hai vị chủ tử, sợ những khách nhân kia nói gì đó làm cho hai người này tức giận. Thật là! Sao nói lúc nào không nói, ngần chón vạn chón lại chón đúng lúc hai vị tôn phật này đến đây mà nói chứ?

“Được rồi, chưởng quầy, người đi làm chuyện của người đi.” Thanh âm mềm nhẹ như tiếng trời, làm chưởng quầy cảm động rơi nước mắt, vội hành lễ đi ra ngoài. Ra cửa, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Trong nhã gian, Diệp Thiên Hàn sa sầm, nhìn người bên cạnh cùng sột thuốc của y.

“Còn đang giận?” Diệp Tư Ngâm có chút phiền não. Không phải chỉ là thừa dịp hấn ở thư phòng cùng Chiến Minh nghị sự, cùng một đại phu trong được phòng xuất môn lên núi hái chút thuốc thôi sao. Ách. Tuy rằng bởi vậy mà cho rơi mấy ảnh vệ theo sau, còn bỏ lỡ ngọc thiện. nhưng mà, hấn có cần tức giận đến vậy không a. Vừa rồi lúc gặp nhau ở đầu đường hấn liếc y, quả thật như thể muốn ăn y.

Hai người cứ như vậy trầm mặc sau một lúc, cuối cùng vẫn là lấy Diệp Thiên Hàn thất bại mà chấm dứt.

Thở dài, kéo người bên cạnh, như trước không hờn giận lại ẩn hiện bất đắc dĩ nói: “Trước dùng bữa. Điểm tâm ngọc thiện cũng chưa ăn, muốn chết đói mới chịu ăn sao?” Vô duyên vô cớ mất tích lại còn không dùng bữa, làm hấn vừa lo lắng an nguy lại vừa lo lắng thân thể y. Nề hà, vừa thấy người này hoàn hảo không tổn hao gì đứng trước mặt mình, mắt tím trong suốt vì hấn tức giận mà hiện ra khổ não, cơn tức của hấn liền tiêu hết. Có thể khiến đường đường Phù Ảnh Các Các chủ làm được tới mức này, cũng chỉ có một mình Diệp Tư Ngâm y.

Diệp Tư Ngâm thật rất đói bụng. Trên bàn đều là mấy món ăn nổi tiếng của Lâm An——

Tôm ướp Long Tỉnh, tôm trắng nõn tươi mới, lá long tỉnh non xanh biếc tỏa hương thơm nhất, thanh khẩu khai vị.

Bún thịt lá sen, lá sen mùi thơm, thịt xộp mềm mà không béo, dư vị vô hạn.

Hỏa chủng thần tiên áp (tạm hiểu là vịt nướng nguyên con vậy), hỏa chủng đồ tươi hươn nồng, thịt vịt mập mập non mềm trơn bóng, tạo cảm giác thèm ăn.

Cá thì chưng, màu sắc đa dạng, thịt bò mập mập tươi mới, hương bay xa ngàn dặm.

Canh cá viên, cá viên như bạch ngọc, trơn mềm rất ngon, nước canh vừa miệng, khử đi dầu mỡ dễ ngán của các món ăn chính.

Diệp Tư Ngâm không khỏi thở dài, quả nhiên không hổ là đại trù của Vạn Diệp Lâu, có một tay nghề thuộc hàng cực phẩm như thế!

Diệp Thiên Hàn sững nịch nhìn Diệp Tư Ngâm ăn vô cùng mỹ mãn, còn bản thân lại chưa động đũa, chỉ thỉnh thoảng nhấp một ngụm rượu.

Đợi Diệp Tư Ngâm buông đũa, Diệp Thiên Hàn mới mở miệng hỏi: “Ăn có ngon không?” Thấy người trong lòng gật đầu, nói: tiếp “Mang tên đầu bếp đó về các.”

Còn chưa chờ Diệp Tư Ngâm mở miệng, ám vệ sớm nhích người đi chấp hành phân phó của chủ tử. Vì thế liền không phản bác nữa.

“Nghỉ ngơi một lát rồi về.”

“Hảo.”

Tựa vào lòng Diệp Thiên Hàn, Diệp Tư Ngâm cảm giác trong lòng hết sức thỏa mãn. Chuyện kiếp trước, làm y vẫn chưa từng được an tâm, lo lắng mình khi nào sẽ chết đi, khiến cha mẹ những người yêu y thương tâm khổ sở; đời này sống lại, đã sớm vì chết một lần mà tâm như chỉ thủy (tâm bình lặng không gợn sóng), mặc dù là Hoa Tiệm Nguyệt cùng Hoa Tiệm Tuyết vừa gặp đã thành bằng hữu, thế nhưng trong lòng vẫn rất trống trải, không người hay chuyện gì khiến y quyến luyến cùng không thể bỏ lại. Mãi đến khi gặp được nam nhân này, y mới biết được nguyên lai trái tim không chút gợn sóng không chút sợ hãi của y cũng có lúc rung động, lại có những cảm giác đau lòng, khổ sở cùng hạnh phúc.

Hai người ở chung mặc dù bình thản, nhưng lại không hề thiếu những cử chỉ thân mật. Diệp Tư Ngâm dù không cự tuyệt tình nhân ôm cùng hôn mình, lại thủy chung sợ hãi chuyện giường chiếu. Y từng nghe qua những người đồng tính sinh hoạt vợ chồng thế nào, nên lại càng lo lắng hơn. Vì thế hai người dù đã thổ lộ tâm ý cho nhau, lại như trước phân phòng ngủ. Vừa vào đêm, hành động việc làm của Diệp Tư Ngâm cẩn thận gấp đôi. Sợ củi khô lửa cháy, cuối cùng sẽ đốt bản thân cháy sạch không còn chút tro bụi.

Nhìn thấy người trong lòng sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, Diệp Thiên Hàn liền biết y suy nghĩ cái gì. Hắn sớm nhận ra người này màn đêm vừa hạ xuống liền bắt đầu trăm phương nghìn kế trốn hắn, ngược lại hắn cũng không gấp. Nếu người này không muốn, hắn đương nhiên sẽ không bắt buộc y.

Đang lúc hai người chuẩn bị rời đi, chợt nghe bên ngoài một trận ầm ĩ.

“Van cầu người, cho ta gặp Diệp Tư Ngâm! Van cầu người!”

“Tiểu khát cái từ đâu đến, còn muốn gặp Thiếu chủ chúng ta! ? Nằm mơ! Tiểu nhị, đuổi ra đi!”

“Chưởng quầy, này. . . . nhìn nàng cũng rất đáng thương. . . .” Tiểu nhị có chút do dự.

Lúc này, nàng kia lại vừa khóc nói: “Không cần đuổi ta đi! Van cầu người, cho ta gặp Diệp Tư Ngâm! Ta. . . . Ta là Huyền. . . . A!” Trong lúc xua đuổi, tựa hồ có người hung hăng đá nàng một cước, nữ tử phát ra một tiếng kêu rên.

Diệp Thiên Hàn nhíu mi, nhìn thấy màn khôi hài này, không muốn quan tâm. Đang định đi, lại bị Diệp Tư Ngâm giữ lại.

Dùng ánh mắt hỏi, Diệp Tư Ngâm lắc đầu, đi đến chỗ nàng kia.

“Dừng tay.” Nhìn nữ tử bị quyền đấm cước đá, Diệp Tư Ngâm lên tiếng chặn lại. Nàng kia một thân xiêm y vàng nhạt, nhưng không biết vì sao đã sớm củ nát vừa bẩn vừa rách nát, tóc tai hỗn độn, mặt cũng một dĩnh một lớp đen. Nhưng từ thân thể ng cùng tiếng nói của nà mà xem, hẳn nàng chỉ là một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi.

Chưởng quầy thấy Diệp Tư Ngâm tiến lên, vội hành lễ nói: “Thiếu chủ. Ngài. Đừng để tên tiểu khát cái đó làm ô uế mắt mình. Chuyện này giao cho tiểu nhân xử lý là được.” Thâm nghĩ, sao chuyện gì cũng cứ nhắm vào hôm này mà xảy ra chứ? Tên tiểu khát cái này đừng nghĩ có ngày lành! Vừa nghĩ thâm, vừa định nâng chân, muốn đá một cước vào bụng nữ tử nọ.

“Ồi!” Một tiếng hét to, trong *** mọi người kinh ngạc nhìn chưởng quầy ôm chân nhảy vòng quanh một chỗ, cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy Diệp Tư Ngâm tùy tay bắt lấy một chiếc đũa, hung hăng đánh lên chân chưởng quầy. một chiếc đũa này lực đạo không thua gì một roi, làm chưởng quầy đau đến mức thiếu điều nằm lộn trên đất.

“Người tới là khách, hòa khí phát tài. Ngay cả đạo lý dễ hiểu như thế cũng đều không hiểu còn làm chưởng quầy cái gì? Vạn Diệp Lâu không nên có một chưởng quầy cầu nhân khan nhân đề (ý chỉ những người chỉ

dựa vào vẻ bề ngoài mà phán xét người khác) như thế.” Diệp Tư Ngâm nhìn chưởng quầy lạnh lùng nói.

Người nọ vừa thấy không đúng, lập tức quỳ xuống nói: “Thiếu chủ tha tiểu nhân, tiểu nhân biết sai rồi. Chủ tử. Chủ tử, ngài.” Ngược lại hướng Diệp Thiên Hàn cầu cứu. Gã tốt xấu ở Vạn Diệp Lâu làm chưởng quầy mười năm, chưa từng đắc tội Diệp Thiên Hàn, nghĩ chắc cũng sẽ không làm sai chuyện gì.

Diệp Thiên Hàn tiến lên ôm Diệp Tư Ngâm, không liếc chưởng quầy lấy một cái, chỉ nhìn tiểu nhị nói: “Từ nay về sau, ngươi là chưởng quầy.”

“Ta? ! A. Tiểu nhân, tiểu nhân tạ ơn chủ tử, tạ ơn Thiếu chủ!” Tiểu nhị là người thông minh, chỉ sưng sốt một chút, liền hành lễ nói cảm tạ. Chưởng quầy thì bị thị vệ đuổi khỏi Vạn Diệp Lâu.

Màn khôi hài kết thúc, khách nhân trong Vạn Diệp Lâu tựa hồ vẫn chưa lấy lại tinh thần, đều nhìn chăm chăm Diệp Tư Ngâm cùng Diệp Thiên Hàn.

Diệp Tư Ngâm ngồi xổm xuống, nhìn hoàng y nữ tử, nói: “Tiểu thư, ngươi nhận thức ta?”

Hoàng y nữ tử thấy Diệp Tư Ngâm, nước mắt chảy càng nhiều hơn, làm khuôn mặt vốn đen tuyền lại vì nước mắt mà càng thêm khó nhận diện, nghẹn ngào nói: “Diệp Tư Ngâm. Ta rất cực gặp được ngươi. Cầu ngươi. Cứu ta.” Lời còn chưa dứt, đã ngắt đi.

Tiểu nhị lúc này, hiện giờ là chưởng quầy, vội vàng hô: “Người đâu, nâng cô nương này vào khách phòng!”

Mọi người luống cuống tay chân, rốt cục an trí tốt nữ tử nọ. Một thị nữ vừa ra cửa, thấy Diệp Thiên Hàn Diệp Tư Ngâm hai người đứng trong viện, liền tiến lên hành lễ nói: “Các chủ, Thiếu chủ. Cô nương đó đã tỉnh. Đại phu nói, chỉ là do quá lâu chưa được ăn cơm, nhiều ngày mệt nhọc, không những thế trên người còn có nhiều vết thương do bị ngược đãi. Bất quá chỉ cần hảo hảo tĩnh dưỡng, sẽ không có việc gì.”

Diệp Tư Ngâm gật đầu, đi đến khách phòng. Diệp Thiên Hàn mặc dù cau mày, nhưng vẫn đi theo sau.

Nữ tử đã sớm tắm giặt sạch sẽ, thay đổi một thân xiêm y sạch sẽ, đang ngồi trên bàn ăn như hổ đói, xem ra quả thật là đã rất lâu chưa được ăn cơm.

“Cô nương, ngươi.” Diệp Tư Ngâm vừa mở miệng, liền thấy nữ tử ngẩng đầu, nhìn người tới, nháy mắt nước mắt lại rơi như mưa. Diệp Tư Ngâm nhất thời kinh ngạc không thôi, đây là một gương mặt vô cùng quen thuộc —— Muội muội của Huyền Du sơn trang trang chủ Huyền Du Nhiên, ở vô lâm đại hội đã bị Phù Ảnh Các giết chết, Huyền Du Cẩm!

“Huyền Đại tiểu thư! Ngươi.” Diệp Tư Ngâm kinh ngạc nói không ra lời. Lúc ấy Huyền Du Nhiên uy hiếp Âu Dương chính chạy trốn, ở ngoài thành bị Phù Ảnh Các ám vệ tru sát, từ nay về sau không còn ai thấy được Huyền Du Cẩm. Y cũng không để ý, chỉ nghĩ nữ hài nhi này lúc ấy đã về Miêu Cương. Dù sao Huyền Du Nhiên từng nói, nàng là quý phi của Miêu Cương phiên vương. Thế nhưng, sao lại. ở Lâm An, bộ dáng còn chật vật đến thế? !

“Ô ô ô. Diệp Tư Ngâm. phụ mẫu đã chết, ca ca cũng đã chết, ta chỉ có thể. Ngô. Ta chỉ có thể tới tìm ngươi! Van cầu ngươi cứu ta! Giúp ta về Miêu Cương!” Huyền Du Cẩm sớm không còn bộ dáng một Đại tiểu thư kiêu căng, khóc lóc khẩn cầu y.

Diệp Tư Ngâm nhìn thấy bộ dạng này của Huyền Du Cẩm, trong lòng có chút thương hại. Nữ hài nhi này chẳng qua là một người vô tội cùng đáng thương nhất của Huyền gia. Huống hồ nàng chưa bao giờ làm ra chuyện gì thương tổn y, hoặc là những người khác. Mới ôn nhu nói: “Huyền tiểu thư, trước đừng khóc, nói cho ta biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ngươi sao lại rơi xuống hoàn cảnh thế này?”

“Ô ô ô. Bọn họ nói cho ta biết, ca ca đã chết, ta. chỉ là hạ nhân của họ, ta muốn trốn, ta muốn về Miêu Cương! Chính là. Chính là bọn họ khi dễ ta, đánh ta. Ô ô ô.” Huyền Du Cẩm khóc không thành tiếng. Cho dù là lúc phụ mẫu vừa mất, nàng mới hai ba tuổi, nhưng nàng còn có ca ca luôn tận tâm hết sức bảo hộ nàng, tới Miêu Cương lại chưa từng ném qua đau khổ. Mà trải qua có mấy tháng này, với nàng mà nói, cơ hồ như cuộc sống trong địa ngục!

Nàng nói vô cùng đáng thương, Diệp Tư Ngâm lại chẳng hiểu được bao nhiêu.

“Bọn họ? Bọn họ là ai?” Diệp Tư Ngâm hỏi.

Huyền Du Cầm hai mắt đắm lệ mông lung nhìn hai người trước mặt: “Là Âu Dương gia.”

Hết chính văn đệ tập lục chương

37. Chương 37

Đêm khuya, Đô thành. Dự Châu. Đông cung.

Ánh nền lay động, chiếu bóng hai thân thể đang giao triền đằng sau minh hoàng màn lên tường. Thanh âm va chạm mờ ám, tiếng ngậm nga hoặc nhân, lệnh thái giám cung nữ cùng thị vệ gác đêm hai má nóng lên. Không nghĩ tới, thái tử điện hạ nhìn như nhu nhược của họ, lại cường hãn như vậy!

“A!” Lại là một tiếng rên rỉ cao vút, cùng với tiếng thô suyễn nam tính, vạn phần tinh tường rơi vào trong tai mỗi người, lúc sau liền không còn tiếng động.

Một lát sau, cửa tấm cung màu đỏ thẫm mở ra. Một cung nữ đỡ một vị nữ tử trang phục mỹ mạo ra cửa. Mọi người cùng hành lễ nói: “Cung tiền nương nương.” Nữ tử như không có nghe thấy, vẻ mặt hoảng hốt mặc cung nữ đỡ lên kiệu nhỏ, trở về tấm cung của mình.

Một cung nữ trực đêm đứng phía sau, nhỏ giọng đối bên cạnh đồng bạn nói: “Nghe nói vị nương nương kia mỗi lần được điện hạ sủng hạnh xong đều sẽ khoe khoang với mấy nương nương khác, kiêu căng cực kì. Thật không hiểu điện hạ vì sao thích nàng như vậy, ba lần bốn lượt muốn nàng thị tẩm.”

Một cung nữ khác hơi lớn tuổi, nghe nói thế nhúu đôi mày ngài lại, nhẹ giọng nói: “Đừng nói vậy, vị kia chính là người được chỉ định thành tương lai thái tử phi! Nếu đắc tội nàng, mạng nhỏ của người không muốn giữ nữa sao? !” Tiểu cung nữ bị đồng bạn giáo huấn, tức khắc cầm miệng, không nói nữa. Cả Đông cung lại lâm vào đêm khuya tĩnh lặng.

Trong tấm cung, sau màn, Đông cung chủ nhân, đương kim thái tử điện hạ Lí Ân nhìn nam nhân đang mặc y phục bên giường, khẽ cười nói: “Tiêu Vị, người tâm tình không tốt, vì nữ nhân kia?”

Nàng kia là lão tử cậu, đương kim hoàng đế đưa cho cậu làm tương lai thái tử phi. Cậu cho nàng uống một loại mê huyền dược vật làm nàng nghĩ mình đang cùng nam nhân hoan ái. Như vậy mới có thể lừa được hoàng đế, để cậu cùng với Lăng Tiêu Vị có thể ám thông khoản khúc (quan hệ, liên lạc một cách lén lút). Lăng Tiêu Vị tối nay cảm xúc hơi kích động, làm cậu không chống nổi mà điên cuồng tác cẩu. Nghĩ đến đây, Lí Ân thoáng đỏ mặt. Quả nhiên, nam nhân này nói không thương, đều là lừa cậu.

Lăng Tiêu Vị sửa xong y phục, nhìn người trên giường, trong đôi mắt sắc bén đầy thương tiếc cùng thâm tình. Nhưng không quá bao lâu, mãnh thâm tình nhạt dần, còn lại trừ bỏ lãnh đạm, vẫn là lãnh đạm.

“Vi thần trước cáo lui, để tránh hoàng đế nghi ngờ.” Lăng Tiêu Vị hành lễ nói, “Điện hạ, thứ vi thần vô lý, việc này tốt nhất không nên có lần nữa.”

Lí Ân ửng đỏ mặt nháy mắt trắng bệch. Cúi đầu, làm Lăng Tiêu Vị không thể nhìn thấy sự chân thành thiết tha ẩn sâu trong đôi mắt bị che khuất sau mái tóc dài. Sau một lúc lâu, lúc Lăng Tiêu Vị muốn rời đi, Lí Ân đột nhiên lên tiếng: “Tiêu Vị, chờ ta đi vào giấc ngủ rồi hãy đi, không được sao?”

“.” Lăng Tiêu Vị nhìn cậu một lúc, cuối cùng vẫn bại bởi vẻ thống khổ trong đôi mắt nọ, ngồi vào bên giường, thay cậu khoát cảm bị.

“Ân, người là thái tử, là hoàng đế tương lai. Người ta nhất định không có khả năng.” Thấy Lí Ân nhắm hai mắt lại, lâm vào giấc mộng, Lăng Tiêu Vị lặng im thốt lên, vươn tay vuốt hai gò má giáo hảo của Lí Ân, “Người nghe thấy không? Đó là tương lai thái tử phi của người. Người có trách nhiệm của người, ta không thể trở thành chướng ngại của người.”

Từ lúc vào cung ẩn nấp làm nội gián đã hơn mười năm. Trong mười năm, làm bạn với người này, sao hẳn lại không thương cậu? Cậu xinh đẹp, trí tuệ, đầy khí thế của một đế vương. Người như vậy, cứ nhiên nói thương hẳn. Lăng Tiêu Vị yêu thương nhìn Lí Ân, trong lòng đau đớn khôn xiết. Thế nhưng hẳn không thể đáp lại cậu. Hẳn không cho phép bất cứ thứ gì có thể tổn hại đến sự tồn tại của người này, cho dù đó là chính hẳn —”Đợi đến khi trần ai lạc định, cũng là lúc ta rời đi nơi này.”

Không biết qua bao lâu, cho đến khi phương đông trắng xóa, Lăng Tiêu Vị mới đứng dậy, nhún người nhảy, biến mất trong không khí. Mà người vốn nên ngủ trên giường, giờ đây mở ra hai mắt, đôi mắt sắc bén nào có chút mê vông, đó, không phải bộ dáng người vừa tỉnh ngủ!

“Tiêu Vị, bản cung nhất định phải có được ngươi!” Lí Ân nhìn phương hướng Lăng Tiêu Vị biến mất, trên gương mặt thanh tú xinh đẹp hiện lên thần tình bất đắc dĩ. Đứng dậy xuống giường, cầm lấy bức thư trên án tối hôm qua Lăng Tiêu Vị mang đến mà cậu vẫn chưa nhìn, Lí Ân nheo mắt lại: “Miêu Cương? Hoàng huynh, lần này ngươi thật đúng là thiếu bản cung rất nhiều. Chuẩn bị đóng gói Tiêu Vị tặng lại cho bản cung đi.” Đưa bức thư đến gần nến, chốc lát hóa thành tro tàn.

Lâm An. Phù Ảnh Các.

Chiến Minh nhìn ám vệ quỳ trên mặt, trầm giọng hỏi: “Ngươi thám thính rõ ràng ? Việc này trăm triệu không được qua loa.”

Ám vệ nói: “Thiên chân vạn xác. Thuộc hạ nghe được Huyền Du Cầm ở trong phòng cùng người khác nói chuyện, nói chính là việc này.”

“. Ngươi lui trước đi.”

“Vâng.” ám vệ lên tiếng trả lời biến mất ở trong phòng.

Chiến Minh thần sắc ngưng trọng: “Chủ tử, chỉ có Miêu Cương không đủ gây sóng gió, thế nhưng chúng ta hiện giờ phải phụ tá thái tử điện hạ đăng cơ, e rằng đến lúc đó trước sau đều thụ địch.”

Diệp Thiên Hàn hừ lạnh: “Vô phương. Giám sát chặt Huyền Du Cầm. Mặt khác bốn tọa tự có tính toán.”

“Vâng.” Chiến Minh xoay người rời khỏi thư phòng, chỉ để lại Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm.

“Hàn, ngươi sao lại biết Huyền Du Cầm nói dối?” Diệp Tư Ngâm có tò mò, đồng thời trong lòng lại hơn phần ngạc nhiên.

Ngày ấy Huyền Du Cầm khóc nói, vô lâm đại hội, Huyền Du Nhiên từng giả ý làm cho nàng cùng Âu Dương Minh thành thân, thông qua đó độc hại vô lâm. Tối lúc Huyền Du Nhiên trốn đi, nàng vẫn ở lại Âu Dương gia, cuối cùng bị Âu Dương Chính mang về Tô Châu. Âu Dương chính vì trong vô lâm đại hội bị Huyền Du Nhiên uy hiếp mất hết mặt mũi, mà Huyền Du Nhiên đã chết, thì tự nhiên trút giận lên đầu nàng. Nàng thừa dịp Âu Dương Lăng Âu Dương Minh bị giam lỏng trong Phù Ảnh Các, Âu Dương Chính đến Lâm An mới nhân lúc mấy thị vệ không chú ý mà trốn ra, một đường ăn xin tới Lâm An. Ngày đó Diệp Tư Ngâm chỉ cùng nàng nói qua nói mấy câu, hơn nữa thái độ ôn hòa với nàng, nàng mới quyết định tìm y giúp đỡ.

Mấy lời lúc đó tình chân ý thiết vô cùng, như thế thật sự nàng đã trải qua mấy tháng sống cuộc sống không thuộc về mình, làm y cũng không khỏi thổn thức. Không ngờ mới ngày thứ hai liền có ám vệ bẩm báo nói nàng là thám tử của Miêu Cương.

Diệp Thiên Hàn kéo Diệp Tư Ngâm đang ngồi một bên vào lòng mình, không để ý sắc mặt y ửng đỏ, ấn một nụ hôn lên trán y, nói: “Ngâm nhi, ngươi quá mức thiện lương, không có tâm phòng người.”

“.” Diệp Tư Ngâm không ngờ hẳn sẽ nói y như vậy, có chút không phục, nhưng cũng không thể phản bác. Y đích thật là không dự đoán được một nữ hài nhu nhược nhỏ tuổi như thế, lại là địch quốc thám tử.

Nhìn người trong lòng một bộ không cam lòng, Diệp Thiên Hàn nhin không được hôn y lần nữa, mới nói: “Ngày đó Huyền Du Nhiên vừa chết, ám vệ liền trở lại tìm kiếm dư đảng của Huyền Du sơn trang, sau đó ở nơi Âu Dương gia ở phát hiện hành tung của chúng. Sau lại quả thật họ mang theo Huyền Du Cầm đi về Miêu Cương.”

“Thì ra là thế.” Diệp Tư Ngâm gật đầu, không khỏi bội phục tâm tư tinh tế của nam nhân này. Nhìn nam nhân này gần như thế, Diệp Tư Ngâm có chút tâm thần bất định. Đôi mắt tím thâm trầm đó, như sâu không thấy đáy, tựa hồ sẽ khiến người khác chìm sâu vào nó, mê hoặc lòng người. Như đang bị thứ gì đó mê hoặc, Diệp Tư Ngâm cúi đầu, hôn lên bạc thần hơi lạnh của hắn. Xúc cảm non mềm, cùng bộ dáng lúc nào cũng lạnh ngạnh của hắn bất đồng, mang theo hương khí không biết tên, khiến người ta say mê đắm chìm trong đó.

Diệp Thiên Hàn không hề đoán người người nọ thế nhưng lại chủ động như vậy —— dù hắn có thần thông quảng đại, cũng không biết được thời không lúc trước của người trong lòng thông khoáng tới mức nào. Bất quá hắn rất nhanh hồi phục tinh thần, đối việc Diệp Tư Ngâm chủ động vô cùng vui vẻ nhận lấy. Không hài lòng y chỉ nhẹ nhàng chạm vào như thể đang chơi đùa, Diệp Thiên Hàn cường ngạnh đoạt lại quyền chủ động, kéo đầu lưỡi mang theo hương thơm nọ vào miệng mình, ra sức hấp thụ mật tân.

“Ân. Hàn. Ngô.” Cho dù lý luận có phong phú tới mức nào, thì Diệp Tư Ngâm đầu sao vẫn là lần đầu ném thử trái cấm, sao địch nổi Diệp Thiên Hàn, rất nhanh liền bị hôn đến đầu óc mơ màng.

“Chủ tử, Thiếu chủ, Huyền Du Cầm đến.” Lăng Tiêu Thần đập cửa cứu Diệp Tư Ngâm sắp hít thở không thông, Diệp Thiên Hàn rút cục đành chỉ việc chà đạp môi y, trong mắt ánh lên bất mãn.

Cửa thư phòng mở ra, Lăng Tiêu Thần vừa định mở miệng, lại bỗng nhiên nhìn đến Thiếu chủ nhà mình bị hôn đến sừng đỏ, hai má cũng ẩn hiện một làn mây đỏ, không khỏi ngây người —— hóa ra vị thiếu niên luôn lạnh lùng ấy, còn có thể biểu hiện ra loại phong tình này !

Diệp Tư Ngâm hơi ngượng ngùng. Tuy rằng biết vô luận là Chiến Minh hay Lăng Tiêu Thần đều biết quan hệ thật sự của họ, nhưng y vẫn không quen bị người khác thấy hai người họ hành động thân thiết. Bất mãn trừng mắt nhìn Diệp Thiên Hàn.

Nhận được ánh mắt bất mãn của Diệp Tư Ngâm, Diệp Thiên Hàn chỉ hừ lạnh một tiếng. Lăng Tiêu Thần tức thì toàn thân phủ đầy lãnh ý, lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng cúi đầu nói: “Nàng ở phòng khách chờ chủ tử cùng Thiếu chủ.”

Khi Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm đến phòng khách, Huyền Du Cầm đang ngồi trên ghế nhắm nháp điểm tâm hạ nhân đưa lên, trên bàn đặt một đoản tiên, hiển nhiên là mấy ngày nay vừa chế thành. Mấy ngày nay tính dưỡng chờ nàng khôi phục, bây giờ Diệp Tư Ngâm mới nhìn lại thần thái của nàng. Đó là cái thần thái lúc nàng huy roi đánh y vì đã hại Minh ca của nàng, Diệp Tư Ngâm rất kinh ngạc, nàng vì sao lại có tâm cơ thâm trầm, có thể điên thật đến vậy.

Thấy hai người vào, Huyền Du Cầm từ chỗ ngồi đứng lên, hành lễ như một tiểu thư khuê các, nói: “Ta hôm nay đến là muốn cảm ơn các vị đã cứu ta.”

“Không cần, thân thể khỏe hơn chưa?” Diệp Tư Ngâm vạn phần tự nhiên theo Diệp Thiên Hàn ngồi trên chủ tọa, vẫn chưa phát hiện trong mắt Huyền Du Cầm chột lóe qua kinh ngạc cùng khó hiểu.

Huyền Du Cầm trầm nghĩ, phụ tử này thật kỳ quái, vì sao Diệp Tư Ngâm lại có thể cùng ngồi cùng ăn với Diệp Thiên Hàn? Phù Ảnh Các là một nơi không phân trưởng ấu tôn ti như thế sao! Xem ra bộ hạ đánh giá họ quá cao!

“Đã tốt hơn, cảm ơn người.” Huyền Du Cầm thiên chân khả ái cười nói.

“Như vậy là tốt rồi.” Diệp Tư Ngâm trong lòng thầm than, một nữ hài nhi nguyên bản hồn nhiên như thế, chỉ vì biến cố gia đình mà phải trở nên xảo quyệt như vậy, thật đáng tiếc, trên mặt lại bình tĩnh hời hợt, “Vì sao còn muốn về Miêu Cương? Đại ca người không phải đã.”

Nói đến Huyền Du Nhiên, trên mặt Huyền Du Cầm đầy thống khổ: “Ca ca mất, nhưng nhà ta vẫn còn ở Miêu Cương, nơi đó có sư phụ. Ông ấy sẽ chiêu cố ta.” Nói như thế, trong lòng lại tràn ngập hận ý —— còn trang người tốt, nếu không phải tại các người, ca ca ta sao có thể chết thảm như vậy! Chờ ta hoàn thành nhiệm vụ, trở thành Miêu Cương Vương phi, nhất định sẽ giết hết các danh môn Trung Nguyên báo thù cho ca ca!

“Thì ra là thế. Mấy ngày nữa, chờ người thân thể tốt hơn, ta sẽ cử người đưa người về Miêu Cương.” Diệp Tư Ngâm gật đầu nói.

Huyền Du Cầm thần sắc vui vẻ: “Thật vậy chẳng? ! Cảm ơn người!” Chợt tháo xuống ngọc bội đeo bên hông, “Đây là ngọc bội sư phụ ta cho ta, ta giấu trong xiêm y, nên người của Âu Dương gia mới không phát hiện. Người đã cứu ta, ta tặng nó cho người vậy.” Nói xong liền đưa ngọc bội cho Diệp Tư Ngâm.

Diệp Tư Ngâm cùng Diệp Thiên Hàn liếc nhìn nhau, hai người đều biết trong mảnh ngọc bội tất có kỳ hoặc. Nhận hay không nhận?

Đang lúc Diệp Tư Ngâm phiền não, khuỷu tay Huyền Du Cầm đột nhiên tê dại, ngón tay không khống chế được buông lỏng ra, ngọc bội rơi xuống đất, vỡ nát!

“A!” Huyền Du Cầm sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức ngồi xổm xuống, “Làm sao bây giờ. Ô ô ô. Đều do ta không cẩn thận.”

“Đừng lo.” Diệp Tư Ngâm an ủi nói, “Coi như ta đã nhận ngọc bội rồi.” Vừa nói vừa nhìn Diệp Thiên Hàn. Lúc này là do Diệp Thiên Hàn dùng một kiếm khí nhỏ điểm huyết vị trên khuỷu tay Huyền Du Cầm.

“Này. Người.” Huyền Du Cầm khó xử không biết nên nói cái gì, trong lòng lại lo lắng, trên ngọc bội có Miêu Cương cổ độc, dị thường trân quý, hiện giờ phải làm sao cho phải đây! Chuyện tới giờ cũng chẳng còn cách nào. đành nhìn cơ hội hiếm có biến mất trước mắt mình.

Lại ngồi một lát, Huyền Du Cầm đứng dậy rời khỏi Phù Ảnh Các, trở về Vạn Diệp Lâu.

Trong phòng khách, hai người vẫn chưa vội vã rời đi, Diệp Tư Ngâm thật cẩn thận tra xét các mảnh vỡ của ngọc bội, đột nhiên lui ra sau mấy bước, suýt nữa té ngã, may có Diệp Thiên Hàn bên cạnh đỡ y lại: “Sao vậy?”

“Đây là Miêu Cương độc cổ. Ta không biết nhiều về cổ lăm.” Diệp Tư Ngâm lắc lắc đầu, có chút lo lắng nói, “Tương truyền Miêu Cương độc cổ vô cùng lợi hại, có thể không đánh mà làm người ta phải khuất phục.”

Diệp Thiên Hàn ôm chặt y, an ủi: “Đừng lo. Nếu đúng là vậy, Miêu Cương chỉ sợ từ lâu đã xâm lấn Trung Nguyên, sao có thể an phận nơi tây nam hơn trăm năm chứ?”

“Àn.” Diệp Tư Ngâm gật đầu, lại không thôi sợ hãi trước Miêu Cương độc cổ—— đánh một trận với Miêu Cương xem ra không thể tránh được rồi. Nếu là người này trúng cổ. Diệp Tư Ngâm nhìn nam nhân bên cạnh, trong mắt tràn ngập lo lắng. Nếu người này trúng cổ, y thật sự không còn biết làm gì.

Thấy Diệp Tư Ngâm thần sắc vẫn mang vẻ lo lắng như trước, Diệp Thiên Hàn áp dụng phương pháp tối nguyên thủy dời đi tầm chú ý—— cúi đầu hôn lên môi y Diệp Tư Ngâm cũng không cự tuyệt ái nhân hôn mình, y hiện tại quả thật cần loại an ủi này.

“A! !” Một tiếng thét to bén nhọn, làm cho hai người nháy mắt tách ra, chỉ thấy Huyền Du Cầm vốn đã đi giờ lại trở về, chính vào hai người, che miệng mặt đầy sợ hãi kinh ngạc.

Nàng là trở về lấy đoản tiên để quên trên bàn, lại thấy được cảnh phụ tử họ hôn nhau, nhin không được mà thét ra tiếng.

“Các người. Các người! Đây là phụ tử loạn luân!” Nàng rốt cuộc biết vì sao Diệp Tư Ngâm cùng Diệp Thiên Hàn cùng ngồi cùng ăn, vì sao hai người ở chung lại kỳ dị như vậy, nguyên lai. Nguyên lai!

“Chuyện này. sao có thể!”

“.” Diệp Tư Ngâm bị Huyền Du Cầm nói một câu “Phụ tử loạn luân” giật mình không nói được một lời. Y đã quên, khối thân thể này, là hài tử duy nhất của Diệp Thiên Hàn! Đây là sự thật không thể chối cãi. Khối thân thể này, Diệp Tư Ngâm, đích thật là hài tử của Diệp Thiên Hàn — nam nhân đã cùng y da thịt cận kề!

Hết chính văn đệ thất chương

38. Chương 38

Phụ tử. Loạn luân?

Không rảnh quan tâm Huyền Du Cầm bị thị vệ mang đi, thét chói tai không ngừng, cũng không biết rời khỏi phòng khách thể nào, lúc phục hồi lại tinh thần, Diệp Tư Ngâm đã ở Hàn Viên.

Giờ khắc này, Diệp Tư Ngâm chỉ thấy tâm loạn như ma, cả đầu đều là thanh âm sắc nhọn của Huyền Du Cầm thét lên “Phụ tử loạn luân” .

Phụ tử loạn luân, đây là tội danh thế nào a! Cho dù là ở thời không kiếp trước, đây cũng là một thiên đại cấm kỵ, huống chi ở thời không này. Nhìn Huyền Du Cầm phản ứng cũng đủ biết, thể nhân kiêng kỵ nghịch luân ra sao! Nếu là Trâm Mộ, y tự nhiên không phải tử tỵ của Diệp Thiên Hàn, có thể không cần sợ hãi, không cần cố kỵ; nhưng y hiện tại cũng là Diệp Tư Ngâm — trong mắt thể nhân, là hải tử duy nhất của Diệp Thiên Hàn! linh hồn Trâm Mộ, thân thể Diệp Tư Ngâm. y quả thật không biết bản thân rốt cuộc là ai, cuối cùng nên đi tới đâu!

Tâm phiền ý loạn, lại nhớ đến phụ thân kiếp trước—— phụ thân hòa ái, lại nghiêm khắc. Phụ thân dạy y đối nhân xử thế, vì y giải đáp các nghi hoặc; lại dốc hết toàn lực, như muốn lập tức đặt toàn bộ những thứ tốt đẹp nhất trên thế giới đến trước mắt mẫu thân kiếp trước cùng với y, hải tử kết tình tình yêu của họ là y, làm tất cả vì cái sinh mệnh ngắn ngủi mỏng manh mà họ không thể thay đổi đó.

Phụ tử. Loạn luân? Gương mặt hòa ái của phụ thân cùng gương mặt Diệp Thiên Hàn dần dần hợp lại thành một. mất tím trong suốt trung đầy mê mang, bất lực như một hải đồng mất đi phương hướng.

Nhìn thấy Diệp Tư Ngâm lâm vào mâu thuẫn cùng mê vọng, Diệp Thiên Hàn có chút bất đắc dĩ cùng đau lòng — hẳn cơ hồ có thể đoán được suy nghĩ trong lòng Diệp Tư Ngâm, người này chỉ sợ lại rúc vào sừng trâu.

Mùi Long Tiên Hương quen thuộc quanh quẩn bên người, Diệp Tư Ngâm ngẩng đầu nhìn nam nhân ôm lấy mình: “Hàn, người.” Y muốn hỏi Diệp Thiên Hàn nghĩ sao về chuyện này, rồi lại không biết nên hỏi thế nào. Nhìn thần sắc hần bình tĩnh, mất tím vẫn rét lạnh như thường ngày, Diệp Tư Ngâm liền biết, hẳn không hề để ý lời nói của Huyền Du Cầm. Nam nhân như Diệp Thiên Hàn, sao có thể vì một câu nói hở nhạt mà dao động tâm thần chứ? Diệp Tư Ngâm chán nản nghĩ — chính là y để ý nha! Không biết rốt cuộc đang sợ hãi do dự cái gì, nhưng trong lòng như có một cái kết, vô luận làm thế nào cũng không thể cởi bỏ.

Diệp Thiên Hàn biết y muốn hỏi gì, vạn phần tin tưởng nói: “Ngâm nhi, người không phải là tử tỵ của bổn tọa.”

Diệp Tư Ngâm nghe vậy cúi đầu, thân thể cũng không tự giác tựa vào lòng ngực rắn chắc ấm áp của đối phương: “Ta biết. Nhưng.” Nhưng thân thể này thì phải.

Từ lúc đi vào thời không này, y luôn ở Khuynh Nguyệt Cốc, chỉ là một người bình thường mang tên “Diệp Tư Ngâm”, không cùng xuất hiện với Diệp Thiên Hàn. Nhưng chỉ một võ lâm đại hội, đã mang Diệp Thiên Hàn vào cuộc sống của y, từ đó y trở thành Phù Ảnh Các Thiếu chủ. một Thiếu chủ chân chân thật thật a! Nhưng y là Phù Ảnh Các “Thiếu chủ” lại cùng Phù Ảnh Các chủ nhân, có một đoạn tình cảm cấm kỵ! Cho dù Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần, những người biết rõ lai lịch y cùng mối quan hệ giữa y và Diệp Thiên Hàn, vẫn gọi y một tiếng”Thiếu chủ”, như thế bảo y làm sao chịu nổi đây ? !

Biết Diệp Tư Ngâm tự mình chui vào ngõ cụt không tìm thấy đường ra, Diệp Thiên Hàn im lặng một lúc, hỏi: “Còn nhớ, người từng hỏi bổn tọa sao lại biết người không phải Diệp Tư Ngâm nguyên bản?”

Người đang chìm trong sầu lo lập tức ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Diệp Thiên Hàn. Y đích xác không chỉ một lần hỏi Diệp Thiên Hàn sao lại biết được mọi chuyện. Kiếp trước y là một bác sỹ ngoại khoa, dựa vào cách sử dụng dao phẫu thuật để cứu tử phù thương, là một người tin vào thuyết vô thần, nên chuyện

này cho dù chính bản thân y cũng không dám tin, đã qua bốn năm, nhưng đêm khuya y vẫn mộng thấy không biết mình đang ở nơi nào! Huống chi, chuyện quái lực loạn thần bất khả tư nghị thể kia, Diệp Thiên Hàn không phải là đương sự thì làm cách nào biết được? Nam nhân này dù có là thiên hạ vô địch, tối thiểu cũng chỉ là một phàm nhân.

Nhưng sau nhiều lần hỏi mà không có được đáp án, y đành bỏ cuộc. Sau hai người thành ái nhân, cũng chẳng còn tất yếu để truy cứu. Vì sao hôm nay hẳn lại nhắc tới chuyện này?

Diệp Thiên Hàn nhìn trong đôi mắt mê vông của Diệp Tư Ngâm ánh lên nỗi nghi hoặc, mắt tím thâm thúy không biết vì sao hiện lên một tia khó xử, ngừng một chút, lại cuối cùng vẫn là mở miệng: “Đi theo bốn tọa đến một chỗ.”

Diệp Tư Ngâm trong lòng rất tò mò, liền gật đầu.

Đi một lúc, Diệp Tư Ngâm phát hiện bản thân được dẫn đến trước rừng cây phía tây Hàn Viên. Trong lòng hình như hơi hiểu Diệp Thiên Hàn đến tột cùng muốn dẫn mình đi nơi nào.

“Đi theo bốn tọa, không được thất thần.” Diệp Thiên Hàn cảnh cáo. Thấy Diệp Tư Ngâm gật đầu, lúc này mới kéo y vào rừng.

Quả nhiên là mê trận. Diệp Tư Ngâm một bên tập trung tinh thần đi theo cước bộ Diệp Thiên Hàn, một bên nghĩ thầm. Xem ra hữu hộ pháp này thật thần bí khó lường, ngay cả Diệp Thiên Hàn tiến vào phiến rừng này cũng phải cẩn thận như thế.

Dần dần, Diệp Tư Ngâm có chút mệt. Đi cũng đã khá lâu, thế nhưng cảnh tượng cùng cây cối trước mắt lại chẳng khác gì. Hàng mi xinh đẹp khẽ nhúc, không tự giác vươn tay nắm lấy bàn tay vững vàng đang ôm thắt lưng mình.

Cảm giác được người trong lòng đang bắt an, Diệp Thiên Hàn trên tay hơi dùng sức, hai bàn tay lập tức mười ngón giao triển, thanh âm thâm trầm mang theo hơi thở làm kẻ khác an tâm: “Nhắm mắt lại.”

Diệp Tư Ngâm nghe vậy nhắm hai mắt lại. Chìm vào bóng đêm, y từ trong một mảnh tĩnh lặng dần nghe được tiếng chim hót suốt chảy.

Lại không biết đi bao lâu, Diệp Thiên Hàn rốt cục dừng cước bộ, đồng thời một thanh âm du dương mềm nhẹ truyền đến: “Thuộc hạ cung nghênh chủ nhân, Thiếu chủ.”

Mở mắt ra, Diệp Tư Ngâm tức thì sửng sốt —— nữ tử này. Nữ tử này.

Giọng nữ du dương mang chút ưu thương: “Thiếu chủ thứ tội, dáng vẻ xấu xí của thuộc hạ có phải làm Thiếu chủ sợ hãi không?” Nữ tử một thân trường bào như được điểm xuyết bằng những vì sao màu bạc, tóc dài vấn thành một búi tóc rời rạc lại không kém phần tao nhã, trên trán là một hình xăm tím sẫm hình ngôi sao sáu cánh, hai gò má nguyên bản hoàn mỹ không tỳ vết, không biết vì sao, bên má trái lại bị phủ một vết thương ghê sợ; vết thương như thể bị lửa đốt, huyết nhục màu đỏ tươi lộ ra ngoài, làm kẻ khác buồn nôn.

Diệp Tư Ngâm bị lời nói ưu thương của nàng bình tĩnh, vội nói: “Không phải vậy, hữu hộ pháp.”

“Thuộc hạ biết diện mạo của mình rất khó nhìn, bởi vậy mới khấn cầu chủ nhân ở bên ngoài kiến trận Phu nhật hàng nguyệt, để tránh có người xâm nhập. Không biết chủ nhân cùng Thiếu chủ đột nhiên tới đây, nhất thời quên che lại.”

“Ta cũng không có ý trách người.” Diệp Tư Ngâm ngăn nàng nói tiếp. Y chính là kinh ngạc, một nữ tử với dung mạo chìm sa cá lặn như thế, vì sao lại bị thương nặng đến nỗi này. Nếu không nhìn lầm, hai gò má đỏ không phải là bóng, mà là trứng đỏ.

Túy Nguyệt nghe vậy nhẹ nhàng thở ra: “Không biết chủ nhân Thiếu chủ đột nhiên đến vậy, có chuyện gì phân phó thuộc hạ?”

“.” Diệp Thiên Hàn nhìn Túy Nguyệt không nói gì, mãi đến khi người bên cạnh kéo kéo ống tay áo của mình, lúc này mới nói, “Tĩnh tượng.”

Tuy chỉ có hai chữ, nhưng Túy Nguyệt đã nghe hiểu. Đôi mắt đen như mực nhìn hai người một lúc, mới nói: “Thỉnh theo thuộc hạ lên chiêm tinh thai.” Nói xong liền hành lễ, xoay người vào tiểu lâu phía sau nàg.

“Chiêm tinh thai?” Diệp Tư Ngâm kinh ngạc lặp lại, “Chẳng lẽ?” Chẳng lẽ Diệp Thiên Hàn biết y đến từ khác thời không khác, đó là nhờ chiêm tinh thuật? Nếu là trước đây, y chắc chắn thấy vợ vẫn — y biết, cổ đại cho rằng tinh tượng cùng vận mệnh con người gắn kết với nhau, căn cứ theo tinh tượng chỉ thị mà làm mọi việc; nhưng tới hiện đại, chiêm tinh nhiều lắm là dùng để dự báo thời tiết, về phần đoán trước tương lai, bói toán vận mệnh mà nói, chính là một ít luận điệu quan niệm về số mệnh của vài người. Nhưng hôm nay, Diệp Tư Ngâm không thể không tin, dù sao, ngay cả chuyện xuyên qua thời không cũng có thể xảy ra với y, vậy chiêm tinh thuật lại có gì kỳ quái.

Trong lúc miên man suy nghĩ, hai người đã theo Túy Nguyệt lên chiêm tinh thai. Đây là một sân thượng hình tròn cao khoảng một trượng, trên đất khắc đồ án giống hình sao sáu cánh, nhưng so với sao sáu cánh lại phức tạp hơn. Vừa ngừng đầu, liền có thể nhìn thấy tinh đầu đầy trời.

“Chủ nhân, muốn kể từ đâu?” Túy Nguyệt bước hẳn ra hình sao, chậm rãi ngồi xuống, ôn nhu hỏi.

“. Toàn bộ.” Diệp Thiên Hàn tựa hồ có chút chần chờ, bàn tay ôm bên hông Diệp Tư Ngâm đột nhiên buộc chặt, cuối cùng phun ra hai chữ này.

Túy Nguyệt ôn nhu cười: “Xem ra chủ nhân đã hạ quyết tâm rồi. Hảo. Thiếu chủ bắt đầu nghe từ mười lăm năm trước vậy, ngày Túy Nguyệt phát hiện Âu Dương phu nhân có thai.”

Mười lăm năm trước? ! Dù đã chuẩn bị tư tưởng thật tốt, Diệp Tư Ngâm vẫn bị Túy Nguyệt mở đầu làm hoảng sợ.

“Năm ấy, Thiên sương truyền tin đến nói Âu Dương phu nhân mang thai. Thuộc hạ đã tính một quẻ cho hài tử đó.” Thanh âm ôn nhu của Túy Nguyệt thật thích hợp giảng thuật, lệnh Diệp Tư Ngâm bất tri bất giác thả lỏng tinh thần đang thít chặt của mình, cứ thế tựa đầu vào lòng ái nhân.

“. Hài tử này, là người có vận mệnh gắn liền tam sinh tam thế (3 đời 3 kiếp) với chủ nhân. Mà kiếp này, là kiếp thứ ba.” Túy Nguyệt chậm rãi giảng thuật, “Mới đầu, thuộc hạ cũng không dám tin tưởng, nghĩ hẳn là do tinh tượng sai, sau lại tính liên tiếp ba lần, cả ba lần đều là một kết quả, làm thuộc hạ không thể không tin.”

Tam thế. Chẳng lẽ chính là tam thế tình duyên mà trong sách hay nói? Diệp Tư Ngâm không biết nên phản ứng thế nào. Diệp Thiên Hàn thì im lặng nhú mi, chỉ gắt gao ôm lấy người trong lòng, như thể sợ người này trong phút chốc sẽ biến mất không còn chút vết tích.

Túy Nguyệt vẫn tiếp tục giảng thuật chuyện cũ: “Nguyên tưởng rằng đây là nghiệt duyên, dù sao phụ tử yêu nhau, là trái với luân thường. Chủ nhân vốn không tin kết quả này, lại vẫn là bị kết quả này ảnh hưởng, mà không quan tâm đến hài tử đó, mặc nó tự sinh tự diệt.”

“Nguyên lai là như vậy.” Diệp Tư Ngâm ngừng đầu nhìn Diệp Thiên Hàn, “Trách không được người rõ ràng không hận Âu Dương Huyền Huyền, lại vẫn không chịu đối xử tử tế hài tử của nàng.” Tự lúc y biết được ngọn ngành chuyện Âu Dương Huyền Huyền năm đó, y vẫn nghi hoặc vì sao Diệp Thiên Hàn rõ ràng hết lòng quan tâm giúp đỡ Âu Dương Huyền Huyền, thế nhưng lại không chịu buông tha một hài tử vô tội, muốn y ném trái hết thảy cay đắng trên thế gian, nguyên lai đúng là vì duyên cớ này.

Diệp Thiên Hàn không nói, xem như cam chịu.

“Sau đó, bốn năm trước, chính là ba tháng trước khi Thiếu chủ tới đây, thuộc hạ mới có thể bói ra kết quả chân chính, nguyên lai người có duyên nợ kiếp thứ hai với chủ nhân không phải là hài tử đó, mà là Thiếu chủ ngài đây. hôn phách Thiếu chủ nhất định sẽ cùng chủ nhân hội hợp tại đây để hoàn thành hên ước tam thế, chính vì vậy ở thế giới cũ của mình ngài mới có thể chết yếu.”

Đến tận đây, Diệp Tư Ngâm đã hiểu được ý của Túy Nguyệt — y cùng với Diệp Thiên Hàn có ước hẹn tam thế? Hẳn nên thấy vợ vẫn buồn cười, vậy mà Diệp Tư Ngâm cười không nổi, bởi vì y hiểu được Túy Nguyệt nói ít nhất có đúng một phần — y đến đây, mang theo trí nhớ kiếp trước, bám vào khối thân thể này, có thể sống lại, cũng cùng Diệp Thiên Hàn yêu nhau.

“Người muốn nói, chính là mấy chuyện này? Nói cho ta biết, ta không phải tử tự của người, tình cảm của chúng ta. . . . Là thứ mà vận mệnh đã định sẵn?” Diệp Tư Ngâm cúi đầu, cảm xúc hỗn độn hỏi.

“ ” Diệp Thiên Hàn không biết nên trả lời thế nào, nhưng cũng không phủ nhận. Hẳn đích thật là muốn mượn chuyện này để nói rõ đầu đuôi với người này, tình cảm của hai người họ, không phải là nghịch luân, không tồn tại cấm kỵ. . . .

Không chờ Diệp Thiên Hàn mở miệng, Diệp Tư Ngâm phút chốc ngẩng đầu, mắt tím lại ảm ảm hiện lên oán hận: “Như vậy ngay từ đầu người đã đối xử tốt với ta như vậy, chỉ là vì cái gọi là vận mệnh đó? !”

Đôi mắt tím sẫm thoáng chốc thít chặt, Diệp Thiên Hàn thấp giọng quát: “Không!”

Hắn là lo lắng Diệp Tư Ngâm hiểu lầm hắn là vì số mệnh mới yêu y, vậy nên mới không muốn y biết chân tướng chuyện này. . . . Nề hà, hôm nay, vẫn khiến y hiểu lầm. . . .

Hết chính văn đệ tập bát chương

39. Chương 39

Diệp Tư Ngâm phút chốc ngẩng đầu, mắt tím lại ảm ảm hiện lên oán hận: “Như vậy ngay từ đầu người đã đối xử tốt với ta như vậy, chỉ là vì cái gọi là vận mệnh đó? !”

Đôi mắt tím sẫm thoáng chốc thít chặt, Diệp Thiên Hàn thấp giọng quát: “Không!”

Hắn là lo lắng Diệp Tư Ngâm hiểu lầm hắn là vì số mệnh mới yêu y, vậy nên mới không muốn y biết chân tướng chuyện này. . . . Nề hà, hôm nay, vẫn khiến y hiểu lầm. . . .

Nhìn sắc mặt Diệp Thiên Hàn đông lại, Diệp Tư Ngâm không thể nhận cái kết quả buồn cười này, đối phương là vì một “Vận mệnh” vớ vẩn nào đó mà yêu y, mắt tím trong suốt tràn ngập oán hận.

Diệp Tư Ngâm rõ ràng hiểu được, y yêu nam nhân này. Cho dù y cách đây không lâu y mới hiểu được cái gì là “Yêu”, cho dù ý thức được tình yêu say đắm của mình là thứ mà thế gian cho rằng là “Loạn luân cấm kỵ” y đã mâu thuẫn cùng do dự, cho dù biết được nam nhân này yêu y là vì cái gọi là “Vận mệnh” Y vẫn như cũ không thể phủ nhận sự thật y yêu hắn.

Kỳ thật yêu chính là yêu. Vô luận vì nguyên nhân nào mà yêu, kết quả mới là chuyện quan trọng nhất. Thế nhưng Diệp Tư Ngâm lại không cách nào nhận cũng không nguyện nhận, Diệp Thiên Hàn yêu y, không phải vì y là y — một con người bên ngoài là Diệp Tư Ngâm, mà bên trong lại mang linh hồn Trầm Mộ, mà là vì Diệp Thiên Hàn đã biết y là người vận mệnh định sẵn cho hắn. Đó cũng có nghĩa là, nếu giờ này ngày này, một người khác mới đúng là người mà vận mệnh sắp đặt cho Diệp Thiên Hàn hắn, thì hắn sẽ vứt bỏ đoạn tình duyên này của hai người.

Nghĩ đến đây, Diệp Tư Ngâm thấy tâm mình như có vô vàn con kiến đang cắn đốt. . . . Rốt cuộc không thể đứng ở nơi gần Diệp Thiên Hàn như thế, Diệp Tư Ngâm không nói một lời, xoay người chạy ra khỏi nơi ở của Túy Nguyệt. Diệp Thiên Hàn nhíu chặt mi, đuổi theo y. Chỉ để lại một mình Túy Nguyệt không quay đầu lại nhìn mọi chuyện, vẫn ngồi trên chiêm tinh đài, ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

Như thể không biết Diệp Thiên Hàn đuổi theo phía sau, Diệp Tư Ngâm dựa vào kí ức lúc đến, bay xuyên qua Phụ nhật hàng nguyệt trận, liên tục bay nhanh về phía Hàn Viên.

Hai vị chủ tử, một vị không còn thần sắc lạnh nhạt ngày xưa, thần tình thống khổ, một vị so với ngày thường lại thêm phần lãnh đạm, quanh thân phát ra lãnh ý làm cho người ta không khỏi run rẩy. Hai người như thể một trước một sau mà bay đi, dọc theo đường đi, thị nữ hộ viện gia đình đều hoảng sợ quỳ xuống đất hành lễ.

“Thiếu chủ, ngài. . . . ” Chiến Minh vào Hàn Viên tìm chủ tử mà không tìm được đang định xoay người đi về thì gặp Thiếu chủ xưa nay luôn bình tĩnh giờ đây vẻ mặt khổ sở khó hiểu, đi như bay vào phòng mình,

còn chưa tới kịp nói hết lời, Diệp Tư Ngâm đã lướt qua hắn, không quay đầu mà đi thẳng. Chiến Minh thấy kì quái đang do dự có nên theo sau không, lại một trần hàn ý chấn lại cước bộ.

“Chủ nhân.”

“Đi ra ngoài! Không có mệnh lệnh của bốn tọa, bất luận kẻ nào cũng không được bước vào!” Ngắt lời Chiến Minh hành lễ, Diệp Thiên Hàn lạnh lùng phân phó, lời còn chưa dứt, đã không thấy bóng người.

Đây là chuyện gì? Giữa hai người xảy ra chuyện gì sao? Chiến Minh nhìn phương hướng hai vị chủ tử rời đi, hơi chút khó hiểu. Lại vẫn nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh của Diệp Thiên Hàn, rút tất cả ám vệ cùng người hầu khỏi Hàn Viên.

“Ngâm nhi!” Rốt cục không nén nổi tính tình nữa, Diệp Thiên Hàn bước nhanh đến phía trước kéo lấy tay người nọ, giữ chặt lấy, rồi tiện đà ôm Diệp Tư Ngâm vào lòng. Đúng như dự đoán người nọ bắt đầu dây dưa. Diệp Tư Ngâm không nói, chỉ ra sức giãy dụa, muốn giãy khỏi trói buộc bá đạo của đối phương. Nhưng cánh tay cường hãn cùng lòng ngực của Diệp Thiên Hàn căn bản không chút sút mẻ, Diệp Tư Ngâm ngắc đầu, hai mắt mang theo một tầng hơi nước nhìn người nọ, nâng chưởng đánh vào ngực Diệp Thiên Hàn.

Bị đôi mắt tím nhìn thẳng, trong nháy mắt Diệp Thiên Hàn liền biết Diệp Tư Ngâm muốn làm gì, nhưng lại không ngăn cản, chỉ hơi đề khí, bảo vệ tâm mạch. Một chưởng dùng ba thành nội lực mạnh mẽ đánh vào ngực Diệp Thiên Hàn, thực lực của bốn tầng Hàn Liễm bí quyết thêm Diệp Thiên Hàn không hề có ý chống cự, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, khoe môi chảy xuống một đường đỏ thẫm.

“Người.!” Diệp Tư Ngâm cả kinh, phản xạ muốn vươn tay lau đi vết đỏ ấy, một lời quan tâm chưa kịp thốt ra, đã bị cường nghẹn nuốt xuống. Nam nhân này, luôn có thể dễ dàng khiêu khích tâm tính của y, khiến y trút đi lớp mặt nạ lạnh nhạt. thế nhưng hiện tại, y không muốn bị hắn ảnh hưởng.

“Vì sao không ra tay? Khổ nhục kế sao?” Khống chế được tâm trạng, Diệp Tư Ngâm hít một hơi thật sâu, thừa dịp Diệp Thiên Hàn ôm ngực, nghiêng người rời đi hắn hơn nửa trượng, lạnh lùng nói.

Diệp Thiên Hàn trong lòng cười khổ. Nghĩ lại hắn đường đường là Phù Ảnh Các Các chủ, lại có ngày bị kẻ khác đả thương mà lại không muốn đánh trả, ngược lại còn buồn rầu lo nghĩ làm sao để người nọ hết giận! Tuy vậy trên mặt vẫn duy trì vẻ lạnh lùng.

“. Bốn tọa nếu nói phải, ngươi có cam nguyện trúng kế?” Diệp Thiên Hàn nhìn người thần sắc băng lạnh hỏi ngược lại.

Diệp Tư Ngâm ngẩn người, nhìn khoe miệng người nọ lại trào ra vết đỏ, cơ hồ muốn chạy thật nhanh lại cạnh hắn, thế nhưng y vẫn đứng chỗ cũ, không hề di chuyển: “Tự nhiên sẽ không.”

Mắt tím thâm thúy nheo lại, trong đó ánh lên một tia sáng khác thường. Đột nhiên, Diệp Thiên Hàn nâng tay, chỉ thẳng về phía người đang đứng cách đó nửa trượng, nhanh như chớp công kích người nọ!

Diệp Tư Ngâm sửng sốt, vội vàng đề khí ứng đối —— nội lực thật cường đại! Cơ hồ áp chế làm y không thể động đậy, nhưng nếu không dốc hết toàn lực ngăn cản, nhất định sẽ bị đối phương đánh trọng thương, thậm chí. Chết!

Tâm bỗng dưng đau. Người chưa bao giờ động tay chân, thậm chí chưa từng nói một câu nặng lời với mình, vì sao đột nhiên thay đổi nhanh như thế?

Trong giây lát, hai người giao thủ đã hơn mười chiêu. Nhưng thực lực lại cách biệt khá xa, Diệp Tư Ngâm một chiêu vô ý, vai phải trúng một chưởng không nhẹ của Diệp Thiên Hàn, tự không trung rơi xuống, mắt thấy chuẩn bị rơi xuống đất! Bỗng nhiên, thân ảnh màu trắng xuất hiện, Diệp Tư Ngâm lấy lại tinh thần, Diệp Thiên Hàn trước khi y rơi xuống đã kịp kéo y lại.

Vai phải ần ần đau, Diệp Tư Ngâm không biết một chưởng này đối phương dùng mấy thành nội lực, chỉ biết là, tâm y đã bị kia một chưởng đó đánh thật đau.

Còn giả bộ hảo tâm làm gì! Diệp Tư Ngâm đẩy hắn ra, đề khí lấy mười thành nội lực công kích nam nhân đang bắt tri sở vị kia. Mắt tím thâm thúy chợt lóe, dễ dàng tiếp được chiêu thức của Diệp Tư Ngâm. Nhìn

mắt tím trong suốt ần ần khó hiểu cùng oán hận, Diệp Thiên Hàn chỉ phải nhắm tâm, cố gắng duy trì nội lực trên bốn tầng Hàn Liễm một chút.

Trong lúc đánh nhau, Diệp Tư Ngâm dần dần cảm thấy thân thể có chút kỳ quái —— chưởng phong Diệp Thiên Hàn khi thì băng lạnh, khi thì nóng, mà thân thể y trong một thoáng như đang tiến nhập Hàn đàm, trong một thoáng lại như chìm vào nước sôi, thống khổ vạn phần, suýt nữa ngã xuống xuống. Lại vẫn là cắn chặt răng, dốc hết toàn lực chống lại từng chiêu của đối phương.

Không được. Thật khó chịu. Như thể bị băng cùng hỏa thay phiên giày vò, Diệp Tư Ngâm dần dần chỉ thấy đau đầu muốn nứt ra, trong đan điền nội tức không nghe sai sử lan khắp kinh mạch toàn thân.

Thật là khó chịu. Hàn.

“A!” Rốt cục, Diệp Tư Ngâm kêu một tiếng nhỏ, toàn thân thoát lực rơi xuống. trước khi y kịp rơi xuống đất, đã bị ôm lấy.

Bản thân Diệp Tư Ngâm cũng không biết, nhưng cả Phù Ảnh Các lại đều nghe được tiếng kêu nhỏ đó của y — đó là tiếng kêu nhỏ mà chỉ người có nội lực luyện đến mức thượng thừa mới có thể phát ra!

Một lát, Diệp Tư Ngâm mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên, là gương mặt lạnh lùng quen thuộc. Không kịp đẩy đối phương ra, Diệp Tư Ngâm lại kinh ngạc trước biến hóa của thân thể — trận đánh vừa rồi, lại có thể làm y đột phá Hàn Liễm bí quyết tầng thứ năm mà y mất tận ba tháng vẫn không thành công!

“Sao rồi?”

“Này. Này rốt cuộc là chuyện gì? ” Diệp Thiên Hàn hần đến tột cùng có dụng ý gì? !

“ ” Diệp Thiên Hàn thần sắc phức tạp nhìn thấy người trong lòng, dừng một chút, rốt cục nói, “Người nguyên bản thân thể suy yếu, cho nên rất nhiều kinh mạch không thông, đây là lý do vì sao không thể đột phá tầng thứ năm. Hàn đàm lúc trước cũng không đủ để giúp người打通 những kinh mạch này. vừa rồi. ”

” Vừa rồi người đột nhiên cùng ta động thủ, đó là trợ ta打通 kinh mạch? ! ” Diệp Tư Ngâm ngắt lời hần, kinh ngạc vô cùng hỏi. Hần rốt cuộc muốn làm gì?

Diệp Thiên Hàn đột nhiên nắm chặt tay, thừa dịp Diệp Tư Ngâm không đề phòng, ôm cả người y vào lòng: “ Vừa rồi người khó thở công tâm, huyết mạch căng lên, đó là thời cơ tốt nhất dùng phương thức này trợ người打通 kinh mạch. ” Tuy rằng hần từng nói với chính mình, tuyệt không làm cho người này bị thương nữa. Nhưng Diệp Tư Ngâm liên tiếp gặp nạn, làm hần trong lúc oán hận mình, cũng vạn phần lo lắng. Bốn tầng Hàn Liễm bí quyết, trong mắt hần vẫn chưa đủ. Lúc trước không cho Diệp Tư Ngâm đi Hàn đàm, chính là không nghĩ tiếp tục cho y chịu khổ. Diệp Thiên Hàn hy vọng Diệp Tư Ngâm có đủ năng lực tự bảo vệ mình, như thế, hần mới có thể an tâm. Ngày thường, hần tất nhiên không nỡ làm người này thương tâm tức giận, lại càng không nỡ cùng y động thủ. Bởi vậy cơ hội vừa rồi là ngàn năm có một, hần liền mặc người này đắm chìm trong thống khổ cùng mâu thuẫn

“Người. Buông!” Diệp Tư Ngâm nghe xong lời Diệp Thiên Hàn nói, không rảnh đi thể hội trong đó bao hàm quan tâm cùng yêu say đắm, chỉ nhớ đến chuyện vừa nãy, lần thứ hai giãy dụa.

“Ngâm nhi!” Trầm giọng găm nhẹ làm Diệp Tư Ngâm chột đình chỉ giãy dụa. Hần. Hần giận cái gì? Nên giận rõ ràng là y mới đúng a! Tuy là nghĩ vậy, nhưng cũng không dám động đây nữa.

Thấy Diệp Tư Ngâm trong lòng ngực rốt cục thành thật, Diệp Thiên Hàn thở dài nói: “Vì sao không chịu nghe bốn tọa giải thích, liên tục quyết định bốn tọa là vì ‘ vận mệnh ’ mới đối đãi người như thế?”

“Chẳng lẽ không đúng. ?” Nghe hần nói như vậy, hình như quả thật là y quá mức kích động, tự tiện chạy đi, vẫn chưa cho hần một cơ hội giải thích nào. Nhưng. Nhưng hần có thể giải thích chuyện này ra sao chứ?

Nhìn người trong lòng như cũ vô pháp buông tâm, ngón tay thon dài của Diệp Thiên Hàn nâng mặt y lên, nhìn sâu vào đôi mắt tím vạn phần tương tự với mình kia: “Vì sao không chút tín nhiệm với bản thân, cảm thấy được bản thân không có chút giá trị?”

Diệp Thiên Hàn nói hàm súc, Diệp Tư Ngâm lại nghe hiểu, có chút khó tin.

“Hay là người nghĩ bốn tọa là loại người đi tin vào cái gọi là tinh tượng cùng vận mệnh?” Trầm giọng truy vấn làm Diệp Tư Ngâm không thể trả lời.

“ Ngâm nhi, là người làm bốn tọa không thể không tin cái vận mệnh đó a. ” Thở dài một tiếng, Diệp Thiên Hàn cúi đầu hôn lên cánh môi vì kinh ngạc mà khê nhếch, dễ dàng cuốn lấy đầu lưỡi của đối phương giao triền.

Ngọt ngào? Diệp Tư Ngâm bị hôn đến mơ mơ màng màng, chỉ thấy trong miệng, trong lòng đều là hương vị ngọt ngào, không tự giác đáp lại cái hôn nồng nhiệt của ái nhân.

Nguyên lai đã hiểu lầm hần sao. Diệp Tư Ngâm tin tưởng hết thảy lời nói của Diệp Thiên Hàn. Bởi vì y hiểu được, nam nhân giống Diệp Thiên Hàn là tuyệt không biết, cũng không cần thiết nói dối. ngược lại hóa ra y lại rất hẹp hòi a. trong chốc lát đối chính mình thất vọng. Vì đây là tình yêu đầu tiên trong hai kiếp, cũng là lần sâu sắc nhất, bởi vậy mới lo được lo mất, không chấp nhận được có chỗ không hoàn mỹ như thế sao? Cũng may đối phương là nam nhân này a.

Bạc thần hơi lạnh, vị cực tốt, Diệp Tư Ngâm không khỏi há mồm khê cắn, dẫn tới Diệp Thiên Hàn nhúu mày kiểm, đôi mắt thâm thúy lộ ra vài tia ***.

“Ngâm nhi, trở về phòng được không?” Rời đi môi y, nụ hôn nồng cháy dần dời về mi tâm, chóp mũi, cổ, Diệp Thiên Hàn ôm lấy người đứng không vững, thanh âm trầm thấp hấp dẫn dò hỏi.

“Quay về. Phòng?” Đại não bị tình càn quét phản ứng chậm lại hần, nhưng cũng lập tức tỉnh lại, “Hàn, ngươi muốn. ” Không phải đặc biệt bài xích, chỉ là có chút kinh ngạc cùng sợ hãi.

“Không muốn?” Bàn tay ôm bên hông khê siết, mang theo chút ý vị tình sắc, cọ xát vòng eo mẫn cảm, lệnh thiếu niên chưa hiểu chuyện đời thở gấp. Hơi nước bị *** bức ra lấp đầy mắt tím, làm y có chút rối loạn, lại y hi có thể nhìn thấy gương mặt lãnh tuấn của đối phương— con người tương tự với y, chóp mũi cao thẳng, bạc thần xinh đẹp, tối trọng yếu là trong đôi mắt tím thâm thúy kia chứa đầy thương yêu.

Gật đầu, đáp ứng.

Hần sủng nịch, hần yêu thương, hần trả giá, hần thâm tình.

Nếu Diệp Thiên Hàn thiên hạ vô song, duy ngã độc tôn; nếu Diệp Thiên Hàn lãnh tình lãnh tâm, lãnh khốc tuyệt ngạo, chỉ dành thâm tình cả một đời cho một mình Diệp Tư Ngâm y.

Thì vì sao không muốn?

Hết chính văn đệ cửu chương

40. Chương 40

Trong Hàn Viên Hoa lệ lại vắng lặng, cái hiu quạnh của trời đông giá rét đã lặng yên thối lui.

Đầu mùa xuân hồ sen dần hiển sắc biếc, bên cạnh ao liễu rủ cũng đã mọc chồi non. Tử đằng dọc hành lang cùng quanh thủy đình sinh trưởng rất tốt, ngay cả những chùm nụ hoa tím nhạt đã lâu chưa thấy cũng xuất hiện.

“Không muốn?” Giữa sân, lãnh diễm nam nhân quân lâm thiên hạ nhếch mi hỏi, bàn tay ôm nơi thắt lưng thỉnh thoảng lại vuốt ve vài cái, như thế đang có ý uy hiếp, *** dù lấp đầy đôi mắt tím ấy nhưng vẫn không thể che đi sự sủng nịch.

Thiếu niên bị vẻ mặt tà mị mà mình chưa bao giờ gặp qua mê hoặc mà khê gật đầu, đối lấy là một nụ hôn bỏng cháy của ái nhân. Không giống vừa rồi ôn nhu an ủi, đó là kích tình mãnh liệt như thế muốn nuốt y vào bụng, lệnh thiếu niên chưa từng trải qua tính sự kinh sợ, nhưng nhiều hơn lại là chờ mong cùng tò mò.

Nói ra có chút mất mặt, dù đã trải qua cả hai thế, y cũng đã gần cái tuổi nhi lập, vậy mà lại chưa từng trải qua những chuyện thân mật thế này với người khác.

Sau nụ hôn kịch liệt, Diệp Tư Ngâm thỉnh linh bị người ôm ngang lấy. Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, thân thể chưa hoàn toàn trưởng thành, nằm trong lòng ái nhân, lộ ra đôi chút vẻ nhỏ nhắn.

Dùng một chương phong nhu hòa đẩy cửa ra, Diệp Thiên Hàn mặc dù trong lòng vô cùng nóng, cũng không muốn thương tổn người trong lòng mình, đành nhẫn nại, vạn phần ôn nhu ôm Diệp Tư Ngâm đặt lên giường.

Cánh cửa nặng nề khép lại, không gian yên ắng. Chỉ có khóm liễu xanh mướt trong viện kia, mới còn lại chút dư âm của trận tranh chấp cùng kích tình lúc này.

“Ngô ~” Diệp Thiên Hàn hôn ngày càng xâm nhập, làm người không chút kinh nghiệm kia khó mà thừa nhận nổi. Thân thể cùng tâm đều có cảm giác được một loại tình cảm không biết tên lấp đầy, khiến y không thể không khẽ ngâm ra tiếng, buộc mình bảo trì phần lý trí còn sót lại

Nhìn thấy người dưới thân theo nụ hôn xâm nhập mà dần dần lâm vào ***, phượng mâu hiện lên khó nhẹn. Một tay cùng người kia mười ngón giao khấu, bàn tay thon dài còn lại xoa bên hông y. Đang muốn kéo đai lưng ra, bỗng nhiên bị y nắm chặt lại —“Hàn, chờ một chút!”

“Đổi ý ?” Mày kiếm khẽ nhếch, trêu tức nói, “Đáng tiếc không còn kịp rồi.”

Bị vẻ mặt tà mị của tình nhân hoặc trụ tâm thần, Diệp Tư Ngâm ngơ ngác nhìn hấn một lúc lâu, mãi đến khi bàn tay đặt bên hông lần thứ hai động dậy, lúc này mới đột nhiên lấy lại tinh thần, ngồi dậy, cấp tốc lui về phía sau.

“Ngâm nhi. . . . ?” Đè thấp thanh tuyến tỏ rõ Diệp Thiên Hàn đang nhẫn nại cùng bất mãn. Diệp Tư Ngâm cơ hồ có thể kết luận, nếu giờ phút này chính mình thật sự nói hai chữ “Đổi ý”, chắc chắn không thể thoát thân được, mà kết cục ngược lại còn rất thê thảm. Nhưng mà. . . .”Hàn, nghe nói, sẽ rất đau?” Diệp Tư Ngâm biết rất rõ nam nhân cùng nam nhân hoan ái thế nào, nhưng chính vì biết rõ, mới lo lắng thế này — nơi đó vốn đâu phải sinh ra là để bị yêu thương, chỉ cần nghĩ đến cũng đủ thấy không thoải mái.

Diệp Thiên Hàn nghe vậy có chút dở khóc dở cười. Chẳng lẽ mấy ngày nay cứ vào đêm là người này lại trăm phương nghìn kế tìm cách trốn mình, chẳng qua là vì sợ đau? ! Vươn tay kéo người đang ngồi một góc xa kia lại, Diệp Thiên Hàn một tay ôm y, một tay ấn áp cách đầu giường lấy ra một chiếc bình sứ.

Thật quen mắt! Trên thân bình còn có một chữ “Nguyệt” quen thuộc. Đây. Đây không phải là bình sứ Tiệm Nguyệt hay dùng để đựng thuốc sao? Nhớ tới Tiệm Nguyệt tính tình quái, Diệp Tư Ngâm một phen đoạt lấy bình sứ, mở nắp ra. Nháy mắt, một cỗ xạ hương nồng đậm hỗn loạn mùi thanh mộc hương cùng trầm hương tràn ngập gian phòng.”Đây. Đây là.” Nguyên bản khuôn mặt vừa khôi phục màu trắng hồng bình thường lập tức phỉm đỏ lại.

Bình sứ bị người cướp đi, tiếp theo thân thể cũng bị áp đảo trên tầng đệm mềm mại, Diệp Thiên Hàn không nói hai lời, nhanh chóng kéo rút đai lưng của y, tiếp theo, y phục trên thân từng kiện từng kiện bị cởi ra, không chút thương tiếc mà quăng ra ngoài trường. Mối cũng bị người cướp lấy.

“Ân. Ngô ~ người, ân ~ người từ đâu có được nó?” Người bị hôn cho thở hổn hển kia vẫn không quên được chuyện bình sứ, bám lấy hấn hỏi han.

Phượng mâu hẹp dài bất mãn nheo lại, đến tận thời điểm này, mà y lại chẳng biết tốt xấu như thế, cứ truy vấn không ngừng.

“Ách, a!” Đột nhiên kinh suyễn một tiếng, Diệp Tư Ngâm vội che miệng, một đầu tóc đen như mực dán lên ngực làm y kinh hoảng. Diệp Thiên Hàn dùng môi lưỡi liếm hôn ngực y. Thân thể Thiếu niên chưa bao giờ bị đối đãi như thế, có chút không chịu nổi. Như thể có một ngọn lửa, tự hạ phúc dâng lên, cuốn toàn thân y vào ngọn lửa đang bùng cháy nóng rực đó

Thấy y phản ứng đáp lại, Diệp Thiên Hàn nhếch miệng, môi lưỡi tiếp tục lướt đi, ngón tay thon dài dọc theo đường cổ duyên dáng chạy xuống, lướt qua thứ bị hôn sưng đỏ trên ngực, thắt lưng mẫn cảm, lỗ rốn

xinh xinh mượt mượt trên bụng, cuối cùng dừng lại trên bụi cỏ, nhẹ nhàng vòng quanh đùa giỡn.

“Nha! Ân. Không cần, không cần như vậy.” Đáng thương Diệp Tư Ngâm sớm bị trận khiêu khích mới vừa rồi làm cho toàn thân vô lực, nâng tay muốn ngăn cản, lại bị ái nhân dễ dàng đẩy ra, tiếp tục đùa giỡn nơi mẫn cảm ấy, thế nhưng lại không chịu làm tiếp.

“Chỉ như thế liền chịu không nổi?” Nhìn thanh nha non nớt chưa chạm vào mà đã bắt đầu run rẩy, từ trong bụi cỏ bảo hộ mình ngẩng đầu dậy, Diệp Thiên Hàn nhìn người hai mắt nhắm chặt, ngậm nga không ngừng hỏi.

“Người!” Chưa từng hận ái nhân ngả ngón đùa giỡn mình đến vậy, Diệp Tư Ngâm mở ra đôi mắt đầy sương mù, khó chịu nín chặt dèm dưới chân.

Hương khí thôi tình quấn quanh trong không khí ngày càng đậm hơn, hơn nữa Diệp Thiên Hàn tận sức khiêu khích cùng âu yếm, Diệp Tư Ngâm rốt cục không thể chịu đựng nổi mà ngồi dậy. Thấy bản thân mình hoàn toàn xích lửa, lại nhìn Diệp Thiên Hàn y phục đầy đủ, trong lòng khó chịu, nhả xuống ***, y mạnh bạo ngồi dậy, kéo y phục hắt ra ném xuống giường. Diệp Thiên Hàn nhìn y hành động, thật vẫn chưa ngăn cản. Tương phản, hẳn thực hưởng thụ người này chủ động. Hành động ngây ngô lại dị thường lớn mật đó làm hẳn may mắn người này ở loại chuyện này khá mở.

Rốt cuộc cả hai đã xích lửa hoàn toàn, Diệp Tư Ngâm lại không biết nên tiếp tục thế nào. Đôi con người như hàm chứa muôn vạn tử tinh (ngôi sao màu tím) nhìn ngắm thân thể hoàn mỹ trước mắt mà sững sờ. Không gầy gò như thoát nhìn qua lớp y vật, thân thể Diệp Thiên Hàn, có đường cong hoàn mỹ cùng cơ thể rắn chắc mà không quá mạnh mẽ; làn da cũng không thô ráp như nam nhân bình thường, ngược lại là trắng nõn bóng loáng. Diệp Tư Ngâm không khỏi vươn tay xoa lên ***g ngực ái nhân, quả nhiên xúc cảm tốt như trong tưởng tượng, làm y trầm mê.

“Thích?” Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, mang theo hương vị gợi cảm không biết tên cùng hơi thở hàm chứa thoang thoảng vị ***.

“Ân.” Không chỉ thích, hơn nữa là hâm mộ. Ánh mắt quay lại trên gương mặt ái nhân, bốn mắt nhìn nhau, dục hỏa vừa thối lui đôi chút lần thứ hai lan khắp toàn thân. Không biết là ai chủ động, hai người ôm nhau ngã vào giường, không ngừng kích hôn.

“Ân. Cáp a ~ Hàn.” Bị đặt dưới thân thể cường tráng, cảm nhận linh lười quấn lấy một đầu ngực, bên còn lại cũng bị ngón tay không chút thành thật vẽ vờ đùa giỡn, bàn tay nóng rực xoa dục vọng hơi ngẩng đầu của y—— nơi mẫn cảm nhất trên thân thể toàn bộ bị nắm giữ trong tay đối phương, Diệp Tư Ngâm run rẩy, không kiềm nổi mà phát ra tiếng rên rỉ.

“Hàn ~ chịu không nổi. Ngô, cáp a. . . A!” Khi khoái cảm tràn ngập toàn thân, hai chân đột nhiên bị cường ngạnh tách ra, Diệp Tư Ngâm kinh hô một tiếng, lại khiếp sợ cảm nhận được một thứ ấm áp ẩm ướt bao lấy mình!”Hàn, không cần! Không cần như vậy!” Rất kích thích. Bị khoang miệng ẩm áp hàm trụ, Diệp Tư Ngâm không ngừng phe phẩy đầu, nước mắt kích tình theo hai má chảy xuống trên dèm chắn, nháy mắt tan biến không còn chút dấu vết.

Mái tóc dài màu mực của Diệp Thiên Hàn phủ trên bờ lưng trắng tựa tuyết, trên dèm, gương mặt cao ngạo rũ xuống, hàm duyên thanh nha trong miệng, cổ sức tạo một đêm đầu tốt đẹp nhất cho người nọ.

“A! Ân ~ không.” Hảo kích thích, thật thoải mái, cảm nhận linh lười cuốn lấy linh khẩu, Diệp Tư Ngâm thấy như có ai đó vệt một roi lên lưng mình, cả người giật nảy, phát ra tiếng rên rỉ như gào thét. Cúi đầu nhìn người phía dưới, đôi mắt bị nước mắt tẩy rửa vô cùng tinh khiết dần dần hiện ra thần sắc khiếp sợ — ái nhân của y, một Diệp Thiên Hàn duy ngã độc tôn, một Diệp Thiên Hàn từ nhỏ đã không cần phải lấy lòng một ai, thế nhưng vì y. Vì y mà cam nguyện làm chuyện hèn mọn như thế!

“Không cần!” Nhịn không được nước mắt lại chảy ra khóe mắt, Diệp Tư Ngâm cố sức kéo ái nhân dậy, trong lúc Diệp Thiên Hàn khó hiểu nhìn chăm chú, y lại đón nhận một nụ hôn khác. Ngón tay lạnh lạnh chạm vào vật nóng rực nơi khó, Diệp Tư Ngâm càng thêm đau lòng, tâm khê run, cảm lấy thứ thô to đã đứng thẳng dậy, chậm rãi trượt lên xuống.

“Ngâm nhi? Ân.” Trong lúc đang khó hiểu, lại bị động tác ngây ngô của Diệp Tư Ngâm kích thích càng thêm căng cứng, Diệp Thiên Hàn kêu lên một tiếng đau đớn.

“Hàn, không cần làm thế cho ta.” Liên tục hầu hạ dục vọng của ái nhân, Diệp Tư Ngâm rất muốn hẳn hiểu cho suy nghĩ của mình.

Diệp Thiên Hàn nghe hiểu, làn môi ấm áp hạ lên thái dương, chớp mũi, mang theo sủng nịch cùng quý trọng.

Ngoan ngoãn nằm trên giường, mang theo một chút sợ hãi với đau đớn cùng hiểu kì với tình sự kịch liệt kế tiếp, Diệp Tư Ngâm nhìn Diệp Thiên Hàn lấy bình sứ bên cạnh, dùng ngón tay lấy ra một ít dược cao màu trắng ngà. Hậu huyết bỗng nhiên thấy lạnh lạnh.

“Ân.” Nhíu mi than nhẹ một tiếng, bởi ngón tay thon dài của Diệp Thiên Hàn đã tham nhập huyết khẩu. Không đau, cảm giác dị vật sáp nhập chỉ làm y có chút khó chịu. Dược cao theo ngón tay tiến vào bị nội bích bắt đầu hòa tan, tản ra hương khí nồng đậm. Dần dần, ngón tay tiến vào càng lúc càng thoải mái. Không biết là ngón tay ma xát, hay là tác dụng của dược vật, hậu huyết truyền đến từng cơn tê dại làm Diệp Tư Ngâm cả người nóng lên, hơi vận vẹo thân thể, như đang khát cầu càng nhiều.

“Khó chịu?” Cúi người, ngón tay như trước vẫn tiếp tục khuếch trương hậu huyết nơi sắp cất chứa thứ thô to của mình, Diệp Thiên Hàn mềm nhẹ hôn lên vầng trán lấm tấm mồ hôi của Diệp Tư Ngâm hỏi.

Lắc đầu, lại gật đầu. Diệp Tư Ngâm không biết loại cảm giác này nên xưng là “Thoải mái” hay là “Khó chịu”, chỉ vòng tay ôm lấy cổ ái nhân, vùi mặt vào cổ đối phương — tựa như chỉ có làm thế, mới có thể được khuây khoả một chút.

Hôn lên vầng trán ướt mồ hôi của người nọ, Diệp Thiên Hàn lại lấy chút dược cao, nguyên bản hậu huyết thít chặt khô ráo, dưới tác dụng của dược vật đã trở nên mềm mại ướt át, hơi mở ra, như đang nghênh đón hẳn tiến vào.

“Phải tiến vào.” Cảm giác được cái đầu chôn trong lòng mình ngực hơi điểm, Diệp Thiên Hàn đẩy thứ dâng trào của mình vào huyết khẩu ướt át—

“A!” Đau. Thứ kia hoàn toàn khác hẳn nhiệt độ cùng kích thước của ngón tay cứ thế thông thả lại kiên định sáp nhập nơi bí ẩn nhất của thân thể, Diệp Tư Ngâm đau thét ra tiếng.

Diệp Thiên Hàn cả kinh, cúi đầu nhìn, mặc dù hàm duyên có chút miễn cưỡng, lại vì dược vật tác dụng nên không bị thương, mới nắm chặt cánh tay, an ủi nói: “Ngoan, nhịn chút nữa thôi.” Một tay tìm đến phía dưới, nhẹ nhàng xoa vùng da thịt non mềm chung quanh huyết khẩu, làm y thoải mái đôi chút.

Người được ôn nhu đối đãi dần dần thả lỏng tâm thần, để tình nhân hoàn toàn tiến vào thân thể.

“Còn đau?” Lo lắng thân thể Diệp Tư Ngâm, Diệp Thiên Hàn chỉ duy trì trạng thái sáp nhập, vẫn chưa nỡ nóng tác cầu.

Lắc đầu. Tuy rằng vẫn là có chút khó chịu, nhưng không phải rất đau. Cảm giác thân thể bị lấp đầy làm y thấy thỏa mãn, lúc này tựa như đang cùng đối phương vô cùng thân mật, là thời điểm mà vô luận là thân thể hay là linh hồn đều tựa vào nhau thật gần.

Thứ nóng rực trong thân thể thiếu kiên nhẫn co rút, khiến Diệp Tư Ngâm biết đối phương hẳn có bao nhiêu vất vả, mới giật giật vòng eo giục hẳn.

“Đáng chết. Đừng nhúc nhích!” Diệp Thiên Hàn cả kinh, không nghĩ tới Diệp Tư Ngâm lại khiêu khích mình như thế, chặn lại động tác không thành thật của y. Tuy rằng hẳn vẫn còn chút tự chủ mà trước nay hẳn vẫn tự hào, nhưng người dưới thân quá đẹp, lại là người hẳn yêu nhất, trời biết hẳn có thể nhẫn tới khi nào!

Vậy mà Diệp Tư Ngâm vẫn chưa cảm nhận được sự quan tâm của tình nhân, vẫn không biết sống chết đang đưa vòng eo: “Hàn, cấp a ~ động a.”

Mắt tím thâm thúy hiện ra một tia thị huyết, nhìn ái nhân khó được bốc đồng, trầm giọng nói: “Ngâm nhi, đây là người tự tìm.”

Còn chưa chờ Diệp Tư Ngâm phục hồi tinh thần, hiểu rõ hàm nghĩa lời hắn nói, thứ nóng rực trong cơ thể đã bắt đầu tàn sát bờ bãi.

“Hàn. A, chờ, cấp a, ân. Chậm. Không cần. Chậm một chút.”
Rất cục hiểu được ý của hắn, đáng tiếc đã chậm. Người mới nếm thử trái cấm bị va chạm đến mức ngay cả một lời trọn nghĩa cũng không thể nói ra, vừa mở miệng, lại biến thành tiếng rên rỉ đứt quãng *** mĩ.

Phù dung trưởng nởn, thoang thoảng mùi xạ hương nồng đậm cùng cùng hơi thở ***. Trong Hàn Viên tĩnh lặng chỉ còn nghe được vài tiếng thở gấp ngâm nga. Tinh dầu trải dài khắp bầu trời, đêm, còn rất dài.

Hết chính văn đệ tứ thập chương.

41. Chương 41

Hoa đăng thấp lên, Lâm An thành phần hoa lại ngênh đón một đêm náo nhiệt.

Trong Phù Ảnh Các, tới tới thị nữ cũng bận rộn tấp nập, nơi nơi thấp đăng hỏa. Duy độc Hàn Viên nơi ở của chủ nhân, không ai dám trái mệnh chủ nhân mà bước vào quấy rầy. Chỉ có ánh trăng thanh lãnh mơ hồ chiếu ra hình dáng hồ sen giả sơn cùng đình thai lâu các.

Vài con cầm lí nhân bóng trắng trong nước mà ngoi mình lên, lại thỉnh linh bị một tiếng kêu như có như không làm kinh hách lùi vào đáy nước.

Trong phòng ngủ của chủ nhân, quanh quẩn nồng đậm mùi xạ hương cùng *** *** mĩ. Đằng sau chiếc màn gấm hoa lệ trắng như tuyết, kích tình vẫn đang tiếp diễn.

“Ân. Hàn, không được. Quá sâu ~ a!” Dục vọng trong cơ thể hung hăng đỉnh một cái, Diệp Tư Ngâm không khỏi ngẩng cao chiếc cổ trắng nõn, thét ra tiếng. Song chương cường hân của Diệp Thiên Hàn ôm lấy thắt lưng y, để y ngồi lên giữa khố của mình, từ phía dưới xoắn xuyên qua y, lệnh thiếu niên mới trải nhân sự có chút chịu không nổi.

Bên tai thấp thoáng tiếng rên rỉ vừa như thống khổ mà lại như thoải mái của người trong lòng, đôi mắt tím u ám của Diệp Thiên Hàn càng thêm thâm trầm. Bên trong cơ thể ái nhân vừa chặt vừa ấm áp làm hắn vạn phần thỏa mãn, nhưng hắn muốn muốn chiếm được nhiều hơn. Hoàn toàn bất đồng với những nữ nhân trước kia thuần túy chỉ để phát tiết dục vọng, loại cảm giác hoàn toàn có được người mình yêu, cũng như đối phương hoàn toàn có được mình làm hắn hiểu ra, nguyên lai khi tình yêu dâng tràn rồi kết hợp lại tuyệt vời đến thế!

“Cấp a ~ ân, ân ~ không. Ngô a.” Cực độ khoái cảm, tựa như không cảm nhận được kiềm chế trên thắt lưng mình, bàn tay dày rộng lại chuyển xuống phía dưới, vuốt ve cánh mông mẫn cảm đang không ngừng run rẩy, Diệp Tư Ngâm nhin không được kích thích như thế, gắt gao nhắm hai mắt lại, trong miệng dật ra tiếng than nhẹ.

Bàn tay bóp một lúc, bỗng nhiên chậm rãi nâng mông y lên — dục vọng nguyên bản chôn sâu trong cơ thể theo đó mà xuất ra ngoài cơ thể, chỉ để hồ trước huyệt khẩu.

Theo cuồng loạn khoái cảm phục hồi tinh thần, Diệp Tư Ngâm chưa được đến thỏa mãn khó hiểu nhìn tình nhân. Hậu huyệt bởi vì tác dụng còn lại của dục cao cùng một trận tứ ngược lúc nãy, đột nhiên mất đi kích thích, liền vạn phần khó chịu. như có ngàn vạn con kiến đang cắn phá toàn thân.

“Hàn. ? Ân. muốn.” Phe phẩy đầu, bất mãn với hành động của tình nhân, thân thể lại vô lực giãy dụa, chỉ có thể vươn tay cầm lấy dục vọng của mình, chậm rãi trượt lên xuống, nhưng vẫn không bằng. Tình nhân mang đến vui thích kịch liệt, y hoàn toàn không thể thỏa mãn mình.

Nhìn người ngay thường thanh nhã như sen hai mắt sưng mù đắm lệ trước mặt hắn tự chơi đùa với thân thể mình, Diệp Thiên Hàn nheo hai mắt lại — đẹp quá! Hắn chính là muốn khiến y hoàn toàn mất đi lý trí, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới do mình sáng tạo, trút đi hết thủy hỏa ngoài cùng mặt nạ, hắn muốn

nhìn thấy một phần nguyên thủy nhất của người kia — không ngờ xuất hồ ý liêu xinh đẹp đến thế! Thanh âm trầm tĩnh rõ ràng mang theo *** cùng hấp dẫn, muốn dụ dỗ người trong lòng ngực cùng hấn rơi vào vực sâu dục vọng: ” Muốn cái gì?”

“Muốn. Hàn, không.” Thật quá đáng. Cúi đầu hôn lên môi tình nhân, như lấy lòng khe dùng lưỡi liếm liếm khoe môi, “Hàn. Không cần tra tấn ta.” Thân thể sắp chịu không nổi, hạo muốn.

Mắt tím u ám cũng hiện lên không kiên nhẫn, cánh tay thả lỏng, huyết khẩu ướm nhuyển không chút khó khăn nuốt vào dục vọng cực đại.

Thân thể lập tức bị sáp nhập đến chỗ sâu nhất, hung hăng lướt qua nơi mẫn cảm nhất, Diệp Tư Ngâm từ cổ họng phát ra gầm nhẹ: “Ách a. Sâu quá! Hàn. sâu quá, a! Ân ~ cấp a, sâu quá. Ân ~ không.”

Liên tục làm theo một kiểu hoàn toàn rút ra, sau đó thật sâu sáp nhập, không buông tha mỗi một chỗ mẫn cảm, làm Diệp Tư Ngâm gần như điên cuồng. Đôi bàn chân trắng nõn vòng qua thắt lưng ái nhân, sợ sẽ ngã xuống, rơi tan xương nát thịt. Dưới thân huyết khẩu chật hẹp bị không ngừng xỏ xuyên qua đồng thời kéo theo dục vọng ma sát lên bụng tình nhân. Khoái cảm trước sau ập xuống làm Diệp Tư Ngâm căn bản không thể khắc chế tiếng rên rỉ khi thì uyển chuyển khi thì cao vút của mình.

“Hàn. Hàn. Không được! A ~ phải. Phải đi ra. A! Ân ~ không, không cần.” Trước mắt như hiện lên một đạo bạch quang, Diệp Tư Ngâm chỉ thấy nhiệt lưu trong cơ thể toàn bộ hội tụ về chỗ gian, mắt thấy sắp đạt tới cao trào, linh khẩu lại bị người chặn. Mắt tím hiện lên thần sắc thống khổ, không ngừng cầu xin.

Diệp Thiên Hàn cũng không chịu nổi. Thân thể trong lòng mình sắp đạt đến cao trào, hậu huyết nguyên bản vạn phần phần chật hẹp giờ lại run rẩy co rút, suýt nữa làm hấn tước vũ khí đầu hàng. Cẩn rằng nhin xuống, một lần nữa đẩy người nọ xuống giường, một bên động thân thể, một bên nói: “Không được đi trước.”

Sao lại. Sao lại có người bá đạo như vậy chứ! Phía trước là khoái cảm muốn bùng nổ, hậu huyết lại bị cấp tốc ma sát, Diệp Tư Ngâm cơ hồ phải khóc ra.

“Ngoan, chờ bốn tọa cùng đến. Ân. A.” Diệp Thiên Hàn gầm nhẹ một tiếng, Diệp Tư Ngâm chỉ thấy khoái cảm như trời sụp đất nứt ập xuống.”Không. Hàn. A!” Dục vọng bị trói buộc phía trước được giải thoát, thân thể lại cảm nhận được một cổ chất lỏng bắn vào tận sau bên trong, lệnh Diệp Tư Ngâm không thể thừa nhận, gần như ngất đi.

“.” Diệp Thiên Hàn trước một bước khôi phục hơi thở vững vàng, nhìn người trong lòng rất cực hoàn toàn thuộc về mình, thở dài một tiếng, lần nữa hôn lên cách môi khe mở. Nụ hôn ôn nhu mang theo luyến tiếc lệnh Diệp Tư Ngâm thấy thoải mái. Mắt tím nhắm chặt dần mở ra.

“Hàn.” Nhớ lại lúc nãy hấn mọi cách khi dễ mình, Diệp Tư Ngâm hơi khổ sở. Đáy lòng lại dâng lên cảm giác ngọt ngào không biết tên. Đáy lòng hư không suốt ba mươi năm như được lấp đầy. Kết hợp như vậy, không phải là sự chiếm sự đơn phương, y vẫn luôn không ngừng mong muốn chiếm được hoàn toàn nam nhân cuồng ngạo quân lâm thiên hạ này.

Hai người ôm nhau một lúc lâu, mới rốt cực từ trận kích tình lúc nãy phục hồi tinh thần.

“Tắm rửa?”

“Ân.” Diệp Tư Ngâm gật đầu. Trên người dính dính, dính xác rất không thoải mái.

Diệp Thiên Hàn hơi suy tư, liền bước xuống giường, đứng dậy mặc quần áo, đi ra ngoài cửa.

“Hàn?” Diệp Tư Ngâm thấy kỳ quái.

“Trong viện không người múc nước.” Ngắn ngủn sáu chữ, cũng đủ làm Diệp Tư Ngâm giật mình ngây ngốc, lập tức đỏ mặt — y thể nhưng quên, Hàn Viên này ngày thường nhìn như không người, kỳ thật có vô số ám vệ tránh trong tối. lại nhớ tới lúc ở tiền viện hấn phân phó Chiến Minh. Đường đường Phù Ảnh Các Các chủ, lại phải tự mình đi múc nước tắm rửa. Nghĩ đến đây, Diệp Tư Ngâm buồn

cười. Nhưng mà cười lại động vào hạ phúc, khiến y đau xót, khuôn mặt xinh đẹp nhả thành một đồng — quả nhiên tình sự giữa nam tử cùng nam tử, người ở dưới hình như hơi có hại Những tưởng tượng đến hình thể cùng tính tình của mình hoàn toàn chênh lệch với hình thể cũng như tính tình cuồng ngạo của người nọ. Diệp Tư Ngâm trong lòng rùng mình — quên đi, vẫn là mình chịu khó một chút. Huống chi người phía trên hình như xuất lực khá nhiều. Diệp Tư Ngâm tự an ủi mình, mắt tím lại che dấu không được thần sắc hạnh phúc.

Phù Ảnh Các Các chủ cầm y ngọc thực, bắt tay vào làm những việc vặt lại vô cùng lưu loát, một lát sau, liền chuẩn bị thỏa đáng.

Ôm lấy người thân thể bủn rủn, tiến vào dục dưng rộng rãi. Nước ấm vừa phải giảm bớt đau nhức trên thắt lưng cùng vùng giữa hai chân, thần trí thả lỏng hơn. Diệp Tư Ngâm tựa vào lòng tình nhân thoải mái thở dài, có chút buồn ngủ.

“Ngoan, tắm xong rồi ngủ.” Nhìn thấy bảo bối trong lòng tựa hồ sắp chìm vào giấc ngủ, Diệp Thiên Hàn khó được ôn nhu nói.

“.” Người nọ mệt mỏi rồi không thêm để ý tới hân, Diệp Thiên Hàn bắt đắc dĩ, chỉ phải tự mình hầu hạ y tắm rửa. Da thịt dưới tay nhẵn nhụi mềm mại, bởi vì trường kỳ ngâm trong dược vật, nên có chút tái nhợt, nhưng không làm ảnh hưởng đến vẻ xinh đẹp này. Da thịt trắng nõn ẩn hiện vết hôn ngân được hân rải lên lúc nãy, đỏ tươi mịn hoặc, tẩy tẩy, Diệp Thiên Hàn lại cảm thấy dục vọng lần thứ hai dâng lên. Nhưng người trong lòng vừa trải qua nhân sự, sợ không chịu nổi yêu cầu vô độ của hân, chỉ phải vận công ngăn chặn hạ phúc rục rịch. Nhìn người nọ hô hấp vững vàng, sừng nịch hôn lên vàng trán y.

Ngoài cửa sổ, huyền nguyệt thanh lãnh lại treo cao hơn một chút. Một trời tinh dầu lập lòe lúc sáng lúc tối.

Trên chiêm tinh thai một nữ tử hai gò má hình thành thái cực trái ngược nhau, đôi mắt đen như mực khó hiểu trường lớn — vì sao hai vì sao giao triền kia lúc mơ hồ ẩn hiện một vùng, tối lúc lại chân chân thật thật hiện lên rõ ràng! ?

Túy Nguyệt nhú mi, nhắm đôi mắt đen như trời đêm lại, thành kính mà đối diện sao trời quỳ xuống. Ngôi sao sáu cánh giữa trán dần tản mát ra hào quang màu tím nhu hòa, tinh đồ phức tạp trên chiêm tinh thai cũng bắt đầu phát ra hào quang hợp với hào quang phát ra từ ngôi sao sáu cánh trên trán nàng.

Hôm sau.

Người ngủ say trên giường lớn hoa lệ che lấp sau trướng mạn bị dương quang tươi đẹp quấy nhiễu chậm rãi tỉnh lại. Mắt tím đầy sương mù xoa xoa vài cái, cánh tay như bạch ngọc thông thấu không an phận tìm kiếm đệm chăn ấm áp, lại lập tức bị cảm giác man mát trong không khí rứt về, đầu còn đang mờ mịt ngay lập tức tỉnh táo.

Nơi này không phải phòng của y. ? A!

Rốt cục nhớ tới chuyện tối qua mắt Diệp Tư Ngâm phút chốc đỏ bừng. Y. y cùng Diệp Thiên Hàn, bọn họ.

“Nha!” Bên hông bỗng nhiên bị ôm lấy, Diệp Tư Ngâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gương mặt lãnh tuấn quen thuộc kia, đôi mắt tím nguyên bản che kín sương lạnh lại ẩn chứa nhu hòa khó hiểu. Trong đầu nhớ lại y hôm qua uyển chuyển rên rỉ, kịch liệt tác cầu dưới thân người này thế nào, Diệp Tư Ngâm ngượng ngùng. Ánh mắt Diệp Thiên Hàn không chút thay đổi, cánh tay buộc chặt, kéo người nọ vào lòng, hôn lên môi y. Chỉ vừa khẽ chạm vào, lại lệnh Diệp Tư Ngâm thấy hết sức ngọt ngào.

Trong lòng thoải mái. Có gì mà phải thẹn thùng chứ? Hân yêu y, y cũng yêu hân, bọn họ yêu nhau. Không bao giờ còn mê vọng nữa” “Có nên hay không”, “Đúng hay không”, chỉ cần hiểu rõ, bọn họ yêu nhau, mà phần tình yêu mãnh liệt này, không trở ngại đến bất cứ người nào. Như thế đã đủ rồi.

Một sớm mai yên lặng, không có bất luận kẻ nào dám vi phạm mệnh lệnh Diệp Thiên Hàn tiến vào Hàn Viên quấy rầy.

Diệp Tư Ngâm ngồi trước kính trang điểm, nhìn một đầu tóc dài. Y luôn bó tay trước mái tóc này. Trước kia đều là Tiềm Nguyệt ra tay, đến chỗ này lại có thị nữ, thật sự không biết làm sao đành lấy một sợi dây

buộc tạm lên. đang buồn rầu, đột nhiên phát giác Diệp Thiên Hàn đứng sau mình, nâng lên một lọn tóc đen dài như thác nước.

“Hàn?” Diệp Tư Ngâm có chút nghi hoặc. Lại kinh ngạc thấy Diệp Thiên Hàn cầm lấy cây lược gỗ trên bàn, mười ngón thon dài linh hoạt xuyên qua mái tóc, cuối cài lên một cây lưu vân vũ nguyệt trầm, chải tóc xong.

Bỏ qua sự kinh ngạc của y, Diệp Thiên Hàn nhìn ra cửa nói: “Tiêu Thần, truyền lệnh.”

Sáng sớm mà không để ý đến lệnh của hắn đứng ngoài cửa cũng chỉ có Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần hai thuộc hạ trung tâm này. Người ngoài cửa ứng một tiếng, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Lăng Tiêu Thần cùng Chiến Minh chỉ sợ sáng sớm tiến vào liền nhìn thấy măn viên hỗn loạn, cũng may cảnh tượng trong đầu không có xuất hiện. Lại ngoài ý muốn phát hiện, Thiếu chủ ở trong phòng chủ tử! Hai người liếc nhau, cùng đồng thời sững sờ — chủ tử thật đúng là khẩn cấp. Phải biết, Thiếu chủ còn chưa mãn mười sáu a.

Trong phòng hai người lại không có tâm tư để ý tới thuộc hạ nghĩ như thế nào, hai người cùng nhau ra ngoài.

Đầu xuân sáng sớm có cảm giác man mát, lại cảm không được xuân ý thoang thoảng. Trong hồ, Bạch Liên tao nhã hờ hững mà cao quý, đã xuất hiện vài nụ hoa, trôi lên mặt nước, chỉ đợi ánh mặt trời thêm chút ấm áp, liền có thể lặng yên nở rộ.

Hết chính văn đệ tập nhất chương

42. Chương 42

“Thuộc hạ cung nghênh Thiếu chủ. Không biết Thiếu chủ đến có chuyện gì quan trọng?”

Xuyên qua Phụ nhật hàng nguyệt trện, Diệp Tư Ngâm liền được chủ nhân chiêm tinh lâu cung kính hành lễ.

“Hữu hộ pháp không cần đa lễ.” Mắt tím trong suốt của Diệp Tư Ngâm nhìn nửa trái gương mặt vốn nên tuyệt sắc của nữ tử giờ đây lại có một vết sẹo đáng sợ, thần nhiên nói, “Ngày ấy quá nhiều chuyện xảy ra, ta không có cơ hội hỏi. Hôm nay đến.”

“là vì vết sẹo trên mặt trái của thuộc hạ?” Nữ tử tao nhã đứng thẳng dậy, con ngươi như mực mỉm cười nhìn vị chủ tử trẻ tuổi, ngắt ngang lời y. Mặc dù dùng chính là hỏi câu, nhưng ngữ khí lại là khẳng định. Túy Nguyệt trong lòng không khỏi cảm thán, thiếu niên này bề ngoài mặc dù lạnh lùng, thế nhưng thiên tính thiện lương. Chính là có một nhân vật thế này, mới có thể bắt được vị chủ tử lãnh ngạo tuyệt thế kia.

Diệp Tư Ngâm vẫn xuất ra tâm tư đã bị đoán được, đành xấu hổ gật gật đầu nói: “Ta có hiểu sơ về Kỳ Hoàng thuật, hữu hộ pháp có thể để ta xem một chút không?” Một kì nữ tử thế gian hiếm có như vậy, mà dung nhan giáo hảo đã bị hủy, thật sự rất đáng tiếc .

Túy Nguyệt nhắc khéo môi, lộ ra một mặt cười ôn nhu: “Thiếu chủ quá khiêm nhượng. Thiếu chủ là đệ tử của ‘Thánh thủ độc y’ Hoa Tiệm Nguyệt, võ lâm đại hội cùng chuyện ở Tinh Châu thuộc hạ đã có nghe qua. Y thuật của Thiếu chủ đâu chỉ là ‘hiểu sơ’ thôi chứ?” Xoay người dẫn đường, “Thiếu chủ thỉnh.”

Gật đầu, Diệp Tư Ngâm đi theo Túy Nguyệt vào bên trong Chiêm Tinh lâu.

Chiêm Tinh lâu là một tòa tiểu lâu. Tầng một làm phòng, tầng hai làm chiêm tinh đài, tầng ba là khuê phòng của hữu hộ pháp Túy Nguyệt. Trong thính đường, có một tòa tháp hoàng hoa lê mọc dài hơn tám thước, phía dưới là hai chiếc ghế tựa đồng chất liệu. Giữa tòa tháp là một tiểu án, đặt một cái thác kim bác sơn lô, tản mát hương khí vi diệu không biết tên.

Thấy Diệp Tư Ngâm nhìn chăm chú hương lô, Túy Nguyệt ôn nhu nói: “Đây là Thiên Trúc Y Lan hương, có công hiệu ngưng thần tĩnh khí dưỡng nhan.”

Im lặng gật đầu, Diệp Tư Ngâm ngồi xuống thấp. Nhìn Túy Nguyệt như trước đứng một bên, mới nói: “Hữu hộ pháp không cần giữ lễ tiết, ngồi đi.” Túy Nguyệt lúc này mới ngồi vào một bên, miệng nói: “Thiếu chủ gọi thuộc hạ Túy Nguyệt là được.”

“Hảo.” Diệp Tư Ngâm gật đầu đáp ứng. Trái một cái”Hữu hộ pháp”, phải một cái”Hữu hộ pháp” đích xác có chút không được tự nhiên.

“Túy Nguyệt, người có biết mình trúng độc?”

“Tự nhiên biết. Nếu là vết bỏng bình thường, trong các tập trung một đồng danh y, sao còn lo không chữa khỏi.” Nói xong có chút đau thương, trong mắt hiện lên một thần sắc sâu kín nhìn về hương lô, “Thế nhưng vẫn không thể chữa khỏi vết thương, nên quen dùng Y Lan hương này”

Diệp Tư Ngâm cũng nhìn hương lô, hỏi: “Túy Nguyệt dùng Y Lan hương này đã bao lâu rồi?”

Túy Nguyệt không rõ vì sao y hỏi vậy, nhưng vẫn chi tiết trả lời: “Thuộc hạ nghe quen mùi Y Lan, trong phòng đã mười năm chưa từng ngớt hương Y Lan.”

“Có biết khi nào trúng độc?”

“. Mười lăm năm.” Túy Nguyệt nói có chút miễn cưỡng. Một nữ tử xinh đẹp như thế, bởi vì trúng độc mà bị hủy đi dung nhan nguyên bản tuyệt sắc, chịu thống khổ suốt mười lăm năm, hẳn so với chết còn khó chịu hơn.

Thở dài, Diệp Tư Ngâm mở ra hương lô, cầm lấy một cây hương gầy một hương dây đã đốt non nửa, nhẹ giọng nói: “Người biết không, là Y Lan hương này đã cứu mạng người.”

“Cái gì? !” Túy Nguyệt kinh ngạc nhìn thiếu niên khuôn mặt như cũ mang theo tính trẻ con hiện lên thần sắc lão thành không chút thích hợp với thân thể kia, không thể tin được những gì mình vừa nghe được.

“Đối người bình thường, Y Lan hương có công hiệu dưỡng nhan, có thể trẻ hóa làn da. Nhưng với Túy Nguyệt người mà nói, thì Y Lan này, có tác dụng ngăn trở kịch độc kia từ hai má khuếch tán ra toàn thân. Nếu không phải như thế, độc nọ đã sớm đẩy người vào chỗ chết.” Diệp Tư Ngâm đẩy nắp hương lô lại, nâng mắt nhìn người vô cùng khiếp sợ kia, chờ đợi nàng phục hồi tinh thần.

“Không nghĩ tới một thói quen nho nhỏ lại cứu mạng ta a” Sau một lúc, Túy Nguyệt mới lộ ra vẻ tự giấu lắt đầu nói.

“Kịch độc này khá cổ quái, chưa gặp bao giờ, chẳng hay người có biết người phương nào hạ độc?” Diệp Tư Ngâm chần chờ hỏi. Kịch độc đó tra tấn Túy Nguyệt hơn mười lăm năm, trong các tựa hồ không ai biết vết thương trên mặt nàng tự đâu mà có. Y đã hỏi Chiến Minh cùng Tiêu Thần, hai người cùng nói lần đầu khi nhìn thấy Túy Nguyệt, bộ dáng nàng đã như vậy. Túy Nguyệt đối chuyện này giữ kín như bưng, chỉ sợ trong đó còn có ẩn tình khác, e Túy Nguyệt sẽ không chịu kể ra. Nhưng cứ thế mãi, công hiệu của Y Lan hương một khi giảm đi, hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi. Đối với vị kì nữ tử này, y vạn phần thương thức, bởi vậy mới muốn giúp nàng trị vết thương đó

Túy Nguyệt quả nhiên cúi đầu không nói. Đang lúc Diệp Tư Ngâm nghĩ nàng vẫn sẽ giữ im lặng, muốn đứng dậy nói lời từ biệt, Túy Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “Người hạ độc là Miêu Cương Đại Tế Ti.” Trong giọng nói mang chút tuyệt vọng cùng bi thương. Miêu Cương vốn là quốc gia lấy độc trừ danh, huống chi là độc của Đại Tế Ti. Mấy năm trước, nàng còn có từng đi hỏi thăm danh y, lại thủy chung thu được tin tức thất vọng. mấy năm nay, nàng cơ hồ muốn buông tha. Sợ ngay cả”Thánh thủ độc y” Hoa Tiệm Nguyệt có ở đây, cũng không nhất định giải được kịch độc mà Miêu Cương Đại Tế Ti hạ, huống chi là thiếu niên trước mặt.

Diệp Tư Ngâm trong lòng đột nhiên trầm xuống. Đúng là Miêu Cương chi độc. Nhưng Túy Nguyệt này sao lại có liên hệ với Miêu Cương? Mà không chỉ thế còn là một Đại Tế Ti dưới một người, trên vạn người? Bất quá đó không phải vấn đề bây giờ Diệp Tư Ngâm quan tâm. Nếu đã biết độc xuất từ Miêu Cương, kế tiếp sẽ là hốt thuốc chẩn bệnh .

Nghĩ đến đây, Diệp Tư Ngâm đối Túy Nguyệt nói: “Độc này trước đây chưa từng gặp qua, chế tác giải được sợ phải phí chút thời gian.”

Đôi mắt bình tĩnh của Túy Nguyệt dâng lên vẻ kinh ngạc: “Giải được? !”

“Ân. Chậm thì ba ngày, lâu thì năm ngày.” Diệp Tư Ngâm nhìn miệng vết thương làm kẻ khác buồn nôn sợ hãi kia, nhú lại nhú mi, lại nói, “Chính là, ta cần một thứ.”

“Thứ gì?” Túy Nguyệt không thể phủ nhận chính mình có chút kích động. Mười lăm năm, vốn tưởng rằng đã quen xem vết thương đó như một bộ phận trên thân thể mình, lại không ngờ hiện giờ khi được ba chữ “Có giải được” lại vui sướng như thế.

“. Ta cần một khối thịt từ miệng vết thương của ngươi.” Diệp Tư Ngâm gian nan nói. Chuyện này với một nữ tử, cơ hồ là đau nhức không thể chịu đựng được. Không ngờ Túy Nguyệt ngay cả nghĩ cũng chưa nghĩ liền gật đầu nói: “Thiếu chủ thỉnh chờ.” Nói xong liền bước lên lầu. Chỉ chừa lại mình Diệp Tư Ngâm đứng đó kinh ngạc.

Một lát, Túy Nguyệt liền xuống lầu, trong tay là một đĩa sứ màu trắng, bên trên đựng một khối huyết nhục mơ hồ. Mà má trái Túy Nguyệt thì sưng đỏ vụn phần, so với ban đầu còn đáng sợ hơn.

Diệp Tư Ngâm tiếp nhận đĩa sứ trong tay nàng, trong mắt hiện lên một tia khâm phục. Tay còn lại lấy được bình từ trong lòng ngực ra đưa cho nàng: “Đây là ngưng hương ngọc lộ cao thánh được chứa thương, sợ là không có hiệu quả với vết thương cũ. Nhưng nếu là vết thương mới, thì có thể lập tức cầm máu giảm đau.”

Túy Nguyệt tiếp nhận được bình, hơi hạ hạ người nói: “Mọi chuyện Thiếu chủ làm vì Túy Nguyệt, Túy Nguyệt khắc trong tâm khảm.”

“Nói quá lời.” Diệp Tư Ngâm lạnh nhạt nói, đứng dậy ly khai Chiêm Tinh lâu.

Nhìn bóng thiếu niên rời đi, Túy Nguyệt không thể che dấu cảm kích ánh lên trong đôi mắt đen như mực của mình. Bỗng dưng, những gì chứng kiến lúc xem tinh tượng, tràn vào đầu nàng, trong lòng không khỏi lo lắng — vắng vắng quanh đó, không biết rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Nhìn ngưng hương ngọc lộ cao trong tay, Túy Nguyệt vươn tay xoa đôi gò má đang đau nhức của mình, không để ý tay mình dính máu tươi, chỉ nhẹ nhàng vỗ về. Trong lòng dần dần rét lạnh — mười lăm năm, rời đi Miêu Cương suốt mười lăm năm, hận cùng báo thù trong lòng lại chưa từng giảm bớt — không biết khi nào mới có thể nhìn thấy cảnh tượng tên hôn quân ngồi trên vương tọa thượng cùng Đại Tế Ti tay cầm quyền trượng của ông ta bị vạn dân phỉ nhổ, chết không có chỗ chôn. Chủ nhân cùng thái tử sắp khởi sự, Miêu Cương hiện giờ đã bắt đầu rục rịch. Cách ngày này, hẳn là không quá xa.

Ra Phu ngày hàng nguyệt trận, Diệp Tư Ngâm vội vàng chạy tới được phòng. Bỗng nhiên, quanh thân bị hơi thở vô cùng quen thuộc thân thiết vây quanh, nhìn không được lộ ra tươi cười — “Hàn.”

“Đi Chiêm tinh lâu?” Ôm người vào lòng, nhìn đĩa sứ trong tay y, Diệp Thiên Hàn liền biết người này đi nơi nào. Tuy rằng độc của Miêu Cương Đại Tế Ti, khả năng giải được có thể nói là cực hiếm, nhưng để người này thử cũng tốt. Túy Nguyệt mấy năm nay trợ hắn rất nhiều, chiêm tinh thuật cùng các loại trận pháp của nàng, từng nhiều lần giúp Phù Ảnh Các hóa hiểm thành an. Hắn có thể cung cấp chỗ để nàng dung thân, có thể mượn tay triều đình thái tử giết Miêu Cương phiên vương cùng Đại Tế Ti thay nàng báo thù, nhưng không cách nào giúp nàng có lại một dung nhan hoàn hảo — thứ quan trọng nhất với một nữ nhân.

“Ân. Ngươi không phải đi thăm Huyền Du Cầm sao? Nhanh vậy mà đã thăm xong rồi?” Diệp Tư Ngâm có chút kỳ quái hỏi han.

Tay Diệp Thiên Hàn vụn phần ôn nhu tiếp nhận đĩa sứ, ôm cả Diệp Tư Ngâm hướng đi đến được phòng, trên mặt lại cười lạnh lùng: “Chỉ là một Huyền Du Cầm, bất quá là quân cờ trên tay Miêu Cương vương thôi.” Như thế tựa hồ không quan tâm nói xong, nhưng trong lòng Diệp Thiên Hàn lại phiếm từng trận sát ý. Nhớ vừa rồi nữ nhân kia trái một câu “Loạn luân” phải một tiếng “Vô sỉ”, hẳn liền hận không thể giết nàng. Trong lòng lấy làm may mắn, vừa rồi mình không cho người trong lòng này theo mình đến hình đường. Nếu không, còn không biết người này lại miễn man suy nghĩ thế nào nữa.

“Lúc trước người nói một tháng sau sẽ xuất phát đi kinh thành. Kỳ hẹn một tháng đã sắp đến, khi nào xuất phát?” Diệp Tư Ngâm cũng không hỏi đến việc nọ, hôm nay là vì quan hệ giữa Túy Nguyệt, Huyền Du Cầm với Miêu Cương. Lại nhớ đến khi ở võ lâm đại hội Huyền Du Nhiên đã nói ra mục đích của Miêu Cương phiên vương, liền có chút lo lắng. Y mặc dù không quá rõ tình nhân cùng thái tử rốt cuộc muốn làm gì, chỉ mơ hồ tìm ra chút manh mối từ những cuộc nghị sự bình thường giữa Diệp Thiên Hàn cùng Chiến Minh, Tiêu Thần. Hiện giờ Miêu Cương lại chặn ngang một cước, chỉ sợ trận chiến hung hiểm vạn phần, làm không tốt họ sẽ phải hai mặt thụ địch.

“Bảy ngày sau.” Nhìn Diệp Tư Ngâm lo lắng, Diệp Thiên Hàn cúi đầu hôn hai má y, nói: “Không cần lo lắng việc này, giao cho bốn tọa là được.”

“Ân.” Nhìn con người thâm thúy của Diệp Thiên Hàn, Diệp Tư Ngâm quăng đi lo lắng trong đầu, nhẹ giọng đáp. Đích xác, y không hiểu chính trị quân sự. Y chỉ là một đại phu, triều đình chiến tranh, không thể giúp được gì. Thế nhưng chỉ cần có người này bên cạnh, thì có gì cần lo lắng chứ?

Hết chính văn đề tập nhị chương

43. Chương 43

“... Thiếu chủ?” Trong dược phòng đầy mùi dược thảo, một đại phu thật cẩn cẩn tiếng gọi thiếu niên đang dốc lòng phối dược, sợ quấy nhiễu y, rồi lại không thể không nói.

“Chuyện gì?” Diệp Tư Ngâm vẫn chưa hiện chút thần sắc không kiên nhẫn hay không vui, buông dụng cụ trong tay quay đầu hỏi.

Đại phu nọ hơi khom người, nói: “Bẩm Thiếu chủ, tín ứng của người vừa mới đến đây, trên chân hình như có buộc thư.”

“Ân, mang ta đi ra ngoài xem sao.” Diệp Tư Ngâm cẩn thận thu thập lại các loại dược vật cùng dụng cụ, theo đại phu nọ ra phối dược phòng. Ngoài cửa viện, một con hùng ưng đang đứng trên thân cây, ngạo thị nhìn xuống, vài tên dược đồng dưới tàng cây cẩn thận trông chừng, sợ làm cho ưng bay vào dược phòng, hủy dược liệu của các đại phu. Kỳ thật bọn họ chỉ làm điều thừa.

Tín ứng này chính là sủng vật Diệp Tư Ngâm một tay đào tạo. Năm đó khi ở Khuynh Nguyệt cứu nó, nó chỉ mới là một con chim non chưa biết bay. Đại khái là từ trên vách núi rơi xuống, may mà cánh vùng vùng được vài cái, nên không rơi quá nặng, nhưng cũng bị thương không nhẹ. Diệp Tư Ngâm liền mang ưng vào nhà. Con ưng nọ vốn là vương giả trong các loài chim, rất có linh tính, vsau khi vết thương lành nó không muốn rời đi, Diệp Tư Ngâm liền lưu nó lại, dạy thành tín ứng. Tín ứng này cực thông minh, mùi trong dược phòng ở đây cùng mùi trong dược phòng của Khuynh Nguyệt cực tương tự, nó liền biết đây là nơi không nên đi vào, bởi vậy liền ngoan ngoãn đứng trên cây bên ngoài đợi chủ nhân đi ra.

Diệp Tư Ngâm đi đến dưới tàng cây, vẫy lui vài tên dược đồng kia, khẽ quát một tiếng, tín ứng tào nhả lại rất nhanh lao xuống, khi sắp va vào ngực chủ nhân, liền mở cánh ra, giảm tốc độ xuống, chậm rãi đậu lên cánh tay Diệp Tư Ngâm vươn ra, còn kêu nhỏ một tiếng, lấy làm thân thiết.

Cười khẽ một chút, Diệp Tư Ngâm vuốt vuốt lông trên lưng nó, lấy thư xuống, mở ra nhìn, mắt tím nhanh chóng ảm đạm.

“Nói cho Hàn, cẩn thận Hoa Vô Phong.” Suy tư một lát, Diệp Tư Ngâm ngẩng đầu, mắt tím nhìn thẳng phía trước, nhìn trong viện không một bóng người cất tiếng nói. Một bên dược đồng hai mặt nhìn nhau, không biết vị Thiếu chủ này đang cùng ai nói. Trong dược uyển lại thiếu đi một hơi thở.

Diệp Tư Ngâm xiết chặt thư trong tay, đứng tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng nói: “Phối dược ta đặt trong phòng chưa hoàn thành, đừng cho bất luận kẻ nào đụng vào.” Cũng chỉ lưu lại một câu làm người ta khó hiểu, Diệp Tư Ngâm liền mang theo tín ứng ly khai dược uyển.

Không để ý tới thị nữ dọc theo đường đi hành lễ, Diệp Tư Ngâm bước nhanh vào đại môn Phù Ảnh Các.

“Làm gì đi gấp đến vậy?” Thành linh bị người ôm lấy thắt lưng kéo lại, tín ưng trên tay “Đằng” một tiếng bay lên, đang muốn lấy móng vuốt cứng rắn làm vũ khí công kích địch nhân, lại bị người nọ bằng lãnh liếc nhìn dọa sợ, sải cánh bay vào Hàn Viên.

“Hàn.” Quay người lại, Diệp Tư Ngâm cũng không kinh ngạc, từ lúc tình nhân mới vừa tiếp cận mình y đã phát hiện. Thật cũng không phải công phu nội lực của y đã cao đến mức có thể phát hiện động tĩnh của Diệp Thiên Hàn, mà đây là trực giác giữa tình nhân. Bất quá người này sáng sớm nói hôm nay phải đi ra ngoài xem sản nghiệp các nơi một chút, y vừa rồi mới muốn tự mình đi ra cửa tìm còn đang định ra ngoài tìm hân, sao chưa đến trưa đã về rồi?

Người trong lòng hơi thở hơi bất ổn, đại khái là do vừa rồi đi quá vội. Bất quá mặt lo lắng nhẹ nhẹ toát ra từ đôi mắt tím trong suốt kia làm hân không dám xem nhẹ.

Lúc này ám vệ đã nói cho hân lời của người này, bất quá hân còn không rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, liền hỏi: “Hoa Vô Phong làm sao vậy?”

Diệp Tư Ngâm cầm thư trong tay giao cho Diệp Thiên Hàn, mắt tím thâm thúy nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên thư viết sáu chữ: độc cung hành động, cẩn thận. Ngón tay thon dài xiết lại, khẽ bóp một cái, liền chỉ thấy bột phấn màu trắng theo gió bay lên, rất nhanh đã không còn tung tích.

“Sư bá dùng độc thuật không dưới Tiệm Nguyệt Tiệm Tuyết, thậm chí bí hiểm hơn. Ta chỉ sợ.” Diệp Tư Ngâm cúi đầu, trong lòng lo lắng không thôi. Chuyện duy nhất y có thể làm, đó là chữa cùng độc. Nhưng nếu đối thủ là Hoa Vô Phong, y lại không có phần thắng nào. Như Lưu sương chi độc lần trước, nếu không phải Diệp Thiên Hàn nhảy bèn cẩn thận cùng tên thị vệ làm kẻ chết thay kia, y sợ cùng đành bó tay vô lực. Nghĩ đến chuyện Diệp Thiên Hàn có thể trúng độc, mà y lại chẳng làm được gì. mắt tím trong suốt tràn đầy ảo não với bản thân.

Diệp Thiên Hàn tất nhiên hiểu được ý tưởng của Diệp Tư Ngâm, trong lòng vui thích với thâm tình người này dành cho mình, nhưng cũng đau lòng không thôi.

Đã nhiều ngày, trừ bỏ thay Túy Nguyệt phối dược giải độc, Diệp Tư Ngâm còn ngày ngày đi hàn đàm tu tập Hàn Liễm quyết, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi đã đột phá tầng thứ bảy! Thống khổ trong đó không cần nói cũng biết. Hân là y không muốn thành trói buộc của Diệp Thiên Hàn, muốn cùng người mình yêu đứng trên cùng một độ cao, mới có thể liều mạng như vậy. Nhưng Diệp Thiên Hàn chỉ cần y bình yên đứng bên cạnh hân, không bị thương, không thống khổ, cho dù tay trói gà không chặt, hân Diệp Thiên Hàn sao lại để ý? Đường đường Phù Ảnh Các Các chủ tất nhiên là có đủ tự tin bảo vệ tốt cho người mình yêu, hy vọng ban đầu khi muốn Diệp Tư Ngâm tu tập Hàn Liễm quyết ư chỉ là để y cường thân kiện thể thôi. Bất quá nếu Diệp Tư Ngâm muốn cùng hân tiến lên phía trước, Diệp Thiên Hàn cũng sẽ không ngăn trở, chỉ biết đem hết toàn lực trợ giúp y. Dù sao, chỉ cần ái nhân vui vẻ, hân Diệp Thiên Hàn như thế nào cũng được.

“Ngâm nhi, không tin bốn tọa?” Biết rõ tính tình Diệp Tư Ngâm, Diệp Thiên Hàn thật cũng không mở miệng an ủi, chỉ hỏi như thế. Quả nhiên, người trong lòng lắc đầu, thần sắc trên mặt thoáng xanh.

Hai người cùng đi đến Hàn Viên, Diệp Tư Ngâm bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Hàn, người không phải xuất môn sao? Trở về sớm như vậy à?”

Mây kiếm nhếch lên, Diệp Thiên Hàn nắm chặt tay nói: “Bốn tọa nếu không trở lại, chỉ sợ lại đứng cả ngày ở hiệu thuốc, buổi trưa cũng không biết cho người truyền lệnh?”

Diệp Tư Ngâm ngày thường rất vô tâm với chuyện ăn uống, đặc biệt là tảo thiến, không ăn là chuyện thường.

Ở kiếp trước, bởi vì tâm bệnh, Diệp Tư Ngâm luôn sợ hãi một khi ngủ sẽ vô pháp tỉnh lại, vậy nên trước nay đều ngủ rất thiến. Hơn nữa thân phận bác sỹ ngoại khoa cao nhất cũng làm y bận rộn vô cùng, với thức ăn vẫn không quá để tâm, có thời gian thì ăn, không có thời gian không ăn thì thôi. Nhưng mà từ khi đi vào thời không này, sinh mệnh trở nên dài lâu lại nhân nhĩ, làm thành thói quen lười biếng. Nhất là mấy ngày gần đây, vì tình nhân ban đêm yêu cầu làm y sáng sớm rời giường không nổi, lúc tỉnh lại cũng đã qua

giờ dung tảo thiện, y thấy thế nên cũng không ăn. Hơn nữa còn đang giúp Túy Nguyệt làm giải được, nên cả ngày phải ngâm mình trong được phòng, vô tâm dùng bữa.

Diệp Thiên Hàn tự nhiên là thói quen này của y bất mãn đến cực điểm. Canh vừa đến giờ là đến cùng ái nhân dùng bữa.

Nghe ra trong lời tình nhân nói có ý trách cứ, Diệp Tư Ngâm không nói, trên mặt lại lộ ra nét cười—một người kiêu căng như vậy a, đối chính mình lại quan tâm đầy đủ. Sự ôn nhu lơ đãng ấy, luôn có thể làm y cảm nhận được cảm giác được quan tâm, được yêu. Bởi vậy đối với những trớ trêu này, y cũng là vui vẻ nhận.

Trở lại Hàn Viên, ngọc thiện phong phú sớm được tốt lắm.

Hiện giờ đầu bếp chuẩn bị thức ăn cho hai vị này, chính là người trước đó vài ngày mang từ Vạn Diệp Lâu nhà mình về tới. Nói ra cũng thật sự là vô xảo bất thành thư (vô cùng tình cờ). Trước khi vào Phù Ảnh Các, Diệp Thiên Hàn liền phái người tra xét đầu bếp này. Không ngờ người này dĩ nhiên là ngự trù năm đó ở trong cung vì mẫu thân Diệp Thiên Hàn—Huệ An công chúa chuẩn bị thiện! Trước khi Huệ An công chúa theo Tể tướng ra cung, sợ hoàng huynh của mình thành hoàng đế rồi sẽ báo thù, liền đem tất cả mọi người trong cung chứa điện từng phụng dưỡng nàng ban thưởng, rồi phái ra cung. Không ngờ, ngự trù này thế nhưng luân chuyển đến tận Lâm An, thành đại trù của Vạn Diệp Lâu, lại bị Diệp Thiên Hàn nhìn trúng mang về Phù Ảnh Các.

Tuy nói là đánh bậy đánh bạ thỉnh trở về, nhưng cũng không nhìn nhầm người. Dù sao cũng là ngự trù trong cung, không chỉ có làm thức ăn mỹ vị, mà đối với y được cũng có chút nghiên cứu. Biết Thiếu chủ thân thể từ nhỏ không tốt, nên thức ăn tuy nhìn qua bình thường này, lại chân chính là được thiện hữu ích cho Diệp Tư Ngâm. Mấy ngày nay, quả thật khiến thân thể Diệp Tư Ngâm thêm mập lên một chút.

Dùng thiện xong, Diệp Tư Ngâm tự mình pha trà, Diệp Thiên Hàn sai người chuẩn bị trà quả, hai người nằm nghỉ trong tiểu đình gần hồ sen. Diệp Tư Ngâm hỏi việc trong các cửa hàng, Diệp Thiên Hàn thấy y có hưng trí, cũng kiên nhẫn nói cho nghe. Diệp Tư Ngâm tất nhiên là biết sản nghiệp Phù Ảnh Các đại khái có bao nhiêu lớn, thế nhưng khi nghe được vẫn có chút sững sờ. Từ các cửa hàng ở trong Lâm An, từ các tửu lâu khách *** đến ngọc khí tơ lụa, thậm chí là thiết diêm triều đình nắm trong tay linh tinh, Phù Ảnh Các cùng chiếm hơn bảy phần. Không khỏi lấy ánh mắt khác thường nhìn tình nhân—thực lực như thế, vì sao không rõ ràng đăng cơ làm chỉ tôn luôn cho rồi? Y tin tưởng, nếu Diệp Thiên Hàn muốn vị trí nọ, năm đó cũng không tới phiên cứu hoàng tử thành đương kim thiên tử. Trong đầu nghĩ vậy, ngoài miệng cũng đã buột ra câu hỏi.

Diệp Thiên Hàn chỉ lạnh lùng cười: “Vị trí Thiên tử hi chức, nhìn như phong quang, kì thực vô cùng buồn cười. Bốn tọa muốn thứ bỏ đi đó làm gì? Huống chi.” Mắt tím thâm thúy nhìn Diệp Tư Ngâm, “Nếu là như thế, người ta còn có thể có những ngày bình thường như hiện giờ?”

Diệp Tư Ngâm nghe vậy hơi sững sốt, nhưng cũng hiểu rõ. Đích xác, cổ nhân nhìn không thấu triệt, người đến từ thời trong khác như y mà cũng đâm ra hồ đồ. Cái gọi là thiên tử, xử cao bất thắng hàn, kì thực vừa cô tịch vừa bất lực, quả thật thật đáng buồn đáng tiếc. Y thế nhưng quên, lấy tính tình nam nhân này, sao có thể ngu xuẩn như thế mà giam mình trọn đời trong cái cái ***g giam hoa lệ đó.

“Là ta nghĩ sai rồi.” Diệp Tư Ngâm mỉm cười nói.

Diệp Thiên Hàn vươn tay kéo người nọ ngồi vào lòng mình, nhếch mi nói: “Nếu sai rồi, vậy đêm nay phải bị phạt, đồng ý?”

Bàn tay đang vuốt ve bên hông làm Diệp Tư Ngâm đại khái hiểu cái gọi là “Trừng phạt” là ý gì, có chút khó xử, lại vẫn gật gật đầu. Trí tuệ như Diệp Tư Ngâm, mặc dù trước đây không có kinh nghiệm gì, nhưng cũng hiểu được giữa tình nhân ngẫu nhiên làm một chút khuê phòng thú sự cũng có ích với cảm tình của hai người. Mà Diệp Thiên Hàn mặc dù lạnh như hàn băng, nhưng nam nhân ngồi trên địa vị cao như thế, sao có thể không biết những tình thú này, chỉ là trước kia chung quanh chỉ toàn người hần không để ý, nên không có tính nhẫn nại mà thôi.

Bạc thần nóng nóng dán lên cổ, Diệp Tư Ngâm có chút kinh hoảng: “Hàn. Đây là ở bên ngoài.” Tuy rằng Hàn Viên không có người, nhưng trong tối vẫn không hề ít ám vệ.

Diệp Thiên Hàn thật cũng không phải muốn được một tác lại muốn tiến một thước, chỉ tại cổ y lưu lại một ấn ký, thanh âm khàn khàn, nói: “Coi như là tiền đặt cọc đêm nay.” Phương mâu xuất ra vài tia tà mị, lệnh Diệp Tư Ngâm trầm mê trong đó.

Nề hà có người thật sự không hiểu xem xét thời thế, khi Chiến Minh bước vào Hàn Viên, liền nhìn thấy cảnh tượng hai vị chủ tử ôm nhau ngồi, vội vàng cúi đầu. Thầm nghĩ: thăm thăm, vì sao mỗi lần đều là ta. Nhìn mặt Thiếu chủ đều đỏ như thế rồi. Lần này nhất định sẽ bị chủ nhân trách phạt —— còn không bằng sớm đi tự mình đi hình đường lĩnh tội cho rồi.

Trên mặt cũng lại vô cùng trấn tĩnh, cung kính nói: “Chủ tử, Thiếu chủ. Độc cung cung chủ đến bái phỏng.”

Hết chính văn đệ tập tam chương

44. Chương 44

“Chủ tử, Thiếu chủ. Độc cung cung chủ bái phỏng.”

“Hoa Vô Phong?” Diệp Tư Ngâm còn chưa kịp thẹn thùng vì bị Chiến Minh nhìn thấy cảnh hai người đang vô cùng thân mật, liền bị lời hắt hủi làm hoảng sợ. Vừa mới thu được thư của Tiệm Nguyệt được một canh giờ, Hoa Vô Phong cũng đã đến Lâm An, mà còn là tiền quân thân tốc, quang minh chính đại đến Phù Ảnh Các?

Diệp Tư Ngâm nhú mi, đoán không ra Hoa Vô Phong là địch hay bạn, rốt cuộc muốn làm gì.

Hoa Vô Phong làm Độc cung cung chủ, kỳ thật lại không phải một người có dã tâm. Hắn ở trong Độc cung trên đỉnh Côn Lôn núi, nói là chấp chưởng Độc cung, lại càng như ẩn cư, sự vụ lớn nhỏ tất cả đều là tả hộ pháp Liên Diễm cùng với trưởng lão của hắn chưởng quản. Hoàng đế có thể nói để hắn tự mình xuất thủ làm Diệp Tư Ngâm rất nghi hoặc. Nhưng lúc ở võ lâm đại hội, hắn chỉ hạ lưu sương vào thức ăn, rồi không có động tác gì nữa; thậm chí lần trước xảo ngộ ở Hồng Châu, hắn cũng không ra tay. Mấy chuyện này làm Diệp Tư Ngâm không biết hắn đang nghĩ gì.

Nhưng chính loại thái độ như địch lại như bạn thế này, lại càng làm người ta lo lắng.

“Chỉ đến một mình?” Diệp Thiên Hàn suy tư một lát hỏi.

“Phải, chủ tử. Thuộc hạ đã phái ám vệ tra, đích thật là một người đến, không có dấu hiệu có ảnh vệ tùy tùng.” Chiến Minh nói xong trong lòng cũng thấy nghi hoặc. Không phải tới giết chủ tử à, vậy sao Độc cung cung chủ lại tự tin nghĩ chỉ cần một mình quang minh chính đại đến Phù Ảnh Các cũng có thể làm chủ tử bị thương như vậy à? Chuyện này quá không hợp lẽ thường.

“Không biết trong hồ lô của hắn đang nghĩ cái gì.” Diệp Tư Ngâm nhớ đến bức thư của Tiệm Nguyệt, tuy rằng tin tưởng Diệp Thiên Hàn, trong lòng cũng không tránh khỏi lo lắng.

“Làm cho khách nhân chờ lâu như vậy, chẳng lẽ đó là đạo đãi khách của Phù Ảnh Các à? !” Thanh âm tà mị cuồng ngạo cùng với tiếng thân thể rơi xuống đất, lệnh ba người đứng trong thủy đình biến sắc.

Chiến Minh rút kiếm bên hông ra, thần sắc đề phòng. Diệp Thiên Hàn thì mặt không chút thay đổi nhìn khách không mời mà đến, mắt tím thâm thúy tràn đầy hàn ý.

“Minh, lui xuống.” Diệp Tư Ngâm đối Chiến Minh nói. Y không quá rõ thực lực của Hoa Vô Phong, chỉ sợ cả trong Độc cung, ngay cả Hoa Tiệm Nguyệt cùng Hoa Tiệm Tuyết cũng không biết võ công cùng độc thuật của Hoa Vô Phong rốt cuộc đã muốn tới trình độ nào. Nhưng y hiểu được, Chiến Minh tuyệt không phải đối thủ của Hoa Vô Phong. Bằng không ám vệ khắp trong sân cũng sẽ không giao thủ với Hoa Vô Phong, mà mặc hắn đi thẳng vào đây.

Chiến Minh lạnh lùng liếc nhìn Hoa Vô Phong, thu kiếm đứng ở sau hai người.

Hoa Vô Phong thấy thế cuồn ngoạ cười. Dù một thân xiêm y là màu đen nhẹ, nhưng bên trên thêu hoa văn bằng chỉ bạc dị thường hoa lệ, những đóa anh túc yêu diễm nở rộ trên cái nền đen ấy, đường hoàng mà mang theo chút tà khí. Diệp Tư Ngâm biết, đó là phục sức của lịch đại cung chủ Độc cung.

“Tiểu Tư, thấy bản cung cũng không hành lễ vẫn an? Tốt xấu bản cung có thể xem là trưởng bối của ngươi.” Hoa Vô Phong không thèm để ý Diệp Thiên Hàn một thân hàn ý cùng quanh thân phát ra khí tức cảnh cáo, chậm rãi đến gần, nhìn Diệp Tư Ngâm nói.

Diệp Tư Ngâm trong lòng thầm nghĩ lai giả bất thiện, trên mặt lại ảm đạm cười, nói: “Sư bá, Hồng Châu từ biệt bất quá một tháng, sao lại có hừng trí xuống núi thêm lần nữa?”

Hoa Vô Phong cười nói: “Xem ra ngươi đã bị Tiệm Tuyết ảnh hưởng, nói chuyện cũng trở nên thế quanh co lòng vòng như. Bản cung xuống núi làm gì, ngươi như có thể không biết sao?”

Diệp Tư Ngâm thật ra không dự đoán được Hoa Vô Phong đi thẳng vào vấn đề như thế, trong lòng thầm thấy kỳ quái. Chẳng lẽ hẳn có tuyệt kỹ chắc chắn, mới có thể khiêu ngạo chạy đến đây khiêu khích như vậy? Nghĩ vậy, mắt tím trong suốt mang theo lo lắng nhìn Diệp Thiên Hàn cạnh mình. Diệp Thiên Hàn lại chỉ lạnh lùng chăm chú nhìn người tới, không nói một lời.

Hoa Vô Phong thấy Diệp Tư Ngâm không tiếp lời, liền nhìn Diệp Thiên Hàn nói: “Diệp Các chủ không trách bản cung không mời mà đến chứ?” Trong giọng nói lại không mang nửa phần xin lỗi, trên mặt lại là tà tiếu.

Diệp Thiên Hàn lạnh lùng cười, ánh mắt nhìn Hoa Vô Phong thâm ý không chừng, trầm giọng hỏi: “Lấy tính mạng của bốn tọa, Lí Huyền cho ngươi vật gì?”

“Nửa quốc khố.” Hoa Vô Phong nhú mày đáp, “Nếu không phải đối thủ là người Diệp Thiên Hàn danh khắp thiên hạ, bản cung lại sao lại cần nửa quốc khố gì đó? Bản cung sớm muốn kiến thức Phù Ảnh Các Các chủ rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại. Bất quá hiện giờ có Tiểu Tư ở cạnh ngươi, bản cung muốn đối phó ngươi, sợ là khó càng thêm khó.” Nói xong, Hoa Vô Phong lấy ánh mắt thú vị liếc liếc Diệp Tư Ngâm, “Tốt xấu Tiểu Tư coi như một nửa người của Độc cung, thế mà lại muốn đối nghịch với bốn cung, tầm tắc ~ quả nhiên có tình nhân, liền ngay cả sư môn cũng không cần.”

Diệp Tư Ngâm không thể đỡ lại lời của Hoa Vô Phong, không nói gì. Nhưng nghe đến nửa câu sau, hỏi: “Sư bá đáp ứng giao dịch cùng hoàng đế chỉ vì muốn cùng Hàn so cao thấp?”

Hoa Vô Phong cười to: “Vừa có thể đạt được tâm nguyện, lại vừa có được nửa quốc khố, chẳng phải là một hòn đá ném hai chim. Cho dù thất bại, thì thua trong tay Phù Ảnh Các Các chủ, bản cung cũng coi như không thiệt thòi.”

Diệp Thiên Hàn nhú mày: “Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Độc cung làm việc trước nay quỷ bí, hơn nữa lại có muôn vàn loại kịch độc, bốn tọa chẳng phải thua lỗ.” Xem nhẹ ánh mắt khó hiểu của Diệp Tư Ngâm bên cạnh, Diệp Thiên Hàn khó được hừng trí cùng Hoa Vô Phong lá mặt lá trái (ân, như là đang đàm điều kiện hay tương tự thì phải, thật ~ tục ngữ TQ đã mù, ngay cả tục ngữ ta cũng bó tay). Chuyện này làm chúng ám vệ cùng Chiến Minh kinh ngạc vạn phần.

“Hàng năm dụng độc, lại có ý nghĩa gì. Huống hồ có Tiểu Tư ở, độc của bản cung chỉ sợ không làm được gì.” Hoa Vô Phong tiếp tục nói những lời làm người khác muốn rụng cằm, “Hai ngày sau, Tê Hà linh. Không biết ý Diệp Các chủ thế nào?” Thấy Diệp Thiên Hàn gật đầu, Hoa Vô Phong tà mị cười.

“Hàn!”

“Chủ nhân cẩn thận!”

Một miếng gì đó như ám khí từ trong tay Hoa Vô Phong bắn nhanh về phía trán Diệp Thiên Hàn, Diệp Tư Ngâm cùng Chiến Minh kinh hãi, không dự đoán được Hoa Vô Phong này lại ở thời điểm cuối cùng bắn ra ám khí.

Diệp Thiên Hàn nheo phượng mâu lại, mái tóc dài đen như mực tung bay. “Ám khí” màu vàng kia khi đến cách Diệp Thiên Hàn ba thước đứng lại, không thể bay tiếp về trước. Diệp Thiên Hàn vươn tay, chén trà

trên bàn như có từ tính bay thẳng đến tay hắn; chỉ nghe "Lạch cạch" một tiếng, "Ám khí" kia rơi vào trong chén trà, phát ra tiếng vang "Thứ lạp", bốc lên một mảnh sương khói màu u lam.

Hoa Vô Phong vỗ tay cười to: "Phù Ảnh Các Các chủ quả thực danh bất hư truyền. Ha ha, bản cung vô cùng chờ mong trận giao thủ hai ngày sau." Nói xong liền cười lớn xoay người bỏ đi. Thân ảnh huyền sắc vừa ra khỏi Hàn Viên liền không thấy tung tích.

"Hàn!" Diệp Tư Ngâm lấy chén trà trên tay hắn, nhìn vào không khỏi hoảng sợ —— "Ám khí" kia, đúng là trấn cung chi độc "U lam nhược hương" Độc cung! Tên tuy đẹp, nhưng độc này lại vô cùng ác độc bá đạo. Một khi tiếp xúc với độc, cho dù chỉ là dính một chút vào da, không chỉ nháy mắt tổn thương da thịt, mà độc tố còn thừa sẽ từ miệng vết thương xâm nhập vào kỳ kinh bát mạch, ngũ tạng lục phủ, cho đến sau trăm ngày, cả người hư thối mà chết. Càng đáng sợ chính là, kẻ trúng đã chết cũng chưa chắc an bình. Trừ phi đốt cháy hầu như không còn, bằng không độc sẽ từ xác chết thấm và bùn đất, khuếch tán trong không khí, thậm chí hủy diệt cả thôn trang, thành trấn.

"Sư bá hẩn thế nhưng!" Diệp Tư Ngâm không khỏi sợ hãi. Nếu không có Diệp Thiên Hàn nhảy bén, lấy chén trà tiếp "Ám khí", hậu quả.

Ôm lấy người toàn thân phát run, Diệp Thiên Hàn phân phó Chiến Minh: "Ám vệ hộ vệ chủ bất lợi, cần huấn luyện một lần nữa."

"Tuân mệnh, chủ nhân." Chiến Minh lĩnh mệnh, đi xuống an bài.

"Hàn, đây là." Diệp Tư Ngâm rốt cục thấy rõ vật trong chén, nguyên bản cũng muốn hỏi hắn vì sao đáp ứng Hoa Vô Phong Tê Hà lĩnh chỉ ước tới bên miệng, lại nuốt trở vào.

Diệp Thiên Hàn ôm người trong lòng ngồi xuống ghế, một tay nắm thất lưng Diệp Tư Ngâm, một tay lấy chén trà, ngả vật trong chén vào đĩa.

Một kim điêu chạm rồng màu vàng hình nửa vòng tròn, dày chưa tới bán tấc, có thể nhìn ra nó là một nửa của một vật hình tròn. Phía trên đó hình nửa con kim long đang bay lên, vừa nhìn đã biết là vật trong cung, thậm chí hẳn là vật ngự dụng của hoàng đế.

"Đây là tín vật Lí Huyền cùng Hoa Vô Phong giao dịch." Diệp Thiên Hàn giải thích.

"." Diệp Tư Ngâm suy tư một lúc, có chút không xác định hỏi, "Hoa Vô Phong vì sao giao vật này cho chúng ta? Hắn muốn đứng về phía chúng ta?"

Diệp Thiên Hàn hôn lên trán y: "Đương nhiên không phải. Sư bá của ngươi là nhân vật nào, hẳn có thể mặc người khác bày bố mình? Hắn tất nhiên là có việc muốn nhờ mới có thể đưa vật này cho bổn tọa." Người trong lòng lộ ra thần sắc giật mình hiếm hoi rất đáng yêu, làm Diệp Thiên Hàn nhin không được lại hôn y.

Diệp Tư Ngâm nhú mi, thực không nghĩ ra lý do.

"Liên Diễm mấy ngày trước theo Hạ Nguyệt đến Lâm An." Diệp Thiên Hàn nói.

"." Diệp Tư Ngâm ngắt người, lập tức sáng tỏ.

Sư huynh muội Hoa Vô Phong cùng Liên Diễm thật đúng là một đôi oan gia. Lúc Liên Diễm khổ luyện Hoa Vô Phong, Hoa Vô Phong lưu luyến trong bách hoa tùng, không chịu cho nàng chút tình yêu; hiện giờ Liên Diễm chọn gả cho người khác, Hoa Vô Phong ngược lại không muốn. Ở Hồng Châu Diệp Tư Ngâm chỉ thấy Hoa Vô Phong có chút kỳ quái, vì sao người trước nay thường lộ ra nụ cười tà mị ngày ấy mặt lại khó chịu đến vậy. Nguyên lai là ghen tị. Sớm biết như thế, lúc trước cần gì phải làm? Sớm thấy rõ tình cảm của mình, cũng không rơi vào kết quả bi thảm hôm nay.

Nghĩ đến Hoa Vô Phong yêu cầu trận chiến ở Tê Hà lĩnh, một là vì một thỏa tâm nguyện nhiều năm muốn cùng Diệp Thiên Hàn so tài cao thấp; hai là mượn Diệp Thiên Hàn một nhân tình, đưa tín vật của hoàng đế cho hắn; mà là trọng yếu hơn là vì dẫn Liên Diễm hiện thân.

Đáng thương Liên Diễm, mới vừa hạ quyết tâm cùng sư huynh mình yêu thương nhất đao lưỡng đoạn, hiện giờ lại không được yên ổn. Không biết Hoa Vô Phong đã rõ ràng tình cảm của mình chưa. Nếu là rõ ràng thật, thì giữa hai người ít ra vẫn còn có khả năng, dù sao hài tử trong bụng Liên Diễm là của Hoa Vô Phong,

người Liên Diễm yêu vẫn là hắn; nếu hắn vẫn nhìn không thấu, mà chỉ đơn giản là ghen tị cùng độc chiếm của một nam nhân, nên mới đến tìm Liên Diễm, sợ là hai người vĩnh viễn cũng sẽ dây dưa không rõ.

Nghĩ đến đây, Diệp Tư Ngâm than nhẹ một tiếng. Thầm nghĩ: quả thực một chữ “Tình” này, là này thế gian phức tạp nhất, khó có thể nói rõ nhất. Hỡi thế gian tình là gì, mấy ai có thể nói rõ được đây? May mắn y cùng Diệp Thiên Hàn không có những nghi vấn này.

Nghĩ thế liền ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện đôi mắt tím thâm thúy cũng đang chăm chú nhìn mình. Diệp Tư Ngâm cười nhạt, nói: “Hàn, cũng may là ngươi.” Cũng may là ngươi, cũng chỉ có ngươi, có thể kiên nhẫn chờ ta hiểu được tình là gì như thế.

Lời nói tuy không quá rõ ràng, Diệp Thiên Hàn lại nghe hiểu. Khóe môi cong lên một nụ cười.

Diệp Tư Ngâm vươn tay quàng qua cổ tình nhân, dâng lên đôi môi của mình.

Có một tình nhân thế này, y còn cần gì nữa?

Hết chính văn đệ tập tứ chương

45. Chương 45

Lâm An Vạn Diệp Lâu. Hôm nay khách lui đến vẫn náo nhiệt như thường.

“Hắc, các ngươi nghe nói chưa a? Hôm qua Phù Ảnh Các Các chủ cùng một Hắc y nhân thần bí ở Tê Hà lĩnh đại chiến suốt ba canh giờ!” Một người ba hoa bắt đầu nói, như thể đó là bí mật kinh thiên mà hạ giọng làm ra vẻ huyền bí.

“Ai có năng lực lớn như vậy có thể cùng Phù Ảnh Các Các chủ đại chiến ba canh giờ a?” Tên còn lại kinh ngạc hỏi han, hiển nhiên không tin. Phù Ảnh Các Các chủ là ai! Nào phải người bình thường có thể so sánh được?

“Thiên chân vạn xác a! Nghe nói cuối cùng là lưỡng bại câu thương, kém chút nữa là hai người đều chết!”

“Ai yêu, nguy hiểm thật a.”

“Ai dám nói không phải chứ. Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn. Phù Ảnh Các Các chủ cuối cùng cũng gặp được một đối thủ !”

.

“Hai vị khách quan, hôm nay chủ nhân nhà ta đến đây thỉnh nhị vị quý khách dùng bữa. Nhị vị nói chuyện nên kiềm chế một chút.” Từng là tiểu nhị, mà giờ đã là đương nhiệm chủ quầy, thần tình mang theo ý cười gồ gồ mặt bàn nói với hai người nọ. Hai người tức khắc cầm miệng. Chưởng quầy cười cười tránh ra, đi tiếp khách nhân khác.

” Giao thủ gần nửa canh giờ cũng có thể bị nói thành ‘ đại chiến ’. Cái gì gọi là ‘ tam nhân thành hổ (cái gọi là miệng lưỡi thế gian, cho dù không có, qua miệng 1 người thành có, rồi tất cả đều cho là có, chuyện không có cũng sẽ thành có)’, hôm nay ta cuối cùng đã kiến thức được.” Trong nhĩ gian ở tầng ba, tuần mỹ thiếu niên một thân bạch y cười nói.

“Thật cũng không tính hoàn toàn nói bậy. Phù Ảnh Các Các chủ quả là danh bất hư truyền, bản cung bại trong tay ngươi, cũng không tính mất mặt.” Hoa Vô Phong nhìn nam nhân bên người thiếu niên vẻ mặt lạnh lùng như trước, tà tà cười nói, đúng là hảo cảnh bất trường (cái gì tốt đẹp cũng không tồn tại được lâu), vừa cười vài tiếng liền che ngực, ho nhẹ. Liên Diễm ngồi cạnh vẻ mặt lo lắng, vừa định vươn tay rót chén nước cho hắn, nhưng vươn được một nửa thì ngạnh sinh sinh thu tay về, chỉ lẳng lẳng ngồi im lặng một bên.

Người bên ngoài thấy thế đều buồn cười, ngay cả Diệp Thiên Hàn luôn lạnh lùng trong mắt cũng hiển hiện tiểu ý. Chỉ có Hoa Vô Phong là thần tình bất đắc dĩ. Một trận chiến ở Tê Hà lĩnh, Hoa Vô Phong cuối cùng không địch lại Diệp Thiên Hàn, bị nội lực thâm hậu của hắn chấn thương phế phủ, bị nội thương rất nặng. May mà Diệp Thiên Hàn xuống tay có chừng mực, vẫn chưa thương đến yếu hại.

Mà mục đích của Hoa Vô Phong cũng đạt tới, Liên Diễm quả nhiên vì nghe được tiếng gió mà đến ngăn cản hai người đánh nhau. Bộ dáng kích động lại lo lắng của nàng làm Hoa Vô Phong vô luận thế nào cũng không thể chịu đựng nổi. Hạ Nguyệt đứng cạnh nàng, bị trọng thương, vẫn còn tâm tình nói cho Liên Diễm biết suy nghĩ trong lòng mình, lệnh Liên Diễm kinh hãi không biết làm sao. Hạ Nguyệt thật cũng thức thời, thấy bộ dáng Hoa Vô Phong, liền hiểu được nhiệm vụ của mình coi như đã hoàn thành, sau đó liền nói với mọi người, là vì Liên Diễm mang thai, nên mới phải nhanh chóng tìm một nam nhân xuất giá. Nói xong liền lưu lại một phong thư nhanh chóng cáo từ. Bộ dáng phiêu dật tiêu sái làm người khác phải cảm phục.

Nguyên tưởng rằng hết thấy đều được giải quyết, Hoa Vô Phong cũng không ngờ tới, Hạ Nguyệt mặc dù bỏ đi, Liên Diễm vẫn như cũ xa cách hắn, thậm chí không chịu thừa nhận hài tử trong bụng là của hắn, càng miễn bàn căn thân chiếu cố hắn như dĩ vãng. Chuyện này thật làm Hoa Vô Phong quen hưởng thụ Liên Diễm chiếu cố cùng ánh mắt ẩn giấu tình cảm của nàng tức chết, rồi lại không thể làm gì được. Là hắn xứng đáng bị lạnh nhạt, đây chỉ là gieo gió gặt bão thôi.

Nhịn ý cười, mắt tím trong suốt của Diệp Tư Ngâm khôi phục trấn định: “Sư bá, Độc cung lần này cùng hoàng đế bội ước, không biết có bị ảnh hưởng gì chăng?” Vô luận thế nào, Độc cung cũng là sư môn của Tiềm Nguyệt Tiềm Tuyết, Diệp Tư Ngâm vẫn hơi lo lắng Độc cung sẽ vì bội ước với hoàng đế mà gặp bất trắc.

Hoa Vô Phong cười ngạo nghễ: “Hoàng đế có thể làm gì bản cung? Côn Lôn địa hình quý bí, nếu không có cung chúng chỉ dẫn, người do hoàng đế phái tới làm sao vào được Độc cung?” Lời nói không chút để đường kim thiên tử vào mắt. Ánh mắt tà mị nhìn Diệp Thiên Hàn, “Còn hơn cùng hai người các ngươi là địch, hoàng đế nào có gì đáng sợ?”

Mắt tím thâm thúy nhìn nam nhân trước mắt khí thế không thua gì mình, trong đó hiện lên một tia khen ngợi hiếm có.

Diệp Tư Ngâm nghe vậy nhìn người ngồi cạnh mình, mắt tím lạnh lùng cùng tuần nhan, tuyết sắc xiêm y bao lấy thân thể gần như nhìn không ra nó có được một lực lượng, mạnh đến mức lệnh Hoa Vô Phong cảm thấy hắn so với đường kim thiên tử còn khó ứng phó hơn? Bất quá đích thật là thế. Có thể dưới mắt thiên tử, cơ hồ nắm giữ nửa giang san, quả thật là một người đáng sợ nhất. Cũng khó trách vì sao hoàng đế nóng lòng diệt trừ người này như vậy.

Diệp Thiên Hàn nhìn ánh mắt người nọ mà thấy nghi hoặc, không biết người nọ lại suy nghĩ cái gì, dung ánh mắt hỏi, lại chỉ nhận về cái lắc đầu. Tuần mi khẽ nhếch, không truy cứu tiếp, chỉ nhìn Hoa Vô Phong nói: “Bốn tọa cùng Ngâm nhi ít ngày nữa liền đến kinh thành, không biết các ngươi khi nào quay về Côn Lôn?”

“Bản cung rời cung đã lâu, tất phải sớm trở về mới được.” Hoa Vô Phong nói. Trong lòng lại nghĩ, vẫn là sớm ngày mang Tiểu sư muội về Độc cung, không bao giờ thả nàng đi ra ngoài một mình nữa, bấy giờ mới có thể xua bớt nỗi lo lắng về sau, khiến hắn yên tâm hơn.

“Ta không trở về Độc cung.” Liên Diễm từ đầu đến cuối vẫn chưa nói gì bỗng nhiên ngắt đầu, thần sắc kiên định nói.

Mọi người cùng sửng sốt, Hoa Vô Phong lại càng kinh ngạc.

Liên Diễm đứng dậy, đi đến cạnh cửa sổ.

Vạn Diệp Lâu được kiến tạo gần nước, ngoài cửa sổ là Tiễn Đường hồ xanh biếc. Tiễn Đường vào tháng tư dương liễu lá lứt, lá sen xanh biếc trải dài khắp hồ, đã ẩn hiện không ít nụ hoa hoặc trắng hoặc hồng. So với một hồ sen nở rộ vào tháng sáu giữa hè, giờ đây lại mang một phong vận khác. Có câu, hà bất ực Giang Nam. (*)

(*) Dẫu nơi nào vẫn nhớ mãi về Giang Nam. Câu thơ trích từ bài thứ ba trong chùm thơ Ước Giang Nam của Bạch Cư Dị

Liên Diễm vỗ về cái bụng giờ còn bằng phẳng của mình, trên mặt rớt cục lệ vẻ tươi cười: “Độc cung hàng năm trời đông giá rét, thật như tuyết cảnh; không có phong cảnh tuyệt đẹp như Lâm An, tiểu kiều lưu thủy. Ta muốn ở lại Lâm An, đợi hài tử sinh ra.” Quay người lại, nhìn Hoa Vô Phong còn chưa phục hồi tinh thần, Liên Diễm cười cười: “Sư huynh nên sớm ngày hồi cung, người ta không ở trong cung, chỉ sợ trong cung sẽ đại loạn. Huống hồ. . . .” Liên Diễm không nói tiếp, thần sắc hiện ra vài phần đau thương, lại lập tức lấy lạnh lùng che đi.

Hoa Vô Phong lại nhìn thấy rõ ràng — bi thương trong nháy mắt kia, như như một tiếng sấm rền đánh vào lòng hắn — hắn cho đến tận giờ vẫn không biết, Tiểu sư muội của hắn trước nay hoạt bát sáng sủa, khi nào đã xuất hiện bộ dáng ưu thương ấy. Từ đâu mà đến? Là vì hắn sao? Nàng muốn nói gì? Huống hồ cái gì? Vì sao không nói tiếp. . . . quá nhiều nghi vấn cũng một nỗi đau khó hiểu làm hắn không biết nên mở miệng thế nào.

Nhìn thấy bộ dáng Hoa Vô Phong cùng Liên Diễm, Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm liếc nhau. Diệp Thiên Hàn duỗi tay ra kéo Diệp Tư Ngâm đứng dậy, lặng lẽ rời đi nhã gian.

“Chủ tử, Thiếu chủ.” Chưởng quầy lập tức tiến lên. Đồ ăn vẫn chưa mang lên, vì sao hai người lại muốn rời đi?

Diệp Tư Ngâm âm thầm cười nói: “Chưởng quầy, nói cho hạ nhân trừ phi có phân phó, nếu không đừng đi vào quấy rầy khách quý bên trong.”

“Vâng, Thiếu chủ.” Chưởng quầy cúi người, cung kính nhìn theo bóng hai vị chủ nhân rời đi.

Trên mã xa, Diệp Tư Ngâm nằm trong lòng tình nhân, thỉnh thoảng khúc khích” bật cười một tiếng.

“Cười cái gì?” Diệp Thiên Hàn ôm lấy thân mình mảnh khảnh trong lòng, trên mặt tuy lạnh lùng, nhưng trong mắt lại là vô vàn sủng nịch, lên khóe môi y hời.

Diệp Tư Ngâm lắc đầu cười: “Sư thúc trước đây chịu quá nhiều ủy khuất, hiện giờ vất vả lắm mới hết chịu khổ, y tính tình sư thúc, tất nhiên sẽ hảo hảo ‘hồi báo’ một phen. Sư bá tâm cao khí ngạo, là người không để nữ nhân vào mắt, lần này nhất định sẽ ăn đủ đau khổ.”

Người trong lòng khó được cười vui vẻ, cùng bộ dáng lạnh nhạt xuất trần ngày thường bất đồng, mắt tím trong suốt sáng trong, ánh lên thần thái hoặc nhân. Diệp Thiên Hàn không khỏi thấy tâm động, nâng cằm y, lần nữa hạ xuống một nụ hôn.

Diệp Tư Ngâm không kịp phản ứng thì đã bị ôm chặt, trong lòng ai thán trước kia vì sao không phát hiện, nam nhân thoát nhìn so với ngàn năm hàn băng còn muốn lạnh này cũng sẽ “Háo sắc” như thế?

Vừa hôn xong, hai người đều thở gấp. Diệp Tư Ngâm chưa kịp bình phục hô hấp, bên tai liền vang lên thanh âm trầm thấp của tình nhân làm y run rẩy không thôi: “Ngâm nhi, có nhớ người từng đáp ứng bốn tọa chuyện gì?”

Chuyện gì? Trong đầu Diệp Tư Ngâm xoay một vòng không biết tình nhân đang nói cái gì.

Linh lưỡi hoạt ẩm ướt ẩm áp cuốn lấy vành tai y, Diệp Tư Ngâm nâng tay che miệng lại, cảm tiếng kêu sợ hãi trong miệng mình.

“Hàn! Đây là trên đường. . . .” Mắt tím trong suốt hiện lên thần sắc trách cứ.

“Cùng bốn tọa có quan hệ gì sao?” Diệp Thiên Hàn bá đạo ôm lấy thắt lưng y, tiếp tục xâm nhập vào vành tai người trong lòng mình, chuyển xuống cảm dưới cùng chiếc cổ mẫn cảm.

Diệp Tư Ngâm mắt hững, gằm nhẹ: “Hàn!”

Diệp Thiên Hàn rớt cục đỉnh chỉ những nụ hôn nồng nhiệt, mắt tím thâm thúy mang chút không vui, nhưng lại không tiếp tục. Người trong lòng hắn ngày thường tuy rằng lãnh đạm lại ôn nhu, nhưng nếu thực chọc y tức giận, chỉ sợ hậu quả nghĩ cũng không quá dễ chịu.

Bất quá một nam nhân trước nay bá đạo sao có thể có thể dễ dàng thỏa hiệp như thế?

Diệp Tư Ngâm nhìn ánh mắt tình nhân chưa về hồn giận, có chút chột dạ. Tâm tư xoay chuyển, bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày trước hứa với hắn “Trùng phạt” ở Cận Thủy đình, đành nói: “Hàn, không cần ở làm trên mã xa, quay về các rồi làm được không. ?”

Diệp Thiên Hàn nghe vậy bỗng nhiên tà tà cười, ôm chặt người trong lòng, chỉ nhợt nhạt hôn một cái, nói: “Đừng quên lời mình đã nói, đêm nay bổn tọa cần phải hảo hảo đòi lại cho đủ.”

Sau lưng Diệp Tư Ngâm lạnh buốt, trong lòng hồi hận mới vừa rồi vì sao phải nói vậy.

Chiêm tinh lâu.

“Cung nghênh chủ nhân, Thiếu chủ.” Túy Nguyệt dùng lụa mỏng che mặt đứng trước cửa hành lễ, “Minh, người cũng đến đây.”

Mọi người đi vào trong lầu ngồi, Diệp Tư Ngâm cầm được hạp trong tay thật cẩn thận đặt lên bàn, thần nhiên nói: “Túy Nguyệt, giải được ở trong này.” Mắt tím trong suốt đảo qua Túy Nguyệt đang kích động, thở dài nói, “Độc mà người trúng, hung hiểm phi thường. Nếu chỉ uống được cùng dùng được bên ngoài, chỉ sợ không đủ.” Mở ra được hạp, trong đó có hơn mười bình nhỏ, mà cang kẻ khác kinh tâm là trong đó thể nhưng có một thanh chủy thủ.

“Đây là. ?” Túy Nguyệt nghi hoặc, không biết chủy thủ này có tác dụng gì.

Diệp Tư Ngâm cùng Diệp Thiên Hàn nhìn nhau, cuối cùng vẫn nói: “Nếu muốn hoàn toàn giải hết độc, phải cắt đi hết lớp thịt thổi rửa trên mặt người. Ta không biết, người là có chịu nổi sự thống khổ này không.”

Túy Nguyệt nghe vậy nhanh chóng ngắt đầu: “Cắt đi. Không.” Ngày ấy nàng lấy chủy thủ cắt đi một khối thịt, đã làm nàng cơ hồ đau đến chết đi sống lại. Nếu cắt đi toàn bộ gương mặt. vậy chẳng phải nàng muốn đau đến chết? !

“Túy Nguyệt, nghĩ cho kỹ. Nếu lúc này chần chờ, được tính của y lan sẽ dần giảm đi. Không quá ba năm, người.” Diệp Tư Ngâm vẫn chưa nói tiếp, nhưng mỗi người đều biết ý tứ của y.

Diệp Thiên Hàn nhìn nữ tử mười lăm năm trước hắn cứu nàng từ trong tay Miêu Cương Đại Tế Ti, thanh âm lạnh lùng nói: “Túy Nguyệt, bổn tọa xem người là một trợ thủ đắc lực, nên làm thế nào, chính người quyết định.”

“Này.” Túy Nguyệt nhìn Chiến Minh vẻ mặt lo lắng cùng chủ tử băng hàn, nhìn lại Diệp Tư Ngâm cùng thanh chủy thủ lóe ra hàn quang, chậm rãi nhắm mắt.

Trong đầu rõ ràng xuất hiện cảnh tượng mười lăm năm trước—— đại hỏa đầy trời, phụ mẫu thân nhân giãy giụa trong biển lửa ấy, tình nhân bị lăng trì xử tử, còn có sắc mặt tà ác của Đại Tế Ti. Cuối cùng là một thiếu niên năm ấy mười lăm tuổi vươn tay cho nàng, nói: “Người nếu không còn muốn mạng của mình, thì mang nó cho bổn tọa.” Nàng mở mắt lại vô tội nhìn thiếu niên ấy, không biết hắn đang nói cái gì. Thiếu niên lại nói: “Cùng bổn tọa đi, bổn tọa có thể trợ người báo thù.” Báo thù sao? Đôi mắt thất thần của nàng dần khôi phục thần thái—— thần thái thuộc về cừu hận. Thiếu niên trước mắt, khí chất tuyệt nhiên, cao không với tới như vậy. Nếu là người này, nàng tin tưởng hắn có thể trợ nàng báo thù. Vì thế nàng gật đầu đáp ứng. Mười lăm năm, nàng sống ở trên đời này, không phải là vì báo thù sao? Hiện giờ cơ hội tới, chẳng lẽ nàng phải buông tha cho nó sao? Không. Nhưng nếu không trị hết độc, thì tất cả đều là uống công.

Đôi mắt mở ra, nữ tử với dung nhan hình thành hai thái cực nhìn chủy thủ lạnh như băng, đối Diệp Tư Ngâm gật đầu: “Như vậy Túy Nguyệt, phiền toái Thiếu chủ.”

Hết chính văn đề tập ngũ chương

46. Chương 46

Sáng sớm, thị nữ mang nước sạch lặng lẽ tiến vào Hàn Viên, đi đến phòng ngủ Diệp Thiên Hàn. Cước bộ khi nhìn thấy huyền sắc thân ảnh liền ngừng lại, cúi người hành lễ. Không dám lên tiếng — chủ tử là người rất dễ tỉnh, nếu nhiều chủ tử nghỉ ngơi, hậu quả không phải nàng một thị nữ nhỏ nhoi có thể gánh vác nổi.

” Một canh giờ sau lại đến.” Chiến Minh lấy truyền âm nhập mật phân phó thị nữ. Thị nữ trên mặt hiện lên kinh ngạc, xong lại lặng yên xoay người rời đi.

Chiến Minh đứng ở cửa phòng một lúc lâu, bỗng nhiên nghe được một tiếng quát to áp lực, bắt đầu từ lầu đầu, cũng rời khỏi Hàn Viên. Thầm nghĩ, hai vị chủ tử này ngàn vạn lần đừng quên hôm nay là ngày xuất phát đi kinh thành.

Trong phòng, sau màn hai thân thể đồng dạng hoàn mỹ đang mờ ám quấn lấy nhau.

Thiếu niên nằm thẳng, ngón tay như ngọc bạch thon dài nắm chặt cổ bị dưới thân, tóc đen tản mát. Da thịt như thượng đẳng tơ lụa sớm che kín dấu vết *** mĩ. Nguyên bản mắt tím trong suốt vì *** bức ra hơi nước mà ngập tràn sương mù; miệng khẽ nhếch lên, phát ra tiếng thở dốc dồn dập, một bộ dáng mê người mặc quân hường dụng.

Nhìn thiếu niên dưới thân sa vào ***, hoàn toàn thất thần, mắt tím thâm thúy của Diệp Thiên Hàn lại tối lại vài phần. Kéo tay thiếu niên, đan lại cùng hắn, cúi người phủ lên cánh môi đang hé mở của y.

“Ngô. ĐỪNG.” thứ nóng rực đang xâm nhập cơ thể lại lần nữa bắt đầu tàn sát bừa bãi, Diệp Tư Ngâm nhịn không được cầu tha. Hai tay vô lực bị đặt lên đỉnh đầu, chỉ có thể mở ra hai chân dục cự hoàn nghênh cạo xát vào thắt lưng gây yếu lại tinh tráng của tình nhân, hy vọng hắn có thể mau chấm dứt trận “Trùng phạt” ngọt ngào rồi lại thống khổ này.

Tối hôm qua sau khi thay Túy Nguyệt cắt thịt trừ độc xong, Diệp Tư Ngâm liền bị Diệp Thiên Hàn cưỡng chế kéo về Hàn Viên, buộc y nằm trên giường, yêu cầu thực hiện hứa hẹn. Diệp Tư Ngâm vẫn chưa thật sự từ chối, nửa chống cự nửa nghênh hợp bị hắn đè lên chính cả một đêm. Thừa nhận không nổi Diệp Thiên Hàn một cả đêm như cuồng phong bão vũ chiếm đoạt, Diệp Tư Ngâm cơ hồ là luân phiên ngắt rồi tỉnh trải qua một đêm đầy *** này.

Tiếng cầu tha như khóc nức nở toàn bộ bị môi che lại, Diệp Thiên Hàn liên tục thông thả dụ hoặc tiến vào thật sâu rồi chậm rãi rời đi, như người dưới thân hoàn toàn mất đi không chế.

Diệp Tư Ngâm bất lực lắc đầu, dục vọng không được giải phóng chịu không nổi giày vò như thế, thầm nghĩ đối phương hung hăng tiến xuất, hoàn toàn thỏa mãn mình. Cánh tay cuốn lên cổ Diệp Thiên Hàn, mang theo thanh âm nức nở hơi hiển ám ách vội vàng yêu cầu: “Hàn, không cần như vậy. Ân ~ mau, mau một chút. A!” Đột nhiên đỉnh nhập lâm người nọ không hề phòng bị kinh hô ra tiếng. Theo đó chính là người nào đó kịch liệt công thành lược trì.

Hai chân bị tách ra đặt trước ngực, tư thế tối ưu phương tiện mỗi một lần tiến vào đều chạm đến chỗ sâu nhất không chút lưu tình sát quá điểm chết người kia, dẫn tới Diệp Tư Ngâm không ngừng run rẩy — thật khổ sở, rồi lại thoải mái muốn chết. Lý trí, rụt rè toàn bộ bị vứt bỏ, Diệp Tư Ngâm bị va chạm nói không nên lời, như bắt được rơm rạ cuối cùng cứu mạng, chỉ có thể ôm chặt người đang tra tấn sủng ái mình, ngậm nga không ngừng: “Hàn. Hàn. Ân ~ nhẹ chút. Cáp a.”

Lời nói thật yếu ớt làm dục hỏa của Diệp Thiên Hàn càng thêm cháy mạnh. Trên đời chỉ sợ không ai nghe được người âu yếm ôn ngôn nhuần ngữ, uyển chuyển hầu hạ dưới thân mà có thể thờ ơ, hẳn Diệp Thiên Hàn tự nhiên cũng không ngoại lệ. Tần suất luật động không giảm xuống, ngược lại càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt.

“Ân a!” Cơ hồ là bị chạm vào điểm cao nhất, Diệp Tư Ngâm ức chế không được thấp giọng thét lên, đạt tới cực hạn.

Hậu huyết chặt hẹp ướt át như run rẩy hút lấy thứ đang dâng trào trong cơ thể mình, Diệp Thiên Hàn gầm nhẹ một tiếng, phóng thích toàn bộ nhiệt tình vài cơ thể người yêu.

Ôm nhau đến khi hơi thở bình phục, Diệp Tư Ngâm mệt đến mức không động nổi một ngón tay, cơ hồ hoan ái giằng co cả một đêm đã hao hết khí lực của y. Thực quá phận. mất tím khôi phục trong suốt, Diệp Tư Ngâm oán hận nghĩ. Y sao cũng không ngờ tới, nam nhân thoát nhìn không kém hàn băng ngàn năm này, vậy mà ở trên giường lại phóng đảng đến vậy.

“Đang oán thầm bốn tọa?” Mới mắng một câu trong lòng, cảm liền bị nâng lên chống lại khuôn mặt tuần tú không có biểu tình của người nọ. Như đang tức giận, bàn tay ôm hông y lại bắt đầu vuốt ve. Trong mắt tím thâm thúy quang hoa lưu chuyển, không có rét lạnh, không có châm chọc, có chính là tràn đầy sủng nịch.

“Mệt.” Diệp Tư Ngâm nhú mày như oán giận nói.

“Trước dùng bữa, chút nữa ngủ trên xe.” Diệp Thiên Hàn siết chặt tay, ôm thân thể mềm mại vào trong ngực, không tha hôn lên thái dương ướt đầm mồ hôi của y nói. Lấy”Trừng phạt” vi danh, muốn người trong lòng cả một đêm, loại hoan ái này kịch liệt đến mức có thể làm người ta nghiện nó, ngẫu nhiên một lần trầm luân không sao, nhưng nếu cứ thế mãi, đối thân thể hai người đều có hại. Chính là, đối người mình yêu nhất, lãnh tình như hấn cũng vô pháp nhẫn nại dục vọng. Thân là người luyện võ, Diệp Thiên Hàn hiểu rõ hậu quả miệt mài, thâm nghĩ còn nhiều thời gian, không thể bất chấp thân thể người này mà quá mức phóng đảng.

Nhẹ giọng đáp ứng, Diệp Tư Ngâm nhắm mắt lại, để Diệp Thiên Hàn ôm y đi tắm rửa thay y phục.

“Tiểu Tư, sáng sớm phải người tới tìm ta, có chuyện gì quan trọng?” Dùng ngọc thiện xong, Liên Diễm liền đăng môn bãi phỏng, phía sau tự nhiên đi theo Hoa Vô Phong.

“Sư thúc, hôm nay chúng ta phải khởi hành đi kinh thành. Sư thúc nếu muốn ở lại Lâm An đợi sinh, trường kỳ ở Vạn Diệp Lô cũng không phải biện pháp, không bằng người đến đây ở được không?” Diệp Tư Ngâm khẽ cười nói. Không ngoài sở liệu, lời vừa nói ra, mặt Hoa Vô Phong tự nhiên đen hơn. Hấn đang nghĩ phải làm sao dẫn Liên Diễm về Côn Lô, không nghĩ tới sư diệt thế nhưng lại nhắc tới cái thai. Giờ thì tốt rồi, Diễm nhi lại càng không chịu đi .

Liên Diễm mắt sáng lên. Nguyên bản nàng còn muốn ở Tiễn đường hồ mua tòa nhà, mà Phù Ảnh Các lại không thể nghỉ ngơi nơi tốt nhất Lâm An để nàng ở lại. Bất quá.

“Nói đi, có điều kiện gì?” Liên Diễm hỏi.

“Quả nhiên không thể gạt được sư thúc.” Diệp Tư Ngâm mỉm cười nói, “Trong các có hữu hộ pháp thân trùng Miêu Cương kì độc. Ta dù đã điều chế ra giải dược, nhưng vẫn cần tùy theo quá trình khử độc mà điều chế lại phương thuốc.”

Liên Diễm nghe vậy gật đầu: “Thì ra là thế. Vô phương, giao cho ta, người an tâm đi lên kinh là được.”

“Như thế thì tốt rồi.”

Cáo biệt Liên Diễm cùng Hoa Vô Phong, hai người liền lên mã xa. Đi theo tự nhiên là Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần.

Xe ngựa chậm rãi đi đến cửa thành, bỗng nhiên dừng lại.

“Đứng lại, bên trong là ai?” Một người lên tiếng hỏi han.

” Chủ nhân cùng Thiếu chủ nhà ta.” Chiến Minh đáp.

“Vén màn lên, cho quân gia nhìn một cái.” Người nọ lại nói.

Chiến Minh không vui, lại vẫn chưa trả lời, cũng không động thủ vén màn, chỉ hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao các vị muốn thủ cửa thành?”

“Trong cung mất trộm, triều đình hạ lệnh các nơi hiệp trợ. Bản quan phụng mệnh gác cửa thành, tập nã đạo tặc!” Người nọ nói, “Sao vậyb trong cất giấu thứ gì không dám cho người khác nhìn sao? Còn không mau vén màn? !” Nói xong muốn bước lên cưỡng chế kéo màn.

“Làm càn!” Chiến Minh trầm giọng quát, lợi kiếm bên hông ra khỏi vỏ.

Chỉ nghe một thanh âm kim chúc va chạm, tất cả thủ thành binh tướng cầm kiếm cùng trường mâu trong tay nhắm ngay xe ngựa: “Người ở bên trong đi ra, bằng không bản quan sẽ không khách khí!”

“Minh, lui ra.” Thanh âm như hàn băng lệnh tất cả mọi người không tự giác run rẩy. Chiến Minh lĩnh mệnh, lui tới một bên. Lãng Tiêu Thần vén màn xe, chỉ thấy nam nhân một thân bạch y cuồng ngạo quân lâm thiên hạ ngồi ở trên mã xa, bên cạnh là một tuyệt sắc thiếu niên đồng dạng một thân bạch y, hai người khuôn mặt tương đương, như đôi một huynh đệ độc nhất vô nhị.

Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nhìn thủ thành tướng sĩ thần tình dữ tợn đứng trước mã xa, mắt tím thâm thúy tử hiện lên một tia chán ghét, tay áo vung lên, thâm nội lực hậu bắn ra một trận cuồng phong, vũ khí mọi người đều rời tay, chỉ nghe bùm bùm một trận tiếng vang, tất cả vũ khí, lại toàn bộ bị vo thành một đồng, rơi mạnh xuống đất, bụi đất mù mịt bay lên.

“Người. Người. Người lớn mật! Người tới, bắt!” thủ thành quan trong lòng run sợ, rồi lại ỷ vào người đồng thể mạnh, cáo mượn oai hùm hô to. Nhưng, không có bất luận kẻ nào dám di chuyển nửa phần. Nam nhân này quanh thân phát ra hàn khí như muốn người đồng băng người sống.

“Người. Người rốt cuộc là người phương nào!?” Hoàng mệnh bên người, thủ thành quan kia không thể không kiên trì hỏi. Đây rất có thể là người trong mật chỉ của Hoàng Thượng.

Lúc này một tên binh sĩ khác chạy lên, kể vào tai thủ thành quan nói nói mấy câu, thủ thành quan sắc mặt kịch biến, vội nói: “Nguyên lai là Phù Ảnh Các Các chủ! Ta thật là có mắt không biết thái sơn, có mắt như mù. Thỉnh, thỉnh.” Nói xong vội thối lui sang một bên.

“Đi.” Diệp Thiên Hàn khinh miệt nhìn lướt qua chúng quan quân trước mã xa, phân phó.

Lãng Tiêu Thần buông màn xe, liếc nhìn Chiến Minh, vung mã tiên, xe ngựa tuyệt trần mà đi.

“Người hoàng đế phái tới?” Bên trong xe, Diệp Tư Ngâm hỏi. Thủ thành tướng sĩ xuất hiện quỷ dị, hẳn là hoàng đế nghe được tiếng đồn gì, lúc này mới phái người đến trông coi. Nói cái gì mà hoàng cung mất trộm, bắt quả là một cái cớ chẳng ra gì. Mục đích chân chính đơn giản là vì giám thị hướng đi của Diệp Thiên Hàn.

Diệp Thiên Hàn gật đầu.

“Phù Ảnh Các cũng có cơ sở ngầm của hoàng đế?” Diệp Tư Ngâm kỳ quái, hoàng đế sao lại biết Diệp Thiên Hàn hôm nay muốn thượng kinh? Trừ phi bên người có tai mắt. Bắt quả người làm việc cẩn thận như Diệp Thiên Hàn, sao lại có thể để nguy hiểm tồn tại cạnh mình?

Diệp Thiên Hàn lạnh lùng cười: “Vô phương. Bỏ tọa cho Lí Huyền biết bỏ tọa muốn đến kinh thành, gã lại có thể làm gì được bỏ tọa?”

Diệp Tư Ngâm nhíu mày: “Cẩn thận làm đầu.” Hoàng đế dù sao cũng là cửu ngũ chí tôn, nói thể nào cũng sẽ có chỗ hơn người. Diệp Tư Ngâm vẫn như cũ có chút lo lắng. Để Liên Diễm Hoa Vô Phong vào ở Phù Ảnh Các, trừ bỏ thay Túy Nguyệt khử độc, y còn có tâm muốn nhờ bọn họ trở thành móc nối thủ cuối cùng ở Phù Ảnh Các, mượn sức họ, bảo vệ Phù Ảnh Các.

Diệp Thiên Hàn biết suy nghĩ của người, trong lòng tất nhiên là sung sướng. Người này đã xem Phù Ảnh Các là nhà mình, đặt mình vào lòng, bảo hắn sao có thể không vui?

“Không phải mệt mỗi sao? Ngủ một hồi đi.” Diệp Thiên Hàn không muốn người này vì chuyện đó mà phiền lòng, hôn lên khóe môi y nói.

Bàn tay bên hông vuốt ve vừa phải, lệnh Diệp Tư Ngâm nhớ đến hành động điên cuồng đêm qua, không khỏi đỏ mặt bực mình. Bắt quả thật sự quá mệt mỏi, y cũng không cùng Diệp Thiên Hàn so đo, liền tựa vào trong lòng hắn, chợp mắt một lát. Bên tai là tiếng tim đập bình tĩnh hữu lực của tình nhân cùng tiếng bánh xe có quy luật vận động, chỉ chốc lát sau, cơn buồn ngủ chậm rãi kéo đến, liền dần chìm vào giấc ngủ.

Hết chính văn tập lục chương

47. Chương 47

“Đây đã là nhóm thứ mấy rồi. . . . ?” Diệp Tư Ngâm mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, nhìn thấy Hắc y nhân ngã đầy một đất, không khỏi thở dài.

Từ lúc ra Lâm An thành, vô luận là ăn ngủ ở rừng núi hoang vắng, hay là tìm khách *** ngủ trọ, cơ hồ mỗi đêm đều có người tới ám sát. Tuy rằng mớ sát thủ đó trên người không dấu hiệu hoặc là phối kiện gì chứng minh thân phận, hơn nữa sau khi bị thương còn tự sát, bất quá không cần nghĩ cũng biết là do hoàng đế phát tới. Chỉ dựa vào mớ thích khách này, tự nhiên không thể gây thương tổn cho Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm. Nhưng mỗi đêm cứ đến ám sát như vậy, rất quấy rầy giấc ngủ của hai người, làm Diệp Tư Ngâm vạn phần bất đắc dĩ.

Gọi ám vệ xử lý Hắc y nhân đầy đất, Diệp Thiên Hàn trở lại trên giường, ôm lấy người âu yếm nằm xuống.

“Hàn, ngày mai đến được phòng cùng ta xứng vài loại được đi.” Diệp Tư Ngâm có chút mơ hồ nói. Mấy ngày liền đi đường, tuy có xa mã thay đi bộ, nhưng vẫn là làm người ta thấy mệt mỏi. Huống chi hàng đêm đều có khách không mời mà đến, quấy nhiễu sự bình an của họ.

“Hảo.” Hôn thái dương người trong lòng, Diệp Thiên Hàn phát tay dập tắt ánh đèn.

Khách *** lại khôi phục bình tĩnh, chỉ có một hắc y nhân một thân dạ hành, tự cho là thần không biết quỷ không hay từ trên nóc nhà lặng yên rời đi.

Hôm sau.

Chậm rãi đi trên đường phố Giang Ninh thành, nói một chút cũng không tò mò là giả.

Diệp Tư Ngâm đi vào thời không này đã bốn năm, nhưng trong bốn năm ấy vẫn ở sâu trong Khuynh Nguyệt cốc, đối ngoại giới cơ hồ không biết gì cả. Lúc rời Khuynh Nguyệt cốc đến Lâm An phải vội vã chạy đi, căn bản chưa từng hảo hảo quan sát chung quanh; lúc một mình rời đi Phù Ảnh Các cũng vì tâm sự nặng nề mà không có tâm trạng đi du lãm. Lần này dù cũng thân mang trọng sự, bất quá Diệp Thiên Hàn nói không vội, y cũng thả lỏng.

Thành trấn phố xá nơi đây, cùng vị trí ở thời không kiếp trước hoàn toàn bất đồng, không khỏi làm y hưng trí dạt dào. Hết thấy bên đường đối với y mà nói đều là mới mẻ. Người bán hàng rong rao hàng, nghệ nhân làm xiếc, người qua đường muôn hình vạn trạng. đều không phải là cảnh tượng chưa nhìn thấy qua, nhưng thần nhiên đi dạo như thế, gần gũi quan sát những thứ nguyên bản chỉ có trong cái hộp đen đã dần phai mờ trong trí nhớ của y như thế, lại là lần đầu tiên.

Nhìn người cạnh mình hưng trí dạt dào, Diệp Thiên Hàn có chút tự trách.

Diệp Tư Ngâm có lẽ trời sinh tính tình đạm mạc, nhưng không phải lãnh tình lãnh tâm như hắc, đối ngoại giới không quan tâm. Thế giới này, đối với Diệp Tư Ngâm mà nói là hoàn toàn xa lạ. Nhưng từ lúc mang người này về Phù Ảnh Các, người này vẫn đứng trong các, hoặc chế được, hoặc đọc sách, chưa bao giờ đề cập chuyện xuất môn. Diệp Tư Ngâm không đề cập, hắc cũng xem nhẹ. Hôm nay thấy y như thế, Diệp Thiên Hàn liền hiểu được sai lầm của mình.

Diệp Tư Ngâm vẫn chưa chú ý Diệp Thiên Hàn khác thường, bất quá đối phổ cảnh náo nhiệt này thật cũng không lưu luyến. Vào được phòng xứng chút được liệu cần thiết, rồi nói phải về khách *** chuẩn bị khởi hành.

Nhưng không biết vì sao, người trên đường tựa hồ càng ngày càng nhiều, hơn nữa lại cùng hướng đến một phương hướng.

“Xảy ra chuyện gì?” Diệp Tư Ngâm kỳ quái, “Không phải tranh nhau đi hội chùa đó chứ?”

Chiến Minh nhìn trạng huống chung quanh, tay mắt lạnh lẽo giữ lại một lão nhân đang gấp rút chạy về một nơi nào đó.

“Các ngươi không phải người trong Giang Ninh thành đúng không?” Lão nhân hiển nhiên vội vàng, lại vẫn thật nhận nại nói, “Hôm nay là đại thọ sáu mươi của thứ sử đại nhân ở Giang Ninh thành chúng ta, ông ta đang dựng vũ đài, cho hát hí khúc phát đào mừng thọ a.” Nói xong liền vội vàng rời đi.

”Đại thọ sáu mươi của thứ sử?” Chiến Minh nhú mi, “Chỉ là một quan viên ngũ phẩm, mừng thọ lại có thể vung một số tiền lớn như vậy, quả thực không phải thanh quan gì.”

“Ngâm nhi, có muốn đi nhìn xem không?” Diệp Thiên Hàn lơ đãng. Đại sự hoàn thành rồi, Lí Ân tất nhiên là sẽ điều chỉnh bách quan, thanh lý môn hộ.

Diệp Tư Ngâm lắc đầu, theo thói quen kiếp trước, y vẫn không thích nơi quá náo nhiệt: “Không cần. Chúng ta quay về khách *** đi.”

Ba người một hàng đi về khách ***. Nào ngờ trong khách *** lại xuất hiện một cục diện không ngờ tới. Lăng Tiêu Thần đứng bên ngoài khách *** chờ, vừa thấy ba người, liền hành lễ nói: “Chủ nhân, Thiếu chủ. Đã xảy ra chuyện.”

Diệp Thiên Hàn neho mắt lại, ý bảo hần tiếp tục nói. Lăng Tiêu Thần nhìn khách ***, lại nhìn phối kiện trên thắt lưng Diệp Thiên Hàn—— không có gì ngoài Phù Ảnh Các đích bán khối ngọc giác, còn có một khối phi thúy thượng đẳng toàn thân xanh biếc, trên rõ ràng khắc một phi long tứ trảo. Diệp Thiên Hàn cũng chú ý tới, sắc mặt nháy mắt trầm xuống.

Ba người vừa bước vào đại môn khách ***, liền nghe được một người hô to: “Chúng thần không biết thân vương điện hạ đích thân tới, không từ xa tiếp đón, tội đáng muôn chết.” Thanh âm quỳ xuống hành lễ nối tiếp theo đó. Khách *** chưởng quầy tiểu nhị quỳ đầy đất, run lấy bầy. Thầm nghĩ vài vị khách quan này hôm qua vào khách *** họ liền biết nhất định là phi phú tức quý, không nghĩ rằng lại là đại nhân vật thân phận tôn quý như vậy, không biết hôm qua chiêu đãi chu toàn hay không. một khi hỏi tội xuống, đây chính là chuyện mất mạng a.

Diệp Thiên Hàn nhú chặt mi, nhìn quan viên cùng binh lính quỳ đầy đất trước mặt, không nói một câu, quanh thân hàn khí tỏa ra, làm đám người quỳ dưới đất sợ đến mức không dám ngẩng đầu.

Ước chừng qua nửa khắc, “Bình tĩnh” này rốt cục bị một người đánh vỡ .

“Hạ quan đáng chết, hạ quan đáng chết.” Người tới quần áo hỗn độn, trong quan phục xanh đen, còn mơ hồ có thể thấy được trường bào đỏ thẫm. Xem ra, người này là Giang Ninh thứ sử đang tổ chức đại thọ sáu mươi hôm nay, vội vã nghe được tin tức, mới từ vũ đài trở về, ngay cả xiêm y cũng chưa kịp đổi, đành phải xuyên thêm quan phục lên người. Giờ đây đang quỳ trên đất không ngừng dập đầu.

“Giang Ninh thứ sử, thân là mệnh quan triều đình, dám vô lễ như thế với thân vương điện hạ! Người tới, tháo đỉnh đai hoa linh (mũ cánh chuồn, hoặc lông chim)của hần xuống !” Người cầm đầu chúng quan viên nhìn thấy kẻ chết thay, vội vàng phân phó. Vài tên tướng lĩnh nghe lệnh, đang muốn đứng dậy tha Giang Ninh thứ sử kia đi, liền nghe được một thanh âm lạnh lùng như hàn băng bàn nói: “Chờ đã.”

“Thân. Thân vương điện hạ.” Thứ sử kia toàn thân run rẩy, chỉ thấy một cỗ hàn khí thổi quét toàn thân, chân mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Diệp Tư Ngâm nhìn thấy một màn hoang đường này, trong lòng chỉ thấy buồn cười. Nhìn chúng quan viên quỳ dưới đất như thể đang làm trò cười, kẻ đang làm hoàng đế kia phỏng chừng vận số đã tận.

“Người là người nào?” Mắt tím thâm thúy nhìn chằm chằm quan viên cầm đầu kia hỏi.

“Hạ quan. Hạ quan Hoài Nam đạo tiết độ sứ Phương. Phương Viễn Hàng, khấu kiến thân vương điện hạ!” Phương Viễn Hàng thanh âm run rẩy đáp. Vừa ngẩng đầu, liền thấy đôi mắt tím sẫm màu cao quý lại lạnh như băng kia, cả người run lên, cúi đầu lại. Thầm nghĩ: thân vương điện hạ này không khối quá khủng bố đi. Hoàng Thượng a Hoàng Thượng, đang êm đẹp, vì sao muốn chúng thần đối phó một thân vương sắp bị triều đình lãng quên như vậy.

Đã biết thân phận đối phương, Diệp Thiên Hàn trong lòng hiểu được hơn phân nửa, mới nói: “Minh, Tiêu Thần.”

“Thuộc hạ hiểu được.” Lĩnh hội ý tứ chủ tử, Lăng Tiêu Thần cùng Chiến Minh nhìn theo bóng Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm lên lầu, Lăng Tiêu Thần liền đối chúng quan viên nói: “Các vị đại nhân xin đứng lên, nếu không có chuyện quan trọng, liền thỉnh trở về. Chủ tử nhà ta không thích người khác quấy rầy.”

Phương Viễn Hàng cùng các quan viên lúc này mới run rẩy đứng dậy, vây quanh hai người, thất chủ bát thiết hỏi :

“Thân vương điện hạ thích rượu gì?”

“Thân vương điện hạ thích cái ca múa dạng nào?”

” Bên cạnh Thân vương điện hạ chính là thế tử điện hạ?”

.

Cuối cùng, vẫn là từ Phương Viễn Hàng gõ nhịp nói: “Lăng tổng quản, đêm nay chúng hạ quan ở Tùng Trúc quán bãi yến mở tiệc chiêu đãi thân vương điện hạ cùng thế tử điện hạ. Thỉnh thân vương điện hạ cùng thế tử điện hạ tham dự.” Phương Viễn Hàng nói xong, liền từ trong lòng ngực xuất ra một điệp ngân phiếu, nhét vào trong tay Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần, suất lĩnh chúng quan viên ly khai, chỉ để lại một đội binh lính gác khách ***, tướng sĩ đầu lĩnh còn lại đây hành lễ nói: “Hạ quan là Đô Chỉ Huy Sứ Vạn Phong cấp dưới của Tiết độ sứ, phụng mệnh bảo hộ thân vương điện hạ cùng thế tử điện hạ.” Nói xong mang binh tản ra các nơi.

Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần hai mặt nhìn nhau, nhìn ngân phiếu trong tay, dở khóc dở cười.

“Tùng Trúc quán? Đó là nơi nào?” Diệp Tư Ngâm nghe Chiến Minh bẩm báo nghi hoặc, trong lòng lại mơ hồ hiểu ra. Nơi các quan viên triều đình thiết yến, nếu không phải là từ lâu xa hoa nhất bản thành, thì chỉ có câu lan viện. Tùng Trúc quán? A, những người này thật thú vị.

“Này.” Chiến Minh nhìn Lăng Tiêu Thần, lại nhìn Diệp Thiên Hàn bên cạnh Diệp Tư Ngâm, không biết nên giải thích thế nào.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Diệp Tư Ngâm liền xác định suy nghĩ trong lòng, thản nhiên cười hỏi: “Hàn, muốn đi không?”

“.” Diệp Thiên Hàn nhìn thấy trong đôi mắt tím trong suốt của người yêu tràn đầy trêu tức tiểu ý, phát tay cho Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần lui ra. Đợi cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, Diệp Tư Ngâm vừa xoay người, đã muốn bị người nọ ôm vào trong ngực.

“Y ý tứ Ngâm nhi, bổn tọa có nên đi hay không?” Đem vấn đề đầu trả lại cho Diệp Tư Ngâm, mắt tím thâm thúy hiện ra vài phần nghiền ngẫm.

Diệp Tư Ngâm nghĩ một lát, cười nói: “Ta chưa đi bao giờ, đi kiến thức một chút cũng tốt.” Thầm nghĩ: thật vất vả xuyên đến thời không này, hơn nữa còn là Giang Ninh thành diễm danh lưu truyền ngàn năm. Có câu thơ nói thế này: “Thập chỉ như ngọc như thông, ngưng tụ thể tuyết thấu la thường lí. Thủy tinh liêm lí pha lê chấm, noãn hương nhạ mộng uyên ương cảm.”(*) Tình cảnh như thế, hắn rất muốn nhìn một lần.

(* Hai câu đầu tìm hem tìm dc bản tiếng việt nên tạm dịch vậy Mười ngón như ngọc biếc xanh, ánh mắt mềm mại, thân thể như tuyết trắng xuyên thấu qua lớp vảy.hai câu sau: Gối pha lê thủy tinh rèm rủ Chăn uyên ương mộng hương nồng ừ)

Ánh mắt nam nhân khe khẽ biến, thế nhưng người đắm chìm trong suy nghĩ của mình lại chưa phát giác ra. Diệp Thiên Hàn bắt đắc dĩ thở dài. Người trong lòng trước nay luôn trí tuệ, lại có lúc lại rất ngốc khiến người ta muốn hung hắn giáo huấn y. Bất quá hắn cũng hiểu được Diệp Tư Ngâm không có ý tứ kia, chỉ đơn thuần là tò mò.

Nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của Diệp Tư Ngâm lộ ra nụ cười thản nhiên, Diệp Thiên Hàn vươn tay đang chiếc cằm duyên dáng của y lên, triển miên hôn xuống.

Diệp Tư Ngâm cũng chỉ hơi sững sốt, liền thản nhiên nhận nụ hôn của ái nhân. Có chút vội vàng, nó hơn kịch liệt hơn rất nhiều so với những nụ hôn lướt bình thường, lệnh Diệp Tư Ngâm trong lòng kinh ngạc, thân thể cũng không khống chế nổi kích thích muốn giải quyết từ môi lan truyền ra toàn thân, tiếng thở dồn dập truyền ra, đến khi trong đầu đầy hỗn loạn, rốt cuộc mất đi tự hỏi.

Diệp Thiên Hàn đại phát từ bi, buông người trong lòng sắp hít thở không thông ra, lại không tha hôn hôn khóe môi y, tà mị cười nói: “Ngâm nhi, đêm nay chính là Hồng Môn Yến.”

Diệp Tư Ngâm như trước hơi thở bất ổn, mắt tím đã khôi phục trong suốt, như tử tinh vô hạn mỹ lệ trên thế gian này: “Đã là Hồng Môn Yến, vậy càng nên đi xem.” Đi nhìn xem trong hồ lô hoàng đế rốt cuộc bán được gì.

Màn đêm buông xuống, hoa nhai liễu hạng(chồn ăn chơi) bắt đầu náo nhiệt. Đoàn người đi trong đám người nhốn nháo vô cùng bắt mắt.

Lãnh tuấn nam nhân, một đầu tóc dài đen như mực phóng đảng bất kham tung bay, một thân ngân sắc y bào tượng trưng thân phận tôn quý của thân vương. Bên cạnh là thiếu niên đồng dạng phục sức, nhưng mái tóc dài được một cây lưu vân vũ nguyệt trâm cố định, càng làm nổi bật khuôn mặt tuyệt sắc của y, đúng là khuynh quốc khuynh thành. Đi sau hai người còn có hai người hầu thân phận cao quý, cùng với đội tướng sĩ một thân quân phục.

Đoàn người chậm rãi đến nơi tầm hoan nổi tiếng nhất Giang Ninh thành—— Tùng Trúc quán.

“Chúng thần tham kiến thân vương điện hạ, thể tử điện hạ.” Cửa Tùng Trúc quán, sớm có Phương Viễn Hàng cùng chúng quan viên, thấy Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm đến, liền hành lễ. Người chung quanh thấy thế đều quỳ xuống.

“Miễn lễ.” Diệp Thiên Hàn nhú mi, hiển nhiên rất không thích người đối diện, lại vẫn là ẩn dấu thanh sắc nói.

“Tạ thân vương điện hạ.” Chúng quan viên đứng dậy, Phương Viễn Hàng nói: “Thỉnh.”

Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm liếc nhau, đi vào câu lan viện xa hoa lãng phí lại mang phần *** dật này.

Rất nhiều năm sau, mỗi khi Diệp Tư Ngâm nhớ tới lần “Cuồng thanh lâu” đầu tiên này, vẫn mặt đỏ tai hồng, biết vậy chẳng làm.

Hết chính văn đề tập thất chương

48. Chương 48

Ngay sau khi bước vào Tùng Trúc quán, Diệp Tư Ngâm liền hỏi hận.

Vô luận bề ngoài có bao nhiêu lịch sự tao nhã thoát tục, thanh lâu cũng vẫn là thanh lâu. Làm nơi tầm hoan lớn nhất Giang Ninh thành, thanh sắc khuyến mãi, ngợp trong vàng son tạm thời không đề cập tới, bên ngoài xanh vàng rực rỡ căn bản không thể che đậy chướng khí mù mịt trong đó—— nơi nơi đều là khí tức *** mĩ.

Diệp Tư Ngâm nhú mi. Không phải nói thanh lâu cổ đại, nhất là thanh lâu nổi tiếng, nhiều ít cũng có chút học đòi văn vẻ, là nơi văn nhân mặc khách tụ tập à? Vì sao ánh vào mắt y đều là cảnh mấy vị quan to hiển quý ngồi không mà hưởng cùng cử chỉ bất nhã của đám dong chi tục phần ấy?

Nhận thấy người bên cạnh trong lòng không thích, Diệp Thiên Hàn vươn tay nắm vai y, truyền âm nhập mật hỏi: “Rời đi được chứ?”

“Không cần. Người không phải muốn nhìn hoàng đế rốt cuộc muốn làm gì sao?” Diệp Tư Ngâm cũng lấy truyền âm nhập mật đáp, mắt tìm trong suốt nhìn ái nhân đứng cạnh thần tình hàn băng, nhưng sâu trong đôi mắt tím lại toát ra lo lắng, trao cho hắn một ánh mắt “Yên tâm”.

Đoàn người tú bà hưng phấn dị thường dẫn dắt mọi người vào Tùng Trúc thính xa hoa nhất Tùng Trúc quán. Đến trước cửa, liền gặp một cảnh hoa hồng liễu lục, nhất tề quỳ rạp xuống đất nói: “Tiện tì tham kiến thân vương điện hạ, thể tử điện hạ.”

Diệp Thiên Hàn không nói, chỉ đi thẳng qua đám mỹ nhân do tú bà tỉ mỉ chọn lựa hầu hạ khách nhân thân phận tôn quý nhất từng đến Tùng Trúc quán, kéo người trong lòng đi đến chủ tọa, lúc này mới lạnh lùng nói: “Miễn lễ.”

“Thân vương điện hạ đường xa mà đến, làm Giang Ninh thành này vô cùng vinh hạnh. Hạ quan cùng chúng quan viên Hoài Nam đạo kính thân vương điện hạ một ly, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Hoài Nam đạo tiết độ sứ Phương Viễn Hàng nâng chén rượu nhìn quét toàn trường nói, ngữ tất liền một hơi uống cạn chén rượu.

Mắt tím thâm thúy chợt lóe, cầm lấy chén rượu trên bàn, lạnh lùng nhìn bốn quan viên phía dưới từng người từng người uống cạn, lại chỉ cầm chén rượu, mà không uống.

Diệp Tư Ngâm cũng cầm ly rượu lưu ly óng ánh trong suốt trên tay, kề vào mũi ngửi ngửi, trên mặt phút chốc lộ ra một nụ cười lạnh. Hai người liếc nhau, Diệp Tư Ngâm mới ôn nhu mở miệng nói: “Phương đại nhân, người chính là dùng loại xuân dược thấp kém này để tiếp đãi chúng ta sao?” Tiếng nói thoảng nghiêm khắc, “Người đang ngại ô sa trên đầu người đội lâu quá rồi sao,?”

Phương Viễn Hàng sợ tới mức”Bùm” một tiếng quỳ xuống : “Này. Này. Thân vương điện hạ thứ tội, thế tử điện hạ thứ tội. Hạ quan nhất thời hồ đồ, đã quên dặn tú bà. Điện hạ thứ tội, điện hạ thứ tội a!”

Trong lúc cầu xin, đã có người dẫn trung niên nữ tử ăn mặc trang điểm xinh đẹp đi lên. Tú bà kia vẻ mặt kinh hoàng, hiển nhiên còn không biết chính mình đã bị đẩy ra cản sóng, chỉ biết nhất định đã xảy ra sai lầm, cho nên vừa bị thị vệ đẩy ngã trên đất, lập tức khóc hô nói: “Tiện tì biết tội, tiện tì biết tội.”

“Được rồi.” Diệp Tư Ngâm chặn lại, “Đổi một loại rượu khác lên.”

“Vâng, vâng Tạ ơn thân vương, tạ thế tử! Tạ ơn thân vương, tạ thế tử!” Coi như chiếm được đặc xá lệnh, tú bà lập tức chạy té ra ngoài, Phương Viễn Hàng kia thì ngã lên ghế thở dốc.

Rượu rất nhanh được đổi lại, hẳn là có người có ý phân phó, dâng lên chính là trần nhưỡng ba mươi năm, hương rượu tỏa bốn phía, lập tức tràn ra Trúc thính.

Rượu vừa rót đầy, các cô nương bị vắng vẻ một bên liền bước lên phân ra ngồi vào cạnh chúng quan viên, nhất thời, *** từ lảng ngữ liền tiếp không ngừng. Nhưng không người nào dám tới gần chủ tọa hàn khí bốn phía kia.

“Đây là có chuyện gì! Khuynh Tự đâu? !” Lúc này, Phương Viễn Hàng kia đứng lên quạt tú bà đang đứng ngoài cửa.

Tú bà lau mồ hôi, không ngừng thở dài: “Đại nhân thứ tội, điện hạ thứ tội, Khuynh Tự tức khắc sẽ đến.” Mắt vừa đảo qua, lập tức tươi cười rạng rỡ, “Đến đây đến đây! Tự nhi, xem người kia! Còn không mau đến chỗ thân vương điện hạ hầu hạ!”

Diệp Tư Ngâm nhìn nữ tử đang đến gần, vận một thân hoa sam, y hương tấn ảnh, tư thái xinh đẹp, ánh mắt lộ vẻ quyến rũ, bất giác nhíu mày. Cái gọi là hoa khôi không phải là tuyệt sắc mỹ nhân như Tô Tiểu Tiểu, Lí Sư Sư cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông à? Vì sao vị hoa khôi Khuynh Tự này lại không chút nội tại, chỉ có mỗi cái thể xác yêu mị thể kia?

Khuynh Tự thướt tha lướt đến gần, khi đến trước chủ tọa thì dừng chân, chậm rãi quỳ xuống, hành đại lễ. Không quỳ thì thôi, vừa quỳ xuống y phục tán mát, lộ ra cái yếm màu xanh bên trong lớp ngoại sam mong manh, muốn dùng bộ ngực bên trên của mình mình mục tương đắm câu dẫn Diệp Thiên Hàn.

Diệp Thiên Hàn trên mặt không có chút biểu tình, vừa không hỏi tội, cũng không miễn lễ, chỉ cầm chén rượu ẩm một ngụm.

“Thân vương điện hạ, đây là hoa khôi Khuynh Tự cô nương của Tùng Trúc quán, trước đây cô nương ấy là thanh quan.” Phương Viễn Hàng chà xát bàn tay đầy đặn, cười *** đang nói, ” Thỉnh thân vương điện hạ vui lòng nhận lấy.”

“Nga? Tặng cho bốn tọa?” Diệp Thiên Hàn nhíu mày.

Phương Viễn Hàng không tha nhìn Khuynh Tự, nuốt ngụm nước miếng nói: “Đó là tự nhiên.”

Phương Viễn Hàng vừa dứt lời, Khuynh Tự kia không ngờ tự đứng dậy đi đến cạnh Diệp Thiên Hàn, nhẹ nhàng nâng lên một chén rượu dâng đến bên môi Diệp Thiên Hàn: “Tiện tì đến chậm, thân vương điện hạ đang giận sao?”

Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nhìn nữ tử bên cạnh, thầm nhủ mi. Vẫn chưa uống ly rượu kia, chỉ ngăn tay nàng ta lại, lạnh lùng nói: “Muộn một chút rồi a dua cũng được.” Khuynh Tự run rẩy, nhưng cũng vì lời Diệp Thiên Hàn nói mà lộ ra nụ cười.

Diệp Tư Ngâm nhìn ái nhân cùng hoa khôi “Liếc mắt đưa tình”, thấy hắn chỉ im lặng né tránh, trong lòng buồn cười, nhưng cũng có chút mất hứng. Những người đang luyện ái, dục vọng độc chiếm chính là vừa lớn vừa đáng sợ a, Diệp Tư Ngâm tự nhiên cũng không ngoại lệ. Nhìn thấy tình nhân quay đầu lại, y chuyển tầm mắt, nhắm mắt làm ngơ.

Thấy hành của động Diệp Tư Ngâm, mắt tím thâm thúy ảm ảm: “Đang ghen tị?” Truyền âm nhập mật.

“Người lại không thích hoa khôi đó, ta vì sao ghen?” Diệp Tư Ngâm mạnh miệng nói, trong lòng lại vẫn là có chút chua xót. Cánh tay chỉ thuộc về mình y giờ đây lại bị một nữ tử thân phận đề tiện chiếm lấy. . . .

Mắt tím thâm thúy ánh lên tiểu ý, không nói gì nữa.

“Ta đi ra ngoài một lúc.” Thật sự nhìn không được, Diệp Tư Ngâm bỏ lại một câu đứng dậy rời khỏi Tùng Trúc quán. Diệp Thiên Hàn nheo hai mắt lại, nhìn Chiến Minh bên cạnh, Chiến Minh hiểu ý, đi theo ra ngoài.

“Thiếu chủ muốn đi nơi nào? Nơi này nơi nơi đều là hoa nhai liễu hạng, không bằng trở về đi. Ở bên cạnh chủ nhân sẽ an toàn hơn.” Chiến Minh khuyên nhủ.

Diệp Tư Ngâm lắc đầu: “Rất chán.”

Chiến Minh biết Diệp Tư Ngâm trong lòng không vui, có chút buồn cười, nhưng cũng không nói ra.

Diệp Tư Ngâm cùng Chiến Minh đi, một người cao lớn tuấn mỹ, một người tuyệt sắc khuynh thành, tất nhiên dẫn đến chú mục. Nhưng cô nương trong quán đều biết hai người này thân phận tôn quý, cho nên không dám tùy tiện tiến lên. Đáng tiếc, trên đời này chính là có người mắt nhìn không tốt.

“Bảo Khuynh Tự đi ra! Lão tử muốn nàng bồi. Bồi rượu! Thanh quan? Phi!”

“Yêu, vị đại gia này, Khuynh Tự cô nương đang bồi thân vương điện hạ.” Một quy công giữ chặt đại hán đang đầu đá lung tung, nụ cười có chút khinh thường, “Nếu được thân vương điện hạ coi trọng, sau này còn thể là sủng phi của thân vương điện hạ a !”

Chiến Minh nghe vậy trong lòng cười lạnh, thật là một đám đui mù. Nhìn tuyệt sắc thiếu niên phía trước, sắc mặt trầm tĩnh, mắt tím trong suốt nhìn không ra cảm xúc gì, trong lòng có chút lo lắng. Một lần trước là vì Tịch Nhan việc mà quyết ý rời đi, lần này hai người đã là phu thê tình thâm, hắn sẽ không xảy ra sai lầm như vậy nữa đâu nhỉ?

Chiến Minh bên này âm thầm lo lắng, bên kia đại hán vẫn đang cùng quy công dây dưa: “Sủng phi? ! Phi! Bảo nàng ra đây, gia hôm nay nếu không thấy nàng là không được! Cái gì thân vương hay không thân vương chứ. Bảo nàng đi ra!”

“Nàng đang ở bên trong cùng thân vương điện hạ! Ngài còn như vậy, đừng trách tiểu nhân ta không khách khí.” Quy công kia ngữ khí cứng lên, vẩy tay một cái, một đám tay chân.

Đại hán nọ đã uống không ít rượu, mượn rượu thêm cam đảm, đáng tiếc ánh mắt lại không quá tốt, chỉ chớp mắt, lại nói tiếp: “Ai

nói nàng cùng thân vương điện hạ? Đó không phải là Khuynh Tự sao! ?” Nói xong liền nghiêng ngả lão đảo xông qua, nhưng đi thẳng đến chỗ Diệp Tư Ngâm.

Diệp Tư Ngâm nhíu mày, lắc mình né tránh.

“Tiểu tiện nhân, còn không lại đây cho ta! ?” đại hán nói năng hồ ngôn loạn ngữ, Diệp Tư Ngâm ánh mắt lạnh lùng, ngón tay thon dài bắn ra, đại hán kia đột nhiên che miệng kêu rên, một lát liền ngã xuống đất lăn lộn.

Tất cả mọi người bị một đã làm gì, không một ai thấy rõ!

Chiến Minh mặt lạnh khê quát một tiếng: “Mang đi.” Trước mặt bao người đại hán một khắc trước còn đang lăn lộn dưới đất, khắc sau liền biến mất vô tung

Không còn lòng dạ quan tâm mọi người đang hoảng sợ cùng ám vệ sẽ làm gì người nọ, hẳn là vì vị son phấn trong quán, hoặc mới vì tình cảnh Khuynh Tự đeo dính Diệp Thiên Hàn, Diệp Tư Ngâm chỉ thấy trong lòng hết sức phiền muộn.

“Minh, người cùng Tiêu Thần ở lại nơi này, đề phòng bất trắc. Ta quay về khách *** trước.” Diệp Tư Ngâm nói.

“Sao lại thế được? Thuộc hạ hộ tống Thiếu chủ trở về.” Chiến Minh cung kính nói. Để Diệp Tư Ngâm một người trở về, cho dù có ám vệ bảo hộ, cũng vô pháp cam đoan vạn vô nhất thất.

“Này. Được rồi.” Diệp Tư Ngâm thoáng chần chờ, liền đáp ứng.

“Vị này là thế tử của thân vương? Quả nhiên tuấn mỹ vô song, là nhân trung long phượng a!” Vừa muốn rời đi, liền có một người cản Diệp Tư Ngâm lại. Giương mắt nhìn, hóa ra đó là một thanh niên ôn nhu, một thân nguyệt sắc y sam cùng gương mặt trắng nõn sạch sẽ rất trái ngược với nơi *** mỹ này.

“Người là?” Diệp Tư Ngâm chần chờ hỏi.

“Tại hạ chỉ là thương nhân, tên Tần Tự Dật.” Người nọ chân thành cúi chào, ôn nhu nói.

Bên kia Diệp Tư Ngâm đụng phải một vị khách không mời mà đến, Tùng Trúc quán bên này, Khuynh Tự sớm đã làm quá, cả người nằm lên đùi Diệp Thiên Hàn, lấy kia bộ ngực ngạo nhân vuốt ve đùi Diệp Thiên Hàn.

Diệp Thiên Hàn cười lạnh, trở mình đứng dậy, không quan tâm Khuynh Tự ngã xuống đất, vẻ mặt kinh ngạc cùng ủy khuất, chỉ nói: “Phòng ngủ của người.”

Khuynh Tự lúc này mới hiểu được, vội vàng đứng dậy cười duyên nói: “Thỉnh điện hạ đi theo tiện tì.”

Trên chủ tọa thế nào, Phương Viễn Hàng phía dưới xem vô cùng rõ ràng, lau mồ, thầm nghĩ: rốt cục vị tôn đại phật này cũng vào phòng của Khuynh Tự. Còn cả thế tử nữa, hẳn cũng có người đón rồi. Đáng tiếc một thiếu niên tuyệt sắc như vậy, nếu có thể, gã còn. Trong đầu tưởng tượng bộ dáng thiếu niên bị đặt dưới thân trần trọc rên rỉ cầu tha, ánh mắt vốn như chuột của Phương Viễn Hàng toát ra vẻ hạ lưu.

Hết chính văn đệ tập bát chương

49. Chương 49

Tùng trúc quán nhĩ gian.

Một cảm cơ thượng đẳng cúi đầu đứng cạnh cảm án, dưới hàng mi đôi mắt lóe lên thần sắc si mê.

Thanh niên nho nhã một thân nguyệt sắc y phục mười ngón thon dài tùy ý phủ lên cổ cảm —— tiếng đàn đậm nhiên nhàn nhã, rồi lại như ẩn chứa kỳ hoặc. Lúc cất cao, rồi lại chuyển thấp, thậm chí lúc không tiếng động, nhưng ngay sau đó lại chậm rãi vang lên, như ngã xuống vách núi vạn trượng, rồi lại nhanh nhẹn bay lên. Dư âm ngân nga, quanh quẩn bên tai không dứt.

” Cầm nghệ của Tần công tử có thể nói là nhất tuyệt a. Một hành thương (một dạng thương nhân, nhưng lưu động, ko buôn bán cố định một nơi nào hết) mà có thể an nhàn thoả mái thế này, đúng là không dễ.” Dư âm tiếng đàn chấm dứt, Diệp Tư Ngâm vỗ tay mỉm cười nói.

“Thế tử tán thưởng, chút tài mọn, không có gì đáng nói.” Tần Tự Dật thu tay, cung kính vái chào đáp. Tiếp nhận khăn mặt cầm cơ truyền đến, cẩn thận lau tay. Cầm cơ kia xoay tay nhận khăn, lấy ánh mắt lưu luyến nhìn Tần Tự Dật liếc mắt một cái, liền cẩn thận rào bước rời khỏi nhà gian.

Diệp Tư Ngâm chỉ thản nhiên nói: “Tần công tử quá khiêm nhường.” Y đối Tần Tự Dật không có quá nhiều hảo cảm, cho dù thanh niên trước mắt thoát nhìn tao nhã, tài mạo song toàn. Thế nhưng gã xuất hiện với thời gian, địa điểm quá mức trùng hợp, thân là thương nhân bình thường, rồi lại biết thân phận của y, còn chủ động lân la làm quen — người này nhất định không đơn giản.

Nghĩ đến đây, Diệp Tư Ngâm nhắm mắt. Không biết Diệp Thiên Hàn bên kia như thế nào. Khuynh Tự nọ, tất sẽ sử xuất tất cả thế võ câu dẫn hắn. Trong lòng có chút mất hứng khó hiểu.

“Thế tử thoát nhìn có tâm sự?” Tần Tự Dật không biết khi nào từ cầm án đi vào bên cạnh Diệp Tư Ngâm.

“Nga? Vì sao ngươi lại nói vậy?” Diệp Tư Ngâm nhíu mày. Quan sát lòng người cẩn thận tỉ mỉ, có thể nhìn biểu tình thần thái của người khác mà cẩn thận tỉ mỉ khác trong đầu rồi phỏng đoán — bản sắc của thương nhân, nhưng cũng không phải thương nhân nào cũng làm được.

“Thế tử vừa rồi tâm thần không yên, ngay cả tiếng đàn của tại hạ cũng không thể đả động thế tử mấy may, có thể thấy được tâm thế tử không ở này.” Tần Tự Dật mỉm cười đáp. Nói xong liền vỗ tay kêu: “Viện Cầm.”

Cầm cơ vừa rồi đẩy cửa bước vào: “Tần công tử có gì phân phó?” Trong mắt đầy quyến luyến. Chỉ tiếc lạc hoa hữu ý lưu thủy vô tình, Tần Tự Dật vẫn chưa chú ý ánh nhìn chăm chú của nữ tử tên Viện Cầm, chỉ nói: “Ngươi tự tay nhượng quế hoa trên những còn không?”

Viện Cầm đáp: “Tự nhiên còn. Ta sẽ đi lấy.”

” Quế hoa nhượng của cầm cơ này có gì đặc biệt, lại lệnh Tần công tử yêu thích như thế?” Diệp Tư Ngâm dò hỏi.

“Thế tử uống rồi sẽ biết. Tay đàn của Viện Cầm đứng đầu Tùng Trúc quán, quế hoa nhượng mà nàng nhượng, nói là đệ nhất Hoài Nam cũng không quá đáng a.” Tần Tự Dật như đã nhắm nháp qua thuần hương của hoa quế nhượng, vẻ mặt say mê.

Đang nói, Viện Sầm liền trở lại, cầm trên tay hai chén rượu màu hổ phách tinh mỹ tuyệt luân, ôn nhu nói: “Tần công tử quá khen, ta sao dám nhận nổi?” Phía sau đi theo một tiểu nha hoàn, trên tay đang cầm một vò rượu nhỏ.

Tần Tự Dật mở ra lớp niêm phong, một mùi rượu thuần hậu trộn lẫn mùi quế hoa thơm ngát tản ra, “Quả nhiên không hổ là rượu Viện Cầm tự mình nhượng. Đến, Viện Cầm, kính thế tử một ly.” Nói xong liền rót đầy chén.

Viện Cầm nghe vậy cầm lấy một ly, đưa tới bên môi Diệp Tư Ngâm: “Thế tử, Viện Cầm kính ngài một ly.”

Diệp Tư Ngâm im lặng nhíu mày. Đã quen mùi Long Tiên Hương nhẹ nhàng rồi lại sâu thẳm trên người Diệp Thiên Hàn, mùi son phấn trên người nữ tử này làm y có chút không khoẻ.

Đang định cự tuyệt, lại thấy Chiến Minh đẩy cửa mà vào. Diệp Tư Ngâm thuận thế đẩy Viện Cầm ra. Khóe mắt lại trùng hợp nhìn thấy thân sắc Tần Tự Dật nhíu mi tiếc hận. Liền có chút suy xét.

Chiến Minh đi vào, khéo léo đẩy ra Viện Cầm: “Thiếu chủ, chủ nhân phân phó muốn ngài đi qua bên kia.”

“Chuyện gì?” Diệp Tư Ngâm nhíu mi hỏi. Không phải ở cùng Khuynh Tự sao?

“Thiếu chủ, người này thân phận đã điều tra rõ. Bên ngoài là một tên thương nhân ở Giang Ninh thành thủ phủ, ngầm lại là một trong những thế lực hoàng đế bồi dưỡng ở dân gian.” Chiến Minh lấy truyền âm nhập mật nói.

“Chủ nhân phân phó, sắc trời không còn sớm, ngày mai sáng sớm còn phải chạy đi, cần phải trở về.”

Diệp Tư Ngâm gật đầu, mới nói: “Tần công tử, xem ra thanh tri âm tri kỷ của người cùng này cực phẩm hoa quế trên những ta hôm nay vô phúc nhận được. Nếu có duyên, nhất định sẽ gặp lại, đến lúc đó lại nâng cốc nói cười cũng không muộn.” Nói xong liền đứng dậy đi.

Tần Tự Dật trầm mặt. Nhớ tới mệnh lệnh của chủ tử, thoáng suy tư, nhân tiện nói: “Xem ra Khuynh Tự cô nương kia còn chưa đủ nhập mắt thân vương điện hạ a, nên thế tử điện hạ mới phải trở về?”

“Thế tử vừa rồi tâm thần không yên, chính là vì thân vương điện hạ?” Tần Tự Dật thấy Diệp Tư Ngâm dừng cước bộ, nhưng chưa trả lời, liền truy vấn một câu.

Nghe vậy, mắt tím trong suốt ảm đạm —— người này rốt cuộc muốn nói cái gì?

Tần Tự Dật nhìn Diệp Tư Ngâm không trả lời, lộ ra một nụ cười đắc ý: “Tại hạ đoán đúng rồi? Thân vương điện hạ vừa rồi cùng hoa khôi kia hôn nhau, thế tử trong lòng tất nhiên không vui. . . .”

Lệnh Tần Tự Dật kinh ngạc chính là, Diệp Tư Ngâm xoay người lại, nhưng khuôn mặt lạnh nhạt tuyệt sắc ngay cả một chút thần sắc khiếp sợ nhĩ nhoi nhất cũng không có.

Tần Tự Dật giận tái mặt, tạm ngừng một lúc lâu, lúc này mới âm trầm nói: “Thế tử cùng thân vương điện hạ vi phạm thiên lý luân thường như vậy, chẳng lẽ sẽ không sợ truyền ra sẽ nhận bị người trong thiên hạ nhạo báng sao? ! Nếu rơi vào tai Thánh Thượng, hẳn thế tử biết sẽ là kết cục gì đúng không?”

Diệp Tư Ngâm cùng Chiến Minh liếc nhau, trong mắt hiện lên sát ý.

“Người làm sao biết được?” Diệp Tư Ngâm thấp giọng hỏi. Cuối đầu làm Tần Tự Dật nhìn không tới biểu tình giờ phút này của y, lại làm Tần Tự Dật cảm thấy y đang sợ hãi.

“Thế tử mỗi đêm cùng thân vương điện hạ đồng giường cộng chẩm, cũng không phải chỉ đơn gian là ngủ thôi đúng không?” Tần Tự Dật đắc ý nói, trong giọng nói pha chút khinh miệt cùng một ít mùi dục vọng, “Chẳng lẽ là thân vương điện hạ ở trên giường mới biết được thân phận của thế tử? Bất quá thế tử khuynh quốc khuynh thành như vậy, tự nhiên không phải một phong trần nữ tử có thể so sánh. Khó trách thân vương điện hạ. Sạch!” những lời còn lại đều bị nuốt vào miệng, bởi vì mũi kiếm của Chiến Minh nháy mắt đặt lên cổ họng Tần Tự Dật.

Tam xích thanh phong(trường kiếm dài ba thước) chói lợi ánh lên hàn khí, làm cổ Tần Tự Dật chợt lạnh, lại như trước mặt mang tươi cười: “Tả hộ pháp đừng tức giận, tại hạ nói tất cả đều là lời thật lòng.”

Một câu”Tả hộ pháp”, làm Diệp Tư Ngâm Chiến Minh hai người biết Tần Tự Dật hiển nhiên đổi thanh danh Diệp Thiên Hàn trên giang hồ đã biết không ít. Lại vẫn có thể khí định thần nhàn như thế, xem ra nanh vuốt của hoàng đế lại lịch không nhỏ.

Chiến Minh lạnh lùng nói: “Vũ nhục chủ nhân, chỉ có một tử lộ. Vũ nhục Thiếu chủ, hừ, ngươi là muốn đi hình đường Phù Ảnh Các?” Lời này không chút giả dối. Nhớ đến Huyền Du Cầm, nếu không phải ả ta đã nói ra những lời không nên nói, thì hiện tại cũng không đến nỗi ở hình đường muốn sống không được, muốn chết không xong.

“Minh, không được vô lễ.” Diệp Tư Ngâm thản nhiên nói, nâng tay đẩy ra mũi kiếm.

Chiến Minh lĩnh mệnh, thu kiếm vào vỏ, lại như cũ đằng đằng sát khí nhìn Tần Tự Dật.

Tần Tự Dật thấy Diệp Tư Ngâm ngăn Chiến Minh, tướng y trong lòng sợ hãi, nhân tiện nói: “Vẫn là thế tử hiểu đạo lý.”

” Bớt sàm ngôn đi, ngươi muốn thế nào?” Diệp Tư Ngâm ngắt ngang lời tán thưởng đầy khinh miệt của gã, lạnh lùng hỏi.

Nếu chỉ là loại thích khách không ra gì thế này, y cùng với Diệp Thiên Hàn sẽ không thèm để ý. Nhưng Tần Tự Dật này lại chẳng biết tốt xấu như thế, mà Diệp Tư Ngâm lại chưa từng đoán được đến bước này. Y cùng Diệp Thiên Hàn không muốn cùng hoàng đế trở mặt sớm như vậy, nhưng Tần Tự Dật, xem ra không trừu không được. Mắt tím trong suốt trầm xuống, cúi đầu nhìn mười ngón tay của mình—— đôi bàn tay vốn dùng đao mổ cứu về không ít mạng người đang bồi hồi giữa sinh tử, hôm nay không ngờ phải

niêm huyết nhưng y cũng sẽ không hối hận — nếu lựa chọn dụng tâm ở lại thế giới này, lựa chọn Diệp Thiên Hàn, như vậy loại chuyện này, là không thể tránh được. Y không phải chim non cần tránh sau lưng Diệp Thiên Hàn, chỉ muốn tìm kiếm bảo hộ, mà là ái nhân có thể đứng bên hần, cùng hần đồng tiến đồng thoái.

Tần Tự Dật nheo hai mắt lại, đứng dậy đi vào sau Diệp Tư Ngâm, không để ý tới ánh mắt muốn giết người của Chiến Minh, ngón tay tiêm dài vén một lọn tóc của thiếu niên lên, mang theo ý *** mỉa nói: “Tại hạ không muốn thế nào cả, cũng không muốn khó xử thế tử. Chỉ cần thế tử chịu cho tại hạ hảo hảo yêu thương người một đêm, mọi việc sẽ nhỏ hóa, tuyệt không rơi vào trong tai Thánh Thượng.” Tần Tự Dật hít lấy hơi thở sạch sẽ trên người thiếu niên cơ hồ muốn say mê — khó trách, thân vương điện hạ bằng lãnh như vậy cũng chịu phạm vào sai lầm lớn nhất trên đời, cùng nhi tử của mình quan hệ bất chính. trước lúc trở về phục mệnh chủ tử, thoáng ném thử này tư vị của thiếu niên, nói vậy hẳn là không có gì đáng ngại.

Diệp Tư Ngâm nhin xuống cảm giác muốn phun, đứng dậy kéo lọn tóc của mình từ trong tay Tần Tự Dật ra.

“Tần công tử, chủ tử của ngươi nếu đã nói cho ngươi thân phận của chúng ta, chẳng lẽ không nói cho ngươi, có một số người không phải người muốn dụng là có thể dụng sao?” Mắt tím trong suốt ánh lên tia đùa cợt.

Tần Tự Dật cảnh giác, ánh mắt sắc bén lên. Vì sao khí thế thiếu niên này lập tức mạnh đến vậy? Vẫn là cái bộ dáng nhu nhược đó, nhưng lại tăng thêm một cỗ khí chất khó thể tiếp cận.

Diệp Tư Ngâm nhìn biểu tình của gã chuyển hoá, khóe miệng cong lên, mỉm cười nói: “Chẳng lẽ ngươi không thấy tay mình có gì khác thường sao?”

Tần Tự Dật kinh hãi, nâng bàn tay của mình lên quan sát — bàn tay phải vừa rồi chạm qua tóc của Diệp Tư Ngâm, dĩ nhiên đã xanh tím!

“Ngươi.” Tần Tự Dật muốn hỏi cái gì, lại đột nhiên quỳ rạp xuống đất, ôm ngực, không ngừng thở dốc, như có một bàn tay đang siết chặt yết hầu của gã, ánh mắt lộ ra thần sắc thống khổ.

Diệp Tư Ngâm lạnh lùng cười, nâng tay phát tóc mình lên — đây là kỹ xảo Tiệm Nguyệt thường dùng, vãi độc lên các nơi trên người, để tránh việc giải quyết địch nhân làm dơ tay mình.

“Không chịu được một kích như thế, dám khinh bạc Thiếu chủ? !” Chiến Minh lạnh lùng nói, thuận tiện hung hăng đá người trên mặt đất một cước — Tần Tự Dật bị đá ra xa hơn nửa trượng, té trên đất, không thể động dậy.

“Minh, gã giao cho ngươi.” Đưa cho Chiến Minh một dực bình, “Đây là giải dược.” Nói xong liền xoay người rời khỏi nhĩ gian — không biết chỗ Hàn thế nào rồi

Hết chính văn đề tấp cứu chương

50. Chương 50

“Yêu, đây không phải thế tử điện hạ sao?” một gã quy công trước phòng Khuynh Tự, cản đường Diệp Tư Ngâm. Diệp Tư Ngâm không rảnh để ý tới gã, nhích thân qua, đi thẳng vào phòng.

“Thế tử điện hạ trăm triệu không thể. Thân vương điện hạ đang cùng Khuynh Tự cô nương. Ngài lúc này đi vào hình như không ổn.” Quy công vội vàng ngăn y lại, xoa xoa tay hắc hắc cười nói.

“Tránh ra.” Diệp Tư Ngâm nhíu mi thấp giọng quát. Tuyệt sắc dung nhan trầm xuống, mắt tím trong suốt hiện lên một mặt giận giữ. Quy công chấn động, nhất thời quên ngăn trở — ai yo, thế tử điện hạ này bộ dạng như hoa như ngọc tức giận lên thật không thể khinh thường, tức thì không dám tiếp tục ngăn đón.

Đẩy cửa đi vào, trong phòng không có khí tức *** mĩ. Diệp Tư Ngâm thoáng thở ra nhẹ nhõm. Tuy rằng tin tưởng ái nhân, lại vẫn là sợ trong cái nơi ngổa tứ câu lan (chỉ chốn kỹ viện) này, sẽ làm y thấy được những cảnh tượng y tuyệt không muốn nhìn thấy.

“Cứ như vậy không chút tín nhiệm bốn tọa?” Long Tiên Hương quen thuộc truyền tới từ sau lòng ngực ấm áp đang ôm lấy y, thanh âm lạnh lùng mang theo chút hờn giận.

“Là ta sai rồi.” Xoay người lại, thấy trong đôi mắt tím thâm thúy của Diệp Thiên Hàn tỏa mát ra tức giận nhẹ nhẹ, Diệp Tư Ngâm mỉm cười, ngẩng đầu hôn khẽ môi ái nhân, rõ ràng nhận sai.

Diệp Thiên Hàn nhú mày, hiển nhiên là bất mãn y khinh miêu tả đạm nhận sai như thế, cúi đầu hung hăng bắt đầu một nụ hôn sâu.

Môi lưỡi giao triền ấm áp gợi lên kích tình quen thuộc trong cơ thể, ai cũng không muốn thối lui trước.

“Hàn, ân. Chờ, chờ một chút.” y phục trên người đã bị trút đi một nửa, Diệp Tư Ngâm mới giật mình phát giác không đúng. Nơi này chính là thanh lâu a. chuyện Phương Viễn Hàng, Tần Tự Dật, Khuyên Tự còn chưa giải quyết xong, nam nhân này sao còn tâm tư ở đây làm chuyện này chứ? !

“Ngâm nhi, không còn kịp rồi.” Thanh âm trầm thấp vì mang theo nồng đậm *** mà có chút khàn khàn, đại chưởng ấn lên thất lưng Diệp Tư Ngâm, nhiệt hỏa giữa khóe làm Diệp Tư Ngâm trong lòng không khỏi run lên.

Nhìn mặt người trong lòng ngực lộ ra dục vọng cùng giẫy dụa, mắt tím thâm thúy ảm ảm, khóe mắt liếc qua bầu rượu trên bàn, khóe môi cau ra một nụ cười tà mị.

“Hoa quế nhường?” Thấy Diệp Thiên Hàn ngã chén rượu, hương rượu quen thuộc nháy mắt tràn ra cả phòng, Diệp Tư Ngâm có chút khó hiểu. Vừa rồi bị kịch liệt hôn làm y toàn thân đều mệt mỏi, đầu óc mơ màng, căn bản không có rảnh đi suy đoán ý tưởng của ái nhân. Trong lúc đó Diệp Thiên Hàn ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, sau một khắc cuối người hôn lên lẳng thần xinh đẹp kia, đổ toàn bộ rượu trong miệng qua. Hoa quế nhường không kịp nuốt vào theo khóe môi chảy xuống, tỏa ra hương vị *** mĩ.

Vừa hôn xong, Diệp Thiên Hàn ôm ngang lấy người ngay cả đứng vững cũng đã khó khăn, đi đến chiếc giường sau lớp màn tím nhạt hoa lệ.

Cho đến khi y phục trên người đều bị cởi sạch, Diệp Tư Ngâm mới hồi phục tinh thần, nhìn ái nhân bất đồng ngày xưa ánh mắt như đang cường thủ hào đoạt, thấy có chút sợ hãi.

Chuyện ái ân của hai người đều vạn phần lưu luyến triền miên, nhưng Diệp Thiên Hàn mặc dù bá đạo, lại dùng chút ôn nhu săn sóc ít ỏi của mình đối xử với Diệp Tư Ngâm. Về mặt tràn ngập chiếm đoạt bất đồng bình thường này lệnh lệnh Diệp Tư Ngâm có chút bất an, nhưng cũng chưa muốn phản kháng —— ái nhân tuyệt không làm bị thương mình, đây là tín nhiệm chỉ thuộc về tình nhân.

Nghĩ vậy, Diệp Tư Ngâm yên lòng, nếu tránh không khỏi, hảo hảo hưởng thụ cũng được —— liền tùy ý ái nhân dùng môi lưỡi linh hoạt cùng ngón tay thon dài ở trên người mình khơi dậy từng ngọn lửa một, mãi đến cả thân thể đều nóng lên.

Chỉ tiếc, lần này Diệp Thiên Hàn hình như quyết tâm không cho y dễ chịu —— môi lưỡi nóng ướt liếm hôn thủ du phần ngọn trước ngực, lại không chịu chạm vào thứ trung tâm; ngón tay thon dài đùa bốn thứ non mềm giữa hai chân, lại không chịu trực tiếp âu yếm. Dục vọng bị khơi dậy, lại không thể thỏa mãn. Lần nữa dục hỏa dâng lên trong cơ thể, thiêu đốt cao thấp toàn thân, cả u huyết phía sau, cũng bắt đầu ứ ất.

Diệp Tư Ngâm khê cắn môi, đứng dậy ngồi lên eo ái nhân, thanh âm khàn khàn có thể nghe được có bao nhiêu khó chịu, lại vẫn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “ Hoa quế nhường đó. là người cố ý. ”

Trên mặt ái nhân hiện lên tà tiếu hiêm thấy Diệp Tư Ngâm càng thêm xác nhận, hoa quế nhường kia đích xác có kỳ hoặc. Trách không được vừa rồi mặc danh kỳ diệu cho y uống. Nhưng được trong rượu quá mức tà môn, làm hậu huyết y vạn phần tê dại ngứa ngáy, rất muốn có người hung hăng giầy vò một phen mới mong giải trừ dục hỏa đó. Thanh lâu quả nhiên là một nơi vạn ác mà.

“Cùng Tần Tự Dật đánh đàn nói chuyện phiếm, cao hứng?” Ôm vòng eo nhỏ nhắn của người trong lòng, Diệp Thiên Hàn ác liệt lấy thứ đáng trào của mình cọ xát hậu huyết ứ ất, đùa bốn y. Trong giọng nói

mang chút ghen tuông. Mỗi ngày nay đều là hẩn tự tay búi tóc cho người này, vậy mà y lại cho người khác chạm vào, bảo hẩn làm sao không giận? Hơn nữa người này không tín nhiệm, lại làm lửa giận hẩn càng thêm lớn hơn. Trong thanh lâu cái gì cũng không có, nhưng xuân được khí cụ linh tinh, thì vô cùng đầy đủ, không hảo hảo lợi dụng chẳng phải đáng tiếc. Người nọ sau này hẩn sẽ không bao giờ muốn “Cuống thanh lâu” nữa.

“Người ghen?” Diệp Tư Ngâm liếm môi Diệp Thiên Hàn, muốn một nụ hôn khác, lại lay động thất lưng cọ sát lửa nóng giữa khối, muốn ái nhân đầu hàng trước.

Diệp Thiên Hàn đâu phải dễ lừa gạt như vậy, cánh tay hữu lực như gông cùm chế trụ thất lưng y, làm y không thể động dậy. Dâng trào vẫn không nhúc nhích để ở huyết khẩu, làm Diệp Tư Ngâm cảm giác được áp lực nóng rực, nhưng cũng biểu thị vui thích kinh người. Song cứ đình trệ nửa vời như vậy, làm hậu huyết lại như có hàng vạn hàng nghìn con kiến đang bò, khó chịu này lệnh Diệp Tư Ngâm không khỏi lắc đầu: “Hàn, không cần như vậy.” Mái tóc dài đen như mực tán loạn phủ lên tấm lưng trắng nõn, theo động tác lắc đầu không ngừng lay động, đúng là hấp dẫn kinh người.

“Không cần như vậy? Vậy muốn thế nào? Nói ra.” Hôn lên thái dương, chớp mũi, cánh môi người trong lòng, Diệp Thiên Hàn vẫn ác liệt lấy ngón tay thon dài vuốt ve huyết khẩu đã ướt át, lệnh người đang bị dục hỏa thiêu đốt run rẩy.

“A. Hàn, không.” Muốn bắt lấy bàn tay gây chuyện của ái nhân, lại vì vô lực mà không thể thực hiện được, một trận thiên toàn địa chuyển, khi phục hồi tinh thần, đã bị đặt trên giường, giữa thất lưng và mông đệm một cái gối mềm, đôi chân thon dài có được đường cong xinh đẹp bị mở rộng ra, nơi bí ẩn nhất hiển nhiên bị nhìn không sót gì.

“Hàn.” không phải sợ hãi, chỉ là tư thế như vậy làm y thấy thẹn thùng.

“Ngoan một chút.” Cúi người hôn lên đôi mắt lo lắng ngượng ngùng nọ, Diệp Thiên Hàn trầm giọng nói.

Biết vô luận làm thế nào cũng trốn không được trừng phạt, Diệp Tư Ngâm có chút nhận mệnh nằm trên giường, gật đầu.

Nhìn thấy Diệp Thiên Hàn từ ám quỹ trên đầu giường lấy ra một ít ngọc thể, lớn nhỏ bất đồng, trong lòng tuy ngượng ngùng, nhưng cũng có chút chờ mong cùng hiếu kỳ

Lúc còn ở Khuynh Nguyệt cốc, thường xuyên nghe thấy trong phòng Tiệm Nguyệt Tiệm Tuyết truyền ra mấy thanh âm làm kẻ khác mặt đỏ tim đập, thế mới biết bản tính hai người này cùng khí chất bề ngoài lạnh nhạt xuất trần của họ bất đồng đến cỡ nào —— cả mở được trợ hứng tùy tiện đặt trong được phòng hay mở khí cụ không cần nói cũng biết sử dụng thế nào đặt trong phòng họ, hẩn từng vì tò mò mà lấy ra nghiên cứu qua. Kết quả tự nhiên là bị Hoa Tiệm Nguyệt đỏ mặt đoạt về.

Trong Phù Ảnh Các chưa bao giờ thấy mấy thứ này, hẩn là Diệp Thiên Hàn khinh thường mấy trò chơi như vậy.

“A. lạnh quá!” xúc cảm lạnh lẽo lệnh Diệp Tư Ngâm thấp giọng kêu lên. Ngọc thể to bằng hai ngón tay chậm rãi tiến vào cơ thể, nội bích nóng rực vì lạnh lẽo thành linh xâm lấn mà không ngừng co rút, Diệp Tư Ngâm nức nở một tiếng, khóe mắt thấm ra nước mắt.

“A. Ân ~ cấp a. Không.” ngón tay vì nắm chặt đệm chặn dưới thân mà trắng bệch, Diệp Tư Ngâm ngẩng đầu, có chút không chịu nổi tra tấn cùng khoái cảm mà thứ lạnh lẽo kia đang tứ ngược trong cơ thể mang đến. Ngọc thể qua lại trườn sát làm giảm đi tê dại của hậu huyết, nhưng lại làm tăng thêm bất mãn của y. Không đủ.

“Không?” Diệp Thiên Hàn nghe vậy nhú mày, dừng bàn tay đang tứ ngược lại, lấy ngọc thể ra.

“Hàn. Hàn, không cần.” muốn chết. hoa quá nhưng có được kia tựa hồ theo ngọc thể đang tứ ngược càng phát tác mãnh liệt hơn, hậu huyết không ngừng run rẩy, cơ khát co rút. Diệp Tư Ngâm nhú mi, liều mạng lắc đầu, trong miệng lung tung gọi tên ái nhân.

Sao có thể như vậy.

“Muốn thế nào?” Xem người dưới thân vì khó chịu mà sắp khóc ra, Diệp Thiên Hàn lúc này mới lấy một ngọc thể khác to bằng ba ngón tay, chậm rãi đẩy vào. Hẳn là vì cơn giận cùng bất mãn còn sót lại lúc này, tuy rằng lửa nóng giữa khổ rất muốn như bình thường xông vào hung hăng tứ ngược một phen, nhưng hẳn lại càng muốn nhìn thấy bộ dáng thiếu niên dưới thân không khống chế được.

Ngọc thể thô to lạnh lẽo đột nhiên tiến vào lệnh Diệp Tư Ngâm mở to đôi mắt sương mù, chịu không được rên rỉ nức nở: “Ách a! Ân. Không cần, lạnh quá. Ân, a ~” trong giọng nói đã dẫn theo chút khóc âm.

Y không muốn như vậy. Ái nhân như thể không còn yêu sủng y nữa, cứ từ tốn lấy khí cụ lạnh lẽo kia khi dễ y, không chịu gắt gao ôm y, thỏa mãn y. y không cần như vậy.

Nghĩ như thế, nước mắt ủy khuất dĩ nhiên lặng yên rơi xuống, đập vào mắt Diệp Thiên Hàn, làm hấn cả kinh.

Bị ôm vào vòng tay nóng bỏng quen thuộc, những nụ của hôn ái nhân như mưa hạ xuống, hai má, chóp mũi, cuối cùng dừng trên môi, ôn nhu mà kiên nhẫn, mang theo xin lỗi cùng đau lòng; ngọc thể trong hậu huyết cũng bị lấy ra ngoài, để sang một bên cùng mới khí cụ khác, thủ nhi đại chi chính là thứ dâng trào nóng rất quen thuộc nọ, chặt chẽ lấp đầy thân thể.

“Hàn. A, ân ~ chậm, chậm một chút.” Kịch liệt va chạm lệnh Diệp Tư Ngâm không thể không vươn tay ôm lấy cổ Diệp Thiên Hàn, mới không hoàn toàn bị lạc trong dục vọng.

Diệp Thiên Hàn nhìn thiếu niên dưới thân trong dục vọng đẹp đến kinh người, hạ phúc không khỏi nóng lên, càng thêm mãnh liệt va chạm thân thể hoàn mỹ kia. Bởi vì được vật, hậu huyết nguyên bản chặt chẽ ứ đọng lại trở nên nóng bỏng, co rút phun ra nuốt vào, gây cho Diệp Thiên Hàn khoái cảm càng lớn hơn.

Trong dục vọng nặng nề di chuyển, Diệp Tư Ngâm sớm phân không rõ đang ở nơi nào, chỉ nhớ rõ kịch liệt cao trào đến, liền mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại, đã qua canh ba. Người từ lâu ly khai Tùng Trúc quán, về tới phòng ngủ trong khách ***.

Diệp Thiên Hàn không ở bên người, hẳn là đi xử lý mọi chuyện rồi.

Nhớ đến hôm nay hẳn mọi cách tra tấn mình, Diệp Tư Ngâm oán hận cắn chặt răng. Giữa móng cùng thất lưng vẫn còn đau xót, làm y càng thêm uất ức.

“Tĩnh?” Mới vừa tức giận mắng trong lòng, liền thấy người bị mình oán thầm mang thức ăn tản mát mùi thơm vào cửa.

Diệp Tư Ngâm chịu đựng đau nhức ngồi dậy, thật cũng có chút đói bụng, không nói gì, tiếp nhận nước đổi phương đưa cho uống vài ngụm, sau đó từng ngụm từng ngụm ăn cháo hấn dứt.

“.” Diệp Thiên Hàn thấy bộ dáng y tức giận, vươn tay ôm người không cam tâm kia vào lòng, “Là bốn tọa không phải, không có lần sau.”

Diệp Tư Ngâm nghe Phù Ảnh Các Các chủ cao cao tại thượng ăn nói khấp nép nhận sai cùng cam đoan, trong lòng nguyên bản không quá tức giận cũng tiêu tán vô tung. Vô lực tựa vào trong lòng ái nhân một hồi lâu, lúc này mới nhớ tới đến chính sự: “Mọi chuyện xử lý thế nào rồi?”

Mắt tím thâm thúy lộ ra tiểu ý hiềm thấy: “Hiện tại mới hỏi, có muộn quá không?” Thấy người trong lòng ngực lại lộ ra thần sắc bất mãn, lúc này mới nói, “Ngày mai sẽ biết, hôm nay mệt mỏi, ngủ đi.” Nói xong thối tất nển, lên giường, bàn tay to săn sóc vuốt ve thất lưng cùng bắp đùi đau xót của y.

Thấy thế, Diệp Tư Ngâm cũng không gấp, dần dần mệt nhọc tràn đến, mắt tím trong suốt chậm rãi nhắm lại. Không biết, ngày hôm sau Giang Ninh thành, thậm chí cả Hoài Nam đều vây trong một mảnh hỗn loạn cùng ngoài ý muốn.

Hết chính văn đệ ngũ thập chương

51. Chương 51

Hôm sau.

“Hàn?” Người trên giường vẫn còn xoa xoa vòng eo đau nhức ngồi dậy, mắt tím trong suốt còn mang theo chút mê mang tìm kiếm thân ảnh ái nhân.

“Tĩnh?” thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, Diệp Tư Ngâm theo bản năng tựa vào nơi phát ra âm thanh, lập tức bị một vòng tay quen thuộc ôm lấy, “Buổi trưa sắp đến, nên xuất môn .”

“?” người còn chưa tỉnh ngủ mê mang nhìn khuôn mặt tuần tú của ái nhân, chẳng biết hắn đang nói gì.

Diệp Thiên Hàn cũng không giải thích với y, trực tiếp ôm người rửa mặt thay y phục dùng điểm tâm. Đợi Diệp Tư Ngâm hoàn toàn thanh tỉnh, người đã ở trên liễn xa kim bích huy hoàng .

Hai bên là dân chúng Giang Ninh thành, bị quan binh cản lại, vẫn không ngừng đi lên trước, trong miệng hô “Thân vương thiên tuế, thể tử thiên tuế; thân vương thiên tuế, thể tử thiên tuế” Nơi liễn xa đi qua, không chút ngoại lệ nhìn thấy cảnh toàn bộ dân chúng thành kính quỳ trên đất, quỳ bái hai người.

Diệp Tư Ngâm nghi hoặc nhìn người bên cạnh—— trong lúc y mê man bảy tám canh giờ, người này rốt cuộc đã làm gì? Lại làm cho dân chúng của Giang Ninh tất cung tất kính như thế? Mà Diệp Thiên Hàn trước nay thích yên tĩnh không thích náo nhiệt lại giống trống khua chiêng lấy thân phận thân vương xuất hiện trước mắt thế nhân, chuyện này thật là rất quý dị .

Nhìn ra nghi hoặc của y, Diệp Thiên Hàn nói: ” Chốc nữa sẽ biết.”

Đang nói chuyện, liễn xa nặng nề ngừng lại. Mọi người nháy mắt im lặng, không tiếp tục ồn ào, mà nhất tề quỳ rạp xuống đất, im lặng chờ đợi thân vương cùng thể tử chưa từng lộ diện trên triều dã (triều đình và dân chúng).

Diệp Thiên Hàn xuống liễn xa, đi đến án thai lâm thời dựng lên, ngồi xuống, Diệp Tư Ngâm lúc này mới mơ hồ biết mình đi tới đâu —— cửa chợ.

“Miễn lễ.” Thanh âm lãnh tuấn không lớn, lại lệnh mọi người ở đây nghe nhất thanh nhị sở. Dân chúng đứng lên, trên mặt mỗi người đều là hưng phấn cùng hân diện. Chỉ có một chúng quan viên, vẫn quỳ dưới đất, cúi đầu không lên tiếng.

“Điện hạ bảo các người đứng lên, có nghe không?” Thấy thế, Chiến Minh đứng cạnh Diệp Thiên Hàn chất vấn đám quan viên đó.

Chúng quan viên cúi đầu nhìn đồng nghiệp, hai mặt nhìn nhau một lát, bỗng nhiên cùng nói: “Chúng thần khẩn cầu điện hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

“Làm càn!” Chiến Minh gầm lên, “Thân vương điện hạ nhất ngôn cửu đỉnh, nào có chỗ cho phép các người nhiều lần cãi lệnh như vậy?”

Lúc này, một quan viên lớn tuổi ngẩng đầu, trong đôi mắt đục ngầu có sợ hãi, lại vẫn là run rẩy nói: “Thân vương điện hạ, vì thần xin hỏi điện hạ, người ra mệnh lệnh này, là dựa theo khẩu dụ của vạn tuế gia? Hoài Nam đạo tiết độ sứ Phương đại nhân quan cư tam phẩm, làm quan hai mươi năm càn cù thật thà thanh liêm, điện hạ nói một câu liền muốn chém giết trung thần, người dựa vào đâu mà làm vậy? ! Nếu không có khẩu dụ của bệ hạ, thứ chúng thần khó thể tòng mệnh!” Lôi hoàng đế ra áp chế “Thân vương” Diệp Thiên Hàn.

Vị quan viên này còn chưa nói dứt, chúng quan viên khác liền gật đầu nói phải, cuối cùng nhất tề một dập đầu nói: “Khẩn cầu điện hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Vài dân chúng đứng quanh nghe được mấy lời này, dần dần bắt đầu xôn xao, bỗng nhiên có người quát: “Toàn một lũ nói bậy! Cái gì thanh liêm, cái gì trung thần? ! Căn bản là gian thần đứng giữa bỏ tiền vào túi riêng!”

Một câu này vừa vang lên, dân chúng cũng đều bắt đầu tức giận mắng ra, thuộc như lòng bàn tay kẻ từng tội trạng một của Phương Viễn Hàng ra, trong đó còn có cả chuyện rút ngân lượng giúp thiên tai vào túi

riêng, cường thường dân nữ làm thiếp, vi phụ thảo gian nhân mạng lại mọi cách bao che, chúng quan viên Hoài Nam Đạo bao che cho nhau. Vân vân, nhất thời tiếng người ồn ào, lệnh chúng quan viên mồ hôi lạnh chảy ròng, một số gần như ngất đi.

Diệp Tư Ngâm nhìn đám người sôi nổi, liếc mắt nhìn Lăng Tiêu Thần bên cạnh. Lăng Tiêu Thần thấy thế mỉm cười: “Thiếu chủ quả thực sang suốt, chỉ có vậy mà đã dễ dàng nhìn ra.”

Không tồi, trong đám người ồn ào kia đích xác có người của Phù Ảnh Các, vừa rồi “Dân chúng” đầu tiên nói chuyện kia có nội lực thuần hậu, người thường không có khả năng biết, nhưng người có chút võ công tu vi, sẽ biết đó nhất định là một cao thủ, mới có thể ở giữa mấy ngàn dân chúng, làm một câu “Toàn một lũ nói bậy” truyền vào trong tai mỗi người đứng đây.

Diệp Tư Ngâm rút cuộc hiểu Diệp Thiên Hàn tính toán xử trí Phương Viễn Hàng thế nào, sợ là Giang Ninh thủ phủ Tần Tự Dật cũng trốn không được.

Diệp Thiên Hàn nâng tay, đám người nháy mắt im lặng. Chỉ nghe thanh âm như hàn băng bàn nói: “Đến tới.”

Liền có quan binh nhất tề áp giải ba người ra, là ba người Phương Viễn Hàng, Tần Tự Dật cùng Khuynh Tự.

Dân chúng ồ lên. Bọn họ nguyên chỉ biết Hoài Nam Đạo tiết độ sứ Phương Viễn Hàng hôm nay bị vấn tội xử trảm, lại không biết này còn cả Giang Ninh thủ phủ Tần Tự Dật cùng Tùng Trúc quán hoa khôi Khuynh Tự!

Chỉ trong một đêm, Tần Tự Dật phong độ phiến phiến tóc tai bẩn thỉu, không còn nhân hình; Khuynh Tự y phục tả tơi, tinh thần hoảng hốt, sợ là trước kia đưa lên đây đã chịu không ít giày vò; Phương Viễn Hàng kia vẫn mặc quan phục tam phẩm, nhưng mũ miện lại chẳng biết đi đâu đầu tóc rối tung, chật vật không chịu nổi.

“Thân vương, thân vương điện hạ tha mạng a! Điện hạ tha mạng a!” Phương Viễn Hàng bắt đầu không ngừng dập đầu cầu xin, nhưng thấy Diệp Thiên Hàn không chút để ý tới, thái độ thế nhưng bắt đầu cường ngạnh, thầm nghĩ dù sao cũng phải chết, không bằng liều chết đấu một lần, “Vi thần quan chức mặc dù thấp, tốt xấu cũng là quan cư tam phẩm, nếu muốn vấn trảm, cũng phải là do triều đình, Hoàng Thượng phán quyết, thân vương điện hạ hành động thế này mới là chân chính phạm thượng!”

Dân chúng bị thái độ của Phương Viễn Hàng chọc giận, bên dưới hô chém. Hô giết.

Diệp Thiên Hàn thủy chung chưa nói chuyện, chỉ lạnh lùng nhìn Phương Viễn Hàng, cho đến khi hai chân gã phát run, suýt nữa ngã xuống đài.

Ngo thì (giữa trưa) đến, Diệp Thiên Hàn dùng mắt ra hiệu, Lăng Tiêu Thần lĩnh hội.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Thần tiến lên vài bước, lấy thanh âm ôn hòa đặc hữu của mình nói: “Hoài Nam đạo tiết độ sứ Phương Viễn Hàng, làm quan hai mươi năm ăn chặn cửa công, thảo gian nhân mạng, lại cùng Giang Ninh thủ phủ Tần Tự Dật cấu kết với nhau làm việc xấu đầu cơ trục lợi tị vụng trộm buôn muối, thân là mệnh quan triều đình, tổn hại triều cương, phạm thượng tác loạn; Tùng Trúc quán Khuynh Tự cùng Phương Viễn Hàng, Tần Tự Dật cấu kết, ý đồ ám sát thân vương điện hạ, tội không thể thứ. Cục hình tại chỗ.” Nói xong, liền tự trong lòng lấy ra một mặt ngọc bội, “Đây là bàn long ngọc bội tiên hoàng ban tặng, từ quan viên tam phẩm trở xuống, có thể tiền trăm hậu tấu! Ngo thì đã tới, hành hình.” Phương Viễn Hàng trên đài cùng chúng quan viên dưới đài vừa thấy bàn long ngọc bội kia, liền biết đại thế đã mất, trước mắt chỉ còn mỗi một màu đen.

Đám người đều im lặng lại, dân chúng kích động nhìn tham quan hơn mười năm qua áp bức bọn họ bị áp giải lên hình tràng, đặt trên đài trảm thủ, trong lòng mỗi người đều thấy khuây khoả. Cũng có người che mắt, không đành lòng xem cảnh tượng huyết tinh kia, càng nhiều chính là trong lòng liên tục trầm trồ khen ngợi.

Nhưng, ngay tại lúc đao phủ giơ búa lên, trên hình đài xảy ra biến cố.

Mười mấy tên hắc y nhân bịt mặt tự bốn phương tám hướng nhảy xuống hình đài, nhấc chân đá đao phủ ngã lộn — đích thật là đến cướp pháp trường!

Diệp Thiên Hàn hừ lạnh một tiếng, Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần phi thân xuống, cùng đám Hắc y nhân giao đấu. Còn có cả Phù Ảnh Các ám vệ, từ trong đám người thét chói tai chung quanh phi thân ra, gia nhập giao chiến.

“Ba người này quan trọng thế nào, làm hoàng đế không tiếc cướp pháp trường?” Diệp Tư Ngâm nhíu mi hỏi.

Diệp Thiên Hàn mặt không chút thay đổi, từ chối cho ý kiến. Chỉ đứng dậy đến cạnh Diệp Tư Ngâm, khoanh tay mà đứng, nhìn cuộc chiến.

Hắc y nhân công phu cùng ám vệ tương xứng, lại có chút chênh lệch với Chiến Minh cùng Tiêu Thần, chỉ chớp lát sau liền bị thương hơn phân nửa. Đại khái đều đã biết đối chiến với Diệp Thiên Hàn tuyệt không phần thắng, cho nên không chạy tới chỗ hấn.

Đúng lúc này, Diệp Tư Ngâm đột nhiên phát hiện tiểu nữ hài một thân áo ngoài phấn hồng khoảng mười tuổi đang chạy về phía mình.

Hài tử nhỏ như vậy, là vừa rồi hỗn loạn nên lạc phụ mẫu sao?

Đang nghĩ ngợi, tiểu nữ hài đã chạy tới trước mặt, giữ chặt vạt áo y: “Ca ca, ta sợ! Phụ thân mẫu thân không thấy Ô ô ô.” Nói xong còn khóc lên.

Diệp Thiên Hàn nhíu mi nhìn tiểu nữ hài cao vừa đến thắt lưng mình kia, trong lòng không biết vì sao có dự cảm bất hảo. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lúc Diệp Tư Ngâm vuốt đầu nàng, đang muốn an ủi nàng, chỉ thấy sau lưng chợt lạnh, tiếp theo là đau nhức.

Chỉ thấy tiểu nữ hài nguyên bản thanh thuần động lòng người lộ ra nụ cười quỷ dị, trên bàn tay trắng nõn, rõ ràng là một thanh chủy thủ sắc nhọn, bên trên còn có máu — đó là, máu của y!

Diệp Tư Ngâm lăng lăng nhìn thanh chủy thủy phiếm hung quang, bất tri bất giác thân thể nhũn ra, ý thức dần biến mất. Hàn.

Y phục bạch tuyết nháy mắt nhiễm một màu đỏ tươi, đồng tử Diệp Thiên Hàn co rút lại, phản xạ vươn tay ôm lấy người sắp ngã xuống đất, không dám tin người này lại bị thương ngay khi đứng bên cạnh mình! Nơi thắt lưng một mảnh đỏ tươi.

“Thiếu chủ!” “Thiếu chủ!” Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần đang đánh nhau nhìn thấy một màn này, kinh hô ra tiếng.

Thân ảnh phấn hồng nho nhỏ bị đánh bay ra ngoài, nháy mắt đã chết, nụ cười quỷ dị kia vẫn còn đọng lại trên gương mặt non nớt đó.

Ôm người hô hấp ngày càng mỏng manh vào lòng, đôi mắt tím sẫm của Diệp Thiên Hàn nháy mắt trở thành đỏ đậm.

“Các ngươi, đều đáng chết!” Thanh âm băng hàn như đến từ địa ngục. Thân ảnh tuyết sắc ôm thiếu niên bị trọng thương nhảy vào chiến cuộc, chỉ một thoáng trong chớp mắt, tất cả Hắc y nhân liền ngã xuống đất chết, không ai ngoại lệ.

Mái tóc dài đen như mực không gió mà bay, y phục tuyết sắc, đều là một màu đỏ, ngay cả khuôn mặt lãnh tuấn cũng ẩn hiện diễm sắc, tà mị phi thường. Mà thiếu niên trong lòng hấn, sắc mặt tái nhợt, có vài phần thể lương xinh đẹp.

Cảnh này lại không ai thưởng thức nổi, Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần không dám tiếp cận một chủ tử như vậy, chỉ nhìn nhau, liền chạy đi tìm đại phu .

“Ngâm nhi.” khuôn mặt tuấn tú vốn không có biểu tình gì của nam nhân dần dần lộ ra thần sắc đau triệt nội tâm, vỗ về hai má ái nhân trong lòng mình, khẽ gọi tên ái nhân, như một con thánh thú bị thương.

“Ngâm nhi.”

Trong nội các ở Lâm An thành, trán nữ tử bỗng nhiên đau đớn, đôi mắt mở to ra

“Túy Nguyệt, làm sao vậy? Đau à?” Liên Diễm đang giúp nàng đắp thuốc lo lắng hỏi hần.

“Không, không phải.” Túy Nguyệt lắc đầu, nhắm hai mắt lại.

Ánh mặt trời chói chang chiếu xuống không trung, ở một nơi mà tầm mắt không thể chạm đến, vàng sáng nguyên bản phẳng phất không chừng dần hình thành thực thể, ngăn cách song tinh vốn chặt chẽ gắn kết với nhau.

Hết chính văn đề

nhất chương

52. Chương 52

“Tĩnh! Thiếu chủ tĩnh!” Thiếu niên trên giường chậm rãi mở ra đôi mắt tím trong suốt của mình, mờ mịt chớp chớp, Chiến Minh vô tình thoáng nhìn thấy cảnh này kích động nói.

“Kêu to cái gì, người mới vừa tỉnh cũng sẽ sợ tới mức lại hôn mê nữa cho xem. Lần này bị thương yếu hại, nếu không có nội lực hộ thể, chỉ sợ vô lực chuyển hồi. Nhưng nếu tỉnh, xem ra đã vô sự rồi.” nam tử thanh diễm thoát tục nhíu mi trách cứ, cũng thật cẩn thận lại kề sát vào người thiếu niên, nhìn vào đôi mắt tím xinh đẹp kia, lại ẩn thương mạch môn thiếu niên một lát, mới nói.

Câu này vừa ra, Chiến Minh nhẹ nhàng thở ra, nói: “Đã làm độc y lo lắng.”

Hoa Tiệm Nguyệt đứng thẳng dậy, nhíu mày: “Đây chính là đồ đệ bảo bối của ta.” Con người xinh đẹp bất mãn liếc nhìn nam nhân ngồi một bên giường im lặng không nói gì, châm chọc nói: “Có vài người tự xưng là thiên hạ vô địch, vậy mà ngay cả ái nhân của mình cũng không thể bảo hộ chu toàn, mua danh chuộc tiếng như thế, thật sự là làm trò cười mà!”

Diệp Thiên Hàn nghe vậy cũng chẳng có phản ứng gì, mấy ngày nay dù đối phương có nói gì, hần cũng chẳng nói lại một câu, tựa như cam chịu.

Nhìn thiếu niên chậm rãi mở mắt ra, yên lặng hồi lâu phượng mâu băng lãnh có chút lo lắng.

“Tĩnh?” Hoa Tiệm Tuyết lúc này bưng một chén dược vào cửa. Nhìn người trên giường nghiêng đầu một bên, vì không nhìn rõ ra mà nhíu mày.

“Tiểu Tư, nhận ra ta không?” Đi lên trước, Hoa Tiệm Tuyết nhẹ giọng hỏi, thuận tay cầm chén thuốc đưa cho Diệp Thiên Hàn bên cạnh—mấy ngày nay đều là hần dứt thiếu niên uống thuốc, xoa bóp thân thể.

Người trên giường nghe vậy hồi lâu mới gật đầu đáp lại

Hoa Tiệm Tuyết đứng thẳng dậy, ánh mắt chuyển qua Diệp Thiên Hàn — nhìn vẻ mặt lạnh như băng cùng đôi mắt tím sâu không thấy đáy của hần, Hoa Tiệm Tuyết mở miệng ra, đến cuối cùng lại không nói thêm được một lời.

“Ân.” Người trên giường rốt cuộc phát ra một tiếng ngâm khê, mờ mịt trong mắt dần thoái lui, hiện ra đôi mắt vốn trong suốt như nước.

“Tiểu Tư, thấy thế nào rồi? Miệng vết thương có đau không?” Hoa Tiệm Nguyệt hỏi.

“Đau.” Diệp Tư Ngâm nhíu mi nói.

“Uống dược.” Diệp Thiên Hàn múc một muỗng thuốc đưa đến bên môi y. Mấy ngày nay, người này trong lúc hôn mê thủy chung không chịu mở miệng, không thể nuốt, hần chỉ đành lấy phương thức dứt mà cho y uống dược, cho dù bên cạnh có người khác cũng không chút kiêng kỵ.

Gương mặt tuyệt sắc của Diệp Tư Ngâm nhăn lại, do dự nhìn muỗng dược kia, lại cuối cùng vâng vâng vâng, không muốn uống.

“Sao có thể không uống được chứ? Vết thương làm sao khỏi được?” Hoa Tiệp Nguyệt thấy thế có chút tức giận — Tiểu Tư sao lại tùy hứng như vậy, ba năm kia, uống vào bao nhiêu được, không biết tắm mấy lần được dục, y chưa từng than một tiếng; vì sao lần này lại yếu ớt như vậy? Mới vừa muốn mở miệng, bị Hoa Tiệp Tuyết cản lại. Quay đầu nhìn lên, ái nhân ôn nhu như nước nhều mi thoáng lắc đầu, ý bảo ra ngoài. Hoa Tiệp Nguyệt cau mày, cuối cùng nhìn người trên giường, liền đi theo Hoa Tiệp Tuyết ra khỏi.

Chiến Minh thấy thế cũng lui ra ngoài, ở đại đường khách điểm gặp phải lại Tiêu Thần ra ngoài mua được vật về.

“Thiếu chủ tỉnh.” Chiến Minh nói.

“Thật sự? ! Như thế thật tốt.” Lăng Tiêu Thần nghe vậy, trong lòng nóng lên. Lần này Diệp Tư Ngâm bị trọng thương, lệnh tất cả mọi người đều hoảng sợ. Nhất là y liên tục hôn mê mười ngày, nếu không phải đúng lúc thông tri thánh thủ độc y cùng quý y ra roi thúc ngựa tới, sợ là dữ nhiều lành ít.

Nhưng một lát sau, Tiêu Thần nghi hoặc hỏi: “Thiếu chủ nếu tỉnh, vì sao mặt người lại như thế?” Thấy Chiến Minh nghiêm mặt, có chút không vui, mới nảy ra câu hỏi này.

Chiến Minh trầm mặc suy nghĩ một lát, nói: “Ta vẫn thấy Thiếu chủ lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, tựa hồ tính tình có chút thay đổi.”

Lăng Tiêu Thần kỳ quái nói: “Nga? Sao thay đổi?”

” Người đi giao được cho độc y trước đã, người trở về ta sẽ nói tỉ mỉ hơn.” Chiến Minh nghĩ đến những cử chỉ kỳ quái từ khi Thiếu chủ tỉnh lại đến giờ, sắc mặt có chút ngưng trọng, trầm giọng nói.

Lăng Tiêu Thần thấy hắn nói nghiêm trọng vậy, biết việc này tất không đơn giản, liền gật đầu, tăng nhanh cước bộ làm việc.

Trong phòng ngủ, Diệp Thiên Hàn đặt chén thuốc xuống, khoanh tay đứng bên giường, không nói một câu.

“Hàn, sao vậy?” Diệp Tư Ngâm có chút kỳ quái hỏi, vươn tay về phía ái nhân. Hắn là vừa động vết thương trên thắt lưng lại ần ần đau, hàng mi xinh đẹp nhều lại, “Đau quá.”

Diệp Thiên Hàn như trước không nói gì, bắt lấy tay Diệp Tư Ngâm, ngồi xuống bên giường, mắt tím lại tối hơn vài phần.

Nâng người trên giường ngồi dậy, Diệp Thiên Hàn cẩn cẩn dục dục tránh đi miệng vết thương, giúp Diệp Tư Ngâm có thể thoải mái tựa vào đệm, mới cầm chén được lên, nói: “Nếu đau, thì nên uống được.” Về mặt có chút lạnh lùng.

Mắt tím trong suốt nhiễm chút thần sắc bi thương – vì sao từ quý môn quan đạo một vòng trở về, ái nhân lại lạnh nhạt như vậy?

Chỉ có chính Diệp Thiên Hàn mới hiểu được, khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt nhắm chặt suốt mười ngày kia chậm rãi mở ra, trái tim cơ hồ ngừng đập của hắn mới lần nữa kịch liệt nhảy lên.

Đường đường Phù Ảnh Các Các chủ, thế mà không chỉ một lần, lại một lần trở mắt nhìn ái nhân bị thương bên cạnh mình!

Rõ ràng đã phát giác hài tử kia khác thường, hẳn vì sao không ra tay cản lại? ! Mà lúc này đây, người nọ lại suýt nữa mất mạng!

Mười ngày chờ đợi, mười ngày lo lắng, mười ngày hối hận, mười ngày đau lòng. Đến nỗi khi người này mở mắt ra, hắn cũng không biết nên làm gì.

Nên làm gì đây, hắn mới không bị thương nữa, mới không té xỉu trong lòng mình nữa?

Sâu trong đôi mắt tím thâm thúy hiện lên đau đớn, trên mặt lại vẫn băng lãnh như cũ, lần nữa mức được đưa đến bên miệng y, nói: “Uống được.”

Chỉ thấy Diệp Tư Ngâm do dự hồi lâu, rốt cục vẫn mở miệng, nuốt thủy được đen tuyền vào miệng. Đang lúc đắng đến lú lưỡi, thì một ly nước trà đưa đến bên môi y.

Diệp Tư Ngâm tiếp nhận chén trà, một ngụm uống cạn. Nước trà ngọt lành xua tan chua sót còn lưu lại trong miệng, biểu tình Diệp Tư Ngâm lúc này mới thả lỏng.

Tiếng đập cửa vang lên, chỉ nghe một gã thị vệ nói: “Chủ nhân.” Nói xong liền đẩy cửa ra, trong tay là một cái khay, bên trên có vài món điểm tâm, một chén thanh chúc.

Vậy lui thị vệ, Diệp Thiên Hàn múc một chén cháo nhỏ, nói: “Mấy ngày chưa ăn uống, uống chút cháo trước, lót dạ.”

Diệp Tư Ngâm gật đầu, tiếp nhận chén cháo Diệp Thiên Hàn đưa tới, từ từ ăn.

Bầu không khí trong phòng dần có chút kỳ quái. Diệp Tư Ngâm như thể bất an, chậm rãi buông bát, nhìn ái nhân vào đôi mắt thâm thúy của ái nhân, lại lập tức cuối đầu nói: “Hàn, vì sao nhìn ta như vậy?” Không biết vì sao, ánh mắt Diệp Thiên Hàn làm y thấy toàn thân rét run.

“Không có gì.” Diệp Thiên Hàn cũng không nói nhìn sang nơi khác, phượng mâu tím sẫm hiện lên hàn quang khác thường.

Thấy Diệp Tư Ngâm ăn xong cháo, Diệp Thiên Hàn lại đỡ y nằm xuống, vén lại góc chăn, nói: “Ngủ thêm chút nữa.” Nói xong xoay người rời đi.

“Hàn.” Người trên giường kinh ngạc kêu lên. Hắn không ở lại với mình sao? ! [Shal: mắc gì phải ở lại với người chứ, hừ]

Gặp Diệp Thiên Hàn dừng cước bộ, Diệp Tư Ngâm có chút thất vọng nói: “Người muốn đi đâu?”

“Có việc.” Diệp Thiên Hàn bỏ lại hai chữ, không quay đầu lại ra khỏi cửa phòng.

Nhìn cửa phòng bị đóng lại, người trên giường lộ ra một thần sắc khác thường — như thống khổ, lại như cao hứng; tình ý trong đó phiến giang đảo hải rồi lại chen lẫn chút hận ý khôn cùng, cuối cùng quy về bình thản.

Nhìn cửa phòng hồi lâu, Diệp Tư Ngâm lúc này mới dần nhắm mắt lại ngủ.

Vừa ra cửa phòng, liền có thị vệ cung kính đưa lên một phong thư, bì thư viết “Diệp Các chủ thân khai”. Diệp Thiên Hàn vậy lui thị vệ, mở thư ra, là Hoa Tiệp Tuyết viết. Đại ý là hiện giờ Diệp Tư Ngâm đã không còn trở ngại, mà bọn họ lại có chuyện quan trọng phải về Khuyên Nguyệt cốc, không thể không rời đi. Nếu xảy ra chuyện gì, cứ mang Diệp Tư Ngâm tới Khuyên Nguyệt cốc thì được rồi.

Bàn tay xuất ra chút nội lực, lá thư liền biến thành tro tàn, lặng lẽ rơi trên mặt đất.

Nhìn mắt cửa phòng đóng chặt phía sau, Diệp Thiên Hàn bước nhanh rời đi.

Chỉ có đôi tay vắt sau lưng, bất đồng dĩ vãng nắm chặt thành quyền.

Ngâm nhi.

Đô thành. Dự châu. Vạn Ninh điện

Nam nhân một thân long bào ngồi ngay ngắn trên ghế, không giận tự uy; một thân đế vương khí nguyên bản làm kẻ khác không rét mà run, lại vì trường kỳ tắm *** trong tửu sắc mà không còn bao nhiêu.

Người này là đương triều thiên tử, Lí Huyền.

“Nga? Vậy Diệp Tư Ngâm còn chưa tỉnh lại?” Nghe thuộc hạ bẩm báo, đôi mắt lõm sâu vào trong của Lí Huyền lộ ra hàn quang, “Diệp Thiên Hàn lại vì một tử tự mà lưu lại ở Giang Ninh hơn mười ngày?”

“Vâng thuộc hạ nghe nói, thân vương điện hạ phi thường sủng ái thể tử.” thám tử quỳ trên đất, cung kính nói.

“Vô liêm sỉ!” Lí Huyền tùy tay cầm lấy tẩu chương, quăng vào người thám tử, người nọ không dám né tránh, ngạnh sinh sinh bị quyền tẩu chương ném trúng, trán chảy xuống một vệt máu, không hỏi nguyên do đáng cửng ngũ chí tôn kia tức giận, lập tức cúi đầu: “Thuộc hạ biết tội!”

Lí Huyền neho đôi mắt lại, cả giận nói: “Hừ! Thế tử là ai phong? Chẳng lẽ Diệp Thiên Hàn kia tự phong sao? ! Đừng quên, trẫm mới là người đứng đầu thiên hạ này, trẫm mới là hoàng đế!” Lí Huyền nổi giận nói, “Chỉ là một thứ tử lai lịch không rõ, xuất thân bất chính, sao dám xưng là thế tử? !”

Thám tử lần thứ hai dập đầu thỉnh tội: “Thuộc hạ biết tội, thỉnh bệ hạ trách phạt!” Thân là hoàng đế, Lí Huyền mặc dù còn chưa tính là bạo quân, nhưng tính tình táo bạo hiếu chiến, nhiều năm qua đánh Đông dẹp Bắc không nói, đối với bọn thuộc hạ, cũng không chút lưu tình.

“Tự mình đến Tập Kính điện lĩnh tội đi.” Lí Huyền hừ lạnh một tiếng nói.

“Vâng!” Thám tử đứng dậy, không để ý trán mình đang đổ máu, vội vàng rời khỏi tẩm cung hoàng đế.

“Diệp Thiên Hàn, người thật sự càng ngày càng không để trẫm vào mắt !” Lí Huyền nắm tay, nện một cái thật mạnh lên bàn, trong mắt tràn đầy hận ý, hỗn loạn một tia sợ hãi ngay cả chính lão cũng không biết, “Trẫm nhất định sẽ diệt trừ người!”

“Tiêu Vị.”

“Có thuộc hạ.” Nam nhân anh vũ đứng một bên lúc này mới lên tiếng cung kính đáp lại.

“Gần nhất chỗ thái tử có động tĩnh gì?” Lí Huyền trong lòng tính toán. Tên nghịch tử kia tâm tư bất chính, nhiều năm như vậy lão vẫn muốn trục xuất nó, nề hà Đại tướng quân cùng hữu Thừa tướng, một là ngoại công của nó, một là cự cự của nó, làm thế nào cũng không thể động vào nó. Nếu muốn động, thì phải cần một lý do đầy đủ. Bởi vậy lão mới phải nhất phẩm đới đao thị vệ cạnh mình đến chỗ nó, luôn chú ý hành động của tên nghịch tử kia. Nề hà nghịch tử cũng là một kẻ tâm tư kín đáo, nhiều năm như vậy, vẫn tra không được một dấu vết nhỏ nào.

Lăng Tiêu Thần khép mắt, cung kính đáp: “Hồi bệ hạ, không có. Thái tử gần nhất đều dốc lòng cùng thái phó nghiên cứu học vấn, ngày ngày đến phủ thái phó.”

“Nga?” Lí Huyền hơi kinh ngạc. Ghế thái phó vốn dĩ vẫn trống, người đảm nhiệm hiện tại là Trạng Nguyên năm nay, mới hai mươi tuổi, chẳng thể làm được gì. Không ngờ nghịch tử lại cùng người nọ trộn lẫn? Vậy cũng tốt, miễn cho nó ngày ngày mơ tưởng muốn lão sớm chết, để ngồi lên cái hoàng vị này.

“Người tiếp tục theo dõi nó, có gió thổi cỏ lay gì cũng phải báo cho trẫm không thiếu một chữ.”

“Vâng, bệ hạ.” Lăng Tiêu Vị lại thối lui sang một bên, trong đôi mắt khép hờ kia là nỗi đau kinh người. . . .

Hết chính văn đệ ngũ thập nhị chương

53. Chương 53

Đô thành. Dự châu

Canh năm, bách quan ở Thừa Càn điện chờ lâm triều.

Một lát sau, một hàng thái giám tỳ nữ cầm trong tay vài thứ nối đuôi nhau đi ra, lúc này Ti lễ đại thái giám theo lệ thường đi vào trước điện, lấy thanh âm âm dương quái khí sắc nhọn hô: “Hoàng Thượng giá lâm ~”

Bách quan lập tức quỳ xuống đất, thi hành những lễ tiết xưa cũ bất biến ngày qua ngày năm qua năm.

Trong tiếng hô, hoàng đế rốt cuộc ngồi lên long ỷ, khoát tay: “Các khanh bình thân.”

Thấy bách quan đứng lên trở về vị trí của mình, ti lễ đại thái giám lại nói: “Có việc khai tấu, vô sự bãi triều ~”

Bách quan lại cùng cúi đầu, có người nhìn giấy mình, có người nhìn ngọc hốt (một dạng thẻ gỗ, ghi chuyện cần tấu...) trong tay, còn vài người đứng phía sau, tuy đứng thẳng nhưng lại nhắm mắt ngủ.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần có chuyện quan trọng bẩm báo!”Bỗng nhiên, trên đại điện im lặng như không một bóng người, xuất hiện một thanh âm dù đã khá già nua vẫn còn rất có tinh thần. Mọi người vừa nghe, liền biết mở miệng chính là tâm phúc trước mặt hoàng đế, phụ thân của Thần quý phi đứng đầu hậu cung tứ đại quý phi, chức quan bằng hữu Thừa tướng, dưới một người trên vạn người tả tướng.

“Chuẩn tấu.”Lí Huyền nói.

Tả tướng đã qua thất tuần chi niên (qua bảy 70), mặt mày hồng hào, phong thái sáng sủa, trừ bỏ mái tóc hoa râm, không còn thấy chút lão thái (biểu hiện già nua) nào nữa. Nghe Hoàng Thượng chuẩn tấu, liền bước lên trước, cung kính vái nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoài Nam đạo tiết độ sứ Phương Viễn Hàng vào năm ngày trước bị thân vương điện hạ trảm thủ thị chúng.”

Một câu vừa ra, trên điện bắt đầu ồn ào. Bách quan lại hai mặt nhìn nhau, không biết nên phản ứng thế nào – kiến triều tới nay, chưa bao giờ phát sinh chuyện như vậy.

Lí Huyền vỗ tay vịn cả giận nói: “Tả tướng nói chính là sự thật? !”

“Thiên chân vạn xác.”Tả tướng lại vái một cái, “Đồng thời bị trảm thủ còn có Giang Ninh thủ phủ Tần Tự Dật, không chỉ có thế, Tần gia còn bị tịch thu gia sản. Giang Ninh Tần gia trước nay trung với triều đình, trung với Hoàng Thượng, lần này lại bị thân vương điện hạ lấy tội danh ‘phạm thượng tác loạn’ trảm thủ xét nhà. Theo vi thần biết, nguyên do trong đó, chẳng qua là vì một thanh lâu nữ tử dâm tiện.”

“Vô liêm sỉ!”Lí Huyền nhếch mi giận dữ. Bách quan run lên, lập tức quỳ xuống đến: “Thỉnh bệ hạ bớt giận.”

Tiết độ sứ quan cư tam phẩm, nào có chuyện nói trảm liền trảm? Thậm chí, “Thân vương điện hạ” trong lời tả tướng họ cũng không biết là ai. Bách quan trên điện, ước chừng có tám phần là thần tử sau khi Lí Huyền đăng cơ tự mình bồi dưỡng; về phần tiền triều cựu thần, đã sớm kẻ chết, người đi, đối với chuyện của tiền triều, đám quan viên này tự nhiên không quá rõ ràng, chỉ nhớ rõ đương triều thiên tử không có huynh đệ, trừ bỏ thái tử điện hạ, sáu vị hoàng tử còn lại tuổi còn rất nhỏ, chưa từng phong vương, sao bây giờ lại vô duyên vô cớ xuất hiện một “Thân vương điện hạ”?

Bách quan lại khe khẽ nói nhỏ với nhau, không đến một lát, liền truyền ra đầy đủ “Thân vương điện hạ” tên gì họ gì, lai lịch ra sao.

Lí Huyền nhìn động tĩnh trên điện, đôi mắt híp lại.

Lúc này, một quan văn đứng dậy bước ra khỏi hàng, cung kính vái nói: “Bệ hạ, thứ vi thần lỗ mãng, nhưng tiết độ sứ quan cư tam phẩm, thân vương điện hạ chưa từng khởi bẩm bệ hạ liền tự tiện hạ lệnh chém giết, đây là không để bệ hạ vào mắt, chỉ sợ sẽ phạm thượng tác loạn.”

Lời vừa dứt, lập tức có người phụ họa: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần cũng cho rằng hành động này của thân vương điện hạ rất bất ổn. Nếu không xử trí thích đáng, sau này uy nghiêm triều đình sẽ ra sao, Hoàng Thượng thánh uy lại còn gì? !”

Lí Huyền lấy ngón tay nhịp trên tay vịn long ý, trầm giọng hỏi: “Đứa chất nhi kia của trẫm, từ nhỏ kiệt ngạo bất tuân, không chịu quản giáo. Nề hà tiên đế phi thường sủng ái nó, đã khiến nó vô pháp vô thiên, lần này dám gây ra đại họa như thế, các khanh có cao kiến gì?”

Một quan văn lập tức nói: “Thần nghĩ, thân vương điện hạ nhiều năm thân cư Lâm An, ngoài tầm tay của triều đình, không bằng bệ hạ ban cho vương phủ, di cư đến kinh thành, cũng dễ dàng ước thúc.”

“Đây mà là trừng phạt? Đây rõ ràng là ban thưởng!”Lúc này bước ra khỏi hàng chính là một võ quan, cả tiếng nói, “Nếu phạm thượng tác loạn, vậy phải tước đi thân vương phong hào. Dẫu gì thân vương điện hạ này cũng chỉ hữu danh vô thực thôi mà.”

“Tướng quân lời ấy sai rồi.” quan văn nói, “Thân vương là do tiên đế phong, sao có thể tự tiện tước đi phong hào?”

“Vậy người nói, nên làm thế nào? !”Bị người phản bác, võ quan trừng mắt hỏi lại.

Kế tiếp, đó là một trận giương cung bạt kiếm, bách quan lại chia làm hai phái, khắc khẩu không ngớt.

Nhìn bách quan làm ra trò hề này, hữu Thừa tướng đứng đầu quan văn mắt lộ vẻ khinh thường. Ngẩng đầu nhìn thiếu niên ngồi ngay ngắn dưới vị trí của hoàng đế hạ, trong mắt hai người đều là khinh miệt.

Hữu Thừa tướng chính là ngoại công của thái tử Lí Ân.

Trong triều có gần một nửa văn thần là môn sinh của ông, thế lực rất mạnh, lệnh hoàng đế phải kiêng kị. Mà có một nhóm võ quan vẫn chưa gia nhập hàng khắc khẩu, người đứng đầu nhóm này là cửu cửu của Lí Ân, đương triều Đại tướng quân.

Có này hai người này tọa trấn văn võ bá quan, cũng là một trong những lý do hoàng đế Lí Huyền cực kỳ không thích đương kim thái tử, nhưng đây cũng là nguyên do lão không thể phế thái tử.

Lí Ân trong lòng hừ lạnh một tiếng, xoay mặt nhìn Lí Huyền bên cạnh. Cậu mặc dù thân là thái tử, lâm triều nghe thánh chính (nghe báo cáo và quyết định sự vụ) cũng đã được một thời gian, nhưng chưa được nói một lời nào. Nam nhân thân là phụ thân kia, nhìn như bình tĩnh, trong mắt lại tràn ngập hứng trí nhìn quần thần khắc khẩu.

Lí Ân trong lòng âm thầm đoán: phụ hoàng, người đã quá coi thường hoàng huynh. Người quên năm đó là ai giao hoàng vị cho người sao? Nếu không phải hoàng huynh không cần, người há có thể tọa ủng thiên hạ như hiện giờ? Sai là ai ở chỗ người không nên nghi kỵ quá nặng, ám sát hoàng huynh, hại chết mẫu hậu; bằng không ta cũng sẽ không đối địch với người.

“Yên lặng ~” Lí Huyền ra hiệu, ti lễ đại thái giám nhìn thấy, cao giọng hô. Đại điện ồn như chợ thoảng chốc im lặng.

“Cao kiến của các khanh, trăm đều đã nghe.” Lí Huyền dừng một chút, như bán một nút thắt, chờ chúng thần dài cổ ra, lúc này mới nói, “Trình tướng quân.”

“Có vi thần.” Một võ quan cao lớn lập tức bước ra khỏi hàng. Người này tên là Trình Tấn, nguyên bản chỉ là một tên binh lính bình thường, nhưng bao năm qua trong quân đội chinh chiến tứ phương người này chiến công hiển hách, đối binh pháp chiến thuật nghiên cứu cũng thuộc loại nhất tuyệt, vậy nên thăng lên tam phẩm Văn Huy tướng quân, kiêm nhiệm chức quân sư, rất được hoàng đế trọng dụng, rất có thể hắn sẽ thay thế được đương nhiệm đứng đầu võ quan – cửu cửu của thái tử Lí Ân phụ quốc Đại tướng quân chi chức.

“Dẫn một ngàn cấm quân, đi đến Hoài Thủy, hộ tống thân vương vào kinh.” Lí Huyền nói.

“Tuân lệnh” Trình Tấn lĩnh mệnh, liền lui xuống.

Bách quan lại nghe hoàng đế ra lệnh, trong lòng cùng hiểu được, một ngàn cấm quân, không phải đến “Hộ tống” gì đó, rõ ràng là đến áp giải mới đúng. Liền trăm mặc không nói, an phận đứng tại chỗ.

Lí Huyền thấy vậy, nhân tiện nói: “Các khanh còn chuyện gì muốn khải tấu? Vô sự thì tan đi.” Nói xong, liền đứng dậy rời đi.

“Cung tiễn Hoàng Thượng. Cung tiễn thái tử điện hạ.”

Đội đoàn người của hoàng đế hoàn toàn không còn bong dáng, ti lễ đại thái giám lúc này mới hô: “Bãi triều ~” Bách quan lại tựa như khi đến, chậm rãi khom người rời khỏi Thừa Càn điện.

Không người chú ý tới, đương triều thái tử, nhìn theo phương hướng hoàng đế rời đi, nhìn rất lâu, mà người bị nhìn chăm chú, chính là nhất phẩm đối đao thị vệ không hề rời khỏi hoàng đế, Lăng Tiêu Vị.

Nghĩa Dương thành.

Đây là một thành nhỏ gần Hoài Thủy, mặc dù không phồn hoa như Lâm An Giang Ninh, nhưng vì gần Hoài Thủy, mà thương nhân qua lại nối đuôi không dứt, rất náo nhiệt.

Chiếc mã xa nguyệt sắc (xanh nhạt) xa hoa chậm rãi đi vào thành Nghĩa Dương, hai nam tử đánh xe, một người vận huyền sắc y sam, thân sắc lạnh lùng lại tuấn mỹ vô song; một người vận lam sắc y sam, ôn nhuận như ngọc, thật khiến người ta cảm thán hai nam tử như thế sao lại đi làm xa phu? Không biết trong chiếc mã xa xa hoa ấy là đại nhân vật nào.

Mã xa nguyệt sắc chậm dừng trước cửa một khách ***, tiểu nhị thông minh lập tức nhiệt tình bước ra tiếp đón.

“Bốn gian phòng hảo hảo, một bàn rượu cùng thức ăn.”Lăng Tiêu Thần xuống xe, dặn dò tiểu nhị.

“Bốn gian?”Tiểu nhị có chút khó xử, “Nhưng chỉ còn ba gian phòng hảo hạng”Nghe vậy Lăng Tiêu Thần cùng Chiến Minh liếc nhau, quyết định đi đến gian khách *** khác.

Đang lúc chuẩn bị lên xe, lại nghe bên trong xe một thanh âm thanh khiết ôn hòa vang lên: “Ba gian cũng được.”

Lát sau, một bạch y nam tử xốc màn xuống xe, thanh âm lạnh như băng nói với thuộc hạ: “Ở đây đi.”

Lăng Tiêu Thần vội vàng đi vào. Chiến Minh thì trầm mặt, nhìn người bên trong xe chậm rãi bước xuống.

Tiểu nhị cơ hồ đã ngây dại — nguyên tưởng rằng hai vị đại gia một đen một xanh kia đã rất tuần mỹ rồi, không ngờ hai vị chủ nhân trên xe còn xinh đẹp hơn. A, phi phi, nam nhân sao có thể dùng xinh đẹp để hình dung? Nhưng. Tiểu nhị gãi gãi đầu, cho dù từ nhỏ ở chỗ này làm tiểu nhị, xem quen người đến người đi, nhìn thấu lòng người hiểm ác, hành vi xử sự trước nay thông minh, nhưng lại chưa đọc qua sách vở, lại không nghĩ ra được từ gì khác để hình dung hai người một lớn một nhỏ này.

Diệp Thiên Hàn không như trước đây quay lại đỡ người nọ xuống xe, mà là đi thẳng vào khách ***. Diệp Tư Ngâm hơi sưng sốt, khẽ khép mắt lại, ở một góc độ người khác nhìn không tới, cắn cắn môi dưới.

“ Thiếu chủ, vào đi thôi.”Chiến Minh thấy y bất động, liền ở thúc giục.

Diệp Tư Ngâm cuối cùng cất bước đi theo.

Dù sao cũng chỉ là một nơi nhỏ bé, thức ăn không tinh tinh xảo, nhưng hương sắc lại đầy đủ. Tuy vậy một bàn bốn người lại như đang nhai sáo. Tiểu nhị thấy mà chảy mồ hôi ròng ròng. Mấy vị đại gia này bỏ tiền cơm tiền phòng, chính là cao gấp ba bình thường, tốt nhất là không cần đắc tội gì mới được.

Cũng may một bữa cơm này, tuy còn thừa khá nhiều, nhưng bốn người không ai mở miệng nói gì.

“Hàn.”Ngoài cửa vang lên hai tiếng đập cửa, Diệp Thiên Hàn vẫn chưa lên tiếng, lát sau cửa bị đẩy ra, vào rõ ràng là Diệp Tư Ngâm. Mà người này, hình như vừa tắm rửa xong, chỉ mặc trung y. thân thể mảnh khảnh kia, bị bao phủ trong lớp vải gần như trong suốt, thù du trước ngực như ẩn như hiện, như mời người thưởng thức, đẹp đến mê người.

Nhìn cảnh này, Diệp Thiên Hàn mặt không chút thay đổi nói, “Chuyện gì? Canh giờ không còn sớm, người nên nghỉ ngơi. Ngày mai còn phải đi sớm.”

Diệp Tư Ngâm nghe vậy như bị đóng tại chỗ, không nhúc nhích, đầu cúi xuống sắc mặt trắng bệch, sau một lúc, mới nói: “ Hàn, người chính là. Chán ghét ?”

Diệp Thiên Hàn như trước không có biểu tình gì, chỉ lạnh lùng nói: “Lại miên man suy nghĩ.”

Diệp Tư Ngâm ngẩng đầu: “Vậy thì vì sao! ?”Mắt tím trong suốt đã ngân ngấn nước mắt, tựa như giấy tiếp theo, thứ long lanh trong suốt bên trong sẽ tràn mi, “Từ lúc ta tỉnh lại, người liền. Thậm chí mỗi lần còn cố ý gọi hai gian phòng hảo hạng. Người.”Diệp Tư Ngâm hít một hơi thật sâu, ôm ngực, những lời tiếp theo liền không thể nói ra miệng.

Mắt tím thâm thúy nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ quen thuộc đó, thế nhưng những giọt nước long lanh trong suốt bên trên lại không thể làm hấn có bất kì cảm giác nào. Nếu là dĩ vãng, người này vừa khóc, hấn nhất định sẽ đau lòng vô cùng.

Đi lên trước, bắt lấy bàn tay lạnh lẽo của người nọ, mặc y giầy dựa,, kéo y lên giường, phủ chăn lên: “Ăn mặc như vậy mà dám xuất môn, là sợ thương thể lạnh quá mau sao? !”Thanh âm băng lạnh kèm theo trĩ chích. Lệnh những giọt nước kia rơi xuống càng nhiều.

Mà người gây ra lại chẳng chút để ý: “Người nếu thích phòng này, vậy ở đây ngủ đi. Phải nghỉ ngơi thật tốt mới được.”Nói xong liền xoay người rời đi, nhanh đến mức người trên giường muốn vươn tay bắt lấy góc áo của hấn cũng không kịp.

“Hàn!”

Bên tai lướt qua thanh âm của ái nhân, Diệp Thiên Hàn lại không có ý ngừng cước bộ, lập tức ra khỏi phòng ngủ, đóng lại cửa phòng.

Trong đôi mắt tím thâm thúy hiện lên vẻ đau đớn. Ngâm nhi.

Người trong phòng, vào khoảng khắc của phòng đóng chặt liền giận tái mặt.

Ngồi dậy, ngón tay trắng nõn thon dài xoa má mình, mắt tím trong suốt đầy lo lắng — thân thể này, chưa bao giờ khỏe mạnh như vậy.

Cho dù bị thương rất nghiêm trọng, được thánh thủ độc y cứu trị cùng điều dưỡng, cũng chỉ cần hơn mười ngày liền khang phục được tám chín phần. Nhớ rõ rất lâu trước kia, y vẫn còn phải sống một cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai, lúc nào cũng phải chịu đánh mắng quở trách. Thân thể khi đó, có mê người như lúc này không? Vì sao Diệp Thiên Hàn mấy ngày nay vẫn không chịu chạm vào y? Chẳng lẽ vì sợ chạm đến vết thương?

Nâng lên cánh tay, đôi mắt sưng mù nhìn cổ tay của mình, trong lòng đột nhiên hiện lên hận ý mãnh liệt.

Dựa vào cái gì. Dựa vào cái gì? !

Hết chính văn đệ ngũ thập tam chương

54. Chương 54

Khi tới lập hạ, ban đêm cuối cùng chẳng còn rét lạnh tận xương tủy. Mặc dù có vài cơn mưa lất phất, ngẫu nhiên có gió thổi qua, nhưng vẫn mang theo hơi ẩm.

Bỗng nhiên, một bờ câu đưa thư toàn thân tuyết trắng đập cánh phành phạch bay vào, đậu trên đất, “cô cô” kêu, đi vòng quanh tại chỗ.

Chiến Minh bước lên, bắt lấy bờ câu, gỡ xuống thư, lại thả nó bay đi. Bóng dáng bạch tuyết nho nhỏ lóe lên trong màn đêm, một lát liền không thấy bóng dáng. Mở thư ra, mới nhìn một dòng, liền chau mày.

“Vì sao lại lộ ra vẻ mặt thế này? Xảy ra chuyện gì?” Lăng Tiêu Thần chuẩn bị xong mọi chuyện, vừa vào cửa liền thấy Chiến Minh nhíu chặt mi, mở miệng hỏi.

Chiến Minh không nói, chỉ đưa bức thư trong tay cho hắn.

Tiêu Thần vẻ mặt nghi hoặc nhận lấy, liếc nhìn một cái, liền trợn lớn hai mắt: “Trời ạ! Thế nhưng.”

“Kinh ngạc như thế làm gì, không phải đã sớm đoán được sao?” Chiến Minh trầm mặt nói.

Tiêu Thần nhìn Chiến Minh mấy ngày nay tâm trạng không vui, lại nhìn bức thư trên tay, nãy ra chút do dự nói: “Việc này. Nên bẩm báo chủ nhân mới đúng.”

“Ngay cả người ta đều có thể nhìn ra, chủ nhân sao lại không biết?” Chiến Minh lắc đầu, “Tốt nhất không cần quấy rầy chủ nhân mới thỏa đáng.”

Tiêu Thần nghe vậy gật đầu. Mấy ngày nay Diệp Thiên Hàn hành động thế nào mọi người đều thấy. Dĩ vãng cơ hồ một tắc không rời thiếu niên kia, mà hiện giờ lại như có như không cự tuyệt thiếu niên đến gần. Sự lạnh nhạt cùng xa cách kia lệnh những người không hiểu rõ thấy kinh ngạc vô cùng, chỉ có Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần thân là phụ tá đắc lực của Diệp Thiên Hàn, lại là vô cùng thấu hiểu Diệp Tư Ngâm mới hơi hiểu được nguyên do trong đó.

Chiến Minh cùng Tiêu Thần tự ngồi xuống, trầm mặc không nói.

Ánh nền lay động, không biết qua bao lâu, “Ba” một tiếng vang nhỏ, nền tắt, trong phòng lập tức lâm vào hắc ám. Mà hai người không nhúc nhích vẫn đang suy nghĩ: vì sao linh hồn vốn dĩ đã mất kia bây giờ lại trở về thân thể đã không còn thuộc về mình? Là có tâm nguyện chưa hoàn thành hay Vì báo thù?

Bên này hai vị thuộc hạ trung tâm đang lo lắng nên làm thế nào để giúp chủ nhân phân ưu, bên kia trong phòng Diệp Tư Ngâm, Diệp Thiên Hàn vốn đã đi giờ lại xuất hiện.

Bạch y trong ánh trăng thanh lạnh đặc biệt hiện rõ, nhưng người trên giường lại chẳng hề hay biết –

Thiếu niên bị điểm thủy huyết, như bình thường cuộn mình trong ổ chăn. Hình như thấy lạnh, thiếu niên chau mày, giật giật thân thể, kéo chăn bị lại gần hơn.

Diệp Thiên Hàn ngồi xuống bên giường nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của ái nhân, trong đôi mắt tím thâm thúy xuất hiện một mặt nhu tình đã lâu không thấy, giây lát lại biến mất. Nhìn thiếu niên sợ lạnh quăn chặt lấy chăn, Diệp Thiên Hàn tựa như dĩ vãng, ôm lấy thân thể vì trọng thương mà càng thêm mảnh khảnh của y, kéo vào lòng giúp y sưởi ấm. Thiếu niên đang ngủ trong lòng hắn không tự giác nhích lại gần nơi ấm áp đó, thoải mái cọ cọ trong ngực hắn.

Diệp Thiên Hàn ôm người trong lòng, phượng mâu tím sẫm chậm rãi nhắm lại. Trong đầu thoáng hiện lên những bộ dáng của thiếu niên: trong được phòng cẩn thận tỉ mỉ; ở thư phòng lặng lẽ đọc sách, ngẩng đầu nhìn mình cười nhẹ; nghe nói độc cung đột kích mà lo lắng cho hắn; khi hai người hoan ái hai má ửng đỏ, ngượng ngùng rồi lại nhiệt tình chủ động.

Mắt tím bỗng mở to, nhìn về người trong lòng. Sau một lúc, chậm rãi buông tay, xuống giường.

Cùng một thân thể, nhưng linh hồn lại hoàn toàn bất đồng.

Diệp Thiên Hàn quay đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ — ánh trăng lại che đi quần tinh, khiến hắn không thể nhìn thấy đôi song tinh kia.

Ngâm nhi, là người làm bốn tọa không thể không tin cái gọi là vận mệnh, như vậy, cũng đừng làm bốn tọa hoài nghi cái vận mệnh đó. Tam thế tình duyên, bốn tọa khắc trong tâm khảm, cũng tuyệt không cho phép người dễ dàng thoát đi như vậy!

Mắt tím thâm thúy hiện lên đau đớn khó thể nhận ra, Diệp Thiên Hàn không quay đầu lại bước ra khỏi phòng.

Thiếu niên trên giường, như trước chìm trong giấc ngủ say. Giống như cảm nhận được ấm áp đã rời đi, không kiên nhẫn cọ cọ chậm bị, một lát liền không còn động tĩnh gì.

Hôm sau.

“Chủ nhân, thuyền qua sông đã chuẩn bị tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi hành.”Tiêu Thần cung kính nói.

Diệp Thiên Hàn gật đầu, ý bảo hắn ngồi xuống. Tiêu Thần ngồi cạnh Chiến Minh, ăn bữa sáng.

“Có chuyện gì?”Thấy hai thuộc hạ thường liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt có chút không đúng, Diệp Thiên Hàn lạnh lùng hỏi.

“Chủ nhân, đêm qua thu được thư Túy Nguyệt dùng bồ câu đưa tới.”Hai người do dự một lúc lâu, cuối cùng Chiến Minh mở miệng trả lời.

Tử mâu run nhẹ, im lặng nhìn hai người. Ánh mắt như hàn băng lệnh hai người ứa mồ hôi lạnh. Đúng lúc này, Diệp Tư Ngâm từ trên lầu đi xuống, thông thả bước tới ngồi xuống trước mặt chủ tử ba người.

“Hàn, sớm.”Diệp Tư Ngâm mỉm cười nói. Tựa hồ cảm giác không khí giữa ba người rất cổ quái, liền lại hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có, dùng bữa.”Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nói.

Diệp Tư Ngâm không quá rõ, nhưng cũng vì thái độ Diệp Thiên Hàn mà không dám hỏi lại, cúi đầu yên lặng ăn bữa sáng phong phú.

Chiến Minh cùng Tiêu Thần cũng cúi đầu, không dám chạm vào nghịch lân của Diệp Thiên Hàn nữa. Không nghĩ cũng biết hơn mười ngày nhần nại cùng thống khổ, cho dù nam nhân này có là thiên hạ vô địch, cũng sắp duy trì không được. Đôi mắt tím kia chứa đựng hàn ý một ngày hơn một ngày lệnh tất cả ám vệ cùng hai người nọ ngay cả thở mạnh cũng không dám. Cũng chỉ có “Diệp Tư Ngâm” này, lại không phát hiện ra hàn ý đó. đáng lý nên là người miễn cảm nhất mới đúng a.

Hoài Thủy, xưa nay là một trong những con sông quan trọng nhất ở Trung Nguyên. Từ Nghĩa Dương thành ngồi thuyền sang sông, mau thì ba ngày, chậm thì năm ngày, là có thể sang bờ bắc Hoài Thủy, chân chính vào tới bắc bộ Trung Nguyên, dưới chân thiên tử.

Nước sông cuộn cuộn, hàng năm đều dâng lũ một hai lần, không biết cướp lấy sinh mệnh bao người. Ngân lượng triều đình phát ra cứu nạn thiên nan ít lại càng thêm ít, cái gọi là nhận quá bạt mao (chim nhận mỗi lần bay đều phải tự bỏ vài chiếc lông, so sánh với phàm làm chuyện gì truyền tay nhau thì đều phải có chỗ tốt hơn (cho người hoặc chuyện đó)), không biết lại làm mập bao nhiêu hà bao của quan viên phụ trách áp giải cùng quan viên địa phương dọc theo đường đi.

Thuyền mà Tiêu Thần chuẩn bị chính là sản nghiệp của Phù Ảnh Các ở ven bờ Hoài Thủy. Đây là sản nghiệp của thương thuyền vận chuyển mà năm đó Tiêu Thần tự mình ở đây kinh doanh lớn mạnh. S9ội thương thuyền mang thương hiệu “Tiêu” ở Nghĩa Dương thành cùng ngàn dặm chung quanh, không ai không biết, không ai không nghe.

“Lăng tổng quản.” Nam tử một bộ thương nhân cung kính vái chào Tiêu Thần, “Thuyền đã chuẩn bị tốt, thỉnh khách quý đi theo ta.”

Bốn người một hàng liền theo người nọ lên thương thuyền đủ để chở hơn trăm người.

Trên thuyền có thủy thủ, cũng có tiểu nhị, thấy lão Đại nhà mình lại tất cung tất kính dẫn bốn người chưa từng gặp mặt lên thuyền, cực kỳ tò mò, nhìn theo đoàn người vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền phi thường xa hoa, điêu long họa phượng, hệt như một thuyền hoa, mà không phải thương thuyền.

“Thuộc hạ Tào Nghĩa Thành kiến quá chủ tử.” Vào phòng, nam tử mộ bộ thương nhân cung kính hành lễ với Diệp Thiên Hàn.

“Miễn lễ.” Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nói, trong mắt đã có chút tán dương.

Tào Nghĩa Thành nghe vậy đứng lên, trên mặt là thần sắc kích động. Phù Ảnh Các Các chủ trong lời đồn a, thế nhưng rõ ràng đứng trước mặt mình như vậy a — hẳn vốn chỉ là một thương nhân tư lự nho nhỏ, có một cửa hàng ven bờ Hoài Thủy, chỉ qua lại Nghĩa Dương cùng Tô Hàng, kiếm một ít tiền nuôi gia đình sống tạm. Nhưng lại được Lăng Tiêu Thần liếc mắt nhìn trúng, làm chủ đội thương thuyền “Tiêu” này. Mãi đến nửa năm trước, đội thương thuyền “Tiêu” quả nhiên có khởi sắc, thanh danh đại chấn ở Hoài Thủy. Mà lúc này, Lăng Tiêu Thần lại nói cho hắn, mục tiêu của đội thương thuyền “Tiêu”, không phải chỉ là làm một thương nhân qua lại, không phải là mua bán linh tinh, mà là một bút mua bán lớn — mua bán quan hệ đến thiên hạ dân chúng. Hẳn lúc này mới hiểu, nguyên lai nam tử nhìn như ôn nhu này, không phải là thương nhân có tiền bình thường, mà là tổng quản Phù Ảnh Các đại danh鼎鼎 trên giang hồ. Mà hẳn, nguyên bản chỉ là một thương nhân tư lự nho nhỏ, lại có vinh hạnh được người nọ nhìn trúng, trở thành một thành viên của Phù Ảnh Các.

Tào Nghĩa Thành áp chế tâm tình hưng phấn của mình, tự trong lòng ngực lấy ra một quyển sổ. Bìa màu xám, không có chữ, cung kính đưa cho Diệp Thiên Hàn: “Chủ tử, đây là những chuyện cùng chứng cứ đội thương thuyền ‘Tiêu’ tra được trong hai năm nay.”

Diệp Thiên Hàn nhận lấy, lật xem vài tờ, phía trên rõ ràng là tuyệt mật tư liệu của tất cả quan viên trong đạo đài lưu vực sông Hoài Thủy. Mà toàn bộ mọi chuyện lớn nhỏ cùng đám quan viên này có quan hệ, từ Tế tướng, cho tới tri huyện, đều được ghi chép trong quyển sổ này.

“Tào Nghĩa Thành.” Diệp Thiên Hàn bỗng nhiên lên tiếng.

Tào Nghĩa Thành lập tức khấn trương — chẳng lẽ có chỗ nào sai sót ? ! Không ngờ, lời Diệp Thiên Hàn nói tiếp, lại làm hắn hồi lâu chưa thể hồi phục tinh thần.

“Bổn tọa muốn người lấy danh nghĩa của mình, thu mua toàn bộ đội thương thuyền ‘Tiêu’, từ nay về sau, trên đời không có đội thương thuyền ‘Tiêu’, chỉ có Tào gia thương đội. Người nghe hiểu chưa?” Nếu những thứ cần có đã tới tay, thì không cần phải lưu lại sản nghiệp ở đây nữa. Lưu lại cũng chỉ thành tro bụi.

Tào Nghĩa Thành là người thông minh, tự nhiên hiểu Diệp Thiên Hàn nói có ý gì. Ba năm nay mặc dù vất vả, vừa phải chiếu cố sinh ý, vừa phải âm thầm điều tra việc chủ tử phân phó, nhưng không ngờ, chủ tử lại ban cả thương đội cho hắn? ! Hảo, nếu chủ tử ngại phiền toái, như vậy hắn sẽ toàn quyền tiếp quản thương đội, tiếp tục thay chủ tử bán mạng là được.

Tào Nghĩa Thành quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: “Thuộc hạ đã hiểu.” Nói xong liền đứng dậy lui xuống.

Thuyền chậm rãi trôi đi. Mặt sông cuộn cuộn làm thương thuyền nặng nề đong đưa. Diệp Thiên Hàn ra khoang thuyền, một mình đứng ở đầu thuyền. Thân thuyền dao động không chút ảnh hưởng đến hắn, thân ảnh kiên nghị như thể đang đứng trên đất bằng, không hề nhúc nhích. Mắt tím thâm thúy nhìn lòng sông mờ mịt, không người dám tiến lên quấy rầy.

“Hàn, đang nhìn gì vậy?”

“ ”

“Hàn?” Diệp Tư Ngâm kéo tay áo Diệp Thiên Hàn. Gió trên sông rất lớn, thân mình mảnh khảnh sau một cơn sóng lớn vỗ vào thuyền liền ngã nghiêng, nhất thời mất trọng tâm, vừa nghĩ sẽ ngã xuống. Lại bỗng nhiên bị một đôi tay cường kiện giữ lại — là Diệp Thiên Hàn vươn tay, ôm người vào lòng.

“Vào khoang thuyền đi.” Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nói, mắt tím chưa từng nhìn người trong lòng.

Diệp Tư Ngâm gật đầu, theo Diệp Thiên Hàn trở về phòng ngủ.

“Vô sự thì ở trong này nghỉ ngơi. Vết thương còn chưa khỏi hẳn, tĩnh dưỡng một chút mới được.” Tuy rằng người trước mặt không phải ái nhân của hắn, nhưng thân thể này lại thuộc về Ngâm nhi. Hắn hao hết tâm tư làm người nọ chịu đủ khổ cực luyện thành Hàn Liễm quyết, cải thiện lại thể chất của thân thể này, tuyệt không thể để cho người trước mắt lần nữa làm nó hư tổn. Nghĩ đến đây Diệp Thiên Hàn lạnh lùng phân phó. Nói xong liền xoay người bỏ đi.

“Hàn?”

“ ” Một thân thể ấm áp từ sau ôm lấy hắn. Mắt tím thâm thúy phút chốc lạnh như băng.

Nhìn không thấy thần sắc của Diệp Thiên Hàn, ‘Diệp Tư Ngâm’ không biết người y đang ôm trong nháy mắt phát ra sát khí. Có chút bí ai nói: “Hàn, ở với ta thêm chút nữa được không?”

“ ” Mắt tím lộ ra thần sắc khinh thường cùng chán ghét. Diệp Thiên Hàn xoay người, đẩy bàn tay y đang ôm mình ra, rét lạnh trong đôi mắt tím đó làm Diệp Tư Ngâm có chút khiếp đảm. Vừa định nói thêm gì, lại nghe hắn nói:

“Diệp Tư Ngâm, đừng bức bổn tọa giết người.”

Hết chính văn đệ ngũ thập tứ chương

55. Chương 55

“ ” Mắt tím lộ ra thần sắc khinh thường cùng chán ghét. Diệp Thiên Hàn xoay người, đẩy bàn tay y đang ôm mình ra, rét lạnh trong đôi mắt tím đó làm Diệp Tư Ngâm có chút khiếp đảm. Vừa định nói thêm gì, lại nghe hắn nói:

“Diệp Tư Ngâm, đừng bức bổn tọa giết người.”

Bị sát ý dày đặc trên gương mặt trước nay không có quá nhiều biểu tình kia làm chấn động, y kinh hãi lùi ra sau, Diệp Tư Ngâm không thể tin tưởng lớn con người: “Hàn. Người, người nói cái gì? !”

Diệp Thiên Hàn nheo phượng mâu lại, nhìn người dù đang thất kinh vẫn muốn tiếp tục nguy trang, lạnh lùng mở miệng. Thanh âm tuy nhẹ, nhưng so với hàn băng ngàn năm còn lạnh hơn vài phần: ” Tục danh của bốn tọa, người có tư cách gọi sao?”

Thấy đối phương tựa hồ không hiểu vì sao thái độ hần biến đổi như vậy, thần sắc thống khổ lắc đầu lui ra sau. Mắt thấy sắp đụng phải cái bàn phía sau, Diệp Thiên Hàn vươn tay kéo y lại, ấn y ngồi lên ghế, không thể nhúc nhích. Mắt tím thâm thúy nhìn thẳng vào mắt y: “Người cho bốn tọa thật không nhìn ra người là ai sao?”

Trên gương mặt tuyệt sắc, đầu tiên là sững sốt, sau đó là kinh hoảng, không thể tin. Sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng lại dừng ở phần hần.

Nguyên bản mắt tím trong suốt nhiễm lên màu đỏ, có tình cảm gì đó dần tụ tập lại, cuối cùng lại hiện ra hận ý kinh thiên: “Người biết ta là ai?”“ Diệp Tư Ngâm’ ngẩng nhìn thẳng vào hần, hỏi ngược lại,”Người làm sao biết ta là ai? Suốt mười hai năm chẳng quan tâm, người sao có thể biết ta là ai? !”

Nghe người trước mặt tình tự kích động nói ra những lời như đang lên án, Diệp Thiên Hàn vẫn không chút động dung, chỉ lạnh lùng nhìn thấy ‘nó’ – một ‘nó’ chân chính, một ‘nó’ chưa từng được hần thừa nhận là tử tự.

‘ Diệp Tư Ngâm’ nhìn người mình niệm mười hai năm, hận mười hai năm, trong đôi mắt tím dần ánh lên thê lương: “Mẫu thân vì người sinh ta ra mà trả giá bằng sinh mệnh của mình, nhưng người lại chưa từng quan tâm tới chúng ta. Người để ý, chỉ có một mình y, đúng hay không?”

Chỉ một từ “Y” đơn giản, Diệp Thiên Hàn lại biết đối phương nói đến ai, không chút do dự gật đầu.

Sự ra đời của linh hồn trước mắt này là ngoài ý muốn; mà tình cảm nữ nhân kia dành cho hần, hần lại thấy buồn cười mà ngáy thơ.

Diệp Thiên Hàn không phải không tin tình cảm. Dù sao phụ mẫu hần trước khi chết ân ái vô vàn, phụ thân lại vì mẫu thân qua đời mới tử tử mà chết. Nhưng nữ tử trên thế gian này lại có mấy sánh được với mẫu thân Huệ An công chúa của hần? Năm đó bà chỉ mới mười bốn mà đã tự mình sáng tạo ra được một Phù Ảnh Các, thân cư thượng vị nhiều năm, ngạo nghễ tuyệt thế, tự phụ phi thường; người tiếp cận hần, không phải vì quyền thế, thì cũng là vì tiền tài. Nếu không gặp người nọ, chỉ sợ hần sẽ cô tịch cả đời.

Ngâm nhi.

Nhìn phượng mâu không chút tình cảm hiện lên ôn nhu, ‘ Diệp Tư Ngâm’ đã biết hần nghĩ cái gì — chỉ có người nọ, mới có thể làm con người quân lâm thiên hạ, kiệt ngạo bất kham kia lộ ra thần sắc như thế.

“Ha hã.”“ Diệp Tư Ngâm’ bỗng nhiên cúi đầu, cười khẽ hai tiếng, rồi sau đó, tiếng cười càng lúc càng lớn, càng lúc càng mất khống chế, đến cuối cùng, dường như có chút cuồng loạn.

“Ha ha. Ha ha ha ha.”

Diệp Thiên Hàn cứ như vậy lạnh lùng nhìn y cuồng tiếu, không nói một lời.

Cười đủ rồi, ‘ Diệp Tư Ngâm’ mới thở phì phò ngừng lại, thê lương trong mắt sớm đã vô tung, còn chính là nồng đậm hận ý cùng châm chọc. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? ! Cái kẻ chiếm lấy thân thể mình, không, có lẽ ngay cả người cũng không phải, chỉ là một cô hồn dã quỷ thôi! Dựa vào cái gì mà chiếm được sự sủng ái của nhiều người như vậy? Chiến Minh, Túy Nguyệt, Lăng Tiêu Thần, thậm chí Diệp Thiên Hàn, bất kể y nói gì mọi người đều nghe theo! Mà nó thì sao? Nó lại chỉ có thể bị nhốt trong cái thiên viện không có thiên lý kia, chịu vô tận khiển trách cùng sỉ nhục kia sao? ! Dựa vào cái gì? !

Nghĩ đến đó, khóe môi ‘ Diệp Tư Ngâm’ cong lên, lộ ra một mặt cười ác ý, thanh âm mềm nhẹ oán hận nói: “Đáng tiếc, ta đã trở về, mà y, nhất định chỉ có thể hồn phi phách tán!”

Muốn nhìn thấy biểu tình thất kinh của đối phương, không ngờ, Diệp Thiên Hàn vẫn như trước vẻ mặt hàn băng.

‘Diệp Tư Ngâm’ thấy thế, lập lại một lần nữa: “Nghe rõ chưa? Y sẽ hồn phi phách tán, không bao giờ trở về nữa! Ách.”

Chiếc cổ tinh tế trắng nõn bị chế trụ không chút lưu tình, ‘Diệp Tư Ngâm’ thật hút một hơi. Cảm giác hít thở không thông làm nó sống không bằng chết, chỉ đành nắm chặt lấy bàn tay đang siết cổ mình, nhưng không cách nào lay động được đối phương dù chỉ một chút.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thấy người trên tay đã vì hít thở không thông mà sắp ngất đi, Diệp Thiên Hàn lúc này buông tay ra.

‘Diệp Tư Ngâm’ ngã mạnh xuống đất, gần như đi một vòng quỹ môn quan trở về, không ngừng thở dốc, cả người run rẩy.

“Nếu Ngâm nhi xảy ra chuyện, bổn tọa chắc chắn giết người.” Diệp Thiên Hàn nhìn người dưới đất, trong đôi mắt tím tràn đầy thần sắc vô tình. Thanh âm lạnh như băng làm người nguyên bản đang run rẩy không thôi càng thêm run rẩy mạnh hơn.

“Hài tử” này, với hắn mà nói, không có chút ý nghĩa. Thế nhưng thân thể này, là thuộc về Ngâm nhi. Bởi vậy hắn mới có thể như thế để ý tới nó như vậy — hắn không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương thân thể đó.

Nhưng, nếu Ngâm nhi thật sự hồn phi phách tán. Mắt tím thâm thúy nhìn người dưới chân, bên trong tràn đầy khinh thường cùng tuyệt quyết — như vậy hắn sẽ không chút lưu tình giết chết kẻ này.

Bước ra cửa phòng, Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần cung kính đứng hầu một bên.

“Chủ nhân.” Hai người đều có chút chần chờ. ‘Diệp Tư Ngâm’ kia nói họ đều nghe được. Chẳng lẽ Thiếu chủ thật sự đã muốn.

Sẽ không. Sẽ không. thiếu niên tuyệt sắc rồi lại ôn nhu kia tuyệt không bỏ họ mà đi như thế.

Nhưng vạn nhất. Hai người nhìn theo bóng Diệp Thiên Hàn rời đi, nhìn nhau, trong mắt là thần sắc tương tự nhau — nếu thiếu niên kia thật sự mất, nam nhân quân lâm thiên hạ ấy, sợ cũng.

Thiếu niên trong phòng sau một hồi mới đứng dậy. Yết hầu như đau đớn cháy làm nó thống khổ nhíu mày.

Không nghĩ tới, người nọ đã nhìn ra được. Là nó giả không giống sao? Vì sao lại bị nhìn ra? Rõ ràng là cùng một thân thể, cùng một khuôn mặt.

Hàn.

Sâu trong nội tâm tràn ra một thanh âm như nói mê lộn’ ‘Diệp Tư Ngâm’ cả người chấn động — người nọ rốt cuộc đã tỉnh rồi sao? Không. nó sẽ không dễ y thực hiện được!

Nó thật vất vả thừa dịp linh hồn người nọ vì trọng thương mà ngủ say, mới đoạt lại thân thể, tuyệt đối không thể để người nọ đoạt lại.

“Không cần tranh với ta, ta sẽ không buông tha!” ‘Diệp Tư Ngâm’ ấn lên ***g ngực ần ần đau, gặm nhẹ ra tiếng.

Kế tiếp ba ngày, trên thuyền cũng lâm vào tĩnh lặng như dòng Hoài Thủy. Chậm rãi hướng về bắc ngạn.

Lên bờ, ‘Diệp Tư Ngâm’ sau ba ngày cuối cùng cũng gặp lại Diệp Thiên Hàn. Nhưng chưa kịp nói lấy một câu, trên bờ đã xảy ra dị biến.

“Vi thần phụng mệnh Hoàng Thượng, đến đây đón tiếp thân vương điện hạ.” Một người vận tướng quân phục khoát áo giáp màu bạc, rõ ràng là tam phẩm Văn Huy tướng quân — Trình Tấn.

Một ngàn cấm vệ quân theo sau Trình Tấn, quỳ xuống đất hành lễ: “Cung nghênh thân vương điện hạ.”

Diệp Thiên Hàn không mặc y phục tuyết sắc xưa kia, mà thay một thân hoa phục màu tím, bên trên là kim ngân tuyến thêu hình tứ trảo bàn long, ánh lên con người cùng màu, toát ra khí chất cao quý phi thường.

Phượng mâu lạnh lùng nhìn cấm vệ quân như đến cung nghênh, kì thực là đến áp giải kia, Diệp Thiên Hàn phẩy tay áo, đi thẳng qua Trình Tấn, đến liền xa chuẩn bị cho hắn. Mà 'Diệp Tư Ngâm', thì bị đưa đến một cỗ kiệu phía sau liền xa.

Một ngàn cấm quân nháy mắt xôn xao. Trình Tấn chậm rãi đứng lên, trong mắt là một màn đêm khó hiểu.

“Tướng quân, hắn ta làm vậy rất không để chúng ta vào mắt!” Một gã cấm quân cau mày nói với Trình Tấn. Trình Tấn chỉ lắc đầu: “Khởi hành đến hành cung.”

Trần Châu thành phồn hoa giàu có, nằm ở bờ bắc Hoài Thủy, là một trọng trấn. Hoàng đế vài lần xuất hành đi qua Trần Châu, bây giờ còn xây một hành cung xoa hoa ở đây, tên Khuynh Vân cung.

Nghe nói năm đó hoàng đế xuất hành, ở Trần Châu này gặp một nữ tử xinh đẹp tựa thiên tiên, thu nàng vào hậu cung. Nàng này không chỉ xinh đẹp phi thường, mà còn tài hoa hơn người, lệnh hoàng đế sủng ái phi thường. Ngay cả hành cung ở Trần Châu này cũng là đặt theo tên nàng ta. Mà nữ tử này, chính là Vân Quý phi một trong tứ đại quý phi của hậu cung.

Hơn một ngàn người chậm rãi tới Khuynh Vân cung, dọc theo đường đi dân chúng tràn ra đường hoan nghênh — chuyện Hoài Nam đạo tiết độ sứ, sớm như gió truyền khắp Trung Nguyên. Mọi người không biết thân vương điện hạ là ai, nhưng trong một đêm hắn lại nhận hết kính yêu của dân chúng.

Liền xa một đường đi tới thiên điện Khuynh Vân cung — chính điện là cung điện chỉ có hoàng đế cùng hoàng hậu mới có thể vào ở.

Trình Tấn cung kính chờ Diệp Thiên Hàn xuống liền xa, ôm quyền nói: “Hoàng Thượng phân phó vi thần hộ tống thân vương điện hạ vào kinh. Thỉnh thân vương điện hạ đến hành cung nghỉ tạm một đêm, ngày mai lại khởi hành đến kinh thành.”

Mắt tím thâm thúy nhìn vô tướng khôi ngô trước mắt, Diệp Thiên Hàn vẫn không nói gì, xoay người đi đến cửa điện. Chiến Minh theo sau, lưu Lăng Tiêu Thần đứng ngoài cửa điện.

“Trình tướng quân, hay giàn xếp các tướng sỹ trước đi, rồi đến tham kiến điện hạ cũng không muộn. Chuyện trong hành cung, giao cho ta là được.” Tiêu Thần mỉm cười nói.

Trình Tấn khép mắt, cung kính vái chào xoay người rời đi.

Cấm quân oán giận mắng, Lăng Tiêu Thần không phải không nghe được. Trong mắt hàn quang chột lóe lên, nguyên bản mỉm cười ôn nhuận dần dần chuyển lạnh: các ngươi là thứ gì, mà muốn chủ nhân đổi đãi khác đi!

Vào đêm, Diệp Thiên Hàn ngồi trên án thư, tựa như đang chờ đợi gì đó.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, một lát sau liền đẩy cửa vào.

Người tới là một hắc y nhân bịt mặt, sau còn đi theo Chiến Minh cùng Lăng Tiêu Thần.

Chỉ thấy người nọ kéo khăn che màu đen xuống, quỳ một gối, cung kính nói: “Thuộc hạ kiến quá chủ tử!” Ngẩng đầu, gương mặt cương nghị kia, rõ ràng là Vân Huy tướng quân Trình Tấn!”

“Đứng lên.” Diệp Thiên Hàn nói.

Trình Tấn lĩnh mệnh đứng dậy, tự trong lòng lấy ra nửa khối lệnh tiễn màu đen, cung kính dâng lên: “Chủ tử, đây là hồ phù có thể điều động mười vạn cấm vệ quân trong kinh thành.”

Nhìn thấy lệnh tiễn màu đen kia, Diệp Thiên Hàn vẫn chưa tiếp nhận. Sau một lúc, mãi đến khi Trình Tấn bị khí thế khiếp người áp bách thiếu chút nữa quỳ xuống đất, Diệp Thiên Hàn mới chậm rãi mở miệng: “Trình Tấn, bốn tọa giao hồ phù cho người, người hiểu không?”

Trình Tấn khiếp sợ vạn phần ngẩng đầu — hắn nói cái gì? !

Nghỉ người thì không dùng người, dùng người thì không nghỉ người. Diệp Thiên Hàn không thích hoài nghi thuộc hạ của mình. Trình Tấn ẩn núp trong quân mấy năm, từ một binh lính bình thường đến tam phẩm Đại tướng quân, có thể thấy được đây là nhân tài; mà người đã ngồi trên quan to lộc hậu, vẫn chịu giao ra

hồ phù, không tiếc cùng hoàng đế đổi nghịch, có thể thấy được người này trung tâm. Giao mười vạn cấm quân cho Trình Tần, hẳn không thấy bất an.

“Trình tướng quân, chủ nhân tín nhiệm người như thế, người tuyệt không thể cô phụ chủ nhân.” Một bên, Chiến Minh trầm giọng nghiêm túc nói.

Trình Tần lúc này mới xác định mình nghe không phải là thanh âm hư ảo, đại chưởng vì hàng năm nắm vũ khí mà thô ráp đang cầm nửa khối hồ phù kia, không khỏi run nhè nhẹ: “Vâng, thuộc hạ thề sống chết nguyện trung thành với chủ tử!”

Hắn là do cung điện kiến tạo vì một nữ nhân, mà nơi này không tức mục trang nghiêm như những hành cung cùng cung điện khác của hoàng gia, Khuynh Vân cung càng có khuynh hướng giống biệt viện Giang Nam thức ở phương bắc Trung Nguyên. Mặc dù đêm đã khuya, nhưng trong cung khắp nơi đều đốt cung đăng, hoa mỹ phi thường.

Bên này trong phòng Diệp Thiên Hàn, lại chìm vào đen tối. Người nọ một thân bạch y lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, con ngươi sâu thẳm nhìn không ra cảm xúc gì.

Ngâm nhi.

Tựa như có cảm ứng, Diệp Thiên Hàn chấn động, như thể nghe thấy tiếng gọi của ái nhân.

Cửa phòng bị người mạnh mẽ đẩy ra, cùng với thanh âm hai gã thị vệ ngã xuống đất .

Thiếu niên một thân trung y, xông vào tấm phòng của thân vương.

Bốn mắt nhìn nhau, ẩn chứa tình tự như nhau.

Chỉ nghe thiếu niên kia mềm nhẹ bình tĩnh rồi lại áp lực gọi: “Hàn.”

Hết chính văn đệ ngũ thập chương

56. Chương 56

Hoàng cung. Thiên lao

Đêm khuya, trong thiên lao âm u ẩm ướt, chỉ có tiếng chuột cắn cỏ khô, ngay cả ngục tốt cũng sớm chịu không nổi cơn buồn ngủ mà nằm sấp lên bàn ngủ.

Bỗng nhiên, một mùi thơm chậm rãi tràn ngập trong lao, vô thanh vô tức, lệnh ngục tốt vốn đã ngủ say lâm vào giấc ngủ càng sâu hơn.

Một nơi nào đó của địa lao, thanh niên một thân tam phẩm triều phục bỗng nhiên mở mắt ra, nín hơi, nhưng vẫn hít phải một ít trước đó, đầu choáng váng, mắt thấy sẽ sắp ngã vào đồng cỏ khô dơ dáy, lại bị một Hắc y nhân đỡ lấy.

“A, Vũ Trần, thật rất ít khi thấy người chột vật thể này a.” Một một tiếng cười khẽ hết sức chói tai vang lên, đáng tiếc lại không người nghe được.

Người tới kéo khăn che mặt màu đen xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp mang chút gian trá, đó rõ ràng là thái tử Lí Ân bị truy nã do mưu triều đoạt vị. Lí Ân cực kỳ có tâm tình thương thức bộ dáng Bắc Đường Vũ Trần cùng mê được đầu tranh, rốt cục sinh lòng từ bi dứt y một viên giải được.

“Ta nghĩ người đã quên mình còn có người bạn như ta rồi đó.” Bắc Đường Vũ Trần lấy lại tinh thần đứng lên, lạnh lùng nói. Sau đó lại nhíu mi, “Đây là được gì vậy, được hiệu lại mãnh liệt như thế, ngay cả nội lực cũng vô pháp chống cự.”

Lí Ân chậm quá tìm chìa khóa trên người ngục tốt, mở cửa lao ra, lúc này mới nói “Mê được do đệ tử chân truyền của ‘Thánh thủ độc y’ chế, sao có thể dễ dàng cho người chống lại được chứ?”

Bắc Đường Vũ Trần nghe vậy hơi sững sốt: “Người nói chính là. Diệp Tư Ngâm?” Chuyện võ lâm đại hội sớm trở thành chuyện thần kỳ trên phố, y tự nhiên biết giang hồ thịnh truyền đệ tử chân truyền của “Thánh thủ độc y” Hoa Tiệm Nguyệt, cũng là đệ tử duy nhất, chính là “Diệp Tư Ngâm” hài tử của Phù Ảnh Các Các chủ. Nhưng khi từ trong miệng nói ra tên này, Bắc Đường Vũ Trần liền nhú mày.

Chết tiệt. Đều là vì y làm kết giao một bằng hữu như Lí Ân, mới rơi vào kết cục bị hoàng đế giáng một tội danh có lẽ có rồi tống vào thiên lao. Không biết người nọ trong nhà thế nào. Có hảo hảo tính dưỡng không? Xảy ra chuyện lớn như vậy, nó có chịu khổ gì không. quan trọng nhất là, có nhớ tới y không?

Lí Ân vừa thấy y lộ ra bộ dáng thế này, lập tức hiểu suy nghĩ trong lòng y, mới nói: “Đừng cò xát, nơi đây không nên ở lâu, phải nhanh chóng rời đi. Bảo bối Vũ Tư của ngươi, ta đã cho người ta đi thái phó phủ đón ra rồi.”

Bắc Đường Vũ Trần quái dị nhìn Lí Ân, sau một lúc lâu mới nói: “Thân vương phủ?”

“Tự nhiên.” Lí Ân đương nhiên bình thường trả lời, lời còn chưa nói dứt, bản thân cũng sững sốt — đưa Vũ Tư đến thân vương phủ, chẳng phải khiến người nọ cùng “Diệp Tư Ngâm” đối mặt nhau sao. Một cái là tiên chủ của thân thể kia, một là hiện chủ. Trời ạ! Nếu Vũ Tư làm ra chuyện gì không nên, nói không chừng sẽ bị vị hoàng huynh luôn bao che khuyết điểm đến sứt ruột đánh một chưởng mất mạng.

“Đi mau!” Bắc Đường Vũ Trần đen mặt, không để ý dư hiệu của mê được vẫn còn làm mình có chút hỗn loạn, liền theo Lí Ân, thừa dịp bóng đêm rời khỏi thiên lao.

Về phần ngục tốt ngày mai tỉnh lại phát hiện cửa lao mở rộng, tù thất không một bóng người, hoảng sợ thét chói tai cuối cùng bị giáng tội danh để mất khâm phạm lập tức hành quyết tại chỗ thế nào, thì đó là chuyện của hoàng đế Lí Huyền.

Thân vương phủ? Chính sảnh

Lúc Bắc Đường Vũ Trần đến nơi, vẫn chưa xảy ra tình cảnh bi thảm như y suy nghĩ. Chỉ thấy Diệp Thiên Hàn Diệp Tư Ngâm cùng Bắc Đường Vũ Tư ngồi ngay ngắn trên ghế, không nói một lời, không khí có chút ngưng trọng mà thôi.

“Hoàng huynh, hơn nửa đêm, vì sao không đi nghỉ ngơi?” Lí Ân cười ha ha, hy vọng nhanh chóng chấm dứt cục diện xấu hổ này. Ý thức được đây là hậu quả của việc mình lo lắng không chu toàn, nếu là Diệp Thiên Hàn tức giận, chỉ sợ hắn sẽ lột xuống một tầng da.

Không ngoài sở liệu, mắt tím thâm thúy lạnh lùng đảo qua, lệnh Lí Ân đứng hình, ngồi xuống một bên không dám nói một tiếng.

“Vũ Tư, mấy ngày qua có khỏe không? Có ai làm khó ngươi không?” Bắc Đường Vũ Trần không để ý sắc mặt lạnh như băng của vị thượng vị giả kia, đi đến cạnh Vũ Tư, có chút lo lắng hỏi han. Ước chừng là mê được quá mức mạnh mẽ, lại thêm một đường chạy vội, lúc này sắc mặt Bắc Đường Vũ Trần hơi xanh trắng, thân thể cũng có chút nghiêng ngả lão đảo.

“Thái phó đại nhân, uống thêm viên thuốc này rồi nói tiếp cũng không muộn.” Một viên đan dược màu xanh phá không mà đến, cùng lúc với thanh âm với mềm nhẹ của Diệp Tư Ngâm, Bắc Đường Vũ Trần duỗi tay tiếp lấy, không nghĩ nhiều liền nuốt xuống, lập tức chân khí ngưng trệ lan ra khắp cơ thể, sắc mặt cũng tốt hơn một chút.

Trả cho Diệp Tư Ngâm một ánh mắt cảm kích, Bắc Đường Vũ Trần cung kính hành lễ nói: “Đa tạ diệp Thiếu chủ.” Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy thiếu niên này, khí chất đạm nhiên xuất trần, không khỏi làm kẻ khác thấy kính nể ngưỡng mộ — người có thể làm “Thánh thủ độc y” Thu làm đồ đệ duy nhất, lại còn làm Phù Ảnh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn ái mộ, quả nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Đang lúc suy nghĩ bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hừ lạnh, đôi mắt trong suốt xinh đẹp của Bắc Đường Vũ Tư căm giận nhìn Bắc Đường Vũ Trần, “xoát” một tiếng đứng dậy muốn rời khỏi.

Bắc Đường Vũ Trần giữ chặt nó lại: “Muốn đi đâu? !”

Vũ Tư biết rõ giấy dựa không ra, vẫn chưa nhúc nhích, chỉ nhìn bàn tay đối phương giữa chặt mình, lạnh lùng nói: “Buông tay.”

Bắc Đường Vũ Trần bị thái độ lạnh lùng của nó chọc giận, trầm giọng nói: “Vọng tưởng! Người đâu cũng đừng hòng đi.”

Ánh mắt oán hận như lợi kiếm, hung hăng đâm vài nhát trên người Bắc Đường Vũ Trần, liền lập tức quay lại đầu, không thèm nói nữa. Chỉ đứng ở chỗ cũ, ánh mắt liếc nhìn ra ngoài viện – tín ứng của Diệp Tư Ngâm nhàn nhã lướt vòng quanh hồ nước, chơi chán liền vút lên trời, rất nhanh liền biến mất trong đêm.

Theo ánh mắt của nó, trong lòng Bắc Đường Vũ Trần sôi sục — nó. Muốn rời đi? Không. Y tuyệt không cho phép! Trong lòng nghĩ thế, Bắc Đường Vũ Trần ôm chặt người nọ vào lòng. Vũ Tư thật vẫn chưa giấy dựa, chỉ tùy ý y ôm mình, lại không chịu nói gì, lệnh Bắc Đường Vũ Trần lo lắng bất an.

“Chuyện của nhị vị, chúng ta không tiện nhúng tay. Đêm đã khuya, thái phó ở trong lao đã chịu không ít khổ, nên hảo hảo nghỉ ngơi mới đúng.” Diệp Tư Ngâm thấy thế liền biết giữa hai người có rất nhiều chuyện cần giải quyết, liền thản nhiên nói với Bắc Đường Vũ Trần, ánh mắt nhìn Vũ Tư – kẻ đầu sỏ hại y cũng ái nhân chia lìa hơn một tháng, nhưng trong lòng lại không thể hận nổi.

Đích thật là y chiếm cứ thân thể nó, chiếm đi hết thấy những thứ vốn nên thuộc về nó, nó có hận, muốn báo thù, cũng không gì đáng trách. Y chỉ hy vọng, nó có thể giống y, nếu đã trở thành Bắc Đường Vũ Tư, thì phải lợi dụng thân phận này sống cho tốt. Dù sao y nhìn ra Bắc Đường Vũ Trần có cảm tình với nó, đôi mắt thường xuyên bị vẻ thâm trầm che dấu khi nhìn thấy Vũ Tư, liền giống như ái nhân nhìn mình, tràn ngập thâm tình người ngoài không thể cảm nhận được.

“Không cần người giả hảo tâm!” Vũ Tư thu hồi tầm mắt nhìn về phương xa, thấp giọng nói. Đôi mắt xinh đẹp nhìn thiếu niên đậm nhiên xuất trần đứng cạnh Diệp Thiên Hàn, cảm tình này thật không biết nói sao, có ghen tị, có hâm mộ, thế nhưng không còn hận.

“.” Diệp Tư Ngâm nghe vậy im lặng, chỉ nhìn Lí Ân. Người nọ hiểu ý, lập tức đứng dậy nói: “Tiểu Tư nói không sai. Vũ Trần người mau dẫn Vũ Tư đi nghỉ ngơi mới đúng, đi theo bản cung.”

Vũ Tư không còn cách nào, chỉ có thể bị Bắc Đường Vũ Trần nửa kéo nửa ôm lôi đi.

Trước khi đi vẫn như cũ nhịn không được quay đầu lại nhìn hai người ôm nhau, đó là nhu tình mật ý bất luận kẻ nào cũng không thể tham gia, mình quả nhiên là không có tư cách có được nó. Cũng tốt. Làm nhiều chuyện không nên làm như vậy, Diệp Thiên Hàn lại không hề muốn truy cứu. vị “Phụ thân” luôn lãnh thanh lãnh tâm đó, lại không tính toán truy cứu. nó nên thấy đủ, không phải sao? Đôi mắt xinh đẹp phẳng phất bi ai, nhưng cũng hỗn loạn vài phần may mắn. Thôi, cứ nên buông tay thôi. nó vốn là linh hồn không nên sinh ra mà.

“Hàn, người không tính nhận nó sao?” trong đầu Diệp Tư Ngâm tất cả đều là ánh nhìn buồn bã mà trước khi đi Bắc Đường Vũ Tư ngoái đầu nhìn lại, mới bật lên câu hỏi thế này. Y biết ái nhân đã có vài phần áy náy với hài tử đó, nhưng thiên tính tự nhiên, làm hấn như trước lộ ra bộ dáng lãnh đạm.

Diệp Thiên Hàn nghe vậy nhíu mày: “Có Bắc Đường Vũ Trần, bổn tọa làm gì cũng chỉ là dư thừa.”

“. vậy cũng đúng.” Diệp Tư Ngâm thản nhiên cười nói. Thoát ly thân phận “tử tự không được phụ thân thừa nhận”, nói vậy về sau hài tử kia sẽ có thể sống thoải mái hơn. chuyện một tháng đó, họ cũng không muốn truy cứu tiếp. Tóm lại, chuyện này thật cũng là giai đại vui mừng, không phải sao.

“Nha, Hàn. Người làm gì vậy? !” Đang lúc suy nghĩ, thành linh bị người chặn ngang ôm lấy, Diệp Tư Ngâm hoảng sợ, cuống quýt ôm lấy cổ ái nhân, thân thể mới đứng vững lại.

Diệp Thiên Hàn không trả lời, chỉ ôm người trong lòng đi đến phòng ngủ. Nụ cười xinh đẹp xuất trần nhường đó, sao bảo hấn không động tâm cho được.

Hiểu Diệp Thiên Hàn muốn làm gì, Diệp Tư Ngâm có chút bất mãn: “Mấy ngày nay còn chưa đủ sao. Một quá a.” Không ngờ thanh âm oán giận mềm mại lại lệnh nam nhân dục hỏa đốt người càng tăng nhanh cước bộ.

“Hàn. Đi trước tắm rửa.”Biết trốn không được, Diệp Tư Ngâm trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Nam nhân với đôi phượng mâu màu tím vốn không nhìn ra cảm xúc gì giờ lại gợn lên một tia tà mị. Chỉ tiếc Diệp Tư Ngâm chôn mặt vào lòng ái nhân, vẫn chưa nhìn thấy.

Dục trì của Thân vương phủ, lớn đến mức đủ chứa trăm người. Trì dùng bạch ngọc chế thành, nước hơi phiếm màu sữa này là dẫn từ thiên nhiên ôn tuyền ở hậu sơn đến, trên mặt nước còn trôi nổi những đoá hoa mê hoặc nhân tâm .

Nguyên bản là một nơi tắm rửa rất tốt, vừa có thể giải lao, vừa có thể dưỡng sinh, nhưng lúc này Diệp Tư Ngâm đã có chút hận cái tư tưởng chết tiệt đó

Tựa vào cạnh ao, hai chân bị tách rộng ra, ngón tay thon dài đang trừu sấp qua lại trong hậu huyết được nước suối ấm áp làm mềm ra.

” Ân. Hàn, a! nước.”trong quá trình khuếch trương, nước suối ấm áp tiến vào huyết, lệnh nơi vốn nóng như thiêu đốt lại càng thêm nóng lên. Diệp Tư Ngâm không ngừng thở gấp, muốn ngăn cản bàn tay đang tứ ngược của ái nhân, rồi lại luyến tiếc khoái cảm kích thích như vậy, chỉ phải nâng tay che miệng lại, mới có thể nhin lại những tiếng rên rỉ ngọt ngào toát ra từ miệng mình

Diệp Thiên Hàn cẩn thận khuếch trương hậu huyết trước khếp chặt của y, mắt tím thâm thúy chứa đầy dục vọng — da thịt trắng nõn đã bị nước suối ấm áp hun lên một màu hồng mê người, tóc dài ướt sũng tán trên mặt nước, tạo nên một đồ án mê người. Chưa bao giờ thử qua hoan ái lúc tắm, thân mình người này vì khẩn trương cùng khoái cảm mà run rẩy càng thêm mê người.

“Cáp a. Ân.”Lắc đầu, Diệp Tư Ngâm nhin không được ngâm khê ra tiếng – ngón tay thon dài chạm vào nơi mẫn cảm, lại còn cố ý cọ xát qua lại, quả nhiên muốn buộc y đến cực hạn trước. Mắt tím trong suốt đầy sương mù, oán giận ngoài đầu nhìn ái nhân, “Không cần. Hàn.”

Diệp Thiên Hàn nhú mày, như nghe theo lời y, thi thi nhiên nhiên rút ngón tay ra. Lập tức mất đi chống đỡ, Diệp Tư Ngâm suýt nữa trượt vào nước, huyết khẩu bất mẫn ngón tay rút ra, không ngừng co rút, lệnh Diệp Tư Ngâm chau mày — ái nhân luôn thích đùa y như thế, mãi tới khi y chủ động tác cầu mới bằng lòng bỏ ra, thật sự là. quá đáng.

Quay lại nâng tay ôm lấy cổ Diệp Thiên Hàn, Diệp Tư Ngâm dưới ánh mắt gần như trêu tức của đối phương ngẩng đầu hôn lên môi hắn, lại không cam lòng mở miệng khê cắn, để tỏ bất mẫn.

Mắt tím thâm thúy hiện lên dục vọng càng sâu, cánh tay co lại, liền giang hai chân của người trong lòng ấn lên vách trì.

Tư thái như vậy làm Diệp Tư Ngâm không khỏi mặt đỏ, lại vì hình thức hoan ái chưa từng thấy qua này mà thấy thú vị, tùy ái nhân mút hôn cổ, xương quai xanh của mình.

Trong sơn tuyền sau núi, ôn tuyền chậm rãi chảy xuôi, không ngừng theo năm tháng, nước suối màu sữa bốc lên nhiệt khí, được ánh trăng thanh lãnh chiếu vào càng thêm mông lung mê người.

Hết chính văn đệ lục thập lục chương

57. Chương 57

“Tả hộ pháp.”Đêm khuya, một ám vệ yên lặng xuất hiện trong phòng Chiến Minh.

“Vì sao đột nhiên trở về, xảy ra chuyện gì?”Ngồi dậy, Chiến Minh trầm giọng hỏi. Ám vệ cùng hắc y của Phù Ảnh Các, trên vạt áo của họ sẽ có thêu một tú văn bằng kim tuyến để phân biệt từng nơi. Mà người trước mắt này, tú văn trên vạt áo là hình một lang thủ uy vũ — ám vệ ở Tần Châu phân đường, sao lại xuất hiện ở kinh sư? Chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì?

“Bẩm tả hộ pháp, ba mươi vạn đại quân Tần Châu thành từ biên cương rút về, đang tiến đến kinh thành.” Âm vệ trầm giọng đáp.

Chiến Minh ánh mắt nghiêm túc: “Biết là quân của ai không?”

“ kỳ hiệu là của Phiêu Kị Đại tướng quân.”

Chiến Minh trong lòng trầm xuống — Phiêu Kị Đại tướng quân quan cư theo nhất phẩm, là một nhân vật võ tướng lợi hại dưới một người trên vạn người, dưới trướng có sáu mươi vạn đại quân, nhiều năm đóng ở biên cương Tây bắc. Quan trọng hơn là ... vị Phiêu Kị Đại tướng quân của triều đại này chính là chính là môn sinh của tả thừa tướng, lệ thuộc trực tiếp vào hoàng đế Lí Huyền — đột nhiên từ biên cương rút ba mươi vạn quân trở về kinh sư, mục đích đã quá rõ ràng. Việc này nếu không xử lý thích đáng, chỉ sợ là hậu hoạn vô cùng.

“Vất vả .” Chiến Minh đứng dậy, đối âm vệ nói. Âm vệ cung kính hành lễ, trong nháy mắt lại biến mất trong bóng tối.

Mở cửa phòng ra, đứng ngoài cửa tự nhiên là Lăng Tiêu Thần — hai người sát phòng, trong phòng mình có động tĩnh, tự nhiên sẽ đánh thức Tiêu Thần.

“Việc này trọng đại, nên lập tức bẩm báo chủ nhân.” Tiêu Thần cau mày nói. Nếu ba mươi vạn đại quân đúng lúc đến kinh sư, như vậy bằng vào mười vạn cấm quân trong tay Trình Tấn, tương đương với lấy trứng chọi đá, căn bản không làm được chuyện gì. Mọi người đều sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Chiến Minh gật đầu, rồi lại trầm ngâm một lát, trên mặt lộ ra một biểu tình bất đắc dĩ: “Lúc này không nên đến quấy rầy chủ nhân cùng Thiếu chủ. Người ta bẩm báo cho thái tử trước vậy.”

Lăng Tiêu Thần nghe vậy hơi sững sốt, lập tức hiểu ý, gật đầu — chủ tử họ trước nay lãnh tình lãnh tâm, tựa như trên đời này không ai có thể khiến hắn động tâm. Một nam nhân như vậy, lại xem một nụ cười của thiếu niên còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì, thân là cấp dưới, họ thật sự không biết nên vui hay nên lo.

Đêm khuya trong đục trì, vốn nên yên tĩnh. Dạ minh châu không ngừng tỏa ra ánh sáng nhu hòa qua năm tháng, từ trên vách chiếu vào nước trong trì, ba quang lưu chuyển, rất xinh đẹp; mà dòng nước màu sữa kia, hàng năm đều bốc lên nhiệt khí, làm cả căn đục trì trong sương mù.

“Ách a.” Bỗng nhiên, một tiếng than nhẹ như bao hàm áp lực như có như không, đánh vỡ sự yên lặng này, dưới tác dụng của nước ao, vùng trời trong đục trì, hơn chút linh hoạt kỳ ảo mà mê người.

Bên cạnh trì, Diệp Thiên Hàn trút đi vỏ bọc ngàn năm hàn băng, giờ phút này hắn ngồi trong dòng nước vừa đến thắt lưng, song chưởng nhàn nhã tựa vào thành trì, ánh mắt luôn ẩn chứa khí phách giờ lại hơi một tia tà mị hoặc nhân.

“Đừng dừng lại, bảo bối. Chẳng lẽ ngươi muốn để thế này cả đêm sao?” Nâng tay xoa mái tóc vì nước mà ướt đầm của thiếu niên đang ngồi trên đùi mình, thanh âm trầm thấp mang theo trêu tức.

Mất tím trong suốt đầy sương mù hung hăng trừng lại, bên trong là thần sắc yếu ớt ngày thường vô pháp nhìn thấy, lại lệnh *** vốn khó nhẫn nại của Diệp Thiên Hàn càng thêm sâu sắc. Ngón trở rời đi mái tóc, lướt qua vòng eo mẫn cảm, cuối cùng dừng lại trên hai đóa thù dù phần nộn, thậm chí còn phác họa vòng quanh nó, nhưng lại không chạm đến nơi cần an ủi nhất. (Shal: bây giờ ta đã thấm thía, thăng công nào càng lạnh thì lúc xxoo càng kinh khủng, >.

58. Chương 58

“Hoàng huynh, ngươi vẫn còn nhàn nhã vậy được sao? Qua gần nửa tháng rồi đó hoàng đế Trung Nguyên, thật không có chút tác dụng nào!” trong dịch quán, đôi mắt xanh thẫm của Dao Hàm oán hận nhìn Kinh Thương nằm trên tháp cầm giận nói.

Kinh Thương liếc nhìn muối muối khí chất hoàn toàn biến mất, trong lòng lạnh lùng cười: “Phải biết chờ đợi chứ, hoàng muội. Hoàng đế cùng thái tử tự giết lẫn nhau, đây đúng là thời cơ tốt cho Miêu Cương! Đến lúc đó, ngươi muốn nam nhân gì mà không có?”

Dao Hàm trong lòng biết hoàng huynh của nàng căn bản sẽ không để nàng trong lòng, chỉ say mê trong đại nghiệp khiến Miêu Cương phiên quốc xưng bá Trung Nguyên. Cho dù đáp ứng sẽ giúp nàng có được Diệp Thiên Hàn, cũng là vì thân phận Phù Ảnh Các Các chủ của Diệp Thiên Hàn, đối với đại nghiệp của gã có một tác dụng nhất định. Đôi mắt xanh tằm nhìn gã, trong lòng đặt quyết tâm — nếu hoàng huynh của nàng không chịu giúp nàng, như vậy nàng tự mình động thủ. Thứ mà Dao Hàm nàng coi trọng, chưa bao giờ không chiếm được.

Qua loa hành lễ ra khỏi tấm phòng của Kinh Thương, nữ nhân đi thẳng một đường tự nhiên không nhìn thấy “Hoàng huynh” luôn đối xử với mình không tệ đang dùng ánh mắt âm trầm chăm chú nhìn mình: “Người đâu, theo dõi trưởng công chúa. Đừng để nàng phá hủy đại sự của bốn vương”

“Vâng” người hầu bên cạnh Miêu Cương phiên vương bên thấp giọng hồi đáp, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng, thỉnh ngài đừng lo lắng. Phiêu Kị Đại tướng quân đang dẫn ba mươi vạn đại quân trở về kinh thành. Nhất định có thể một lưới bắt hết bè lũ của thái tử!”

Lí Huyền sau án thư nheo hai mắt lại nhìn tả tướng sắc mặt âm trầm, trầm giọng nói: “Nghịch tử kia vốn chẳng thể làm nên chuyện gì, trầm lo lắng, chỉ có Diệp Thiên Hàn.” Lăng Tiêu Vị đứng cạnh không nói gì, nhưng dưới đáy lòng lại cười lạnh.

Tả tướng nhất thời im lặng – lão chưa từng chú ý tới một thân vương điện hạ trước đó ngay cả tên lão còn chưa biết, thế cho nên địch nhân tới trước mắt, lão lại hoàn toàn không biết gì, nhất thời có chút bối rối.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, hữu Thừa tướng cầu kiến thánh giá!” Ngoài cửa thanh âm bén nhọn của thái giám cất lên.

Lí Huyền cùng tả tướng liếc nhau, tả tướng bỗng nhiên mở miệng: “Nếu vi thần không nhớ lầm, Đại tướng quân dưới tay cũng có sáu mươi vạn nhân mã.”

Lí Huyền cắt ngang lão: “Trước xem ông ta nói gì rồi định đoạt.”

“Vâng.” Tả tướng không cam lòng lui sang một bên — mười mấy năm, vẫn bị hữu tướng Kỉ Ty Đường cùng lão vào triều làm quan một lúc áp chế, ngay cả làm thừa tướng cũng là ông ta làm hữu Thừa tướng trước. Nữ nhi mặc dù chết sớm, nhưng từng là hoàng hậu, ngoại tôn lại là thái tử, ngay cả hài tử cũng làm Đại tướng quân, tay cầm sáu mươi vạn nhân mã. Lần này tiểu tử Lí Ân mưu triều soạn vị, lão nhất định phải nhân cơ hội này, thừa cơ trừ bỏ Kỉ Ti đường cùng hài tử Kỉ Cảnh Thu của ông ta!

“Vi thần khấu kiến Hoàng Thượng.” Kỉ Ti Đường một thân chính nhất phẩm quan phục, mặc dù đã tới hoa giáp chi niên (sáu mươi), lại vẫn như cũ tinh thần đầy đủ, không có chút lão thái, thanh âm như chuông đồng, đối với Hoàng Thượng cung kính hành lễ.

Lí Huyền lạnh lùng nói: “Hữu tướng bình thân.”

Kỉ Ti Đường đứng dậy: “Hoàng Thượng.”

“Trẫm biết ngươi là vì chuyện của thái tử mà đến.” Cắt ngang lời Kỉ Ti Đường, Lí Huyền lạnh lùng nói, “Nhưng lần này tên nghiệt tử đó quá tệ hại, dám bình nhàn tương hướng (chỉ bình khí, đối đầu trực tiếp...) với trẫm. Trẫm tuyệt không nhân nhượng!” Đập một chưởng thật mạnh lên bàn, làm chúng thái giám cung nữ trong phòng sợ tới mức lập tức quỳ xuống, nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Thật lâu sau, Kỉ Ti Đường mới chậm rãi nói: “Hoàng Thượng, Kỉ gia một nhà trung liệt, vì vương triều Lí thị cúc cung tận tụy. Lần này thái tử lại gây ra đại họa lớn như vậy, vi thần không nghĩ sẽ giúp thái tử biện giải. Chỉ muốn thỉnh cầu Hoàng Thượng, vô luận như thế nào, xem ở tình phụ tử, nể mặt cự thân, có thể tha cho nó một mạng? Vi thần đã mất đi nữ nhi, không muốn lại mất đi ngoại tôn này.” Nói xong lần thứ hai quỳ xuống, dập đầu xuống đất.

“Hữu Thừa tướng, đây là lỗi của người. Người từng là Hình bộ thượng thư, cái gọi là quốc hữu quốc pháp gia hữu gia quy. Thái tử như thế, không chỉ dĩ hạ phạm thượng với phụ thân, còn vạn phần bất kính với nhất quốc chi quân của Trung Nguyên. Cái gọi là vương tử phạm pháp đồng tội thứ dân! Nếu ngay cả làm vậy mà cũng có thể tha thứ, còn đâu uy nghiêm triều đình ta? Uy nghiêm Hoàng Thượng lại ở đâu? !” Tả tướng nhin không được cảm giận nói.

Lí Huyền neho mắt lại nói: “Hữu tướng đứng lên nói.”

“Hoàng Thượng, nếu ngài không đáp ứng cữu thần, cữu thần sẽ quỳ mãi không dậy.” Thanh âm không chút dao động của Kỉ Ti Đường thản nhiên nói, “ Kỉ gia ta tam đại trung lương. Không xem mặt tăng phải nể mặt phật, xem như nể mặt tiên hoàng, xin Hoàng Thượng thủ hạ lưu tình với thái tử đi. . . .

Lí Huyền không kiềm chế được tức giận quát: “Hữu Thừa tướng, người dám lấy tiên hoàng ra áp chế trẫm? ! Lá gan của người thật lớn mà!”

Tả tướng bên cạnh nghe vậy cười thầm không thôi. Ai cũng biết đương kim hoàng thượng lúc còn là hoàng tử rất không được sủng ái, đối tiên hoàng tâm tồn hận ý. Mà Kỉ Ti Đường trước nay luôn bình tĩnh lại sơ suất nhắc tới tiên hoàng. Chỉ sợ lần này thái tử chần chẫn sẽ phải chết, mà Kỉ gia, cũng sẽ nhất định sụp đổ!

Kỉ Ti Đường như trước quỳ gối tại chỗ, không vì hoàng đế tức giận mà kinh hồn táng đảm, cũng không tức giận, ngữ điệu trầm tĩnh nói: “Vi thần hiểu, Kỉ gia có vi thần cùng tiểu nhi, còn có thái tử ở trong triều làm hậu thuẫn, sớm có người nói Kỉ gia ta ngoại thích chuyên quyền, có tâm dĩ hạ phạm thượng. Lần này thái tử lại làm vậy, càng tạo thời cơ cho đám tiểu nhân phỉ báng Kỉ gia. Mặc kệ Hoàng Thượng tin hay không.” Kỉ Ti Đường từ trong ngực lấy ra một lệnh bài làm từ huyền thiết, hai tay dâng, “Tiểu nhi nguyện từ chức Đại tướng quân, giao binh phù sáu mươi vạn đại quân cho Hoàng Thượng, để tỏ rõ trung tâm của Kỉ gia. Khẩn cầu Hoàng Thượng xem binh phù, mà tha thái tử một mạng!”

Lí Huyền nghe vậy kinh hãi — Kỉ Cảnh Chu chương quân sáu mươi vạn đại quân ở biên cương bắc bộ đã hơn mười năm. Trong mười năm này, lão không lúc nào không nghĩ đến chuyện thu binh phù về tay mình. Lại liên tiếp vì thế lực Kỉ gia trong triều mãnh liệt phản đối mà thất bại. Mà hôm nay, Kỉ Ti Đường lại tự động giao binh phù này ra? !

Lăng Tiêu Vị đứng cạnh thấy vậy nhận binh phù, đưa tới tay Lí Huyền. Không ai phát giác hẳn cùng Kỉ Ti Đường nhìn thoáng qua nhau, trong mắt song phương đều là khẩn trương người ngoài khó nhận ra nổi.

Lí Huyền tiếp nhận binh phù, trầm giọng nói: “Hữu tướng, người đã suy nghĩ kỹ chưa ? Lấy nó để đổi lấy một mạng của nghiệt tử kia, có đáng giá?”

Kỉ Ti Đường gật đầu: “Phải vi thần hiểu. Bất quá vi thần cũng có một điều kiện.”

“Nói.”

Kỉ Ti Đường từ trong lòng lấy ra một quyển sổ, giao cho Lăng Tiêu Vị. Lí Huyền ra hiệu, Tiêu Vị mở ra xem, sắc mặt dần ngưng trọng: “Hoàng Thượng, này.”

“Là thứ gì?”

Tiêu Vị đưa quyển sổ cho Lí Huyền, Lí Huyền lật xem hồi lâu, rốt cuộc khép sổ lại, hồi lâu không nói gì, cuối cùng khoát tay áo, “Thôi, trẫm đáp ứng người là được. Quỳ an đi.”

Kỉ Ti Đường phút chốc ngẩng đầu: “Hoàng Thượng ý là sẽ không lấy mạng thái tử? !”

Lí Huyền bình tĩnh nói: “Nó đã không còn là thái tử.” Nói xong liền đối đại thái giám bên cạnh nói, “Nghĩa Triệu, bắt đầu từ hôm nay, phế truất thái tử Lí Ân, biếm vi thứ dân, lưu đầy, trọn đời không được vào kinh!” Nói xong nhìn tả tướng, lạnh lùng nói, “Về phần tả tướng, nhìn xem thứ này đi.” Nói xong quăng tập kia xuống chân tả tướng.

Tả tướng lòng đầy nghi hoặc, lại bị thái độ Lí Huyền làm lão nơm nớp lo sợ, run run nhặt tập sổ lên. Càng xem càng đổ mồ hôi như mưa hạ, không quá bao lâu, sau lưng ướt đẫm tập sổ đó, rõ ràng là

tất cả chứng cứ phạm tội Bắc Đường Vũ Trần tìm được trong hơn mười năm làm quan của tả tướng, đủ để khiến lão khó giữ ô sa, đầu rơi xuống đất!

“Hoàng. Hoàng Thượng. Thần oan uổng a! Hoàng Thượng, ngài cần phải thay thần làm chủ a!” Tả tướng quỳ rạp xuống đất, run rẩy nói.

Lí Huyền nhìn tả tướng sợ hãi, lại nhìn binh phù trong tay, cuối cùng nói: “Người đầu, tháo đính đá hoa linh của tả tướng xuống, giao cho hình bộ xử trí!”

Tiếng quát to của Tả tướng dần xa xăm, Kỉ Ti Đường rút cuộc đứng dậy, thản nhiên nói: “Tạ Hoàng Thượng thành toàn, vi thần cáo lui.” Nói xong liền rời khỏi Ngự thư phòng.

Lí Huyền như hư thoát ngã ngồi trên ghế, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Một bên Lăng Tiêu Vị nhìn thấy cảnh này là cười lạnh — hoàng đế ngu ngốc.

Thân vương phủ.

“Dịch nhi, nương ngươi hôm nay khỏe hơn chưa?” Lí Ân cười ôm nam hài nhi chơi đùa một mình trong hoa viên, “Sao có một mình ngươi chơi ở đây vậy?”

Nam hài nhi tên Lí Dịch mười tuổi, là cửu hoàng tử hài tử của Vân Quý phi, mới từ lãnh cung đi ra.

Hài tử mặt mũi thanh tú, khí chất không màng danh lợi giống hệt mẫu thân, lại hơn một phần khí khái nam tử. Ở lãnh cung, nếu có ai dám khi dễ nó hoặc nương nó, nó sẽ dùng công phu học được trước khi bị biếm lãnh cung trừng trị người nọ, cho dù đầu rơi máu chảy cũng không tiếc. Một hài tử như vậy, quá thích hợp làm đế vương.

Nhưng lúc này, tại đây trước mặt vị “Thái tử ca ca” này, Lí Dịch vẫn là một nam hài mười tuổi, chớp đôi mắt vẫn còn chút trẻ con, cho Lí Ân một nụ cười thật tươi: “Lục hoàng huynh.”

Lí Ân ôm nó đến phòng Vân Quý phi, không ngờ bé con trong lòng kéo vạt áo mình lại, đành dừng cước bộ: “Sao vậy?”

“Có một đại ca ca xinh đẹp tìm mẫu phi, nói là xem bệnh cho mẫu phi. Mẫu phi bảo Dịch nhi ra ngoài chơi.” Lí Dịch nói xong có chút ủy khuất. Vì sao nó không thể ở bên mẫu phi a.

“Nga?” Lí Ân nhíu mày. Đại ca ca xinh đẹp, vậy nhất định là bảo bối tiểu ái nhân Diệp Tư Ngâm của hoàng huynh. Đây. Ân bối phận để tính, Diệp Tư Ngâm xem như là chất nhi của mình, Dịch nhi lại là đệ đệ của mình. Thế nhưng Dịch nhi lại gọi Diệp Tư Ngâm là ca ca. Lí Ân đau đầu nhíu mày. Đầu là hoàng huynh không tốt, cố tình chọn cái loại loạn luân chi luyện kinh thể hải tặc thể này, mấy thứ bối phận, toàn bộ rối thành một đoàn.

“Lục hoàng huynh?” Lí Dịch nghi hoặc nhìn thái tử ca ca một năm không thấy, rồi lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, còn đối xử với mình vô cùng tốt, không rõ hẳn vì sao cau mày.

Lí Ân lắc đầu, mỉm cười: “Không có gì. Một khi đã như vậy, hoàng huynh cùng người chơi được không?”

Vừa nghe nói được chơi, Lí Dịch lập tức dứt bỏ nghi hoặc ra sau, lập tức mặt mày hớn hớn: “Được được! Lục hoàng huynh, chúng ta đi mau.”

Tiếng một lớn một nhỏ vui một nụ cười.

“Nương nương, thân thể người đã tốt hơn rồi. Chỉ cần tịnh dưỡng nhiều hơn là sẽ khỏi hẳn.” Diệp Tư Ngâm thản nhiên cười nói. Vân Quý phi là bị người hạ độc, không cần phải nói nhất định là Thần quý phi trước nay cùng Vân Quý phi đối nghịch.

“Đa tạ diệp Thiếu chủ.” Nữ tử ngồi tựa vào thành giường, sắc mặt hơi tái nhợt, dù đã qua mà nhi lập chi niên(30), lại vì bảo dưỡng rất tốt mà nhìn không ra dấu vết của thời gian. Một nữ nhân như vậy, hoàng đế rốt cuộc nghĩ thế nào mà đành biếm mẫu tử nàng vào lãnh cung? Diệp Tư Ngâm trong lòng than nhẹ — hoàng cung một là một nơi ăn thịt người, nếu không có hậu trường cường đại, quả thật sẽ bị người lạng lẹ trừ bỏ.

Vân quý phi tán thưởng nhìn thiếu niên khuynh quốc khuynh thành trước mặt, khi nhìn một người khác xuất hiện trong phòng, trong mắt ý cười càng sâu.

“Hàn, sao ngươi lại tới đây?” Diệp Tư Ngâm nhìn ái nhân không biết xuất hiện khi nào, có chút kinh ngạc hỏi.

“Nên dùng bữa.” Diệp Thiên Hàn ôm thân thể mảnh khảnh của thiếu niên nói. Kì thực sau chuyện đêm đó hẳn càng nghĩ càng sợ, hận không thể khắc khắc khóa người này lại bên cạnh mình để an tâm.

Diệp Tư Ngâm gật đầu, mới nhìn Vân Quý phi nói: “Nương nương, tại hạ cáo từ trước. Có gì không thoải mái, nhất định phải cho người đến báo với tại hạ.”

Vân Quý phi gật gật đầu, cười nhìn bóng hai người rời đi. Tuy rằng là hai nam tử, nhưng không thấy chút không thích hợp nào. Tựa như hồn nhiên thiên thành (hình thành từ tự nhiên, sản sinh ra từ nhiên), tựa như hai người họ sinh ra là để ở cùng nhau.

Vậy còn nàng thì sao. Vân Quý phi cười cười trong mắt dần hiện lên một tia khổ sở.

Bệ hạ.

Hết chính văn đệ lục thập bát chương

59. Chương 59

Trong được phòng, thiếu niên tuyệt sắc nghiêng đầu, cẩn thận trộn các loại dược liệu, nghiền nát, ngao chế, tinh luyện. Bất đồng đạm nhiên bình tĩnh của ngày thường, lúc này thiếu niên vô cùng chăm chú, hoàn toàn đắm chìm vào mớ thảo dược kia. Bộ dáng đó thật sự rất chấp nhất, không khỏi làm nam nhân đứng cạnh không ức chế được sùng nịch từ trong đáy lòng tràn lên. Nhưng có sùng nịch thế nào cũng không thể để y tiếp tục làm nữa, y ở trong hiệu thuốc suốt hai canh giờ, cho dù thân thể làm bằng sắt cũng sẽ không chịu nổi, huống chi thân thể người này còn chưa hồi phục hoàn toàn.

“Ngâm nhi.” Thanh âm thâm trầm gọi Diệp Tư Ngâm đang chìm trong thế giới của riêng mình quay về, vừa quay đầu lại suýt nữa đã đập vào lòng ngực ái nhân. Diệp Thiên Hàn bất đắc dĩ mà đỡ lấy y. Ngay cả mình đứng sau y lâu như vậy cũng không phát hiện, bảo hắn làm sao yên tâm để người này lại một mình.

Kỳ thật Diệp Thiên Hàn hoàn toàn là lo xa. Chính vì là hắn, Diệp Tư Ngâm mới không chút để ý, thậm chí chưa từng phát hiện. Nếu đổi làm thành người khác chỉ sợ cách y trăm mét đã bị y phát hiện.

”Đi nghỉ ngơi?” ôm lấy thiếu niên, Diệp Thiên Hàn hôn hôn lên trán y, không ngoại lệ ngửi được được hương thân nhiên, hỗn hợp mùi thơm thiên nhiên trên người thiếu niên, hết sức mê hoặc nhân tâm. Loại dược hương này lúc y mới đưa y về Phủ Ảnh Các cũng thường xuyên ngửi thấy, hẳn là lúc tắm trong dược dục ở Khuynh Nguyệt Cốc lưu lại; nhưng thời gian lâu, liền dần phai nhạt.

Diệp Tư Ngâm khó xử nhìn dược trên bàn vẫn chưa điều chế xong, lại nhìn người đang ôm mình, gật đầu. Y biết Diệp Thiên Hàn nhẫn đến giờ đã là cực hạn. Nếu không gật đầu, chỉ sợ trước mặt mọi người sẽ bị hắn ôm về phòng ngủ.

Nhưng lần này hắn Thiên Hàn không mang Diệp Tư Ngâm trở lại phòng ngủ dùng bữa, mà là phân phó người hầu chuẩn bị bữa cơm trong hoa viên. Chưa đến đầu hạ, thời tiết còn rất đẹp, nắng sáng nhưng không chói mắt. Rất thích hợp cho việc dùng bữa ngoài trời.

Biết Diệp Tư Ngâm không hợp khẩu vị với mấy món ăn thiên về mỡ của kinh thành, Diệp Thiên Hàn phân phó đầu bếp làm vài món thanh đạm. Tỷ như hiện tại bày trước mặt Diệp Tư Ngâm là một chén thanh chúc hầm hải sản, hương khí nồng, vừa vào miệng sẽ tan ra. Lại thêm điểm tâm tinh xảo, lệnh Diệp Tư Ngâm ăn được nhiều hơn. Điểm tâm là một đĩa bánh hoa sen, hải hoa sen tươi trong viện làm thành, nhẹ nhàng khoan khoái không ngán, nhạt mà có vị, làm thành hình dạng hoa sen, xinh đẹp phi thường, lệnh Diệp Tư Ngâm ăn bất diệc nhạc hồ.

“Ngủ ở đây một hồi được không?” Nhân nhả dùng xong ngọc thiện, Diệp Thiên Hàn hỏi. Diệp Tư Ngâm đã nhiều ngày vì chế tạo các dược vật, cơ hồ ngày ngày ngâm mình trong dược phòng đóng cửa không ra, so với trước kia càng thêm mệt mỏi, bởi vì chế dược cần hết sức chăm chú, không thể có nửa điểm qua loa, dù chỉ một chút sai lệch cũng sẽ khiến hiệu quả của dược hiệu xảy ra khác biệt thật lớn.

“” Thoáng suy tư, Diệp Tư Ngâm nhìn bóng râm gần bờ hồ, cười nhẹ nói, “Ở đây ngủ một lát cũng không sao. Nếu về phòng thể nào cũng sẽ ngủ đến lúc mặt trời ngã về tây.”

Diệp Thiên Hàn gật đầu đáp ứng, sai người chuẩn bị quý phi tháp cùng điểm tâm.

Hắn là do quá mệt mỏi, Diệp Tư Ngâm tựa vào lòng Diệp Thiên Hàn nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền nghe được tiếng hô hấp nhẹ nhàng. Diệp Thiên Hàn nâng tay vuốt lại vài sợi tóc rối cho y, tránh nhiễu giấc mộng của người nọ.

Mắt tím thâm thúy nhìn dung nhan tinh xảo của người trong lòng, trong lòng không khỏi dâng lên một tia ấm áp.

Lúc ban đầu nửa uy hiếp nửa bắt buộc mang người này về Phù Ảnh Các, hai người một đường đi này, cũng đã gần nửa năm.

Lúc đó khi đưa y về các, chỉ là ôm tâm tư tò mò nghiên cứu cùng chiêm hữu, không ngờ cuối cùng thật sự yêu y. Sủng nịch, chờ đợi cuối cùng thành hiệu lăm, ly biệt rồi gặp nạn lại chiếm được hồi báo, lúc sau là từ từ thân cận, chưa bao giờ từng có khoảng cách.

Diệp Thiên Hàn biết Diệp Tư Ngâm dù đạm nhiên như sen, tựa hồ trên đời này không có gì có thể đả động tâm tư của y; lại hiểu rõ, người này có bao nhiêu miễn cảm mà yếu ớt – chỉ là một đồng xương khô trong sơn động, liền làm y cả đêm mơ thấy ác mộng; bất quá là một nữ hài đáng yêu đáng thương, liền làm y bỏ qua dự cảm xấu trong lòng mình mà vươn tay giúp đỡ. Mà giữa hai người, bề ngoài là Diệp Thiên Hàn vì y buông tha cho đa số nguyên tắc của mình, vì y mà làm hết thấy; nhưng trên thực tế, người này vì hắn, không ngừng trả giá — ban đêm trong muôn vàn nhu tình tất cả lưu luyến thốt ra mấy câu như “Ta là của ngươi”, tất cả không phải chỉ là nói suông.

Nên làm thế nào mới có thể càng sủng y thêm đây.

Nụ hôn mềm nhẹ phát qua thái dương, người đang chìm trong giấc ngủ say nồng như cảm nhận được ái nhân sủng nịch, khóe môi gợi lên một nụ cười khó thể nhận ra.

Lí Ân cùng Bắc Đường Vũ Trần đứng từ xa nhìn hai người bên hồ lặng lẽ lưu luyến, thật lâu không chịu rời đi. Mãi đến khi phượng mâu màu tím đảo qua, mới giật mình phát giác sớm bị phát hiện, cuống quýt xoay người rời đi.

“Tối nay ta phải vào cung.” Lí Ân trầm ngâm một lát nói.

“” Bắc Đường Vũ Trần im lặng. Y tự nhiên biết lúc này Lí Ân vào cung là vì cái gì. Cảnh hai con người đồng dạng khuynh quốc khuynh thành tuyệt thế vô song kia ôm nhau vào giấc ngủ, với hai người họ mà nói là quá mức xúc động.

Lí Ân nhìn thấy Bắc Đường Vũ Trần trầm mặc không nói, thở dài nói: “Vũ Tư của ngươi không phải còn mèo con nguyên lai nữa. Ngươi cũng nên giấu lại làm sao để lấy lại tâm của nó. Làm bằng hữu, bản cung thật không đành lòng nhìn ngươi mỗi ngày đều lộ ra sắc mặt âm trầm.”

“” Nghe Lí Ân nhắc tới người trong lòng mình, Bắc Đường Vũ Trần ánh mắt nhu hòa xuống, sắc mặt lại khó coi như trước. Lí Ân nói không sai — có đầy đủ linh hồn, y vẫn chưa từng nhìn thấy bộ dáng khóc cùng yếu ớt của người nọ, mỗi ngày đều là cười, chỉ khi gặp mình là chưa từng có hòa nhã. Mà đôi mắt trong suốt kia, lại thường thường liếc ra ngoài bức tường vương phủ cao lớn — nó đã bị giam cầm quá lâu, rất khát vọng thế giới bên ngoài. nhưng y làm sao có thể thả nó đi? Sợ một khi buông tay, người nọ sẽ không bao giờ trở về nữa.

Đêm khuya, hoàng cung.

Trong phòng ngủ của Nhất phẩm đối đao thị vệ trưởng, yên tĩnh không tiếng động. Ngẫu nhiên có tiếng động kỳ quái mà rất nhỏ vang lên, lại bị nhận thành tiếng chuột quấy phá.

Thế nhưng trên chiếc giường lớn trong phòng, thị vệ trưởng đại nhân tôn quý vẫn chưa vì phiên trực cả ngày mà sức cùng lực kiệt — hai thân thể kịch liệt dây dưa.

Thân ảnh hơi nhỏ xinh nằm sấp quỳ gối trên giường lớn, hai tay bị trói, trong miệng cũng bị nhét cái gì đó không thể phát ra thanh âm. Mông bị nâng lên cao, không chút lưu tình qua lại trừu sấp trong mật huyết thít chặt lại nóng bỏng kia. Không biết đã làm vài lần, trong mật huyết, sớm tràn ngập thể dịch, theo động tác đâm ra rút vào của người phía sau mà tràn ra ngoài, dọc theo theo cặp đùi duyên dáng chậm rãi chảy xuống.

Bỗng dưng, thân thể bị tra tấn độ quá kia run mạnh lên, ngay cả người phía sau cũng bị mật huyết đột nhiên kẹp lấy, nhịn không được phóng xuất ra nhiệt dịch nhả nạt đã lâu. Hai người như hư thoát ngã vào trên giường.

Thở dốc hồi lâu, người gần như ngất đi kia lấy khuỷu tay chạm vào người phía trên. Người nọ hiểu ý, đứng dậy cởi dây trói trên tay cậu xuống.

Hai tay vừa được cởi trói, bắt chấp thân thể hư nhược vô lực, lập tức nâng tay cho người nọ một cái tát.

Người bị đánh hơi sững sốt, sau đó lạnh lùng nói: “Không phải nói mặc ta xử trí sao? Đối ý?” Thanh âm lạnh lùng kia, rõ ràng là Lăng Tiêu Vị. Mà người vừa cho hắn một cái tát, tự nhiên là Lí Ân nửa đêm lên vào hoàng cung.

Chỉ thấy Lí Ân không biết là khổ sở hay tức giận, mà đôi mắt đỏ bừng. Cậu thân là thái tử, lại bị hoàn toàn đùa bỡn như chà đạp lãng nhục thế kia, mà người làm chuyện này lại là người cậu yêu nhất, bảo hắn làm sao chịu nổi. Nhưng vừa nghe Tiêu Vị nói vậy, Lí Ân hơi sững sốt, nháy mắt không còn tức giận.

“Người. Vẫn còn giận ta sao?” Lí Ân thấp giọng hỏi, trong lòng đau như bị xé nát. Cậu biết, Tiêu Vị có tình với cậu, nếu không lấy tính tình Tiêu Vị, sợ cho dù giết hắn cũng sẽ không cùng mình lên giường. Nhưng mà Tiêu Vị chưa bao giờ nói yêu cậu, là cậu tử triền lạn đả, cường bức lợi dụ Tiêu Vị, mới để hai người xảy ra quan hệ như thế này mấy năm nay. Tiêu Vị chưa bao giờ đối xử với cậu như vậy, mỗi lần đều xem cậu như trân bảo mà cẩn thận, mà hôm nay lại nghĩ vậy, trong lòng lại tràn ra khổ sở.

Trong bóng đêm, thấy không rõ mặt đối phương, nhưng Lăng Tiêu Vị biết, người trước mặt này vừa bị mình chiếm lấy mà chẳng khác gì làm nhục kia, người tương lai là đáng cửu ngũ, sắp nhịn không được nước mắt.

Bất đắc dĩ thở dài, vươn tay ôm người nọ vào lòng, cảm giác được người trong lòng thân thể hơi cứng lại, Tiêu Vị bỗng nhiên rất muốn hung hăng đánh mình một chút. Vừa rồi vì sao không phát giác, chỉ gần nửa tháng, người trong lòng lại gầy yếu đến vậy. Là hắn mọi cách do dự tất cả từ chối mới khiến người này ra hạ sách giả ý cùng Bắc Đường Vũ Trăn kia hợp diễn cho mình xem, ngay sau đó cậu ta cũng đã giải thích hết thấy mới mình, thỉnh cầu mình tha thứ; thậm chí vào lúc nguy hiểm này chạy vào hoàng cung. Mà hắn lại làm ra chuyện quá đáng thế này. người trong lòng là thái tử, là thái tử dưới một người trên vạn người; vì hắn, cậu đã buông tự tôn của mình xuống, ăn nói khép nép, thậm chí là cầu xin, nhưng đến cùng hắn đã làm gì.

Tiêu Vị không thể không ngẩng đầu, mới có thể ức chế chất lỏng sắp tràn mi mà ra. Người trong lòng tựa hồ vẫn không rõ vì sao người vừa lúc này còn nhẫn tâm đối xử với mình như vậy mà giờ phút này lại ôn nhu ôm mình, có chút chần chờ, nhưng chưa giãy dụa — ở trước mặt hắn, cậu cho tới giờ cũng không phải là một vương giả, tuy rằng vẫn đều là tình thế bất buộc, lại thủy chung chỉ có không xác định cùng chần chờ. Là hắn làm cậu thống khổ đến vậy, tới giờ đều là vậy.

“Thái tử điện hạ, ngài cần phải trở về.”

Lí Ân nghe vậy mãnh chấn động, không thể tin được mình vừa nghe cái gì — làm nhục cậu như vậy xong, cho cậu một cái ôm không rõ ý tứ, hắn liền đuổi cậu đi? ! thanh âm thoát phá gần như tuyệt vọng: “Tiêu Vị.”

Đau lòng, không nở, áy náy, Lăng Tiêu Vị siết chặt hai tay, ôm chặt lấy người trong lòng, không cho cậu giãy dụa, ôn nhu nói: “Đợi sau khi điện hạ đăng cơ, Tiêu Vị tùy ngài xử trí được không?”

Một khắc trước như rơi vào hồ nước lạnh như băng, băng hàn đến tận xương, một khắc sau, đầu lần nữa trống rỗng – cậu nghe được cái gì? ! Lí Ân nghi hoặc nhìn Lăng Tiêu Vị, không dám xác minh nghe được gì.

Thanh âm ôn nhu lướt qua bên tai, Lí Ân cuối cùng bật khóc — chờ đợi lâu như vậy, thống khổ lâu như vậy, chần chừ lâu như vậy; buông xuống tất cả tự tôn cùng thân phận. cậu rốt cuộc đã đợi được ba từ kia rồi sao? ! Là thật sao?

“Lăng đại nhân, Hoàng Thượng triệu ngài đến.” Một thanh âm bén nhọn hợp thời cắt ngang lưu luyến giữa hai người. Lí Ân tự không thể tin lấy lại tinh thần, tức giận trừng mắt nhìn đại môn, lại không thể làm gì khác.

Lăng Tiêu Vị cười cười: “Ngoan, đi về trước.”

“Tiêu Vị, không cần gạt ta.” Lí Ân khởi động thân thể bủn rủn, lại vẫn không dám xác định nói.

Lăng Tiêu Vị ôm cậu qua, hôn lên môi cậu, như một lời thề, ôn nhu lại kiên quyết nói: “Tuyệt không.”

“Ân.”

Hết chính văn đệ lục thập cửu chương

60. Chương 60

Đương triều tả tướng làm quan hơn mười năm, địa vị có thể nói là dưới một người trên vạn người, ở trong triều lại có gần một phần ba thế lực, trong bách quan lại có một nửa là môn hạ đệ tử của lão; trưởng nữ tài đức vẹn toàn, là Thần quý phi đứng đầu hậu cung tứ đại quý phi, có một một hài tử, rất được Hoàng Thượng sủng ái. Một người đắc đạo, một nhà tả tướng tất nhiên là danh môn vọng tộc số một số hai trong kinh thành. Một gia tộc lớn đến thế, trong vòng một đêm sụp đổ, là ai cũng khó mà đoán được.

Một quyển sổ thật dày ghi chép tất cả chứng cứ phạm tội trong hơn mười năm làm quan của tả tướng. Bao gồm bán quan bán tước, tham ô hối lộ, vu hãm tiền bộ binh thượng thư khiến một nhà người nọ bị sao trăm. đa số tội danh trong đó, đủ để tội liên cứu tộc. Nhưng hoàng đế niệm tình lão làm quan cũng lập không ít công lao, lại xem ở Thần quý phi cùng bát hoàng tử, liên tha cho một nhà lão. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, tả tướng bị lột bỏ quan tước, xét nhà, trục xuất kinh sư, vĩnh viễn không được quay về kinh, mà Thần quý phi cũng bị tước phong hào Quý phi trở thành phi.

Tin tức vừa ra, cả triều đều kinh hãi. Ngoại thích, môn sinh cũng ra mặt cầu Hoàng Thượng giơ cao đánh khẽ. Nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, trong triều lại có thế lực của hữu tướng Kỉ Ti Đường cố gắng, cuối cùng không thể vãn hồi. Cái gọi là cây đổ khỉ tan, những quan viên từng ủng hộ tả tướng, cũng đầu nhập vào phái khác.

“Hoàng Thượng. Hoàng Thượng, ngài cần phải vì thần thiếp làm chủ a. Cầu ngài tha cho phụ thân, cho ông ấy về kinh đi.” trong Ngự hoa viên, một nữ tử thịnh trang (ăn mặc lộng lẫy) quỳ dưới chân Lí Huyền, trong tay còn nắm một nam hài khoảng mười tuổi, khóc nói: “Hoàng Thượng. Cầu ngài không xem mặt mũi nô tì, cũng xem nể tình Túc nhi, tha cho phụ thân đi. Túc nhi, người mau cầu phụ hoàng người đi. Ô ô ô.”

Nữ tử thịnh trang này, là Thần quý phi vừa bị hàng xuống làm tần phi, miễn đi phong hào Quý phi, hiện tại nên xưng thần phi mới đúng. Mà nam hài bên cạnh nàng mất đồ hồng đó là tử tự của nàng, bát hoàng tử Lí Túc.

Hài đồng nho nhỏ, cái gì cũng không hiểu, nhìn thấy mẫu phi khóc, cũng khóc theo nói: “Phụ hoàng phụ hoàng. Cầu ngài tha ngoại công đi. Phụ hoàng.”

“Thần phi, Túc nhi, đứng lên nói.” Lí Huyền trầm giọng nói.

Thần phi lấy khăn chấm chấm mắt, vắn quỳ xuống đất không đứng dậy: “Hoàng Thượng, hôm nay ngài nếu không đáp ứng nô tì, nô tì sẽ quỳ mãi không thôi.”

Thần phi mười tám tuổi bị tả tướng đưa vào cung, thụ phong mỹ nhân; hai năm sau liền sinh bát hoàng tử Lí Túc, mới thụ phong quý phi, đến nay đã có có mười ba năm. Ý vào hài tử cùng thế lực trong nhà, mà lấy thúng úp voi trong cái hậu cung hậu vị còn trống hậu vị này. Nếu có phi tử mỹ nhân nào chọc vào Thần phi, hơn phân nửa sẽ rơi vào kết cục bị biếm lãnh cung. Mà tả tướng thất thế, nàng cũng bị liên lụy bị hàng cấp độ, trong một đêm như từ trên trời rơi xuống địa ngục; phi tử hoàng tử hoàng nữ từng ở trước mặt nàng mang theo cái đuôi làm người, hiện giờ đều khinh thường nàng, không chỉ thấy nàng không hành lễ nịnh nọt, a dua nịnh hót như xưa, thậm chí còn nói lời châm chọc, bỏ đá xuống giếng. Chuyện này bảo Thần phi cầm quyền hơn mười năm làm sao chịu được? !

Lí Huyền lạnh lùng nhìn phi tử cùng hài tử dưới chân mình, trong lòng lại không chút thương tiếc. Thần phi này, tuy nói tài đức vẹn toàn, tâm cơ lại quá sâu, không hổ là nữ nhi mà cáo già tả tướng giáo dưỡng ra. Mà bát tử của lão, lão biết nó cũng không như những nam hài mười một tuổi khác thuần khiết ngây thơ. Trong hậu cung này, làm sao có ai giữ được sạch sẽ. Ngày thường sủng đôi mẩu tử này, là bởi vì trong triều có tả tướng; mà nay Thần phi mặc dù bảo dưỡng thích đáng, lại sớm tuổi già sắc suy, bát tử cũng không còn làm lão vui vẻ, lão tự nhiên không có tâm lực đặt trên người họ.

“Thần phi, trăm bảo người đứng lên nói, có nghe không? !” Trong lòng sớm bị chuyện Diệp Thiên Hàn cùng Lí Ân biến thành tâm phiền ý loạn, Lí Huyền sao còn có thể cho hai mẩu tử này thần sắc hòa nhã.

Thần phi cả kinh, lập tức ngậm miệng, nơm nớp lo sợ đứng lên.

” Chuyện Tả tướng làm trăm vô cùng đau đớn. Trăm tín nhiệm ông ta như thế, ông ta lại hồi báo trăm thế nào? ! Trăm đã vì người cùng Túc nhi mà không truy cứu cừu tộc. Thần phi, người đừng không biết chừng mực như vậy.” Lời này đã muốn nói rất nặng. Nghe xong lời này, chúng cung nữ thái gia có mặt đều cuối đầu, biết “Thần quý phi” hoành hành hậu cung mười mấy năm rồi cuộc cũng thất sủng. Nhưng Lí Huyền lại xem như không biết, nói tiếp, “Còn nữa Thần phi, sau này người phải thu liễm lại đi. Đừng tưởng rằng trăm không biết chuyện Vân Quý phi là ai gây ra.” Thanh âm thâm trầm mang theo âm trầm đáng sợ, lệnh Thần phi nghe vậy trước mắt một mảnh tối đen, cơ hồ sắp ngất: “Hoàng. Hoàng Thượng.”

“Không cần nhiều lời. Sau này người phải càng biết nói năng cẩn thận hơn, dạy cho tốt bát hoàng tử của trăm. Giữ miệng, không cần quan tâm quá nhiều.” Lí Huyền vừa dứt lời liền đứng dậy phất áo bỏ đi, tùy tùng cung nữ cũng đi theo lão rời khỏi ngự hoa viên. Chỉ còn lại thần phi vẻ mặt không biết làm sao đứng tại chỗ. Mà bát hoàng tử trong tay nàng, vẻ mặt đầy hoảng sợ — chính vì trưởng thành sớm, mới hiểu được, mất đi phụ hoàng sủng ái, trong cái hậu cung này sẽ có bao nhiêu bi thảm. nhớ đến cửu hoàng đệ từng bị mình khi dễ thảm thối thân thể nhỏ bé không khỏi run mình.

Lí Huyền đi về tẩm cung lòng đầy lo lắng — mấy chuyện tả tướng làm, vô luận là kết bè kéo cánh hoặc là bán quan bán tước, lão đều biết, thậm chí có vài việc còn là lão bày mưu đặt kế giúp. Mà thứ duy nhất ngoài dự kiến của lão, đó là chuyện của Vân Quý phi.

Chuyện Vân Quý phi thật phi thường đơn giản: một năm trước, Vân Quý phi bị phát hiện cùng một thị vệ trong cung nàng, y phục lung tung trên đất, nằm trên giường.

Lí Huyền hí mắt nhớ lại. Lão không phải chưa từng nghĩ đến loại chuyện này hơn phân nửa là có người thiết kế hãm hại, nhưng không có chứng cứ gì, Vân Quý phi cũng hết đường chối cãi, lão mới đành biếm hai mẩu tử nàng vào lãnh cung. Mà trong quyển sổ đó, có đủ hết thấy chi tiết Thần phi cùng tả tướng thông đồng liên hợp an bài người thiết cục hãm hại Vân Quý phi, làm lão thực sự giận không thể át! Vân Quý phi từng là nữ tử lão sủng ái nhất là, lại vì chuyện này mà bị tra tấn suốt một năm trong lãnh cung. Khi lão muốn sai người đưa mẩu tử họ rời khỏi lãnh cung, khôi phục phong hào quý phi của nàng, mới phát hiện lãnh cung sớm đã người đi nhà trống. Một phi tử cùng một hoàng tử mất tích, cung nữ thái giám hầu hạ trong lãnh cung thế nhưng toàn bộ không biết! Cũng đủ để biết cuộc sống trong lãnh cung thế nào. Mà người mang đi mẩu tử họ — Lí Huyền nhắm mắt — có thể vô thanh vô tức lên vào cung mang đi hai người, tự nhiên chỉ có Diệp Thiên Hàn cùng nghiệt tử kia mới có thể làm được!

Trong đôi mắt để vương sát ý càng thêm mãnh liệt.

Thân vương phủ.

Trong thư phòng, lại là trao đổi tuyệt mật; mà mấy người thân là "Phản quân thủ lĩnh" lại hoàn toàn không có bộ dáng đang đối đầu với cường địch.

"Được hoàn này là cái gì?" Nhìn được hoàn bằng viên đậu xanh trong tay, Lí Ân miễn cưỡng ngồi trên tháp hỏi.

Diệp Tư Ngâm nhấp một khẩu trà Long Tĩnh tốt nhất, thản nhiên nói: "Tô hợp hàm hương hoàn."

"Tô hợp hàm hương hoàn? Tên thật dễ nghe." Lí Ân nhú mày nói. Bắc Đường Vũ Trần bên cạnh lại sững sốt: "Tô hợp hàm hương hoàn? !"

"Xem ra thái phó biết loại được này?" Diệp Tư Ngâm có chút kinh ngạc. Được này là Tiệm Nguyệt chế, rồi được y cải tiến lại, chưa bao giờ tiết lộ ra ngoài, Bắc Đường Vũ Trần này từ đâu biết được?

Bắc Đường Vũ Trần tay cầm được hoàn để sát vào mũi ngửi: " này. . . . hình như có chút bất đồng. . . . Gia sư từng từ trong tay thánh thủ độc y lấy được một viên."

"Thì ra là thế." Diệp Tư Ngâm gật đầu, "Tô hợp hàm hương hoàn này vốn có chút khuyết điểm nhỏ, ta cải tiến một chút, có tác dụng trong thời gian hạn định tăng thêm hai canh giờ so với trước kia. Có thể khiến người uống trong vòng hai mươi bốn canh giờ bách độc bất xâm, vết thương do đao kiếm cũng sẽ nhanh chóng khép lại. Hoàng đế có Miêu Cương phiên vương tương trợ, mặc dù không phải nhất định, nhưng Miêu Cương dù sao cũng thông thạo cổ độc, tốt nhất vẫn nên làm chút chuẩn bị. Trong lọ này là một trăm được hoàn, nhớ rõ mỗi ngày đúng hạn ăn một viên. Nếu vô thương vô đau, được này có công hiệu điều dưỡng thân thể, có thể nói trăm lợi mà vô hại."

Lí Ân nghe vậy lòng tràn đầy tán thưởng: "Không ngờ trên đời lại có loại được thần kỳ đến vậy. Tiểu Ngâm, người quả thật không hổ là ái nhân của hoàng huynh."

Diệp Tư Ngâm nghe vậy vẫn không chút ngượng ngùng, trái lại nhẹ nhàng cười, mắt tím trong suốt nhìn Diệp Thiên Hàn đang ôm mình, không ngoài dự liệu nhìn thấy sủng nịch cùng tán thưởng trong mắt ái nhân. Hàn băng ngàn năm trong mắt như tan chảy, chỉ còn ôn nhu lan tỏa.

Nhưng ôn nhu này không kéo dài bao lâu, nhìn Lí Ân vẻ mặt mệt mỏi, băng hàn lại trở về: "Hôm qua ban đêm xông vào hoàng cung, quá mức hồ nháo."

"Ách." Lí Ân không biết nên trả lời thế nào, chỉ phải nâng chén trà nhấp một ngụm. Cậu biết mình làm vậy có bao nhiêu nguy hiểm, Nhưng. đôi mắt xinh đẹp tràn ra hạnh phúc — tưởng tượng đến lời hứa đêm qua của Tiêu Vị, ngọt ngào không ngừng dâng lên trong lòng.

"Hoàng huynh, Tiêu Vị bản cung muốn. Người có phản đối không?" Lí Ân như nhớ tới cái gì, đột nhiên nói.

Diệp Thiên Hàn nheo phượng mâu lại, từ chối cho ý kiến.

Mọi người lại vui cười một trận, rồi trầm tĩnh lại, lúc này mới bắt đầu nói chính sự.

Lí Ân nói: "Khối binh phù giả cùng mớ chứng cứ phạm tội của tả tướng mà Vũ Trần cấp đã lệnh tả tướng rút dài, hiện giờ triều đình nhân tâm bất ổn, ngoại công lại được không ít người ủng hộ. Ba bước vạn đại quân của Cửu Cửu cũng đã đến. Hiện tại phải tính xem nên làm thế nào để thần không biết quỷ không hay biến ba mươi vạn đại quân này thành người của ta."

Nguyên lai ngày ấy Kì Ti Đường giao ra binh phù chỉ là một khối phỗng chế, nhưng cũng đủ để lấy giả tráo thật. Mục đích chân chính không phải là muốn hoàng đế đặc xá Lí Ân, mà là vì đưa ra yêu cầu bãi miễn tả tướng.

"Phiêu Kị Đại tướng quân là người của hoàng đế, nên ngấm làm thế nào diệt trừ hấn cùng thân tín tướng lĩnh trong quân của hấn mới đúng." Bắc Đường Vũ Trần nói, "Đội quân này trước giờ vẫn theo Phiêu Kị Đại tướng quân, chúng tướng lĩnh binh đã lâu, uy tín rất cao. Nếu tùy tiện trừ bọn họ, chỉ sợ sẽ làm binh lính phản nộ."

Trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc.

Diệp Thiên Hàn neho mắt lại, suy nghĩ một lát, nhìn người trong lòng. Đôi mắt tím thâm thúy ôn nhu nhìn y, y lập tức hiểu ý, nhẹ nhàng cười: “Hảo. Cho ta hai ngày.”

“?” hai người còn lại không hiểu ra sao. Chỉ một ánh mắt, y liền biết hẳn muốn làm gì? !

Diệp Tư Ngâm cười nói: “Ý của Hàn là tìm người thay thế họ.”

“Thay thế họ?” Lí Ân cùng Bắc Đường Vũ Trần song song nghi hoặc, chỉ lát sau liền hồi phục tinh thần — thiếu niên trước mắt này trừ bỏ y thuật tuyệt thế vô song, còn có dịch dung thuật thiên y vô phùng a! Đợi đại quân kia đến kinh thành, liền bảo người của mình mang nhân bì diện cụ, âm thầm bỏ trừ bỏ tướng lãnh. Về phần Phiêu Kị Đại tướng quân không tự mình mang binh, vẫn như cũ đóng ở biên cương, khoảng cách khá xa, ngoài tầm với, chỉ cần cắt đứt con đường thư từ qua lại của họ, vậy không có gì phải sợ.

Đang lúc mấy người vì đột nhiên tìm được phương án mà hưng phấn không thôi, ngoài cửa đột nhiên có thị vệ nói: “Chủ tử, Miêu Cương trưởng công chúa cầu kiến.”

Sắc mặt mọi người nghiêm lại. Miêu Cương trưởng công chúa? !

Hết chính văn đề thất thập chương

61. Chương 61

“Chủ tử, Miêu Cương trưởng công chúa cầu kiến.”

Sắc mặt mọi người nghiêm lại. Miêu Cương trưởng công chúa? ! Nàng sao lại đến thân vương phủ? Là hoàng đế sai khiến, hay là ý Miêu của Cương phiên vương?

Mắt tím thâm thúy lộ ra hàn băng, ôm lấy người trong lòng đứng dậy, nhìn Lí Ân cùng Bắc Đường Vũ Trần lạnh lùng nói: “Hai người có đi chung không?”

Thần sắc ngưng trọng của Lí Ân nháy mắt thay bằng nụ cười xinh đẹp lúm đồng tiền: “Chuyện náo nhiệt này, sao có thể thiếu bản cung được.” Bắc Đường Vũ Trần như trước trầm ngâm không nói, lại đứng dậy gặt đầu.

Ngoài thư phòng, Túy Nguyệt vẻ mặt lo lắng nhanh chóng hành lễ nói: “Chủ nhân, Thiếu chủ, thái tử điện hạ.”

Diệp Tư Ngâm liếc mắt liền nhìn ra tâm tư Túy Nguyệt, chau mày, nói: “Túy Nguyệt đi cùng chúng ta.” Chuyện của Túy Nguyệt, trừ bỏ chính nàng không ai có thể rõ ràng. Nếu nàng sốt ruột muốn báo thù như thế, hơn nữa nàng còn là người Miêu Cương, tất nhiên hiểu biết Miêu Cương hơn so với mấy người họ. Mang nàng đi chung gặp Miêu Cương trưởng công chúa. chưa chắc là chuyện xấu.

Túy Nguyệt cảm kích nhìn Diệp Tư Ngâm, mới theo mọi người đi ra chính sảnh.

Lăng Tiêu Thần cùng Chiến Minh đứng ở ngoài chính sảnh, thấy đoàn người đến, cung kính hành lễ.

Trong chính sảnh, nữ tử một thân sa y xanh biếc xinh đẹp, không phải Miêu Cương trưởng công chúa Dao Hàm thì có thể là ai.

“Miêu Cương trưởng công chúa, thật sự là khách quý đến nha.” Vừa vào cửa, Lí Ân liền cười nói.

Dao Hàm cũng cười, đôi mắt xanh thăm lại chỉ nhìn chằm chằm hai nam tử vận bạch y, dung nhan tuyệt sắc kia, trong lòng lại nghiêng rằng nghiêng lợi. Nhìn Diệp Thiên Hàn ôm Diệp Tư Ngâm ngồi trên chủ tọa, cùng ngồi cùng ăn với thái tử Lí Ân, trong lòng nàng càng thêm tức giận, lại không thể làm gì, chỉ có nhẫn nại, thầm nghĩ: chờ xem, Diệp Thiên Hàn, ta nhất định thu người vào túi mình!

“Không biết công chúa hôm nay đến, là có gì chuyện quan trọng?” Lí Ân hỏi.

Dao Hàm cười mà không nói, chỉ nâng chén trà lên nhấp một ngụm. Hương vị thanh đậm làm nàng chau mày, đặt chén trà xuống. Đôi mắt xanh thăm thoáng nhìn những người trong phòng.

“A, quả thật toàn bộ mọi người đều ở đây.” Dao Hàm cười cười, “Thân vương điện hạ uy tín quả nhiên không giống bình thường, ngay cả thái tử điện hạ cùng thái phó đại nhân đều phản bội hoàng đế Trung Nguyên.”

“Chuyện gì?” Cắt ngang những lời vô nghĩa của nàng, Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nói.

Dao Hàm âm thầm cắn chặt răng. Nam nhân này. Quả thật là lãnh huyết vô tình sao. Trên mặt lại như trước cười đến sáng lạn: “Bản công chúa hôm nay đến, là muốn cùng các vị làm giao dịch.”

Mọi người nghe vậy cùng sững sốt — nữ nhân lại muốn giở trò gì?

Nhìn thấy sắc mặt mọi người âm tình bất định, Dao Hàm biết chính mình đã thành công hấp dẫn lực chú ý của họ, cho nên ngừng một chút, liền nói: “Theo bản công chúa biết, hoàng đế các người đã thu hồi phần đông binh quyền, tính toán tập hợp tại kinh thành một lưới bắt hết các người. Cho dù Phù Ảnh Các Các chủ võ công cao tới đâu, cũng không có thể lách một dịch vụn, không phải sao?”

Mọi người trong lòng lạnh lùng cười, nguyên lai là đến áp chế y. Đáng tiếc a. muốn áp chế thì phải có tiền đề a.

Đôi mắt xanh thăm nhìn thẳng nam nhân lãnh tuấn ngồi trên cao, buồn bã nói: “Điều kiện của bản công chúa là, chỉ cần thân vương điện hạ đáp ứng cùng bản công chúa thông hôn, bản công chúa sẽ để hoàng huynh cùng thân vương điện hạ thái tử điện hạ hợp tác, trợ thái tử điện hạ được hoàng vị. Dù sao, trong hoàng cung, hiện giờ từ một vụn Miêu Cương tinh binh canh gác.”

Mắt tím thâm thúy lạnh nhạt nhìn nữ nhân si tâm vọng tưởng nọ, hừ lạnh một tiếng nhỏ đến mức khó mà nghe được, khóe môi gợi lên, buông ra một nụ cười châm chọc: “Hoàng vị can hệ gì tới bốn tọa?”

Dao Hàm căn bản không dự đoán được nam nhân này sẽ nói ra như vậy, nhất thời sững sốt. Ngay cả Lí Ân thái dương cũng không khỏi run lên — hoàng huynh này của cậu thật sự là. Cho dù không vô can nhưng hiện giờ cũng đã ngồi chung một chiếc thuyền, tốt xấu cũng tỏ ra để ý một chút chứ. Bắc Đường Vũ Trần lại thấy thú vị, vô cùng hứng thú ngồi một bên xem chiến.

Dao Hàm không còn nhẫn nại cười được, nhưng vẫn miễn cưỡng cười: “Thân vương điện hạ nói đùa. Hiện giờ thân vương điện hạ cùng thái tử điện hạ hợp tác, muốn lật đổ hoàng đế Trung Nguyên không phải sao? Nếu thái tử điện hạ không chiếm được hoàng vị, vậy thân vương điện hạ nhất định cũng sẽ bị liên lụy, ta nói không đúng sao?”

“Nếu là điều kiện khác, bốn tọa nói không chừng sẽ suy nghĩ; nếu cùng người thông hôn, vậy không cần bàn lại.” Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nói xong liền muốn đứng dậy rời đi. Dao Hàm lại đột nhiên lớn tiếng chất vấn: “Vì sao? ! Là vì y sao? Vì y mà người không chịu cùng bản công chúa thông hôn? ! Một tình cảm thiên địa bất dung như vậy, người làm sao dám. ? Còn người nữa, người là tiểu. A.” Dao Hàm chỉ thấy một tia sát khí úp lại, đầu vai trần ra của nàng chợt lạnh, cúi đầu nhìn, đã là một mảnh màu đỏ. Mà thứ làm nàng bị thương, rõ ràng chỉ là một mảnh lá cây nhỏ, nhưng sau khi lướt qua vai nàng đã đâm sâu vào gốc cột đằng sau.

“Người!”

“Có vài thứ nên nói, có vài thứ không nên nói. Trưởng công chúa khí huyết rất vượng, ngẫu nhiên để máu chảy ra, cũng không phải chuyện xấu.” Mắt tím trong suốt đầy lạnh lùng, Diệp Tư Ngâm cười lạnh một tiếng nói.

“Người.” Dao Hàm tức giận nói không ra lời, vết thương trên đầu vai ầm ầm làm, y phục xanh biếc nháy mắt nhiễm đỏ.

“A, ta ngược lại đã quên. Trưởng công chúa kim chi ngọc diệp, sao có thể cho phép trên người mình có vết thương rõ ràng vậy được chứ.” Diệp Tư Ngâm coi bồng nhiên nhớ tới gì đó, “Minh, Túy Nguyệt, các người giúp trưởng công chúa đi chữa thương bằng bó. Đề hoa ngưng băng lộ trong được phòng. Tuyệt sẽ không lưu lại vết sẹo nào trên người công chúa.” Nói xong quay đầu nhìn Diệp Thiên Hàn cười nhẹ, hai người cùng nhau rời đi.

Không chỉ là Dao Hàm, ngay cả Lí Ân cùng Bắc Đường Vũ Trăn đều sững sờ một bên — bọn họ vừa rời chứng kiến, thật là Diệp Tư Ngâm luôn ôn nhuận đậm nhiên kia sao? ! Chuyện này không khỏi quá. nhìn Miêu Cương trưởng công chúa tức giận đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Quả thật là chọc người tức chết mà không cần đền mạng a. Bọn họ, vẫn rất xem thường thiếu niên kia. còn nửa vờ rồi chỉ tiện tay ném một mảnh lá đã đủ dả thương địch nhân, nội lực võ công của y, chỉ sợ là thuộc hàng cao thủ trên giang hồ. Trời ạ. ái nhân Phù Ảnh Các Các chủ dạy dỗ đi ra, quả thật không giống bình thường, tuyệt không thể khinh thường a.

Bên này hai người cảm thán, bên kia Túy Nguyệt dùng ánh mắt cảm kích nhìn Diệp Tư Ngâm rời đi. Chiến Minh thì làm tư thế thỉnh, muốn Dao Hàm đi theo mình. Dao Hàm oán hận trừng mắt nhìn Chiến Minh, trong đôi mắt xanh thẫm nổi lên ác ý, ngón tay giương lên, phát một ít được phần vào Chiến Minh. Ai ngờ Chiến Minh sớm có chuẩn bị, chỉ chột lóe, liền không thấy bóng người, được phần kia toàn bộ phất vào không trung.

“Trưởng công chúa, chút tài mọn này, tốt nhất không cần dùng nữa. Miễn cho vết thương càng thêm nghiêm trọng, tại hạ sẽ không thể ăn nói với Thiếu chủ được.” Thanh âm trầm thấp từ sau lưng vang lên, trong lúc Dao Hàm sững sờ, đã bị điểm huyết, không thể động đậy.

Dao Hàm làm sao cũng không ngờ được, mình tay cầm lợi thể nhiều đến vậy, lẻ loi một mình xâm nhập thân vương phủ, kết quả lại rơi vào kết cục thể này! Đôi mắt xanh thẫm tràn ngập oán độc.

“Trưởng công chúa, thỉnh đi.”

“Người. ?” Nhìn đến nữ tử xuất hiện trước mặt, Dao Hàm trong nháy mắt cả kinh. Vừa rồi nàng ta vẫn đứng sau Diệp Thiên Hàn, còn tưởng chỉ là một thị nữ bình thường, bây giờ nhìn lại, không ngờ là một nữ tử tuyệt sắc. nhưng nữ tử này, vì sao lại nhìn quen đến vậy? Càng lệnh Dao Hàm khiếp sợ chính là, trường bào màu mực thêu hoa văn màu bạc lấp lánh kia, rõ ràng là áo choàng của Miêu Cương chiêm tinh sư. đây.

Túy Nguyệt thấy thần sắc của Dao Hàm, liền biết đối phương dĩ nhiên nhìn ra được thân phận của mình, mỉm cười: “Trưởng công chúa, mười mấy năm không gặp, không biết ngài còn nhớ rõ Túy Nguyệt?”

“Túy Nguyệt. Túy Nguyệt? !”

Bên kia Dao Hàm cùng Túy Nguyệt ngoài ý muốn gặp lại nhau sau mười mấy năm, kinh lớn hơn hỉ; bên này hai vị chủ tử của thân vương phủ hiếm khi xảy ra bất đồng ý kiến.

“Vì sao phải giữ lại tánh mạng của nàng?” Diệp Thiên Hàn có chút không vui. Vừa rồi lúc Dao Hàm nói năng lỗ mãng, hẳn đã muốn ra tay giết nữ nhân đó; không ngờ bị người trong lòng ra tay trước cản lại, chỉ làm vai phải nàng bị thương.

Diệp Tư Ngâm lắc đầu: “Túy Nguyệt nhận ra Miêu Cương trưởng công chúa.”

”Nga?” Diệp Thiên Hàn nhú mày, “Sao lại biết được?”

“Nàng vừa gặp trưởng công chúa kia thì luôn cúi đầu. Người từng từng thấy Túy Nguyệt như vậy chưa?” Diệp Tư Ngâm nói. Túy Nguyệt là một nữ tử tâm cao khí ngạo, ngày thường cũng chỉ cúi đầu hành lễ với y cùng Diệp Thiên Hàn. Hẳn là vì thân phận chiêm tinh sư, nàng luôn vẫn đậm phong khinh phong tựa hồ siêu thoát phàm trần. Đích thật là chưa bao giờ thấy nàng cúi đầu khấn trương như thế.

Thấy Diệp Thiên Hàn dăm chiêu, Diệp Tư Ngâm” khúc khích” Một tiếng cười nói: “Người thật không chút quan tâm thuộc hạ của mình a, na nếu có ngày Túy Nguyệt cùng Minh nhận ta làm chủ nhân, ta cũng sẽ không kinh ngạc.”

Khó được nhìn ái nhân trong lòng cười thoải mái như vậy, đôi mắt tím thâm thúy của Diệp Thiên Hàn cũng đầy ý cười, bàn tay ôm lấy vòng eo y cố ý siết lại, làm Diệp Tư Ngâm không thể dán vào người hắn, như thể vành tai mai tóc chạm vào nhau nói: “Người là người của bốn tọa, tự nhiên cũng là chủ tử của họ, không cần ngày khác.”

Hô hấp nóng bỏng thổi vào vành tai, Diệp Tư Ngâm không khỏi đỏ mặt, trong lòng oán thầm hành vi ái nhân lúc này giống hệt một tên ăn chơi trác táng đùa bỡn nữ tử nhà lành, không ngờ cảm bị nâng lên, thỉnh

linh nhìn vào đôi mắt tím thâm thúy, trêu tức không kịp thu hồi bị nhìn thấu.

” Hàn. Nơi này là hoa viên.” Diệp Tư Ngâm có chút khó khăn chống đỡ, nhưng cũng biết hẳn tuyệt đối sẽ không tha cho y, nhứt chí tràn lên buông tay ra, tùy ý tôi tớ thị nữ qua lại cúi đầu đỏ mặt vội vàng đi qua.

Nhìn ái nhân không thềm giây giũa nữa, Diệp Thiên Hàn cong lên một mặt cười, một nụ hôn nhẹ nhàng ấn lên thái dương y — trừ bỏ ngưỡng ngừng, người này quả thật không màng tới ánh mắt của người khác. Như vậy rất tốt.

Tựa như cảm nhận được nỗi lòng của ái nhân, Diệp Tư Ngâm ngẩng đầu, mắt tím trong suốt là tình yêu nhẹ nhàng rồi lại sâu đậm. Chỉ thấy y mỉm cười nhẹ nhàng nói: ” Hàn, không cần lo lắng. Trong một tháng đó, không thấy được không nghe được. Hiện giờ khắc khắc cùng ngươi tay trong tay, đây đã là vận mệnh ưu đãi ta, ta há có thể cô phụ ý tốt của trời cao, tiếp tục để ý những thứ vô vị đó chứ?”

Bị ôm chặt lấy, Diệp Tư Ngâm như trước nhẹ nhàng thản nhiên cười, mắt tím trong suốt chậm rãi nhắm lại.

Lăng Tiêu Thần đứng cạnh hơi thở dài, lặng lẽ rời khỏi hoa viên, trên mặt lại đầy ý cười. Trên đời này, chỉ sợ đã không còn ai có thể tách đôi ái nhân yêu nhau sâu đậm đó ra nữa. Như thế, rất tốt.

Hết chính văn đệ thất thập nhất chương

62. Chương 62

“Đang đương” Một tiếng, chén rượu ngân chất bị ném mạnh xuống đất, Kinh Thương tức giận nói: “Người nói Dao Hàm một mình đến thân vương phủ, bây giờ còn chưa trở về? !”

Thị vệ nơm nớp lo sợ, không dám mở miệng, lại vẫn kiên trì nói: “Phải. Ách!” Bầu rượu ngân chất đập mạnh vào trán, thị vệ hô đau một tiếng, lại như trước quỳ không dám đứng dậy.

“Vô liêm sỉ! Cút!” Kinh Thương mắt lạnh nhìn thị vệ rời khỏi phòng, khoanh tay đi qua đi lại trong phòng. Vào lúc này, thế nhưng tổn hại ích lợi của Miêu Cương, chỉ vì một nam nhân mà gây ra chuyện lớn như vậy! Nếu chỉ là một công chúa không quan trọng thì thôi đi. Thế nhưng nàng.

“Ai.” Kinh Thương than một tiếng, một chưởng chụp lên bàn. Bàn im lặng vỡ nát.

“Chủ tử, không bằng thuộc hạ dẫn người đi vào thân vương phủ, cứu công chúa ra.” Thị vệ luôn ẩn mình bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Kinh Thương trầm ngâm hồi lâu, rốt cục nói: “Tối nay theo bốn vương đến thăm thân vương phủ.”

“Vâng”

“Công chúa bị thương không quá nặng, qua vài ba ngày sẽ khỏi hẳn.” Túy Nguyệt nhẹ nhàng giúp Dao Hàm bôi dược cao, băng vết thương lại, ” Đề hoa ngưng băng lộ Thiếu chủ tự tay làm, sẽ không làm vết thương có sẹo. Công chúa có thể yên tâm.”

Dao Hàm có chút nghi hoặc nhìn nàng, rốt cục nhìn không được mở miệng: “Người thật ra là ai? !” Nếu là Miêu Cương chiêm tinh sư, sao lại ở trong phủ của Diệp Thiên Hàn, còn nhận Diệp Thiên Hàn làm chủ nhân? ! Miêu Cương chiêm tinh sư đều lệ thuộc trực tiếp vào đế vương, chỉ vì hoàng gia xem quẻ. Hơn nữa, theo nàng biết, Miêu Cương chiêm tinh sư tên ”Túy Nguyệt”, mười mấy năm trước vì phản bội hoàng tộc mà đã bị xử tử.

“Trưởng công chúa không phải đã rồi biết sao?” Túy Nguyệt thu hồi dược bình, khẽ cười nói.

Đôi mắt xanh thăm trầm xuống, cuối cùng tản ra ngang ngực kiêu ngạo oán độc: “Không có khả năng! Túy Nguyệt đã sớm chết. Người sao có thể là nàng? ! Không cần giả thần giả quỷ, giả một người đã chết hơn mười năm để trêu đùa bản công chúa. Mau thả ta ra!”

“Người độc sấm thân vương phủ, vốn nên nghĩ đến kết cục này.” Chiến Minh đứng cạnh hừ lạnh nói. Hẳn đôi này nữ tử thật sự không có hảo cảm, cũng không hiểu Túy Nguyệt vì sao hòa nhã với nàng ta như vậy. Chẳng lẽ là Miêu Cương cố nhân? Không đúng a. Không nói đến Miêu Cương hoàng tộc cùng Túy Nguyệt có diệt môn chi cừu, chỉ cần xem tuổi của công chúa này — năm đó lúc Túy Nguyệt rời đi Miêu Cương, công chúa này, nhiều lắm cũng mới năm, sáu tuổi, sao lại quen được?

“Đồng thời đối địch với Miêu Cương cùng Trung Nguyên hoàng đế, người cho là các người có thể dễ dàng thoát thân được sao?” Dao Hàm trấn định tâm thần, nghiêng đầu, ngạo nghễ nói. Tốt xấu là Miêu Cương trưởng công chúa địa vị tôn quý, qua lúc kinh hoảng, cuối cùng vẫn giữ lại khí chất người trong hồng tộc, tất nhiên khác hẳn nữ tử bình thường.

“A, ta đâu dám trêu đùa trưởng công chúa. Năm đó chủ nhân từ trong tay Miêu Cương té ti cứu ta, ta từ đó đến Trung Nguyên.” Túy Nguyệt ảm đạm cười, lại nhớ đến một màn mười mấy năm trước. Nàng đến nay vẫn không hiểu rõ vì sao Diệp Thiên Hàn vốn không tin thiên mệnh, lúc ấy lại cứu nàng, lại thấy mình mình trung đều có an bài. Đúng là vì năm đó Diệp Thiên Hàn cứu nàng, hẳn mới biết mình cũng Diệp Tư Ngâm có tam thể tình duyên không phải sao?

Dao Hàm như trước không tin, nhưng trong lòng cũng đã bắt đầu dao động. Nữ tử trước mặt này. Thật là Túy Nguyệt?

Túy Nguyệt thấy nàng như thế, cũng không nói thêm nữa, chỉ nói: “Công chúa tạm thời nghỉ ngơi. Hẳn không lâu sau, Miêu Cương phiên vương sẽ phái người đến cùng chủ nhân đàm phán.”

Dao Hàm hừ lạnh một tiếng: “Ta bất quá là một công chúa có cũng được không có cũng không sao, hoàng huynh sẽ không vì ta mà thỏa hiệp. Bất quá nếu bản công chúa xảy ra chuyện gì, sẽ làm hoàng huynh càng ra sức hiệp trợ hoàng đế Trung Nguyên.”

” Có cũng được không có cũng không sao?” Túy Nguyệt đi tới cạnh cửa xoay người lại, “Trưởng công chúa địa vị quả thật không đủ tôn quý, không đáng Miêu Cương phiên vương vì người thỏa hiệp; nhưng gã vẫn phải bận tâm tới vị trí Miêu Cương Đại Tế Ti còn chưa tuyển định, nếu đại tế ti hiện tại chết, Miêu Cương sẽ phát sinh náo động thế nào nhỉ?” Tựa như châm chọc mà cong lên khóe môi, Túy Nguyệt một câu nói toát ra thân phận quan trọng nhất của Dao Hàm so với trưởng công chúa còn quan trọng hơn — Miêu Cương Đại Tế Ti!

“Người. !” Dao Hàm lúc này mới hoảng sợ đứng lên.

“Đôi mắt màu xanh biếc chẳng qua là tượng trưng cho dị tộc, mà xanh thăm, lại chỉ có Miêu Cương Đại Tế Ti trải qua lễ rửa tội mới có được. Công chúa đã quên sao? Túy Nguyệt cũng từng là người Miêu Cương mà.” Nói xong liền cười khê rời đi.

Chiến Minh có chút lo lắng nhìn thấy Túy Nguyệt một trời một vực với ngày thường, thăm nghĩ đừng xảy ra chuyện gì mới tốt.

Ban đêm, hai bóng đen nháy mắt lướt qua trên bầu trời thân vương phủ, lặng yên không một tiếng động.

Trong viện giam lỏng Dao Hàm không có một bóng người, chỉ có ánh nến từ phòng Dao Hàm ở còn sáng. Từ cửa sổ nhìn ra vào, chỉ thấy Dao Hàm nằm ở trên giường, hai mắt mở thật to, nhìn hoa văn hoa lệ rườm rà trên đỉnh giường.

“Chủ tử, nơi này nhưng không có một thủ vệ, chỉ sợ có trá.” Một Hắc y nhân lấy thủ thế ý bảo.

Gương mặt bị che dưới lớp khăn chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén lướt nhìn khắp viện, cuối cùng nói: “Cứu công chúa quan trọng hơn.”

“. Vâng” Vung tay lên, ngọn nến trong phòng liền nháy mắt tắt.

Dao Hàm hoảng sợ muốn nhìn chuyện gì xảy ra, lại vì bị điểm huyết đạo mà không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị người tới ôm ngang lấy, đi ra khỏi phòng, một chữ cũng nói không nên lời, ngay cả lắc

đầu cũng làm không được.

Nháy mắt, ánh nến đã tắt bỗng nhiên sáng lên. Không chỉ có thế, chung quanh cũng hơn rất nhiều người hầu tay cầm ngọn đèn cùng vũ khí.

“Miêu Cương phiên vương, biệt lai vô dạng.” Thanh âm trong sáng mang theo cảm giác áp bách, đúng là Lí Ân.

Người tới kéo khăn trên mặt xuống, lộ ra gương mặt tục tũn quen thuộc, chính là Miêu Cương phiên vương Kinh Thương.

“Thái tử điện hạ, a, không đúng, hiện giờ đã không phải thái tử. Bổng vương nên xưng hô người thế nào đây?” Kinh Thương tay ôm Dao Hàm giải huyệt giao cho thuộc hạ, nhìn Lí Ân lạnh lùng nói.

Lí Ân cũng lạnh lùng cười: “Đường đường Miêu Cương phiên vương, mà bây giờ miệng lưỡi lại lợi hại như vậy, thật là đáng buồn mà. Sao hử, ‘phụ hoàng’ của ta không hảo hảo chiêu đãi các người sao? Có sao một người lại một người đều đến thân vương phủ thế này?”

Kinh Thương vẫn chưa tức giận, bởi vì gã hiểu, thái tử trước mặt không phải một nhân vật tầm thường. Thế nhân đều nói đương kim thái tử Lí Ân không được hoàng đế sủng ái, văn võ đều thuộc hạng tầm thường, nhập chủ đông cung nhiều năm như vậy lại không lập được công lao nào. Nếu không có hữu tướng cùng Đại tướng quân chống đỡ, chỉ sợ đã sớm bị phế. Nhưng bình dân dân chúng làm sao có thể lý giải chuyện phát sinh sau bức tường đồ thăm kia chứ? “Thái tử” nhìn như bình thường này, nếu có thể được Diệp Thiên Hàn duy trì, nói vậy tuyệt đối không bình thường.

“Hoàng muội không hiểu chuyện, xúc phạm thái tử điện hạ cùng thân vương điện hạ. Bổng vương tự mình thỉnh cầu nhị vị thứ tội, có thể để bổng vương mang Dao Hàm rời đi được chứ?” Xem ra hiện giờ, họ sẽ không đối địch với Miêu Cương, Kinh Thương nói xong lời này, trong mắt lại không có một tia kính ý, như đang khiêu khích thì đúng hơn.

Lí Ân tự nhiên nghe ra uy hiếp trong đó, cười lạnh một tiếng nói: “Thân vương phủ nào phải chỗ ai muốn đến thì đến muốn đi thì đi? Hoàng huynh đang nghỉ ngơi, bản cung làm đệ đệ tự nhiên không thể quấy rầy. Không bằng thỉnh phiên vương cùng công chúa ở đây một đêm, ngày mai sáng sớm gặp hoàng huynh rồi đi cũng không muộn. Không biết ý phiên vương thế nào?”

Kinh Thương giận tái mặt, trong lòng biết Lí Ân này tuyệt không dễ dàng thả họ rời đi. Đang định gật đầu, bỗng nhiên phát hiện trong đám người sau lưng Lí Ân, có một thân ảnh quen thuộc, nhưng chỉ chột thoáng quá. Đợi Kinh Thương chăm chú nhìn lại, đã không còn thấy. Người mặc trường bào màu mực đó. Không có khả năng, người nọ đã đã chết mười mấy năm. Lấy lại bình tĩnh, Kinh Thương hừ lạnh một tiếng nói: “Như vậy liền phiên toái thái tử điện hạ thay bổng vương tìm một chỗ nghỉ ngơi.”

Lí Ân gọi lên một nữ cười xinh đẹp, cho người đi chuẩn bị phòng ở. Trước khi đi bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Kinh Thương cười nói: “Thiếu chút đã quên, bảo bối chất nhĩ của bản cung vì bảo hộ thân vương phủ an toàn, đã hạ vài thứ trên người Dao Hàm công chúa, trải qua giằng co vừa rồi, phiên vương hẳn là cũng đã dính vào một ít. Nếu phiên vương hoặc thị vệ của ngài nổi lên ý niệm không nên có gì đó. Ha hử.” Không nói hết, chỉ cười lạnh hai tiếng, Lí Ân không quay đầu lại rời đi. Chỉ còn lại một đám thị vệ cùng ba người sắc mặt âm trầm.

“Ba!” Dao Hàm vừa được giải huyệt đạo liền bị giáng một cái tát té xuống đất, không dám nói lời nào. Nàng biết, hoàng huynh của nàng lần này thật sự tức giận.

Kinh Thương mắt lạnh nhìn muội muội té trên đất, không hề muốn nâng nàng dậy, thị vệ một bên cũng không dám động thủ. Dao Hàm chỉ phải chậm rãi đứng dậy, giương đôi mắt xanh thăm nhìn hoàng huynh, ngay cả thanh âm cũng không còn yêu mị như xưa: “Dao Hàm biết sai, mặc cho hoàng huynh xử trí.”

“Xử trí?” Kinh Thương cười lạnh, “Ỗ vào thân phận tể ti, người có từng đặt bổng vương vào mắt?”

“Ta.”

“Nhiều lời vô ích. Nếu quay về Miêu Cương, người liền hảo hảo quay về tể ti viện cho bổng vương, từ nay về sau không được hỏi đến thế tục! Nếu không thể quay về. Người cứ việc trước tiên lấy thân tể

quốc”Kính Thương không thèm nhìn nàng, xoay người đi vào phòng. vận mệnh của Miêu Cương tế ti, tương thông với Miêu Cương hoàng thất. Nếu đế vương bốn triều băng hà, thì tế ti trước phải tuyền ra người kế vị sau chôn cùng đế vương.

Dao Hàm cắn môi dưới, nhưng không cách nào phản đối mệnh lệnh Kính Thương đưa ra, chỉ có phục tùng: “Vâng, Dao Hàm đã hiểu. Hoàng huynh.”

Dừng cước bộ lại, Kính Thương vẫn chưa quay đầu.

“Ta.”Dao Hàm muốn nói lại thôi, không biết có nên nói không.

“Không nói cũng không sao.”Kính Thương lúc này không còn chút nhẫn nại với bất cứ thứ gì. Chỉ nghĩ phải đối mặt với tình trạng hiện tại thế nào — Diệp Thiên Hàn này, xem ra khó đối phó hơn rất nhiều so với những gì gã nghĩ. nội lực trên người không còn, đan điền trống rỗng, chân khí không thể ngưng tụ. một vương giả của một quốc gia lấy độc trừ danh như gã, thế nhưng không hề phát hiện trên người muội muội mình bị hạ độc. chất nhi của Lí Ân. là Diệp Tư Ngâm kia sao?

“Hoàng huynh, ta gặp được Túy Nguyệt.”

Kính Thương đang chìm vào suy nghĩ của mình, căn bản không muốn để ý Dao Hàm sau lưng, lại sinh sinh bị hai chữ cuối cùng của nàng đóng đinh tại chỗ.

Thấy Kính Thương dừng lại, Dao Hàm lại nói: “Nàng hiện tại là hữu hộ pháp của Diệp Thiên Hàn.”

“Nói vậy!”Kính Thương ngạnh sinh sinh bức cảm giác đau đớn trong lòng về, thanh âm như vụn băng khô khốc mà băng lãnh. Nói xong liền phất áo bỏ vào phòng. Chỉ để lại một mình Dao Hàm ở ngoài phòng nhìn theo bóng gã, khe thở dài — mười mấy năm, chết mà sống lại là vì sao? Hoàng huynh, vốn tưởng rằng người đã sớm quên, nhưng hôm nay thấy thế này, mới khiến ta hiểu được, nguyên lai người chưa bao giờ quên. cừu hận của nàng, so với người tưởng tượng còn khắc sâu hơn rất nhiều, thân là đế vương, người phải làm thế nào đây?

Dao Hàm chậm rãi đi về phòng mình, trong lòng bỗng nhiên hiện lên hình ảnh mười mấy năm trước nữ tử tuyệt sắc kia xuất hiện trước mặt nàng, lau đi nước mắt cho tiểu công chúa năm tuổi đang khóc vì bị tiền tế ti răn dạy.

Hết chính văn đề thất thập nhị chương

63. Chương 63

Sáng sớm, thiếu niên ngủ say trong màn trướng hoa lệ dưới sự “Quấy rầy” không ngừng của ái nhân chậm rãi mở đôi mắt tím trong suốt ra.

“Tỉnh? Nền thức dậy.”Thanh âm trầm thấp, nụ hôn mềm nhẹ hạ trên đôi môi.

Diệp Tư Ngâm nhắm mắt, sau một lúc lâu mới tỉnh táo lại, không quen dậy sớm như y tất nhiên không vui, lâu lâu còn muốn tiếp tục ngủ, lại bị ái nhân nhấn tâm kéo ra từ ổ chăn.

Diệp Thiên Hàn nhìn người trong lòng vì chưa tỉnh ngủ mà mềm mại không xương tựa vào người mình, bửu môi vẻ mặt không vui, trên mặt lộ ra một nụ cười hiếm có. Không ai biết Phù Ảnh Các Thiếu chủ đạm nhiên tuyệt trần lúc vừa tỉnh ngủ lại đáng yêu đến vậy. Theo cách nói của người này, kiếp trước kiếp này cộng lại cũng đã gần ba mươi, nhưng cái bộ dáng này. ý cười trong đôi mắt tím thâm thúy càng thêm mãnh liệt, hẳn có thể lý giải người này khi ở trước mặt hẳn sẽ hoàn toàn không phòng bị, biểu hiện ra ra một mặt thật nhất của mình không?

Bất quá có đáng yêu tới đâu cũng không thể để y dậy quá muộn, bằng không người lát nữa giận dữ sẽ là y.

Diệp Thiên Hàn thay người đang mơ mơ màng màng mặc vào y phục, vấn tóc, mới sai người truyền lệnh.

“Ngâm nhi đã quên đêm qua có người nửa đêm xông vào thân vương phủ sao?” Thanh âm trầm thấp ôn nhu nói, lệnh Diệp Tư Ngâm hoàn hồn, một lát sau, mới liếc nhìn nam nhân trong mắt mang theo trêu tức nói: “Vì sao không nói sớm?”

Diệp Thiên Hàn đổi chuyện “Ác nhân cáo trạng trước ” của y từ chối cho ý kiến, chỉ hôn lên trán y: “Dùng bữa trước.”

Đội hai người dùng cơm xong đi vào chính sảnh, sớm đã có người chờ ở đây. Nam tử tục tằng đứng trong chính sảnh chính là Kinh Thương; mà lục y nữ tử khoanh tay đứng bên cạnh gã là Dao Hàm trưởng công chúa một ngày trước còn ngang ngược ương bướng.

Mắt tím thâm thúy lộ ra hàn băng, Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nói: “Bất quá là một phiên quốc quốc chủ, gan dạ sáng suốt lại không nhỏ chút nào.” Vừa ra khỏi miệng lại cuồng ngôn như thế, không hề để vương giả của một quốc gia trừ danh độc thuật ai nghe cũng biến sắc vào mắt. Cũng đúng, nếu luận người mà thiên hạ vừa nhắc đến đã biến sắc, chỉ sợ hãn Phủ Ảnh Các Các chủ nên xếp trước Miêu Cương phiên vương mới đúng.

Kinh Thương lại vô cùng nhẫn nại, không vì những lời này mà tức giận. Lại không biết rốt cuộc là vì đế vương khôn ngoan hay là vì hiểu được người trước mặt này thật sự là một cường giả, nếu không thì là. Bởi vì đêm qua thành linh xảy ra biến cố mà vô tâm truy cứu câu nói kia? Vô luận là vì sao, tóm lại Kinh Thương vẫn không có phản ứng gì, chỉ bình tĩnh, nhìn hai người thản nhiên bước thông thả tới chủ tọa ngồi xuống. Một là Diệp Thiên Hàn, không nói đến việc ngày ấy ở yến hội từng gặp mặt một lần, chỉ riêng khí thế quân lâm thiên hạ lãnh ngạo của hãn đã làm người ta không dám hoài nghi. Mà thiếu niên tuyệt sắc bên cạnh hãn, trong mắt có bảy phần tương tự Diệp Thiên Hàn, lạnh nhạt điềm tĩnh, lại ẩn chứa vài phần lạnh lùng – người này chính là người làm Diệp Thiên Hàn không tiếc vì y mà phạm phải sai lầm lớn nhất trong thiên hạ, cãi thánh chỉ, làm trái thiên luân sao? Quả thật là một nhân vật bất phàm – độc trên người dù qua một đêm vẫn chưa giải được, nội lực cũng không trở về, tham mạch lại chỉ thấy đan điền trống rỗng, không thể chẩn đoán được mình trúng độc gì. Thiếu niên trước mặt nhìn như nhu nhược lại có bản lĩnh lớn như vậy. Khó trách lúc trước ở vô lâm đại hội, Huyền Du Nhiên có được chân truyền của Miêu Cương được sư lại thất bại thảm hại.

Nhìn Kinh Thương lấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu xem mình, Diệp Tư Ngâm có chút không vui, nhưng không có phản ứng gì – trong mắt nam nhân thân là Miêu Cương phiên vương kia chưa tồn tại thứ gì khiến y không thoải mái.

“Phiên vương, trưởng công chúa, mời ngồi.” Thanh âm mềm nhẹ mang theo lãnh đạm cùng khoảng cách, Diệp Tư Ngâm thản nhiên nói.

Kinh Thương vì thấy hai người vào chính sảnh mà đứng lên lúc này mới phục hồi tinh thần, chậm rãi ngồi xuống. Dao Hàm cũng không dám vô lễ như ngày thường, chỉ đứng sau Kinh Thương, như trước cúi đầu.

“Hoàng huynh, người xem, việc này nên xử trí thế nào?” Lí Ân thưởng thức một lọn tóc trước ngực, mỉm cười nói. Miêu Cương phiên vương bây giờ như cá chậu chim ***g trong thân vương phủ, không thể phản kháng; nếu không phải bận tâm số tinh binh gã mang theo, bọn họ đã sớm hạ sát thủ .

Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nhìn Kinh Thương, không nói một câu. Mắt tím thâm thúy nhìn Lí Ân, ý tứ thật rõ ràng – muốn bốn tọa cùng người diễn trò có thể, nhưng đừng hy vọng bốn tọa thay người giải quyết.

Lí Ân tiếp nhận ánh mắt của Diệp Thiên Hàn, gương mặt thanh tú lộ ra một mặt cười, nói: “Bản cung cũng không có ý tứ cùng phiên vương đối nghịch. Việc này căn bản là việc riêng của hoàng thất Trung Nguyên, có thể thỉnh phiên vương giơ cao đánh khẽ, không cần can thiệp?” Lí Ân tiến quân thân tốc, đi thẳng vào vấn đề. Lời tuy nói khách khí, nhưng lại ẩn chứa ý uy hiếp — hiện giờ người ngay cả mình còn không bảo vệ được, nếu không đáp ứng, chỉ có thể tùy chúng ta xâm lược.

Kinh Thương nghe vậy cũng hiểu được thái tử điện hạ này có chủ ý gì, nhưng không tính toán khuất phục như vậy: “Việc này tạm thời không bàn. Hoàng muội ta tuổi nhỏ không hiểu chuyện, bốn vương làm huynh trưởng, tự nhiên không thể nhìn nằng thân hãm địch doanh. Dù sao thái tử điện hạ cùng thân vương điện hạ ‘tạm thời’ cùng bốn vương vây trong trận doanh đối địch. Nếu nhị vị có giơ cao đánh khẽ. Bốn

vương có thể cùng hoàng đế Trung Nguyên hiệp nghị, tự nhiên cũng có thể thương lượng với thái tử điện hạ cùng thân vương điện hạ.”

Kinh Thương dù sao cũng là vương giả một nước, tại vị mười mấy năm, có thể nói tuổi trẻ thành công, bản thân tất nhiên không thể khinh thường. Cho dù bị vây trong hoàn cảnh bất lợi, vẫn có thể mặt không đổi sắc cùng “Địch nhân” Nói chuyện với nhau như trước, gan dạ sáng suốt không ít. Nhưng trong lời nói lại đầy cẩn thận, để cho mình một đường lui, lòng dạ tâm cơ người này sâu không lường được.

Ba thượng vị giả vì khí độ gan dạ sáng suốt của gã mà tán thưởng, lại không thể cản được chân động trong lòng — người này khó đối phó.

Đến do một lát, Lí Ân ngừng đầu nói: “ý của phiên vương là, nếu bản cung cho phiên vương cùng công chúa lợi ích, sẽ có thể thu được hồi báo hợp lý? Đúng không?”

Kinh Thương gật đầu: “Đây là tự nhiên. Người cho lợi ích ta có hồi báo, thiên kinh địa nghĩa.”

“Giao dịch này nhìn qua công bằng, nhưng bản cung nhìn sao cũng thấy mình thua thiệt.” Lí Ân cười càng thêm sáng lạn.

Kinh Thương nhếch mi: “Nga? Thái tử điện hạ sao lại nói vậy

Lí Ân nhìn thiếu niên tuyệt sắc bên người Diệp Thiên Hàn, khẽ cười nói: “Nếu bản cung không muốn thả phiên vương cùng trưởng công chúa rời đi, trong cái thân vương phủ phòng bị kiên cố này, dưới tình trạng không có nội lực, phiên vương cùng một vạn tinh binh kia của ngài làm sao để liên hệ? Rắn mất đầu, chỉ sợ đến lúc đó một vạn tinh binh kia cũng không biết phải làm sao.”

Lí Ân vừa nói ra lời này, Kinh Thương quả thật giận tái mặt, đôi mắt âm trầm lộ ra sát ý. Làm không khí trên chính sảnh ngưng trệ lại.

“Chúng ta tội gì.” Bỗng dưng một tiếng than nhẹ, ngay cả Diệp Thiên Hàn cũng có chút khó hiểu nhìn người trong lòng. Chỉ giáo cho? Mắt tím thâm thúy truyền ra tin tức.

Diệp Tư Ngâm hơi lắc đầu, không nói.

“Cứ nói đừng ngại.” Lí Ân lại rất có hưng trí. Trừ bỏ y độc vô công, người này còn có gì xuất sắc nữa? Hẳn thật vô cùng hứng thú muốn biết đâu.

Diệp Thiên Hàn cũng gật đầu, ý bảo y nói ra.

Diệp Tư Ngâm thở dài nói: “Thiên hạ căn bản không có vua, quốc sở dĩ có vua, là vì người làm vua trí tuệ dũng cảm hơn người, có thể mưu lợi cho quốc, mưu phúc cho dân, thần dân mới phụng làm vua. Cái gọi là nước có thể giống thuyền cũng có thể lật thuyền, người làm vua nếu không có tài đức khôn ngoan, thì dân chúng không tín nhiệm, sẽ chịu cô lập hoàn toàn.” Diệp Tư Ngâm dừng lại một chút, thấy mọi người khép mắt suy nghĩ, liền nói tiếp, “Đương kim thiên tử không đủ tài đức, mặc cho gian thần lộng quyền tham quan hoành hành, lúc này Trung Nguyên nhìn như giàu có, nhưng nếu cứ tiếp tục mãi, chẳng bao lâu dân chúng nhất định sẽ oán than sôi trào, quốc chi thái tử thay thế là thiên kinh địa nghĩa. Chuyện của Miêu Cương, ta không quá hiểu, nhưng biết phiên vương hùng tâm tráng chí, muốn tranh giành Trung Nguyên, nhúng tay vào chuyện của hoàng triều Trung Nguyên, sợ cũng là vì thế; thiên hạ hôm nay nhìn như bình thần, nhưng thái tử điện hạ cùng đương kim hoàng đế bên nào thắng bên nào thua, ngày sau đánh một trận với Miêu Cương cũng là điều chắc chắn. Từ xưa phàm là chiến tranh, nhất định máu chảy thành sông, dân chúng lâm than; nhất tướng công thành vạn cốt khô, người làm vua vốn nên dùng quyền lợi trong tay mình mưu phúc cho dân chúng, giữ lại vì dã tâm của bản thân mà lạm dụng như thế, ngược lại còn hại tới lê dân bách tính.” thanh âm mềm nhẹ mang theo chút bất đắc dĩ của Diệp Tư Ngâm nói xong, liền nâng chén trà nhấp một ngụm. Trong lòng y hiểu được, đó chẳng qua là quan điểm ở kiếp trước của mình, đặt ở nơi này, những kẻ ngồi trên cao kia chưa chắc thấu hiểu. Đây chính là lý do lúc này y không muốn nói.

Quả nhiên, Kinh Thương nghe xong một lát hừ lạnh: “Hừ, lòng dạ đàn bà! Thiên hạ này là vương thổ, làm cho đất nước mở rộng là vương thân, người làm vua muốn mở rộng quốc gia lãnh thổ, khuếch trương bản đồ, có gì sai trái?”

Diệp Tư Ngâm chỉ thản nhiên nhìn gã, không tính toán phản bác. Lí Ân đưa lời nói của y vào lòng, một lát sau đột nhiên nói: “Như vậy theo ý của ngươi, bản cung nên làm thế nào?”

Lí Ân nguyên bản liền không muốn làm đế vương. Sở dĩ mưu triều soạn vị, là hoàn toàn vì báo thù cho mẫu hậu, hai thêm nữa là vì có thể nhanh chóng rời xa nơi thị phi này, sống những ngày thần tiên quyến lữ. Diệp Tư Ngâm nói vậy không thể nghi ngờ đã nói ra ý nguyện dưới đáy lòng cậu. Miêu Cương tuy không phải cường quốc, nhưng không tính nhược, có Kinh Thương một hoàng đế tuổi trẻ đầy hứa hẹn này, quốc lực nhất định tăng cao. Nếu cùng Miêu Cương chiến tranh, nhất định sẽ kéo dài rất lâu. Đúng như lời Diệp Tư Ngâm nói, chiến tranh chính là thương tổn quốc gia, huống chi trong lòng cậu cũng có chút tư tâm, muốn cùng Tiêu Vị song túc song phi.

Diệp Tư Ngâm có chút kinh ngạc, lại vẫn đáp: “Nếu phiên vương có thể đồng ý cùng thái tử điện hạ kết minh, sau khi điện hạ đăng cơ, có thể đồng ý cùng Trung Nguyên giảng hòa, chính là kế sách tốt nhất.”

“Điều đó không có khả năng.” Kinh Thương lãnh ngạnh nói, “Quả thật là một hài đồng chưa dứt sữa, lại nói ra những chuyện chẳng biết trời cao đất rộng như thế. Bốn vương đánh giá người quá cao.”

Diệp Tư Ngâm im lặng. Đối với một vương giả có dã tâm xưng bá Trung Nguyên mà nói, chuyện y vừa nói, không thể nghi ngờ là như muối bỏ biển, căn bản không dập được ngọn lửa kia, ngược lại chỉ sợ càng giúp nó dấy cao hơn. Mục đích của y, không phải đả động Miêu Cương phiên vương, mà là đả động Lí Ân cùng Diệp Thiên Hàn, về phần chuyện làm thế nào, giao cho hai người họ là được.

Vẫn chưa để ý tới Kinh Thương, Lí Ân vẽ mặt kinh hãi: “Quả nhiên là bảo bối tiểu chất nhi của ta!”

Xưng hô kỳ quái lệnh Diệp Tư Ngâm chau mày, càng lệnh nam nhân chiếm hữu vô cùng mạnh bất mãn, một ánh mắt đảo qua đủ làm Lí Ân nháy mắt cảm miệng.

Thấy Kinh Thương vẽ mặt vẻ lo lắng, hiển nhiên không thể nhận lời y nói, Diệp Tư Ngâm cuối cùng nói: “Vẫn là thỉnh phiên vương hảo hảo suy nghĩ lại. Trúng hóa công tán của ta, mặc dù không đến mức vô công hoàn toàn biến mất, nhưng không đến mười ngày là không thể giải trừ; huống chi còn có thể mất đi hơn một nửa nội lực. Rốt cuộc nên thế nào, phiên vương không bằng hảo hảo suy nghĩ kỹ lại, rồi cùng điện hạ thương lượng.”

Hoàng cung. Ngự thư phòng

Lí Huyền sắc mặt âm trầm ngồi trên ghế, nắm bàn tay nắm chặt lại lệnh thái giám bên cạnh run rẩy. Bỗng nhiên, một cái chén sứ vỡ nát, thái giám cung nữ quỳ khắp phòng quỳ xuống.

“Cút hết ra cho trẫm!”

Thái giám cung nữ nối đuôi nhau mà ra, một khắc cũng không dám dừng lại, sợ bị hoàng đế trong cơn thịnh nộ lấy mình khai đao.

Lí Huyền kiệt lực cản lại bối rối trong lòng, đế vương uy nghiêm biến mất hầu như không còn – hay cho Kinh Thương người, hay cho Miêu Cương phiên vương, không hề đặt trẫm vào mắt như vậy, thật sự nghĩ rằng trẫm không có người sẽ thành hư danh sao? !

Lão ba phiên bốn lượt phái người đi thỉnh Kinh Thương, lại luôn được đáp lại là Kinh Thương có chuyện quan trọng, không có phương tiện gặp sứ thần của hoàng đế! Mà một vạn tinh binh kia, đã chiếm lĩnh đông cung vài ngày lão sai người cầm binh phù Kỉ Ti Đường hiến lên triệu tập quan đội dưới trướng Đại tướng quân Kỉ Cảnh Thu lập tức khải hoàn hồi triều, cũng không được đáp lại.

Bão táp tụ tập trong mắt Lí Huyền, lại không biết phải giáng xuống nơi nào.

Hết chính văn đệ thất thập tam chương

64. Chương 64

“Ngâm nhi từ đâu học được đạo làm vua? Bỏ tọa vì sao không biết?” nam nhân lãnh ngạo ôm lấy bảo bối trong lòng ngồi lên tháp hỏi. Những lời đó dù không phải ngôn ngữ kinh thế hãi tục gì, nhưng đó là để vương chân lý rất nhiều người dùng cả đời cũng nhìn không thấu.

Diệp Tư Ngâm âm thầm cười: “Chỉ là vài thứ ở kiếp trước còn lưu lại thôi.”

Diệp Thiên Hàn hiểu ra gật đầu, xem ra bảo bối của hắn còn rất nhiều chuyện hắn chưa biết. Hắn cũng không gấp, sau này sống cùng nhau rồi từ từ khám phá, chẳng phải càng thêm thú vị.

Nhìn dung nhan lãnh của tuần ái nhân, Diệp Tư Ngâm trong lòng hiện lên những chuyện sau khi đi vào kinh thành — Diệp Thiên Hàn ly kinh đã hơn mười năm, mà hoàng đế cũng đã đuổi giết hắn hơn mười năm; khi ở Phù Ảnh Các, y căn bản chưa từng cảm nhận được không khí uy hiếp, hắn là do Phù Ảnh Các tường đồng vách sắt, lệnh hoàng đế không thể nào rút tay chân vào; mà Diệp Thiên Hàn cũng sớm thành thói quen loại ám sát giống như vui đùa này. Lần này thượng kinh, y vẫn nghĩ Diệp Thiên Hàn là muốn trợ thái tử điện hạ đăng cơ, nhưng lâu dần mới phát hiện, hắn tựa hồ cũng không kiệt lực duy trì thái tử điện hạ, chỉ là ngẫu nhiên ở lúc cần thì làm vài việc để đảm bảo thể diện. Nhưng theo Diệp Tư Ngâm biết, trong triều đại thần tỳ Diệp Thiên Hàn sử dụng cũng không ít, huống chi thái tử còn có hữu tướng cùng Đại tướng quân duy trì. Như vậy, hắn đến kinh thành làm chi?

Diệp Thiên Hàn thấy người trong lòng, mắt tím trong suốt có chút mê mang cùng nghi hoặc, ôn nhu hôn môi y nói: “Muốn hỏi cái gì, nói thẳng là được.”

Diệp Tư Ngâm có chút chần chờ, không biết nên hỏi hay không. Cầm bổng đứng bị nâng lên, Diệp Tư Ngâm không thể trốn tránh đôi phượng mâu kia, đành phải nhìn thẳng vào nó, bàn tay trên lưng qua lại vuốt ve, mang theo chút tình sắc. Diệp Tư Ngâm kinh hãi, rõ như ban ngày, người này muốn làm gì. ?

“Nếu không nói, bỏ tọa sẽ ở đây muốn người.” Uy hiếp.

Diệp Tư Ngâm dở khóc dở cười. Vì sao nam nhân lãnh ngạo này vừa đến lúc này sẽ không nói ra được lời nào đứng đắn vậy, về mặt tà mị đến mức y muốn trốn, rồi lại không thể đào thoát. Không thể làm gì khác, chỉ có thể yếu ớt cầu xin: “Ta nói, người buông ra trước.”

Diệp Thiên Hàn nhú mày, thả lỏng kiềm chế, lại vẫn như cũ không chịu buông tay đang ôm y: “Nói.”

Diệp Tư Ngâm lại chần chờ một chút, lại rốt cục bị Diệp Thiên Hàn lần thứ hai làm khó để mở miệng: “Hàn, ta một mực suy nghĩ, người rốt cuộc vì sao nhập kinh? Không chỉ là hiệp trợ thái tử điện hạ đơn giản như vậy, đúng không?”

Một trận trầm mặc.

Mắt tím thâm thuy âm u bất định, có vài tình tự Diệp Tư Ngâm xem không hiểu chậm rãi lưu chuyển.

Ngay tại lúc Diệp Tư Ngâm muốn buông tha, không thèm truy cứu nữa, Diệp Thiên Hàn lại đứng dậy: “Đi theo bỏ tọa đến một nơi.”

Không nói gì gật đầu, Diệp Tư Ngâm biết, đây có lẽ là chuyện duy nhất ái nhân giấu mình. Mà hiện tại, hắn muốn nói cho mình biết.

Đi theo Diệp Thiên Hàn xuyên qua đình thai lầu các trong thân vương phủ, xuyên qua hoa viên, Diệp Tư Ngâm miễn cảm phát hiện nơi này là một trận pháp — quả nhiên, một lát sau, trước mặt lại xuất hiện một huyệt động dài sâu. Rất nhiều dạ minh châu khảm trên vách, tỏa ra ánh sáng lóa mắt.

“Nơi này là.” Diệp Tư Ngâm có chút kinh ngạc, trong thân vương phủ, sao lại có một nơi thế này?

Diệp Thiên Hàn nắm thắt lưng y, nói: “Phải tránh phân thân.”

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, Diệp Tư Ngâm cũng không mở miệng hỏi tiếp, bởi vì y hiểu, cuối huyệt động này, chính là bí mật ái nhân muốn nói cho y.

Đi hồi lâu, huyệt động hẹp dài rộng mở ra, một gian thạch thất lấy bạch ngọc điêu khắc thành rõ ràng hiện ra trước mặt.

Không chờ Diệp Tư Ngâm mở miệng, liền thấy Diệp Thiên Hàn thong thả bước tới trước quan tài đặt giữa thạch thất, bỗng nhiên, song tất quỳ xuống đất.

Diệp Tư Ngâm trong lòng chấn động — nam nhân quân lâm thiên hạ nhìn xuống muôn dân, thế nhưng. Quý xuống ? ! Trong quan tài kia. Chẳng lẽ là ? !

Diệp Tư Ngâm suy đoán, mặc dù vẫn nghi hoặc rất nhiều, lại chậm rãi đi vào cạnh Diệp Thiên Hàn, quỳ rạp xuống đất, bàn tay mảnh khảnh đặt vào tay ái nhân, mười ngón ***g vào nhau — phượng mâu màu tím nhìn lại, chỉ thấy trong đôi mắt tím trong suốt kia đầy thanh minh.

“ không sai phụ mẫu bổn tọa an táng ở đây.”Diệp Thiên Hàn nói.

Diệp Tư Ngâm nhìn hai người mười ngón đan nhau trong quan tài, thấy có chút chấn động — đây là Huệ An công chúa cùng tiền triều Thừa tướng a. Diệp Tư Ngâm buông tay ái nhân, cung kính hành lễ.

Thấy Diệp Tư Ngâm làm vậy, Diệp Thiên Hàn trong lòng dâng lên một tia âm áp — lễ này của Diệp Tư Ngâm, là lễ khi gặp thiên tử cùng phụ mẫu.

Hai người chậm rãi đứng dậy, ngồi xuống một chiếc bàn đá trong thạch thất. Diệp Tư Ngâm không thúc giục, y hiểu bí mật một người giữ lấy suốt mười mấy năm, nếu muốn hắn nói ra nhất định phải cho hắn thời gian suy nghĩ.

Không làm Diệp Tư Ngâm chờ quá lâu, Diệp Thiên Hàn đã mở miệng. Nguyên lai mười lăm năm trước kia tránh tranh hoàng vị kia, không hề đơn giản như thế nhân tưởng.

Tiên hoàng băng hà, hoàng vị thật sự không người tiếp nhận; chúng thần thuộc phe hoàng hậu thật muốn truyền hoàng vị cho Diệp Thiên Hàn năm ấy chín tuổi; hai phu phụ Huệ An công chúa giúp Lí Huyền đạt thành hiệp nghị cũng là thật. Hết thấy hết thấy thuận lý thành chương, nhưng trong đó lại xảy ra một sai lầm rất lớn — tiên hoàng lưu lại một phần di chiếu: nếu hoàng đế không đủ tài đức, thì Huệ An công chúa có quyền chọn một người trong hoàng thất kế vị.

Thế gian rất ít người biết phần di chiếu này tồn tại, bởi vì Huệ An công chúa cùng Tể tướng phi thường sáng suốt lựa chọn che giấu sự tồn tại của phần di chiếu này. Nhưng thiên hạ không có gió không ra tường, việc này cuối cùng vẫn bị Lí Huyền lúc này đã ngồi trên hoàng vị biết được .

Lí Huyền cuối cùng không thể có được phần di chiếu trong truyền thuyết kia — hai phu phụ Huệ An công chúa “Cải trang vi hành” ẩn cư rừng trúc, trong một tròng Hồng Môn Yến, nâng chén mừng yến tiệc linh đình, lấy Huệ An công chúa thân trúng kì độc mà hạ màn.

Diệp Thiên Hàn nghe tin gấp rút trở về chỉ nhìn thấy cảnh phụ thân tự vẫn trước mộ mẫu thân.

“Hàn nhi, không được báo thù.”Đây là lời cuối cùng thừa tướng nói với thân tử của mình.

Mang di thể phụ mẫu về kinh, rồi lại giả tạo hai thi cốt táng nhập hoàng lăng, dấu đi di thể chân chính, Diệp Thiên Hàn không muốn làm một hoàng thất ngay cả lăng mộ cũng không sạch sẽ đó quấy rầy sự an bình của song thân.

Không được báo thù, không được báo thù, không được báo thù. Mười lăm năm qua, Diệp Thiên Hàn thường xuyên nhớ tới những lời này, lúc này mới xem như không thấy Lí Huyền liên tục ám sát, nhẫn nại đến nay. Nếu không phải Lí Huyền mấy năm nay càng làm càng nặng, chỉ kém biến triều đình biến thành chướng khí mù mịt, Lí Ân có tâm thủ nhi đại chi (thay thế), trong tay hắn lại cầm di chiếu tiên hoàng, trọng trách trong người, Diệp Thiên Hàn cuối cùng đành bước vào cửa kinh thành mà hắn cả đời cũng không muốn bước vào kia.

“Nguyên lai là như vậy.”Diệp Tư Ngâm nhìn đôi mắt tím thâm thúy trước nay vô tình lập lờ bất định, phần nộ cùng bi ai bên trong, cơ hồ phải dốc toàn bộ lực lượng mới có thể vươn tay cận thận nắm lấy bàn tay trắng nõn của y — khoảng khắc bị kéo vào vòng tay quen thuộc, Diệp Tư Ngâm than nhẹ một tiếng, tùy nam nhân đang bắt lấy mình vùi đầu vào lòng mình. trong lòng ngực âm áp, bả vai với đường cong hoàn mỹ chậm rãi phập phồng theo hô hấp không còn vững vàng như ngày thường của hắn, lệnh Diệp Tư Ngâm biết nguyên lai nam nhân như quân lâm thiên hạ nhìn xuống muôn dân cũng có những phút giây yếu ớt. ngón tay thon dài vỗ lưng hắn, lặng lẽ an ủi.

Sau một lúc lâu, Diệp Thiên Hàn mới ngẩng đầu, ôn nhu hôn lên mí mắt Diệp Tư Ngâm: “Đợi hết thấy trần ai lạc định, cùng bốn tọa đi ẩn cư được không?”

Mắt tím trong suốt nhiễm đầy ý cười, Diệp Tư Ngâm tự nhiên khẽ gật đầu — Huệ An công chúa cùng Thừa tướng ở trong này bình yên ngủ say cuối cùng vẫn không thể thoát ly ràng buộc cùng giam cầm của hoàng thất, mà hai người họ. Diệp Tư Ngâm nhìn dung nhan lãnh tuấn của ái nhân cùng đôi mắt tím ôn nhu, thần nhiên nở nụ cười.

“Túy Nguyệt cô nương, người hình như có tâm sự?” Thanh âm ôn nhu gọi về tâm thần Túy Nguyệt, lúc này mới phát hiện mình đã thất thần.

“Nương nương thứ tội.” Túy Nguyệt nói.

Vân Quý phi lắc đầu, cười nhạt: “Nói cái gì nương nương thứ tội đó. Ta sớm không phải Vân Quý phi.” Nói xong, trong mắt Vân Quý phi có mặt thoải mái, cũng có một tia quyến luyến.

Túy Nguyệt thấy rõ, trong lòng cũng hiểu, quý phi nương nương trước mắt từng điểm quan hậu cung, kỳ thật còn tình cảm với đương kim hoàng đế kia.

“Mẫu phi, ngài cùng đi đi nói gì vậy? Vì sao không vui vẻ?” Hải tử mười tuổi, mặc dù đơn thuần, ánh mắt cũng sắc xảo nhất. Nó có thể nhìn ra nụ cười không chân thật của người khác mà nói thẳng vào nội tâm của người nọ.

Vân Quý phi ôm lấy hải tử cạnh mình, ôn nhu cười nói: “Mẫu phi không phải không vui. Dịch nhi đâu chơi vậy? Nhìn xem mặt đầy mồ hôi kia.” Nói xong liền cầm khăn lau đi mồ hôi trên trán hải tử bảo bối của mình.

Hải tử vẫn là hải tử, tuy là hoàng tử ở trong cái chảo nhuộm hậu cung, nhưng lại lớn lên dưới sự tận tình dạy dỗ che chở của Vân Quý phi, khó khăn bảo vệ tính trẻ con mà người trong hoàng gia từ nhỏ liền đánh mất kia. Chỉ chớp mắt, liền đã quên mình vừa hỏi cái gì, cao hứng nói: “Lục hoàng huynh dạy Dịch nhi tập võ nha!”

“Nga? Vậy Dịch nhi có có hảo hảo học không?”

“Có a có a! Không tin mẫu phi hỏi lục hoàng huynh đi!” Lí Dịch chu miệng, bất mãn mẫu phi hoài nghi.

“Muốn hỏi bản cung chuyện gì?” Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Lí Ân vẽ mặt tươi cười bước vào viện môn, vừa lúc tiếp được hoàng đệ đang chạy tới chỗ mình

Vân Quý phi cùng Túy Nguyệt cùng đứng dậy hành lễ: “Thái tử điện hạ.”

“Không cần đa lễ.” Lí Ân ôm Lí Dịch ngồi xuống, cười nói, “Dịch nhi gân cốt rất thích hợp để tập võ, mà bây giờ cũng là tuổi tập võ tuyệt nhất, nếu có hảo sư phụ truyền thụ, không quá vài năm sẽ có thành tựu.”

Lí Dịch nghe hoàng huynh mình sùng bái khích lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi tràn đầy thần sắc hưng phấn, lại bỏ qua vẻ mặt lo lắng của mẫu phi mình.

“Đừng quá cao hứng, văn cũng phải học thật giỏi, hôm qua công khóa làm thế nào rồi?” Lí Ân nhẹ nhàng gõ đầu tiểu hải nhi, hỏi.

“Đều đã làm xong!” Lí Dịch vượt nơi mình gõ, bủ môi nói. Vẻ mặt đáng yêu làm tất cả mọi người đều cười rộ lên.

Cười xong, Vân Quý phi ôn nhu nói: “Túy Nguyệt cô nương, có thể phiền người mang Dịch nhi đi đổi y phục được không, tránh lát nữa nó bị lạnh.”

Lí Ân nhếch mi, liền biết Vân Quý phi có ý khiến người ra ngoài, phụ họa nói: “Túy Nguyệt, phiền người.”

Túy Nguyệt là người thông minh, chỉ thoáng suy tư liền hiểu được, mới nói: “Cửu hoàng tử, thỉnh đi theo ta.”

Hai mắt to tròn nhìn mẫu phi, lại nhìn lục hoàng huynh của mình, Lí Dịch ngoan ngoãn theo Túy Nguyệt rời khỏi viện. Nó biết có một số việc, nó không cần cũng không có tư cách biết được.

Nhìn hai thân ảnh một lớn một nhỏ đi xa, Vân Quý phi lúc này mới quay đầu lại, nhìn thấy Lí Ân tựa tiểu phi tiểu, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Thái tử điện hạ, ta không muốn.”

“Bản cung biết.” Lí Ân cắt ngang lời Vân Quý phi, “Vân Quý phi tài hoa như thế, sao có thể giống chúng nữ nhân tầm thường trong hậu cung tranh nhau vờ đầu vì muốn ở lại cái nơi ăn tươi nuốt sống như thế được chứ.”

Vân Quý phi cúi đầu, mãi mãi đầy khó hiểu: “Nếu như thế.”

“Thế nhưng Dịch nhi là người được chọn vào hoàng vị đó.” Lại cắt lời Vân Quý phi, Lí Ân kiên định nói.

Trên mặt Vân Quý phi có chút khó coi, nàng không muốn hài tử mình thành hoàng đế. Từ lúc Lí Ân cứu mẫu tử họ ra nàng liền biết, vị thái tử điện hạ này chắc chắn có mục đích, lại không ngờ, là nhìn trúng hài tử của mình. Cố ý truyền hoàng vị cho nó.

“Vân Quý phi, bản cung cùng ngươi làm giao dịch được không?” Lí Ân nhìn sắc mặt Vân Quý phi, mỉm cười nói.

“Giao dịch gì?”

“Bản cung sẽ dạy Dịch nhi mãi đến khi nó có năng lực trở thành một đế vương vĩ đại. Chỉ cần Vân Quý phi gật đầu, bản cung sẽ tha cho nam nhân kia một mạng.”

Vân Quý phi nghe vậy chấn động. nam nhân kia.

“Sao rồi?” Đôi mắt xinh đẹp của Lí Ân tràn đầy thần sắc hấp dẫn. Nam nhân kia, chỉ tự nhiên là “Phụ hoàng” Lí Huyền của cậu. Trong hậu cung, nếu đổi là phi tử khác, điều kiện này không tính quá quan trọng, nhưng với Vân Quý phi mà nói, với một nữ nhân yêu mến Lí Huyền như nàng mà nói, đây là lợi thế tốt nhất.

Quả nhiên, Vân Quý phi cúi đầu im lặng, cuối cùng chỉ thấp giọng nói: “Thỉnh thái tử điện hạ. cho ta thời gian suy nghĩ.”

“Hảo!”

Nhìn bóng Vân Quý phi xoay người rời đi, Lí Ân cong môi lên. Lo lắng đi, Vân Quý phi, người nhất sẽ đáp ứng bản cung.

Hết chính văn đệ thất thập tứ chương

65. Chương 65

“Dịch nhi, có muốn làm hoàng đế không?”

“Hoàng đế? Là như phụ hoàng sao?”

“Đúng vậy.”

“Không muốn!”

” Nga, vì sao?”

“Phụ hoàng đối xử với mẫu phi không tốt, đối Dịch nhi cũng không tốt, đối lục hoàng huynh. Cũng không tốt!”

“Đứa ngốc. người làm vua nhất định phải lấy nhân nghĩa làm đầu, hết lòng lo lắng cho bách tính trong thiên hạ. Phụ hoàng nguời. Từng là hoàng đế tốt, chỉ tiếc.”

“Hết lòng lo lắng cho bách tính trong thiên hạ? Trước kia phụ tử cũng đã dạy những lời này. vậy vì sao lục hoàng huynh không làm hoàng đế? Huynh ấy mới là thái tử không phải sao?”

“ thái tử a, tự nhiên có có dự định của mình. Thái tử điện hạ sẽ tự tay truyền hoàng vị cho Dịch nhi, còn có thể dạy Dịch nhi làm sao trở thành một hoàng đế tốt. Dịch nhi có chịu không?”

“Ân. Hảo.”

“ Đứa ngốc.”

“Vân Quý phi gật đầu?”

“Theo ám vệ hồi báo, xem ra là vậy.” Lí Ân nhàn nhàn mà nhấp một ngụm trà, “Tiểu ngâm quả nhiên hảo thủ nghệ! Hoàng huynh cũng thật có lộc ăn.” Nửa đùa nửa thật nói, đôi mắt xinh đẹp mang theo trêu tức liếc nhìn hai người đang ôm nhau.

Diệp Thiên Hàn từ chối cho ý kiến, Diệp Tư Ngâm thì ôn nhu nói: “Đợi cửu hoàng tử lớn lên, nếu biết đây chẳng qua là một giao dịch thái tử điện hạ ngài làm với Vân Quý phi, chỉ sợ sẽ phải binh đao giết cũng không chừng.”

Lí Ân nghe vậy sững sốt, gương mặt cười nói: “Hắn là. Không đến mức vậy đi.”

Xem Lí Ân khó được kinh ngạc, Diệp Tư Ngâm nhìn không được cười khẽ ra tiếng, mắt tím trong suốt đầy ý cười, lệnh tuyệt sắc dung nhan ngày thường luôn lạnh nhạt xuất trần thêm vài phần sinh khí, càng làm người nhìn động tâm. Lí Ân lại hơi hơi sững sốt, nhìn Diệp Thiên Hàn thở dài: “Hoàng huynh, bộ dáng tiểu Ngâm như vậy, người vẫn còn cho ý xuất môn được, chắc chắn.”

Diệp Tư Ngâm nửa bức mình nửa buồn cười vì lời cậu nói, đột nhiên ánh mắt dừng lại trên cổ áo Lí Ân, cong môi lên, lộ ra khó một nụ cười không hảo ý hiếm thấy: “Thái tử điện hạ hôm qua lại đi hoàng cung làm hái hoa tặc sao? Khó trách hôm nay tinh thần không phấn chấn. Có cần ta viết một phương thuốc, giúp thái tử điện hạ điều trị thân thể?”

Một lời xuất hồ ý liệu như vậy làm Lí Ân khó được đỏ mặt, theo bản năng nâng tay che cổ áo lại — nơi đó là đêm qua vào thăm hoàng cung, Tiêu Vị rải lên một mảnh diễm lệ.

Diệp Thiên Hàn cũng kinh ngạc người trong lòng lại nói ra những lời trêu đùa như vậy, mắt tím mang theo thần sắc đùa nghịch làm hắn động tâm không thôi, bàn tay ôm thắt lưng y cũng không tự giác siết lại — nguyên tưởng rằng người này chỉ thích hợp cười nhẹ, lại không biết, nụ cười thoải mái lộ ra lúm đồng tiền lại càng thêm tươi đẹp động lòng người. mà hắn lại càng thêm kiên định tâm tư sau khi thành sự sẽ mang người này đi khắp đại giang nam bắc.

“Hàn?” Phát hiện Diệp Thiên Hàn phía sau không thích hợp, Diệp Tư Ngâm quay đầu lại, lại vừa lúc đối diện với đôi mắt tím thâm thúy đầy sùng nịnh của đối phương, nhẹ nhàng cười, đưa tay bắt lấy bàn tay bên hông, lập tức bị cầm ngược lại, mười ngón đan vào nhau.

Nhìn hai người đối diện ôn nhu như vậy, Lí Ân có chút hâm mộ cùng ghen tị. Nghĩ vậy lại càng thêm kiên định, đợi hết thấy trần ai lạc định, cậu cùng vị Tiêu Vị cũng có thể giống họ sớm chiều bên nhau, bạch đầu giai lão. trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên tinh quang, thầm nghĩ: nên đẩy nhanh tốc độ giải quyết chuyện này mới được. Không biết Miêu Cương phiên vương kia đã nghĩ tới đâu rồi.

Ba người đang tán gẫu, bỗng nhiên Diệp Thiên Hàn sắc mặt nghiêm lại, lạnh lùng nói: “Minh, chuyện gì kích động như thế?” tiếng bước chân hỗn độn, thế nhưng xuất từ tả hộ pháp Phù Ảnh Các Chiến Minh, Diệp Tư Ngâm cùng Lí Ân đều có chút kinh ngạc.

“Hồi chủ tử, Miêu Cương phiên vương.”

Cửa bị mở ra, Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nhìn thuộc hạ đắc lực của mình: “Nói.”

Chiến Minh sắc mặt ngưng trọng: “Vừa rồi ám vệ báo lại, Túc Nguyệt làm bị thương Miêu Cương phiên vương.”

“ Đi xem.” Diệp Thiên Hàn ôm lấy Diệp Tư Ngâm đi đến tiểu viện Kinh Thương cùng Dao Hàm ở, “Minh, nếu có còn có lần sau, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Phù Ảnh Các tả hộ pháp, há lại không biết đúng mực đến vậy, sao có thể dễ dàng để lộ động tĩnh của mình ra được. Chiến Minh thấy thế run lên,

gật đầu xưng phải trong lòng cảm thán, chủ tử quả thật là thay đổi không ít, nếu trước kia, nhất định sẽ trừng phạt thật nặng.

Tiểu viện Kinh Thương tạm cư, là một cảnh tượng mọi người đều kinh ngạc — Kinh Thương té trên mặt đất, bụng bị thương, máu tươi chảy ra, nhiễm đỏ y phục, mà đôi mắt sắc bén lợi hại, thường xuyên lóe lên ngoan tuyệt giờ phút này lại mang theo thần sắc phức tạp nhìn Túy Nguyệt đứng một bên, trong tay cầm chủy thủ. Dao Hàm thì căn tên thị vệ đang cầm giận không thôi, không cho hắn bước lên tổn thương Túy Nguyệt.

Trường bào màu mực nhiễm đầy vết máu, Túy Nguyệt ngậy người nhìn máu trên người cùng trên đất, ngay cả mọi người xâm nhập cũng không có phản ứng. Mãi đến khi một lực lượng cường đại tràn ra làm nàng hít thở không thông, lúc này mới phục hồi tinh thần, nhìn người tới, chân mềm nhũn, chậm rãi quỳ rạp xuống đất.

Diệp Thiên Hàn trong mắt là lửa giận ngập trời — hắn không ngờ Túy Nguyệt thế nhưng lại chẳng biết đứng mực đến vậy. Cơn tức mang theo nội lực hùng hậu lệnh Dao Hàm cùng thị vệ bị mất nội lực chau mày, ráng chống thân thể để mình không ngã xuống đất, mà Kinh Thương thì sinh sinh phun ra một ngụm máu tươi.

“Hoàng, hoàng huynh!” Dao Hàm kinh hãi kêu lên, dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn Diệp Tư Ngâm cùng Lí Ân.

“Hàn.” Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, lệnh người đang thịnh nộ dần thu liễm cơn giận, mắt tím thâm thúy lại nhìn chằm chằm Túy Nguyệt đang quỳ trên đất, lạnh lùng nói: “Minh, dẫn đi.”

Chiến Minh hiểu ý, đang định bước lên nâng Túy Nguyệt về viện của mình, lại không ngờ Kinh Thương đang trọng thương lại dứt quang nói: “Cho, cho nàng ở lại đây.” thanh âm trầm không còn chút hồn hậu của ngày xưa, lại vẫn lệnh Túy Nguyệt cùng gã có thâm cừu đại hận quang cho gã một ánh mắt muốn giết người.

Diệp Tư Ngâm nhìn vẻ mặt Kinh Thương tựa hồ có chút tự giễu, thấy nghi hoặc. Nhưng làm một đại phu, rất nhanh liền xem nhẹ tia nghi hoặc này nói: “Để ta xem thử.”

“Không cho người chạm vào hoàng huynh của ta!” Người đứng ra là Dao Hàm, đôi mắt xanh thẫm nhìn chằm chằm Diệp Tư Ngâm. Tuy rằng đã muốn buông tha cho Diệp Thiên Hàn, nhưng Dao Hàm lại chưa từng ngừng chán ghét Diệp Tư Ngâm. Thân là nam nhân, bộ dáng lại xinh đẹp như thế, quả thực là tai họa trời sinh! Dao Hàm oán hận nghĩ, dĩ nhiên nàng đã quy nguyên nhân làm mình cùng hoàng huynh rơi vào kết cục này cho thiếu niên xinh đẹp trước mắt.

Diệp Tư Ngâm dừng chân, mắt tím trong suốt mang theo lãnh đạm nhìn Dao Hàm: “Miêu Cương là đất nước của cổ độc, y độc trước nay chẳng phân nhà, làm Miêu Cương công chúa cùng Đại Tế Ti, nói vậy y thuật của trưởng công chúa cũng hơn hẳn thường nhân. Như thế là ta múa búa trước cửa Lỗ Ban.”

“Người.!” Dao Hàm tức giận nói không ra lời. Nếu có thể cứu, nàng đã sớm cứu. Nhưng nơi hoàng huynh bị thương.

“Tiểu Ngâm, cứu người quan trọng hơn.” Lí Ân có chút khẩn trương. Nếu lúc này Kinh Thương chết như vậy, chỉ sợ là hậu họa vô cùng. Nếu là có thể cứu được gã. Như vậy chuyện hiệp định giữa họ lại càng thêm dễ dàng.

Diệp Tư Ngâm tự nhiên hiểu Lí Ân ở lo lắng cái gì, mắt nhìn Chiến Minh, Chiến Minh hiểu ý, kéo Dao Hàm sang một bên.

“Làm cái gì! Người làm cái gì! Buông! Người không được chạm vào hoàng huynh! Không được.” Dao Hàm bị điểm á huyết chỉ có thể không ngừng lắc đầu, lại không can được Diệp Tư Ngâm tiếp cận Kinh Thương.

Sau một lúc, Diệp Tư Ngâm sắc mặt ngưng trọng đứng dậy.

“Sao rồi?” Lí Ân sốt ruột hỏi.

Diệp Tư Ngâm thở dài: “Vết thương vốn không nặng, chủ thủ đâm cũng không sâu, nhưng. . . . Chủ thủ đâm vào phổi, không bao lâu sau, chỉ sợ sẽ vì hít thở không thông mà chết.”

“Người nói cái gì! ?”Thị vệ kia kinh hãi, Dao Hàm nói không ra lời lại che miệng không thể tin, một lát liền rơi lệ đầy mặt.

Diệp Tư Ngâm nhin không được nhúu chặt mày, Diệp Thiên Hàn đi lên ôm lấy y, hôn lên thái dương nói: “Nếu cứu không được, thì quên đi.”

” Người!”Hiển nhiên không ngờ Diệp Thiên Hàn sẽ nói ra những lời vô tình như vậy, thị vệ cùng Dao Hàm gần như tuyệt vọng.

“Chuyện tới giờ, chỉ có một phương pháp có thể cứu gã.”Diệp Tư Ngâm suy tư một lát, trong lòng lại vô pháp xác định, “Chỉ có thể thử một lần, tử mã đương thành hoạt mã (cứ từng bước tiến hành, vì căn cứ theo hiện trạng thì không có cách chữa tốt hơn, được ăn cả ngã về không) mà cứu thôi.”

Dĩ vãng đối với y độc, người này trước nay luôn tràn đầy tự tin, này về mặt chần chừ không xác định là lần đầu tiên Diệp Thiên Hàn nhìn thấy trên mặt y, trong lòng có chút lo lắng, hôn lên đỉnh đầu y: “Đừng miễn cưỡng.”

Diệp Tư Ngâm lắc đầu, phân phó nói: “Minh, thay ta chuẩn bị kéo cùng chủ thủ, lại đi hầm băng lấy một ít băng đến, càng nhiều càng tốt, phải nhanh.”

Không quá rõ ràng, nhưng Chiến Minh như trước rất nhanh ly khai.

“Nâng phiên vương vào phòng, phải tránh đụng vào miệng vết thương của gã.”

” Hàn. . . .”Có chút chần chờ, Diệp Tư Ngâm nhìn ái nhân.

“?”

“Người tới giúp ta, được không?”Trong viện này, chỉ có duy nhất một người có thể giúp y đó chính là Diệp Thiên Hàn .

Im lặng gập đầu, Diệp Thiên Hàn theo Diệp Tư Ngâm vào phòng, đóng lại cửa phòng. Chỉ còn Dao Hàm cùng thị vệ kia, đám người Chiến Minh Lí Ân Túy Nguyệt, vẻ mặt lo lắng cùng nghi hoặc.

Túy Nguyệt từ đầu đến cuối lại chưa từng nói một câu, chỉ ngơ ngẩn nhìn mặt đất, trong tay vẫn đang nắm chặt chủ thủ, còn đang nhỏ xuống máu tươi.

Dao Hàm phục hồi tinh thần, đi đến cạnh Túy Nguyệt, bị Chiến Minh cản lại. Nàng cũng không cưỡng cầu bước tới, chỉ nhìn Túy Nguyệt lạnh lùng nói: “Ta thật thay hoàng huynh đáng tiếc. Người căn bản không đáng hoàng huynh nhớ người niệm người suốt mười mấy năm!”

Túy Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, tựa hồ nghe không hiểu Dao Hàm đang nói cái gì, khó hiểu nghiêng đầu, nhìn gương mặt tuyệt sắc của nàng đầy mê vọng — nàng vì phụ mẫu báo thù, đúng không? Ái nhân dưới cừu tuyền cũng có thể nhắm mắt, không phải sao? Vì sao trong lòng nàng lại không thấy khoái hoạt? Đây không phải chuyện nàng luôn muốn làm suốt mười mấy năm qua sao? Vì sao lúc chủ thủ đâm vào Kinh Thương, lòng của nàng đau như vậy. . . .

Phòng trong, Diệp Thiên Hàn kinh ngạc nhìn Diệp Tư Ngâm hết sức chuyên chú giúp Kinh Thương” chữa thương”, dùng một từ ngữ ở kiếp trước của y, đó là”Giải phẫu”.

Vết thương của Kinh Thương, ở cái niên đại này, căn bản không thể chữa khỏi. Cho dù y thuật y cao minh tới đâu, được phương có tình diệu thể nào, vẫn như cũ không thể cứu được một người bị đâm vào phổi. Cho dù là Tiệm Nguyệt Tiệm Tuyết Hoa Vô Phong có ở đây, cũng bất lực. Duy nhất có thể cứu mệnh người này, chỉ có chức nghiệp kiếp trước của Diệp Tư Ngâm — ngoại khoa giải phẫu.

Đã có bốn năm không cảm qua dao mổ, giờ phút này cầm chủ thủ đã tiêu độc, Diệp Tư Ngâm trong lòng sinh ra khẩn trương. Khi mở ổ bụng, máu tươi trào ra, Diệp Tư Ngâm cơ hồ muốn buông tay. . . . những trường hợp thể này kiếp trước y vô cùng quen thuộc, hiện giờ xem lại như thể đã qua mấy đời, rất chân thật.

Cũng may Diệp Thiên Hàn đứng lúc tiến lên nắm tay y. Nhiệt độ ấm áp từ phía sau truyền đến, chủ thủ chuẩn xác chuyển vào tay, Diệp Tư Ngâm lúc này mới có thể tiếp tục tiến hành giải phẫu.

Cửa phòng”Bành” một tiếng mở ra. Mọi người nháy mắt tràn lên, chỉ thấy Diệp Thiên Hàn ôm Diệp Tư Ngâm đi ra, người người nọ vẻ mặt mệt mỏi, mắt tím trong suốt đầy mơ hồ.

“Sao. Thế nào ? !” thanh âm Dao Hàm có chút run rẩy. Giờ này khắc này, nàng đã không còn quan tâm người nọ có phải”Địch nhân” hay không, chỉ hy vọng người này có thể cứu được hoàng huynh của mình.

Diệp Tư Ngâm nhìn mọi người, chậm rãi gật đầu, thân thể mềm nhũn, dĩ nhiên ngã vào lòng Diệp Thiên Hàn.

Hết chính văn đệ thất thập ngũ chương

66. Chương 66

Từ từ tỉnh lại, trong đầu là một mảnh hỗn độn. Được chút nước uống, cuối cùng cũng thanh minh lại.

“Ngủ tiếp trong chốc nữa không?”Diệp Thiên Hàn thấy y vẫn mệt mỏi như cũ, hỏi. Vừa rồi chữa thương kéo dài đến tận hai canh giờ đã làm người này mệt muốn chết, cũng làm hắn khiếp sợ — đó là phương thức trị liệu văn sở vị văn (chưa nghe chưa thấy) trên thế giới này, hiệu quả lại rõ rệt đến vậy. Theo Chiến Minh bẩm báo, Kinh Thương đã không có nguy hiểm, mấy ngày nữa sẽ có thể xuống giường.

Diệp Tư Ngâm trong lòng không quá yên tâm. Dù sao ở cái thời không này, không có thiết bị tiên tiến cùng điều kiện vệ sinh vĩ đại, ngoại khoa giải phẫu chân chính nguy hiểm không ở quá trình giải phẫu, mà là khôi phục sau phẫu thuật. Một khi cảm nhiễm, thì tuyệt không thể vãn hồi.

Lắc đầu ngồi dậy, lập tức bị ái nhân ôm vào lòng. Nhận thấy Diệp Thiên Hàn không thích hợp, Diệp Tư Ngâm kinh ngạc nhìn vào đôi mắt mang thần sắc phức tạp kia, nhẹ giọng hỏi: “Hàn. Làm sao vậy?”

“.”Diệp Thiên Hàn không nói, chỉ siết chặt cánh tay trong tay mình. Người trong lòng hắn quá mức kinh thế hãi tục. Dung mạo như vậy, bản lĩnh như vậy. chuyện Vô lâm đại hội đã làm thanh danh lan truyền khắp nơi, dưới áp lực của Phù Ảnh Các mới dần dần bình ổn; mà chuyện cứu trị Miêu Cương phiên vương nếu truyền lưu ra ngoài. mắt tím thâm thúy ẩn lên một tầng sát khí thần nhiên — hắn tuyệt không cho phép việc này phát sinh.

Diệp Thiên Hàn hiểu, người trong lòng hắn chỉ hướng đến một cuộc sống bình tĩnh, có lẽ cuộc sống dữ thế vô tranh trong Khuynh Nguyệt cốc mới thật sự thích hợp với y, nhưng vì hắn, y cam tâm tình nguyện gia nhập vào trận tranh giành của chốn cung nga này. Thân là thân vương duy nhất của triều đại cùng Phù Ảnh Các Các chủ, hắn sẽ lấy quyền lợi vô thượng của mình bảo hộ người trong lòng không để thế tục quấy nhiễu đến y.

“Hàn.”Diệp Tư Ngâm trong lòng mơ hồ hiểu được nguyên nhân Diệp Thiên Hàn dị thường, không tự giác cong môi lên, ngẩng đầu hôn lên mặt ái nhân.

Bước ra cửa phòng, sớm đã nguyệt minh tinh hi (trăng sáng, sao ít). Diệp Tư Ngâm trừng mắt nhìn Diệp Thiên Hàn, một bên âm thầm hỏi hận trong lòng vì sao phải chủ động hôn nam nhân muốn tìm bất mãn này, một bên xoa vòng eo đau nhức đi đến tiểu viện Kinh Thương ở lại.

“.”nam nhân bị trừng tự biết đuối lý, chỉ có thể yên lặng đi theo sau người không chịu để mình chạm vào. (Shal: Sao ta lại tưởng đến hình ảnh chó quấy đuôi theo chủ nhỉ? =))

Trong tiểu viện đèn đuốc sáng trưng như cũ. Bởi vì Kinh Thương bị thương khá nặng, nên Tiêu Thần lâm thời điều rất nhiều thị nữ vệ đến tiểu viện.

Ngoài cửa phòng, Túy Nguyệt như cũ ngơ ngác ngồi trên hành lang, Chiến Minh bên cạnh vừa thấy hai người đến, vội hành lễ: “Chủ nhân, Thiếu chủ.”

“ Túy Nguyệt làm sao vậy?” Diệp Tư Ngâm nhíu mày, không quen nhìn nữ tử tuyệt sắc luôn lạnh nhạt kia thất hồn lạc phách như vậy. Cho dù là lúc cắt thịt chữa thương, cũng chưa từng thấy nàng như thế.

Chiến Minh bất đắc dĩ thở dài: “Dao Hàm công chúa vừa rồi nói rõ chuyện năm đó cho Túy Nguyệt nghe, thật sự là.” Chiến Minh nói không được nữa. Nếu không tự mình trải qua việc năm đó, mặc cho ai cũng không thể đoán được, hết thảy của năm đó lại xuất hồ ý liệu đến thế.

Nghĩ hắn là có ẩn tình bên trong, Diệp Tư Ngâm không hỏi tiếp. Việc cấp bách trước mắt, là xác nhận Kinh Thương có thể bình yên vượt qua thời khắc gian nan nhất này không. Diệp Thiên Hàn phân phó nói: “Minh, việc này quyết không thể lộ ra dù chỉ là một chút. Nhưng người trong phủ người nhìn thật kỹ cho bốn tọa.”

Chiến Minh nghiêm mặt nói: “Vâng, chủ nhân.” Trước kia hắn cùng với Túy Nguyệt đều đã làm vị chủ tử như thiên thần này thất vọng, hiện tại không thể xảy ra một chút sai lầm nào. Bằng không không cần chờ chủ tử động thủ, hắn sẽ tự chấm dứt mình trước.

Người bên giường trắng đêm chăm sóc là Dao Hàm, một bên còn đứng tên thị vệ kia.

Thấy Diệp Tư Ngâm đến, Dao Hàm đứng dậy, đôi mắt xanh thắm lộ ra mệt mỏi, cũng đã không còn hận ý lúc trước – người trước mặt này đã cứu mệnh hoàng huynh nàng a. Tự nhiên, cũng cứu mệnh nàng — nếu Kinh Thương chết, như vậy thân là Miêu Cương Đại Tế Ti, y theo truyền thống Miêu Cương, nhất định sẽ phải chôn cùng quân chủ.

Diệp Tư Ngâm cẩn thận xem xét trạng huống của Kinh Thương, cuối cùng thoáng yên tâm, nhẹ giọng nói: “Trưởng công chúa không cần lo lắng, phiên vương đã thoát hiểm. Nơi này thị nữ đa số là người của hoàng đế, không thể tin tưởng; mấy việc chăm sóc thông thường, thỉnh trưởng công chúa tự mình quan tâm.”

Dao Hàm thần sắc phức tạp gật đầu. Đôi mắt xanh thắm nhìn Diệp Thiên Hàn đứng sau Diệp Tư Ngâm lộ ra tư thái bảo vệ, trong lòng hiểu mình cuối cùng cũng buông tay được rồi. Không để ý hai người thần sắc kinh ngạc, Dao Hàm chậm rãi quỳ xuống đến: “Đa tạ nhị vị ân nhân; Dao Hàm trước đây đắc tội nhị vị không ít, thỉnh thân vương cùng thế tử bao dung.”

“Trưởng công chúa không cần như thế.” Diệp Tư Ngâm thản nhiên nói. Y cứu Kinh Thương, không phải vì Miêu Cương, lại càng không vì Dao Hàm, tự nhiên không cần cảm tạ nàng.

Dao Hàm đứng lên, có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là mở miệng: “Dao Hàm có một yêu cầu quá đáng, mong rằng thân vương điện hạ ân chuẩn.”

Diệp Thiên Hàn nhíu mày, không biết nữ nhân này lại đang định giở trò gì nữa đây.

Dao Hàm không để ý ánh mắt hoài nghi của đối phương, nhìn Kinh Thương mê man trên giường, nhẹ giọng nói: “Đợi chuyện ở Trung Nguyên chấm dứt, thỉnh thân vương điện hạ ân chuẩn chúng ta mang Túy Nguyệt tỷ tỷ về Miêu Cương.”

Hai người hơi sững sốt. Mang Túy Nguyệt về Miêu Cương? Trong lòng nhớ đến vừa rồi Chiến Minh nhắc tới “ chuyện năm đó “, chẳng lẽ Miêu Cương hoàng thất này không phải là đầu số hại chết một nhà Túy Nguyệt? Trong đó còn ẩn tình ngay cả Túy Nguyệt cũng không biết?

“Chuyện năm đó, một lời khó nói hết. Huống hồ khi đó ta tuổi còn nhỏ, nhớ cũng không quá rõ ràng. Rốt cuộc là thế nào, chỉ có thể chờ hoàng huynh tỉnh lại, tự mình nói cho Túy Nguyệt tỷ tỷ mới biết được.” Dao Hàm thở dài, “Ta chỉ biết, Túy Nguyệt tỷ tỷ nhiều năm nay vẫn muốn báo thù, hoàn toàn là một sự hiểu lầm.”

Căn bản không để ý Dao Hàm thương cảm, Diệp Thiên Hàn hừ lạnh một tiếng: “Nếu Kinh Thương kháng kháng một mực, cần gì đợi chuyện ở Trung Nguyên chấm dứt!”

Dao Hàm kiên định gật đầu: “Hoàng huynh sẽ đáp ứng. Vì Túy Nguyệt tỷ tỷ, huynh ấy chắc chắn sẽ đáp ứng.”

“” Trầm mặc sau một lúc lâu, Diệp Thiên Hàn bỗng nhiên ôm lấy người trong lòng người xoay rời đi, chỉ để lại một câu: “Đợi gã tỉnh lại nói sau cũng không muộn.”

Dao Hàm nhìn hai người rời đi, chậm rãi ngồi vào bên giường, nhìn hàm râu trên mặt hoàng huynh, bỗng nhiên nhớ đến bộ dạng hoàng huynh khi nàng còn bé.

“Lấy chủy thủ cho ta.” Dao Hàm nói.

Thị vệ thoáng chần chờ: “Công chúa.”

Dao Hàm cắt ngang: “Cho ta.”

“ vâng” Thị vệ không thể làm trái, chỉ phải rút chủy thủ bên hông ra, cung kính dâng cho Dao Hàm.

Dao Hàm rút ra chủy thủ lóe hàn quang, thuần thực, cạo toàn bộ râu trên mặt Kinh Thương, lộ ra khuôn mặt tuy rằng trắng bệch, lại anh tuấn phi thường—đường cong như đao khắc, ngũ quan thể hiện rõ cái gọi là dị vực phong tình, nam nhân này, rõ ràng là một mỹ nam tử anh tuấn đến cực điểm.

Thị vệ bên cạnh choáng váng — hắn chưa bao giờ gặp bộ dáng chủ tử mình phụng dưỡng nhiều năm thế này.

“Kinh ngạc sao?” Trong lời nói của Dao Hàm có chút ý cười, “Ta cũng thấy kinh ngạc a. Đã có mười mấy năm chưa từng thấy bộ dáng này của hoàng huynh đâu. Từ sau khi Túc Nguyệt tỷ tỷ rời đi.”

Thừa Càn điện? Lâm triều

Lí Huyền sắc mặt âm trầm ngồi trên long ỷ, quan sát bách quan một bộ vô cùng ngoan ngoãn dưới kia, trong lòng buồn phiền không thôi. Tin tức Diệp Thiên Hàn cùng nghịch tử Lí Ân mưu triều oán vị tuy rằng đã truyền khắp cả triều đình, nhưng chân chính hiểu, nghe tin lại xác nhận được chỉ có vài người, trong đó có tả tướng đã bị trục xuất ra khỏi kinh thành. Về phần dân chúng trong kinh, lại càng không biết được tin tức tuyệt mật này. Cho nên trong một tháng nay cả kinh thành thoát nhìn gió êm sóng lặng. Nhưng mặt ngoài bình tĩnh này chỉ sợ không duy trì được bao lâu.

“Có việc thượng tấu, vô sự bãi triều!” Ti lễ thái giám ngày qua ngày theo khuôn khổ cũ dứt lời, lâm triều một mực trầm lặng. Tuy rằng đối với vị thân vương điện hạ kia có gan giáp mặt làm hoàng đế nan kham cùng vị thái tử điện hạ không lên tiếng thì thôi lên tiếng thì bỗng nhiên nổi tiếng chạy khỏi hoàng cung kia, có phải thật là mưu triều oán vị không thì không ai rõ, nhưng cũng đủ làm các đại thần quen sống an nhàn sung sướng trong lòng sợ hãi, nào có tâm tư nơi nơi để ý công việc thuộc bốn phận của mình.

“Giang sơn của trẫm to lớn đến vậy, lại không có một chuyện gì cho các người những kẻ nhân trung long phượng này xử lý sao?” Ngữ điệu âm trầm, biểu hiện kiên nhẫn của Lí Huyền đã đến cực hạn. Miêu Cương vương vẫn như cũ không có hồi đáp, thậm chí ngay cả quân đội hắc nên sớm đến kinh thành cũng chẳng thấy tăm hơi. Tất cả chuyện này đều làm lão hoàng hốt không thôi. Càng làm lão thêm kinh hoàng chính là, trong hậu cung không biết từ đâu nghe được tiếng gió, đều bắt đầu kéo bè kết phái, thất hoàng tử thế cho phe thái tử Lí Ân cùng cựu hoàng tử Lí Dịch hành lập thế lực của mình. Nhất là bát hoàng tử từng là hài tử của Thần Quý phi, hiện giờ đã là Thần phi. Không ngờ nữ nhân kia cũng có chút thủ đoạn, có thể thuyết phục phụ tá trước kia của tả tướng duy trì cô nhi quả phụ đã sớm thất thế. Cái gọi là cây đổ khỉ tan, những lời này rất thích hợp dùng trong chốn quan trường, càng thích hợp dùng cho hoàng thất. Lí Huyền chưa bao giờ thấy long ỷ dưới thân mình, lại lạnh băng đáng sợ như vậy!

“Bãi triều!” Lí Huyền rút cuộc phát áo rời đi, lưu lại một điện đại thần vẻ mặt kinh cụ ngơ ngác nhìn nhau. Hữu tướng Kỉ Ti Đường thì nheo hai mắt lại, thờ ơ lạnh nhạt xem bách quan diễn hề, tùy tay đẩy một viên quan mặt mang cười tiến lên dò hỏi ra, xoay người rời đi đại điện.

Lí Huyền vậy lui thái giám cung nữ đi theo, một mình chậm rãi rảo bước trong hậu cung. Bất tri bất giác đi vào một cung điện quen thuộc rồi lại xa lạ — Khuynh Vân cung?

Lí Huyền chấn động – đây là cung điện năm đó Vân Quý phi vào cung lão đã tặng cho nàng, cùng tên với hành cung ở gia hương Vân Quý phi. Một cung điện thiếu chủ nhân, sớm không còn vinh hoa của năm đó, chỉ còn lại một phòng thê lương cùng tro bụi, khôn cùng thất vọng đây chính là tâm tình ngay lúc này của

Lí Huyền. Đẩy ra cánh cửa nặng nề, bước vào tẩm cung lão từng đến vô số lần, bên trong sớm người đi nhà trống, ngay cả cửa cải đáng giá đều bị thái giám cung nữ tham tài không biết vụng trộm bán cho ai rồi.

“Vân Quý phi. . . .” Lí Huyền thì thào gọi, bất giác đi đến lãnh cung. . . . nhưng chờ đợi lão, vẫn chỉ là những căn phòng lãnh lẽo

Từ xưa không ít đế vương cả đời có được vô số mỹ nhân lại chưa từng biết tình là gì; lại có mấy đế vương sau khi ái nhân rời đi rồi mới hiểu nguyên lai tình có tư vị như thế, chỉ tiếc đã mất cơ hội làm lại. . . .

Hết chính văn đệ thất thập lục chương

67. Chương 67

“Tiểu Ngâm. . . . ?” Lí Ân sắc mặt ngưng trọng nhìn cửu hoàng tử Lí Dịch hôn mê bất tỉnh trên giường, lại nhìn Diệp Tư Ngâm bên giường đã bắt mạch cho Lí Dịch một lúc mà vẫn chưa mở miệng, trong lòng có chút lo lắng. Hơn mười ngày ở chung, hài tử này sớm không còn là quân cờ lúc trước cậu muốn lợi dụng để thay mình làm hoàng đế, mà là huynh đệ chân chính. Mỗi lần nghe thanh âm non nớt của hài tử này gọi mình một tiếng “lục hoàng huynh”, Lí Ân đều nhịn không được muốn trao hết toàn bộ những ” tình cảm huynh đệ ” mà trước kia mình không có cho hài tử đáng yêu này. Mà hiện tại, nó thể nhưng thể xiu ngay trước mắt cậu!

Mất tím trong suốt có vài phần nghi hoặc, càng nhiều lại là lo lắng, thở dài, đứng dậy nhìn Lí Ân cùng ở Vân Quý phi đứng cạnh âm thầm nóng lòng: “Cửu hoàng tử đều không phải bị bệnh, mà là trúng độc.”

“Trúng độc? !” Lí Ân cùng Vân Quý phi đều kinh hãi, Diệp Thiên Hàn đứng cạnh cũng kinh ngạc — thân vương phủ này như tường đồng vách sắt, người của hoàng đế căn bản không thể nào vào, mà thị nữ người hầu trong phủ, cũng vô pháp tiếp xúc với ngoại giới, độc này từ đâu mà đến? !

Lí Ân nắm chặt tay, — nghĩ đến chuyện hài tử này vì mình mới không còn chút sinh khí nằm ở đây, cậu liền âm thầm hận bản thân, vì sao mang đệ đệ xuất cung, lại vô lực bảo hộ nó: “Tiểu Ngâm, độc này có thể giải?”

“Giải được.” Hai chữ lệnh mọi người trong phòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng những lời kế tiếp lại càng làm mọi người lo lắng, ” Độc này tên ‘thập nhật túy’, tên như nghĩa, sau mười ngày trúng độc. . . . có thể cướp đi tính mạng người khác. Nhưng độc này là mãn tính, cửu hoàng tử hôm nay mới xuất hiện bệnh trạng, chứng tỏ, hôm nay đã là ngày thứ tám. . . . ”

Vân Quý phi sớm kiểm chế không được đau lòng, lo lắng cho hài tử duy nhất của mình lệnh nàng không còn bảo trì được tư thế tao nhã, bước lên trước vội vàng nói: “Vậy còn hai ngày, Diệp Thiếu chủ nói giải được, là thật sao? !”

“Vân Quý phi đừng vội, nghe ta nói hết đã.” Diệp Tư Ngâm ra hiệu, Chiến Minh bên cạnh liền thỉnh Vân Quý phi ngồi xuống giường, lúc này mới nói: “Quả thật giải được. Nhưng cửu hoàng tử tuổi còn nhỏ, hơn nữa trúng độc đã sâu, sau khi giải độc, chỉ sợ sẽ hủy một thân hảo gân cốt này, về sau không thể tập võ được nữa.”

Những lời này như cây gậy đánh thật mạnh vào lòng Lí Ân cùng Vân Quý phi — không thể tập võ. Không thể tập võ? ! Nó là hoàng đế tương lai a! Sao có thể không tập võ được? ! Từ xưa trong lịch sử các hoàng đế Trung Nguyên chỉ có hai vị hoàng đế không tập võ, mà nguyên do hai vị hoàng đế này bằng hà, đều là vì ám sát.

Vân Quý phi ngồi trên ghế, chỉ chớp mắt, lệ đã rơi đầy mặt.

Hai mắt Lí Ân cũng đỏ lên, vừa định mở miệng, lại thỉnh linh hít một ngụm lãnh khí, bắt đầu ho khan. Gương mặt tinh xảo thanh tú dần ửng đỏ, bộ dáng không ngừng ho khan Diệp Tư Ngâm chau mày: “Thái tử điện hạ hình như. . . . cũng trúng thập nhật túy. . . . ?”

“Cái gì?” Mọi người cùng ngây dại. Nếu nói cửu hoàng tử Lí Dịch tuổi còn nhỏ nên dễ dàng bị địch nhân độc hại, nhưng thái tử Lí Ân sao có thể dễ dàng bị địch nhân mưu hại như vậy!

Mắt tím thâm thúy đảo qua: “Minh, cho Tiêu Thần sắp xếp tra mọi người trong phủ.”

“Vâng” Chiến Minh lĩnh mệnh, vừa định lui ra, lại đột nhiên nói, “Chủ nhân, có cần gia tăng nhân mã chỗ Miêu Cương phiên vương đang ở không?”

Diệp Thiên Hàn nói: “Người làm chủ là được.”

Chiến Minh lại cung kính vái chào, lặng lẽ lui ra.

Diệp Tư Ngâm nhìn Vân Quý phi ngồi bên giường Lí Dịch yên lặng rơi lệ, thấp giọng nói: “Hàn, cùng ta đi được phòng được không?”

Diệp Thiên Hàn tự nhiên gật đầu, hai người cùng nhau đi. Thập nhật tụy này thật quá mãnh liệt, lập tức lệnh hai vị hoàng tử trúng độc. Thân vương phủ nhất thời một mảnh hoảng sợ.

Đêm khuya thân vương phủ thư phòng, vì ám vệ vừa đến bấm báo mà lần nữa đèn đuốc sáng trưng.

“Hoàng huynh, xem ra phụ hoàng cũng không ngu ngốc vô năng như người ta suy nghĩ a. Là chúng ta tính sai.” Lí Ân ngồi trên tháp cười nói, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

Diệp Thiên Hàn lạnh lùng liếc mắt nhìn “Thái tử điện hạ” ngồi trực vào trên tháp, lạnh lùng nói: “Khí sắc của người không tồi.”

Lí Ân cười cười: “Y thuật của Tiểu Ngâm quả thật là thiên hạ vô song. Có y ở, bản cung sao dám không khỏe.”

Diệp Thiên Hàn từ chối cho ý kiến, chỉ hỏi: “Người tính làm thế nào?” Việc này dù hần có thể giải quyết hần cũng mặc kệ. Hữu tướng một phe, binh phù trong tay, Kỉ Ti Đường cùng Kỉ Cảnh Thu chết sống, vốn không liên quan tới hần. Nhưng Kỉ gia là nường gia của mẫu hậu Lí Ân, không thể không nhìn ý kiến của Lí Ân.

Quả nhiên, Lí Ân neho mắt lại: “Nhiều năm trước trở mắt nhìn mẫu hậu chết thảm trong hậu cung, là vì bản cung không có năng lực cùng lão đầu; hiện giờ há có thể nhìn một nhà mẫu hậu chịu khổ diệt môn. . . .”

Vừa rồi ám vệ báo cáo, Lí Huyền cùng với phụ tá đêm khuya hiệp thương, gán tội danh tham ô nhận hối lộ bán quan bán tước lên người hữu tướng Kỉ Ti Đường, suốt đêm phái binh vây quanh phủ Thừa tướng; ngay cả Đại tướng quân Kỉ Cảnh Thu cũng chịu liên lụy, bị yêu cầu lập tức hồi kinh nhận hình bộ điều tra — vào hình bộ, cho dù là Đại tướng quân quan cư dưới một người trên vạn người cũng đừng nghĩ tự mình ra được. Mà Kỉ gia cao thấp, tính cả quan viên cùng Kỉ Ti Đường quan hệ thân thiết đều bị suốt đêm xét nhà tạm giam, nhốt vào thiên lao hậu thẩm. Mà ý của Lí Ân, là sẽ không trở mắt nhìn Lí Huyền đuổi tận giết tuyệt Kỉ gia. Nếu như thế, họ phải hoàn toàn giải quyết chuyện này trước khi Lí Huyền động thủ.

“ ‘ Duẫn Lâu’ ần núp nhiều năm như vậy, là lúc nên phát huy công dụng.” Diệp Thiên Hàn đứng dậy muốn đi. Thâm nghĩ không biết Ngâm nhi ở một mình trong phòng có an toàn không.

Lí Ân lại hơi kinh ngạc: “Hoàng huynh sao biết ‘ Duẫn Lâu’ là của bản cung? Nghe Tiêu Vị nói, Phù Ảnh Các ám bộ vẫn chưa tra được mà?”

Diệp Thiên Hàn khinh thường nhìn cậu: “Duẫn thiếu gia người nếu ngay cả chút bản lĩnh che dấu tung tích cũng không có, làm sao đáng giá bổn tọa tốn nhiều tâm tư cho người như vậy.” Bầy một tổ chức sát thủ “Duẫn lâu” to như vậy không dùng, chỉ đặt trong tối, lại muốn mượn lực lượng của Phù Ảnh Các, quả thật là vọng tưởng.

Lí Ân mơ hồ đoán được tâm tư Diệp Thiên Hàn, im lặng cười, cũng không thấy bị vạch trần có bao nhiêu nan kham. Cậu đích thật muốn lợi dụng ám bộ Phù Ảnh Các cùng lực lượng trong triều của Diệp Thiên Hàn để giúp mình lên vương vị. Quên đi, nếu bị Diệp Thiên Hàn phát hiện, như vậy Duẫn Lâu giấu nhiều năm cũng nên trôi lên, “Duẫn thiếu gia” trên giang hồ thân bí khó lường như cậu, cũng nên chân chính lộ mặt mới được. Coi như là chuẩn bị vì cuộc sống khoái ý giang hồ sau này với Tiêu Vị mà làm vậy.

“Hàn. Lại xảy ra chuyện gì?” Diệp Tư Ngâm ngủ hơi sâu, lại vẫn là mẫn cảm phát hiện người nằm bên cạnh không thấy, vì thế liền mở mắt đợi ái nhân trở về. Đối chuyện lần trước vương phủ quản gia muốn

bắt mình đi trong lòng y cũng có chút sợ hãi. Hơn nữa ban ngày lại xảy ra chuyện có người trúng thập nhật túy, trong lòng lại càng thêm bất an.

Diệp Thiên Hàn hơi chút đau lòng, nói: “Không sao, giao cho Lí Ân xử trí. Ngoan ngoan ngủ đi.”

Cởi áo khoát lên giường ôm lấy người đang lui trong cấm bị ra, lúc này mới phát hiện trên người y che kín mồ hôi, ngay cả trán cũng thấm một tầng mỏng, mắt tím thâm thúy ảm ảm, hỏi: “Đi tắm đổi một thân xiêm y rồi ngủ?”

Diệp Tư Ngâm nghe Diệp Thiên Hàn nhắc nhở lúc này mới phát hiện mồ hôi trên người, gật đầu đáp ứng. Mồ hôi đầm đìa ngủ quả thật rất không thoải mái.

Mặc dù đã ở thân vương phủ được một thời gian, nhưng y vẫn không có cảm giác thân thiết như ở Hàn Viên Phù Ảnh Các. Đêm đầu hạ vốn có chút nóng, nhưng trong bóng tối, ái nhân không bên cạnh, làm y thấy từng cơn rét lạnh, mới kéo cấm bị bao mình lại, cho nên ra một thân mồ hôi lúc nào y cũng không biết.

Trong trì vẫn bốc lên sương mù như cũ, tràn ngập mùi lưu hoàng đặc hữu của ôn tuyền.

“Hàn, chờ một chút!” Mắt thấy ái nhân sắp bước vào trì, Diệp Tư Ngâm đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

Mắt tím trong suốt bị kín một tầng lo lắng, nhìn chăm chú nước trì phiếm màu sữa, lại ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Hàn trong mắt lộ ra nghi hoặc, thanh âm mềm nhẹ có chút trầm trọng: “Hàn, nước này lấy từ đâu?”

“Sau núi ôn.” Từ “Tuyền” chưa nói ra, Diệp Thiên Hàn cũng ngắt người.

Diệp Tư Ngâm lấy chén sứ bên cạnh múc một chén nước trì, một lần nữa phủ lên y bào, rồi khỏi trì đi đến được phòng.

Nửa canh giờ sau, Diệp Thiên Hàn nhìn chén nước phiếm ra màu đỏ, phượng mâu nguy hiểm nheo lại — khá lắm Lí Huyền! Nơi duy nhất trong thân vương phủ thông ra ngoại giới lại bị người tìm ra, xem ra là bốn tọa quá coi thường người .

“Đáng tiếc ôn tuyền kia.” Diệp Tư Ngâm thần nhiên nói, trong lòng có chút may mắn, “Nếu không có ba năm tắm được dục trong Khuynh Nguyệt cốc cùng Hàn Liễm quyết, chỉ sợ hôm nay ta cũng sẽ như cửu hoàng tử.”

Diệp Thiên Hàn bước lên ôm lấy y: “Là bốn tọa sơ sót.”

“Vốn không phải người sai, cần gì phải tự trách?” Diệp Tư Ngâm nhẹ nhàng cười — ái nhân của y cứ luôn dồn mọi trách nhiệm khi y bị nguy hiểm lên đầu mình, làm y rất đau lòng, lại cũng hiểu đây là một phương thức biểu hiện tình yêu cùng quan tâm của nam nhân này với mình.

Trong lòng ấm áp, Diệp Tư Ngâm vươn tay ôm cổ Diệp Thiên Hàn: “Hàn, trở về phòng đi.”

Mắt tím thâm thúy, kinh ngạc chợt lóe qua, tùysau đó là dục vọng mãnh liệt, thoáng đẩy người trong lòng ra, ngón tay thon dài nâng cằm y lên: “Ngâm nhi, lát nữa đừng oán giận đó.”

Diệp Tư Ngâm cong môi lên, kiễng chân kề môi vào tai ái nhân: “Tùy người.”

Hết chính văn đệ thất thập thất chương

68. Chương 68

“Ân. Ân a.”

Mơ hồ rên rỉ, áp lực tiếng hét, bỗng nhiên bừng tỉnh phi yến đang nghỉ ngơi trên mái thân vương phủ, cũng dọa chạy ám vệ ngày đêm bảo hộ trên xà nhà.

Diệp Tư Ngâm nằm trên giường, nâng tay cái miệng đang không ngừng rên rỉ của mình, một tay kia vô lực khoát lên vai Diệp Thiên Hàn, nhưng làm sao cũng vô pháp cản ái nhân tứ ngược.

“Hàn, không. Từ bỏ, ngô ~ a.” Một tiếng thét ngắn ngủi mà cao vút, Diệp Tư Ngâm chỉ thấy trong đầu nháy mắt khoái cảm quét qua, trống rỗng.

Kịch liệt thổ dốc, hồi lâu vẫn không thể bình phục, lại mơ hồ nghe thanh âm nuốt xuống. Mắt tím phũ sương cúi xuống, không thể tin nhìn Diệp Thiên Hàn biểu tình tà mị: “Hàn, người.”

Nụ hôn mê người phũ xuống vòng eo nhỏ nhắn, cản trở Diệp Tư Ngâm kinh ngạc, dục hỏa lại lần thứ hai bị điểm lên. Bạc thân lướt qua thù du trên ngực, cuối cùng dừng lại trên chiếc cổ đường cong duyên dáng, nhẹ nhàng ngậm cắn.

“Ấn, Hàn. Người. Người sao có thể, a.” mẫn cảm trên cổ bị ôn nhu khiêu khích liếm mút, Diệp Tư Ngâm ngay cả một câu nói đầy đủ cũng không thể nói ra, trong lòng lại vẫn còn bị chuyện vừa rồi làm khiếp sợ — hấn sao có thể. làm như vậy. lấy môi lưỡi mình hầu hạ dục vọng của y, cuối cùng còn nuốt thứ đó xuống, hấn là Diệp Thiên Hàn a. một nam nhân quân lâm thiên hạ như vậy, sao có thể.

“Sao vậy, không thoải mái?” thanh âm trầm thấp của nam nhân cùng những nụ hôn dừng sau tai, Diệp Tư Ngâm có chút ngứa ngáy co lại: “Thoải mái, nhưng. Ấn! Nơi đó, đừng. ngứa.”

Diệp Thiên Hàn tự nhiên hiểu người dưới thân suy nghĩ cái gì, nhưng hấn không muốn y suy nghĩ quá nhiều. Trước mặt người mà hấn yêu cả đời, tự tôn cùng hết thảy của một vương giả, bất quá là nhất thời, có gì đáng bận tâm?

Thấy Diệp Tư Ngâm bị mình khiêu khích lần thứ hai lâm vào ngẩn ngơ, Diệp Thiên Hàn cong môi, mắt tím thâm thúy lộ ra dục vọng đang bị áp xuống: “Ngâm nhi nếu thư thái, vậy nên đến phiên bổn tọa.” Nói xong liền lấy được cao trong âm quỹ ra.

Diệp Tư Ngâm đắm chìm trong dục vọng ngửi được mùi hương quen thuộc, hai má nguyên bản ửng đỏ càng thêm tú sắc khả xan (chỉ người xinh đẹp có tư sắc hơn người hoặc cảnh sắc u nhã tú lệ) , lại vẫn giãy dụa, trong ánh mắt thoáng nghi hoặc của Diệp Thiên Hàn ngồi dậy: “Hàn.”

Những lời tiếp theo với y mà nói là quá mức “Dâm loạn”, Diệp Tư Ngâm cắn môi dưới, vươn tay đẩy ái nhân ngã xuống giường, tách chân ra, ngồi lên thất lưng hấn. Chỉ là một động tác đơn giản như vậy, lại làm Diệp Tư Ngâm như hao hết khí lực – y thật sự không biết kế tiếp nên làm thế nào, trong lòng lại thầm nghĩ , ái nhân đã vì mình làm được chuyện hèn mọn như thế, y cũng không nguyện ngồi không ăn sẵn –nghĩ vậy, ngón tay thon dài trắng nõn quét một ít được cao trong dương chi bạch ngọc bình, thoáng chần chờ một lát, liền nhắm chặt mắt, luồn ra sau hậu huyệt của mình.

Đột nhiên bị ngăn cản, Diệp Tư Ngâm mở mắt, lại chỉ thấy trong đôi mắt tím kia lộ ra vô vàn thương tiếc: “Ngâm nhi, đừng miễn cưỡng, để bổn tọa yêu thương người, được không?”

Lắc đầu, kiên quyết lệnh Diệp Thiên Hàn giật mình. Mắt tím trong suốt tràn đầy kiên định, cúi người hôn lên bạc thân của ái nhân, không ngoài dự kiến niếm được hương vị của mình, không dễ nếm, có chút tanh chất. Trong lòng yêu thương, càng thêm không muốn. Không biết nên mở miệng thế nào, Diệp Tư Ngâm tránh khỏi bàn tay của ái nhân cố định đưa được cao vào thân thể mình – được cao lạnh lạnh vừa tiến vào mật huyết nóng ầm liền dần hòa tan, nơi đã quen bị tiến vào bắt đầu co rút, nuốt lấy đầu ngón tay của mình, cảm giác chưa bao giờ có lệnh Diệp Tư Ngâm không khỏi ngẩn đầu, rên rỉ không ngừng: “Ấn. thật kì quái. A.”

Mùi xạ hương cùng thanh mộc hương dần tràn ra ngoài, lệnh căn phòng nguyên bản đầy khí tức *** lại càng thêm *** mĩ. Người ngày thường lạnh nhạt như sen hiện giờ trước mặt mình làm động tác như “Thủ ***” thế này, lệnh Diệp Thiên Hàn toàn thân chấn động, dục vọng nóng bỏng trướng to càng thêm đứng thẳng, chặt chẽ để ở mật huyết mình sắp được tiến vào. Nhiệt độ nóng bỏng làm Diệp Tư Ngâm hoảng sợ, lúc này mới phát hiện ái nhân đã nhấn nài hồi lâu.

Lại cắn môi dưới, Diệp Tư Ngâm rút ngón tay mình ra, ngược ngừng phát hiện thấy nơi nóng ầm đã quen ngón tay tiến vào kia, không chút thẹn thùng co rút, như khẩn cầu càng nhiều – vươn tay cầm dục vọng

của ái nhân, Diệp Tư Ngâm khẽ cắn môi, nhấc lưng lên, chậm rãi nuốt vào dục vọng cực đại –”Ngô. . . .
. . . Ân ~ cấp a.” Cảm giác dục vọng hoàn toàn bất đồng ngón tay dần tràn ngập thân thể, làm
Diệp Tư Ngâm cao ngẩng đầu, rên rỉ ra tiếng –”Sâu quá. Hàn, a.” Hoàn toàn nuốt vào, mới
phát giác thân thể của mình như thể bị xỏ xuyên, cảm giác bị lấp đầy khó chịu phi thường, rồi lại thoải mái
muốn chết.

Diệp Thiên Hàn thấy y nuốt vào vất vả, trong lòng không nở, nhưng khi tiến vào nơi ẩm ướt nóng bỏng mà
lại đóng chặt kia, hẳn rồi cuộc không thể áp chế dục vọng nhẩn nại hồi lâu của mình nữa– vươn tay bắt lấy
vòng eo đối phương, chậm rãi nhấc lên, sau đó buông ra, mặc thân thể sớm vô lực đột nhiên hạ xuống, nuốt
dục vọng của mình vào càng sâu hơn –

“A! Ân. Không, không cần. Cấp a.” Một động tác như vậy cũng đủ tạo ra khoái
cảm mãnh liệt, Diệp Tư Ngâm không thể khống chế bản thân, chỉ có thể vứt bỏ tất cả rụt rè, phóng đảng
rên rỉ ra tiếng. Trong miệng hô”Không cần”, thân thể lại tự giác nhấc lên, ngồi xuống, vặn vẹo vòng eo, gắt
gao cắn lấy dục vọng trong cơ thể, làm Diệp Thiên Hàn suýt chút đầu hàng.

“Thật sự là không ngoan mà.” Hừ lạnh một tiếng, không để người nọ tiếp tục tự cung tự cấp, Diệp Thiên
Hàn cũng ngồi dậy, làm hai chân trắng nõn vòng lấy thắt lưng mình, hai người cứ như vậy ngồi đối mặt
nhau.

Tư thế thay đổi làm dục vọng trong cơ thể hung hăng ma sát, không ngừng kích thích nơi mẫn cảm nhất,
Diệp Tư Ngâm thuận thế ôm cổ ái nhân, chôn mặt mình vào cổ hắn, không ngừng kêu rên.

Nhưng Diệp Thiên Hàn lại không cho y như ý, thanh âm trầm thấp như cố ý tra tấn y, mang theo mệnh
lệnh: “Ngẩng đầu, hảo hảo kêu ra. Nếu không sẽ không cho người nghỉ ngơi.”

Biết rõ ái nhân nói bất quá là mang theo chút tình thú uy hiếp, Diệp Tư Ngâm lại không thể cãi lời mà
ngẩng đầu, tiếng thở dốc yêu kiều không ngừng quanh quẩn quanh phòng ngủ rộng rãi.

“Ân. A! Cấp a. Ân. Không, chậm, chậm một chút. A!” Như thể không
có điểm cuối, thân thể bị va chạm đến sắp khóc ra, huyết khẩu mẫn cảm thuận theo thứ dục vọng trong cơ
thể đang qua lại trừu sát mà tận lực phun ra nuốt vào, ngay cả nội bích cũng thường thường cắn chặt, lệnh
hai người nhịn không được thấp giọng ngâm nga.

Bàn tay hơi lạnh cầm lấy dục vọng đã sắp đến ngưỡng bùng nổ, lệnh Diệp Tư Ngâm hít một ngụm lãnh khí,
nhưng lại không chiếm được tha thứ, trước sau đều bị hảo hảo chiếu cố, mắt tím vô thần mở to ra, nước
mắt quanh quẩn đã lâu rồi cuộc chậm rãi nhỏ xuống trong cơn kích tình, bị người hữu tâm nhất nhất liếm
đi.

Trước mắt như hiện lên một đạo bạch quang, trong mơ màng, Diệp Tư Ngâm rõ ràng nghe thanh âm trầm
thấp của ái nhân nói vang lên ba từ vĩnh viễn không đổi thay kia.

Tỉnh lại đã qua buổi trưa, Diệp Tư Ngâm mở mắt, bên trong tràn đầy thần sắc mỗi mảy.

“Dùng bữa ngủ tiếp?” Diệp Thiên Hàn yêu thương ôm lấy bảo bối trong lòng, nâng tay vén đi lọn tóc rối cho
y. Hiểu mình tối qua phóng túng lại làm khổ người này, trong lòng lại không hối hận, chỉ có chút đau lòng
thôi.

“Không ăn, còn muốn ngủ.” Thật sự mệt muốn chết rồi, Diệp Tư Ngâm khó được làm nũng lằm bằm
, chôn mặt vào lòng Diệp Thiên Hàn, như thể làm vậy để tránh đi ánh mặt trời quá nhiều.

Thở dài, Diệp Thiên Hàn chỉ phải cùng y tiếp tục nghỉ ngơi lại sức. Trước lúc người này tỉnh hẳn đã phân
phó Tiêu Thần không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy, chính là vì đã đoán được hôm nay y hẳn sẽ muốn
ngủ cả ngày. Trong phòng như trước tràn ngập khí tức *** thần nhiên, trong ánh mặt trời đầu hạ, càng làm
căn phòng thêm an nhàn ấm áp. Ôm thân thể mềm mại trong lòng, hút lấy mùi Long Tiên Hương nhiệm
từ người mình của y, Diệp Thiên Hàn cũng dần dần nhắm lại đôi mắt tím thâm thúy

“Đã chuẩn bị thỏa đáng ?” Trong Ngự thư phòng, nam nhân trên long ỷ trầm giọng hỏi người quỳ trước án.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, ‘ thập nhật túy’ đã hạ chín ngày, ngày mai sẽ thấy được kết quả; nếu ‘ thập nhật
túy ‘ vô dụng, thánh chỉ vừa đến biên cương, trước tạm giam Đại tướng quân Kỉ Cảnh Thu; Kỉ Ti Đường

cũng ở trong thiên lao, canh giữ nghiêm ngặt, tuyệt sẽ không để xuất hiện chuyện của Bắc Đường Vũ Trần lần nữa! Miêu Cương phiên vương cũng đã điều tra rõ, Kinh Thương cùng Dao Hàm không rõ tung tích, ngay cả tinh binh thủ lĩnh cũng không biết bọn họ rốt cuộc đi nơi nào; phiên vương ý chỉ cũng đã chuẩn bị xong, tùy thời có thể điều động một vạn Miêu Cương tinh binh. Cẩm vệ quân trong hoàng thành trừ bỏ Trình Tấn mang đi mười vạn, còn lại năm vạn, cũng đã chuẩn bị thỏa đáng. Quân đội của Vân Huy tướng quân cũng đã phái người tám trăm dặm kỳ mã đưa tin; không quá hai ngày sẽ có hồi âm.” người quỳ trước án, rõ ràng là ảnh vệ hoàng đế nhiều năm bồi dưỡng, chỉ nghe lệnh một mình Lí Huyền.

“Tốt lắm.” Lí Huyền nheo mắt lại, “Nhất định phải một lưới bắt hết Diệp Thiên Hàn, giết không tha.”

“Vâng!” Ảnh vệ lĩnh mệnh, đứng dậy định lui xuống.

“Chậm đã!” Lí Huyền đột nhiên gọi lại.

“Vâng?”

“” Lí Huyền đứng dậy, nhìn ngự hoa viên ngoài cửa sổ — trung tâm hoàng thành này, khoảng cách xa như thế, tự nhiên là nhìn không thấy lãnh cung, nhưng tâm tư hoàng đế lại thần nhiên bay đến đó — lão đến lãnh cung rồi, cũng mơ hồ có thể đoán được một năm nay Vân Quý phi cùng cửu tử lão từng yêu thương nhất sống đau khổ thế nào trong lãnh cung đó, thấy rầu rĩ. Lão mặc cho Thần phi hăm hại Vân Quý phi, làm trái lời cam đoan ngày sơ ngộ, khi đó họ gặp một sinh linh vừa ra đời của một thương nhân thế gia ở Trần Châu, lão đã ngoài ý muốn cho tuyệt sắc nữ tử tài đức vẹn toàn ấy: “Vô luận thế nào, trăm cũng sẽ bảo hộ người.”

Chúng thần phi lục đục với nhau, chúng hoàng tử kéo bè kết phái, rốt cuộc làm lão nhìn rõ hậu cung sớm biết là nơi ăn tươi nuốt sống này. Lúc này lão hết sức tưởng niệm một Vân Quý phi dữ thế vô tranh, một Vân Quý phi vào lúc lão mệt mỏi, dâng một ly trà xanh, đàn một khúc cổ cầm cho lão.”

“Đừng tổn thương Vân Quý phi cùng cửu hoàng tử.” Sau một lúc lâu, rốt cục nói ra một câu.

Ảnh vệ thoáng kinh ngạc — Vân Quý phi? Hoàng đế sao lại nhắc đến Vân Quý phi đến đây? Nhưng mệnh lệnh chủ tử vẫn là mệnh lệnh, làm ảnh vệ là không có quyền nghi ngờ — “Vâng” Rõ ràng lưu loát lui ra, biến mất trong thư phòng.

Thần vương phủ, Lí Ân đang cùng Bắc Đường Vũ Trần đánh cờ đột nhiên đứng dậy, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, nhíu chặt mày.

“Làm sao vậy?” Bắc Đường Vũ Trần hạ một quân cờ nói.

“A, xem ra thời tiết thay đổi rồi.” Lí Ân lạnh lùng cười.

Sau vô số đả kích ngầm ngầm hay công khai, trận chiến cuối cùng sắp hạ màn.

Hết chính văn đệ thất thập bát chương

69. Chương 69

“Vết thương của Phiên vương đã không còn đáng ngại, có thể đi lại.” Lần cuối bắt mạch cho Kinh Thương, Diệp Tư Ngâm khẽ cười nói. Không nghĩ ở cái nơi mà thiết bị cực kì đơn sơ này cũng có thể giải phẫu thành công, đương nhiên đây còn là công của mở thảo dược quý báu cùng thân thể khí lực cường kiện của Kinh Thương.

“” Kinh Thương nheo mắt đánh giá Diệp Tư Ngâm.

Ngày gã tỉnh lại, Dao Hàm ở bên khóc lóc kể lể lúc ấy có bao nhiêu nguy hiểm, thiếu niên được xưng tụng là đệ tử chân truyền của “Thánh thủ độc y” diệu thủ hồi xuân, cứu lại một mạng của gã. Thiếu niên vạm vỡ phong thanh cười làm gã có chút kinh ngạc. Quả thật là Diệp Thiên Hàn bảo hộ y rất tốt, hay là y

vốn đậm nhiên như hoa sen thế này? Nghe Dao Hàm nói Túy Nguyệt rất trung thành với thiếu niên này, ngay cả loại độc trí mạng mà Túy Nguyệt trúng cũng là y giải.

“Đa tạ ân cứu mạng của Diệp Thiếu chủ.”Kính Thương trầm giọng nói.

Diệp Tư Ngâm nghe vậy cười: “Phiên vương cần gì đa lễ. Có chuyện gì cứ nói đừng ngại, nhưng duy độc chuyện Túy Nguyệt, ta sẽ không tiện nhúng tay.”Biết Kính Thương muốn nói gì, Diệp Tư Ngâm nói ra trước.

Mấy ngày nay, trong lúc rảnh rỗi sau khi chữa thương cho Kính Thương xong, y đã nghe được khá nhiều chuyện năm đó.

Mười mấy năm trước Kính Thương vừa đăng cơ vi vương, cầm giữ triều chính là tiền Đại Tế Ti lấy danh nghĩa “Bồi dưỡng hạ nhâm Đại Tế Ti, tạm thời không đi theo tiên vương”.

Lão giả nhìn như ôn hòa kia lại ngoan độc như bò cạp, mưu toan mưu quyền oán vị. Không chỉ Túy Nguyệt bị hại, ngay cả huynh muội Kính Thương Dao Hàm cũng suýt chút trúng phải độc thủ.

Kính Thương lần đầu nhìn thấy Túy Nguyệt, là ở một lần cải trang vi hành, Túy Nguyệt xuất thân hào môn, tuyệt sắc khuynh thành, thông minh lanh lợi; mà Kính Thương lại còn trẻ khí thịnh, anh tuấn vô song.

Một lần ngẫu ngộ cũng đã định ra liên tiếp những bi kịch sau này.

Chiêm tinh là năng lực Túy Nguyệt từ lúc sinh ra đã có, chuyện này cũng là chuyện mà gia tộc Túy Nguyệt cực lực che giấu với ngoại nhân. Bởi vì nếu để hoàng thất biết, như vậy Túy Nguyệt nhất định sẽ bị Đại Tế Ti mang về tế ti điện nhận lễ rửa tội, trở thành hoàng gia ngự dụng chiêm tinh sư — cả đời không cho phép gả ra ngoài.

Nếu là nữ tử của một gia đình tầm thường, có thể trở thành chiêm tinh sư, tự nhiên là chuyện tốt — cả đời hưởng vinh hoa phú quý; nhưng gia tộc Túy Nguyệt sớm là một trong những danh gia hiển hách nhất ở Miêu Cương, tự nhiên luyện tiết bảo bối nữ nhi nhà mình đi chịu phần cơ khổ cả đời kia.

Thế nhưng đến cuối cùng Đại Tế Ti vẫn phát hiện, cưỡng bách Túy Nguyệt vào tế ti điện, lại bị Kính Thương ngăn cản— đó là nữ nhân gã coi trọng sắp trở thành Miêu Cương hoàng hậu, sao gã có thể để nàng tiến vào Tế Ti điện hắc ám đó, chịu cô tịch cả đời?

Vì đã kích Kính Thương, Đại Tế Ti lợi dụng thân phận của mình, mệnh tất cả hoàng gia chiêm tinh sư tiến hành một lần chiêm tinh giả dối, được xưng tụng tượng kia nói gia tộc Túy Nguyệt sẽ phá vỡ Miêu Cương phiên quốc, phải một lưới bắt hết mới có thể tuyệt hậu hoạn — Kính Thương đã yêu Túy Nguyệt sâu đậm, làm sao chịu tin những lời nói dối như vậy. Hơn nữa phiên vương cánh chim đã đủ đầy cũng sớm phát hiện Đại Tế Ti có tâm phạm thượng tác loạn gây rối, làm sao có thể để ông ta thực hiện mưu đồ của mình.

Song Đại Tế Ti thủy chung vẫn là một người chí tôn chí quý phụ tá tiên vương vài thập niên, Kính Thương vừa đăng cơ không đến một năm đến cùng vẫn không cứu được một nhà Túy Nguyệt, khi gã đuổi tới, chỉ kịp nhìn thấy một trời lửa đỏ, dần dần nuốt sống kia hết thấy thuộc về gia tộc từng hiển hách kia, kể cả nữ nhân gã yêu thương nhất. gã nào biết đâu rằng, Đại Tế Ti lợi dụng Túy Nguyệt căn bản không biết thân phận thật của Kính Thương, cho người giả trang Kính Thương, ở trước mặt Túy Nguyệt trình diễn màn “Phiên vương ý chỉ, nổi giận chém hoàng thất chiêm tinh sư không còn thuần khiết”, lại há có thể biết, trước khi đại hỏa dấy lên, Túy Nguyệt đã được Diệp Thiên Hàn cứu, từ đó về sau rời khỏi Miêu Cương mười mấy năm, mãi đến hôm nay.

Kính Thương hiểu Diệp Tư Ngâm nói có lý, gã cũng không tính thông qua miệng Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm bắt buộc Túy Nguyệt theo gã về nước — Túy Nguyệt lại không nguyện ý cùng gã về Miêu Cương, dù sao, cho dù đã biết toàn bộ chân tướng năm đó, cả gia tộc của nàng, vẫn là vì việc này mà toàn bộ bị giết. Nó làm nàng không thể nhận Kính Thương. Nhưng Kính Thương lại như trước ôm một tia hy vọng.

“Bốn vương chỉ khẩn cầu Diệp Các chủ, nếu Túy Nguyệt nguyện ý theo bốn vương về Miêu Cương, thỉnh không cần ngăn cản.”Kính Thương nói như thế.

Miêu Cương phiên vương cần rõ một đời cũng có ngày ăn nói khép nép cầu người khác, hết thấy thét thảy chỉ là vì một nữ tử mình âu yếm nhất.

Diệp Tư Ngâm im lặng – chuyện này không phải y có thể quyết định được, quay đầu nhìn Diệp Thiên Hàn vẫn đứng một bên.

Mắt tím thâm thúy sâu không thấy đáy, bên trong không có chút cảm tình, làm người ta không thể nào đoán được ý tưởng. Song Diệp Tư Ngâm lại phát hiện, trong mắt ái nhân có một tia tính kế — tính kế?

Không ngoài sở liệu, Diệp Thiên Hàn trầm ngâm một lát liền nói: “Túy Nguyệt là hữu hộ pháp của bổn tọa, làm sao để người nói mang đi là có thể mang đi?”

“”Kính Thương không nói gì, cuối cùng cắn chặt răng, “Bổn vương đáp ứng, sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ cùng thái tử giảng hòa, Miêu Cương trong vòng một trăm năm, thần phục Trung Nguyên, tuyệt không khởi xướng chiến tranh.”

Vương giả một quốc gia có thể nói ra một lời khí phách như vậy lệnh hai người trong phòng sửng sốt. Càng hơn khiếp sợ cũng lại là một nữ tử tay bưng chén được, đứng ngoài cửa – y bào màu mực, không phải Túy Nguyệt, thì là ai? Nhiều ngày suy nghĩ như vậy cuối cùng có can đảm đến nói chuyện với Kính Thương, nói cho gã nàng sẽ không về Miêu Cương nữa, lại không ngờ khi đứng ngoài cửa lại nghe được một tin tức khiếp sợ như thế — Kính Thương lập chí tranh giành Trung Nguyên, lại chỉ vì một người “Không chịu về”, mà nguyện ý lấy trăm năm thần phục về nàng? ! Chuyện này. sao có thể.

“Túy Nguyệt tỷ tỷ, tỷ đã hiểu được tâm của hoàng huynh chưa? Tỷ, vẫn không muốn cùng hoàng huynh về Miêu Cương, đi lên hoàng hậu bảo tọa không biết bao nữ tử Miêu Cương tha thiết ước mơ sao?” Thanh âm Dao Hàm kéo về lý trí của Túy Nguyệt, xoay người nhìn tiểu muội muội nguyên bản sớm quên mất, lại dưới sự nhắc nhở của nàng dần dần nhớ lại, gương mặt tuyệt sắc lộ ra một mặt cười thê thảm: “Ta là một tội nhân hại chết cả một gia tộc, làm sao có tư cách trở thành hoàng hậu của người?”

“” Dao Hàm lắc đầu, tiếp nhận chén được trên tay nàng vào phòng. Nữ nhân nếu tự chui vào ngõ cụt, thì sẽ rất khó rút ra Nàng biết, nếu hoàng huynh thật muốn tỷ ấy về Miêu Cương, chỉ sợ sẽ phí một phen công sức.

Không đánh mà thắng.

Thần vương phủ đại môn sau hai tháng đóng chặt, rốt cục dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của dân chúng kinh thành chậm rãi đẩy ra.

Lần này vào cung, chỉ có Diệp Thiên Hàn Diệp Tư Ngâm cùng Lí Ân Bắc Đường Vũ Trấn bốn người — Diệp Tư Ngâm nguyên bản không cần phải đi, lại vì lo lắng an nguy của ái nhân, lúc này mới làm Diệp Thiên Hàn dưới sự kiên trì của mình mà miễn cưỡng gật đầu đáp ứng. Chiến Minh cùng Tiêu Thần thì bị hạ lệnh ở lại trong phủ bảo vệ an toàn của những người còn lại. Về phần Kính Thương cũng sớm liên hệ với một vạn tinh binh của mình, mệnh bọn họ không được đối nghịch với thái tử thân vương.

Mấy chục vạn quân đội tập hợp bên ngoài kinh thành, tùy thời đều có thể nhảy vào trong thành, đến lúc đó, rất có thể là một mảnh Tu La tràng. Không đánh mà thắng — Diệp Thiên Hàn cùng Lí Ân đồng thời ở trong mắt đối phương nhìn thấy ý này. Họ chỉ muốn Lí Huyền thoái vị, không muốn làm kinh thành dân chúng trở thành vật hi sinh cho tràng hoàng gia cung đình chi tranh này. Nhịn mười mấy năm, tính kế mười mấy năm, hết thảy chỉ là vì hôm nay.

Trong hoàng cung, Lí Huyền sớm nhận được tin tức. Bên trong bên ngoài hoàng thành, tất cả cấm vệ quân đều nghiêm thủ — đây là lần nguy cơ lớn nhất trong hoàng thành sau khi tiên hoàng băng hà thái tử chưa lập mười mấy năm trước.

“Tiêu Vị.”

“Có vi thần.”

“Theo trẫm vào tảo triều.”

“ Vâng” Lăng Tiêu Vị trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng. Đó là hôm nay

Ngồi trên long ý, Lí Huyền nhìn xuống bách quan trong triều đình, câu được câu không nghe bọn họ nói chút việc nhỏ. Lão đang đợi những người kia đến, lão muốn bắt rùa trong thúng.

“Phụ hoàng, nhi thần có bản tấu.” Âm thanh trong trẻo từ ngoài điện truyền đến, kèm theo tiếng kim chúc va chạm, nhưng không một cấm vệ quân dám can đảm tiến lên tước nã vị ” thái tử bị truất ” truy nã đã lâu này.

“Hoàng nhi, người rốt cục đến rồi.” Lí Huyền lạnh lùng nói, không hề để ý đến thần sắc kinh cụ của bách quan.

“Phụ hoàng, nhi thần có bản tấu.” Trên mặt Lí Ân vẫn như cũ lộ ra nụ cười xinh đẹp ngày thường, không quỳ an không hành lễ, nhìn thẳng Lí Huyền trên long ỷ, một thân vương giả khí lệnh đại thần trong điện kinh ngạc, vị thái tử điện hạ mà họ luôn cho rằng yếu đuối dễ bị ức hiếp kia, nào có khí thế lớn đến vậy?

“Phụ hoàng tuổi tác đã cao, thân thể khiếm an, khẩn cầu phụ hoàng truyền hoàng vị cho nhi thần.” Lí Ân cười tủm tỉm mà nói ra những lời làm mọi người hít một hơi — rõ ràng là tới bức vua thoái vị sao? ! Rất nhiều người lúc này mới hiểu, nguyên lai gần đây tin tức vị thân vương điện hạ này cùng thái tử điện hạ muốn mưu triều soạn vị lại hoàn toàn không phải tin đồn vô căn cứ? !

Lí Huyền cả giận nói: “Lá gan người cũng thật lớn đó! Người đâu, bắt!”

Một mảnh trầm mặc, cấm vệ quân không ai có động tác gì.

Lí Huyền giận tái mặt: “Các người đều muốn khán chỉ sao? !” Cấm vệ quân vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, nhìn cảnh này, hết như họ đang làm thành một vòng bảo vệ vây quanh Lí Ân cùng Diệp Thiên Hàn.

“Hoàng Thượng, đắc tội .” Thanh âm trầm thấp, từ bên cạnh vang lên, Lí Huyền không thể tin nhìn người cạnh mình — “Lăng Tiêu Vị? !”

Tiêu Vị thong thả vái chào, lại xoay người đến dưới điện quỳ xuống: “Thuộc hạ kiến quá chủ nhân, Thiếu chủ.”

“Hay. . . . Hay cho một Diệp Thiên Hàn người! Trẫm xem thường người, Tiêu Vị.” Không ngờ lão lại không phát hiện, Lăng Tiêu Vị theo lão năm năm, từ một cấm vệ quân nho nhỏ được đề bạt làm ngự tiền nhất phẩm đối đao thị vệ vậy mà lại là người của Diệp Thiên Hàn!

“Cấm quân toàn bộ nghe lệnh của thái tử điện hạ.” Tiêu Vị đối nhìn thuộc hạ của mình cất giọng nói.

“Tuân mệnh!” Đều nhịp trả lời, lệnh mọi người trong triều lần nữa hung hăng chấn động — Lăng Tiêu Vị này lại có bản lĩnh lớn như thế, sức kêu gọi mạnh tới mức có thể làm cấm vệ quân trong hoàng thành theo địch làm phản! Cấm vệ quân đều là những người thề nguyện trung thành với đế vương, sao lại. . . .

“A, kinh ngạc sao, phụ hoàng?” Nhìn biểu tình Lí Huyền kinh ngạc, Lí Ân cười nhạo nói, “Có gì đáng kinh ngạc chứ? Lúc trước mẫu hậu bị vô cớ biếm lãnh cung cũng không có kinh ngạc như thế a. Nàng sớm nhìn thấu tính tình đa nghi của phụ hoàng ngài. Ngay cả kết tóc thê tử, tỷ tỷ ngoại sanh của mình còn không buông tha, sao xứng làm một minh quân?”

“Nói vậy!” Lí Huyền giận mắng. Phất tay một toán Hắc y nhân xuất hiện từ hư không, đó chính là ảnh vệ ẩn nấp các nơi trong hoàng cung cùng ở cả nước. Quần thần đã sợ tới mức không dám hít thở ra tiếng, đều lui vào góc hai góc tường của Thừa Càn điện, nhìn những người trung ương hợp thành một vòng vây.

Diệp Thiên Hàn hừ lạnh một tiếng: “Đây là thực lực của người? Quả thật không chịu nổi một kích.” Nhưng ảnh vệ này nếu nằm trong ám bộ Phù Ảnh Các, nhiều lắm chỉ có thể xem như trung cấp, đường đường là ảnh vệ của hoàng đế một quốc gia, thế nhưng lại không chịu nổi một kích. . . .

Lí Huyền nhìn ngoại sanh mình đuổi giết hơn mười mấy năm, lạnh lùng nói: “Năm mươi vạn đại quân đang chờ ngoài thành, chỉ cần trẫm ra lệnh một tiếng, có thể hoàn toàn tru diệt các người. Nếu hiện tại buông tay, trẫm có thể tha cho các người một mạng!”

“Ngu xuẩn.” Lại là một tiếng cười nhạo, Diệp Thiên Hàn hừ lạnh một tiếng, nội lực chín tầng Hàn Liễm quyết dần phóng xuất ra, Thừa Càn điện to lớn như vậy nháy mắt trở thành một tù thất khiến người khác hít thở không thông, văn thần không có nội lực tu vi tự nhiên liên tiếp ngã xuống, võ quan cũng chống đỡ không được bao lâu, té xuống đất, chỉ có đám ảnh vệ có thể duy trì một lát, cũng đã vô lực phản kháng. . . .

Lí Huyền chỉ thấy sát ý đập vào mặt mà đến, một bóng trắng chớp lên, đã thấy Diệp Thiên Hàn gần ngay trước mắt mình!

Mắt tím thâm thúy nhìn chăm chú nam nhân đang miễn cưỡng ngồi trên long ỷ, thân cữu cữu của mình, trong dầu bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng năm đó phụ thân tự vẫn, khí huyết trong cơ thể tức thì quay cuồng càng thêm mãnh liệt lao ra ngoài, áp bách đến mức Lí Huyền phun ra một ngụm máu tươi.

Hết chính văn đệ thất thập cửu chương

70. Chương 70

Mắt tím thâm thúy nhìn chăm chú nam nhân đang miễn cưỡng ngồi trên long ỷ, thân cữu cữu của mình, trong dầu bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng năm đó phụ thân tự vẫn, khí huyết trong cơ thể tức thì quay cuồng càng thêm mãnh liệt lao ra ngoài, áp bách đến mức Lí Huyền phun ra một ngụm máu tươi.

“Người còn chờ nổi năm mươi vạn đại quân kia đến?” Diệp Thiên Hàn lạnh lùng châm chọc, mắt tím đảo qua long ỷ làm bằng vàng ròng, khảm vô số kỳ trân dị bảo dưới thân lão, “Đó chính là lý do người giết phụ mẫu ta?”

“Diệp Thiên Hàn, người. Phốc” Lí Huyền vừa định mở miệng nói gì đó, lại bị nội lực Diệp Thiên Hàn đột nhiên phóng thích cao hơn một tầng học máu không ngừng. Trên điện càng nhiều người ngã xuống hơn.

Lí Ân nhú chặt mi, trầm nghĩ, hoàng huynh chẳng lẽ muốn thay phụ phụ Huệ An công chúa báo thù? Như vậy thì nguy rồi – thế nhưng đến tình trạng này, ngay cả cậu cũng không dám tiến lên ngăn trở a, chỉ sợ tiếp cận dù chỉ một chút, sẽ bị Diệp Thiên Hàn đánh cho hôi phi yền diệt.

“Hàn, đủ rồi.” Bỗng nhiên, thanh âm mềm nhẹ như một trận gió mát thổi vào Thừa Càn điện, thiếu niên tuyệt sắc vẫn đứng sau Lí Ân không biết khi nào đã đến trước long ỷ, đứng cạnh Diệp Thiên Hàn. Cường đại nội lực áp bách làm y có chút không thoải mái, ôm ngực khó chịu nhíu mày.

Áp lực chợt giảm, rất nhiều người như thể được sống lại lần nữa, tựa như bị mức một trận mưa lớn, cả người đều ướt đầm.

“Hàn, chúng ta đáp ứng Vân Quý phi, sẽ không giết lão.” Lắc đầu, Diệp Tư Ngâm nhìn Diệp Thiên Hàn không chút vui vẻ nói. Nguyên nhân chân chính, y lại không có nói ra — y không muốn thấy trên tay ái nhân nhiễm huyết, cho dù biết hẳn từng giết qua vô số người, cũng biết Phù Ảnh Các cũng thành lập từ trên vô số hài cốt của người khác, y cũng không nguyện ý tận mắt nhìn Diệp Thiên Hàn biến thành một người y không quen biết.

Thần sắc không vui dần dần dịu xuống, Diệp Thiên Hàn ôm người bên cạnh, mắt tím thâm thúy lạnh lùng nhìn Lí Huyền.

Lí Huyền tựa hồ có chút ngây ngẩn cả người, vì một tiếng “Vân Quý phi” trong miệng thiếu niên. Là
. là Vân Quý phi nào?

Nhưng, không ai bận tâm Lí Huyền nhất thời ngây ngẩn, bởi vì Trình Tẫn dẫn theo mười vạn cấm quân bước vào trong điện: “Khởi bẩm chủ nhân, Thiếu chủ, thái tử điện hạ, mười lăm vạn cấm vệ quân đã khổng chế cả hoàng cung.”

Tiếng nói vừa dứt, trên mặt quần thần trong điện đều lộ ra sắc mặt sợ hãi — mười lăm vạn cấm vệ quân toàn bộ thu vào tay thái tử, chẳng lẽ hôm nay này Đức Thắng hoàng đế thật sự sẽ bị đá xuống đài? Vậy còn họ. Thái tử điện hạ sẽ xử trí “Tiền triều cựu thần” như họ thể nào?

“Năm mươi vạn quân đội kia thì sao?” Lí Ân mở miệng hỏi.

“Hồi thái tử điện hạ, người của chủ nhân sớm thay thế tướng lãnh nguyên bản, tất cả đều ở ngoài thành án binh bất động.”Trình Tẫn cung kính hồi đáp.

Lí Ân vừa lòng gật đầu, nhìn Lí Huyền đã có chút thất thần nói: “Phụ hoàng nghe rõ rồi chứ?”

Trong nhất thời đại diện một mảnh yên tĩnh.

Lúc này, Diệp Thiên Hàn đột nhiên đi đến sau long ỷ, không biết từ ám quỹ nào lấy ra một hộp ngọc tinh mỹ tuyệt luân. Mở hộp ngọc ra, bên trong là một quyển trục minh hoàng sắc, một quyển trục ngân bạch sắc. Quyển minh hoàng sắc kia, người sáng suốt vừa thấy liền biết, đó là một đạo thánh chỉ — một đạo thánh chỉ bị giấu kín mười lăm năm.

Ném thánh chỉ cho Lí Ân, Lí Ân nghi hoặc mở ra, lập tức kinh hãi — không thể tin nhìn hai người đứng cạnh long ỷ.

“Chờ cái gì? Còn không mau tuyên? !”Diệp Thiên Hàn không kiên nhẫn nói.

Lí Ân run run, quyển trục hơi mỏng trong tay lại nặng như ngàn cân.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: nay trăm biết mệnh mình không còn bao lâu, song trăm nhiều năm đánh Đông dẹp Bắc, hôm nay không có trăm, vương triều lại không người kế thừa. Chọn cử hoàng tử Lí Huyền vi đế, tùy thời đăng cơ. Song người này lại không phải người trăm muốn chọn. Trăm hướng về Huệ An công chúa, hiền minh thánh đức. Nếu có một ngày, đương kim thiên tử vô hiền vô đức, Huệ An có thể theo chiếu này mà phế vua, chọn một hiền giả khác trong hoàng thất làm hoàng đế — khâm thủ!”

Lí Ân niệm xong, thần sắc phức tạp nhìn Diệp Thiên Hàn: “Hoàng huynh, đây là.”

“Tiên hoàng di chiếu.”

Ngắn ngắn bốn chữ, chúng thần ồ lên — đây. đây.

Mà quyển trục ngân bạch kia, Diệp Thiên Hàn ném cho hữu tướng Kỉ Ti Đường – một người duy nhất trong số văn thần chưa bị nội lực Diệp Thiên Hàn áp bách ngã xuống.

“Huệ An công chúa ý chỉ: hiện nay thiên tử Lí Huyền không có tài đức, chọn hoàng hậu chi tử Lí Ân thủ nhi đại chi.”

“Người đau khổ tìm kiếm hai phân di chỉ này, kì thực nó vẫn luôn nằm dưới chân người.”Diệp Thiên Hàn lạnh lùng nói với Lí Huyền.

“.”Lí Huyền không nói gì.

Lúc mọi người ở đây nghĩ hoàng đế nửa đời oai phong một cõi này sẽ thỏa hiệp, Lí Huyền đột nhiên giận dữ quát: “Các người mơ tưởng thực hiện được! Chỉ bằng một phân di chỉ không biết thật giả liền bảo trăm giao ra hoàng vị? ! Nằm mơ! Trăm chỗ nào không hiền đức, làm sao không hiền đức? ! Trăm vi để mười mấy năm, theo bước tiên vương, đánh Đông dẹp Bắc, mở rộng bản đồ Trung Nguyên, dân chúng giàu có, quốc thái dân an, trăm có chỗ nào không hiền đức? !”

“.”

“.”

Chúng thần hai mặt nhìn nhau, nhất thời do dự.

Rốt cuộc hữu tướng từ trong lòng lấy ra một quyển sổ: “Đây là chứng cứ hoàng đế bệ hạ nhiều năm qua dung túng mệnh quan triều đình cường thường của cải xương máu của nhân dân lấp đầy quốc khố, đầy túi quan liêu, để dân chúng đói khổ, thỉnh các vị đại nhân xem qua.”

Một quyển sổ truyền tay chúng thần, trên mặt mỗi người đều là biểu tình kinh dị.

Đáng kể trăm mặc, rốt cuộc có một người quỳ xuống trước Lí Ân quỳ, cuối cùng, tất cả mọi người cung kính hành lễ: “Chúng thần khấu kiến Hoàng Thượng, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Văn võ bá quan hô lên, như thể một tiếng chuông cuối cùng, đánh thức Lí Huyền, cũng đánh thức Lí Ân.

Lí Ân sắc mặt không tốt nhìn Lí Huyền, lạnh lùng nói: “Phụ hoàng, lúc trước lúc biếm mẫu hậu vô tội vào lãnh cung, người có nghĩ tới hôm nay? Lúc mẫu hậu thê thảm ly thể, người có từng bi thương chút nào chưa?”

Lí Huyền không nói gì. Lão chỉ tê liệt ngồi trên long ỷ, nhất thời không thể phản ứng được gì.

Lí Ân đi lên bậc thang điêu long tượng trưng cho quyền lực, hai bóng người màu trắng đã biến mất ngoài Thừa Kiền điện. Nhìn quần thần cùng Tiêu Vị quỳ mãi dưới điện, nhìn thẳng vào mình, Lí Ân đột nhiên nở nụ cười, nhẹ giọng nói với nam nhân còn ngồi trên long ỷ không chịu đứng lên: “Phụ hoàng, người biết không vốn hài nhi rất muốn giết người báo thù cho mẫu hậu. Chỉ tiếc, hài nhi đáp ứng một người, không lấy tính mệnh của người. Nếu có thể, hài nhi muốn thỉnh cầu phụ hoàng, đừng cô phụ một nữ nhân thật tâm đối đãi người nữa.”

Lí Huyền như chấn động, một lát, lại run rẩy từ trên long ỷ đứng lên — long bào nhiễm huyết, hai hàng tóc mai nháy mắt nhiễm sương, nam nhân này thoạt nhìn đã không còn giống một nhất quốc chi quân nữa.

Trung Nguyên vương triều hè năm Đức Thắng để mười lăm, thái tử Lí Ân cùng thân vương Diệp Thiên Hàn lấy hai phần di chiếu của tiên hoàng cùng trưởng công chúa đã qua đời cường chế hoàng đế thoái vị, thái tử Lí Ân đăng cơ vi vương, niên hiệu Chiêu Thánh. Đức Thắng hoàng đế di cư đến Trần Châu hành cung Khuynh Vân cung.

Chiêu Thánh hoàng đế đăng cơ, bốn phía tiến hành quan chế cải cách, tẩy trừ hai phần ba văn võ bá quan trong triều, phong nguyên Lễ bộ Thượng thư Bắc Đường Vũ Trấn vi tướng.

Cùng năm, Chiêu Thánh hoàng đế Lí Ân tứ hôn thân vương Diệp Thiên Hàn, kì lạ chính là, không một người biết thân vương Vương phi thiên hạ vô song này rốt cuộc là ai. Mà sau ngày đại hôn thứ hai, thân vương cùng Vương phi vô cớ mất tích trong vương phủ.

Một năm sau, quần thần dâng sớ khuyên Chiêu Thánh hoàng đế lập hậu, hoàng đế tức giận. Ngày kế, hoàng đế lập tiên hoàng Văn Quý phi chi tử cửu hoàng tử Lí Dịch vi thái tử, cũng tự mình giáo dưỡng.

Hè năm Chiêu Thánh hoàng đế thứ bảy, đế vì bệnh băng hà, hưởng thọ ba mươi lăm tuổi. Thái tử Lí Dịch năm ấy mười bảy tuổi đăng cơ, bá Thừa tướng Bắc Đường Vũ Trấn vi đề sư.

.

Trên quan đạo vắng vẻ, một chiếc mã xa xa hoa không nhanh không chậm chạy đi. Kéo xe là hai tuần mã phiêu hân màu đen lấp lánh, chậm rãi chạy đi thoải mái phi thường. Có một con tuần mã cao lớn trắng như tuyết khác, vừa không có dây cương lại không có yên ngựa, nhưng vẫn gắt gao đi theo mã xa, như cực có linh tính. Ngoài thùng xe, hai nam nhân một đen một trắng, một lãnh tuấn một ôn nhu tay cầm mã tiên, nhìn hai xa phu này người đi đường kinh ngạc phi thường: hai nam nhân thân phận bất phàm như thế vì sao lại làm mã phu? Vậy người trong xe rốt cuộc là ai? !

Trong thùng xe rộng rãi thoải mái, mi thiếu niên một thân bạch y mắt tím lười biếng nằm trong lòng một tuyệt mỹ nam tử đồng dạng bạch y mắt tím, một bộ chưa ngủ tỉnh, vì chán chường mà bắt lấy bàn tay to của đang ôm hông mình của nam nhân phía sau chơi đùa. Khuôn mặt có bảy phần tương tự làm người ta hoài nghi họ có phải huynh đệ hay không, nhưng làm gì có huynh đệ nào lại bày ra tư thế ái muội như vậy? Họ rõ ràng là một đôi tình nhân! Đột nhiên, ngón tay thon dài hữu lực của nam nhân siết lại, nắm lấy bàn tay như bạch ngọc của thiếu niên, nâng lên bên môi, lấy bạc thân khêu gợi nhẹ nhàng vuốt ve. Cọ xát như thế, mãi đến khi thiếu niên thấy ngượng ngùng, giãy dụa rút tay về, nén giận trừng người phía sau.

Diệp Thiên Hàn không đùa y nữa, nhẹ nhàng hôn y, ôn nhu nói: “Không phải mệt sao, sao không ngủ thêm chốc nữa đi?” Đêm qua bị Lí Ân ồn ào một đêm, làm hại người này không ngủ được, hai người còn suốt đêm ly khai kinh thành, chuẩn bị về Lâm An.

Diệp Tư Ngâm cũng nhớ tới chuyện hoang đường hôm qua — thái tử điện hạ ngày xưa, hôm nay đã là nhất quốc chi quân, thế nhưng lại cùng bọn họ đùa giỡn, buông lời đòi tứ hôn cho họ? ! Thậm chí còn muốn mọi người đều biết, như vậy thân phận thân vương của Phù Anh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn cũng không giữ được Điểm chết người không phải mấy chuyện này, mà là.

Diệp Tư Ngâm có chút tức giận, hiếm khi không thêm đề ý đến ái nhân.

Diệp Thiên Hàn tự nhiên biết y giận cái gì cái gì, trong lòng đối Lí Ân cũng có chút bất mãn, càng nhiều lại là buồn cười — Lí Ân thế nhưng sai người ban một bộ tân nương giá y xinh đẹp đến cực điểm cho Diệp Tư Ngâm, như thế chẳng khác nào xem y là một nữ tử mà đối đãi ! Khó trách người tâm cao khí ngạo này tức giận.

“A, Ngâm nhi đừng giận.”Diệp Thiên Hàn lại hôn lên thái dương y.

Tiếng cười ngạc nhiên lệnh Diệp Tư Ngâm quay đầu, không ngờ còn chưa nhìn thấy gì môi đã bị che lại: “Ngô. Hàn, ân ngô. Ân.”

Tâm thần rất nhanh bị nụ hôn kịch liệt hấp dẫn, Diệp Tư Ngâm không rảnh bận tâm thứ khác, chỉ kịp phát ra tiếng than nhẹ đứt quãng.

Vừa hôn xong, Diệp Tư Ngâm kịch liệt thở dốc, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện ngón tay thon dài của ái nhân, đã tham nhập vào vạt áo của mình, kinh hách cản hẳn lại: “Hàn!”

“Không muốn sao?”Diệp Thiên Hàn nhú mày, dễ dàng tránh thoát bàn tay của y, lại tiếp tục chuyển xuống, cách vài dệt cầm lấy dục vọng vì nụ hôn vừa rồi mà hơi đứng thẳng dậy.

Diệp Tư Ngâm cắn môi — trời ạ. kỹ xảo của nam nhân này. Chỉ một nụ hôn cũng đủ làm y mất tâm thần.

Nhìn thấy Diệp Tư Ngâm trong lòng kịch liệt giãy dụa, mắt tím thâm thúy lướt qua ý cười, thấp giọng phân phó nói: “Đi vào rừng.”

Diệp Tư Ngâm lập tức tức giận siết chặt nắm tay – dám phân phó Minh cùng Tiêu Thần thế? ! Chẳng khác nào nói cho hai người đó, họ phải.

Chỉ tiếc, bàn tay còn chưa đụng tới vạt áo của hắn liền bị chặn lại, tiếp theo đó là một nụ hôn hoặc nhân tâm thần.

Ngoài xe hai thuộc hạ trung tâm bắt đầu nhìn nhau, đánh mã xa rời khỏi quan đạo đi vào đường rừng, hết sức xem nhẹ thanh âm ám muội trong xe.

Xe ngựa từ trong rừng chạy nhanh về Lâm An, không lâu sau liền có thể trở về Phù Ảnh Các họ chia xa bốn tháng, Hàn Viên thanh lãnh lần thứ hai nghênh chủ nhân của mình trở về.

Hết chung chương

..Chính Văn Hoàn./.

71. Chương 71: Phiên Ngoại 1

“A! ! !” “Loảng xoảng đương ~”

Sáng sớm, sâu trong đại trạch Âu Dương thế gia, sự yên lặng cuối cùng bị đánh vỡ bởi một tiếng thét chói tai cùng tiếng đồng bồn rơi xuống mặt đất.

“Khi nào mà hô to gọi nhỏ như thế, còn ra thể thống gì! Nếu nhiều Diệp Các chủ nghỉ ngơi, người bảo Âu Dương gia phải ăn nói thế nào! ?” Âu Dương Lăng bước đến, quát thị nữ đang phát ra tiếng thét chói tai. Trong thanh âm uy nghiêm còn có chút khấn trách. Dù sao trong phòng chính là danh dương võ lâm, chính tà chẳng phân Phù Ảnh Các Các chủ Diệp Thiên Hàn, mười lăm tuổi quét ngang thiên hạ cao thủ!

“Đại. Đại thiếu gia!” Thị nữ nhìn Âu Dương Lăng, lại nhìn cảnh tượng trong phòng, không biết nên mở miệng thế nào, “Diệp Các chủ. Đại. Đại tiểu thư nàng. Nàng.”

Âu Dương Lăng không kiên nhẫn đẩy thị nữ ra: “Rốt cuộc là thế nào.” từ “vậy” còn chưa nói ra, Âu Dương Lăng cũng sững sờ trước cửa phòng Diệp Thiên Hàn, sau một lúc lâu mới giật mình kêu lên: “Trời ạ!”

Trong phòng, Diệp Thiên Hàn vẻ mặt lạnh lùng ngồi trên giường, trên người chỉ có trung y, một mái tóc dài đen như mực hỗn độn, đôi mắt màu tím không có chút cảm tình, xúng trên gương mặt thiếu niên còn chút trẻ con mà đã phong hoa tuyết đại kia, đủ để làm người trong thiên hạ lâm vào điên cuồng. Nhưng, chân chính làm Âu Dương gia điên cuồng chính là người nằm trong chăn đằng sau, mặt đầy nước mắt, vừa thấy liền biết là nữ tử, đó là Đại tiểu thư nhà mình, diễm quan vô lâm Âu Dương Huyền Huyền! Tình huống thế này, dù là ngốc tử cũng biết, hai người đó đã xảy ra chuyện gì.

“Đồ vô liêm sĩ!” Âu Dương Chính nghe tin mà đến trở mắt muốn nứt ra, nếu không phải đối phương là Phù Ảnh Các chủ Diệp Thiên Hàn ngay cả Âu Dương gia cũng vô pháp lay động, chỉ sợ ông đã sớm xông lên trước bầm thây vạn đoạn nam nhân cùng nữ nhân mình không minh bạch đó. Mà mẫu thân Âu Dương Huyền Huyền, nhị phu nhân của Âu Dương Chính, khi nhìn đến cảnh tượng này liền ngất đi.

“Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh a!” Âu Dương Chính oán hận nhìn Diệp Thiên Hàn, lại chỉ vào nữ nhi của mình hỗn hển nói. Nói xong, liền vội xoay người rời đi. Mọi người theo sau rời đi, chỉ còn Âu Dương Lăng đứng ngoài cửa phòng, nghiêm mặt nói: “Khóc cái gì mà khóc! Tự mình gây ra gièm pha, nhìn người làm sao công đạo với phụ thân cùng liệt tổ liệt tông Âu Dương gia! Quả nhiên là giống hệt nương người dùng sắc đẹp dụ dỗ người khác! Còn không mau thu thập rồi đến từ đường tạ tội với phụ mẫu!” Nói xong cũng phát tay áo đẩy cửa mà đi.

Trong phòng, tiếng khóc dần dần thành tiếng rấm rứt.

Diệp Thiên Hàn thủy chung không nói một câu, rốt cuộc đứng dậy phủ thêm áo khoác, xoay người lại, mắt tím thâm thúy nhìn nữ nhân khóc rấm rứt trên giường, bên trong là sắc bén có thể nhìn thấu lòng người.

Ngón tay thon dài nâng cằm mỹ nhân lên —— da thịt nõn nà, cổ như tù tể (ấu trùng thiên ngư, 1 động vật trong sách cổ), răng trắng như sừng tê giác, trán tự Nga Mi, quả không phụ tên vô lâm đệ nhất mỹ nhân.

Mà Âu Dương Huyền Huyền hô hấp bị kiềm hãm —— nam nhân này. Không, có lẽ còn không thể xưng là nam nhân, bộ dáng hần xinh đẹp như thế, nếu hần là nữ tử, chỉ sợ thanh danh vô lâm đệ nhất mỹ nhân của nàng đã sớm nhuộm đen.

Thanh tuyến trầm thấp đã muốn bỏ đi chất ngây thơ của một thiếu niên, lạnh lùng nói: “Người không phải là người kẻ đơn.” Chỉ trách hần nhất thời sơ xuất, uống vào chén trà Âu Dương Huyền Huyền dâng lên.

Hàn Liễm quyết mà hần tu tập, mặc dù không thể khiến hần bách độc bất xâm, nhưng cũng có thể vào lúc trúng độc bức độc ra ngoài. Nhưng mị dược tối qua lại không thể dùng nội lực bức ra, làm hần bị dược vật xâm nhập đau đầu chóng mặt. Nhưng hần dám khẳng định, người kẻ đơn không phải Âu Dương Huyền Huyền. Không nói nàng tối hôm qua thấy hần trúng phải mị dược lộ ra đôi mắt bối rối cùng khẩn trương không chứa một tia tạp chất lại không giống giả bộ kia; mà theo hần biết, Âu Dương Huyền Huyền thật sự là một tiểu thư khuê các ôn nhu thiện lương, cử chỉ khéo léo, hiền thực đoan trang.

Vị vô lâm đệ nhất mỹ nhân này nhìn như phong quang, nhưng cảnh ngộ trong nhà lại không tính tốt. Mẫu thân là thiếp thất, tuy đẹp, nhưng không có thân phận bối cảnh, chỉ có thể làm một thiếp thất. Chính phòng phu nhân tính tình không tốt, có một tử một nữ, nương gia bối cảnh hùng hậu. Bởi vậy mẫu tử Âu Dương Huyền Huyền thế đan lực bạc trong Âu Dương gia, chỉ có thể chịu ức hiếp. Mẫu tử hai người sống trong sự xem thường áp bức của Đại phu nhân cùng huynh trưởng mà kéo dài hơi tàn, chỉ cầu an phận qua ngày, sớm gả cho một nhà tốt, có thể thoát khỏi những ngày cực khổ, sao lại có thể chẳng biết nặng nhẹ như thế, cố tình tìm rắc rối như vậy.

Âu Dương Huyền Huyền bị ánh mắt sắc bén kia dọa sợ.

Diệp Thiên Hàn rốt cuộc cạn kiệt kiên nhẫn, buông nàng ra nói: “Nữ nhân ngu ngốc, người vì nàng ta gánh tội danh, người nghĩ như thế vĩ đại lắm sao?”

“Không. không phải là như thế!” Âu Dương Huyền Huyền nghe vậy, đột nhiên vừa khóc lên, “Không phải như thế. Chính là ta.” Chính là ta sớm yêu người, nếu làm thế có thể có chút liên hệ với người, ta không hối hận.

Mẫu thân ân cần dặn dò bên tai, phải làm một đại gia tiểu thư rụt rè, lời này tự nhiên là không thể nói ra, đôi mắt mang lệ như thật mà giả, đau thương ủy khuất, rồi lại có thần sắc vui sướng nhẹ nhàng làm Diệp

Thiên Hàn nhìn thấu tâm tư nàng đang che giấu.

“Nữ nhân ngu xuẩn, Âu Dương Huyền Di.”

“Tha cho nàng!” Đột nhiên cắt ngang lời Diệp Thiên Hàn, Âu Dương Huyền Huyền có chút hoảng sợ hô lên.

Mắt tím nguy hiểm nheo lại: “Quả nhiên là nàng ta.”

Âu Dương Huyền Huyền lắc đầu khóc, nàng chỉ biết không thể gạt được thiếu niên cơ trí này: “Diệp Các chủ, tha cho Huyền Di, cầu ngài. Nàng chỉ là vì quá yêu Cố Các chủ, mới có làm ra hạ sách này. Nàng không phải cố ý, cầu ngài. tha cho nàng! Không cần vạch trần!” Âu Dương Huyền Huyền nhìn Diệp Thiên Hàn, rơi lệ không ngừng, “Cầu ngài.”

Yêu một người không sai, nếu không phải Cố Thanh Giác muốn hối hôn, Âu Dương Huyền Di sẽ không làm chuyện độc ác thế này. Vì yêu, cái gì cũng làm được, không phải sao? Mà chính nàng chẳng phải cũng thế sao ?

Rõ ràng tận mắt thấy muối muối của mình bỏ thuốc vào trà, rõ ràng chính tai nghe nàng cùng Đại phu nhân đối thoại, lại vẫn làm bộ như không biết, tiếp nhận chung trà trong tay muối muối, dâng trà cho Diệp Thiên Hàn, chỉ cầu một đêm phu thê, cho dù thân bại danh liệt, cho dù làm gia tộc hổ thẹn, cho dù Diệp Thiên Hàn vĩnh viễn sẽ không yêu nàng, nàng vẫn không hối hận.

Diệp Thiên Hàn mắt lạnh nhìn người trên giường, hẳn biết chuyện giữa Cố Thanh Giác cùng đôi tỷ muội này, trong lòng chỉ cười nhạo Âu Dương Huyền Huyền ngu xuẩn, lại không có chút thương hại, nhưng như kỳ tích lại không muốn so đo với nàng. Đang định mở miệng, cửa phòng lại bị mở ra.

“Tiểu thư! Là nhị tiểu thư đúng không! ? Ta biết là nàng làm mà! Nàng vẫn ghen tị người, hận người, vì sao người cứ thiện tâm như vậy! Vạch trần nàng đi! Chúng ta đều biết nhị tiểu thư tối hôm qua đã đến thiện phòng a!” Một nha hoàn khóc chạy vào, ôm lấy Âu Dương Huyền Huyền trên giường quát to.

“Không! Diên nhi, Diên nhi ngoan, không thể như vậy!” Vừa thấy nha hoàn bên người mình, Âu Dương Huyền Huyền đã ôm lấy nàng, trong miệng lẩm bẩm nói, “Diên nhi, nghe lời, chút nữa phải nói, là ta hạ được, chạy vào đây. Hiểu không?”

Nha hoàn tên Diên nhi sợ ngây người, vẻ mặt không thể tin nói: “Tiểu thư. Người diên rồi? ! Vì sao, đây là vì sao nha! ? Diên nhi không rõ. Diên nhi tuyệt không hiểu được!”

“Diên nhi. Nghe lời.” Âu Dương Huyền Huyền ôm nha hoàn, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra một mặt cười thê thảm. Ánh mắt nhìn Diệp Thiên Hàn đứng cạnh.

Nhìn kiên định trong đôi mắt xinh đẹp đó, Diệp Thiên Hàn có chút kinh ngạc —— hẳn không thể hiểu nổi Âu Dương Huyền Huyền vì sao phải làm như thế? Bởi vì yêu? A, chê cười. Cái thứ nhìn không thấy sờ chẳng được kia có tác dụng gì? Huống hồ phu phụ vốn là chim cùng rừng, tai họa đến đều tự mình bay đi —— bản thân của yêu chính là một lời nói dối, một câu chuyện cười; hy sinh chính mình, thành toàn tình yêu của người khác, hoặc là lấy phương thức tự hủy để sáng tạo một tình yêu mình căn bản không thể có được, càng là một chuyện cười lớn hơn. Lúc này Diệp Thiên Hàn tất nhiên không thể đoán được, nhiều năm sau, hẳn đã vì một “Yêu” mình từng phỉ nhổ khinh thường mà lao tâm lao lực quá độ —— tự nhiên, đây là chuyện sau này.

“Tiểu thư.”

Nụ cười mang nước mắt, tiểu nha hoàn nhìn mà lòng đau như cắt ——tiểu thư của nàng, vì sao thiện lương như thế? Nàng thậm chí có chút oán hận phu nhân. Cái gì lấy ơn báo oán, cái gì khoan dung là lớn nhất —— tiểu thư phải đi chính là một cơn đường không thể trở về a!

“Tiểu thư. Không cần.” Giúp Âu Dương Huyền Huyền thay quần áo trang điểm, Diên nhi thử khuyên nhủ lần cuối cùng.

“Diên nhi, lòng ta đã quyết. Nhớ kỹ, nói cho họ, là ta hạ được.” Cầm chặt tay Diên nhi, Âu Dương Huyền Huyền dặn dò , “Về sau. nương ta chỉ đành nhờ người chiếu cố”

“Nữ nhân ngốc, bốn tọa sẽ không thú người. Như thế, người có hối hận không?”

“Ta không hối hận.”

Một lúc lâu sau.

“Diệp Các chủ. Sinh ra một nữ nhi chẳng ra gì như vậy, lão phu không còn mặt mũi nào nhìn người a. . . .” Âu Dương Chính nhìn Diệp Thiên Hàn vô cùng đau đớn nói, “Lão phu cũng không tiện Diệp Các chủ nữa. thỉnh tự tiện đi.”

Diệp Thiên Hàn không nói gì chỉ gật đầu, xoay người ngồi lên xe ngựa.

Trong xe, Âu Dương Huyền Huyền nằm xuống, trên tấm lưng nguyên bản trắng như tuyết, rõ ràng là vết roi lưu lại lúc thi hành gia pháp. Trọn hai mươi roi, trục xuất khỏi gia môn, xóa đi tên trong gia phả—— trên người trong lòng đều đau đớn, những thứ này không phải một thiếu nữ có thể chịu được. Mà Âu Dương Huyền Huyền như kỳ tích chịu đựng hết thảy.

“Nữ nhân ngọc, có hối hận không?”

“Không.” Âu Dương Huyền Huyền hơi thở mong manh, lại vẫn dặt dờn kiên định, “Không hối hận.”

Xe ngựa càng lúc càng xa, trước đại trạch của Âu Dương thế gia, đám người Âu Dương Chính sắc mặt âm trầm đi vào đại môn, chỉ có một mặt thân ảnh màu xanh, vẫn đứng trước cửa, nắm chặt ngọc tiêu màu đỏ trong tay, mà tay kia, siết thật chặt, dần dần, màu đỏ từng giọt từng giọt rơi xuống, như miệng vết thương trong lòng, không ngừng bị xé rách.

“Huyền Huyền. Không.”

Hết phiên ngoại chi Chuyện xưa như khói

– [Toàn Văn Hoàn]–

Phù Ảnh Ấm Hương Phiên Ngoại là ngôn tình

72. Chương 72: Phiên Ngoại 2

(Liên Diễm x Hoa Vô Phong phiên ngoại)

Đêm dần dần xuống , Liên Diễm cởi hồng y ra khỏi người , mệt mỏi mà chậm rãi ngã xuống giường , nhắm lại hai mắt.

Bỗng nhiên , một trận gió cuồng đến mở cửa phòng ra , Liên Diễm cả kinh , lập tức nắm chặt đoản tiên trong tay , vừa muốn xuất thủ , bất ngờ bị người nọ đè lại , tiếng nói quen thuộc tà mị ở bên tai vang lên: “Diễm Nhi, đêm khuya khuya khoắt vì sao còn sinh khí như thế ?”

Đoản tiên bị người nọ cướp đi , vút ở bên ngoài ở trường , Liên Diễm ở trong lòng yên lặng thở dài, ngửa đầu đón nhận nụ hôn sâu mang hơi lạnh .

Nụ hôn qua đi , cả người Liên Diễm từ lâu đã xụi lơ , người nọ tùy ý cởi y phục nàng ra .

Cảm thụ được hơi thở nam nhân thâm nhập bên trong cơ thể , động tác một chút cũng không lưu tình tựa như tìm nàng chỉ để mà phát tiết , Liên Diễm nhẹ giọng nức nở . Một giọt nước mắt trong suốt tự nhiên rơi xuống , trong nháy mắt được áo ngủ bằng gấm dưới thân hấp thụ , không còn thấy. Cao trào đã tới, nàng kiều mị rên rỉ thấp giọng hô lên tên nam nhân: “Phong...”

Hoa Vô Phong cuối cùng đạt được thỏa mãn , tự trên giường đứng lên , đem mình xử lý sạch sẽ, cách xa trước nói : “Diễm Nhi , hảo hảo nghỉ ngơi . ” Thanh âm tà mị theo dục vọng vừa mới được giải thoát đi ra . Nghe tiếng bước chân vô tình rời đi , nước mắt ẩn giấu hồi lâu không tiếng động mà rơi xuống . Liên Diễm đang khóc , khóc mệt mỏi mà ngủ.

Trong mộng, nàng nhớ mười lăm năm trước nàng còn là một tiểu cô nương được do Độc cung Cung chủ mang về .

“Sư phụ, nàng là ai?” Một người trong ba thiếu niên , người mỹ lệ trẻ nhất ở giữa hỏi.

Trưởng giả nói : “Nàng gọi Hoa Liên Diễm , từ hôm nay trở đi, là tiểu sư muội của các người.”

“Là như thế a. Thật tốt quá, là nữ đệ tử đầu tiên sư phụ thu nhận a .” Một thiếu niên ôn hòa khác nói.

Sau đó không lâu, tiểu Liên Diễm đã biết người xinh đẹp mỹ lệ nhất chính là Tam sư huynh Hoa Tiệp Nguyệt của nàng , người ôn hòa kia chính là nhị sư huynh Hoa Tiệp Tuyết , mà cái người từ đầu đến cuối chưa từng mở lời thiếu niên tuấn tú còn lại là đại sư huynh của nàng Hoa Vô Phong, cũng là hài tử của sư phụ , độc cung thiếu cung chủ..

Tam sư huynh rất nghịch ngợm , thích mang theo nàng ở khắp các nơi trong độc cung quấy rối chơi đùa , sau đó hai người sẽ cùng bị sư phụ trách phạt , ăn vào một ít độc dược , quỳ gối ở đại điện. Lúc cả người đau nhức vô lực là lúc nhìn thấy nhị sư huynh nhàn thần đau lòng nhìn Tam sư huynh, nhẹ giọng mắng: “ Đã dặn người không nên nghịch ngợm , thế nào còn không nghe lời ni ?” Một bên lại cực kỳ ôn nhu mà xoa đi mồ hôi trên trán y . Chỉ có đại sư huynh, vĩnh viễn chỉ ở một bên lạnh lùng mà nhìn , lúc nàng gần như hôn mê thì đem nàng ôm trở về phòng.

Mười hai tuổi , sư phụ nhân năm mới luyện độc , thân thể dần dần suy yếu cuối cùng mất đi, sư huynh muội bốn người lo liệu hậu sự sư phụ , Đại sư huynh kế thừa Độc cung . Hai năm sau , Nhị sư huynh , Tam sư huynh nhìn Đại sư huynh đã hoàn toàn nắm trong tay Độc cung , liền cùng nhau rời đi, chỉ còn một mình nàng ở lại Độc cung, ở lại bên cạnh Hoa Vô Phong , trở thành Tả hộ pháp của hắn .

Mười bốn tuổi có mối tình đầu .Vài chục năm tình sư huynh muội không biết từ lúc nào lại bất tri bất giác chuyển biến . Không biết khi nào mà bắt đầu , không còn dám nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, nghe có người nhắc tới hắn sẽ cảm thấy hai gò má nóng lên, rồi lại nhịn không được muốn tới gần hắn, muốn khắc khắc đều được nhìn thấy hắn.

Tâm tư tiểu sư muội , Hoa Vô Phong tự nhiên biết. Thế nhưng Hoa Vô Phong không chỉ có kế thừa thủ đoạn độc ác của phụ thân, mà còn kế thừa tính phóng đảng của phụ thân . Không kềm chế được hàng đêm sinh ca, hàng đêm chiêu cơ thiếp thị tẩm .Hậu cung Độc cung không ngừng mở rộng.

Đau lòng, lại bất lực.

Đương lúc thị thiếp hiện sủng ái nhất của Hoa Vô Phong .Ở trong lòng kiêu mị mà nói : “Nha , Tả hộ pháp sao có thể như vậy xông tới? Lễ nào phòng ngủ giáo chủ lại có thể tùy tiện mà vào sao ? Độc cung này còn có ... hay không một chút quy củ ?” , Đoản tiên trong tay không lưu tình chút nào mà đánh lên mặt ả .

Bị hủy dung sủng cơ kinh thanh thét chói tai, hoảng loạn , chỉ có Hoa Vô Phong ánh mắt cười nhạt.

“Diễm Nhi, ngươi nhượng bốn cung thiếu đi một người mỹ cơ , đêm nay liền do ngươi tới cấp bốn cung sưởi ấm vậy. Hoa Vô Phong tiếng nói tà mị mê hoặc không lịch với Liên Diễm.

Một đêm đêm xuân, nguyên tưởng rằng bắt được tâm người yêu nhưng ai biết, hậu cung Độc cung vẫn đang không ngừng mở rộng , mà nàng thân chỉ là Tả hộ pháp , Nàng không muốn hắn ôm qua bất cứ nữ nhân nào nhưng hắn cố ý không hiểu mà làm lơ . Kia một lần lại một lần đâm bị thương tâm nàng , làm nàng từ lâu thất linh bát lạc tâm .

“Sư huynh, cũng không yêu ta, vì sao lại đối đãi với ta như thế?”

“Ngốc Diễm Nhi, ngươi thật cho rằng trên đời này có ái tình sao ? Cứ như vậy cùng bốn cung mỗi ngày cùng một chỗ có gì là không tốt ? Diễm Nhi luôn luôn là tiểu sư muội mà sư huynh sủng ái nhất không phải sao?”

Hoa Tiệp Tuyết cùng Hoa Tiệp Nguyệt ngẫu nhiên một lần tới Độc cung , đã thấy tiểu sư muội hoạt bát khả ái giờ đã thành nữ nhân tuyệt xinh đẹp, nhưng trong mắt lại ẩn chứa sự cô độc cùng đau khổ không nói thành lời , kiến hai người vừa đau lòng lại hối hận, lúc đầu vì sao không có mang nàng cùng đi , giờ khuyên nàng tùy bọn họ cùng ly khai lại không ngờ nàng cự tuyệt.

Cho dù thương tâm, cho dù đau lòng, nàng vẫn muốn lưu lại bên cạnh hắn .

Cho dù thấy hắn ôm nữ nhân khác, lại vẫn muốn nửa đêm mộng thấy hắn phóng đăng mà ôm nàng ...

Từ giấc mộng thưở nào tỉnh lại , trời đã chứng sáng .

Lệ tựa hồ đã tuôn suốt đêm , đôi mắt có chút lờ mờ khô khốc . Tiếp nhận khăn mặt từ thị nữ tùy thân bên người Liên Diễm tinh tế lau mặt , ngồi trước bàn trang điểm mà sửa soạn .

Trong kính xuất hiện một nữ nhân xinh đẹp đoan trang , chỉ là làn da tái nhợt , ánh mắt lại lộ đau khổ trong lòng . Cầm lấy phấn son, tinh tế che giấu khuôn mặt tiêu tụy, đứng dậy đem đoản tiên hệ thượng bên hông.

“Bẩm báo Tả hộ pháp, các phân đường đường chủ đã tại nghị sự diện chờ.”

“Nga?” Mang theo dáng tươi cười diễm lệ lộ ra ở khóe miệng , “Đi thôi, nhượng mấy vị đường chủ chờ cũng không được đâu.” Thân ảnh hỏa hồng xinh đẹp làm người hầu đến bẩm báo mắt phải choáng váng.

Cũng tốt, nàng vẫn là Tả hộ pháp độc cung, trong chốn giang hồ “Độc thủ Quan Thế Âm “, tiểu sư muội sủng ái nhất của Cung chủ Hoa Vô Phong .

“Sư huynh , vị này chính là Hạ gia bảo thiếu chủ Hạ Nguyệt Hạ thiếu gia .” Như trước Liên Diễm một thân trang phục hỏa hồng cười duyên giới thiệu thanh niên tuấn lãng ở bên người

Nằm nghiêng ở tháp thượng nam nhân mở hai mắt , trong đó có chút không hài lòng , trên mặt lại là dáng tươi cười tà tử : “Hạ gia bảo? Diễm Nhi, bổn cung như thế nào không biết, ngươi cùng bạch đạo thế gia có lui tới?”

Liên Diễm không đáp, chỉ là nét mặt hiện lên một tia khả nghi đồ ửng, một bên đẩy Hạ Nguyệt lên . Hạ Nguyệt hiểu rõ cười một cái, tiến lên ôm quyền hành lễ nói : “Tại hạ Hạ gia bảo Hạ Nguyệt , hôm nay có thể thấy rõ thần long kiến thủ bất kiến vĩ của Độc cung Cung chủ , là tại hạ chi may mắn.”

“Nga?” Hoa Vô Phong tà mị mà nhú mày, tự tháp thượng ngồi dậy tới, “Không biết Hạ thiếu gia hôm nay tới đây có gì phải làm sao ?”

Hạ Nguyệt lại thi lễ, nhìn Liên Diễm nói : “Tại hạ bất tài , là phụng gia phụ chi mệnh ra ngoài du ngoạn . Hôm nay tới chỗ này, xảo ngộ cùng Liên Diễm cô nương .” Hạ Nguyệt dừng một chút , liếc mắt nhìn Liên Diễm , lại tiếp tục nói, “Tại hạ từng ở võ lâm đại hội thượng cùng Liên Diễm cô nương giao thủ, bất quá tài nghệ không bằng người, là thủ hạ bại trong tay Liên Diễm cô nương . Tự khi đó, tại hạ liền đối với Liên Diễm cô nương nhớ mãi không quên. Hôm nay xảo ngộ cũng đúng là duyên phận. Mới vừa rồi tại tửu lâu cũng trò chuyện với nhau thật vui. Tại hạ nghĩ muốn ...”

“Hạ thiếu chủ muốn như thế nào? Nói thẳng đi .” Hoa Vô Phong nét mặt đã có chút không hài lòng , gặp Hạ Nguyệt cứ ấp a ấp úng, liền mở miệng nói.

Hạ Nguyệt lại vái người , nói : “Không đối gạt cung chủ, tại hạ đã qua nhược quán , chưa hôn phối . Gia phụ gia mẫu cũng từ lâu nóng lòng . Huống chi trong chốn giang hồ người nữ tử xuất sắc như Liên Diễm cô nương thực sự không nhiều lắm, tại hạ kính phục ái mộ không ngớt . Lần này tới gặp Cung chủ , chính là muốn mạo muội thỉnh cầu ngài... đem Liên Diễm cô nương gả cho tại hạ.”

“Ngươi nói cái gì?” Hoa Vô Phong thu hồi nét mặt tươi cười, vẻ mặt hàn băng . Mắt nhìn về phía Liên Diễm bên cạnh Hạ Nguyệt,, vô cùng không hài lòng. Hiên nhiên không ngờ đến tiểu tử họ Hạ lại lớn mật như thế, lại dám đưa ra ý,, muốn kết hôn cùng Liên Diễm thân là hộ pháp Độc cung .

“Tại hạ muốn mời Cung chủ làm chủ, đem Liên Diễm cô nương gả cho tại hạ.” Hạ Nguyệt nhẹ cười nhắc lại, tựa hồ không chút nào để ý người trước mặt là Độc cung Cung chủ, vung tay lên liền có thể tàn sát một người nam nhân . Mắt ôn nhu nhìn về phía Liên Diễm, Liên Diễm hội ý, đưa tay cho Hạ Nguyệt hai người trong tay mười ngón chặt khấu trừ đan xen .

Hoa Vô Phong nhăn mắt , nói không khiếp sợ là giả, nói không tức giận cũng là giả, nét mặt lại không lộ một tia thần sắc khác thường , chỉ là lạnh lùng hỏi: “Diễm Nhi, hắn nói thật?” Nhìn hai người bàn tay nắm

chặt , Hoa Vô Phong trong lòng tức giận mà không hiểu vì sao , thầm nghĩ tiến lên chia rẽ mười ngón tay ki. Nếu có thể hẳn hội không chút do dự lấy độc phế đi một tay Hạ Nguyệt!

Liên Diễm e thẹn cười một cái. Tựa hồ khác với ngày thường mạnh mẽ vang dội , hành sự tác phong có thể so với nam nhân càng cường ngạnh , độc cung Tả hộ pháp Liên Diễm , nhưng hôm nay ở trước mặt tình nhân lại hiện ra dáng vẻ một tiểu nữ cười e thẹn , nói : “Sư huynh, ta thích Hạ thiếu gia, ta nghĩ muốn cùng hắn thành thân.”

“...” Hoa Vô Phong nhìn Liên Diễm bên cạnh Hạ Nguyệt vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, có chút không biết nên phản ứng như thế nào. Cả người ngập lửa nóng , mắt nhìn Liên Diễm tỉ mỉ , kia trang dung thanh nhã cùng dữ phát mỹ lệ và cả kia nụ cười hạnh phúc , càng làm nàng phong vận phi phàm cực kỳ xinh đẹp .

Hoa Vô Phong không tự giác mà nheo mày . Hắn từ trước đến nay biết tiểu sư muội mình năng lực trác tuyệt , y thuật độc thuật siêu quần , thay mình đem toàn bộ Độc cung trông nom ngay ngắn rõ ràng ; không chỉ có như vậy , nàng còn mỹ lệ động lòng người , dáng người mạo hiểm , từ năm năm trước liền đã là người của hắn . Vô luận là chuyện độc cung hay là là sinh hoạt thường ngày , hắn cùng với nàng hầu như là sớm chiều tương đối , không rời nhau . Nhưng vì sao hắn hội cảm thấy, nhiều năm như vậy , hắn chưa từng thấy qua Liên Diễm cười tươi hạnh phúc thế này ? Liên Diễm cười, từ trước đến nay cười quyến rũ mà xinh đẹp mê hoặc nam nhân , cười nhạt cùng địch nhân đối mặt . Mà ở bên hắn Hoa Vô Phong... Lại tựa hồ rất ít thấy nàng tươi cười...

Gặp Hoa Vô Phong không nói lời nào, Liên Diễm có chút khiếp đảm mà thử nói : “Sư huynh? Người không đáp ứng sao ?”

Hạ Nguyệt cũng hỏi: “Cung chủ là đối tại hạ có chỗ không hài lòng? Hay là lo lắng Liên Diễm cô nương giá nhập ở Hạ gia bảo hội chịu ủy khuất ? Xin hãy cung chủ yên tâm. Nếu may mắn lấy được Liên Diễm cô nương làm vợ, tại hạ tùy Liên Diễm cô nương thường ngụ ở Côn Lôn độc cung.”

Hoa Vô Phong nghe hạ nguyệt chi ngữ, sắc mặt dữ phát Địa Âm chìm: “Thường ngụ ở độc cung? Người nói độc cung là địa phương nào? Tùy vào một ngoại nhân tùy ý ra vào sao ?”

Hạ Nguyệt ghen lời, có chút bất đắc dĩ mà nhìn phía Liên Diễm.

Hoa Vô Phong cũng nhìn Liên Diễm, lạnh lùng nói: “Bổn cung không đáp ứng.”

“Sư huynh!” Liên Diễm không dám tin tưởng mà kêu. Còn định nói cái gì đó, lại bị Hoa Vô Phong lạnh lùng cắt đứt: “Không cần nhiều lời , hôn sự này , bổn cung tuyệt sẽ không đáp ứng.”

“Cung chủ, ngài...” “Cút.” Hoa Vô Phong trầm giọng nói, ánh mắt tràn đầy lạnh lùng cùng tức giận , khiến kẻ khác không rét mà run . Liên Diễm chưa từng thấy qua Hoa Vô Phong dáng điệu như vậy, không khỏi cũng sợ ngây người.

Hạ Nguyệt hiển nhiên cũng không ngờ tới Độc cung Cung chủ hỉ nộ vô thường lại hội đột nhiên trở mặt , còn muốn nói gì, lại bị một trận cường ngạnh chưởng phong bắn trúng , bị đánh ra ngoài cửa, miệng nôn ra máu !

“Sư huynh người làm cái gì ?” Liên Diễm kêu sợ hãi . Từ trước đến nay Hoa Vô Phong hành sự cao quý ưu nhã , lại không dễ dàng xuất thủ giờ lại giận tím mặt như vậy, trong vòng lực sinh sôi đưa hắn đá ra ngoài cửa... Đây, hẳn rồi cuộc là làm sao vậy? !

Hoa Vô Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm Liên Diễm muốn chạy ra cánh cửa , bàn tay vừa thu lại, cánh cửa liền “Ba” một tiếng đóng cửa, ngăn lối đi Liên Diễm .

“Diễm Nhi.” Tiếng nói trầm thấp nhượng Liên Diễm biết Hoa Vô Phong hiện rất tức giận , cước bộ liền dừng lại , đầu lòng quay đầu lại mà nhìn Hoa Vô Phong vẻ mặt không giải thích.

Trên y phục huyền sắc y phục đường hoàng hoa lệ , chỉ bạc buộc vòng quanh đoá hoa anh túc tiên diễm kiều mị lại kịch độc không gì sánh được , y như Hoa Vô Phong nhìn thì tuần mỹ vô song kì thực nội tâm hung ác giả dối.

“Sư huynh...” Liên Diễm vẻ mặt lo lắng , “Y bị thương, ta muốn nhìn y...” Lo lắng suy nghĩ mà không biết chính lời nói này lệnh Hoa Vô Phong trong lòng giận càng tràn đầy. Hắn thậm chí không biết mình tại sao

lại tức giận như vậy .

“Diễm Nhi.” Đi lên phía trước , Hoa Vô Phong đưa tay chạm khuôn mặt lo lắng của Liên Diễm . Biểu cảm chưa từng thấy qua này của Liên Diễm khiến Hoa Vô Phong trong lòng căng thẳng —— lẽ nào tiểu sư muội thực sự ái thượng Hạ Nguyệt ^? ! Điều này sao có thể... Nàng rõ ràng nói qua...

” Nếu bốn cung không có nhớ lầm , năm năm trước , người đã là người của bốn cung.” Hoa Vô Phong trầm giọng nói ra lời mà lúc này Liên Diễm không muốn nghe nhất .

“Sư huynh, ta không phải ... chuyện này căn bản không có ai biết . Ta chỉ là Tả hộ pháp, chứ không phải thê tử sư huynh , càng không phải thị thiếp sư huynh .” Liên Diễm thần sắc có chút kỳ quái mà lắc đầu , giấy giữa tránh tay hẩn , quay đầu lại, đưa lưng về phía Hoa Vô Phong nói, “Trước đây là ta không hiểu chuyện, là ta sai khi đem tình huynh muội cho rằng ái tình , nhưng khi gặp Hạ Nguyệt ta ... ta mới biết được cái gọi là ái chân chính.”

“Người nói người yêu Hạ Nguyệt?” Hoa Vô Phong vẫn là không tin . Diễm Nhi năm năm trước luôn miệng nói yêu mình , Diễm Nhi thấy hẩn cùng với thị thiếp thân thiết liền cầm roi tiến lên giáo huấn người đàn bà kia ngay ở trước mặt mình chảy nước mắt vẫn “Sư huynh cũng không yêu ta, thì tại sao đối với ta như vậy “ Diễm Nhi... Nàng làm sao có thể ái thượng kẻ khác? ! Hẩn không tin, một chữ cũng không tin!

Liên Diễm đưa lưng về phía Hoa Vô Phong, làm hẩn không thể nào thấy rõ biểu tình lúc này nàng , song ngữ khí của nàng lại dị thường kiên định: “Đúng. Ta ái hẩn. Hẩn cũng ái ta.”

Hoa Vô Phong bình tĩnh nhìn bóng dáng hỏa hồng của Liên Diễm mạn diệu không nói, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Người trước mắt hẩn không quen . Năm ấy mười tuổi , lúc phụ thân mang Liên Diễm thì chỉ mới bốn tuổi , từ đó liền thành là sư huynh muội, đến nay đã có mười lăm ... hơn mười năm . Năm năm trước một roi kia đánh vào thị thiếp của hẩn nhượng hẩn nhận ra tình cảm tiểu sư muội đối với mình , trời sinh cùng phụ thân như nhau lãnh tình lại đa tình , tính tình cùng tuổi mười bốn tuế của nàng tuy ngây ngô nhưng khuôn mặt ,dáng người cũng đủ khiến người gặp người mê , thúc giục hẩn không chút do dự ôm lấy tiểu sư muội mỹ lệ . Cùng sàng cộng chẩm hơn năm năm , hẩn đối với nàng có thể nói là từ đầu đến chân mỗi một thốn da thịt , mỗi một động tác thần thái trên người của nàng quá quen thuộc với hẩn .

Nhưng người trước mắt ,sao lại xa lạ như vậy... Liên Diễm trước sẽ không đưa lưng về phía hẩn, đối hẩn nói nàng yêu kẻ khác ; nàng sẽ không nắm tay kẻ khác , nói cho hẩn biết nàng muốn cùng kẻ đó thành thân ; nàng cũng sẽ không lo lắng vì hẩn , mà là vì người khác ...

Đau lòng , lại chẳng biết tại sao . Hoa Vô Phong lại mơ hồ phát hiện, hẩn sẽ mất đi Liên Diễm ...

Mất đi? Cái gì gọi là mất đi? Hẩn không hiểu, không rõ. Hẩn muốn gì , thì chưa từng không có . Vô luận là tài phú , quyền lợi , hoặc nữ nhân , chỉ cần hẩn nói một câu , thì sẽ có vô số người thay hẩn tìm tới ; sư muội dù gả cho ai thí cũng như trước là sư muội của hẩn , nhưng dường như lúc Tiệm Nguyệt , Tiệm Tuyết muốn ly khai, hẩn không có...cái cảm giác này , nhưng dù thế nào thì bọn họ cũng là sư đệ cùng sư muội của hẩn , điểm này vĩnh viễn không thay đổi ; nhưng vì sao hiện tại hẩn hội cảm thấy, hẩn sắp sửa “Mất đi” Liên Diễm ... Trên thực tế , chỉ là mất đi một người đồng sàng làm bạn mà thôi không phải sao ? ... Nếu là đồng sàng làm bạn , hậu cung Độc cung không chỉ có hơn mười nàng thị thiếp, hẩn muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu a...

Đôi mắt suy tư nhìn chăm chăm bóng dáng người trước mắt , cuối cùng mở miệng : “Hảo. Người đã kiên định như vậy, bốn cung liền đồng ý cho người.” Mà thôi , từ nay về sau Liên Diễm không còn là người đồng sàng của hẩn mà thôi , ngoại trừ nàng không thể cùng hẩn cá nước thân mật bên ngoài , nàng vẫn như trước là Tả hộ pháp Độc cung , như trước là phụ tá đắc lực của hẩn , tiểu sư muội sủng ái nhất của hẩn .

Liên Diễm “Hoắc” lại , xoay người nhìn Hoa Vô Phong về mặt âm trầm như trước, nét mặt nàng thần sắc một mảnh khó hiểu —— tựa như cao hứng , lại tựa như thống khổ . Hoa Vô Phong không khỏi nhú mày.

Bỗng dưng, Hoa Vô Phong đưa tay ôm lấy Liên Diễm , hướng giường bên mà đi đến —— “Sư huynh! Người muốn làm gì! ? Người không phải đã đáp ứng hôn sự của ta cùng với Hạ thiếu gia sao ? !” Liên Diễm sợ

hải nói . Đây là đang ở khách sạn, Hạ Nguyệt lại ở bên ngoài , nam nhân này đã đáp ứng giờ lại muốn làm gì? !

“Diễm Nhi sao lại không biết sư huynh muốn làm cái gì?” Hoa Vô Phong một lần nữa lộ dáng cười tà mị, chỉ có đôi mắt kia là không mỉm cười , lệnh Liên Diễm sợ hãi.

“Sư huynh, người không thể như vậy... Ta đã có người trong lòng, không thể! Người buông!” Liên Diễm xoay người trốn tránh nhưng tất cả sự kháng cự , giấy dựa đều bị Hoa Vô Phong nhất nhất hóa giải , không hề có sức phản kháng , chỉ phải ra tiếng kêu.

Hoa Vô Phong chặn ngăn vạt áo Liên Diễm , lộ ra áo khoác hỏa hồng cái yếm trắng thuần , sấn đến da thịt trắng như tuyết của Liên Diễm , bao vây lấy bộ ngực, hầu như có thể làm nam nhân toàn bộ dục hỏa bay lên.

Thân thể xinh đẹp như vậy , nữ nhân tốt như vậy... Hắn sẽ đem nàng tặng cho nam nhân khác sao ? ! Hoa Vô Phong thô lỗ âu yếm thân thể run rẩy dưới thân hiện không ngừng giấy dựa .

“Sư huynh người buông... mau ...cầu người!” Liên Diễm hầu như là cắn răng chịu đựng nước mắt tràn ra . Nàng không biết Hoa Vô Phong giờ này khắc này muốn làm loại sự tình này là dụng ý gì. Nàng chỉ biết là lúc này sư huynh thật đáng sợ.

Hoa Vô Phong nghe vậy có chút giật mình , trong lòng lửa giận đã tắt lại bị câu kia của Liên Diễm “Cầu người” , làm lửa giận hừng hực lần thứ hai lập tức bùng lên , nét mặt cùng khí lực tương phản , tà tà cười :

“Diễm Nhi, này một lần cuối cùng , nhượng sư huynh hảo hảo thương người .” Hoa Vô Phong giờ không biết mình muốn làm gì . Hắn chỉ biết là , hiện tại thậm chí đem nữ nhân đang muốn thoát đi này đặt ở dưới thân , thoả thích giữ lấy, coi như người gần chết ăn một bữa thịnh yến cuối cùng , muốn một lần ăn cho đủ...

Môi nóng thành linh dán trên ngực Liên Diễm , bàn tay cũng đã dò xét vào làn váy nàng . Liên Diễm nước nỡ , ngay cả mở miệng cầu xin tha thứ đều làm không được —— vô luận là tâm hay là thân thể , đều bị trêu chọc e rằng phương pháp tự giữ chỉ có ...

Bỗng nhiên , Hoa Vô Phong trợn trừng hai mắt , ly khai thân thể Liên Diễm , không dám tin tưởng mà nhìn bàn tay mình biến thành màu đen , vừa sợ lại vừa giận: “Diễm Nhi, người! Người dám hạ độc bản cung? !” Độc hắc trúng , rõ ràng là Liên Diễm tự nghĩ ra “Độc Quan Thế Âm” .

Liên Diễm từ trên giường ngồi dậy, vội chỉnh tề y phục : “Sư huynh, ta không thể có lỗi với .. Hạ thiếu gia . Sư huynh muốn nữ nhân , dạng gì mà không có ? Nơi này là Hồng Châu, phồn hoa nhiều như cấm , thậm chí so với Lâm An kém đến mấy phần . Chúng ta chỗ này là khách sạn, cũng cách làng chơi không xa . Sư huynh tự động giải độc , sau lại đi vào trong đó tìm hoan ... Ta giờ đi xem Hạ thiếu gia.”

Nói xong , Liên Diễm xoay người ra khỏi phòng , chỉ lưu lại một mình Hoa Vô Phong , nhìn bàn tay biến thành màu đen ,hắn nhất thời không biết nên làm gì —— cũng không phải là không thể giải “Độc Quan Thế Âm “, mà là không thể tin được , hắn không nghĩ đến nàng sẽ vì ngăn cản hắn ôm mà đối hạ độc ...

“Xin lỗi , đều là lỗi của ta , mới hại người bị sư huynh đả thương .” Vì Hạ Nguyệt băng bó cánh tay bị thương , nhìn y dùng được trị nội thương , Liên Diễm nhìn người này bưng ngực ho khan , lòng tràn đầy áy náy.

“Không sao, Liên Diễm cô nương không cần tự trách.” Hạ Nguyệt hoàn qua khí tới, lắc lắc đầu nói . Y vẫn Như trước là nụ cười tiêu sái tuấn đạt khắc sâu trên mặt , không giống như người bị thương nặng , cười nói, “Sư huynh của người hạ thủ, thật đúng là không lưu tình chút nào.”

Liên Diễm cũng cười , ánh mắt lại lộ vẻ bi thương. Dưới đáy lòng tự giễu : Liên Diễm a Liên Diễm , người đường đường Độc cung Tả hộ pháp, giang hồ nổi tiếng “Độc thủ Quan Thế Âm “, bất quá chỉ là một nam nhân không thương người, vì sao phải vì hắn mà bức bản thân đến hoàn cảnh này ? Thật là khờ quá ... Còn làm phiền đến Hạ Nguyệt...

Trước đó vài ngày, Liên Diễm tùy sư huynh hạ sơn, vì giải quyết ủy thác của hoàng đế hiện nay , giết bằng được Diệp Thiên Hàn . Hoa Vô Phong là loại thông minh, tất nhiên là không có khả năng cùng người như

Diệp Thiên Hàn làm dịch , chỉ bất quá hấn nghe nói tiểu sư diệt thanh nhã như lan lại cùng thân cha mình là Diệp Thiên Hàn yêu mến nhau , hấn liền nổi lên lòng hiếu kỳ, nghĩ muốn nhìn Diệp Thiên Hàn đến rốt cuộc là thần thánh phương nào mà thôi.

Liên Diễm dọc theo đường đi tuy là miễn cưỡng vui cười , nhưng trong lòng vẫn lo lắng —— trong bụng nàng giờ đây nhiều ra hơn một miếng thịt , rốt cuộc nên làm thế nào cho phải ... Nàng cùng Hoa Vô Phong hai người trong lúc đó xảy ra chuyện , trên đời này, ngoại trừ hai vị sư huynh cùng vị tiểu sư diệt kia không còn người khác biết . Nếu Hoa Vô Phong muốn hài tử này, nàng phải làm gì ? Thân là mẫu thân , chẳng lẽ cứ không minh bạch đi bên hấn , chịu cùng chúng chế nhạo sao ? Nàng biết , Hoa Vô Phong không thương nàng , chỉ đem nàng thành sư muội sủng ái nhất cùng ... đồng sàng làm bạn mà thôi . Nhưng nếu hấn không muốn đứa bé này ... Cái này nàng làm sao chịu nổi ? Đứa bé này sao , sau này đối đãi như thế nào ?

Trong bất hạnh lại gặp vạn hạnh, đó là nàng gặp được Hạ Nguyệt xuất ngoại du ngoạn . Vốn nàng không nghĩ tới chuyện cho y đảm đương danh phụ thân . Thế nhưng đêm khuya dựa vào lan can ngồi thấp giọng khóc nức nở, lại bị Hạ Nguyệt nhìn thấy .

Trong vô lâm đại hội lần trước cùng Hạ Nguyệt giao thủ , sau này mặc dù vẫn chưa có liên quan gì , nhưng hai người vẫn thưởng thức đối phương . Liên Diễm minh bạch “Tiêu dao kiếm” Hạ Nguyệt tiêu sái không gì kềm chế , tính tình chính trực, nhờ y an ủi mà bất tri bất giác đem chuyện của mình nói thẳng ra. Trùng hợp bảo chủ Hạ gia bảo , phụ thân Hạ Nguyệt muốn y thú một người nữ tử mà hấn vạn phần không thích , hai người liền thương nghị , làm bộ thành thân , trước vì y thoát khỏi phụ thân bức hôn , sau cũng vì nàng tìm được một người cảnh tránh gió.

Hôm nay, lại bởi vậy làm hại Hạ Nguyệt thụ thương , Liên Diễm tất nhiên là áy náy vạn phần.

Nàng không biết Hoa Vô Phong có chuyện gì . Người trong độc cung từ trước đến nay phóng đảng không kềm chế , lại càng không hội tuân theo quy củ lễ pháp , cùng chúng nếu mến nhau tui thành thân , hoặc là cùng nhân mang người mình yêu về thành thân , chỉ cần không ảnh hưởng đến Độc cung, thân là Cung chủ Hoa Vô Phong sẽ không can thiệp. Nhưng vì sao đến phiên nàng , hấn lại như đinh đóng cột mà ngăn cản nì? Nàng không rõ.(cả 2 đều là 2 ke góc , độc cung còn tồn tại tới giờ thật là vạn vận may mắn... *thở dài*)

Nghĩ tới nghĩ lui , liền chỉ có thể nghĩ đến , nam nhân là do tính chiếm giữ cùng lòng tự trọng quá cao mà tác quái . Hấn Hoa Vô Phong là loại nam nhân cường thế bá đạo , từ trước đến nay chỉ có hấn không cần thì nữ nhân liền thưởng cho thuộc hạ ,chứ không có nữ nhân không cần hấn . Hôm nay nàng lại không giống như “Tiểu sư muội ” thường ngày , Hoa Vô Phong tự nhiên là có mâu thuẫn.

Nhưng trừ cách này , Liên Diễm không còn phương pháp nào để che giấu . Cái bụng tiếp qua một thời gian sẽ hiện ra . Đến lúc đó không nghĩ ra biện pháp , thì không kịp , mà tự tôn nàng còn sót lại , vô luận như thế nào , cũng phải bảo lưu .

Ngày hôm sau ở trong khách sạn gặp phải Diệp Thiên Hàn cùng Diệp Tư Ngâm , cùng với hai vị sư huynh , làm Liên Diễm bất ngờ là tâm lại bị tiểu sư diệt nhìn thấu cả cho dù đã cố che giấu .

Phát hiện nàng mang thai, Diệp Tư Ngâm nói : “Sư thúc, tội gì...”

Đúng vậy, tội gì nì? Nhưng chữ tnh này , lại há có thể chỉ mấy câu liền có thể xong liền quét ra đường phố ? Hôm nay nàng chỉ còn tự tôn, cùng hài tử trong bụng của người yêu . Hai thứ này, vô luận như thế nào, nàng hội dùng tất cả lực lượng , không từ thủ đoạn mà bảo hộ . mọi thứ đều như ý nhưng vì sao trong lòng vẫn đau đớn như vậy ?

Nàng không muốn cùng kia tiểu sư diệt nói thêm gì , chỉ sợ càng nói tâm càng loạn , liền thuận miệng lảng tránh đề tài : “Còn nhớ rõ vô lâm đại hội ta đã từng nói qua cái gì không ?” Nhìn Diệp Tư Ngâm hoảng loạn dị thường mà vội quay về phòng ngủ Diệp Thiên Hàn , nàng ngồi ở chỗ cũ, nhẹ xuyết bôi trà , khổ mà Diệp Thiên Hàn đối tiểu sư là sủng nịch , mặc dù không hiện ở trên mặt , nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra được , cũng cũng chỉ có tiểu sư một người trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường . Bất quá nam nhân thâm tình như Diệp Thiên Hàn , bọn họ sớm muộn gì cũng thành tình nhân thân thuộc . Thế gian có nhiều tình nhân tốt như vậy, thế nhưng bản thân nàng hết lần này tới lần khác lại yêu một người vô tình như vậy làm chi? Liên Diễm không khỏi cười khổ.

Diệp Tư Ngâm đi ra , vào là Hoa Tiệm Nguyệt cùng Hoa Tiệm Tuyết hai người.

“Sư huynh, là tới vấn hôn sự Diễm Nhi sao ?” Nàng thản nhiên cười hỏi , lại không biết là nụ cười mỉ hoặc xinh đẹp kia trong ngày thường giờ lại bán đứng nỗi lòng nàng lúc này .

“Nói đi , rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chúng ta không tin người đột nhiên yêu Hạ Nguyệt.” Mở miệng chính là Hoa Tiệm Tuyết . Tiệm Tuyết cùng Tiệm Nguyệt hai người tự biết quan hệ Liên Diễm cùng Hoa Vô Phong , sau này liên luôn lo lắng cho tiểu sư muội . Nhưng nói gì nàng cũng không chịu lý khai Hoa Vô Phong ,thà rằng mình thụ ủy khuất , cũng muốn đứng ở bên người người nọ ... Tiểu sư muội yêu Hoa Vô Phong như vậy sao có thể chỉ trong thời gian ngắn liền nói muốn gả cấp nam nhân khác? Đây thực sự là không thể tưởng tượng nổi. Trong đó nhất định có ẩn tình.

Liên Diễm biết , Diệp Tư Ngâm nói rất đúng , nàng tuyệt đối không thể gạt được hai người này . Huống chi , trong lòng tích tụ chuyện nhiều lắm , nàng tổng muốn tìm một người, hảo hảo khóc một hồi. Song Hạ Nguyệt mặc dù đáp ứng giúp nàng , nhưng nàng cảm thấy cùng Hạ Nguyệt cũng không thâm giao gì nặng nên không thể nào mở miệng.

Liên Diễm thở dài , chậm rãi chuyện phát sinh những ngày qua nhất ngữ nhất thập nói cho Hoa Tiệm Nguyệt cùng Hoa Tiệm Tuyết biết , dài nói xong, hai người ngây ngốc từ lâu , mà Liên Diễm từ lâu lệ đã rơi đầy mặt.

Lấy lại tinh thần Hoa Tiệm Nguyệt thở dài , tiến lên đem tiểu sư muội hiện khóc thê thảm ôm vào trong lòng, giống như khi còn bé lúc tiểu sư muội khóc là lúc an ủi nàng , đùa nàng hài lòng.

“Người có thể tưởng tượng được rồi ? Như vậy Hạ Nguyệt tổng cũng muốn thành thân đến lúc đó người làm thế nào?” Hoa Tiệm Tuyết hỏi.

“Sư huynh yên tâm . Diễm Nhi đều sắp đặt xong , chờ hồi cung thành thân Diễm Nhi cùng Hạ Nguyệt một đạo lý khai, không bao giờ ... nữa hội quay về Độc cung .” Liên Diễm thản nhiên nói, trong giọng nói đã có chút tàn nhẫn tâm tuyệt .

Hoa Tiệm Nguyệt cả kinh trợn trừng mắt : “Người muốn lý khai Độc cung? !”

“Người dự định cả đời gạt Đại sư huynh?” Hoa Tiệm Tuyết nhú mày, có chút không đồng ý.

Liên Diễm nhìn hai vị sư huynh từ nhỏ thương yêu mình , yếu ớt thở dài : “Diễm Nhi chỉ hy vọng sư huynh không cần đem việc này nói cho hẳn biết.” Nàng biết Tiệm Nguyệt , Tiệm Tuyết hai người vẫn không đồng ý cho nàng cùng Hoa Vô Phong có quan hệ , thế nhưng là nàng quá mức cố chấp, không chịu nghe theo khuyến cáo bọn họ , nên mới đi tới cục diện hôm nay. Nhưng mà nàng cũng không hối hận.

Thấy Liên Diễm tâm ý đã định , Tiệm Nguyệt cùng Tiệm Tuyết hai người nhìn nhau mà thán.

“Nếu như thế, ngày mai chúng ta hai người liền tùy các người quay về Độc cung . Dù sao người cũng vội vã thành thân không phải sao?” Hoa Tiệm Tuyết thoáng suy tư một hồi nói.

“Nga?” Liên Diễm hơi kinh ngạc, “Tiểu Tư nơi đó không phải còn có việc sao ?”

“Tiểu Tư chỗ ấy không sao , huống chi còn có Diệp Thiên Hàn ở bên cạnh . Chung thân đại sự của người , thân là sư huynh sao có thể không tham gia?” Hoa Tiệm Nguyệt nói.

“Ân, như vậy rất tốt.” Liên Diễm gật đầu, trong mắt cuối cùng cũng có chút ý cười vui . Có hai người này bên người, trong lòng cũng có chút yên ổn . Dù sao, nàng cũng không biết , nên đối mặt với Hoa Vô Phong như thế nào ... Con người còn chưa biết trong bụng mình có hài tử và hẳn là phụ thân của hài tử này ...

Ngày hôm sau.

Cùng Diệp Thiên Hàn , Diệp Tư Ngâm một chuyến cáo biệt , bất ngờ thu được lễ vật thành thân Là một đôi song kiếm quý báu phi thường do huyền thiết sở chế .

“Đôi song kiếm này chưa đặt tên , hai vị đặt một cái tên đi , chính thức làm chủ nhân nó^.” Tả hộ pháp Phù Ảnh Các nói như thế .

Tên sao ? Liên Diễm trong lòng buồn bã . Hạ Nguyệt trong miệng định hỏi qua ý kiến nàng , nàng liền thân nhiên nói : “Liền gọi Bất Hối cùng Bất Khí đi .” Không hối hận đã yêu sư huynh , không bỏ hài tử trong bụng chỉ còn có mẫu thân này ... Bất Hối, Bất Khí.

Ở đây người mỗi người đều lộ ra thần sắc ngạc nhiên , song Hạ Nguyệt lại nói : “Hảo, vậy tên Bất Hối, Bất Khí..”

Liên Diễm lặng lẽ nhìn về con người ở ngoài Hoa Vô Phong , nam nhân cuồng ngạo tà mị lại chỉ là âm nghiêm mặt . Còn vì ngày ấy đối hấn hạ độc mà tức giận sao ?

Này lưỡng ngày sau , hành động của Hoa Vô Phong lệnh Liên Diễm vạn phần không giải thích được . Đầu tiên là nghe nói nàng muốn thành thân thì giận tím mặt , sau đó vẫn đều là âm nghiêm mặt, đối ai cũng không có hoà nhã . Đêm qua nói rõ là đi Vi Hoa quán , lại có thái độ khác thường không đi qua đêm , không được canh hai liền trở về khách sạn...

Liên Diễm nghĩ như vậy, trong lòng lại xuất hiện một suy đoán nhượng nàng tuyệt đối không tin —— lẽ nào, tất cả là vì việc nàng muốn thành thân mà khiến cho ... ?

Đôi mắt xinh đẹp tràn đầy mâu thuẫn —— nam nhân này chỉ đơn thuần là muốn quấy phá muốn giữ lấy dục vọng? Hay là muốn ... Cái kia không có khả năng ... khả năng?

Còn đang nghi hoặc , lại bỗng nhiên thoáng nhìn thấy Hoa Vô Phong nhìn về phía nơi nào đó nhân thần lại tiết lộ sát ý nồng đậm . Theo ánh mắt kia nhìn lại... Là đối với đôi song kiếm kia ! Chỉ nghe hấn hừ lạnh một tiếng, liền quay thân đi, vào trong mã xa .

“Sư thúc, bảo trọng.” Diệp Tư Ngâm nhạt nhạt cười nói, liền cùng Diệp Thiên Hàn ngồi trên xe ngựa nguyệt bạch sắc , nghênh ngang đi.

Nhìn cái bóng mã xa đi xa , Liên Diễm quên đi nỗi lòng lo lắng , liền xoay người một triêu Độc cung mà đi, cùng Hạ Nguyệt thượng một chiếc xe ngựa.

“Liên Diễm cô nương có tâm sự ? Hay là muốn đổi ý ?” Hạ Nguyệt mỉm cười hỏi.

“Tất nhiên không phải.” Liên Diễm cau mày, không hiểu Hạ Nguyệt sao lại đưa ra nghi vấn như vậy , “Chẳng lẽ là Hạ thiếu gia không muốn ?”

Hạ Nguyệt lắc đầu: “Tại hạ là cảm thấy, Hoa cung chủ đối Liên Diễm cô nương hữu tình, cũng không giống như lời cô nương đã nói, chỉ là... mà thôi.”

Liên Diễm kinh ngạc —— y sao lại cảm thấy như vậy? Trong đầu bỗng nhiên hiện ra ánh mắt kia mới vừa rồi , ánh mắt lạnh lùng lộ ra sát ý , còn có đồ kị cùng lửa giận cuồng liệt ...

Trong lòng bỗng nhiên chấn động —— sao có thể ? điều này có thể sao? ! Là nàng đợi năm năm , trông mong năm năm, ủy khuất năm năm ... Lại cho rằng vĩnh viễn cũng không có khả năng đạt được , giờ lại ... có thật không?

Trong lòng như có một cục đá nhỏ nhỏ làm gợi sóng mặt hồ chỉ vừa mới tĩnh giờ lại đột nhiên bị chấn động , một vòng một vòng chậm rãi lan tràn ra —— coi như rất dễ khôi phục trầm tĩnh , lại kỳ thực, kia rung động, hội vẫn khuếch tán tiếp nữa đi xuống ...

Một đường quay về Độc cung , Hoa Vô Phong cũng chưa cùng Liên Diễm nói qua một câu , sắc mặt lại âm trầm như trước.

Liên Diễm người mang lục giáp *, không tiện kỵ mã, Hạ Nguyệt liền sẵn sóc mà mua mã xa , nói là không muốn cho người nữ nhân của mình còn chưa xuất giá lại chịu một nhọc như vậy , Liên Diễm trong lòng cảm kích , cùng y càng thêm thân cận , nhìn lại Hoa Vô Phong trong mắt càng chói mắt , nhiều lần dùng bữa lại phát tay áo rời đi.

(lục giáp *: mang thai ấy mà)

“Sư huynh, người đây là muốn làm gì ?” Hoa Tiệm Nguyệt nửa khinh thường nửa đồng tình hỏi. Thầm nghĩ: ‘đợi cho Diễm Nhi “Thay lòng đổi dạ “ mới bày ra sắc mặt là cho ai xem hả ? Sớm biết có hôm nay, vì sao

bất hảo hảo đối đãi Diễm Nhi? Hôm nay hối hận thì đã muộn... Nếu hần biết nguyên nhân Diễm Nhi cùng Hạ Nguyệt thành thân , người này không phát điên phá hủy Độc cung , đó là kỳ tích a !'

Mắt nhìn thấy sự đệ từ nhỏ ngoan đồng (như 'Chu Bá Thông' trong 'Thần điêu hiệp lữ 'hả ca ?) , Hoa Vô Phong lần đầu tiên không có tâm tình trêu chọc gã cùng với Hoa Tiêm Tuyết, chỉ lạnh lùng nói : "Cút."

Hoa Tiêm Nguyệt hừ lạnh một tiếng, gã cũng không có cái tâm tình đi an ủi cái nam nhân có tâm đồ kị giữ lấy dục quấy phá , toại xoay người ly khai phòng ngủ Hoa Vô Phong .

Cửa phòng được suất thượng , Hoa Vô Phong mới chậm rãi ngồi ở tháp thượng.

Sắp đến Độc cung ... Hần mặc dù mấy ngày không cùng Liên Diễm chẳng nói qua một câu , nhưng hần cũng biết Liên Diễm cùng Hạ Nguyệt dự định —— vừa đến Độc cung liền thành thân, đôi mắt tà mị vốn một mảnh tĩnh mịch cùng âm trầm hiện ra ..

"Sư huynh , cái xiêm y này đẹp không? Nguyệt sư huynh thay Diễm Nhi chọn đó!" Liên Diễm vẻ mặt mừng rỡ , xoay qua nhìn gương đối tới đối lui , thưởng thức một thân tân sam vàng nhạt , thuần khiết đến ngây thơ rực rỡ . Gặp Hoa Vô Phong vào cửa phòng , liền chạy đến thích nhất sư huynh trước mặt, một chồng thanh thanh mà hỏi . Tình cảnh này, dường như mới phát sinh ngày hôm qua . Khi đó hần là như thế nào trả lời

Hoa Vô Phong yên lặng mà nghĩ ——

Khi đó mình cuồng ngạo mà cười nói: "Diễm Nhi không thích hợp màu này ni." Ngày thứ hai liền sai người tài hai bộ hỏa hồng y phục cho Liên Diễm: "Diễm Nhi, người thích hợp với màu này hơn ."

Đôi mắt tính trẻ con còn chưa bỏ , nàng một thân hỏa hồng quần áo lại ánh mặt của nàng đẹp đến không gì sánh được . Đường cong vi hiện lên thân thể bao vây trong vải vóc , tràn ngập mê hoặc. Liên Diễm bị mình mê hoặc như vậy , liền từ đó về sau , luôn luôn một thân y phục hỏa hồng .

Nguyên lai Diễm Nhi thích hồng sam, nguyên do không phải bởi vì mình ... Hoa Vô Phong nhắm hai mắt lại , vì đột nhiên nhớ tới chuyện xưa không tự giác tự giễu mà cười .(.....^.)

Hạ Nguyệt tự nhiên là đãi Liên Diễm vô cùng tốt . Vì nàng mà bị hần một chưởng , lại không nữa câu oán hận ; sau lại vì nàng tiền tiền hậu hậu mọi chuyện thu xếp thỏa đáng . Mà Độc cung Tả hộ pháp , lại như một tiểu nữ nhân , đem sự chiếu cố , thương yêu , luyện tiếc toàn bộ tiếp nhận ... mà hần , ngoại trừ ở trên giường là lúc liều chết triền miên , hần chưa từng thấy qua tiểu sư muội tự cho là hiểu rõ vạn phần giờ lại lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng đáng yêu...

Hoa Vô Phong trong lòng đột nhiên hung hăng chấn động —— nguyên lai hần cùng với Diễm Nhi , ngoại trừ ở trên giường thì không cùng nàng xuất hiện ... không... là ngoại trừ hiểu rõ thân thể hoàn mỹ không tỳ vết kia , hần chưa bao giờ hiểu rõ bất cứ chuyện gì về Diễm Nhi ... Nàng thường ngày thích làm gì , thích dạng đồ ăn gì , hần hoàn toàn không biết ! mà Hạ Nguyệt lại đều biết hết , Diễm Nhi thiên vị thức ăn chay, không thích thức ăn mặn , mỗi lần dùng bữa Hạ Nguyệt đều cố ý phân phó tiểu nhị chi tiết đó ... mà trong quá khứ lúc xuất môn hần lại không để ý , chỉ biết Diễm Nhi phân phó tiểu nhị thượng đều là tinh mỹ sơn trân hải vị mà hần yêu thích...

"Diễm Nhi..." Hoa Vô Phong ở trong lòng gặm nhẹ.

Đang ở trong phòng sát vách bên cạnh Liên Diễm bỗng nhiên chấn động, Hạ Nguyệt một bên vội hỏi: " Sao vậy? Thân thể khó chịu?"

Liên Diễm bình ổn tâm tư , lúc này mới nói : "không sao, chỉ là có chút hoảng hốt mà thôi." Nhưng trong lòng lại kinh ngạc, mới vừa rồi là thanh âm.. Sư huynh sao ?

Hạ Nguyệt vẫn là không yên tâm: "Người thân thể hôm nay không thể so với trước , cẩn thận một chút vẫn hơn ."

Liên Diễm cảm kích gật đầu , lại mỉm cười nói: "Hạ thiếu gia chớ quên, chính ta cũng một đại phu ni."

Hạ Nguyệt nghe vậy cũng cười .

Trên đường đi đều là nhờ Hạ Nguyệt chiếu cố , Liên Diễm lòng mang cảm kích . Nhưng cũng rất miễn cảm mà phát hiện nguyên lai Hạ thiếu gia này thực sự đã đối với mình động tâm . Cảm tình lúc này đây là thứ Liên Diễm không muốn dính vào nhất . Nàng thầm nghĩ nhanh một chút thành thân ly khai , sau đó sinh hạ hài tử trong bụng , bình thân mà qua hết nửa đời sau . Đối với Hạ Nguyệt thứ tình cảm này chỉ có thể làm bộ không biết.

Hạ Nguyệt cũng minh bạch tâm tư Liên Diễm , mặc dù cảm thấy đáng tiếc, lại không hối hận, vì nữ tử mà cảm thán . Đây là người thứ nhất kiếp này y ái thượng , dù là hữu duyên vô phân , nếu có thể chiếu cố nàng về sau cũng sẽ là hồi ức trân quý . Nói không chừng hai người còn có thể trở thành bạn tốt... Hạ Nguyệt có chút tự giấu mà nghĩ , lại không biết rơi vào mắt Liên Diễm làm nàng tự trách.

Cứ như vậy một đường đi một chút lại dừng , chậm rãi tới dưới chân Côn Lôn.

“Tham kiến Cung chủ, Tả hộ pháp.” Ở dưới chân Côn Lôn có hành cung của Độc cung , cung chúng Độc cung từ lâu đã ở ngoài cửa cung chờ . Gặp Hoa Tiệm Nguyệt cùng Hoa Tiệm Tuyết hai người, chỉ là sưng sốt giây lát , liền lần thứ hai hành lễ: “Tham kiến hai vị trưởng lão.”

“Truyền lệnh xuống , thay ta mua chút đồ vật bố trí lễ đường thành thân cùng động phòng .” Liên Diễm không nhìn mọi người kinh ngạc mà phân phó . Đợi bọn hắn biết được , Tả hộ pháp xinh đẹp vô song Liên Diễm của bọn họ lại muốn cùng một người bạch đạo thiếu hiệp thành thân , kinh ngạc cùng không cam lòng ùn ùn kéo đến , nhưng cũng không hề biện pháp .Do là Hạ Nguyệt tính tình hào sảng, rất nhanh đã tiêu trừ sự bất mãn của cung chúng Độc cung .

“Sư huynh, đang suy nghĩ chuyện gì? Sắc mặt thật khó coi?” Nhìn Liên Diễm , Hạ Nguyệt , Hoa Tiệm Nguyệt cùng những người khác uống rượu vui đùa , nhất phái vui mừng . Hoa Tiệm Tuyết cười lắc lắc đầu , vẫn nam nhân bên cạnh vẻ mặt âm trầm hỏi .

Hoa Vô Phong nhìn nhị sư đệ từ nhỏ trầm tĩnh thản nhiên liếc mắt một cái , không nói. Trong ba sư huynh đệ , nếu bàn về y độc , hẳn cùng với Hoa Tiệm Nguyệt có thể nói là chẳng phân biệt được sàn sàn như nhau , song nhị sư đệ lại hơn một chút ; nhưng nếu luận ánh mắt nhìn người , Hoa Tiệm Tuyết có năng lực chiêm tinh tất nhiên là không người có thể so sánh . Đó cũng là nguyên nhân vì sao trong Hoa Tiệm Tuyết cùng Hoa Tiệm Nguyệt hai người thì do Hoa Tiệm Tuyết chiêm tinh làm chủ .Hoa Tiệm Tuyết như vậy , như thế nào hội nhìn không thấu lòng tư?

“Sư huynh hối hận sao?” Gặp Hoa Vô Phong không mở miệng, Hoa Tiệm Tuyết phục hồi.

Con người chợt co rút lại lệnh Hoa Tiệm Tuyết biết Hoa Vô Phong trong lòng đang giãy dụa, toại lạnh lạnh nói: “Hiện tại còn kịp , chờ chờ gạo nấu thành cơm rồi mới hối hận .” Ngụ ý ,tĩnh tĩnh đi , nhìn lòng , rốt cuộc có hay không ái Diễm Nhi , chờ chờ nàng thực sự ly khai rồi mới hối hận... song không ngờ , Hoa Vô Phong lại hiểu sai ý.

Vì Hạ Nguyệt giải độc , Hoa Tiệm Tuyết cùng Hoa Tiệm Nguyệt về mặt ngưng trọng, nhất phó bất trị biểu tình nhìn Hoa Vô Phong, mà Liên Diễm thì tức giận cùng lo lắng mà không chú ý hẳn tại sao lại hạ độc Hạ Nguyệt .

Liên Diễm mang theo đôi mắt hận người lệnh Hoa Vô Phong vô pháp thừa thụ, ly khai hành cung , một mình một người suốt đêm leo lên Côn Lôn . Mà trong Độc cung không ngờ đã bắt đầu trừ bị hôn lễ Diễm Nhi ...

Hai ngày sau , hôn lễ Tả hộ pháp Độc cung cùng Hạ gia bảo thiếu chủ Hạ Nguyệt . Trong Cung một mảnh vui mừng , duy không thấy chủ nhân Độc cung , con người vốn nên đảm nhiệm chủ hôn là cung chủ Hoa Vô Phong . Liên Diễm cũng không thêm để ý, thỉnh Hoa Tiệm Tuyết lên chủ trì hôn lễ.

Phía sau núi thượng một mình Hoa Vô Phong uống rượu , nhìn cung Trung Hoa đăng , trong lòng một mảnh băng lãnh.

Diễm Nhi... Diễm Nhi...

Hết ‘Vân Đạm Phong Thanh’ ngoại thiên

Hoàn

Phiên âm Tương kiến hoan kỳ 2 Vô ngôn độc thương tây lâu, Nguyệt như
câu. Tịch mịch ngô đồng thâm viện, Toả thanh châu. Tiễn bất đoan, Lý hoàn loạn, Thị ly sầu. Biệt thị nhất
ban tư vị, Tại tâm đầu. Dịch thơ – Nguyễn Chí Viễn Trơ mình lặng bước tây lâu, Trăng vòng câu. Tịch mịch
ngô đồng viện thăm, Khoá thanh châu. Cắt chẳng nổi, Gỡ càng rồi, Mối ly sầu. Cảm thấy một riêng mùi vị, Vỡn
tâm đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-anh-am-huong>